Deuteronom - Comentarii C. H. Mackintosh

Scriitorul se străduieşte să ne dea întocmai starea locului unde au fost spuse poporului Israel cuvintele acestei cărţi. Israel încă nu trecuse apa Iordanului. El ajunsese pe malul răsăritean al apei, faţă în faţă cu Marea Roşie, unde Dumnezeu îşi desfăşurase, cu aproape 40 de ani în urmă, în chip atât de minunat, marea Sa putere. Locul este zugrăvit foarte amănunţit, şi aceasta ne arată cât de mult se îngrijea Dumnezeu de tot ce privea pe poporul Său. El lua parte la toate mişcările şi drumurile poporului. Chiar locurile de popas le ţinea minte cu credincioşie. Nu era nici o împrejurare, oricât de mică, în legătura cu poporul Său, care să-i fi scăpat din vedere. Ochiul Lui veghea necurmat asupra acestei adunări, în întregimea ei, şi asupra fiecărui mădular din ea. El veghea zi şi noapte. Orice parte a călătoriei lor era de-a dreptul sub călăuzirea Lui. Nu era nimic prea mic pentru grija Sa şi nimic prea mare pentru puterea Sa.

Aşa a fost pe vremuri cu Israel în pustie, şi tot aşa e şi astăzi cu Biserica, fie că o privim în întregime sau că ne gândim la mădularele ei. Braţele Sale părinteşti ne cuprind şi ne sprijinesc zi şi noapte. „El nu-şi întoarce privirea de la cel neprihănit”, „El număra perii capului nostru” şi se îngrijeşte cu o bunătate nemărginită de tot ce ne priveşte. El la asupra Sa toate nevoile şi toate grijile noastre. El doreşte ca noi să ne aruncăm grijile asupra Lui şi să dobândim încredinţarea scumpă, că El poartă grijă de noi. El ne pofteşte să lăsăm orice povară asupra Lui, oricât de mare sau oricât de mică ar fi ea.

Toate aceste lucruri sunt minunate şi pline de o mângâiere adânca. Ele ne dau curaj şi linişte în orice împrejurare din viaţă. Întrebarea însă este: sunt inimile noastre stăpânite de credinţă în acest adevăr scump? Credem noi cu adevărat, că El e Ziditorul atotputernic, acela care ţine totul. El, care ţine stâlpii lumii, îngrijeşte de noi în timpul călătoriei prin viaţa aceasta? Credem noi cu adevărat, că Acela care „are cerul şi pământul” este Tatăl nostru, şi că a luat asupra Sa toate nevoile noastre, de la cea mai mică până la cea mai mare? El, care n-a cruţat pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toţi, cum nu ne va da odată cu El tot ce ne-a promis? Stă toată fiinţa noastră sub înrâurirea puterii acestor cuvinte minunate ale apostolului? Adesea noi vorbim despre ele, le mărturisim, le primim, şi în acelaşi timp dovedim, din viaţa noastră de toate zilele, cât de slab le împlinim. Dacă am crede cu adevărat că Dumnezeu a luat asupra Sa grija pentru nevoile noastre, dacă ne-am găsi toate izvoarele noastre în El, cum ar mai fi atunci cu putinţă să ne îndreptăm privirile spre săracele izvoare omeneşti, care seacă atât de curând şi aduc inimilor numai dezamăgiri? Ar fi cu neputinţă. Dar una este a cunoaşte învăţătura vieţii de credinţă şi alta a trăi cu adevărat această viaţă. Ne amăgim mereu şi ne închipuim că trăim prin credinţă, în timp ce, de fapt, ne sprijinim doar pe un reazem omenesc care, mai curând sau mai târziu, trebuie să cadă.

Cititorule, nu este aşa? Nu suntem noi mereu porniţi să părăsim Izvorul Apelor Vii şi să ne săpam puţuri care nu ţin apă? Şi totuşi, spunem că trăim prin credinţă. Zicem că ne uităm numai la Dumnezeu, ca El să ne dăruiască ce avem nevoie, când, de fapt, ne uităm la vreo făptură şi aşteptăm ceva de la ea. Să ne mai mirăm că suntem amăgiţi? Cum s-ar putea altfel? Dumnezeul nostru vrea să ne facă să atârnăm de El şi de nimic altceva. El ne-a arătat cum priveşte El încrederea în ajutorul omenesc. Ia de pildă următoarele cuvinte din proorocul Ieremia: „Blestemai să fie omul care se încrede în om, care se sprijineşte pe un muritor şi îşi abate inima de la Domnul. Căci este ca un nenorocit în pustie şi nu vede venind fericirea, locuieşte în locurile arse ale pustiei, într-un pământ sărat şi fără locuitori!” Dar ascultă de altă parte: „Binecuvântat să fie omul care se încrede în Domnul, şi a cărui nădejde este Domnul! Căci el este ca un pom sădit lângă ape, care-şi întinde rădăcinile spre râu; nu se teme de căldură, când vine, şi frunzişul lui rămâne verde; în anul secetei nu se teme şi nu încetează sa aducă roadă” (Ieremia 17. 5 8).

Şi, fiindcă vorbim de viaţa credinţei, să înţelegem ce este, şi să căutăm s-o trăim. Câteodată auzim vorbindu-se despre ea fără pricepere. Nu rareori se zice că trăim o viaţă de credinţă, dacă ne încredem în Dumnezeu că o să ne dea hrană şi îmbrăcăminte. Unii, care se întâmplă să nu aibă nici un izvor văzut pentru acoperirea nevoilor lor, nici un venit anumit, nici o avere de vreun fel, sunt socotiţi că „trăiesc prin credinţă”, ca şi cum a trăii prin credinţă se mărgineşte numai la lucruri vremelnice.

Dar nu e adevărat. Ce adică, un creştin, care are un venit regulat de vreun fel, care munceşte şi îşi câştigă viaţa, în chip cinstit, să fie lipsit de cinstea de a trăii prin credinţă? Ce adică, viaţa credinţei nu trece de hrană şi îmbrăcăminte? Nu de loc?

Atunci ce înseamnă a trăi prin credinţă? Cuvintele „Cel neprihănit va trăi prin credinţă”, le întâlnim mai întâi în Habacuc 2. Ele sunt pomenite de apostol în Romani 1, unde pune temelia Creştinismului. Apoi le pomeneşte iar, în Galateni 3, unde cheamă adunările din Galatia înapoi la temeliile trainice pe care, în nebunia lor, erau pe cale să le părăsească. La urmă, le pomeneşte iarăşi, în cap. 10 al epistolei către Evrei, unde înştiinţează pe fraţii săi de primejdia de a pierde încrederea şi a părăsi alegerea. De aici se vede înţelesul acestor cuvinte. Dar cui se potrivesc ele? Numai la câţiva slujitori ai Domnului, ici şi colo, care n-au un venit anumit? Deloc! Ci la fiecare copil al lui Dumnezeu. La oricine e „neprihănit”. De ce li se mărgineşte înţelesul, tocmai la ceea ce nu este aşa de însemnat: la mâncare şi îmbrăcăminte? Credinţa este temelia vieţii dumnezeieşti, de la început până la sfârşit. Prin credinţă suntem iertaţi, prin credinţă trăim, prin credinţă stăm înaintea lui Dumnezeu, şi prin credinţă umblăm. De la începutul şi până la sfârşitul vieţii creştine, totul vine prin credinţă. Deci, este o greşeală să se întrebuinţeze aceste cuvinte numai la cei ce n-au un venit anumit, şi să privim aceasta ca ceva de mirat. Şi, cel ce are un venit, precum cel ce n-are, tot prin credinţă trăiesc, căci totul vine de la Dumnezeu prin credinţă, pentru creştin. Cititorul să la seama. Fiecare dintre noi să poată zice: „Viaţa pe care o trăiesc în trup, o trăiesc prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi s-a dat pentru mine”. Fiecare trebuie să poată spune astfel. Să avem o credinţa mare. Domnului îi place o credinţa îndrăzneaţă.

În Evanghelii vedem că nimic nu înveselea inima lui Cristos ca o credinţă îndrăzneaţă, care-l înţelegea şi cerea mult de la El. Uitaţi-vă, de pilda, la femeia siro-feniciană din Marcu 7, şi a sutaşul din Luca 7. E adevărat că El întâlnea şi o credinţă slabă. Putea răspunde cu „Vreau” şi la „Dacă vrei” al omului. Dar inima Lui se desfăta când putea spune: „O, femeie, mare îţi este credinţa, facăţi-se după cum voieşti”, sau: „N-am găsit o credinţă aşa de mare nici în Israel”. Domnul este acelaşi şi azi ca şi atunci când era pe pământ printre oameni. Lui îi place să ne încredem în El.

Niciodată nu putem merge prea departe cu încrederea în dragostea inimii Lui sau în tăria mâinii Lui. Nimic nu-i prea mic sau prea mare pentru El. El are toată puterea în cer şi pe pământ. El este Capul Bisericii, mai presus de toate. El ţine lumea întreagă. El ţine totul cu

Cuvântul puterii Lui. Prin El au fost făcute toate şi tot prin El stăm în picioare. Ce iubire!

Şi, apoi, câtă odihna, câtă mângâiere şi câtă bucurie avem când ştim, şi ne gândim, că Făcătorul lumii, Acela care o ţine, ne iubeşte din veşnicie sufletele, ne iubeşte în totalitate. Ochiul Lui veghează necurmat asupra noastră, inima Lui e totdeauna îndreptată spre noi şi El a luat asupra Sa grija pentru nevoile noastre, trupeşti şi duhovniceşti! Totul e plătit pentru noi în Cristos. La El este, ca să zicem aşa, cămara de lucruri scumpe a cerului şi magazia lui Dumnezeu pentru noi.

Pentru ce, dar, ne îndreptăm cu cererile şi nevoile noastre spre un om slab şi muritor? De ce nu mergem de-a dreptul la Isus? Avem nevoie de mângâiere? Cine ar putea simţi împreună cu noi precum milostivul nostru Mare Preot, care ne cunoaşte toate slăbiciunile? Avem nevoie de ajutor în vreun fel oarecare? Cine ne-ar putea ajuta ca Prietenul nostru Atotputernic, care are bogăţii nemăsurate? Avem nevoie de sfat sau călăuză? Cine ni le-ar putea da ca Preaînaltul nostru Domn, care este însăşi înţelepciunea lui Dumnezeu, şi care a fost făcut de Dumnezeu înţelepciune pentru noi? Să nu-i rănim, dar, inima Lui iubitoare, şi să nu-i necinstim slăvitul Nume întorcându-ne faţă de la El! Să veghem cu gelozie împotriva pornirii înnăscute, care ne îndeamnă să ne încredem în făptură şi sa ne bizuim pe nădejdi pământeşti! Să rămânem cât se poate de aproape de izvor! Atunci nu ne vom plânge de „lipsă de apă”. Într-un cuvânt, să căutăm să trăim prin credinţă şi să slăvim astfel pe Dumnezeu în faţa oamenilor.

versetul 2 al capitolului nostru cuprinde un amănunt vrednic de luat în seamă. „De la Horeb până la Cades Barnea, pe drumul care duce la muntele Seir, este o depărtare de unsprezece zile” – Unsprezece zile! Şi totuşi, copiilor lui Israel le-a trebuit patruzeci de ani! De ce? Ah! nu trebuie să zăbovim mult în căutarea unui răspuns. Toate acestea se aseamănă prea bine cu noi. Cât de încet înaintăm! Câte cotituri şi întortocheri mai are şi drumul nostru! De câte ori nu trebuie să ne întoarcem şi s-o luăm iar de la capăt! Suntem nişte călători leneşi, pentru că suntem şcolari leneşi. Poate că ne mirăm cum de a fost cu putinţă ca Israeliţii să aibă nevoie de 40 de ani pentru un drum de unsprezece zile. Dar mai bine ne-am mira de noi înşine, căci şi noi ne oprim, ca şi ei, prin necredinţa noastră şi prin lenea inimilor noastre. Dar noi suntem cu atât mai vinovaţi, cu cât avem mult mai mult decât ei.

Mulţi dintre noi trebuie să se ruşineze când se gândesc la câtă vreme le trebuie să înveţe ce le spune Dumnezeu. Următoarele cuvinte ale apostolului se potrivesc prea bine cu starea noastră: „În adevăr, voi care de mult trebuia să fiţi învăţători, aveţi iarăşi trebuinţă de cineva să vă înveţe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu şi aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte, nu de hrană tare” (Evrei 5, 12, 13). Dumnezeul nostru este un învăţător credincios şi înţelept, milos şi răbdător. El nu ne îngăduie să ne facem lecţiile în fugă. Noi credem, deseori, că am învăţat o lecţie bine şi încercăm să trecem la alta însă, înţeleptul nostru învăţător ştie mai bine, şi vede că este nevoie de arătură mai adâncă. El nu vrea să facă din noi doar creştini cu capul. El ne deprinde, dacă e nevoie, ani de zile cu scara muzicii, până suntem în stare sa cântăm bine.

Fără îndoială că e umilitor pentru noi să fim atât de leneşi la învăţătură însă, în acelaşi timp, facem cea mai minunată cunoştinţa cu îndurarea Dumnezeului nostru, care îşi dă atâta osteneală cu noi, ca să ne întărească şi să ne facă neşovăitori. Trebuie să-i mulţumim pentru felul cum ne îndrumă, pentru răbdarea minunata cu care începe cu noi iarăşi, şi iarăşi aceiaşi lecţie, până ce ne-am întipărit-o bine (Călătoria copiilor lui Israel de la Horeb până la Cades Barnea este o zugrăvire a istoriei multor suflete în drumul spre pace. Mulţi copii iubiţi ai lui Dumnezeu se zbat, ani de zile, în îndoială şi teamă, fără să cunoască binecuvântarea slobozeniei, cu care a slobozit Hristos pe ai Săi. Oricine se îngrijeşte cu adevărat de suflete se întristează adânc, când vede starea rea şi bolnăvicioasă, în care stau unii credincioşi, toată viaţa lor. Unii, iau drept semn bun, un semn de smerenie adevărată, dacă stau totdeauna în îndoială. O încredinţare tare e socotită ca mândrie. Sufletele care nu cunosc evanghelia stau sub lege, în loc să stea sub har. Ele sunt ţinute în depărtare, în loc să fie îndrumate să se apropie).

Călătoria copiilor lui Israel de la Horeb până la Cades-Barnea este o zugrăvire a istoriei multor suflete în drumul spre pace. Mulţi copii iubiţi ai lui Dumnezeu se zbat ani de zile în „În al patruzecilea an, în luna a unsprezecea, în ziua întâia a lunii, Moise a vorbit copiilor lui Israel şi le-a spus tot ce-i poruncise Domnul să le spună” (versetul 3). Aceste puţine cuvinte cuprind îndrumări pentru orice slujitor al lui Dumnezeu, pentru toţi cei chemaţi să slujească cu cuvântul şi cu învăţătura. Moise a dat norodului numai ceea ce a primit de la Dumnezeu şi nimic mai mult. El a pus norodul în legătură dea-dreptul cu Cuvântul viu al lui Dumnezeu, iată temeiul mare al slujbei pentru Domnul, pentru toate timpurile. Toate celelalte nu au nici un preţ. Numai Cuvântul lui Dumnezeu va rămânea, în El se găseşte putere şi strălucire dumnezeiască. Toate învăţăturile omeneşti, oricât de interesante şi convingătoare ar fi, pentru o clipă, vor trece. Ele nu dau sufletului temelia, pe care sa se poată odihni linişti, pentru veşnicie.

De aceea ar trebui ca toţi cei ce slujesc în Biserica lui Dumnezeu să aibă grijă să propovăduiască Cuvântul, în toată curăţenia şi simplitatea lui, să-L dea norodului aşa cum L-au primit de la Dumnezeu, să pună pe cei ce ascultă în faţa Cuvântului adevărat al lui Dumnezeu. Numai atunci slujba lor va vorbi cu putere vie inimilor şi cugetelor ascultătorilor. Ea va pune sufletele, cu ajutorul Cuvântului, în legătură de-a dreptul cu Dumnezeu, şi le va da o adâncime şi o temeinicie pe care învăţăturile omeneşti n-o pot da niciodată.

Iată ce spune binecuvântatul apostol Pavel asupra acestui adevăr: „Cât despre mine, fraţilor, când am venit la voi, n-am venit să va vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înţelepciune strălucită. Căci n-am avut alt gând sa ştiu între voi altceva decât pe Isus Cristos şi pe El, răstignit. Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru am fost slab, fricos şi plin de cutremur. Şi învăţătura şi propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul şi de putere, pentru ca credinţa voastră să fie întemeiată nu pe înţelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 2.1-5).

Acest slujitor credincios al lui Dumnezeu căuta să aducă sufletele ascultătorilor săi în legătură de-a dreptul şi personală cu Dumnezeu. „Cine este Apolo? Şi cine este Pavel? Nişte slujitori, prin care aţi crezut” (1 Cor. 3-5). Orice slujbă neadevărată urmăreşte să lege sufletele de slujitor. În felul acesta este ridicat şi slăvit slujitorul, iar Dumnezeu este dat la o parte, şi sufletul rămâne fără o temelie dumnezeiască, pe care să se poată odihni. Orice slujba adevărată, însă, urmăreşte, cum am văzut la Moise şi la Pavel, să lege sufletele de Dumnezeu, iar în felul acesta, slujitorul îşi păstrează locul sau adevăra – el nu este decât o unealta – Dumnezeu este slăvit şi sufletul e aşezat pe un pământ tare, care nu se clatină niciodată.

Dar apostolul nostru vorbeşte mai mult despre acest adevăr însemnat. În 1 Cor. 15:1-4 citim: „Vă fac cunoscut, fraţilor, Evanghelia, pe care v-am propovăduit-o, pe care aţi primit-o, în care aţi rămas şi prin care sunteţi mântuiţi, dacă o ţine aşa cum v-am propovăduit-o, altfel degeaba aţi crezut. V-am învăţat înainte de toate, aşa cum am primit şi eu”, nici mai mult şi nici mai puţin decât că „Cristos a murit pentru

păcatele noastre după Scripturi, că a fost îngropat şi a înviat a treia zi după Scripturi”.

Ce cuvânt frumos şi însemnat pentru toţi slujitorii şi lucrătorii credincioşi lui Cristos. Apostolul se îngrijea mult să lase să curgă în inimile creştinilor apa curată din izvorul inimii lui Dumnezeu. El simţea că toate celelalte n-aveau preţ. Dacă ar fi căutat să lege sufletele de persoana lui, ar fi necinstit pe Stăpânul său şi ar fi făcut un mare rău sufletelor, iar el însuşi ar fi fost păgubit în ziua lui Cristos.

Dar Pavel merge chiar mai departe. El nu vrea, pentru nimic în lume, să facă pe cineva să zidească pe el însuşi. „De aceea, mulţumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când aţi primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit, de la noi, l-aţi primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, aşa cum şi este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează şi în voi care credeţi” (1 Tesaloniceni 2:13).

Ce bine ar fi dacă Biserica lui Dumnezeu ar lua seama la aceste vorbe! Căci ea, ca şi Israelul de odinioară, s-a îndepărtat în totul de la Cuvântul lui Dumnezeu. Duceţi-vă unde vreţi şi veţi găsi lucruri făcute şi învăţate, care n-au nici o temelie în Scriptură. Şi nu sunt numai îngăduite, ci întărite şi apărate cu încăpăţânare, deşi sunt de-a dreptul împotriva gândului lui Cristos. Dacă întrebi unde se găseşte în Scriptură cutare lucru sau cutare aşezământ, cutare organizaţie, ţi se va spune că Cristos nu ne-a dat îndrumări cu privire la organizarea bisericii; că în tot ce priveşte politica bisericească, preoţia, slujba religioasă, ne-a lăsat slobozi să lucram după cugetul nostru, după judecata noastră, sau după simţirile noastre religioase; că este o îngâmfare să ceri să ai un „aşa zice Domnul” pentru toate mărunţişurile privitoare la aşezămintele noastre religioase, că sunt multe lucruri care trebuiesc făcute potrivit obiceiurilor noastre naţionale, sau felului deosebit de a gândi a unui popor sau altul. Se spune chiar că creştinii sunt lăsaţi slobozi să-şi aleagă biserica care le place, să se ducă unde cred ei că e bine, să-şi rânduiască ei treburile şi să-şi pună chiar slujitori bisericeşti.

Dar vorba e, „Aşa stau lucrurile?” Se poate ca Domnul Isus să-şi fi lăsat Biserica fără călăuză în lucruri aşa de însemnate? Este ea mai prejos decât Israel? În Exod, Levitic şi Numeri am văzut minunata trudă pe care şi-a dat-o Domnul ca să înveţe pe popor cele mai mici amănunte cu privire la slujba lor religioasă şi la viaţa lor de toate zilele. Cortul, Templul, preoţia, slujba, sărbătorile, lunile, zilele, ceasurile, toate erau rânduite de Dumnezeu. Nimic nu era lăsat la bunul plac al omului. Înţelepciunea, judecata, mintea, cugetul omului n-aveau nimic de spus în privinţa aceasta. Dacă omul ar fi putut să facă ce vrea, cum am fi avut aceste minunate icoane, prea închipuitoare din cărţile lui Moise? Dacă ar fi fost lăsat Israel să facă ce face Biserica, ce încurcătură, ce cearta, ce dezbinări, ce secte fără număr şi ce partide ar fi ieşit!

Dar n-a fost aşa. Cuvântul lui Dumnezeu hotăra totul. „Cum a poruncit lui Moise Domnul”. Iată ceea ce s-a hotărât în tot ce avea Israel să facă. Aşezămintele lor naţionale, obiceiurile din viata casnică, viaţa lor de acasă şi afară din casă – toate stăteau sub cuvintele acestea: „Aşa zice Domnul”. Nimeni din adunarea lui Israel nu putea spune: „Eu nu văd lucrul aşa”, sau „Eu nu pot fi de acord cu asta”, „Eu nu primesc asta”. Asta ar fi fost privită ca rodul unei încăpăţânări. Căci ar fi însemnat să spună, „Eu nu pot merge cu Domnul”. De ce? Fiindcă Cuvântul lui Dumnezeu rânduise totul. În toată economia mozaică nu era lăsat nici cel mai mic loc pentru judecata omului. Tot ce avea de făcut Israel era să asculte, nu să „discute”.

Vai, vai, au greşit în privinţa aceasta, cum ştim. Au apucat pe calea lor, s-au luat după voia lor, au făcut „fiecare ce i se părea bine”. S-au depărtat de Cuvântul lui Dumnezeu, şi s-au luat după închipuirile şi născocirile inimilor lor rele, şi au adus asupra lor mânia lui Dumnezeu, sub care suferă până azi, şi vor mai suferi un necaz fără seamăn.

Dar toate astea lasă neatins faptul că Israel avea Cuvântul lui Dumnezeu şi aceasta era de ajuns ca să-i călăuzească în orice lucru. Nu era loc pentru porunci şi învăţături omeneşti.

Dar stă Biserica lui Dumnezeu mai rău în privinţa aceasta? Sunt creştinii lăsaţi de capul lor să creadă ce vor şi sa rânduiască ei cum cred închinarea şi slujba lui Dumnezeu? Este Cuvântul lui Dumnezeu de ajuns sau nu? A lăsat El ceva la o parte sau nu? Iată ce spune Pavel: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3.16, 17).

Scriptura cuprinde tot ceea ce îi trebuie omului lui Dumnezeu ca să-l facă destoinic pentru orice lucrare bună. Şi, ceea ce e adevărat pentru fiecare om al lui Dumnezeu în parte este adevărat şi pentru Biserica lui Dumnezeu, în întregimea ei. Scriptura e de-ajuns pentru toate şi pentru toţi. Slavă Domnului că este aşa. Ce am face dacă am fi lăsaţi la voia tradiţiilor, rânduirilor, poruncilor şi învăţătorilor omeneşti! Ce încurcătură ar fi! Fiecare ar avea dreptul atunci să-şi pună înainte părerea sau învăţătura lui în locul alteia!

Ni se va spune că, deşi avem Sfânta Scriptura, totuşi sunt atâtea secte, partide, confesiuni, biserici, etc. Dar de ce sunt? Fiindcă nu vor să se supună Cuvântului lui Dumnezeu. Iată taina întregii încurcături, şi izvorul tuturor acestor secte şi partide, care sunt ruşinea şi durerea Bisericii lui Dumnezeu.

Degeaba ni se spune că aceste lucruri sunt bune în ele însele, că sunt rodul acelei slobozenii de gândire care e fala protestantismului. Nu credem că o asemenea dezvinovăţire va sta înaintea scaunului de judecată al lui Cristos. Noi credem că tocmai această slobozenie de gândire şi judecată este cu totul împotriva duhului de ascultare, adâncă şi respectuoasa, pe care o datorăm Domnului nostru scump. Ce drept are un slujitor să-şi pună înainte părerea lui în locul voii lămurite a Stăpânului său? Nici unul! Datoria slujitorului este doar să asculte de ce spune Scriptura, nu să pună întrebări.

În treburile omeneşti nu se ridică nimeni împotriva acestui adevăr. Dar în lucrurile lui Dumnezeu oamenii se cred în drept să vină cu părerile lor. E o greşeală nenorocită. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său şi, Cuvântul acesta este aşa de lămurit încât şi un neînţelept îl poate înţelege. De aceea, dacă toţi am fi călăuziţi de acest Cuvânt, dacă toţi ne-am pleca înaintea lui, cu un duh de ascultare fără şovăire, n-ar fi nici păreri care se ciocnesc, nici secte. Nu se poate ca glasul Sfintei Scripturi să înveţe lucruri care sunt una împotriva alteia. Dacă doi sau zece mii de oameni sunt învăţaţi numai de Scriptură, vor gândi toţi la fel. Iată ce spune apostolul: „Vă îndemn, fraţilor, pentru Numele Domnului nostru Isus Cristos, să aveţi toţi acelaşi fel de vorbire, sa n-aveţi dezbinări între voi, ci să fiţi uniţi în chip desăvârşit într-un gând şi o simţire” (1 Cor 1:10).

Cum puteau să ajungă aici? Punându-şi înainte fiecare părerile lui? Dar tocmai aceasta dăduse naştere tuturor dezbinărilor şi certurilor din biserica din Corint şi făcuse pe Duhul Sfânt să dea această mustrare aspră. Bieţii Corinteni, credeau că aveau drept să-şi dea cu părerea şi

judecau şi alegeau singuri ce credeau ei că-i bine. Iar urmarea? Iată-o: „Căci, fraţilor, am aflat despre voi de la ai Cloei că între voi sunt certuri. Vreau să spun că fiecare din voi zice: „Eu sunt al lui Pavel” – „Şi eu al lui Apolo” – „şi eu al lui Chifa” – „Şi eu al lui Cristos!” (1. Cor. 1:11.13).

Iată la ce duce judecata şi părerea fiecăruia: fiecare are drept să-şi dea părerea, şi nimeni nu poate sili pe altul să aibă părerea lui. Atunci cere e leacul? Să lepădăm părerile noastre şi să ne supunem Cuvântului lui Dumnezeu. Altfel, cum ar fi putut apostolul să îndemne pe Corinteni să „aibă toţi acelaşi fel de vorbire”, şi „să fie uniţi în chip desăvârşit într-un gând şi o simţire”? În care „gând” şi „simţire” aveau să se unească? Avea cineva din adunare sau biserică, oricât de învăţat era, dreptul sa hotărască ce aveau să vorbească şi să gândească fraţii lui? Hotărât că nu. Cuvântul lui Dumnezeu e singurul în faţa căruia aveau să se supună. Şi azi, dacă toţi ar fi călăuziţi numai de Cuvântul lui Dumnezeu, hotărât că „toţi ar avea acelaşi fel de vorbire şi ar fi uniţi într-un gând şi o simţire”.

Ce frumos ar fi, dar nu e aşa în Biserica de azi a lui Dumnezeu, căci nu ne lăsăm toţi călăuziţi numai de Cuvântul lui Dumnezeu. Aici e rădăcina răului. Biserica s-a depărtat de la Cuvântul lui Dumnezeu. Degeaba mai vorbim de sistemele care vor să stea în picioare dacă nu vedem lucrul acesta, dacă nu vedem că e datoria noastră sfântă să cercetăm orice sistem bisericesc, orice slujbă şi orice confesiune, cu Cuvântul lui Dumnezeu. E vreme pierdută să stai de vorbă cu ei, dacă e vorba că „aşa am moştenit”, „aşa e mai bine”, după părerea omului, după cugetul sau mintea lui – vorbim degeaba. Dacă nu avem o călăuză fără greş în Cuvântul lui Dumnezeu, nu văd cum ar putea cineva să aibă încredinţarea că merge pe calea adevărată. Dacă, într-adevăr, am fi lăsaţi să alegem singuri în mijlocul cărărilor aproape fără număr din jurul nostru, atunci adio orice siguranţă; adio pace a inimii şi a mintii; adio orice statornicie a ţintei pe care o urmărim. Dacă nu putem spune despre calea pe care mergem şi despre lucrul la care suntem prinşi, „Iată ce a poruncit Domnul”, putem fi încredinţaţi că suntem pe o cale rea, şi cu cât o vom părăsi, cu atât mai bine.

Slava Domnului că nu este nici o nevoie pentru copilul sau slujitorul lui Dumnezeu să meargă, o clipă măcar, cu ceea ce este rău. „Oricine cheamă Numele Domnului sa se depărteze de nelegiuire”. Dar cum putem ştii ce este nelegiuire? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. Orice este potrivnic Scripturii, fie în viaţă fie în învăţătură, este nelegiuire, şi trebuie să mă despart de ea, oricât ar costa. Este ceva pe care fiecare în parte trebuie să-l facă. „Oricine”, „Cine are urechi”, „Cine va birui”, „Daca cineva ascultă glasul Meu”.

Aici e problema. S-o însemnăm bine. Este glasul lui Cristos. Nu e glasul vreunui om bun sau al vreunui slujitor cumsecade; nu e glasul unei biserici, glasul sfinţilor părinţi, glasul sinoadelor, ci glasul Domnului şi Stăpânului nostru iubit. Este cugetul fiecăruia dea-dreptul în legătura vie cu glasul lui Cristos, cuvântul cel veşnic şi viu al lui Dumnezeu, Sfintele Scripturi. Dacă ar fi vorba numai de cugetul omului, de judecată sau părerea lui, ne-am cufunda deodată într-o mare nesiguranţă, fiindcă ce crede unul că e nelegiuire, celălalt poate socoti ca ceva foarte bun. Trebuie să fie un dreptar fără greş după cere să mergem, şi acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, Scriptura scrisă. Dumnezeu a vorbit, şi datoria noastră este sa ascultăm.

Dar să luăm seama, nu de tâlcuirea pe care o dă cineva Cuvântului scris, nu de felul cuiva de a înţelege acest Cuvânt, ci de Cuvântul scris aşa cum este El, fără nici o schimbare şi răstălmăcire omenească. Ni se spune să ascultăm de glasul bisericii. Dar unde e glasul acesta? De al cărei biserici, când sunt atâtea? De cea greacă, latină, anglicană, luterană, etc. etc., şi cum se mai numesc ele? Dar nu vorbesc două la fel. Ba mai mult, bisericile sunt una împotriva alteia, ca şi sectele. Unii slujitori ai ei s-au „afurisit” câteodată unii pe alţii. Şi dacă de la bisericile mari te îndrepţi la celelalte biserici şi bisericuţe şi secte şi partide din sânul protestantismului, e la fel.

Ah, cititorule, e grozav. Biserica mărturisitoare s-a depărtat de la Cuvântul lui Dumnezeu. În cap. 2 şi 3 din Apocalipsa, biserica e văzută sub judecată, şi de şapte ori citim chemarea: „Cine are urechi de auzit, să audă…”. Ce? Glasul omului sau al unei biserici? Nu, ci: „Să audă ce zice bisericilor Duhul”. Şi unde se aude glasul acesta? Numai în Scriptura dată de Dumnezeu, ca să ne călăuzească în încurcătura de azi în creştinătate. Ce minunat har să avem acest Cuvânt! Dar să nu uităm că suntem răspunzători să-l ascultăm. Altfel degeaba îl avem. Nu foloseşte la nimic să-l avem, dacă nu-l urmăm. Şi iudeii de pe vremea Mântuitorului aveau Scripturile, dar nu le ascultau. Şi creştinătatea are azi Scriptura, dar n-o ascultă. Atâtea lucruri în jurul nostru sunt împotriva Scripturii. De ce ne-a mai dat Dumnezeu Cuvântul, dacă nu ca să-l ascultăm întocmai cum ni l-a dat?

Ajungem acuma chiar la cuvintele lui Moise: „Domnul Dumnezeul nostru ne-a vorbit la Horeb zicând: aţi locuit destulă vreme în muntele acesta. Întoarceţi-vă şi plecaţi; duceţi-vă la muntele Amoriţilor şi în toate împrejurimile, în câmpie, pe munte, în vale, în partea de miază-zi, pe ţărmul mării, în ţara Cananiţilor şi în Liban, până la râul cel mare, râul Eufrat” (versetul 6 şi 7).

În Deuteronom vom găsi că Domnul stă în legătură mai de aproape cu norodul, decât în cărţile dinainte. În locul de mai sus, de pildă, nu se pomeneşte nici de mişcarea norului şi nici de sunetul trâmbiţelor. „Domnul Dumnezeul nostru ne-a vorbit”. Din Numeri ştim că mişcările taberei erau călăuzite de nor şi norodul afla despre deplasări prin sunetul trâmbiţelor. Aici însă lipsesc amândouă. Vorbele sunt mult mai directe. „Domnul, Dumnezeul nostru ne-a vorbit la Horeb zicând: „Aţi locuit destulă vreme în muntele acesta”.

Ce frumos! Parcă suntem în vremurile patriarhilor, când Domnul vorbea cu ei, cum vorbeşte un om cu prietenul său. Dumnezeu nu spusese gândurile Sale lui Avraam, Isaac şi Iacov prin sunet de trâmbiţă sau mişcare de nor. El era atât de aproape de ei încât nu mai era nevoie de vreo lucrare mijlocitoare. El venea la ei, şedea cu ei şi primea găzduirea lor, ca un prieten personal. Şi tocmai acesta dă istorisirilor din Geneza farmecul lor deosebit. În Exod, Levitic şi Numeri găsim cu totul altceva. Acolo ni se înşiră o mulţime de icoane prea-închipuitoare şi umbre, obiceiuri şi rânduieli, date norodului pentru timpul acela şi a căror însemnătate este desfăşurată în epistola către Evrei. „Prin aceasta, Duhul Sfânt arăta ca drumul în Locul preasfânt nu era încă deschis, câtă vreme sta în picioare cortul dintâi. Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri şi jertfe, care nu pot duce pe cel ce se închina în felul acesta, la desăvârşirea cerută de cugetul lui. Ele sunt doar nişte porunci pământeşti date, ca toate cele privitoare la mâncări, băuturi şi felurite spălaturi, până la o vreme de îndreptare.” (Evrei 9:8-10).

Sub acest „sistem”, israeliţii se găseau la o depărtare oarecare de Dumnezeu. Lucrurile nu se mai petreceau ca la patriarhi. Dumnezeu era ca şi ascuns de faţa lor, şi ei erau îndepărtaţi dinaintea Lui. Trăsăturile de căpetenie ale sistemului Levitic erau, în ce priveşte norodul, robia, întunerecul şi depărtarea. Pe de altă parte, însă, umbrele acestui sistem arătau spre singura jertfa mare, care este temelia tuturor planurilor şi gândurilor minunate ele lui Dumnezeu, şi cu ajutorul căreia El poate avea pe vecie un norod în apropierea Sa, fără să atingă dreptatea Lui desăvârşită şi potrivit cu toată iubirea inimii Sale, spre slava Sa.

Cum am mai spus, nu întâlnim în Deuteronom decât puţine slujbe şi jertfe. Domnul se arată mai mult în legătură de-a dreptul cu poporul Său şi chiar preoţii ni se arată foarte rar în slujba lor. Când sunt pomeniţi, e vorba mai mult de ceea ce priveşte partea morală, decât cele ceremoniale. Aceasta este o trăsătură de căpetenie a acestei cărţi şi dovedeşte că nu e vorba de o repetare a celor spuse înainte.

„Domnul, Dumnezeul nostru ne-a vorbii la Horeb zicând: Aţi locuit destula vreme în muntele acesta, întoarceţi-vă şi plecaţi; duceţi-vă la muntele Amoriţilor”. Ce cinste rară este pentru un norod să aibă pe Domnul atât de aproape şi să-L vadă atât de interesat de toate mişcările şi treburile lor, mari sau mici! El ştia cât trebuiau ei să stea într-un loc şi încotro aveau se-şi îndrepte paşii pe urmă. Ei nu aveau nevoie să-şi bată capul cu lungimea şi ţinta călătoriei lor, şi nici să fie îngrijoraţi de altceva. Erau sub ochii şi în mâinile Unuia a cărui înţelepciune e de nepătruns, a cărui putere e fără margini, ale cărui izvoare sunt nesecate şi a cărui iubire e nesfârşită. El îşi luase de bună voie însărcinarea să se îngrijească de ei, le cunoştea toate nevoile şi era gata să le acopere potrivit cu iubirea inimii Sale şi cu puterea braţului Său sfânt.

Ce le mai rămânea deci de făcut? Nimic altceva, decât să asculte. Datoria lor înaltă şi sfântă era să se odihnească în iubirea Domnului, a Dumnezeului legământului lor şi sa asculte de poruncile Lui. Aceasta ere taina păcii lor, a fericirii şi siguranţei lor. Nu aveau nevoie şi să facă planuri sau să ia măsuri. Călătoriile lor zilnice erau bine măsurate de Acela care cunoştea orice pas al drumului lor, de la Horeb până la Cades-Barnea şi lor nu le rămânea decât să meargă înainte, atârnând în chip fericit de El. Ce stare fericită şi ce drum minunat! Însă această stare şi acest drum cereau o voinţă zdrobită, o minte ascultătoare şi o inimă supusă. Dacă, după ce le-a spus Domnul: „Ai locuit destula vreme în muntele acesta”, ei s-ar fi gândit să mai rămână puţin acolo, ar fi rămas fără El. Se puteau aştepta ca El să rămână cu ei, să le dea sfatul şi ajutorul Lui numai când umblau pe cărarea ascultării.

Aşa a fost cu Israel în pustie şi tot aşa este şi cu noi. Datoria noastră e să punem toate dorinţele noastre nu numai în mâinile unui Dumnezeu al legământului, ci în mâinile unui Tată iubitor. El ne rânduieşte cărarea şi El hotărăşte marginile locuinţei noastre. El se gândeşte la toate treburile noastre, la odihna şi viaţa noastră şi se îngrijeşte de toate nevoile noastre. „Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci în orice lucru aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri cu mulţumiri”. (Filipeni 4). Şi pe urmă? „Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Cristos Isus” (Filipeni 4).

Dar poate că cititorul va spune: „Cum călăuzeşte Dumnezeu pe ai Lui astăzi? Noi nu ne putem aştepta să-i auzim glasul, care să ne spună ce trebuie sa facem! E drept că nu ne mai putem aştepta să vedem ridicându-se un nor, sau să auzim un glas, dar avem ceva mult mai înalt, mai bun şi mai puternic. Suntem călăuziţi în trei feluri, şi anume, prin Cuvânt, prin Duhul Sfânt şi prin pornirile firii dumnezeieşti. Aceste trei se potrivesc totdeauna. E foarte însemnat să ne aducem totdeauna aminte de aceasta. Trebuie să ne cântărim totdeauna gândurile şi pornirile pe cântarul sfinţeniei şi să le măsurăm cinstit cu măsura Cuvântului lui Dumnezeu. În felul acesta vom fi feriţi de rătăciri şi înşelări de sine. O lucrare, întemeiată numai pe închipuiri şi porniri, a avut totdeauna urmările cele mai nenorocite. Simţămintele omeneşti sunt foarte şubrede şi trebuie să le cercetăm totdeauna foarte de aproape, dacă vrem să nu ne abată spre rătăciri grele şi lucrări greşite. Ne putem însă bizui, fără cea mai mică umbră de îndoială, pe Cuvântul lui Dumnezeu, şi vom vedea, fără greş, că un om, călăuzit de Duhul Sfânt şi de pornirile firii dumnezeieşti din el, nu lucrează niciodată împotriva Cuvântului lui Dumnezeu.

Cineva poate că-şi închipuie că e călăuzit de firea dumnezeiască sau de Duhul ca să facă ceva; dar dacă lucrarea lui nu se potriveşte cu Cuvântul scris, înseamnă că nu era călăuzit de Duhul. E foarte primejdios să se ia cineva doar după imboldurile şi pornirile lui fireşti. Făcând aşa, poate cădea în cursa diavolului şi să vatăme foarte mult lucrul lui Cristos. Simţirile, părerile şi pornirile noastre ne pot duce în rătăcire. Să nu ne încredem niciodată în ele. Dar putem să ne încredem în Scriptură, fără umbră de îndoială.

În privinţa călăuzirii dumnezeieşti mai este un punct, care face să fie cercetat cu tot dinadinsul. De multe ori se aude vorbind despre „degetul Proniei dumnezeieşti” ca ceva de care te-ai putea călăuzi. Dar, la urma urmei, aceasta este tot una cu a spune că trebuie să ne călăuzim şi să hotărâm, în anumite vremuri, să cunoaştem gândurile Lui prin Pronia Lui, şi ne va hotărî astfel drumul, însă trebuie să fim destul de aproape de El, ca să putem înţelege cum se cuvine căile Proniei Lui; altfel vom vedea că ceea ce am luat drept „drum deschis de Pronia cerească”, nu a fost totdeauna în faţa lui Dumnezeu şi judecate în lumina Cuvântului Său, ca şi simţirile dinăuntru, căci altfel ne pot duce la mari rătăciri. Iona poate să fi socotit faptul că a găsit o corabie care pleca spre Tarsis ca o călăuzire minunată a Proniei cereşti. Dacă ar fi fost însă în legătură strânsă cu Dumnezeu, nu ar fi avut nevoie de o corabie. Pe scurt, Cuvântul lui Dumnezeu este singura măsură, singura piatră de încercare pentru tot, pentru împrejurări din afară şi simţiri dinlăuntru, pentru simţăminte, închipuiri şi porniri – toate trebuiesc privite în lumina pătrunzătoare a Cuvântului lui Dumnezeu şi cercetate bine. Aceasta este cărarea adevărată a siguranţei, păcii şi binecuvântării pentru orice copil al lui Dumnezeu.

Poate că se va răspunde la cele spuse, că nu ne putem aştepta să găsim pentru toate mişcările noastre şi pentru miile de fleacuri ale vieţii zilnice câte un verset biblic. Poate ca nu. În Sfânta Scriptură sunt însă date anumite adevăruri de temelie, care, întrebuinţate bine, ne vor călăuzi în chip dumnezeiesc, chiar când nu putem găsi un anumit loc biblic pentru împrejurările noastre. Şi nu numai atâta, dar aveam cea mai deplină încredinţare că Dumnezeu poate şi chiar călăuzeşte pe copiii Săi în toate. „Domnul întăreşte paşii omului”, şi „El călăuzeşte pe cei blânzi spre dreptate şi învaţă pe cei blânzi căile sale”, „Cu ochiul Meu te voi sfătui”. El poate să ne împărtăşească gândurile Sale în privinţa oricărei întreprinderi. Altfel cum am putea sa ne croim drumul? Sa ne lăsăm oare purtaţi încoace şi în colo de valul schimbător al împrejurărilor? Suntem noi lăsaţi pe seama întâmplării oarbe sau a pornirii voinţei noastre?

Laudă şi mulţămire fie aduse lui Dumnezeu, căci El ne poate face în felul Său să ştim cu siguranţă gândurile Lui în privinţa vreunei împrejurări. Fără această siguranţă nu ar trebui să pornim niciodată; „Ce sa fac? Sunt în cea mai mare încurcătură în privinţa drumului pe care trebuie sa păşesc”, spunea odată cineva prietenului sau. Răspunsul înţelept ai celui din urmă a fost: „Nu face nimic”.

Aici însă mai trebuie ţinut seama de un alt lucru foarte însemnat, şi anume, starea lăuntrică a sufletului. Ea stă în cea mai strânsă legătură cu cele de mai înainte. „El călăuzeşte pe cei blânzi pe calea dreptăţii şi învaţă pe cei blânzi căile Sale”. Lucrul acesta nu trebuie să-l uităm niciodată. Dacă suntem smeriţi şi neîncrezători în noi înşine, dacă aşteptăm cu inimă de copil, şi cu gând curat pe Dumnezeul nostru, de bună seamă ce El ne va călăuzi. Nu ar avea nici un rost să cerem sfatul lui Dumnezeu în privinţa unui lucru, asupra căruia am luat o hotărâre, sau asupra căruia voinţa noastră a început să lucreze. Atunci ne amăgim singuri într-un chip foarte primejdios. Istoria lui Iosafat ne dă o pildă potrivită în privinţa aceasta. În Împăraţi 22 citim: „În anul al treilea, Iosafat, împăratul lui Iuda s-a pogorât la împăratul lui Israel”. Aceasta era de la început o greşeală. Împăratul lui Israel a zis slujitorilor săi: „Ştiţi voi că Ramot din Galad este al nostru? Şi noi stăm fără grijă, în loc sa-l luăm înapoi din mâinile împăratului Siriei. Şi a zis lui Iosafat: vrei să vii cu mine să luptăm împotriva Ramotului din Galad?” Iosafat a răspuns

împăratului lui Israel: „Eu voi fi cu tine, poporul meu cu poporul tău, caii mei cu ai tăi”, şi după cum citim în 2 Cronici 18:3, „vom merge la luptă împotriva lui cu tine”.

Iosafat luase, deci, o hotărâre, înainte de a se gândi să întrebe pe Dumnezeu. El a spus împăratului lui Israel: „Întreabă acum, te rog, Cuvântul Domnului” Dar ce mai putea folosi acest lucru după ce el se hotărâse pentru un anumit fel de a lucra? Ce prostie să iei întâi o hotărâre şi apoi să mergi să ceri sfat. Iosafat nu mai avea nevoie să ceară sfatul Domnului într-o astfel de împrejurare. Însă starea sufletului său era rea. De aceea, deşi auzise hotărârea lui Dumnezeu din gura trimisului Său, totuşi, şi-a văzut de drum, şi era aproape să-si piardă viaţa.

Acelaşi lucru îl vedem în capitolului 42 din Ieremia. Poporul a cerut sfat de la prooroc cu privire la pogorârea lor în Egipt. Dar ei şi luaseră hotărârea ce să facă. Ce grozav! Daca ar fi fost smeriţi şi blânzi nu ar fi avut nevoie să mai ceară sfat. Dar ei erau plini de mândrie. Când au văzut că spusele Domnului nu se potriveau cu planurile lor, spuneau că „Domnul Dumnezeu nu te-a trimes să ne spui: „Nu vă duceţi în Egipt!” Dacă răspunsul Domnului s-ar fi potrivit cu voia lor, ar fi fost foarte bun; dar, fiindcă nu se potrivea, l-au lepădat. Cuvântul Domnului nu se potriveşte niciodată cu gândurile omului vechi. El îi osândeşte. El stă cu totul împotriva voii lui şi se aşează împotriva planurilor lui. De aceea omul se leapădă de acest Cuvânt. Da, voinţa omenească şi mintea omenească sunt totdeauna împotriva Cuvântului lui Dumnezeu şi creştinul trebuie să le înlăture pe amândouă, dacă vrea să fie călăuzit de Dumnezeu. O voinţă neplecată şi o minte oarba ne pot duce la întuneric şi nenorocire, dacă ascultăm de ele. Iona vroia să meargă la Tarsis în timp ce Domnul îl trimisese la Ninive şi urmarea a fost că s-a găsit „în braţele iadului” şi „iarba mării îi înconjura capul”. Iosafat vroia să meargă spre Namot şi ar fi trebuit să rămână în Ierusalim, iar urmarea a fost că s-a văzut înconjurat de paloşele Sirienilor.

Aşa se întâmplă totdeauna. Calea voii noastre nu poate duce decât la întuneric şi nenorocire. Calea ascultării însă este o cale a păcii, a luminii şi a binecuvântării, totdeauna luminată de razele îndurării dumnezeieşti. Se poate ca aceasta cale să pară ochiului omenesc îngustă, aspră şi singuratică, dar sufletul ascultător află că ea este o cale a vieţii, a păcii şi a siguranţei. „Cărarea celor neprihăniţi este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei”. Cu adevărat, o cărare binecuvântată. Să dea Domnul ca atât scriitorul cât şi cititorul acestor rânduri să se afle totdeauna pe ea, cu un pas hotărât.

Înainte de a părăsi acest adevăr însemnat al călăuzirii dumnezeieşti şi al ascultării omeneşti, aş mai atrage luarea aminte a cititorului asupra unui loc foarte frumos din Luca 11. El este plin de cele mai scumpe învăţături: „Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină, dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întuneric. Ia seama dar, ca lumina care este în tine, să nu fie întuneric”. Aşa că dacă tot trupul tău este plin de lumină, fără să aibă vreo parte întunecată, va fi în totul plin de lumină, întocmai ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare. (versetul 34-36).

Cuvintele acestea au o tărie şi o frumuseţe neîntrecută. Întâi vedem că ne trebuie: „un ochi sănătos” ca să ne putem bucura de călăuzirea lui Dumnezeu. E vorba de o voinţă frântă, o inimă care îşi doreşte cinstit să împlinească voia lui Dumnezeu. În ea nu este nelegiuire şi nici o pornire personală. În ea nu este nimic decât dorinţa curată, şi hotărârea stăruitoare, de a face voia lui Dumnezeu, oricare ar fi ea.

Când un suflet se găseşte în această stare, pătrunde în el lumina dumnezeiască şi umple tot trupul. Dacă trupul nu este luminat, nici ochiul nu este curat. Se găsesc în el lucruri necurate; voinţa personală şi folosul pentru sine lucrează şi nu suntem neprihăniţi în faţa lui Dumnezeu. Atunci lumina, pe care mărturisim că o avem, nu este decât întuneric şi nici un întuneric nu poate fi atât de des şi de grozav, ca acela, care vine ca o osândă asupra unei inimi stăpânite de voinţa sa, şi care mărturiseşte în acelaşi timp că are lumină dumnezeiască. „Aşa că dacă lumina care este în tine, este întunerec, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta?” Pe de altă parte, însă, o lumina slabă şi bine întrebuinţată va creşte, căci „cel ce are i se va mai da”, şi „cărarea celor neprihăniţi este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei”.

Această mişcare în suflet este arătată foarte frumos în locul de mai sus: „Dacă tot trupul tău este plin de lumină”, fără să aibă vreo pată întunecată, dacă nici un colţ nu este închis faţă de razele cereşti, dacă nu este nimic necurat şi dacă întreaga fiinţă morală este deschisă printr-o curăţie cinstită spre a fi străbătută de lumina dumnezeiasca, „atunci el va fi luminos, ca şi când l-ar lumina o lumină cu razele ei”. Aşadar, sufletul ascultător nu are lumină numai pentru calea lui, ci lumina din el îşi aruncă razele în afară, aşa că le pot vedea şi alţii, asemenea lucirii frumoase a unei lămpi. Deci, „tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi sa slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. Calea ca să slăvim pe Dumnezeu este să ascultăm Cuvântul Lui. Cine nu ascultă va avea multe poticniri, greutăţi şi dureri. E ca un cal fără frâu. Ce trist pentru un creştin, să fie aşa!

În partea cealaltă a capitolului nostru, Moise istoriseşte într-un grai mişcător faptele în legătură cu alegerea celor 70 de judecători şi cu trimiterea iscoadelor. Moise spune că alegerea celor 70 de judecători s-a făcut din îndemnul său, trimiterea iscoadelor, însă, din îndemnul norodului. Scumpul slujitor al lui Dumnezeu simţea că povara adunării era prea grea pentru el, şi de bună seamă că era grea, deşi mai ştim că harul lui Dumnezeu este de ajuns pentru orice nevoie, şi el poate lucra tot atât de mult printr-un bărbat, cât şi prin 70.

Dar nu putem înţelege greutăţile pe care le simţea „cel mai blând dintre oamenii de pe pământ” cu privire la răspunderea unei slujbe atât de însemnate şi atât de grele, şi cu adevărat că graiul în care zugrăveşte acele greutăţi te mişca în mod deosebit.

„Domnul Dumnezeul vostru v-a înmulţit şi azi sunteţi foarte mulţi la număr, ca stelele cerului. Domnul Dumnezeul părinţilor voştri să vă mărească de o mie de ori pe atât şi să vă binecuvinteze, după cum a făgăduit”. Ce adaos plăcut! Ce arătare a simţirilor puternice izvorâte dintr-o inima iubitoare. „Cum aş putea să port eu singur pricinile voastre, povara voastră şi certurile voastre?”

Iată, deci, pricina pentru care povara şi greutatea era atât de mare. Poporul era dezbinat. În mijlocul lui erau certuri şi neînţelegeri şi, cine era în stare să facă faţă tuturor acestor lucruri? Ce fel de umeri omeneşti ar fi fost în stare să poarte astfel de poveri? Şi cât de lesne s-ar fi putut să fie cu totul altfel! Dacă ei ar fi călătorit înainte în înţelegere, n-ar fi fost nevoie de potolit certurile şi n-ar fi fost nevoie nici de judecători. Dacă fiecare mădular al adunării ar fi căutat să lucreze pentru binele şi interesul fraţilor săi, de bună seamă că n-ar mai fi fost „pricini” şi „povară” şi „certuri”. Dacă fiecare ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putinţă ca să lucreze pentru binele obştesc, urmările ar fi fost cât se poate de frumoase.

Cu părere de rău trebuie însă să spunem că, nu a fost aşa cu poporul lui Israel în pustie şi – lucru şi mai trist – nici în Biserica lui Dumnezeu, deşi binecuvântările noastre sunt mult mai mari. De abia se alcătuise Biserica în urma pogorârii Duhului Sfânt şi au şi început să se audă glasuri de cârtire şi nemulţumire. Şi pentru ce? Pentru o „nebăgare în seamă”, o presupunere sau poate chiar un adevăr. (vezi Faptele 6:1-6). Fie că a fost o presupunere sau un adevăr, „Eul” a fost acela care a lucrat acolo. Dacă era părută, erau vinovaţi grecii, şi dacă era adevărată erau vinovaţi iudeii. În astfel de împrejurări sunt greşeli de amândouă părţile. Calea adevărată ca să ne ferim de orice ceartă, neînţelegere şi cârtire este să ne plecăm în ţărână şi să căutam din inimă binele celuilalt. Dacă s-ar fi urmai de la început acest drum foarte bun, scriitorii bisericeşti ar fi avut cu totul altceva de istorisit. Dar ştim că lucrurile s-au petrecut cu totul altfel şi De aceea istoria bisericii mărturisitoare, chiar de la începutul ei, nu este decât o zugrăvire uimitoare de neînţelegeri, certuri şi dezbinări. Chiar în faţa Domnului, a cărui întreagă viaţă a fost o smerire desăvârşita, se certau apostolii ca să ştie care dintre ei e mai mare. O astfel de ceartă nu s-ar fi ivit niciodată, dacă fiecare ar fi înţeles taina scumpă, să-şi uite sinele şi să caute folosul altuia. Oricine a gustat ceva din bunătatea smeririi de sine nu va cere niciodată pentru el ceea ce e mai bun sau locul de frunte. Apropierea de Cristos mulţumeşte inima smerită atât de deplin încât, pentru ea nu mai au nici un preţ cinstea şi răsplătirile. Acolo, însă, unde lucrează „Eul”, se vor găsi totdeauna pizma şi mânia, cearta şi neînţelegerea, rătăcirea şi orice faptă rea. Orice faptă a istoriei bisericeşti dovedeşte cele spuse de noi: „Eul” cu urmările lui rele a fost de la început pricina certurilor şi a dezbinărilor. Din zilele apostolilor şi până astăzi, „Eul” nejudecat s-a arătat izvorul întâmplărilor celor mai triste. Unde a fost judecat şi pus deoparte a fost pace şi bună înţelegere.

„Cum aş putea sa port eu singur pricinile voastre, povara voastră şi certurile voastre? Luaţi din seminţiile voastre nişte bărbaţi înţelepţi, pricepuţi şi cunoscuţi şi-i voi pune în fruntea voastră”. Voi mi-aţi răspuns şi aţi zis: „Ce spui tu sa facem este un lucru bun”. Am luat atunci pe căpeteniile seminţiilor voastre, bărbaţi înţelepţi şi cunoscuţi şi i-am pus în fruntea voastră drept căpetenii peste o mie, peste o suta, căpetenii peste cincizeci şi căpetenii peste zece, ca dregători în seminţiile voastre” (versetul 12-15).

Cu adevărat, o rânduială minunată! Daca ar fi trebuit aşezată vreodată o astfel de orânduire, nu s-ar fi putut găsi altă cale de a ţinea rânduială, decât această aşezare treptată a stăpânirii, începând cu cel mai mare peste zece şi mergând în sus până la cel mai mare peste o mie. Moise singur fiind capul tuturor şi stând în legătură de-a dreptul cu Domnul Dumnezeul lui Israel.

Nu vedem nimic aici care ne-ar face să înţelegem că alegerea judecătorilor s-a făcut în urma sfatului lui Ietro, socrul lui Moise (Exod 18) şi nu găsim nimic din cele spuse în Numeri 2. Atragem luarea aminte a cititorului asupra acestui lucru, ca fiind o nouă dovadă că, Deuteronomul nu este numai o repetare a celor spuse în cărţile dinainte. Această carte de preţ are un fel al ei de a fi bine întipărit şi felul cum sunt arătate faptele se potriveşte cu acest fel deosebit al ei. Se vede că gândul vrednicului slujitor al lui Dumnezeu, sau mai bine zis al Duhului Sfânt, care lucra în el, a fost să nască în inima norodului acel rod mare, care este ţinta anumită a acestei cărţi, anume, o ascultare deplină de toate orânduirile şi legile lui Dumnezeu.

Nu trebuie să uitam acest lucru, dacă vrem să înţelegem bine această carte. Necredincioşii şi îndoielnicii pot spune că, în feluritele istorisiri aşa cum le avem în fiecare din aceste cărţi, sunt nepotriviri; însă cititorul credincios alungă orice gând de acest fel, căci el ştie că aceste gânduri vin de-a dreptul de la tatăl minciunii, Satana, vrăjmaşul descoperirii scumpe a lui Dumnezeu. A aduce necredincioşilor dovezi este fără folos, pentru că ei nici nu sunt în stare să le înţeleagă sau să le preţuiască puterea. Ei sunt neştiutori pe acest tărâm şi, afara de asta, plini de cea mai amară vrăjmăşie faţă de Dumnezeu, judecata lor asupra insuflării dumnezeieşti a Cuvântului este fără preţ. Cuvântul lui Dumnezeu e cu mult mai presus de ei. El este tot atât de desăvârşit ca şi acela care ni l-a dat, şi tot atât de nezguduit, ca şi scaunul Lui de domnie, dar şi frumuseţea lui lăuntrică, adâncimea şi desăvârşirea lui nu se pot descoperi decât prin credinţă. „Te laud, Tată, Doamne al cerului şi al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor. Da Tată, Te laud pentru că aşa ai găsit Tu cu cale” (Mat. 11. 25-26).

Cei ce se cred înţelepţi şi învăţaţi şi în drept să judece cu învăţătura şi filozofia lor Cuvântul lui Dumnezeu şi, deci, pe însuşi Dumnezeu, cad pradă orbirii, întunericului şi împietririi inimii. Aşa se face că cele mai mari prostii şi neghiobii care se pot spune se găsesc în scrierile învăţaţilor care scriu împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. „Unde este înţeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbăreţul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înţelepciunea lumii acesteia? Căci, întrucât lumea cu înţelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu în înţelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioşi prin nebunia propovăduirii crucii (1 Cor. 1:20, 21). Dacă cineva vrea să fie înţelept, să se facă nebun! Aici e taina. Omul trebuie să ajungă la capătul înţelepciunii lui ca şi la al stricăciunii lui. Trebuie să ajungă să spună că e nebun înainte ca să guste dulceaţa înţelepciunii dumnezeieşti. Cea mai mare minte omenească, ajutată de toată ştiinţa şi filozofia, nu poate să prindă nici cel mai mic adevăr al descoperirii dumnezeieşti. Aşa că, atunci când oameni neîntorşi la Dumnezeu, oricare ar fi învăţătura lor şi puterea minţii lor, încep se vorbească despre insuflarea dumnezeiască a Sfintei Scripturi, pot spune cele mei mari prostii. Aduc nişte dovezi aşa slabe; şi acolo unde ei găsesc nepotriviri noi găsim cea mai mare frumuseţe şi desăvârşire.

„Am dat în acelaşi timp următoarea poruncă judecătorilor voştri: „Să ascultaţi pe fraţii voştri şi să judecaţi după dreptate neînţelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul. Să nu căutaţi la faţa oamenilor în judecăţile voastre. Să ascultaţi pe cel mic ca şi pe cel mare. Să nu vă temeţi de nimeni, căci Dumnezeu e cel care face dreptate. Şi când veţi găsi o pricina prea grea, s-o aduceţi înaintea mea ca s-o aud”. (versetul 16-17).

Ce dreptate nepărtinitoare, în orice neînţelegere să se cerceteze şi să se cântărească de amândouă părţile toate faptele. Judecătorul nu trebuie să fie înrâurit nici de judecaţi greşite şi nici de dragoste sau plăcere pentru cineva. O hotărâre nu trebuia dată numai pe temeiul unor păreri, ci pe temeiul faptelor netăgăduite. Nu se ţinea seama de starea şi împrejurările părţilor. Orice lucru trebuie hotărât întocmai cum se cuvenea, fără să ţină seamă de influenţa personală a uneia sau e alteia din părţile care aveau neînţelegeri. „Să ascultaţi pe cel mic, ca şi pe cel mare”. Săracul avea acelaşi drept ca şi bogatul, străinul ca şi băştinaşul. Nu era voie să se facă nici o deosebire.

Cât de însemnate sunt toate acestea pentru noii. E drept că nu toţi vom fi judecători, prezbiteri, sau mai mari, însă temeiurile arătate aici sunt de cea mai mare însemnătate pentru noi, deoarece vin uneori întâmplări în care ne putem folosi de ele. Oriunde ne-am afla, şi în orice fel de cercuri ne-am mişca, întâlnim de cele mai multe ori greutăţi şi neînţelegeri între fraţii noştri, în care unuia sau altuia i se pare, sau chiar i s-a făcut nedreptate. De aceea trebuie să fim îndrumaţi dumnezeieşte, cum trebuie să ne purtăm în astfel de împrejurări.

Judecata noastră trebuie să se întemeieze totdeauna pe fapte, şi anume pe toate faptele celor două părţi. Nu trebuie să fim călăuziţi niciodată de presupuneri, căci cu toţii ştim cât de înşelătoare sunt astfel de presupuneri. Nu-i nimic mai uşor decât să-ţi faci o astfel de

închipuire şi s-o treci apoi altuia; de aceea e fără preţ orice judecată întemeiată numai pe închipuiri. Noi trebuie să avem fapte hotărâte şi bine dovedite, fapte întărite de mărturia a doi sau a trei martori. Lucrul acesta ni-l spune Cuvântul lui Dumnezeu de mai multe ori. (Vezi Numeri 17:6; Matei 18:16; 2 Cor. 13:1; 1 Timotei 5:19.)

Tot atât de puţin ne este îngăduit să fim călăuziţi în judecata noastră de o înfăţişare mai mult sau mai puţin părtinitoare a faptelor. Fiecare e în primejdie să dea o anumită culoare arătării faptelor, chiar dacă o face cu gândul cel mai bun. Poate că lasă în afară, cu ştire sau fără ştire, un fapt, şi poate că tocmai acest fapt ar putea arunca o lumină cu totul nouă asupra celorlalte. Să fie ascultată şi cealaltă parte. Acesta este un temei vechi şi bun de urmai totdeauna. Da, ca să fim în stare să ne facem o judecată sănătoasă şi dreaptă, nu trebuie să ascultăm numai o parte, ci amândouă părţile. O judecată dată fără cunoaşterea amănunţită a tuturor faptelor este fără preţ. De aceea: „Să ascultaţi pe fraţii voştri şi să judecaţi după dreptate neînţelegerile fiecăruia cu fratele lui sau cu străinul”.

Şi cât de însemnat este îndemnul din versetul 17: „Să nu căutaţi la faţa oamenilor în judecăţile voastre; să ascultaţi pe cel mai mic ca şi pe cel mai mare; să nu vă temeţi de nimeni.” Aceste cuvinte dezvăluie biata inimă omenească! Noi suntem foarte porniţi să căutăm la faţa oamenilor, să ne lăsam călăuziţi de înrâuriri personale, să punem preţ pe starea şi averea oamenilor şi să ne temem de oameni.

Dar care este leacul dumnezeiesc împotriva acestor rele? Este frica de Dumnezeu. Dacă punem totdeauna pe Domnul în faţa noastră, vom fi feriţi de efectele stricătoare ale părtinirii, judecăţii greşite, a fricii de oameni în tot ceea ce ni se va înfăţişa. Vom aştepta cu smerenie şi răbdare, sfatul şi călăuzirea Domnului şi, în felul acesta, vom fi feriţi să dăm o judecată grabnică şi greşită asupra oamenilor şi lucrurilor. Cât rău nu a făcut, totdeauna, în mijlocul copiilor lui Dumnezeu din toate vremurile, o judecată grăbită şi lipsită de dragoste.

Vom mai insista puţin la felul plin de iubire în care aduce aminte Moise norodului de toate împrejurările în legătură cu trimiterea iscoadelor. Ele se potrivesc în totul cu rostul acestei cărţi.

Şi nici nu se poate altfel. Cuvântul lui Dumnezeu e desăvârşit în toate privinţele. Se înţelege că nu vorbim de traducerile şi tălmăcirile omeneşti ale Scripturii, în care trebuie să fie mai mult sau mai puţine greşeli. Totuşi, chiar în traduceri nu putem decât să rămânem uimiţi şi să lăudăm pe Dumnezeu când vedem că El are grijă de Cuvântul Său. Aşa că şi cel mai depărtat cioban din munţii noştri poate fi încredinţat că are în limba lui descoperirea lui Dumnezeu, în Biblia din traducerea pe care o citeşte. Dumnezeu, care a vegheat la darea Scripturii veghează şi la traducerea ei, chiar dacă sunt greşeli de traducere, ici şi colo, ele nu ating deloc adevărul Scripturii.

„Aşa v-am poruncit în vremea aceea tot ce aveţi de făcut”. Cărarea ascultării se întindea limpede în faţa lor. Ei trebuiau doar să asculte şi să păşească pe ea. Nu trebuiau sa se gândească la urmări. Toate urmările aveau să le lase pe mâna lui Dumnezeu, păşind hotărâţi înainte.

„Am plecat din Horeb şi am străbătut toata pustia aceia mare şi grozavă, pe care aţi văzut-o; am luat drumul care duce în muntele Amoriţilor, cum ne poruncise Domnul Dumnezeul nostru şi am ajuns la Cades-Barnea. şi eu v-am zis: „Aţi ajuns la muntele Amoriţilor pe care ni-l dă Domnul Dumnezeul nostru. Iată că Domnul, Dumnezeul tău îţi pune ţara înainte, suie-te, ia-o în stăpânire, cum ţi-a spus Domnul Dumnezeul părinţilor tai; nu te teme şi nu te înspăimânta” (versetul 16-21).

Iată chezăşia punerii lor îndată în stăpânirea ţării. Domnul Dumnezeul lor le dăduse ţara şi le-o pusese înainte. Ea era darul harului Său nemărginit, dat pe temeiul legământului încheiat cu părinţii lor. Planul Lui veşnic a fost să aibă ţara Canaanului pentru sămânţa lui Avraam, prietenul Său. Atâta ar fi fost de-ajuns ca să le liniştească inimile, nu numai în ce priveşte felul cum era ţară, ci şi în ce priveşte luarea ei în stăpânire. Trimiterea iscoadelor era cu totul de prisos. Credinţa nu mai trebuie să cerceteze darurile lui Dumnezeu. Ea spune numai atâta: Ce dă Dumnezeu trebuie să fie vrednic de primit, şi El e în stare să mă pună în stăpânirea deplină a lucrurilor pe care mi le-a pregătit harul Lui”. Israel ar fi trebuit să spună: Aceiaşi mână, care ne-a purtat prin „pustia cea mare şi înfricoşată” ne poate duce şi la moştenirea noastră.

Aceasta ar fi trebuit să fie încheierea credinţei. „Domnul mă ajută şi nu mă voi teme; ce-mi poate face un om?” Iată felul cum judecă credinţa. Când Dumnezeu stă în faţa sufletului şi îl umple în întregime, greutăţile nu se mai iau în seamă. Ele sau nu se văd, sau, dacă se văd, sunt privite ca un prilej de desfăşurare a puterii lui Dumnezeu. Credinţa se veseleşte văzând pe Dumnezeu cum biruie greutăţile.

Dar vai! Cu acest prilej norodul nu a fost călăuzit de credinţă şi astfel sa ajuns să se trimită iscoade. Moise le aduce aminte de acest lucru prin cuvintele: „Voi v-aţi apropiat cu toţii de mine şi aţi zis: „Să trimetem nişte oameni înaintea noastră, ca să iscodească ţara şi sa ne aducă răspuns cu privire la drumul pe care ne vom sui în ea şi asupra cetăţilor în care vom ajunge” (versetul 22).

Negreşit că, în această privinţă, ei s-ar fi putut încrede pe deplin în Dumnezeu. Acela care i-a scos din Egipt, care le-a croit un drum prin mare şi care-i călăuzise prin pustiul uscat şi grozav, era în stare să-i aducă şi în ţara făgăduinţei. Dar ei au vroit sa trimită iscoade. Inimile lor nu se încredeau în Dumnezeul adevărat, viu şi atotputernic.

În Numeri se istoriseşte această întâmplare altfel. Acolo Domnul însuşi dă porunca să se trimită iscoade, Dar pentru ce dă El porunca? Din pricina stării morale a norodului. Din nou vedem, deci, deosebirea dar în acelaşi timp şi potrivirea frumoasă dintre amândouă cărţile. În cartea Numeri ne arată trimiterea iscoadelor, iar Deuteronom ne dă pricina ascunsă a trimiterii lor şi anume, fiecare carte într-o potrivire deplină cu rostul ei. Una este întregirea celeilalte. Nu am fi priceput bine acea întâmplare, dacă am fi avut numai istorisirea din cartea Numeri.

Dar poate că unul sau altul dintre cititori ar pune întrebarea: Cum se poate ca trimiterea iscoadelor să fi fost un lucru rău, când Domnul poruncise să le trimită? Răspunsul este următorul: Răul nu era trimiterea iscoadelor, după ce Domnul dăduse o poruncă în acest fel, ci dorinţa norodului de a le trimite. Această dorinţă a fost un rod al necredinţei şi porunca a venit din pricina acestei necredinţe.

Lucruri asemănătoare găsim în capitolul 19 de la Matei, unde Mântuitorul vorbeşte cu Fariseii despre hotărârile legii în privinţa despărţirii de femeie.

„Fariseii au venit la El, şi ca să-L Ispitească, Iau zis: „Oare este îngăduit unul bărbat să-şi lase nevasta pentru orice pricină?” Drept răspuns, El le-a zis: „Oare nu aţi citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească şi parte femeiască, şi a zis: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va lipi de nevastă-sa şi cei doi vor fi un singur trup?” Aşa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat

Dumnezeu, omul să nu despartă”. Pentru ce dar, ia-u zis ei, „a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevestei o carte de despărţire şi s-o lase?”

Isus le-a răspuns: Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsaţi nevestele; dar de la început nu-a fost aşa”. (Matei 19:3-8).

Despărţirea bărbatului de femeie n-a fost îngăduită de rânduiala de la început a lui Dumnezeu şi nu se potrivea cu gândurile inimii Lui. Despărţirea a fost îngăduită numai din pricina împietririi inimii omeneşti. La fel era şi cu trimiterea iscoadelor. Israel n-ar fi trebuit să aibă nevoie de ele. O credinţă de copil nu s-ar fi gândit niciodată la ele. Însă Domnul a văzut cum stăteau lucrurile şi a dat porunca potrivit cu această stare. La fel a poruncit El mai târziu lui Samuel, când a văzut că inima norodului doreşte un împărat, să-i dea un împărat.

„Domnul a zis lui Samuel: „Asculta glasul poporului în tot ce-ţi va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste el. Ei se poartă cu tine cum s-au purtat totdeauna, de când i-am scos din Egipt până în ziua de astăzi; M-au părăsit şi au slujit altor dumnezei. Ascultă-le glasul deci; dar înştiinţează-i, şi fă-le cunoscut dreptul împăratului care va domni peste ei”.(1 Samuel 8:7-9) Şi când le-a dat împăratul, „tot poporul îl urma tremurând”. Urmărind istoria lui Saul, vom vedea că, de la început până la sfârşit, el a fost mai degrabă o piedică decât un ajutor. De aceea Domnul zice prin proorocul Osea: „Ţi am dat un împărat în mânia Mea, şi ţi l-am luat în urgia Mea”. Cu un cuvânt, el era răspunsul la necredinţa şi încăpăţânarea poporului, şi toate aşteptările lor cu privire la el au fost înşelate. El nu a răspuns gândului lui Dumnezeu; şi ca urmare, nu a fost un răspuns nici nevoilor poporului. S-a dovedit cu totul nevrednic de cununa şi toiagul de domnie. De aceea şi căderea lui ruşinoasă pe muntele Ghilboa. De ce să ceară un împărat? Nu era de ajuns Domnul? Nu era el împăratul lor? Numai îndeplinirea unei dorinţe nu este o dovadă că ea se potriveşte cu gândurile lui Dumnezeu.

Trimiterea iscoadelor s-a isprăvit cu o neizbândă desăvârşită şi cu aşteptări înşelate. Nici nu se putea altfel, deoarece ea s-a făcut ca o urmare a necredinţei. Moise, însă, spune cu o îngăduinţă, care se coboară la starea norodului şi care se potriveşte cu un plan de asemenea aproape de starea norodului: „Părerea aceasta mi s-a părut bună; şi am luat doisprezece oameni dintre voi, câte un om din fiecare seminţie”. Dar vorbele acestea nu dovedesc deloc că acest plan sau această stare era după voia lui Dumnezeu. Dumnezeu se poate întâlni cu noi în necredinţa noastră, deşi este întristat şi necinstit de ea, dar se bucură când vede o credinţă îndrăzneaţă şi curată. Şi numai o astfel de credinţă dă lui Dumnezeu locul ce i se cuvine. Când a spus Moise norodului: „Iată ca Domnul Dumnezeul tău îţi pune ţara înainte; suie-te, ia-o în stăpânire, cum ţi-a spus Domnul Dumnezeul părinţilor tăi; nu te teme şi nu te înspăimânta”, răspunsul potrivit din partea lor ar fi trebuit să fie: „Iată-ne, atotputernice Doamne! Du-ne la biruinţă! Tu eşti de ajuns. Dacă Te avem pe Tine călăuză, mergem înainte cu încredere plină de voioşie. Greutăţile nu-s nimica în faţa Ta şi, deci, sunt nimica şi pentru noi. Cuvântul Tău şi starea Ta de faţă de noi sunt tot ce ne trebuie”.

Aşa ar fi vorbit credinţa. Dar vai, Israel a vorbit cu totul altfel. Dumnezeu nu le era destul. Li se părea prea îndrăzneţ să pornească numai cu încrederea în braţul Lui. Nu erau mulţumiţi cu ce le-a spus Domnul despre ţară. Vroiau să trimită iscoade. Biata inimă omenească poate să sufere, mai uşor, orice, numai să se încreadă în Dumnezeul cel viu nu. Şi totuşi, binecuvântare mare nu-i decât într-o viaţă trăită într-o credinţă curată. Dar credinţa trebuie să fie ceva adevărat, nu numai o mărturisire goală. Zadarnic vorbeşti despre o viaţă trăită în credinţă, dacă inima se sprijină, în ascuns, pe unele ajutoare omeneşti. Adevăratul credincios nu are a face cu nimeni decât cu Dumnezeu, în care îşi găseşte orice izvor. Asta nu înseamnă că el nu bagă în seamă uneltele şi căile, de care se foloseşte Dumnezeu, în bunăvoinţa Sa. Ba le preţuieşte ca fiind mijloacele pe care le foloseşte Dumnezeu spre binecuvântarea şi ajutorul său. Dar nu le îngăduie să ia locul lui Dumnezeu. Vorbirea inimii lui este: „Da, numai în Dumnezeu mi se încrede sufletul; de la El îmi vine ajutorul” (Psalm 62.1).

Cine se încrede însă în Domnul nu va fi dat niciodată de ruşine şi nu va duce niciodată lipsă de vreun bine. Dacă s-ar fi încrezut Israel în Domnul, în loc să trimită iscoade, lucrurile ar fi luat cu totul altă întorsătură. Dar ei au vrut sa trimită iscoade şi De aceea totul s-a isprăvit în chip umilitor pentru ei.

„Ei au plecat, au trecut muntele şi au ajuns până la valea Escol şi au iscodit ţara. Au luat în mâini din roadele ţării şi ni le au adus; ne-au făcut o dare de seamă şi au zis:.Bună ţară ne dă Domnul Dumnezeul nostru” (versetul 24-25). Cum se putea să nu fie bună, dacă Dumnezeu voia sa le-o dea? Mai era nevoie de iscoade, care să le spună că darul lui Dumnezeu e bun? Cu adevărat că nu ar fi avut nevoie. O credinţă de copil ar fi zis: „Toate darurile lui Dumnezeu sunt vrednice de fiinţa Sa”. Însă această credinţă curată este o piatră scumpă, rară în această lume şi chiar aceia care o au, nu cunosc decât o parte din preţul ei, şi nu o întrebuinţează bine. A vorbi despre viaţa trăită în credinţă este una şi a trăi o viată în credinţa, este cu totul alta.

Să vedem cum vorbeşte Moise mai departe despre iscoade. El se mărgineşte să amintească numai partea aceea din mărturia lor, care se potrivea cu adevărul.

Nu spune nimic despre cele zece iscoade necredincioase. Şi faptul acesta se potriveşte iarăşi cu rostul cărţii întregi. Totul caută să înrâurească asupra cugetului norodului. Moise aminteşte israeliţilor că ei singuri au cerut trimiterea iscoadelor, dar că pe urmă au şovăit când a fost vorba să pornească, deşi iscoadele aduseseră din roadele ţării şi lăudaseră frumuseţea ei. „Dar voi nu aţi vrut să va suiţi în ea şi v-aţi răzvrătit împotriva poruncii Domnului, Dumnezeului vostru”. La aceasta nu aveau ce să răspundă. Era prea vădit că inimile lor nu fuseseră numai necredincioase, ci şi răzvrătite împotriva lui Dumnezeu. Trimiterea iscoadelor dovedise cu prisosinţă acest lucru.

„Aţi cârtit în corturile voastre şi aţi zis: „Pentru că ne urăşte, De aceea ne-a scos Domnul din ţara Egiptului, ca să ne dea în mâinile Amoriţilor şi să ne nimicească” (versetul 27). Ce vorbire ciudată! Cât de rele sunt încheierile şi dovezile necredinţei! Dacă Domnul i-ar fi urât, nu i-ar fi fost nimic mai uşor decât să-i lase să moară în mijlocul cuptoarelor Egiptului, sub loviturile de bici, date de ispravnicii lui Faraon. Pentru ce s-a ostenit dar atâta cu ei? De ce n-a lăsat valurile Mării Roşii să-i înghită pe loc? Pentru ce i-a izbăvit de sabia Amaleciţilor? Pentru ce toate aceste dovezi ale harului Său, dacă-i ura? Ah, dacă n-ar fi fost stăpâniţi de duhul unei necredinţe întunecate, aceste dovezi vădite ale iubirii lui Dumnezeu i-ar fi dus la încheieri cu totul deosebite. Nu-i nimic mai rău sub soare decât necredinţa. Şi nu-i nimic atât de limpede şi înţelept, ca dovada dată de o credinţă de copil.

„Aţi cârtit în corturile voastre”. Necredinţa nu-i numai oarbă şi proastă în ce priveşte încheierile ei, ci mai este şi o cârtitoare întunecată şi răzvrătita. Ea nu poate înţelege nici latura adevărată şi nici pe cea bună a unui lucru. Ea bâjbâie totdeauna prin întuneric pe căi sucite, numai pentru că se leapădă de Dumnezeu şi-şi aruncă privirea spre împrejurări. „Unde să ne suim?” întrebau israeliţii, „Fraţii noştri ne-au muiat inima zicând: „Poporul acela este un popor mai mare şi mai înalt la statură decât noi”. Era el oare mai mare chiar decât Dumnezeu? „Cetăţile

sunt mari şi întărite până la cer, ba încă, am văzut acolo şi copii de ai lui Anac” (versetul 28).

Credinţa ar fi răspuns: Ce are a face că cetăţile sunt întărite până la cer? Dumnezeul nostru este deasupra lor, El este în cer. Ce sunt în faţa lui zidurile mari şi înalte, când El a făcut lumea şi o ţine prin Cuvântul puterii Sale? Ce sunt copiii lui Anac faţă de atotputernicul Dumnezeu?

Dar Israel nu credea, cum ne spune apostolul în capitolul 3 către Evrei: „N-au putut să intre în odihna Lui din pricina necredinţei lor” Aceasta era singura şi marea greutate. Israel ar fi biruit curând cetăţile întărite şi pe uriaşii grozavi, dacă s-ar fi încrezut în Dumnezeu. Ah, cât de multe stă încă în calea binecuvântării noastre această necredinţă nemernică! Ea împiedică să pătrundă la noi razele slavei lui Dumnezeu. Ea aruncă umbre întunecate asupra sufletelor noastre şi ne răpeşte bucuria de a vedea că Dumnezeu ne este îndeajuns, căci mulţămeşte orice nevoie ar fi înlătură, orice greutate.

Lăudat fie Numele Lui! El nu lasă de ruşine niciodată o inimă care priveşte spre El. Bucuria Lui este să plătească poliţele cele mai mari pe care le aduce credinţa la „casa cerească de bani”. Vorbele Lui liniştitoare: „Nu te teme, crede numai!” şi facă ţi-se după credinţa ta”, sunt şi pentru noi. Ce vorbe scumpe şi înălţătoare! O, de am cunoaşte şi de am trăi mai mult puterea lor vie.

Care a fost pricina că Israel nu a putut vedea în împrejurarea aceasta slava lui Dumnezeu? Nu a crezut. Trimiterea iscoadelor a fost o greşeală majoră. De aceea s-a sfârşit aşa cum a început: cu necredinţă vrednică de plâns. Greutăţile umpleau inima şi ochiul.

„Nu au putut să intre în odihna Lui”. Nu au putut să vadă slava lui Dumnezeu. Să ascultăm cuvintele mişcătoare ale lui Moise, căci citirea lor face bine inimii: „Eu v-am zis: Nu vă înspăimântaţi şi să nu vă fie frica de ei. Domnul, Dumnezeul vostru, care merge înaintea voastră, se va lupta El însuşi pentru voi”. Ce minunat! Dumnezeu se luptă pentru poporul Său, merge înaintea lui ca un războinic! – „Potrivit cu tot ce a făcut pentru voi, sub ochii voştri în Egipt, apoi în pustie, ai văzut că Domnul Dumnezeul tău te-a purtat cum poartă un om pe fiul sau, pe tot drumul pe care l-aţi făcut până la sosirea voastră în locul acesta”. Cu toate acestea voi nu aţi avut încredere în Domnul Dumnezeul vostru, care mergea înaintea voastră pe drum, să vă caute un loc de poposire; noaptea într-un foc, ca să va arate drumul pe care trebuia să mergeţi, şi ziua într-un nor” (versetul 29, 33).

Ce cuvinte puternice şi mişcătoare! Ele ne dau o dovadă nouă că această carte nu este numai o repetare a unor fapte istorisite. Dacă scriitorul istoriseşte în Exod şi Numeri faptele din viaţa trăită în pustie de Israel, în Deuteronom, mai pune unele detalii cu o căldură care poate să atingă şi o inima tare. Felul plin de dragoste şi gingaş în care a lucrat Dumnezeu cu poporul Său, ni se zugrăveşte în faţa ochilor cu o vioiciune neasemănata. „Cum poartă un om pe fiul său”, – ce icoană frumoasă! Aceste puţine cuvinte arată minunat de bine felul cum s-a purtat Dumnezeu cu Israel. Ne-am putea noi oare lipsi de ele? De bună seamă că nu. Căci, tocmai felul cum e făcut un lucru, mişcă inima, pentru că în el se arata simţirile inimii. După cum puterea braţului sau înţelepciunea inimii se vădesc într-o lucrare, tot aşa iubirea Domnului se descoperă în felul cum e înfăptuită. Şi un copil mic poate înţelege acest lucru, deşi nu e în stare sa-l lămurească. Dar vai! Israel nu avea încredere în Dumnezeu! Neţinând seamă de descoperirea minunată a puterii Lui, de credincioşia Lui, de bunătatea şi îndurarea Lui care s-au arătat de la cuptoarele Egiptului şi până la hotarele Canaanului, n-au putut crede. Având un şir de dovezi, care ar fi putut mulţămi orice inimă, s-au îndoit totuşi. „Domnul a auzit glasul cuvintelor voastre. S-a mâniat şi a jurat zicând: „Nici unul din bărbaţii, care fac parte din acest neam rău nu va vedea tara aceia bună, pe care am jurat că o voi da părinţilor voştri, afară de Caleb, fiul lai Iefune. El o va vedea şi ţara în care a mers, o voi da-o lui şi copiilor lui, pentru că a urmai în totul calea Domnului” (versetul 34-36).

„Nu ţi-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?” Aceasta-i rânduiala dumnezeiască. Omul vrea sa vadă întâi, şi apoi să creadă însă, în împărăţia lui Dumnezeu întâi crezi şi pe urma vezi. Care a fost pricina că nici un bărbat din neamul acela rău nu a fost găsit vrednic să vadă această ţară bună? Pentru că n-au crezut în Domnul Dumnezeul lor. Necredinţa este totdeauna piedica mare care ne opreşte să vedem slava lui Dumnezeu. „Şi El nu a făcut acolo minuni multe din pricina necredinţei lor”. Dacă Israel ar fi crezut şi s-ar fi încrezut în Domnul, Dumnezeul lor, şi în iubirea inimii Lui şi în tăria braţului Lui, de bună seama că Dumnezeu i-ar fi dus în ţară şi „i-ar fi sădit pe muntele moştenirii lor”.

Tot aşa este şi cu copiii lui Dumnezeu din zilele noastre. Dacă am putea sa ne bizuim mai mult pe Domnul, binecuvântările noastre ar fi fără margini, „Toate lucrurile sunt cu putinţă celui care crede” (Mereu 9:23). Dumnezeul nostru nu ne va spune niciodată: „Aţi scos pe Numele Meu o poliţă prea mare. Voi aşteptaţi prea mult de la Mine”. Bucuria inimii Lui iubitoare este să împlinească cele mai îndrăzneţe aşteptări ale credinţei.

De aceea să luăm din belşug! „Deschide-ţi larg gura şi eu ţi-o voi umplea”. Vistieriile bogate ale cerului sunt totdeauna deschise pentru credinţă. „Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi”. „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care da tuturor cu mâna largă şi fără mustrare”. Credinţa este taina dumnezeiască, este izvorul şi arcul de ridicare al vieţii creştineşti, de la început până la sfârşit. Credinţa nu şovăieşte şi nu se îndoieşte niciodată. Necredinţa, însă, se îndoieşte totdeauna şi de aceea nu poate vedea slava lui Dumnezeu şi puterea Lui. Ea apasă inima, slăbeşte mâinile şi ia tăria genunchilor. Ea întunecă drumul şi împiedică orice înaintare. Ea a ţinut pe poporul lui Israel patruzeci de ani departe de ţara făgăduinţei, şi cine ar fi în stare să spună câte lipsuri ducem din pricina influenţei ei stricătoare asupra inimilor noastre? Daca credinţa ar fi mai vie între noi, lucrurile s-ar schimba. Credinţa curăţă inima, lucrează prin iubire, ne leagă cu putere vie inima de Dumnezeu. Nu-i de mirare, deci, dacă Petru o numeşte „credinţa cea scumpă”, căci, cu adevărat, este scumpă, mai presus de orice înţelegere omenească.

De ce este lucrul nostru pentru Domnul aşa de slab? De ce e aşa de rece dragostea frăţească? Din pricina lipsei de credinţă. Cum putem iubi mai mult pe fraţi? Prin credinţă. Apostolul spune credincioşilor din Tesalonic: „Credinţa voastră creşte”. Şi îndată după aceea: „dragostea voastră a unuia pentru altul creşte” Credinţa ne pune de-a dreptul în legătură cu Dumnezeu, şi urmarea este că inimile ni se umple cu iubire pentru fraţii noştri; nu putem fi aproape de Domnul şi să nu iubim pe toţi cei ce, în vreun loc, cheamă Numele Lui, cu o inima curata. Şi duhul lumesc din noi, care se arată în chipuri atât de felurite, prin ce se poate birui? Tot prin credinţă. „Căci oricine este născut din Dumnezeu biruieşte lumea” şi aceasta este biruinţa care biruie lumea, credinţa noastră. Cine biruieşte lumea dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu? (1 Ioan). Omul cel nou, umblând prin credinţă, trăieşte mai presus de lume, mai presus de temeiurile ei, de slava ei, de purtările ei, de obiceiurile ei, de „modelele” ei. El nu are nimic de a face cu lumea. Măcar că e în lume, nu e din lume. El merge împotriva apei. Viaţa şi nădejdea lui sunt în cer şi el doreşte să fie acolo, când i se va sfârşi lucrarea pe pământ. Credinţa, deci, curăţă inima, lucrează prin iubire şi biruie lumea.

Credinţa a lucrat în Caleb şi a adus acele roade binecuvântate. Caleb a împlinit adevărul, rostit cu sute de ani mai târziu: „Du-te şi facă-ţi-se după credinţa ta”. El a crezut că Dumnezeu e destul de puternic ca să ducă norodul în ţara promisă, şi că greutăţile şi piedicile nu pot împiedeca credinţa. Şi Dumnezeu a răspuns credinţei lui, aşa cum face totdeauna.

„Fiii lui Iuda s-au apropiat de Iosua la Ghilgal; şi Caleb, fiul lui Iefune, Chenizitul, i-a zis: Ştii ce a spus Domnul lui Moise, omul lui Dumnezeu, cu privire la mine şi cu privire la tine, la Cades-Barnea. Eram în vârsta de patruzeci de ani, când m-a trimes Moise, robul Domnului din Cades-Barnea, ca să iscodesc tara, şi i-am adus ştiri aşa cum îmi spunea inima mea curată. Fraţii mei care se suiseră împreună cu mine, au tăiat inima poporului, dar eu am urmai în totul calea Domnului, Dumnezeului meu. Şi în ziua aceea Moise a jurat, şi a zis: „Ţara în care a călcat piciorul tău va fi moştenirea ta pe veci, pentru tine şi pentru copiii tăi, pentru că ai urmai în totul voia Domnului, Dumnezeului meu”. Acum iată că Domnul m-a ţinut în viaţă cum a spus. Sunt patruzeci şi cinci de ani de când vorbea Domnul astfel lui Moise, când umbla Israel prin pustie; şi acum iată că azi sunt în vârstă de optzeci şi cinci de ani. Şi astăzi, sunt tot aşa de tare ca în ziua când m-a trimes Moise; am tot atâta putere cât aveam atunci, fie pentru lupta, fie pentru ca să ies şi să intru. Dă-mi dar muntele acesta despre care a vorbit Domnul pe vremea aceia; căci ai auzit atunci că acolo sunt Anachimii şi că sunt cetăţi mari şi întărite. Domnul va fi, poate, cu mine, şi-i va izgoni, cum a spus Domnul” (Iosua 14:6-12).

Ajungem acuma la versetele de la sfârşit ale capitolului nostru. Ele mai cuprind câteva îndrumări însemnate pentru noi. Întâi vedem cârmuirea dumnezeiască lucrând foarte puternic şi pătrunzător. Moise istoriseşte duios pricina îndepărtării lui din ţara făgăduinţei. Domnul s-a mâniat şi pe mine din pricina voastră şi a zis: „Nici tu nu vei intra în ea” (versetul 37).

Să ne uitam cu băgare de seama la cuvintele: „din pricina voastră”. Adunarea avea nevoie să i se aducă aminte că ea era vinovată, că Moise, acest slujitor iubit al lui Dumnezeu, nu avea voie să treacă Iordanul şi să intre în ţara făgăduinţei. E drept că el „vorbise uşuratic cu buzele sale”, însă ei i-au întărâtat duhul. Lucrul acesta ar fi trebuit să îi mişte adânc. Nu numai ca prin necredinţa lor au pierdut singuri cinstea de a intra în ţară, ci au fost şi pricina îndepărtării lui Moise, deşi el dorea mult să vadă acel munte bun şi Libanul (Psalm 106:33).

Cârmuirea morală a lui Dumnezeu este un adevăr straşnic. Mintea omeneasca poate să se mire de felul cum câteva vorbe necugetate, o rostire grăbită, pot să fie pricina ca un slujitor, aşa de credincios al lui Dumnezeu, să nu aibă voie să vadă ceea ce dorea atât de mult. Dar, trebuie să ne plecăm capul, închinându-ne smeriţi şi cu respect sfânt, nu să cercetăm şi să judecăm. „Oare judecătorul pământului întreg nu e drept?” De bună seamă că El nu poate face nici o greşeală: „Mari şi minunate sunt lucrările Tale, Doamne, Dumnezeule atotputernic, drepte şi adevărate sunt căile Tale, împărat al Neamurilor” (Apocalipsa. 15:3) „Dumnezeu este înfricoşat în adunarea cea mare a sfinţilor şi de temut pentru toţi cei ce stau în jurul Lui” (Psalm 87:7). „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”, şi „grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Evrei 10:31; 12:29).

Oare harul, sub a cărui stăpânire ne găsim, ca şi creştini, nu e nepotrivit cu această cârmuire morală a lui Dumnezeu? Nicidecum. Şi astăzi e tot aşa de adevărat, cum a fost întotdeauna, că „ce seamănă omul aceia va culege”. Ar fi deci o greşeală primejdioasă să creadă cineva că nu trebuie să ia în serios căile şi lucrările cârmuirii dumnezeieşti din pricina harului dumnezeiesc. Harul şi cârmuirea sunt două lucruri felurite şi nu trebuiesc amestecate. Harul poate să ierte, dar roţile carului de cârmuire al lui Dumnezeu se rostogolesc înainte, cu putere zdrobitoare. Harul a iertat păcatul lui Adam, însă cârmuirea lui Dumnezeu l-a izgonit din grădina Eden ca să-şi mănânce pâinea în sudoarea feţii, în mijlocul spinilor şi mărăcinilor unui pământ blestemat. Harul a iertat păcatul lui David, însă paloşul cârmuirii dumnezeieşti a atârnat deasupra casei lui, până la moarte. Batşeba a fost mama lui Solomon, dar Absalon a făcut o răzvrătire. La fel a fost şi cu Moise. Harul l-a adus pe culmea muntelui Pisga şi i-a arătat de acolo ţara, dar cârmuirea morală o lui Dumnezeu l-a oprit, hotărât, ca să intre în ea. Pe lângă aceasta, Moise în slujba sa ca întemeietor al sistemului legii, nu a putut să ducă norodul în tară. El nu putea face lucrul acesta, însă aceasta nu schimbă nimic din adevărul despre care am vorbit. Nici în capitolul 20 din Numeri, şi nici în capitolul 1 din Geneza, nu găsim ceva despre Moise în ce priveşte slujba sa. El stă personal înaintea poporului şi nu îi e îngăduit să intre în ţară, pentru că a vorbit necugetat cu buzele sale.

O, de am cântării cu toţii, cum se cuvine, în faţa. lui Dumnezeu, acest adevăr însemnat şi practic! Cu cât vom pătrunde mai mult în cunoaşterea harului, cu atât vom simţi mai mult străşnicia cârmuirii dumnezeieşti şi vom da dreptate căilor ei. Suntem în primejdie să luăm învăţătura despre har în chip uşuratic şi să nu punem, astfel, inima şi viaţa sub înrâurirea sfinţitoare a acestei învăţături. Nu-i nimic mai păgubitor decât o cunoştinţă pe dinafară a învăţăturii despre mântuirea prin har. Ea deschide poarta tuturor felurilor de rele. De aceea nu găsim cuvinte destule ca să spunem înaintea cititorilor noştri, sus şi tare, adevărul despre cârmuirea înaltă a lui Dumnezeu, mai ales într-o vreme ca a noastră, când se simte pornirea grozavă de a suci harul lui Dumnezeu şi a face din el pricină de păcătuire. Să păcătuim, căci suntem sub har.

Din versetele de la sfârşitul capitolului nostru, vedem însă că norodul nu era gata sa se plece sub mâna stăpânitoare a lui Dumnezeu. Atunci, când pe deplin încredinţaţi de starea de faţă şi puterea lui Dumnezeu, li s-a cerut să se suie, ei au şovăit şi s-au îndoit. Zadarnic le-au spus Iosua şi Caleb cuvinte de îmbărbătare, zadarnic le zugrăveau înaintea ochilor roadele bogate şi bune ale ţării, zadarnic căuta Moise să-i înduplece prin cuvintele cele mai mişcătoare. Ei nu vroiau să se suie. Şi care a fost urmarea? Li s-a întâmplat după necredinţa lor. „Şi pruncii voştri, despre care aţi zis: „Vor fi de jaf”, şi fiii voştri, care nu cunosc azi nici binele, nici răul, ei vor intra în ea; da, lor le-o voi da şi ei o vor stăpâni. Dar voi întoarceţi-vă înapoi şi plecaţi în pustie, în spre Marea Roşie (versetul 39-40).

Ce trist! Şi totuşi cum putea să fie altfel? Dacă nu vroiau să intre, prin credinţă curată, în ţară, nu le rămânea decât să se întoarcă în pustie. Dar nu vroiau să se supună nici acestei porunci. Nu vroiau să se folosească nici de binecuvântarea harului şi nici să se plece sub porunca lui Dumnezeu. „Voi aţi răspuns şi mi-aţi zis: „Am păcătuit împotriva Domnului, ne vom sui şi ne vom bate, cum ne-a poruncit Domnul, Dumnezeul nostru”. Şi v-aţi încins fiecare armele şi v-aţi încumetat să vă suiţi pe munte” (versetul 41).

Lucrurile acestea păreau o zdrobire şi o judecare de sine, dar nu erau. E foarte uşor să zici „Am păcătuit”. Şi Saul a spus aşa ceva, nu însă din inimă, şi fără să simtă cu adevărat ceea ce spusese. Ce preţ aveau vorbele lui, se vede din rugămintea, pe care o face lui Samuel îndată după aceea. „Acum, te rog, cinsteşte-mă în faţa bătrânilor poporului meu”. Ce nepotrivire! „Am păcătuit” şi totuşi „cinsteşte-mă”! Cât de schimbată ar fi fost vorbirea lui, dacă şi-ar fi recunoscut păcatul! Totul nu era însă decât părere şi înşelare. Să ne închipuim un bărbat mândru, plin de sine, care rosteşte fără să simtă vorbele acelea, şi pe urmă vrea să se închine, de formă, lui Dumnezeu, ca să caute cinste pentru sine! S-ar putea ceva mai trist? Ce batjocorire grozavă a lui Dumnezeu, care se bucură de „adevărul dinlăuntru”, şi care caută închinători în duh şi în adevăr! Cel mai slab suspin al unei inimi înfrânte şi zdrobite este scump lui Dumnezeu, însă formele goale ale unei

religiozităţi din afară, care au ca ţintă ridicarea omului în ochii săi şi în faţa semenilor, îl batjocoresc O mărturisire cu buzele fără simţirea inimii nu are nici un preţ. Nu-i greu sa spui: „Am păcătuit”. Dar de câte ori nu dovedeşte tocmai o astfel de mărturisire grăbită că păcatul nu este simţit cu adevărat, şi că inima este împietrită şi nezdrobită! Cugetul simte că are nevoie de o oarecare mărturisire a păcatelor, dar nu ştiu dacă este ceva ce împietreşte mai tare inima decât obiceiul de a mărturisi păcatul fără a-l simţii în inimă. Eu cred că mărturisirea neîncetată a păcatelor, obiceiul de a spune pe de rost, în faţa lui Dumnezeu, o formulă de mărturisire, a fost, de la început, una din capcanele cele mai primejdioase pentru creştinătate. Şi pot să adaug că şi între creştinii adevăraţi este destul „formalism”. Fără să aibă chiar forme bine aşezate, inima îşi face cu plăcere „formele” după cum vedem cu toţii, mai mult sau mai puţin.

Tot aşa s-a întâmplat şi cu Israel la Cades. Mărturisirea lor era fără preţ, pentru că nu era din inimă. Daca ar fi simţit ce spuneau, s-ar fi plecat sub greutatea judecaţii lui Dumnezeu şi ar fi luat cu smerenie asupra lor urmările păcatului lor. Nu-i dovadă mai limpede a unei zdrobiri adevărate decât supunerea sub mâna tare a lui Dumnezeu. Să ne uităm de pildă la Moise. El şi-a plecat capul sub pedeapsa dumnezeiască. El a zis: „Domnul s-a mâniat şi pe mine din pricina voastră şi a zis: „Nici tu nu vei intra în ea. Iosua, fiul lui Nun, slujitorul tău, va intra în ea; întăreşte-l căci el va pune pe Israel în stăpânirea ţarii aceleia”.

Deşi aduce aminte norodului că e vinovat de faptul îndepărtării lui din ţară, nu auzim totuşi din gura lui nici un singur cuvânt de nemulţumire şi cârtire. Moise se pleacă smerit sub judecata lui Dumnezeu. Şi nu numai că e mulţumit să fie pus în urma altuia, dar mai şi întăreşte pe urmaşul său, fără să arate nici cea mai mică urmă de răutate şi părere de rău. Pentru el era de ajuns că Dumnezeu era slăvit, şi nevoile adunării împlinite. El nu avea grijă de sine sau de nevoile sale, cât de slăvirea lui Dumnezeu şi de binecuvântarea poporului Său.

Norodul însă a arătat altfel de stare sufletească. Ei spuneau: „Ne vom sui şi ne vom bate”. Ce gând nebun!

Când Dumnezeu le-a poruncit şi i-a îndemnat prin slujitorul său credincios să pornească şi sa la în stăpânire tara. au întrebat: „Unde să ne suim?” Iar când li s-a poruncit să se întoarcă în pustie, au răspuns: „Ne vom sui şi ne vom bate!”

„Domnul mi-a zis: „Spune-le: „Nu vă suiţi şi nu vă luptaţi căci Eu nu sunt în mijlocul vostru; nu căutaţi sa fiţi bătuţi de vrăjmaşii voştri”. Eu v-am spus, dar n-aţi ascultat, ci v-aţi răzvrătit împotriva poruncii Domnului, şi v-aţi suit semeţi în munte. Atunci Amoriţii, care locuiau pe muntele acesta, v-au ieşit înainte şi v-au urmărit ca albinele; v-au bătut din Seir până la Horma” (versetul 42-44).

Domnul nu putea să-i însoţească pe drumul voii lor şi al răzvrătirii. Şi fără starea de faţă a lui Dumnezeu, Israel nu se putea lupta cu Amoriţii. Dacă Dumnezeu este cu noi, şi pentru noi, biruim în toate locurile. Dar nu ne putem bizuii niciodată pe ajutorul lui Dumnezeu dacă nu ne găsim pe cărarea ascultării. Este cea mai mare prostie să credem ca Dumnezeu e cu noi când mergem pe drumuri sucite, „Numele Domnului este un turn tare, cel neprihănit fuge în el şi stă la adăpost” (Proverbe 18:10). Dacă, însă, nu ducem o viaţă de sfinţenie practică, e împotriva voii lui Dumnezeu să spunem că avem în Dumnezeu turnul nostru cel tare.

Dumnezeu vrea şi poate să ne ajute în adâncurile slăbiciunii noastre, numai dacă ne mărturisim deschis şi curat starea noastră adevărată, „încrede-te în Domnul şi fă binele” (Psalm 37. 3). Asta e rânduiala dumnezeiască. Însă a vorbi de încredere în Dumnezeu şi a face în acelaşi timp răul, înseamnă a întoarce harul Dumnezeului nostru în fără de lege. Această stare ne dă în totul în mâinile Satanei, care caută să ne strice. „Căci Domnul îşi întinde privirile peste tot pământul ca să sprijinească pe aceia, a căror inimă este întreagă a Lui” (2 Cronici 16:9). Dacă avem un cuget bun putem merge cu capul ridicat, şi putem trece prin toate greutăţile; dar, a încerca să păşeşti pe cărarea credinţei, cu un cuget rău, este o încercare zadarnică, şi în acelaşi timp primejdioasă.

Putem să ţinem scutul credinţei sus numai când suntem încinşi cu cingătoarea adevărului şi când pieptul este acoperit cu pavăza sfinţeniei.

Pentru creştini e foarte însemnat să caute în toate privinţele sfinţenia vieţii. „De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor” (Fapt. 24:16). Apostolul Pavel sfătuia totdeauna să poarte pavăza şi să se îmbrace cu acea pânză albă de in subţire, care este sfinţenia sfinţilor. Şi noi ar trebui să facem aşa. Ţinta noastră sfântă să fie a merge înainte, zi de zi şi cu pas hotărât, pe cărarea datoriei şi a ascultării. Pe această cărare ne putem aştepta totdeauna să avem, din partea lui Dumnezeu, bunăvoinţă şi ajutor, ne putem baza de El, ne putem găsi în El toate izvoarele noastre, ne putem înveli în credincioşia Lui, şi putem călătorii astfel spre patria noastră cereasca, într-o legătură de pace şi închinare sfântă.

Aceasta nu înseamnă că nu mai putem privi spre Dumnezeu în slăbiciunea şi în greşelile noastre atunci când am greşit şi am păcătuit. Urechea Lui e întotdeauna deschisa pentru strigătul nostru. „Dacă ne mărturisim păcatele, Dumnezeu este credincios şi drept ca să ni le ierte şi să ne curăţească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Iertarea dumnezeiască este nemărginită, deoarece nu se poate mărginii preţul jertfei de ispăşire, a puterii şi a lucrării sângelui lui Cristos, a Fiului lui Dumnezeu, care ne curăţeşte de orice păcat, şi a lucrării de mijlocire a marelui nostru Preot, care poate mântui, pe deplin, pe cel ce se apropie de Dumnezeu prin El.

Toate acestea sunt o adevărată binecuvântare şi sunt arătate lămurit în Sfânta Scriptura. Însă nu ne este îngăduit să amestecăm mărturisirea păcatelor şi iertarea, care îi urmează, cu sfinţenia practică. Acestea sunt două stări felurite în care putem striga către Dumnezeu. Îl putem chema când suntem într-o zdrobire adâncă, sau când avem un cuget bun şi o inimă care nu ne osândeşte. În amândouă cazurile, El ne poate asculta. Însă aceste două stări ale inimii sunt foarte depărtate, unele de altele, şi ele stau cu totul împotriva acelei nepăsări şi împietriri a inimii, care îndrăzneşte să ceară ajutorul lui Dumnezeu cu toată lipsa de sfinţenie practică şi cu toată neascultarea vădită. Tocmai lucrul acesta trebuie să fie atât de grozav în ochii lui Dumnezeu şi are ca urmare judecăţile Lui straşnice. El recunoaşte sfinţenia practică şi poate ierta pe deplin şi liber păcatul, dacă e mărturisit cinstit; dar a-ţi închipui că poţi să te încrezi în Dumnezeu, şi să mergi în acelaşi timp pe cărarea neascultării, e nelegiuire curata.

„Nu vă hrăniţi cu nădejdi înşelătoare, zicând: „Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului. Căci numai dacă vă veţi îndrepta căile şi faptele, dacă veţi înfăptui dreptatea unii faţă de alţii, dacă nu veţi asupri pe străin, pe orfan şi pe văduvă, dacă nu veţi vărsa sânge nevinovat în locul acesta, şi dacă nu veţi merge după alţi dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai aşa vă voi lăsa să locuiţi în locul acesta, în ţara pe care am dat-o părinţilor voştri, din veşnicie în veşnicie. Dar iată ca voi vă hrăniţi cu nădejdi înşelătoare, care nu slujesc la nimic. Cum? Furaţi, ucideţi, preacurviţi, juraţi strâmb, aduceţi tămâie lui Baal, mergeţi după alţi dumnezei pe care nu-i cunoaşteţi! Şi apoi veniţi sa vă înfăţişaţi înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemai Numele Meu şi ziceţi „Suntem izbăviţi!”… ca iarăşi, să faceţi toate

aceste urâciuni!” (Ieremia 7:4-10).

Dumnezeu doreşte „adevăr lăuntric”, şi dacă oamenii spun că au adevărul fără de sfinţenie, trebuie să se aştepte la judecata Lui dreaptă. Locul din pasajul prorocului Ieremia pomenit mai sus se potriveşte şi pentru creştini, deşi e scris anume pentru bărbaţii din Iuda şi pentru locuitorii din Ierusalim. În 2 Timotei versetul 3, vedem că toate grozăviile păgânismului, zugrăvite în Romani 1, vor învia, iar în vremurile din urmă în haina unei mărturisiri creştine şi în legătură cu o „formă” de temere de Dumnezeu. Care poate fi sfârşitul unei astfel de stări? Mânie nemaipomenită! Judecăţile cele mai grele sunt păstrate pentru mulţimea mare a aşa-zişilor creştini cu numele. Se apropie repede clipa când cei iubiţi şi răscumpăraţi, cu sânge de Dumnezeu, vor sta cu totul împotriva acelei nepăsări şi vor fi luaţi din această lume, numită „creştină”, ca să fie totdeauna lângă Domnul, în acea ţară frumoasă a iubirii, pregătită pentru ei, în Casa Tatălui. Atunci vor fi trimise asupra creştinătăţii întregi acea „lucrare de rătăcire” (2 Tesaloniceni 2:11), şi anume, asupra ţărilor în care a luminat lumina, în care s-a propovăduit o evanghelie slobodă, s-a răspândit Biblia cu milioanele, şi unde atâţia mărturisesc Numele lui Cristos şi se numesc creştini, dar nu trăiesc după voia Lui.

Şi pe urmă? Ce va urma după toate acestea? Vreo nouă mărturie? O lucrare şi străduinţă nouă a îndurării îndelung răbdătoare a lui Dumnezeu? Nu pentru creştinătatea cu numele. Nu pentru cei ce-au lepădat evanghelia lui Dumnezeu! Păgânii vor auzi evanghelia veşnică, evanghelia împărăţiei, însă pentru creştinătatea cea atât de depărtată de adevăr, pentru „butucul de vie al pământului”, nu rămâne decât mânia Celui Atotputernic; nimic decât întunericul veşnic, care arde cu foc şi pucioasă. Iată adevărul lui Dumnezeu.

„Ne-am întors şi am plecat în pustie, pe drumul care duce la Marea Roşie, cum îmi poruncea Domnul şi am ocolit multă vreme muntele Seir” (versetul 1). Este foarte frumos de văzut cât de strâns se leagă Moise cu norodul. El, ca şi Iosua şi Caleb, a trebuit să se întoarcă cu adunarea necredincioasă în pustie. Lucrul acesta poate să i se fi părut greu, însă era bun şi de folos formării lor.

Plecarea sub voia lui Dumnezeu cuprinde întotdeauna binecuvântări adânci, deşi nu suntem totdeauna în stare să pricepem cum şi de ce se întâmplă astfel. Din gura acestor slujitori ai lui Dumnezeu nu auzim un singur cuvânt de cârtire pentru faptul că şi ei au trebuit să se întoarcă în pustie patruzeci de ani, deşi ei erau pe deplin pregătiţi să intre în tară. Ei s-au întors. Ei puteau face acelaşi lucru, dacă şi Domnul îl făcea. Cum puteau ei să se plângă, când vedeau că şi Dumnezeul lui Israel se întorcea în pustie?

E totdeauna mare lucru să te pleci cu smerenie sub mâna lui Dumnezeu. Ne putem aştepta totdeauna la o roadă bogată. Atunci luăm cu adevărat asupra noastră jugul lui Cristos, lucru care, după cum ne-a spus El, este taina adevărată a odihnei pentru suflete.

„Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, şi sarcina Mea este uşoară.”. (Matei 11:28-30).

Care era jugul acesta? Supunerea fără cârtire şi deplină supunere la voia Tatălui, pe care o întâlnim în toată viaţa Domnului şi Mântuitorului nostru. El putea sa spună: „Da, Tată, Te laud, pentru că aşa ai găsit Tu cu cale”. Acesta era singurul lucru la care se gândea El totdeauna. Chiar dacă mărturia Lui părea că e lepădată, chiar dacă se părea că lucrează în zadar, chiar dacă puterea Lui şi-o macină zadarnic şi pe nimic, El spunea totuşi: „Te laud Tată, Doamne al cerului şi al pământului”. Ce-i plăcea Tatălui, îi plăcea şi Lui. El n-a avut niciodată o dorinţă sau un gând care să nu se fi potrivit pe deplin cu voia Tatălui. De aceea avea parte, ca om, de o odihnă necurmată. El se odihnea în planurile şi gândurile lui Dumnezeu. Inima Lui era plină de o pace netulburată, de la începutul drumului până la capăt.

Acesta era jugul lui Cristos şi El ne pofteşte, în îndurarea Lui nemărginită, să-l luăm asupra noastră pentru ca să putem găsi odihnă pentru sufletele noastre. Să băgăm de seamă cuvintele: „Veţi găsi odihnă”. Nu trebuie să amestecăm odihna pe care ne-o dă El cu „odihna” pe care o găsim noi. Dacă sufletul ostenit şi încărcat de osândă vine la Isus, cu credinţă de copil, El îi dă odihnă, odihna nezguduită, o odihnă întemeiată pe încredinţarea deplină că s-a făcut tot ce a trebuit. Păcatele sunt şterse pentru totdeauna, dreptatea împlinită desăvârşit, şi orice întrebare a fost dezlegată în mod divin pentru veşnicie. Dumnezeu e proslăvit, Satana silit să tacă şi cugetul liniştii.

Aceasta este odihna pe care ne-o dă Isus când venim la El. Însă ştim că trebuie să ne mişcăm prin împrejurările schimbătoare ale vieţii de toate zilele. Şi aceasta ne aduce ispite, greutăţi, lupte, aşteptări zadarnice şi împotriviri de tot felul. Toate acestea nu sunt în stare să turbure odihna pe care o dă Isus, însă pot împiedica odihna pe care vrem să o găsim. Ele nu neliniştesc cugetul, dar neliniştesc inima. Ele ne pot face nerăbdători, supărăcioşi, şi fără odihnă. Mă gândesc, de pildă, să vestesc undeva evanghelia. Am dat acolo de ştire că vin şi de bună seama că sunt aşteptat. Deodată, mă îmbolnăvesc şi sunt nevoit să rămân acasă. Lucrul acesta nu nelinişteşte cugetul meu, dar îmi poate nelinişti inima. Mă simt dezamăgit, nu ştiu ce sa fac şi se poate să ajung foarte nerăbdător.

Cum trebuie deci să ne purtăm într-o astfel de împrejurare? Cum putem domoli inima întărâtată şi cum putem îmblânzi simţirea neliniştită? De ce am nevoie în această stare? Am nevoie de odihnă. Dar cum o pot găsi? Plecându-mă şi luând asupra mea jugul lui Cristos, acel jug pe care El însuşi l-a purtat în zilele vieţii Lui pământeşti, jugul supunerii desăvârşite faţă de voia lui Dumnezeu. „Facă-se voia Ta, Doamne!” Am nevoie de o simţire atât de adânca a iubirii Lui nemărginite şi a înţelepciunii Lui nesecate, în toate lucrările Lui faţă de mine, încât să nu doresc să schimb împrejurările, chiar dacă aş avea puterea s-o fac.

Taina scumpă a odihnii inimii, în toate stările şi împrejurările vieţii, stă, deci, în a putea să mulţumeşti lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, chiar şi pentru ceea ce este foarte potrivnic voinţei noastre. Nu ajunge numai să primesc adevărul că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său”, ci trebuie să am încredinţarea hotărâtă că tot ceea ce face Dumnezeu, şi aşa cum face El, este cel mai bine pentru mine. Mă odihnesc pe deplin în iubirea, înţelepciunea şi credincioşia aceluia care a luat asupra Lui să îngrijească de tot ce mă priveşte, aici şi în veşnicie. Ştim că iubirea caută să facă totdeauna ce este mai bun pentru ai săi. Ce trebuie să fie oare, când Dumnezeu face pentru noi tot ce e mai bun? Care inimă credincioasă nu ar fi mulţumită cu cel mai bun lucru din partea lui Dumnezeu?

Dar pentru ca să fii mulţumit cu voia Lui, trebuie sa-l cunoşti. Eva, în grădina Edenului, amăgită de şarpe, a fost nemulţămită cu voia lui Dumnezeu. Ea dorea ceva pe care El îl oprise, şi acest ceva diavolul voia să i-l dea. Ea a crezut că diavolul poate face ceva mai bine pentru ea decât Dumnezeu. Ea a crezut că e mai bine pentru ea să se smulgă din mâna lui Dumnezeu şi să se dea în mâinile Satanei. De aceea, nici o inimă nenăscută din nou nu se poate odihni în voia lui Dumnezeu. Dacă cercetăm inima omenească, până în adânc, nu vom găsi nici o fărâmă în ea, în unire cu Voia lui Dumnezeu. Chiar şi un copil al lui Dumnezeu, numai pe măsură ce e făcut în stare, prin harul lui Dumnezeu,

să-şi omoare voia lui, să se socotească mort şi să umble călăuzit de imboldurile Duhului, se poate desfăta în voia lui Dumnezeu şi poate să îi mulţumească pentru orice. Este cea mai bună dovadă a naşterii din nou când cineva se poate supune sub mâna lui Dumnezeu şi să zică, „Facă-se voia Ta!” În astfel de împrejurare, Satana nu mai poate face nimic. E mare lucru să spunem diavolului şi lumii, nu cu vorbe, ci cu fapta şi cu viata: „Eu sunt mulţumit în totul cu Voia Ini Dumnezeu”. Aceasta e calea spre odihna sufletului. Acesta e leacul împotriva oricărei nelinişti, nemulţumiri şi ambiţii omeneşti.

Înainte de a părăsi acest gând, aş mai aminti, trei stări felurite, în care se poate găsi sufletul în ce priveşte felul de lucrare al lui Dumnezeu, şi anume: supunerea, predarea şi bucuria. Dacă voinţa este frântă, urmarea este supunerea. Dacă mintea este luminată, asupra ţintei pe care o urmăreşte Dumnezeu, urmarea este predarea. Şi când inima este plină cu Dumnezeu, se bucură cu adevărat. De aceea citim în Luca 10:21: „În ceasul acela, Isus s-a bucurat, plin de Duhul Sfânt şi a zis: „Tată, Doamne al cerului şi al pământului, te laud, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înţelepţi şi pricepuţi şi le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, te laud, pentru că aşa ai voit Tu”. Domnul Isus îşi găsea plăcerea în toată voia lui Dumnezeu. Hrana şi băutura Lui era să facă, cu orice preţ, voia lui Dumnezeu. În slujbă sau în suferinţă, în viaţă sau în moarte, nu-L călăuzea decât voia Tatălui Sau. El putea să spună: „Eu fac totdeauna ce-i place Lui”.

„Domnul mi-a zis: „Vă ajunge de când ocoliţi muntele acesta. întoarceţi-vă spre miazănoapte”. Cuvântul lui Dumnezeu rânduia totul. El hotăra cât trebuia să stea norodul într-un loc şi arăta calea pe care trebuia să-şi îndrepte paşii. Poporul nu trebuia decât să asculte. Când inima este cum trebuie, nu poate fi pentru un copil al lui Dumnezeu ceva mai scump decât încredinţarea că e călăuzit, în toate mişcările, de Cuvântul lui Dumnezeu. El este ferit atunci de multă groază şi nelinişte. Pentru Israel, care era chemai să călătorească printr-o pustietate „mare şi îngrozitoare”, era un har nespus că-şi ştia rânduită orice mişcare, orice pas, orice loc de oprire, de o călăuză care nu greşeşte. Ei nu trebuiau să fie neliniştiţi în privinţa mişcărilor lor şi nici să îşi bată capul cu întrebarea: „Cât vom rămânea într-un loc, sau încotro vom porni pe urmă?” Domnul rânduia toate pentru ei. Ei nu aveau decât să-L aştepte pe El şi călăuzirea Lui, şi să facă ce i se poruncea. Dacă vroiau să nu meargă pe drumul ales de El, nu aveau să se aştepte decât la foame, pustiire şi întuneric.

Apa din stânca lovită şi mana din cer nu se puteau găsi decât pe cărarea ascultării.

Dacă la spusele lui Dumnezeu: „Aţi ocolit destul muntele acesta”, Israel ar fi răspuns: „Nu; ci vrem să-l mai ocolim puţin, suntem foarte bine aici şi nu vrem să mai facem vreo schimbare” sau când Dumnezeu a zis: „întoarceţi-vă spre miază-noapte”, dacă ei ar fi răspuns: „Nu, noi vrem mai bine să mergem spre răsărit”, care ar fi fost urmarea? Ar fi fost lipsiţi de mersul Lui cu ei, şi cine i-ar fi călăuzit, ajutat, sau hrănit atunci? El era cu ei numai dacă ascultau de El.

Din toate acestea putem scoate o învăţătură sănătoasă şi scumpă. Istoria noastră este să mergem, zi cu zi, pe cărarea pe care ne-o arată Dumnezeu. Această încredinţare ar trebui să ne străbată adânc şi n-ar trebui să lăsăm să ni se răpească această mare binecuvântare de judecăţile necredincioşilor. Dumnezeu a făgăduit că ne va călăuzi şi făgăduinţele lui sunt „da” şi „amin”. Datoria noastră este doar să ne însuşim aceste făgăduinţe, printr-o credinţă de copil. Toate sunt atât de adevărate, cât le poate face Dumnezeu de adevărate. De unde ştia cât trebuia să stea într-un loc şi calea încotro trebuia să apuce? Din Cuvântul lui Dumnezeu. Stăm noi mai rău în privinţa aceasta? Dimpotrivă. Noi nu avem pentru călăuzirea noastră numai Cuvântul, ci şi pe Duhul Sfânt, şi cinstea noastră mare şi sfântă este să păşim pe urmele Fiului lui Dumnezeu.

Nu este aceasta o călăuzire deplină? De bună seamă. Domnul ne spune: „Eu sunt lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric ci va avea lumina vieţii”. Să băgăm de seamă cuvintele: „Cine Mă urmează pe Mine”. El ne-a lăsat o pilda, pentru ca să mergem pe urmele Lui. Care era calea lui Isus? Ea se potrivea totdeauna numai cu voia Tatălui Său. El nu lucra ceva sau nu spunea niciodată o vorbă fără să asculte ce spune Tatăl Său. Noi suntem chemaţi să-L urmăm, şi dacă-L urmăm, avem încredinţarea Cuvântului Sau „că nu vom umbla în întuneric”, ci vom avea lumina vieţii. Sunt scumpe cuvintele acestea „lumina vieţii”. Cine ar putea da de adâncul lor? „Întunericul trece, iar lumina adevărata luminează”, şi datoria noastră este sa umblăm în strălucirea deplină a luminii, care a luminat calea Fiului. Pe această cale nu este nesiguranţă, nu este nelinişte şi nu este nici o pricină de îndoială.

Nu e vorba să ai un verset din Scriptură pentru orice mişcare. De pildă, mă cheamă cineva să predic în cutare loc. Nu pot spune că versetul cutare îmi spune sa mă duc în locul acela. Dar dacă stau în legătura cu Dumnezeu, voi ştii ce trebuie să fac. „Te voi călăuzi cu ochiul Meu”, este o făgăduinţă minunată. Dar ca să mă folosesc de ea, trebuie să fiu aşa de aproape de El, ca sa-i înţeleg toate mişcările ochilor. Aşa este în toate mărunţişurile vieţii de toate zilele. Uneori nu ştim ce să facem, şi suntem neliniştiţi. Dar dacă am fi în mai strânsă legătura cu Domnul, nu ne-am afla în starea aceasta. Când nu eşti încredinţat că El vrea să faci cutare sau cutare lucru, mai bine să stai. Cel ce călăuzea pe poporul Lui pământesc în toate lucrurile mărunte ale vieţii, în pustie, poate şi va călăuzi pe poporul Său în toate căile şi mişcările lui. Mai bine să nu faci nimic, decât să faci ceva de capul tău, fără să fii călăuzit de Domnul. Să urmăm pe Domnul în privinţa aceasta. Domnul Isus niciodată nu făcea voia Lui, ci pe a Tatălui.

Am dori acuma să îndreptăm luarea aminte a cititorului asupra unui lucru foarte interesant, care are un loc de frunte în scrierile Vechiului Testament, şi e lămurit amănunţit în capitolul nostru, asupra cârmuirii lui Dumnezeu peste lume şi asupra călăuzirii Sale minunate a neamurilor pământului. Nu ar trebui să uităm niciodată că, Acela pe care-L cunoaştem ca „Dumnezeu şi Tată al Domnului nostru Isus Cristos”, se interesează personal de treburile noroadelor, că ia cunoştinţă de mişcările lor şi de felul cum se poartă între ele.

Toate acestea stau în legătură de-a dreptul cu poporul lui Israel şi ţara Palestinei, după cum vedem în capitolul 32, versetul 8 al cărţii noastre: „Când Cel Prea Înalt a dat o moştenire neamurilor, când a despărţit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor după numărul copiilor lui Israel”. Israel a fost odată, după gândul lui Dumnezeu, centrul acestui pământ şi va fi din nou. Ziditorul şi Stăpânitorul lumii a întocmit de la început (Geneza 10) neamurile şi le-a pus hotare, după voia Sa nemărginită, având în vedere, în chip deosebit, pe urmaşii lui Avraam şi acea fâşie îngustă de pământ pe care aveau s-o stăpânească ei, în puterea legământului veşnic făcut cu părinţii lor. În capitolul nostru vedem cum Domnul, în credincioşia şi dreptatea Sa, vine să apere trei popoare felurite, în drepturile lor naţionale, şi anume, împotriva poporului Său ales: „Dă următoarea porunca poporului: Acum aveţi să treceţi prin hotarele fraţilor voştri, copiii lui Esau, care locuiesc în Seir. Ei se vor teme de voi, dar să vă păziţi bine, sa nu vă încăieraţi cu ei, căci nu vă voi da în ţara lor nici măcar o palmă de loc; muntele Seir l-am dat în stăpânire lui Esau. Să cumpăraţi de la ei cu preţ de argint hrana pe care o veţi mânca şi să cumpăraţi de la ei cu preţ de argint chiar şi apa pe care o veţi bea” (Verset 4-6).

Poate că Israel crezuse că va putea pune stăpânire pe ţara Edomiţilor, însă au fost nevoiţi să înveţe că Cel Prea Înalt stăpâneşte între neamuri, că tot pământul este al Lui şi El îl împarte după plăcerea Sa. Cei mai mulţi dintre oameni se gândesc foarte puţin la acest fapt mare. Cârmuitorii şi bărbaţii de stat nu ţin seamă de El. Ei uită că Dumnezeu se interesează de treburile noroadelor, că El împarte împăraţii, ţinuturi şi ţări, cum crede de cuviinţă. Ei se poartă ca şi când totul n-ar fi decât urmare de izbânzi militare şi, ca şi când Dumnezeu n-ar avea nici un amestec în hotarele şi ţinuturile neamurilor. Aceasta este o greşeală mare. Ei nu înţeleg însemnătatea şi puterea unor vorbe ca acestea: „Muntele Seir L-am dat în stăpânire lui Esau. Dumnezeu nu-şi va părăsi niciodată drepturile în privinţa aceasta. El n-a îngăduit lui Israel să se atingă nici de cel mai mic lucru al lui Esau.” Trebuiau să plătească totul cu bani şi apoi să-şi caute de drum. Pricina era: „Căci Domnul, Dumnezeul tău, te-a binecuvântat în tot lucrul mâinilor tale şi ţi-a cunoscut călătoria în această mare pustie. Iată, de patruzeci de ani, de când Domnul, Dumnezeul tău, este cu tine n-ai dus lipsă de nimic.” (versetul 7). Ce pricină duioasă! Israel trebuia să lase neatins tot ce era a lui Esau, pentru că Domnul se îngrijea de el în chip deosebit şi gingaş. El cunoştea fiecare pas al drumului lor greu prin pustie şi se îngrijea în bunătatea Lui nemărginită de toate nevoile lor. El era pe cale sa le dea, după făgăduinţa Lui, ţara Canaanului, pe care o dăduse odată lui Avraam. Dar aceiaşi mâna, care era gata să le dea Canaanul, dăduse şi lui Esau muntele Seir.

Acelaşi lucru îl vedem cu privire la Moab şi Amon. Domnul mi-a zis: „Nu face război cu Moab şi nu te apuca la luptă cu el; căci nu-ţi voi da nimic să stăpâneşti în tara lui. Aurul l-am dat în stăpânire copiilor lui Lot”. Şi mai departe: „Sa treci azi hotarul Moabului la cetatea Ar şi să te apropii de copiii lai Amon. Să nu faci război cu ei şi să nu te iei la luptă cu ei; căci nu-ţi voi da nimic de stăpânit în ţara copiilor lui Amon: am dat-o în stăpânire copiilor lui Lot” (versetul 9, 18, 19).

Ţările pomenile aici se găseau de mult în mâinile uriaşilor. Deoarece planul lui Dumnezeu a fost să le dea copiilor lui Esau şi lui Lot, El a nimicit pe uriaşii aceia, căci cine e în stare să se pună în calea hotărârii lui Dumnezeu? „Ţara aceasta trecea de asemenea ca o ţară a lui Refaim; mai înainte locuiau în ea Refaimiţii… un popor mare, mult la număr şi de statură înaltă, ca Anachimii. Domnul i-a nimicit dinaintea Amoniţilor, care i-au izgonit şi s-au aşezat în locul lor. Aşa a făcut Domnul şi pentru copiii lui Esau care locuiesc în Seir, când a nimicit pe Horiţi dinaintea lor; ei i-au izgonit şi s-au aşezat în locul lor, până în ziua de azi”.

Lui Israel nu i s-a îngăduit sa se atingă de averile Edomiţilor, Amoniţilor şi Moabiţilor. Dar chiar în versetul următor, el primeşte cu privire la Amoriţi porunca aceasta: „Sculaţi-vă, plecaţi şi treceţi pârâul Arnon. Iată îţi dau în mâini pe Sihon, împăratul Hesbonului amoritul, şi ţara lui. Începe cucerirea, fă război cu el” (versetul 24). Dumnezeu hotărăşte pentru poporul Său totul prin Cuvântul Său. Israel nu trebuia să cerceteze de ce n-avea voie să se atingă de averile lui Esau şi ale lui Lot, şi trebuia să cuprindă şi pe ale lui Sihon. El trebuia doar să facă ce i se poruncea. Dumnezeu nu poate fi împiedecat în lucrările Sale. Ochii Lui vad totul. El este, cum spune apostolul Pavel către atenieni, „Domnul cerului şi al pământului”, şi „El a făcut ca toţi oamenii ieşiţi dintr-un singur sânge să locuiască pe faţa pământului; le-a aşezat anumite vremi şi a pus anumite hotare locuinţei lor”. Şi mai departe: „El a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care l-a rânduit pentru aceasta şi despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morţi” (Vezi Faptele 17:24-31).

Acesta este un adevăr însemnat. Dumnezeu este cârmuitorul atotputernic al lumii. El nu dă nimănui socoteală de ceea ce face. El răstoarnă pe unul şi ridică ne altul. Împărăţiile, scaunele de domnie, stăpânirile, puterile, totul este în mâna Lui. El rânduieşte treburile omeneşti după voia Sa. În acelaşi timp, însă, El face pe oameni răspunzători în feluritele lor stări, în care i-a aşezat în harul Lui. Fie rege sau supus, stăpânitor sau stăpânit, toţi vor da, odată, socoteală în faţa lui Dumnezeu. Fiecare îşi va găsi, în faţa scaunului de judecată al lui Cristos, toată viaţa sa, de la început până la sfârşit. Orice faptă, orice vorbă, orice gând ascuns se va descoperi acolo ca un adevăr grozav. Nimeni nu se va putea ascunde sau pierde prin mulţime. Cuvântul lui Dumnezeu spune limpede şi hotărât că vor fi judecaţi „fiecare după faptele sale”. Nimeni nu va fi trecut cu vederea: „Oamenii vor da socoteală de orice vorbă deşartă pe care o vor fi rostit”.

Împăraţii, stăpânitorii, cârmuitorii, dregătorii, judecătorii, vor da socoteală de felul cum au întrebuinţat puterea pe care au avut-o, şi de averea care le-a trecut prin mâini. Cei bogaţi şi de neam mare vor răspunde de felul cum şi-au risipit averea în deşertăciuni, petreceri, etc. Toţi vor răspunde înaintea Fiului Omului, ai cărui ochi sunt ca para focului, ca să citească toate faptele omului, şi ale cărui picioare sunt ca arama strălucitoare ca să nimicească tot ce este împotriva lui Dumnezeu.

Necredincioşii pot întreba în batjocură: „Cum pot fi toate astea? Cum vor avea loc înaintea scaunului de judecată al lui Cristos milioane fără număr de oameni? Şi cum va avea vreme să cerceteze detaliile vieţii fiecăruia?” Credinţa răspunde: „Dumnezeu spune că va fi aşa; şi atât ne e de ajuns”. De fapt, răspunsul la toate greutăţile este scurt: Dumnezeu. De altfel, necredincioşilor degeaba le vom spune aceste lucruri, căci ei nu cred în Cuvântul lui Dumnezeu.

„Ne-am întors, şi ne-am suit pe drumul care duce la Basan. Og, împăratul Basanului, ne-a ieşit înainte, cu tot poporul lui, ca să lupte împotriva noastră la Edrei. Domnul mi-a zis: „Nu te teme de el; căci îl dau în mâinile tale, pe el şi tot poporul lui, şi ţara lui; să te porţi cu el cum te-ai purtat cu Sihon, împăratul Amoriţilor, care locuia la Hesbon”. Şi Domnul, Dumnezeul nostru, a mai dat în mâinile noastre şi pe Og, împăratul Basanului, cu tot poporul lui; l-am bătut şi n-am lăsat să scape nici unul din oamenii lui. Le-am luat atunci toate cetăţile, şi n-a fost una care să nu cadă în stăpânirea noastră; şase zeci de cetăţi, tot ţinutul Argob, împărăţia lui Og din Basan. Toate cetăţile acestea erau întărite cu ziduri înalte, cu porţi şi zăvoare, afară de cetăţile fără ziduri care erau foarte multe la număr. Le-am nimicit cu desăvârşire, cum făcusem cu Sihon, împăratul Hesbonului; am nimicit cu desăvârşire toate cetăţile împreună cu bărbaţii, femeile şi pruncii. Iar toate vitele şi prada din cetăţi le-am luat pentru noi” (Deuteronom 3:1-7).

Îndrumările dumnezeieşti, date cu privire la împăratul Basanului, sunt la fel cu cele date pentru împăratul Amoriţilor. Ca să le înţelegem pe amândouă, trebuie să le privim numai în lumina cârmuirii morale a lui Dumnezeu – un lucru însemnat dar puţin înţeles, deşi este atât de interesant şi de însemnat. Trebuie să facem bine deosebire între har şi cârmuire. Dacă privim pe Dumnezeu ca Stăpânilor şi cârmuitor, îl vedem desfăşurându-şi puterea pe calea dreptăţii: El pedepseşte pe răufăcători, îşi varsă mânia asupra vrăjmaşilor Săi, răstoarnă împărăţii şi aşează scaune dă domnie, dărâmă cetăţi şi spulberă neamuri, noroade şi seminţii. El porunceşte poporului Său să treacă prin ascuţişul săbiei bărbaţi, femei şi copilaşi, să le ardă casele şi să le dărâme oraşele.

În acelaşi timp însă auzim din gura Lui cuvintele ciudate: „Fiul omului”. Nebucadneţar, împăratul Babilonului, şi-a pus oastea să facă o slujbă grea împotriva Tirului. Toate capetele au ajuns pleşuve, toţi umerii sunt jupuiţi şi n-a luat de la Tir nici o plată, nici el, nici oastea lui, pentru slujba pe care a făcut-o împotriva lui. De aceea, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Iată, că dau lui Nebucadneţar, împăratul Babilonului, ţara

Egiptului; el îi va ridica bogăţiile, o va prăda şi o va jefui, aceasta va fi plata oastei lui! Ca plată pentru slujba făcuta împotriva Tirului, îi dau ţara Egiptului, căci pentru Mine s-au ostenit, zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 29:18-20).

Acesta este un loc minunat din Scriptură. El ne pune în faţa ochilor un adevăr care se întâlneşte prin toate scrierile vechiului Testament şi asupra căruia trebuie să ne îndreptăm toata luarea aminte. Oriunde vom cerceta, în cele 5 cărţi ale lui Moise, sau în scrierile istorice, în psalmi sau în proroci, în toate locurile vom vedea cum Duhul Sfânt însemnează cele mai mici amănunte ale lucrărilor lui Dumnezeu, ca Stăpânitor şi Cârmuitor. În zilele lui Noe potopul a nimicit tot pământul şi pe toţi locuitorii lui, în afară de opt suflete. Bărbaţi, femei, copii, vite, păsări şi dobitoace târâtoare, tot a fost îngropat în valurile judecăţii drepte a lui Dumnezeu.

Pe urmă vedem cum, în zilele lui Lot, au fost nimicite cu desăvârşire, în câteva ceasuri, oraşele văii Sidim, cu bărbaţi, femei şi copii. Ele au fost răsturnate de mâna Dumnezeului atotputernic, şi îngropate în apele întunecate ale Mării Moarte. Însuşi Dumnezeu a fost Acela care a osândit la distrugere, şi a prefăcut în cenuşă cetăţile Sodoma şi Gomora, ca să slujească drept pildă celor ce vor trăi în nelegiuire.

Dacă cercetăm mai departe în istoria insuflată, găsim şapte popoare cananite, date cu bărbaţi, femei, şi copii în mâna copiilor lui Israel, care aveau să împlinească asupra lor o judecată fără cruţare. Tot ce avea viaţă trebuia să moară.

Nu ne-ar ajunge vremea să înşirăm toate locurile care ne pun în faţa ochilor căile straşnice ale stăpânirii cârmuitoare a lui Dumnezeu. Ele încep cu Geneza şi se isprăvesc cu Apocalipsa. Încep cu potopul şi se isprăvesc cu arderea lumii de astăzi. Întrebarea care se pune, deci, este: Suntem noi îndreptăţiţi să lămurim sau să judecăm aceste căi de cârmuire ale lui Dumnezeu? Suntem noi în stare să dezlegăm tainele adânci şi înalte ale harului divin? Suntem noi în stare şi chemaţi să arătăm de ce acei copilaşi slabi au căzut sub judecata părinţilor lor vinovaţi? Necredinţa poate să judece aceste lucruri sau să găsească în ele un prilej de poticnire, dar credinciosul, care citeşte cu adevărat respect Sfânta Scriptură, şi, care se pleacă în faţa Cuvântului, va întâmpina toate cu întrebarea: „Oare judecătorul pământului întreg nu va face dreptate?”

Aceasta este singura cale bună de a răspunde la astfel de întrebări. Dacă omul e în stare să hotărască, în căile de stăpânire ale lui Dumnezeu, ce e vrednic de El şi ce nu, atunci am pierdut de fapt gândul adevărat despre Dumnezeu şi diavolul a câştigat. Căci el doreşte să ne depărteze inima de Dumnezeu şi pentru aceasta amăgeşte pe oameni să pună întrebări şi să-şi bată capul cu lucruri care întrec puterea lor de pricepere, după cum cerul întrece pământul. Putem noi să pricepem pe Dumnezeu? Dacă am fi în stare, noi înşine am fi Dumnezeu.

Toţi acei oameni, care îndrăznesc să pună în cumpănă hotărârile şi lucrările Dumnezeului Atotputernic şi a Stăpânitorului înţelept al lumii, vor trebui să-şi recunoască, mai curând sau mai târziu, rătăcirea grozavă. Tuturor acestor oameni, care întreabă şi cercetează, le-am pune întrebarea apostolului: „Dar mai degrabă, cine eşti tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: „Pentru ce m-ai făcut aşa? Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceiaşi frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuinţare de cinste şi un alt vas pentru o întrebuinţare de ocara? (Romani 9:20-21).

Cât de lămurit şi totuşi cât de puternic! Dacă un olar are putere asupra unui bulgare de lut, pe care-l are în mână, fapt pe care nimeni nu-l poate tăgădui, cu cât mai mult are putere asupra creaţie Acela care le-a făcut pe toate. Oamenii pot să-şi tot bată capul cu întrebările: De ce a îngăduit Dumnezeu să intre păcatul în om? De ce n-a nimicit pe Satana şi pe îngerii săi dintr-o dată? De ce a îngăduit şarpelui sa ispitească pe Eva? De ce nu i-a oprit mâna, când a întins-o după rodul oprit? etc. Însă la toate întrebările acestea nu este decât un singur răspuns: „Cine eşti tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu?” Nu este de mirare că un biet vierme pământesc îndrăzneşte să judece lucrările şi căile adânci ale Dumnezeului celui veşnic? Ce prostie şi îngâmfare pentru o făptură, a cărei minte e întunecată ce păcat, să hotărască ce şi cum ar fi trebuit să lucreze Dumnezeu într-o împrejurare sau alta. Ce trist, însă, că mulţi dintre cei care luptă acum împotriva lui Dumnezeu cu dibăcie, îşi vor recunoaşte rătăcirea lor nenorocită abia atunci când va fi prea târziu ca s-o îndrepte. Dar mai sunt unii, care deşi nu suni la fel cu necredincioşii, sunt totuşi neliniştiţi de îndoieli şi îngrijorări cu privire la unele căi de stăpânire şi cârmuire ale lui Dumnezeu, aşa de pilda cu privire la osânda veşnică. (1. Deoarece sunt mulţi din aceia, care sunt neliniştiţi în privinţa acestei întrebări, va fi bine dacă vom sta de vorbă mai amănunţit asupra ei. Sunt trei puncte care, bine cântărite, pot să întărească pe orice creştin în privinţa acestei învăţături.

1) Cuvântul „neîncetat”, sau veşnicie, se întâlneşte în Noul Testament de şaptezeci de ori. El este întrebuinţat în legătură cu „viaţa” pe care o au credincioşii, cu „locuinţele” în care vor fi primiţi, şi cu starea de care se vor bucura. El se găseşte în legătură cu „Dumnezeu”, cu „fericirea al cărei izvor este Domnul Isus, cu „mântuirea” pe care a dobândit-o El pentru noi şi, în sfârşit, cu Duhul. Printre cele şaptezeci de locuri sunt şapte, în care acelaşi cuvânt (aionios) este întrebuinţat cu privire la „pedeapsa” celor nelegiuiţi, cu privire la „judecata” care va veni asupra lor şi cu privire la „focul”, care-i va mistui.

Cine are dreptul să despartă aceste şapte locuri şi să spună că, în ele, cuvântul „aionios” nu este întrebuinţat în înţelesul de „veşnic”, pe când, în celelalte şaizeci şi trei e întrebuinţat în acest înţeles? O astfel de pretenţie n-are nici un temei. Dacă Duhul Sfânt ar fi întrebuinţat, acolo unde vorbeşte de judecata celor nelegiuiţi, un alt cuvânt decât cel din celelalte locuri, am avea pricină să cercetăm acest fapt. Dar El întrebuinţează în toate locurile numai acest cuvânt, aşa că, dacă spunem că nu este osândă veşnică, spunem în acelaşi timp că nu-i nici viaţă veşnică, nici slavă veşnică, nici Duh veşnic, nici Dumnezeu veşnic şi, în sfârşit nu-i nimic veşnic. Dacă pedeapsa nu este veşnică, nu-i nimic veşnic. A zguduii această stâncă înseamnă a te atinge de toată descoperirea lui Dumnezeu.

2) A doua dovadă ne-o dă adevărul despre nemurirea sufletului. În Geneza 2 citim: „Domnul, Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul s-a făcut astfel un suflet viu”. Numai locul acesta întăreşte faptul că omul are un suflet nemuritor. Căderea în păcat n-a schimbat nimic din acest lucru. Sufletul trebuie să trăiască veşnic, fie el căzut sau nu, vinovat sau nevinovat, întors sau neîntors la Dumnezeu.

Întrebarea este: „Unde va trăi el?” Dumnezeu nu poate suferi lângă Sine păcatul. „Ochii Tăi sunt aşa de curaţi, că nu pot să vadă răul şi nu poţi să priveşti nelegiuirea” (Habacuc 1:13). Dacă, deci, un om moare neîntors la Dumnezeu, fără iertarea păcatelor, de bună seamă că nu poate ajunge acolo unde este Dumnezeu. Ba el nici nu va dori să ajungă acolo. Pentru el nu mai este decât veşnicia, fără capăt, în iazul care arde cu foc şi cu pucioasă.

3) Noi credem că adevărul despre osânda veşnică stă în legătură de-a dreptul cu însuşirea nemărginită a lucrării de mântuire a Domnului nostru Isus Cristos. Dacă nimic alta nu ne scăpa de urmările păcatului, decât o jertfă cu putere veşnică, atunci şi urmările păcatului sunt tot veşnice. Această dovadă poate să pară multora puţin însemnată, însă pentru noi ea are o putere foarte mare. Noi trebuie să măsurăm păcatul şi urmările lui, nu cu măsura simţirii omeneşti sau a minţii omeneşti, ci numai cu măsura crucii lui Cristos.)

Pe unii ca aceştia i-am sfătui să cerceteze Psalmul 131, care este scurt, dar frumos. „O, Doamne, eu n-am o inimă îngâmfată, nici priviri trufaşe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari. Dimpotrivă, sufletul îmi este liniştit şi potolit, ca un copil înţărcat, care stă lângă mama sa; da, sufletul meu este ca un copil înţărcat”. Cam în acelaşi fel vorbeşte şi Pavel către Corinteni: „Măcar că trăim în firea pământească, totuşi nu ne luptăm călăuziţi de firea pământească. Căci armele cu care luptăm noi nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu, ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile mintii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Cristos” (2 Cor. 10:3-5).

Filozoful, învăţatul şi cugetătorul adânc, zâmbeşte când aude lucrurile acestea, însă, pentru un ucenic predat lui Isus, are puţină însemnătate. Acelaşi apostol isprăveşte, foarte repede, şi cu înţelepciunea şi învăţătura lumii acesteia: „Nimeni să nu se înşela. Daca cineva dintre voi se crede înţelept în felul veacului acesta, să se facă nebun, ca să ajungă înţelept. Căci înţelepciunea lumii acesteia este o nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: „El prinde pe cei înţelepţi în viclenia lor”. Şi iarăşi: „Domnul cunoaşte gândurile celor înţelepţi. Ştie că sunt deşarte” (1 Cor. 3:18-20).

Iar în alt loc zice: „Căci este scris: Voi prăpădi înţelepciunea celor înţelepţi şi voi nimici priceperea celor pricepuţi. Unde este înţeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbăreţul veacului acestuia? N-a prostit Dumnezeu înţelepciunea veacului acestuia? Căci întrucât lumea cu înţelepciunea ei n-a cunoscut pe Dumnezeu în Înţelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioşi prin nebunia propovăduirii crucii” (1. Cor. 1:19-21).

Aici e taina cea mare. Omul trebuie sa recunoască singur că, toată înţelepciunea lumii este prostie. Un adevăr umilitor, dar mântuitor! Umilitor, pentru că pune pe om la locul său adevărat, mântuitor, ba chiar scump, pentru că pune în locul ei înţelepciunea lui Dumnezeu. Se vorbeşte mult despre ştiinţă, filozofie şi învăţătura. Dar n-a făcut oare Dumnezeu înţelepciunea lumii o nebunie? (Trebuie să facem deosebire între orice ştiinţă adevărată şi între aşa numita ştiinţă mincinoasă; între faptele pe care ştiinţa le scoate la iveală şi între încheierile învăţaţilor. Faptele sunt ce a făcut şi ceea ce face Dumnezeu. Dar dacă omul se apucă sa scoată din aceste fapte încheierile lui, cade în cele mai mari rătăciri. Totuşi, e mângâietor faptul că sunt unii filozofi şi bărbaţi de ştiinţă dau lui Dumnezeu locul ce i se cuvine, şi-l iubesc cinstit pe Domnul nostru Isus Cristos.)

„Lumea n-a cunoscut pe Dumnezeu în înţelepciunea Lui”. Ce a făcut filozofia vestită a Greciei pentru urmaşii ei? A făcut din ei nişte închinători neştiutori ai unui „Dumnezeu necunoscut”. Cele scrise pe templul lor vestea lumii întregi lipsa de cunoştinţă şi ruşinea lor. Şi nu ne putem noi, oare, întreba, pe drept cuvânt, dacă filozofia a adus pentru creştinism ceva mai bun decât odinioară pentru Grecia? A înlesnit ea cunoaşterea Dumnezeului adevărat? Milioane de creştini mărturisitori nu ştiu astăzi mai mult despre Dumnezeul adevărat decât filozofii aceia, care s-au întâlnit la Atena cu Pavel.

Cum putem cunoaşte pe Dumnezeu? „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; Singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18).

Aici avem un răspuns dumnezeiesc, lămurit şi hotărât. Isus este Acela care descopere pe Dumnezeu sufletului şi pe Tatăl inimii. Nu avem nevoie să mergem la făptură, ca să învăţăm cine este Dumnezeu, deşi cunoaştem în făptură puterea, înţelepciunea şi bunătatea Lui. Nu avem nevoie să mergem la lege, deşi cunoaştem în ea tainele adânci ale stăpânirii şi cârmuirii Lui. Nu; dacă dorim să ştim cine şi ce este Dumnezeu, trebuie sa privim în faţa lui Isus Cristos, Fiul singur născut, care era în sânul Tatălui, înainte de punerea temeliilor lumii, ca plăcerea Sa veşnică, ţinta pornirilor Sale şi miezul tuturor planurilor Sale. Despărţiţi de Isus nu putem avea nici cea mai slabă cunoştinţă despre ce este Dumnezeu. „Căci în El locuieşte plinătatea Dumnezeirii” (Coloseni 2. 9). „Căci Dumnezeu, care a zis: Să lumineze lumina din întuneric”, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Cristos” (2 Cor. 4:6).

Da, noi putem privi, prin credinţă, faţa Domnului Isus; îi putem urmări cărarea minunată pe pământ; putem vedea umblând şi făcând bine şi vindecând pe cei apăsaţi de Satana; putem urmări cuvintele, faptele, căile Lui; îl putem vedea vindecând pe bolnavi, curăţind pe leproşi, deschizând ochii orbilor, destupând urechile surzilor, făcând pe ologi să umble, înviind morţii, uscând lacrimile văduvei, hrănind pe cei flămânzi, legând inimile zdrobite, alinând orice durere omenească, răspunzând oricărei nevoi, înlăturând orice frică, şi făcând toate acestea, cu un aşa har şi cu aşa dulceaţă, încât să facă pe fiecare să simtă, în adâncul sufletului, că era cea mai mare plăcere a acelei inimi iubitoare să-i facă bine.

În toate, El descoperea oamenilor pe Dumnezeu; aşa că dacă vrem să ştim ce este Dumnezeu, n-avem decât să privim la Isus. Când a zis Filip: „Doamne, arată-ne pe Tatăl, şi ne este de ajuns”, răspunsul Lui a fost: „De atâta vreme sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filipe”? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: „Arată ne pe Tatăl?” Nu crezi că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl e în Mine? Cvintele pe care le vorbesc, nu le spun de la Mine, ci Tatăl care locuieşte în Mine, face lucrările. Crede că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine, sau credeţi Mă pentru lucrările acestea”.

Iată adevărata odihnă pentru inimă. Noi cunoaştem pe adevăratul Dumnezeu şi pe Isus Cristos, pe care L-a trimis El, şi aceasta este viaţa veşnică. Noi îl cunoaştem drept Dumnezeu şi Tatăl nostru, şi pe Cristos ca pe Domnul şi Mântuitorul nostru personal, care ne iubeşte; ne putem desfăta în El, putem umbla cu El, ne putem bizui pe El, ne putem încrede în El, ne putem ţinea de El toata ziua; ne putem găsi hrana şi băutura în facerea voii Lui, în lucrul pentru El şi în slava Lui. Cititorule, cunoşti tu aceste lucruri pentru tine însuţi?

În partea de la urmă a capitolului nostru, vedem pe Moise aducând aminte Israeliţilor ce au făcut cu cei doi împăraţi şi Amoriţilor, şi cum s-a împărţit moştenirea în partea de răsărit a Iordanului, celor două seminţii şi jumătate. E interesant de văzut că nu spune deloc dacă cele două seminţii şi jumătate au avut sau n-au avut dreptate să-şi aleagă locul de şedere în afară de ţara făgăduinţei. Ba, după felul cum e povestită aici istoria aceasta, s-ar părea că seminţiile acestea nu şi-ar fi arătat niciodată o dorinţă în privinţa aceasta.

„Atunci am luat în stăpânire ţara aceasta. Am dat Rubeniţilor şi Gadiţilor ţinutul de la Aroer, care este pe pârâul Arnon, şi jumătatea muntelui Galaad cu cetăţile lui. Am dat la jumătate din seminţia lui Mânase ce mai rămânea din Galaad şi toată împărăţia lui Og din Basan; tot ţinutul Argob, cu tot Basanul, care purta numele de ţara Refaimiţilor. Iair, fiul lui Manase, a luat tot ţinutul Argob până la hotarul Gheşuriţilor şi Maacatiţilor, şi a pus numele lui târgurilor Basanului, numite şi azi târgurile lui Iair. Am dat Galaadul lui Machir. Rubeniţilor şi Gadiţilor le-am dai o parte din Galaad până la pârâul Arnon al cărui mijloc slujeşte ca hotar, şi până la pârâul Iaboc, hotarul copiilor lui Amon, Le-am mai dat câmpia mărginită de Iordan, de la Chineret până la Marea Câmpiei, Marea Sărată, la picioarele muntelui Pisga spre răsărit. În vremea aceea, v-am dat porunca aceasta – Domnul, Dumnezeul vostru, va da în mână ţara aceasta, ca s-o stăpâniţi. Voi toţi, cei buni de lupta, să mergeţi înarmaţi înaintea copiilor lui Israel” (Deuteronom 3:12-18).

În „Gânduri asupra cărţii Numeri”, am stăruit asupra unor fapte în legătură cu aşezarea celor trei seminţii şi jumătate, dincolo de Iordan, şi am arătat că ele n-au fost la înălţimea Israelului lui Dumnezeu prin fapta aceasta. Dar aici în Deuteronom nu se vorbeşte de aşa ceva; pentru că ţinta lui Moise este să pună înaintea întregii adunări nespusa bunătate, iubire şi credincioşie a lui Dumnezeu, nu numai prin faptul că i-a dus prin toate greutăţile şi primejdiile pustiei, ci şi prin faptul că le-a dat aşa biruinţe asupra Amoriţilor şi i-a pus în stăpânirea unor ţinuturi aşa de atrăgătoare şi potrivite pentru ei. Toate acestea arătau ce drept avea Domnul la ascultarea lor din inimă de poruncile Lui, şi aici se vede frumuseţea lăsării la o parte a faptei lui Ruben, Gad şi jumătate din seminţia lui Manase, care rămăseseră în afara ţării făgăduinţei. Aceasta este o dovadă a desăvârşirii Scripturii. Ce bucurie pentru inima creştinului sa vadă lucrul acesta! Cuvântul lui Dumnezeu nu are nevoie de apărare. El vorbeşte pentru sine şi îşi dă El singur dovezile. Cel mai bun mijloc de a răspunde necredincioşilor este să credem şi mai mult în Scriptură. Numai Duhul lui Dumnezeu poate face pe cineva să creadă în insuflarea deplină a Scripturii. Dovezile omeneşti pot astupa gura potrivnicilor, dar nu pot atinge inima, nu pot face ca razele descoperirii dumnezeieştii să se coboare în suflet şi să-l mântuiască; aceasta este lucrare dumnezeiască şi, fără ea, toate dovezile din lume lasă sufletul în întuneric şi necredinţă. Dar, când se face lucrarea aceasta, nu e nevoie de mărturia omenească pentru apărarea Bibliei. Dovezile de afară, oricât de interesante, nu pot adăuga nimic la sfânta carte. Ea poartă pecetea dătătorului ei pe fiecare filă şi în fiecare verset. Dar, după cum un orb nu poate vedea lumina soarelui, tot aşa un om neîntors la Dumnezeu nu poate vedea frumuseţea Scripturii.

Să mai rămânem puţin la versetele de la urmă, ale capitolului nostru, pentru că în ele se găsesc, pentru noi, multe lucruri atrăgătoare, pline de învăţătură şi folositoare. „În vremea aceea am poruncit lui Iosua şi i-am zis: Ochii tăi au văzut tot ce a făcut Domnul, Dumnezeul vostru, acestor doi împăraţi; aşa va face Dumnezeu tuturor împăraţilor, împotriva cărora vei merge. Nu te teme de ei, căci Domnul, Dumnezeul vostru va lupta El însuşi pentru voi” (verset 21-22). Amintirea lucrurilor pe care le-a făcut pentru noi Domnul, în trecut, ar trebui să ne întărească încrederea pentru viitor. Ce lucru ar fi fost cu neputinţă pentru un Dumnezeu, care a dat norodului Său o biruinţă atât de strălucită, asupra Amoriţilor, care a nimicit pe un vrăjmaş atât de puternic ca împăratul Organică, şi care a dat toată ţara uriaşilor în mâinile lor? Ei nu se mai puteau aştepta să se întâlnească în tara Canaanului cu un împărat mai puternic decât Og, al cărui pat avea o lungime atât de mare încât Moise o aminteşte anumit. Însă ce erau toate acestea în faţa Ziditorului atotputernic? Uriaşii, ca şi piticii, sunt la fel în faţa Lui. Lucrul însemnat este să păstrăm pe Dumnezeu în faţa ochilor. Atunci pier toate greutăţile. Dacă ne umple El zarea, nu mai putem vedea altceva, şi tocmai aceasta este taina adevărată a păcii şi a înaintării. „Ochii tăi au văzut tot ce a făcut Domnul Dumnezeul vostru”. Şi cum a făcut, aşa va mai face. El a izbăvit, El izbăveşte astăzi şi El va Izbăvi pe viitor. Trecutul, timpul de faţă şi viitor, sunt deopotrivă pline de izbăvirea lui Dumnezeu.

Dragă cititor, te găseşti necăjit de vreo greutate? Te apasă ceva? Inima ţi-i poate neliniştită din pricina aceasta? Dacă e aşa, ascultă un cuvânt de îmbărbătare: „Nu te teme. Crede numai!”. El nu părăseşte niciodată o inimă care se încrede în El. Foloseşte-te de izvoarele de ajutorare care se găsesc pentru tine în El. Pune-te cu tot ce te înconjoară, cu frica şi cu groaza ta, în mâinile Lui şi lasă-le pe toate acolo.

Da, lasă-le acolo! Nu ne poate fi de nici un folos să punem, în clipa aceasta, greutăţile şi nevoile noastre în mâna Dumnezeului nostru şi să le luăm pe urmă iar în mâna noastră. De câte ori nu facem aşa. Când ne aflăm în vreo încercare sau nevoie, venim în rugăciune la Dumnezeu, aruncăm povara noastră asupra Lui, şi ne simţim uşuraţi; însă abia ne-am ridicat din genunchi şi privim din nou spre greutăţi, gândindu-ne la împrejurările de mai înainte, până ce ajungem la punctul pe care, nu de mult, îl părăsisem. Cât de mult necinstim prin aceasta pe Dumnezeul nostru şi pe Tatăl nostru, şi nu-i de mirare că rămânem tot robiţi şi nenorociţi. El vrea ca sufletul nostru să fie aşa de slobod de griji, cât de slobod este cugetul de vină. Cuvântul, pe care ni-1 spune este: „Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice lucru aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri” (Filipeni 4).

Tot aşa căuta şi Moise, bărbatul iubit al lui Dumnezeu şi slujitorul credincios al Domnului, să îmbărbăteze pe Iosua, tovarăşul de lucru şi urmaşul său, cu privire la ce avea să i se întâmple: „Nu te teme de ei; căci Domnul, Dumnezeul vostru, va lupta El însuşi pentru voi”. La fel îmbărbăta şi Pavel pe copilul său iubit şi tovarăşul de luptă, Timotei, să se încreadă în Dumnezeul cel viu, să fie tare în harul care este în Cristos Isus, să se sprijine, cu încredere neclintită, pe temelia tare a lui Dumnezeu, şi să se dea astfel cu hărnicie şi cu adevărată bărbăţie sufletească lucrului la care fusese chemat. Astfel ne putem îmbărbăta şi noi între noi, să ţinem cu credinţă de copil şi cu tărie la Cuvântul care este întărit pe vecie în ceruri, să-L păstrăm în inimă ca o putere şi împlinire vie pentru suflet, ca orice care rămâne, chiar dacă totul piere, şi chiar dacă orice sprijin omenesc slăbeşte. „Căci orice făptură este ca iarba, şi toată slava ei ca floarea ierbii. Iarba se usucă şi floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac” (1 Petru 1:24, 25).

Versetele de la sfârşitul capitolului nostru ne dau o întâmplare foarte mişcătoare, petrecută între Moise şi Domnul Său. Istorisirea, aşa cum e dată aici, se potriveşte, iarăşi, cu întreaga carte.

„În vremea aceea, m-am rugat Domnului, şi am zis: „Stăpâne Doamne! Tu ai început să arăţi robului Tău mărirea Ta şi mâna Ta cea puternică, căci care este dumnezeul acela, în cer şi pe pământ, care să poată face lucrări ca ale Tale şi să aibă o putere ca a Ta? Lasă-mă, te rog, să trec, şi să văd ţara acea bună de dincolo de Iordan, munţii aceia frumoşi şi Libanul!” Dar Domnul S-a mâniat pe mine, din pricina voastră, şi nu m-a ascultat. Domnul mi-a zis: „Destul! Nu-mi mai vorbi de lucrul acesta. Suie-te pe vârful muntelui Pisga, uită-te spre apus, spre miazănoapte, spre miazăzi şi răsărit, şi priveşte-o doar cu ochii; căci nu vei trece Iordanul aceste. Dă porunci lui Iosua, întăreşte-l şi îmbărbătează-l; căci el va merge înaintea poporului acestuia şi-l va pune în stăpânirea tării pe care o vei vedea” (Deuteronom 3:23-28).

E duios să vedem cum slujitorul credincios al lui Dumnezeu vine cu o rugăciune care, însă, nu poate fi împlinită. El cerea să i se dea voie să vadă ţara de dincolo de Iordan. Partea aleasă de cele două seminţii şi jumătate nu-i putea mulţumi inima. El dorea să-şi pună picioarele pe

partea deosebită de moştenire a Israelului lui Dumnezeu. Însă aceasta nu se putea. El vorbise cu buzele în chip necugetat la apele de la Meriba şi hotărârea tare şi neschimbată a stăpânirii lui Dumnezeu i-a oprit trecerea peste Iordan.

Toate acestea le spune din nou Moise cu smerenie adevărată în auzul norodului. El nu le ascunde faptul că Dumnezeu nu i-a ascultat rugăciunea. Le aduce aminte că ei au fost vinovaţi de aceasta, şi pentru ei era nevoie să audă. Totuşi, le spune fără nici o şovăire că Domnul s-a mâniat pe el şi, cu toate că s-a rugat, nu i-a îngăduit să treacă Iordanul, ci i-a cerut să-şi lase slujba şi sa-şi pună un urmaş.

Auzind acestea din însăşi gura lui Moise, căpătăm zidire sufletească şi învăţătură. Cât de greu ne vine de multe ori să mărturisim că am făcut sau am vorbit ceva nedrept, să recunoaştem în faţa fraţilor că am greşit în cutare sau în cutare împrejurare, şi n-am avut gândul Domnului! Suntem îngrijoraţi de numele nostru bun şi cu toate acestea recunoaştem că suntem făpturi slabe şi supuse greşelii şi, în stare să facem orice năzbâtie, dacă am fi lăsaţi pe seama noastră. Dar, este cu totul altceva să faci o mărturisire umilitoare, şi să recunoşti într-o anumită împrejurare greşeala făcută. Lucrul cel din urmă este pentru unii foarte greu de făcut. Sunt unii care abia dacă recunosc, vreodată, că au făcut lucruri nedrepte şi greşite.

Moise n-a făcut aşa. Neţinând seamă de starea lui aleasa de slujitor de încredere şi iubit al Domnului, de povăţuitor al adunării, al cărui toiag făcuse odată să tremure întreg Egiptul, el stă în faţa adunării fraţilor săi şi îşi mărturiseşte greşeala, recunoaşte că a spus vorbe pe care n-ar fi trebuit să le spună, şi că a venit la Domnul cu o rugăciune arzătoare, care nu i-a fost ascultată.

Nu-l preţuim noi oare pe Moise pentru aceasta? Dimpotrivă, faptul acesta îl ridică nespus în ochii noştri. Auzindu-i mărturisirea şi văzând cu câtă smerenie se pleacă sub mâna stăpânitoare a lui Dumnezeu şi cât de fără iubire de sine se poartă cu bărbatul pe care Dumnezeu l-a hotărât ca urmaş al lui, ne face plăcere. La el nu se găseşte nici urmă de ură sau ciudă, nici o izbucnire a mândriei atinse. El se coboară din locul său înalt cu un duh ales de lepădare de sine, pune mantaua sa pe umerii urmaşului sau şi-l îmbărbătează să-şi împlinească datoriile slujbei sale înalte, cu credincioşie sfântă.

„Cel ce se smereşte va fi înălţat”. Adevărul acesta îl vedem înfăptuit în istoria lui Moise. El s-a plecat sub mâna puternică a lui Dumnezeu şi a primit pedeapsa pe care a dat-o cârmuirea lui Dumnezeu. N-a scos nici o vorbă de nemulţumire că nu i-a fost ascultată rugăciunea. S-a plecat sub orice i s-a pus înainte şi, de aceea, a şi fost înălţat la timpul său. Dacă stăpânirea lui Dumnezeu a trebuit să-l oprească să intre în ţara Canaanului, harul l-a dus pe înălţimea muntelui Pisga, de unde i s-a îngăduit să vadă împreună cu Domnul sau ţara aceea bună, în toată frumuseţea ei.

Trebuie să facem deosebire între har şi cârmuirea lui Dumnezeu. Deosebirea aceasta se găseşte deseori lămurită în Sfânta Scriptură, dar e puţin înţeleasă. Nouă ni se pare greu de înţeles cum a putut Domnul să oprească pe slujitorul său, credincios şi iubit, să intre în ţara făgăduită. Însă avem aici lucrarea stăpânirii lui Dumnezeu şi datoria noastră este să ne plecăm capul şi să ne închinăm. Lucrul acesta s-a întâmplat, cum am mai văzut, nu numai pentru că Moise, ca slujitor şi înfăţişător al sistemului legii, nu trebuia sa aducă pe Israel în ţară, ci şi pentru că vorbise cu nebăgare de seama. El, şi fratele său, Aaron nu sfinţiseră pe Dumnezeu în faţa adunării şi din aceasta pricină „Domnul a zis lui Moise şi lui Aaron: „Pentru că n-aţi crezut în Mine, ca să mă sfinţiţi înaintea copiilor lui Israel, nu voi veţi duce adunarea aceasta în ţara pe care i-o dau” (Numeri 20:12). Şi mai departe citim: „Domnul a zis lui Moise şi lui Aaron, lângă muntele Hor, la hotarele ţării lui Edom: Aaron are să fie adăugat la poporul Lui, căci nu va intra în ţara pe care o dau copiilor lui Israel, pentru că v-aţi împotrivit poruncii Mele la apele Meriba. Ia pe Aaron şi pe fiul său Eleazar şi suie-i pe muntele Hor; dezbracă pe Aaron de veşmintele lui şi îmbracă pe fiul său Eleazar cu ele. Acolo va fi adăogat Aaron la poporul lui şi va muri” (versetul 23-26).

Lucrul acesta este foarte însemnat. Cei doi povăţuitori ai adunării lui Israel, de care se folosise Dumnezeu ca să-şi scoată poporul din Egipt prin semne puternice şi minuni, bărbaţi cinstiţi de Dumnezeu, au fost opriţi să intre în ţara Canaanului, „pentru că s-au împotrivit poruncii Lui”. Ce bine ar fi dacă vorbele acestea s-ar întipări adânc în inimile noastre, împotrivirea faţă de Cuvântul lui Dumnezeu e ceva grozav şi, cu cât e mai înaltă slujba acelora care se împotrivesc, cu atâta e mai mare răspunderea lor, şi cu atât mai repede trebuie să-i ajungă judecata dumnezeiască. „Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea şi împotrivirea nu este mai puţin vinovată decât închinarea la idoli şi terafimi” (1 Samuel 15:23). Aceste cuvinte straşnice au fost spuse lui Saul, când n-a ascultat de Cuvântul lui Dumnezeu. În felul acesta ne sunt daţi ca pildă un prooroc, un preot şi un împărat, care au fost cu toţii mustraţi de stăpânirea morală a lui Dumnezeu, pentru o singură neascultare. Cei doi dintâi n-au avut voie să intre în ţara Canaanului, iar împăratul şi-a pierdut scaunul de domnie.

Să nu încercăm sa slăbim acest adevăr însemnat spunând că Dumnezeu ştie şi vede mai dinainte tot ce se va întâmpla, şi ce va face omul în cursul vremii. Ce are a face ştiinţa dinainte a lui Dumnezeu cu răspunderea omului? Este omul răspunzător sau nu? Iată întrebarea. Nici unul din cititorii mei nu se va îndoi că este răspunzător. El este chemai să asculte de Cuvântul limpede al lui Dumnezeu. El nu e deloc răspunzător să ştie ceva despre planurile şi gândurile ascunse ale lui Dumnezeu. Răspunderea omului este întemeiată pe ce ne este descoperit, nu pe ce este ascuns. Ce ştia, de pildă Adam, despre planurile veşnice ale lui Dumnezeu, când a fost aşezat în grădina raiului, şi când i s-a spus că nu trebuie să mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi al răului? Oare greşeala lui a fost întrucâtva uşurată, prin faptul că Dumnezeu s-a folosit tocmai de ea, ca să-şi desfăşoare planul Său minunat de mântuire prin sângele Mielului? De bună seamă că nu. Adam a primit o poruncă hotărâtă şi această porunca ar fi trebuit să-i călăuzească purtarea, însă el a fost neascultător şi, deci, izgonit din rai.

Lăudat fie Domnul! Harul a venit în această lume săracă şi păcătoasă şi are aici un seceriş care n-ar fi putut avea loc niciodată pe câmpiile unei lumi, care n-ar fi căzut în păcat. Însă omul a fost judecat din pricina călcării poruncii. EL a fost izgonit de mâna stăpânitoare a lui Dumnezeu şi a fost silii să-şi mănânce pâinea în sudoarea feţei? „Căci ce seamănă omul, aceia va şi secera”.

Să nu uităm: Harul este una şi cârmuirea sau stăpânirea morala a lui Dumnezeu alta. Să nu le amestecam una cu alta. Dumnezeu este plin de îndurare, iubire şi har; dar El este şi drept şi sfânt.

„Acum, Israele, asculta legile şi poruncile pe care vă învăţ să le păziţi. Împliniţi-le, pentru ca să trăiţi şi să intraţi în stăpânirea ţarii pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul părinţilor voştri” (versetul 1).

În acest verset întâlnim ţinta deosebită a Deuteronomului. „Ascultă” şi „împliniţi-le, pentru ca să trăiţi”, şi „să intraţi în stăpânire”. Iată un adevăr al cărui preţ nu încetează niciodată. El a fost adevărat pentru Israel şi e adevărat şi pentru noi. Calea vieţii şi taina adevărată a intrării

în stăpânire a ceea ce ne-a făgăduit Dumnezeu este ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu ne-a dat Cuvântul Său, ca să avem neînţelegeri asupra lui sau să ne certăm pentru el, ci să ascultăm de el. Şi numai dacă dovedim o ascultare din inimă, faţă de poruncile şi rânduielile Tatălui nostru, păşim pe cărarea luminoasa a vieţii şi gustăm din toi ce ne-a pregătit Dumnezeu în Cristos. „Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte; şi cine Mă iubeşte, acela va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi şi Mă voi arata lui” (Ioan 14:21).

Cât de scump este acest lucru! Ar fi însă o greşeală, să ne închipuim că toţi credincioşii se bucură de cinstea arătată aici. Numai cel ascultător are parte de ea. Toţi ar putea avea parte de ea, dar nu toţi sunt ascultători. Este o deosebire mare între un copil neascultător şi un copil ascultător. Tot aşa, una este să iubim pe Mântuitorul şi să-i împlinim poruncile cu plăcere şi alta să avem mântuirea.

Adevărul celor spuse îl putem găsi întărit zilnic în viaţa noastă de familie. Să zicem de pildă că sunt doi fii. Unul se gândeşte numai să-şi placă lui şi să-şi împlinească dorinţele. El nu găseşte bucurie în tovărăşia cu tatăl său, nu se străduieşte să-i împlinească dorinţele, nu cunoaşte nimic din gândurile şi planurile lui, şi ce cunoaşte nu-l interesează. Primeşte însă tot ce-i dă tatăl său: cărţi, haine, bani, dar nu se străduieşte deloc să bucure inima tatălui, printr-o purtare plină de dragoste. Celălalt fiu este cu totul altfel. Bucuria lui e să petreacă împreună cu tatăl sau. Iubeşte tot ce face şi spune tatăl. Foloseşte orice prilej, care i se iveşte, ca să împlinească dorinţele tatălui, ba caută tot ce ar putea fi o bucurie pentru tatăl său. El nu iubeşte pe tatăl său din pricina darurilor, ci din pricina că este tatăl său.

Nu e greu de priceput că simţămintele tatălui faţă de aceşti doi fii nu pot fi aceleaşi. Ei sunt amândoi fiii săi şi el îi iubeşte cu o iubire întemeiată pe legătura lor faţă de el. Însă, în afară de iubirea de tată, care este pentru amândoi aceiaşi, mai este şi o plăcere deosebită, pe care o are tatăl faţă de copilul ascultător. E cu neputinţă ca unui tată să-i placa tovărăşia unui copil încăpăţânat, iubitor de sine şi neascultător. El poate să petreacă multe nopţi nedormite, gândindu-se la acesta şi rugându-se pentru copilul încăpăţânat, poate sa întrebuinţeze orice pentru îndreptarea lui, însă nu are încredere în fiul său, nu-i poate descoperi gândurile lui şi nu-şi poate deschide inima faţă de el.

Toate acestea trebuiesc luata în seamă de aceia, care doresc cu adevărat să fie plăcuţi inimii tatălui nostru ceresc şi Domnului nostru Isus Cristos. Ascultarea este totdeauna plăcută înaintea lui Dumnezeu şi „poruncile Lui nu sunt grele”. Dimpotrivă, ele sunt arătarea scumpă a iubirii sale faţă de noi şi urmarea şi dovada legăturii, cu care este legat de noi. Dar, nu numai atât, El răspunde cu îndurare la ascultarea noastră, descoperindu-ni-se pe Sine mai deplin şi făcându-şi locuinţă în noi. Lucrul acesta se arata în toată plinătatea în răspunsul Domnului la întrebarea lui Iuda: „Iuda, nu Iscarioteanul, i-a zis, „Doamne, cum se va face că Te vei arăta nouă şi nu lumii?” Drept răspuns, Isus le-a zis: „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi Cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la El şi vom locui împreună cu El” (Ioan 14:22,23).

De aici vedem că nu e vorba de deosebirea dintre „noi” şi „lume”, deoarece lumea nu cunoaşte nici rudenia şi nici ascultarea. De aceea Domnul nu o are în vedere în răspunsul Sau. Lumea urăşte pe Cristos pentru că nu-L cunoaşte. Vorbirea ei este: „La o parte cu Cristos! Noi nu vrem ca El să stăpânească peste noi”. Lumea, deşi e puţin îndulcită prin cultură şi moravuri şi spoită pe deasupra cu mărturisirea creştinismului, are în suflet tot aceiaşi ură adâncă împotriva persoanei şi stăpânirii Domnului nostru Isus Cristos, azi, ca şi atunci. Ea a atârnat de religia ei numele Lui cel Sfânt însă, sub haina mărturisirii religioase, are o inimă plină de vrăjmăşie faţă de Dumnezeu şi de Cristosul său.

Dar Domnul nostru, în locul arătat mai sus, nu vorbeşte despre lume. El este despărţit de ea, e „cu ai săi”, şi despre ei vorbeşte. Dacă s-ar arăta lumii, ar face-o numai pentru judecată şi pentru nimicire veşnică. Însă El se arată la ai Săi, care au şi primit poruncile Lui, care-L iubesc şi păzesc Cuvântul Lui. De bună seamă că Domnul nu se gândeşte la cele zece porunci, sau la legea lui Moise, când vorbeşte de poruncile Sale sau de cuvintele Sale. A pune legea lui Moise în locul poruncilor lui Cristos, înseamnă a amesteca laolaltă iudaismul cu creştinismul, legea cu evanghelia şi a da naştere la încurcătură pentru toate.

Unii se lasă amăgiţi de sunetul vorbelor şi cred că dacă întâlnesc cuvântul „porunci”, trebuie să înţeleagă prin aceasta numai decât legea lui Moise. Aceasta este însă o mare rătăcire. Cele dintâi opt capitole ale epistolei către Romani, şi toată epistola către Galateni, ne arată limpede şi hotărât că creştinul nu este, în nici o privinţă, sub lege, nici în ce priveşte viaţa sau starea după voia lui Dumnezeu, nici în privinţa sfinţeniei în viaţă. Învăţătura Noului Testament arată, mai presus de toate, că creştinul nu este sub lege, nu este din lume, nu este în firea veche şi în păcatele sale. Temelia nezguduită a tuturor celor spuse este mântuirea desăvârşită, pe care o avem în Cristos Isus. Datorită ei suntem pecetluiţi cu Duhul Sfânt şi legaţi în chip atât de tare şi nedespărţit cu un Cristos înviat şi proslăvit, încât apostolul Ioan poate sa spună despre toţi credincioşii, despre copiii scumpi ai lui Dumnezeu: „Cum este El (Cristos) aşa suntem şi noi în lumea aceasta”. Aceste lucruri hotărăsc purtarea pentru toţi aceia, care doresc să fie călăuziţi numai de Cuvântul lui Dumnezeu.

Aş ruga pe cititor să se întoarcă pentru câteva clipe la un loc din Biblie care lămureşte limpede deosebirea dintre un copil ascultător al lui Dumnezeu şi unul neascultător. Capitolele 18 şi 19 ale Genezei ne povestesc istoria a doi sfinţi ai lui Dumnezeu. Şi Lot era tot un credincios ca şi Avraam, căci Petru spune despre Lot: „Căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, îşi chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea şi auzea din faptele lor nelegiuite” (2 Petru 2:8). Şi totuşi, câtă deosebire era între aceşti doi bărbaţi! Însuşi Domnul a fost la Avraam, s-a aşezat alături de el şi a primit să fie oaspele lui. Aceasta era o cinste mare, pe care Lot nu a avut-o niciodată. Domnul nu a fost niciodată la el, în Sodoma. A trimes numai pe îngerii Săi, care erau împlinitorii judecăţii Sale. Şi chiar aceştia au stat la început la îndoială, dacă să primească să fie oaspeţii lui. Ei vroiau mai bine să doarmă peste noapte afară, decât să intre în casa lui. Iar când, în cele din urmă, au ascultat de rugăminţile lui stăruitoare, au făcut-o, numai ca să-i scape de siluirile unei mulţimi nelegiuite şi ca să-l scape cu sila din împrejurările triste în care se aruncase de bunăvoie, numai din pricina câştigului şi averii pământeşti. Ar putea fi deosebirea mai bătătoare la ochi?

Dar mai este ceva. Domnul avea plăcere de Avraam, I s-a descoperit, i-a împărtăşit gândurile Sale, spunându-i ce vrea să facă cu Sodoma şi cu Gomora (Geneza 18:17-19).

Nu ştiu dacă am putea găsi o lămurire mai limpede a locului din Ioan 14:21, 23, decât aceasta întâmplare, deşi ea s-a petrecut cu două mii de ani înainte de a fi rostit vorbele din Ioan. Cât de deosebită este starea lui Lot de a lui Avraam! El nu era aproape de Dumnezeu, nu cunoştea gândurile Lui, nu pricepea planurile şi hotărârile Lui. Şi cum ar fi fost cu putinţă aşa ceva? Cum ar fi putut el să cunoască gândurile lui Dumnezeu, când era cufundat în adâncimile stricăciunilor Sodomei? Cum putea să pătrundă privirea lui în viitor, când el era prins de ceaţa întunecată, care învăluia oraşele vinovate? Un creştin lumesc nu poate să privească lucrurile din jurul lui decât din punctul de vedere al luminii şi nu poate să le judece decât după măsura şi gândul lumii. Aceasta este pricina pentru care Domnul ameninţă lumea în starea ei din

Sardes, că va veni asupra ei ca un hoţ, în loc s-o mângâie cu nădejdea în venirea Lui ca luceafărul de dimineaţă. Dacă biserica mărturisitoare s-a coborât la punctul de vedere al lumii (şi, cu părere de rău trebuie să spunem că aşa este), ea nu poate privi viitorul decât din locul unde se află. Acest lucru lămureşte simţirile de frica şi de groază, cu care se gândesc cei mai mulţi dintre creştini la venirea Domnului. Ei îl aşteaptă ca pe un hoţ, nu ca pe un mire preaiubit al inimii lor. Cât de mic este numărul acelora, care iubesc cu adevărat venirea Lui! Cea mai mare parte a bisericii mărturisitoare îşi găseşte mai lesne icoana în Lot, decât în Avraam. Biserica a părăsit tărâmul ei. Ea s-a coborât de la un loc ales şi s-a amestecat cu lumea, care urăşte şi dispreţuieşte pe Domnul ei, care lipseşte acuma. Dar, slavă Domnului! Mai sunt chiar în Sardes „câţiva oameni, care nu şi-au mânjit hainele", câteva pietre vii în mijlocul dărâmăturilor unei mărturisiri moarte, câteva scăpărări luminoase în mijlocul unui creştinism rece şi lumesc. Dar chiar în biserica din Laodicea, care ne arată o stare de lucruri aşa de joasă şi fără nădejde, încât toată biserica mărturisitoare este aproape să fie dată afară din gura Martorului credincios şi adevărat, chiar atunci pătrund în urechea cu luare aminte cuvintele frumoase şi răcoritoare de inimă: „Iată că Eu stau la uşă şi bat. Daca aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la el, voi cina cu el şi el va cina cu Mine" (A lua epistola lui Cristos către Laodicea ca fiind trimisă păcătosului, cum se face uneori, nu e adevărat, deoarece în ea cu e vorba de starea fiecărui păcătos. Cristos în Sardes nu bate la uşa inimii unui păcătos ci la uşa bisericii mărturisitoare. Cât de însemnat este acest lucru cu privire la biserică! Unde a ajuns ea? Cristos e afară din ea! Însă ce har din partea lui Cristos! El bate la uşă. El cere să fie lăsat să intre, El aşteaptă cu îndurare plină de răbdare şi cu iubire statornică şi este gata să intre acolo unde se găseşte o inimă credincioasă, care vrea să-i deschidă uşa. Dacă cineva în Sardes mai putea să găsească vreo câţiva credincioşi… Dar în Laodicea se îndoieşte şi nu ştie dacă va găsi măcar unul. Dar chiar dacă este numai unul, El va veni la dânsul şi va cina cu el.).

Vedem, deci, că atât în zilele creştinismului mărturisitor cât şi în vremea patriarhilor, în Noul ca şi în Vechiul Testament, se pune acelaşi preţ şi se dă aceiaşi însemnătate unei urechi deschise şi unei inimi ascultătoare. Avraam, călătorul şi străinul de aici, s-a bucurat, lângă stejarii din Mamre, de cinstea rară de a sta de vorbă cu Domnul slavei, cinste care avea să rămână necunoscută lui Lot care-şi alesese locul şi partea într-o vecinătate menită pierzării.

Să nu uităm niciodată acest lucru! Avem parte de binecuvântări bogate, de cinste mare, dacă suntem ascultători în toate timpurile, găsim sufletul ascultător fericit în Dumnezeu şi Dumnezeu bucurându-se de el. „Iată spre cine îmi voi îndrepta privirile, spre cel ce suferă şi are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de „Cuvântul Meu" (Isaia 66:2). Acest gând îl întâlnim atât în cuvintele de la începutul capitolului nostru cât şi în cuvintele Domnului nostru în Ioan 14: „Cine are poruncile Mele şi le ţine, acela Mă iubeşte", şi: „Dacă cineva Mă iubeşte, va ţinea Cuvântul Meu" (Este o deosebire bătătoare la ochi intre „poruncile" Domnului şi „cuvintele" Domnului. Cele dintâi ne cer lămurit şi hotărât ce trebuie să facem,; iar cele din urmă sunt mai mult arătarea gândurilor şi planurilor Domnului. Dacă dau copilului meu o poruncă, el este dator să o împlinească; şi dacă mă iubeşte va asculta cu bucurie. Dacă, însă, mă aude spunând, că aş dori să fie făcut cutare şi cutare lucru, fără să dau o poruncă anumită, inima mea va fi îndoit de atinsă când copilul va merge şi va face ce doresc. Nu ar trebui oare să încercăm şi noi să bucurăm inima lui Isus Cristos? Nu ar trebui să ne străduim să îi fim plăcuţi? El ne-a făcut plăcuţi. Nu ar trebui oare să încercăm în orice chip să fim plăcuţi înaintea Lui? El are plăcere de ascultarea izvorâtă din dragoste. El singur a venit în faţa Tatălui Său cu o astfel de ascultare. „Plăcerea mea este să fac ce îţi place Ţie, Doamne, şi legea Ta este în lăuntrul inimii mele". „Dacă ţineţi poruncile Mele veţi rămâne în dragostea Mea, după cum şi Eu ţin poruncile Tatălui Meu şi rămân în dragostea Lui".)

Acest gând ni-l lămureşte apostolul Ioan deosebit de limpede, când zice: „Prea iubiţilor, dacă nu ne osândeşte inima noastră, avem o mare îndrăzneală la Dumnezeu. Şi orice vom cere vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui, Şi facem ce este plăcut înaintea, Lui. Şi porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Isus Cristos şi să ne iubim unii pe alţii, cum ne-a poruncit El. Cine păzeşte poruncile Lui, rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el. Şi cunoaştem că el rămâne în noi prin Duhul, pe care ni l-a dat." (1 Ioan 3:21-24). Locurile acestea din Scriptură, al căror număr poate fi uşor mărit, arată care este cel mai puternic imbold pentru ascultare. Oricum, noi îi suntem datori cu ascultare în orice privinţa. Noi nu mai suntem ai noştri şi am fost „răscumpăraţi cu un preţ". Tot ce avem îi datorăm Lui. De aceea El poate avea un drept mai mare la o ascultare totală şi din inimă, şi din partea noastră. Însă, mai presus de acest drept stă tot faptul minunat că inima Lui e desfătată, şi Duhul Lui e răcorit, când ţinem poruncile Lui şi facem ce-i plăcut înaintea Lui.

S-ar găsi oare ceva care să întreacă puterea unui astfel de imbold? Să avem cinstea să facem bucurie inimii iubitului nostru Domn? Ce preţ dă acest lucru oricărei fapte de ascultare, fie ea cât de mică. Cu cât este el mai presus de lege! Deosebirea dintre lege şi creştinism este ca deosebirea dintre moarte şi viaţă, dintre starea de rob şi slobozenie, dintre osândire şi iertare, dintre îndoială şi siguranţă. Cât de sucită este, deci, orice încercare de a le amesteca pe amândouă, de a le uni într-un singur sistem, ca şi când ar fi vorba de două ramuri ieşite din acelaşi trunchi. Ce tulburare deznădăjduită trebuie să fie isprava unor astfel de încercării. Judecând în lumina Noului Testament, nu poate fi ceva mai sucit, mai nepriceput şi mai nepotrivit decât străduinţa de a uni legea cu harul.

Dar multe suflete evlavioase cred cu adevărat că singurul mijloc de a stârni ascultarea, de a trăi o viaţă sfânta, sau de a ţinea firea veche în frâu, este să punem pe oameni sub lege. Ei cred că dacă sufletele sunt scoase de sub lege, cu nuiaua ei, s-a dus orice viată sfântă. Dacă nu mai e legea – ei nu mai văd decât neorânduiala morală. A nu mai face din cele zece porunci o regulă de viaţa înseamnă, după ei, a lua orice stavilă nelegiuirii omului.

Noi le înţelegem greutatea. Dar aici nu e vorba de părerile noastre, ci de ce zice Dumnezeu. Trebuie să fim gata să lăsăm la o parte părerile noastre şi să primim numai ce zice Dumnezeu, chiar dacă ce spune El este împotriva părerilor noastre. Dumnezeu a vorbit, şi atât e de ajuns. Şi ce zice Cuvântul lui Dumnezeu? Ne trimete el înapoi la legea lui Moise sau la cele zece porunci ca sa ne înveţe cum sa trăim ca creştini? Nu. Ci El spune în Romani 6: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră pentru că voi nu sunteţi sub lege, ci sub har". Aşa de limpede vorbeşte apostolul în Romani 6:14. Duhul Sfânt arată aici, în chipul cel mai puternic, că creştinii nu sunt sub Lege. Dacă am fi sub lege, păcatul ar avea stăpânire asupra noastră. În Scriptură vedem în multe locuri că „păcatul", „legea" şi „firea pământească" au legătură între ele. În suflet care e sub lege nu poate să se bucure de izbăvirea de sub stăpânirea păcatului şi numai prin aceasta putem cunoaşte, cât de greşit este să vrei să pui sufletele sub Lege.

Prin aceasta ele sunt aduse tocmai într-o stare în care păcatul are putere de stăpânire nemărginită asupra lor. E cu totul cu neputinţa să ajungi la sfinţenie prin lege. Să privim o clipă la Romani 7. În versetul 4 al capitolului citim: „Tot astfel, fraţii mei" – adică toţi credincioşii adevăraţi, norodul lui Dumnezeu – prin trupul lui Cristos şi voi aţi murit în ce priveşte Legea, ca să fiţi ai Altuia, adică ai Celui ce a înviat din morţi; şi aceasta ca să aducem roade pentru Dumnezeu". Abia dacă mai e nevoie de spus că „am murit în ce priveşte Legea" şi ca nu putem

fi în acelaşi timp sub lege şi morţi faţă de ea.

Şi să băgăm bine de seama că apostolul nu spune că legea e moartă. Legea n-a murit, ci noi am murit faţă de lege. Prin moartea lui Cristos, noi am scăpat din tărâmul legii. Cristos a luat locul nostru. El s-a născut sub lege şi a fost făcut păcat pentru noi pe cruce. Însă El a murit şi noi am murit împreună cu El, şi astfel ne-a scos pe deplin din starea în care ne găseam, când eram sub stăpânirea păcatului şi sub lege, şi ne-a pus într-o stare cu totul nouă, într-o legătură strânsă cu El însuşi, aşa că se poate spune acuma despre noi: „Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta”. Este El sub lege? De bună seama că nu. Atunci nu suntem nici noi. Are păcatul vreun drept asupra Lui? Nici cel mai mic drept. Atunci nu are nici cu noi nimica în ce priveşte starea noastră, suntem aşa cum este El în faţa lui Dumnezeu. Dacă însă noi am vrea să ne întoarcem sub lege, am merge împotriva spuselor Sfintei Scripturi.

Cum ar putea să ducă cineva o viaţă sfântă, înlăturând adevăratele temelii ale creştinismului? Cum ar putea fi biruit păcatul din noi, dacă ne am întoarce sub sistemul acela care tocmai a dat păcatului putere asupra noastră? O ţintă dumnezeiască nu poate fi atinsă altfel decât pe o cale dumnezeiască. Şi calea pe care ne dă Dumnezeu scăparea de sub stăpânirea păcatului este tocmai izbăvirea de sub stăpânirea legii. Noi nu mai suntem sub lege, ci sub har. Aşa că cine vrea să pună pe creştini sub lege, lucrează împotriva lui Dumnezeu. Dar să ascultăm ce spune apostolul mai departe în Romani 7. „Căci când trăiam sub stăpânirea firii noastre pământeşti, patimile păcatelor, aţâţate de lege, lucrau în mădularele noastre şi ne făceau să aducem roade pentru moarte. Dar acum am fost izbăviţi de lege şi suntem morţi faţă de legea aceasta, cere ne ţinea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă” (versetul 5-6).

Şi în cuvintele acestea totul este limpede. Prin cuvintele: „Când trăiam sub stăpânirea firii noastre pământeşti”, apostolul arată trecutul, arată o stare în care nu ne mai găsim acum. Dar credincioşii nu sunt oare sub stăpânirea firii pământeşti? Nu; Scriptura arată lucrul acesta cu multă tărie. Vrea ea oare să spună că ei nu mai sunt în trup? Nicidecum. Ei sunt încă în trupul acesta al slăbiciunii, dar când e vorba de starea lor faţă de Dumnezeu, ei nu mai sunt sub stăpânirea firii pământeşti.

În capitolul 8 se vorbeşte, în chipul cel mai limpede, despre acest lucru. „Deci cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământeşti nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi, însă, nu mai trăiţi sub stăpânirea firii pământeşti, ci sub stăpânirea Duhului, dacă Duhul locuieşte în adevăr în voi”. Vorbele acestea ne pun în faţa unui fapt însemnat, dar şi un drept scump şi măreţ. „Deci, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământeşti, nu pot să placă lui Dumnezeu”. Ei pot să fie cinstiţi, să se poarte frumos şi să fie religioşi, însă nu pot să placă lui Dumnezeu. Toată starea lor este greşită. Izvorul, din care vine tot lucrul lor, este stricat. Rădăcina şi trunchiul, din care pornesc toate ramurile, sunt putrede şi rele, fără nici o nădejde. Ei nu pot aduce nici cel mai neînsemnat rod, care sa fie cu adevărat bun şi plăcut lui Dumnezeu. „Ei nu pot să placa lui Dumnezeu.” Ei trebuie să fie aduşi într-o stare cu totul nouă, trebuie să primească o viaţă nouă, imbolduri noi, cu un cuvânt trebuie să fie o făptură nouă. Cât de însemnate sunt toate acestea!

„Voi însă nu mai sunteţi pământeşti”. Credincioşii nu mai sunt în starea dinainte de a primi pe Cristos, când nu puteau să placă lui Dumnezeu. Ei au o fire nouă, o viaţă nouă, a cărei mişcare, suflare de viaţă dumnezeiască este plăcută lui Dumnezeu. Duhul Sfânt este puterea acestei vieţi, Cristos este miezul ei, slava este ţinta şi Cerul este casa. E adevărat că credinciosul poate să greşească, sa păcătuiască. În el, adică în firea lui pământească, nu este nimic bun. Dar starea lui înaintea lui Dumnezeu este întemeiată pe harul lui Dumnezeul cel veşnic. Iar în starea lui de pe pământul acesta, ispăşirea făcuta pe cruce şi mijlocirea Domnului Isus Cristos îngrijesc de aceste căderi şi greşeli. Deci, înaintea lui Dumnezeu este desăvârşit pe veci în Cristos. Pe pământ, când greşeşte şi cade, are ispăşirea şi mijlocirea lui Cristos, prin care stă în picioare şi nu poate pieri. Credinciosul a fost scăpat pe veci din acel grozav sistem unde nu se găsea decât fire veche, lege, păcat, moarte! Şi este adus într-o nouă stare slăvită, unde nu e decât: viaţă, slobozenie, har, pace, neprihănire, sfinţenie în Cristos.

„Voi nu v-aţi apropiat de un munte care se putea atinge, şi care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul de trâmbiţă, nici de glasul care vorbea în aşa fel că cel ce l-au auzit au cerut să nu li se mai vorbească, pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: „chiar un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre sau străpuns cu săgeata”. Şi priveliştea era aşa de înfricoşătoare, încât Moise a zis: „Sunt îngrozit şi tremur” Ci v-aţi apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului Celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniţi, făcuţi desăvârşiţi, de Isus, mijlocitorul legământului celui nou, şi de sângele stropirii care vorbeşte mai bine decât sângele lui Abel.” (Evrei 12:18-24).

A pune pe credincioşi sub lege înseamnă să nimicim temeliile creştinismului, să părăsim harul şi să lăsăm pe Cristos, să ne întoarcem la firea pământească, în care nimeni nu poate plăcea lui Dumnezeu, şi să ne punem sub blestem. Sistemul legii este cu totul potrivnic Noului Testament. Împotriva acestui sistem a apărătorilor lui s-a ridicat şi a mărturisit Pavel toată viaţa. El îl ura, şi lupta totdeauna împotriva lui. Apărătorii legii căutau mereu să sape şi să nimicească munca apostolului, sa sucească sufletele. Nu poţi să citeşti cuvintele lui tăioase din epistola către Galeteni, Filipeni, înştiinţările lui din epistola către Evrei, şi să nu vezi cât de mare groază avea el de întregul sistem legal.

Dar, s-ar putea ca cititorul să întrebe: „Bine, dar atunci nu e o mare primejdie ca oamenii să nu mai trăiască o viaţă sfântă, dacă iei puterea constrângătoare a legii?”. La acesta răspundem: Dumnezeu e mai înţelept decât noi. El ştie mai bine cum să vindece uşurătatea în viaţă şi cum să aducă ascultarea adevărată. El a încercat legea, şi ce a făcut ea? A adus mânia lui Dumnezeu asupra omului. A făcut să se înmulţească păcatul. A adus moarte. A fost tăria păcatului. A lipsit pe păcătos de puterea trebuitoare. L-a ucis. A adus osânda. A blestemai pe toţi cei ce aveau a face cu ea. Toţi cei ce se ţin de faptele legii sunt sub blestem. Şi aceasta nu din pricina vreunui cusur al legii, ci din pricina neputinţei omului să o ţină. Nici viaţa, nici neprihănirea, nici sfinţenia, nici adevărata ascultare creştină nu le poate da legea.

Iată acum câteva fapte din slava morală a creştinismului din Evanghelii. „Acum, dar, nu mai este nici o osândire pentru cei ce sunt în Cristos Isus. În adevăr, legea duhului de viaţă în Cristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului şi a morţii. Căci lucru cu neputinţă legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere, Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământeasca trimeţând din pricina păcatului pe însuşi Fiul Său, într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru că porunca legii să fie împlinită în noi care trăim nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului. (Romani 8:1-4).

În versetul 1 avem starea oricărui creştin înaintea lui Dumnezeu. El este în Cristos Isus. Nu e în firea veche; nu e sub lege; ci cu totul şi pe veci în Cristos Isus. De aceea nu poate fi nici o osândire şi nici nu e.

Dacă ar fi vorba de purtarea sau umblarea creştinului, apostolul n-ar putea spune că nu e nici o osândire. Cel mai desăvârşit creştin tot are lipsuri. Nu e un creştin pe faţa pământului care sa aibă o purtare desăvârşită, fără pată. Şi nici n-a fost vreunul vreodată. Deci, ca şi când n-ar fi nici o osândire asupra purtării lui? Cu neputinţă. Chiar Pavel a trebuit să-şi tragă înapoi vorbele spuse împotriva marelui preot (Faptele 23:5). Dar în Cristos Isus nu e nici o osândire pentru nici un creştin. Câţi creştini nu spun: „O, da! Ştiu că nu e nici o osândire pentru cei ce sunt în Cristos Isus, dacă au o viată curată, fără pată, după cum doreşte Duhul Sfânt. Dar eu nu pot să spun aşa ceva. Aş vrea să pot, dor nu pot. Îmi pare rău de lipsurile mele, în fiecare clipă îmi simt nevrednicia. Aşa că nu pot spune că nu e nici o osândire pentru mine. Când voi înainta mai mult în sfinţire poate… Dar azi nu” Astfel de suflete amestecă starea noastră în Cristos, cu purtarea noastră. În Cristos suntem desăvârşiţi, însă în purtare nu. Purtarea vine în versetul 4. „Cine umblă după îndemnurile Duhului, împlineşte dorinţa legii. Dragostea este împlinirea legii şi dragostea ne va face să facem mai mult decât spun cele 10 porunci, adică să iubim până şi pe vrăjmaşi. Deci, n-avem nevoie să trecem prin Sinai şi legea lui Moise ca sa ajungem la sfinţenia în Cristos.

Dar oare toate acestea nu răpesc legii măreţia ei deosebită? Nicidecum! Dimpotrivă, niciodată legea n-a fost atât de îndreptăţită, întărită şi slăvită, ca prin lucrarea scumpă a jertfei lui Cristos, care alcătuieşte temelia nezguduită a tuturor binecuvântărilor şi slava creştinismului. Apostolul a răspuns dinainte la această întrebare. „Deci prin credinţă desfiinţăm noi legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim legea” (Romani 3:31). Cum putea fi întărită legea în chip mai slăvit decât în viaţa şi moartea Domnului nostru Isus? Ar putea cineva să spună că legea este slăvită, dacă creştinul rămâne sub ea? De bună seamă că nu! Toţi aceia, care trăiesc în lumina zidirii celei noi, cunosc pe Cristos ca viata şi neprihănirea şi sfinţenia lor. El este totul pentru ei în toate. Ei nu-şi găsesc imboldul spre ascultare în frica de blestemul unei legi călcate, ci în iubirea lui Cristos, potrivit acestor cuvinte minunate: „Căci dragostea lui Cristos” – nu legea lui Moise „ne strânge; fiindcă am ajuns la încredinţarea, că dacă Unul Singur a murit pentru toţi, însemnează că moartea Lui a fost moartea tuturora. Şi El a murit pentru toţi, pentru ca cei ce trăiesc sa nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru el” (2. Cor. 5:14, 15).

Ar fi putut oare legea sa facă aşa ceva? Niciodată! Însă, lăudat fie Dumnezeul tuturor îndurărilor! „Căci lucru cu neputinţă legii” nu pentru că n-ar fi fost sfântă, dreaptă şi bună, ci „întrucât firea noastră pământeasca o făcea fără putere” – meşterul a fost bun, dar materialul a fost stricat – „Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământeasca, trimiţând, din pricina păcatului, pe însuşi Fiul Său”, într-o fire asemănătoare cu a păcatului pentru ca poruncile drepte ale Legii să fie împlinite în noi care, fiind înviaţi cu Cristos şi legaţi cu El prin puterea Duhului sfânt, în puterea vieţii noi şi veşnice „trăim nu după îndemnurile firii noastre pământeşti, ci după îndemnurile Duhului” (Romani 8:2).

În Galateni 2 mai găsim un loc în care apostolul Pavel zugrăveşte, cu putere, slava deosebită a vieţii creştineşti, şi anume, în legătură cu mustrarea pe care a făcut-o în Antiohia în faţa tuturor, lui Petru, când acest slujitor iubit şi preţuit al lui Cristos, amăgit de slăbiciunea sa firească, s-a coborât pentru o clipă de pe tărâmul ales, pe care aşează pe un om evanghelia harului lui Dumnezeu.

„Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stătut împotrivă în fată, căci era de osândit. (Nu pe din dos, ci în faţă). În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu Neamurile; dar când au venit ei, s-a ferit şi a stat deoparte, de teama celor tăiaţi împrejur. Împreună cu el au început să se prefacă şi ceilalţi Iudei; aşa că până şi Barnaba a fost prins în laţul făţărniciei lor. Când l-am văzut eu că nu umbla drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în faţa tuturor: „Daca tu care eşti Iudeu, trăieşti ca neamurile şi nu ca Iudeii, cum sileşti pe Neamuri să trăiască în felul Iudeilor? Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoşi dintre neamuri. Totuşi, fiindcă ştim că omul nu este socotit neprihănit prin faptele legii, ci numai prin credinţa în Cristos Isus, am crezut şi noi în Cristos Isus, ca sa fim socotiţi neprihăniţi prin credinţa în Cristos iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii. Dar dacă în timp ce căutăm să fim socotiţi neprihăniţi în Cristos, şi noi înşine am fi găsiţi ca păcătoşi, este oare Cristos un slujitor al păcatului? Nicidecum! Căci dacă zideşti iarăşi lucrurile pe care le-am stricat, mă arăt ca un călcător de lege. Dacă erau bune, de ce să le stric? Iar dacă erau rele, de ce să le zidesc iarăşi? Căci eu prin Lege am murit faţă de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit împreună cu Cristos, şi trăiesc… dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine. Şi viaţa pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credinţă (nu prin lege ca regulă de viaţă) în Fiul lui Dumnezeu cere m-a iubit şi s-a dat pe Sine însuşi pentru mine. Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu: căci dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Cristos” (Galateni 2:11-21).

Aici avem o zugrăvire cât se poate de limpede a creştinismului practic. Vrednic de luat aminte şi frumos este felul cum trasează evanghelia lui Dumnezeu calea credinciosului adevărat. Ea îl fereşte pe de o parte de rătăcirile primejdioase ale punerii sub lege, şi pe de alta de stricăciune. versetul 19 cuprinde leacul dumnezeiesc împotriva acestor două rele. Tuturor acelor Iudei făţarnici, cu Petru în frunte, ba chiar învăţătorilor legii din toate vremurile, le strigă Pavel cu vorbele pline de înţeles: „Eu am murit faţă de lege”.

Ce poate legea să mai spună unui om mort? Nimic. Ea poate să aibă a face numai cu un om viu. Ea îl condamnă şi-l omoară, pentru că n-a ţinut-o. Aşadar, deşi legea rămâne cu toată puterea şi cu toată strălucirea ei, precum şi cu asprimea ei de neînduplecat, încetează să mai aibă a face cu omul, după ce el a murit. Un om mort a ieşit cu totul de sub puterea ei. Dar acum se naşte întrebarea: „Cum a murit credinciosul faţă de lege?” Apostolul dă singur răspunsul: „Am murit prin lege faţă de lege”. Legea îi pusese în cuget osânda morţii, cum citim în Romani 7: „A. fost o vreme când, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat şi eu am murit. Urmarea a fost că porunca, ea, care trebuia să-mi dea viaţa, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul dat de poruncă, m-a amăgit şi prin însăşi porunca aceasta m-a lovit cu moartea” (versetul 9-11).

Dar aceasta nu este totul. Apostolul urmează: „Am fost răstignit împreună cu Cristos şi trăiesc, dar nu mai trăiesc eu ci Cristos trăieşte în mine”. Acesta este răspunsul biruitor pe care-l dă creştinul tuturor acelora care vreau să-l pună sub lege. „Eu am murit faţă de lege”, nu pentru ca să dau frâu slobod firii pământeşti, ci „ca sa trăiesc pentru Dumnezeu”. Ar putea fi un răspuns mai frumos şi mai deplin atât faţă de lege, cât şi faţă de firea pământească? Eul este răstignit, păcatul osândit, partea noastră este viaţa nouă în Cristos, o viaţa pentru Dumnezeu, o viaţă al cărei scop este credinţa în Fiul lui Dumnezeu şi iubirea lui Cristos. Ce ar putea fi mai înalt şi mai minunat? Cine ar dori, în faţa acestei frumuseţi morale a creştinismului, să aducă pe credincios iarăşi sub lege sub osânda morţii, în întuneric, blestem şi pieire? Ce trist este când copiii lui Dumnezeu, mădularele trupului lai Cristos, templul Duhului Sfânt, îşi pierd drepturile lor slăvite şi în schimb se împovărează cu un jug mai greu pe care, cum spune Petru, „n-au fost în stare să-l poarte nici părinţii noştri şi nici noi” (Fapte 15:10). Noi rugăm pe cititor să cântărească cele spuse până acum, să cerceteze Scriptura şi, dacă le găseşte întărite şi de ea, să lepede pentru totdeauna hainele de întristare, în care îmbracă legea pe slujitorii ei, şi să trăiască în slobozenia pentru care a slobozit Cristos pe ai Săi. Domnul să rupă legătura cu care leagă acel sistem ochii oamenilor, ca sa putem vedea slava luminoasă, care izvorăşte din evanghelia harului hi Dumnezeu.

Şi pe urmă, să dovedim cu toţii, printr-o viaţă sfânta şi fericită, că harul poate face ceea ce legea n-a fost în stare să facă niciodată. Dorinţa noastră vie să fie în acelaşi timp să aducem, pe cât ne stă în putinţă, pe toţi copiii scumpi ei lui Dumnezeu, la o cunoaştere limpede a stării lor şi a binecuvântărilor lor în Cristos cel înviat şi proslăvit! Domnul să răspândească fot mai mult prin Duhul Sfânt, lumina Sa şi adevărul Său, şi să adune tot mai mult pe iubiţii Lui în jurul Sau, ca să trăiască în bucuria mântuirii Sale, în curăţia şi lumina feţei Sale, şi să aştepte venirea Lui!

Întorcându-ne acum la capitolul nostru, s-ar părea ca ne-am depărtat prea mult de el. Dar ascultarea, care a fost atinsă de versetul întâi, este atât de însemnată, încât am simţit nevoia, să încercăm să o punem pe tărâmul ei adevărat. Dacă Israel a fost chemai să „asculte” şi „să facă”, cu cât mai mult se poate spune aceasta despre noi, care suntem binecuvântaţi din belşug, ba încă „ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Cristos” (Efeseni 1:3). Noi suntem chemaţi să ascultăm, suntem chemaţi chiar la ascultarea lui Isus Cristos, cum citim în 1 Petru 1:2: „Aleşi după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfinţirea lucrata de Duhul, ca să ne facă ascultători şi părtaşi la stropirea cu sângele lui Isus Cristos”. Noi suntem chemaţi la acelaşi fel de ascultare, care a fost semnul deosebit al vieţii Domnului nostru. În El, însă, nu se găseau împotriviri, cum se găsesc din belşug la noi toţi. Însă felul de ascultare trebuie sa fie este acelaşi.

Iată o cinste foarte mare. Noi suntem chemaţi să mergem pe urmele lui Isus. „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască aşa cum a trăit şi Isus” (1 Ioan 2:6). Şi dacă ne gândim acuma la calea Lui, găsim o trăsătură care are o legătură deosebită cu Deuteronomul. Este felul cum împlinea totdeauna Domnul nostru, Cuvântul lui Dumnezeu. Acelaşi lucru deosebeşte cartea pe care o cercetam de cărţile dinainte. Cuvântul lui Dumnezeu este singura călăuză şi singura autoritate pentru creştini în lucrurile cele mai mari, şi în cele mai mici. El dă omului în toate stările şi împrejurările călăuzirea trebuitoare. Şi putem spune că tocmai felul, în care înalţă Deuteronomul Scriptura şi atrage luarea aminte asupra datoriei de a dovedi o ascultare fără cârtire, îi dă farmecul sau deosebit.

Trăim într-o vreme care ridică în slăvi mintea omului, judecata omului şi voia lui. Lumea se laudă cu mintea ei, şi spune că fiecare are dreptul şi puterea să judece pentru sine. Sfânta Scriptură e lepădată de mulţi cu dispreţ. La universităţile şi şcolile noastre nu se mai cunoaşte măreţia cărţii dumnezeieşti. Tineretul este îndrumai să trăiască în lumina ştiinţei şi a minţii omeneşti. Tot ce se ridica deasupra îngustului punct de vedere al omului, e lepădat.

Însă dacă-i adevărat că Dumnezeu ne-a vorbit în îndurarea Sa, datoria noastră înaltă şi sfântă este să ascultăm de această descoperire a lui Dumnezeii cu ascultare de copil. Cărarea ascultării este cărarea odihnei şi binecuvântării. Pe această cale, umblă atât „copilaşii în Cristos” precum şi „tinerii” şi „părinţii”. Aceasta este singura cale binecuvânta pentru toţi. Fără îndoiala că ea este o cale strâmtă, dar este o cale sigură, luminată de lumina Feţei părinteşti a lui Dumnezeu. Sufletul ascultător găseşte în această lumină binecuvântată răspunsul la cârtelile acelora care vorbesc în cuvinte răsunătoare despre slobozenia gândurilor şi purtărilor lor, despre felul de înaintare, etc.

Un copil ascultător al lui Dumnezeu, când ştie că merge pe calea, pe care i-a însemnat-o Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu, nu îşi pierde vremea cu lămuriri şi apărări fără folos, ci îşi vede înainte de drum. El simte că nu are datoria să lămurească şi să apere adevărul, ci să asculte şi să împlinească, şi trimete pe toţi potrivnicii la Domnul şi Învăţătorul său. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu este ascuns în inimile noastre, se va vedea în viata noastră creştinească o siguranţă liniştită, o tărie sfânta şi o înaintare necurmată şi acesta este cel mai bun răspuns pentru toţi potrivnicii, mărturia cea mai puternică pentru adevărul lui Dumnezeu şi dovada cea mai tare pentru orice inimă, care şovăie (Vezi „Biblia: de unde vine; din cer sau de la oameni?” De vânzare la tipografie.).

Capitolul nostru este bogat în îndemnuri întemeiate pe faptul că Israel a auzit Cuvântul lui Dumnezeu. În versetul 2 găsim două afirmaţii care ar trebui adânc săpate în inima fiecărui creştin: „Să n-adăugaţi nimic la cele ce vă poruncesc eu şi să nu scădeţi nimic din ele”.

Cuvintele acestea ne pun în faţa două fapte mari cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Nu trebuie să adăugăm nimic la el, pentru că este desăvârşit, deci nu-i lipseşte nimic. Nu trebuie însă nici să scoatem ceva din el, pentru că nimic nu-i de prisos. Tot de ce avem nevoie se găseşte în el şi, ce se găseşte, ne trebuie numaidecât. Dacă am zice că s-ar mai putea adăuga ceva la Cuvântul lui Dumnezeu, ar însemna că nu-l cunoaştem că este Cuvântul lui Dumnezeu; iar dacă recunoaştem că este Cuvântul lui Dumnezeu, înseamnă că nu ne putem lipsi de nici un adevăr din el.

Cât de însemnat este acest lucru, mai ales în zilele noastre, când lumea se poartă în chip atât de omenesc cu Cuvântul lui Dumnezeu! Ce bine e că avem o carte Sfântă atât de deplină! Nici un adevăr nu trebuie să i se adauge. De bună seamă că nu vorbim de traduceri, ci de Scriptură, aşa cum ne-a fost dată de Dumnezeu, de descoperirea Sa desăvârşită. Nu este nevoie să i se adauge nici o iotă şi nici o frântură de slovă. La facerea lumii, când „fiii lui Dumnezeu se veseleau”, n-ar fi putut să se atingă nici o mână omenească de tot ce făcuse Dumnezeu, ca să vadă dacă totul era „foarte bun”. Pe de altă parte, însă, nu trebuie să se scoată o iotă sau o frântură de slovă, căci atunci s-ar spune că Duhul Sfânt a scris ceva nefolositor. În felul acesta, cartea dumnezeiasca este apărată şi ferită din toate părţile, ca sa nu se atingă de cuprinsul ei sfânt nici o mână omenească.

Dar poate cineva ar întreba: „Crezi cu adevărat că orice cuvânt de la începutul Genezei şi până la sfârşitul Apocalipsei este insuflat de Dumnezeu? Crezi, de pildă, că acel şir lung de nume din cele dintâi capitole ale cărţii întâi a Cronicilor este insuflat de Dumnezeu? Slujesc oare şi aceste nesfârşite înşirări de nume la îndrumarea şi învăţarea noastră?” Noi răspundem fără şovăire cu „da” la aceste întrebări şi nu ne îndoim că preţul, folosul şi însemnătatea acelor înşirări de nume s-a dovedit pe deplin în istoria poporului, pe care-l privesc. Şi dacă ni se pune întrebarea ce putem noi învăţa din aceste înşirări de nume, credem că ele ne arată cum Dumnezeu se îngrijeşte de poporul său Israel şi ia parte la tot ce priveşte pe acest popor. El veghează asupra norodului său din neam în neam, chiar dacă e împrăştiat, şi pentru oameni s-ar fi pierdut deosebirea dintre cele 12 seminţii. El le cunoaşte şi El le va scoate la vremea Lui la lumină, şi le va duce în partea lor de moştenire, în partea Canaanului potrivit făgăduinţei date lui Avraam, Isaac şi Iacov.

Nu este aceasta o învăţătura scumpă? Nu trebuie oare să ni se întărească în inimă credinţa când vedem grija ce o are Dumnezeu pentru poporul Său pământesc? Hotărât că da. Şi n-ar trebui ca inimile noastre să se intereseze de tot ce interesează inima Tatălui nostru? Să nu ne interesăm noi de nimic altceva, decât ce ne priveşte numai pe noi? Unde este un copil iubitor care să nu ia parte la tot ce mişcă inima tatălui său, şi care să nu se bucure de orice rând, ieşit din condeiul Tatălui său? Prin aceasta nu vrem să spunem că toate părţile Cuvântului lui Dumnezeu au aceiaşi însemnătate şi acelaşi înţeles pentru noi. Se înţelege de la sine că 1 Cronici 1 nu poate fi tot atât de însemnat pentru

noi ca Ioan 17 sau Romani 8. Ceea ce vrem să spunem este că orice carte şi orice capitol din Cuvântul lui Dumnezeu este insuflat de Dumnezeu şi, prin urmare, 1Cronici 1 şi toate locurile asemănătoare umplu un loc, pe care Ioan 17 nu-l poate umplea.

Şi la urma urmei nu-i treaba noastră să hotărâm ce trebuie şi ce nu trebuie sa fie în Cuvântul lui Dumnezeu. Tot ce e acolo are un scop. Cuvântul lui Dumnezeu este al Lui, e insuflat, noi îl privim şi ne supunem. Dumnezeu însuşi ne încredinţează că vine de la El. Pe necredincioşi chiar dacă nu-i putem încredinţa, îi lăsăm în seama Lui. Totul e deplin în Scriptură. Nimic neînsemnat, nimic de prisos, nimic de lăsat la o parte.

Să luăm acuma iar firul cercetărilor noastre. Ca şi în alte locuri dinainte, găsim şi în capitolul 4, că în Deuteronom nu se vorbeşte atât de mult de porunci deosebite şi de slujbe şi jertfe, ci mai mult de însemnătatea, măreţia şi vrednicia Cuvântului lui Dumnezeu. „Iată v-am învăţat legi şi porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniţi în ţara pe care o veţi lua în stăpânire”. Purtarea norodului trebuia să fie călăuzită şi stăpânită în toate privinţele de porunci dumnezeieşti. Un lucru foarte însemnat pentru toate timpurile „Să le păziţi şi să le împliniţi. Căci aceasta va fi înţelepciunea şi priceperea voastră, înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi şi vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înţelept şi înţelegător” (Verset 5-6)

Înţelepciunea şi priceperea norodului trebuia, deci, să se arate în ţinerea şi împlinirea cu supunere a legilor şi îndrumărilor dumnezeieşti. Înţelepciunea lor n-avea să se bazeze prin dovezi pline de învăţătură, ci printr-o ascultare de copil şi supus. Toată înţelepciunea se găsea în aceste legi şi îndrumări, nu însă în gândurile şi părerile, pe care le avea norodul despre ele.

Înţelepciunea adâncă şi minunată a lui Dumnezeu s-a descoperii în Cuvântul Său, şi de aceasta aveau să se minuneze popoarele. Lumina gândurilor dumnezeieşti strălucind în purtarea şi felul de a fi al norodului lui Dumnezeu trebuia să trezească recunoaşterea plină de uimire a popoarelor dimprejur.

Dar vai! Lucrurile s-au desfăşurat cu totul altfel în cursul vremurilor. Cât de puţin puteau sa învețe despre Dumnezeu şi despre Cuvântul Său popoarelor lumii, din purtarea lui Israel! Numele Lui era batjocorit mereu prin umbletele lor. În loc să aibă o ascultare supusă şi fericită faţă de poruncile lui Dumnezeu, ei s-au dedat la obiceiurile popoarelor din jurul lor, le-au primit au cinstit idolii lor şi au umblat pe căile lor, aşa că popoarele acelea în loc să vadă înţelepciunea înaltă şi frumuseţea morală a poruncilor dumnezeieşti, aveau în faţa lor numai slăbiciunea, prostia şi înjosirea unui popor, a cărui slavă nu era alta decât că lor li s-a încredinţat Cuvântul lui Dumnezeu – Cuvânt care îi osândea tocmai pe ei (vezi Rom. 2).

Şi totuşi, lăudat fie Dumnezeu! Cuvântul Lui va rămânea în veac. Dacă puterea Lui nu se arată în căile poporului Său, va fi văzută totuşi în osândirea acestor căi, şi Cuvântul va rămânea totdeauna pentru călăuzirea, mângâierea şi binecuvântarea tuturor acelora, care, deşi slabi, doresc să umble pe cărarea ascultării. De aceea Moise ţine sa pună înaintea norodului Cuvântul lui Dumnezeu, în toată măreţia şi slava lui morală. El nu uita să le arate în chipul cel mai puternic urmarea ascultării, punându-le înainte primejdia depărtării de poruncile sfinte ale lui Dumnezeu. El zice: „Care este, în adevăr neamul acela aşa de mare, încât să fi avut pe dumnezei lui aşa de aproape, cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori îl chemăm? Şi care este neamul acela aşa de mare în cât să aibă legi şi porunci aşa de drepte, cum este toată legea aceasta, pe care v-o pun astăzi înainte? (Verset 7-8).

Iată taina adevăratei mărimi pentru orice popor, orice familie şi orice om în parte. Ce cinste înaltă să ştii pe Dumnezeul cel viu, atât de aproape, să poţi să strigi la El pentru orice, să ştii că puterea şi îndurarea Lui lucrează neîncetat pentru noi, şi că lumina Feţei Lui străluceşte cu plăcere deasupra noastră. Ce cinste mare să putem simţi în viata noastră, de toate zilele, puterea legilor Lui drepte şi a poruncilor Lui sfinte şi să vedem cum ni se descopere El şi cum locuieşte în noi!

Cine ar fi în stare sa zugrăvească numai pe departe binecuvântarea înaltă a unor astfel de drepturi? Şi totuşi, prin harul lui Dumnezeu le poate dobândi orice copil al lui Dumnezeu de pe tot pământul Asta nu înseamnă că orice copil al lui Dumnezeu are parte de ele. Cu părere de rău o spunem că nu. Cum am mai spus, le gustă numai aceia care dovedesc, faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, o ascultare din inimă supusă. Aşa a fost odinioară cu Israel şi tot aşa este şi astăzi cu Biserica. Buna plăcere a lui Dumnezeu este răsplata nepreţuită, pe care o capătă ascultarea omului în toată vremea. Nu trebuie să mai adăugăm că ascultarea este cinstea şi datoria noastră totodată.

Dar sărmana noastră inimă este atât de pornită să se rătăcească, să se lase înrâurită de felurite lucruri dimprejur, şi să se depărteze de cărarea îngustă a ascultării! De aceea, nu trebuie să ne mirăm că Moise se îndreaptă spre inimile ascultătorilor cu astfel de îndrumări şi îndemnuri. El îşi varsă inima sa iubitoare în cuvinte mişcătoare în faţa adunării atât de scumpe lui: „Numai ia seama asupra ta şi veghează cu luare aminte asupra sufletului tău, în toate zilele vieţii tale, ca nu cumva să uiţi lucrurile, pe care ţi le-au văzut ochii şi să-ţi iasă din inimă; fă-le cunoscut copiilor.” Cuvintele acestea cuprind două adevăruri vrednice de ţinut în seamă, şi care sunt de cea mai mare însemnătate pentru noi toţi, anume: răspundere personală şi mărturia personală. Israel trebuia să îşi păzească bine sufletul, ca să nu uite Cuvântul scump al lui Dumnezeu. Dar nu numai atâta. El era în acelaşi timp răspunzător să-şi îndrume copiii şi copiii copiilor potrivit acestui cuvânt. Dar noi, care avem o lumină mai limpede şi binecuvântări mai înalte, suntem oare mai puţin răspunzători decât Israel odinioară? De bună seamă că nu! Noi suntem îndemnaţi să citim cu toată grija Cuvântul lui Dumnezeu, să-L cercetăm şi să-L lăsăm să stăpânească asupra inimilor noastre. Nu ajunge numai să citim zilnic câteva versete, un capitol sau o parte. Biblia ar trebui cercetată cea dintâi şi cel mai mult, ar trebui să fie cartea, în care să găsim bucurie, odihnă şi desfătare.

Cu părere de rău trebuie sa spunem adevărul, că unii dintre noi nu socotesc citirea Bibliei necesară, şi îşi găsesc plăcerea în ziare şi în altfel de lecturi. Nu trebuie, deci, să ne miram că vedem la astfel de creştini o cunoaştere slabă şi superficială a Scripturii. Cum putem înţelege adâncimile vii şi măreţia Bibliei, pe care punem mâna numai din simţul datoriei, din când în când?

Ce înseamnă următoarele cuvinte spuse lui Israel: „Puneţi-vă dar în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legaţi ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre şi să fie ca nişte fruntarii între ochii voştri” (Cap. 11:18). Inima, sufletul, mâna, ochii, toate trebuiau să fie în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu. În loc să se supună unor forme goale, omul ar trebui să atârne cu o supunere sfântă de legile şi îndrumările lui Dumnezeu.

„Să învăţaţi pe copiii voştri în ele şi să le vorbeşti despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula, să le scrii pe uşorii casei tale şi pe porţile tale” (Cap. 11:19-20). Are oare Cuvântul lui Dumnezeu un astfel de loc, în inima noastră, în casele noastre şi în obiceiurile noastre? Aceia care vin în contact cu noi în casele noastre, sau în afară, bagă oare de seamă că suntem călăuziţi de Cuvântul lui Dumnezeu?

Iată întrebări însemnate care pătrund în inimă. Să nu încercăm să le îndepărtăm de la noi. Nimic nu arată mai bine înălţimea stării noastre morale şi duhovniceşti ca felul cum ne purtăm cu Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă nu-L citim cu plăcere, dacă nu însetam după el, nu ne bucurăm de el, dacă nu dorim o clipă liniştită în care să ne putem adânci în cuprinsul lui, şi să ni-l întipărim, dacă nu facem din el îndeletnicirea de căpetenie a gândirii noastre din odăiţa şi din familie, este nevoie grabnică să ne cercetăm temeinic starea duhovnicească, fiindcă de bună seamă că nu este sănătoasă. Firea noastră iubeşte Cuvântul lui Dumnezeu şi îl doreşte. Aşa citim în 1 Petru 2:2: „Ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să puteţi creşte, ca să ajungeţi la mântuire. Dacă nu suntem flămânzi după laptele curat al Cuvântului lui Dumnezeu, şi dacă nu ne hrănim cu el, sufletul nostru se găseşte într-o stare rea şi primejdioasă. Se poate ca în noi să nu se bage de seamă vreo nelegiuire, şi totuşi, în căile noastre nu-i nimic care să necinstească pe Domnul, însă îi îngrijorăm inima dacă lăsăm Cuvântul Lui la o parte. Dacă ne credem creştini şi nu iubim Cuvântul Lui, ne înşelăm singuri. De bună scamă că nu vroim să spunem prin aceasta că nu mai trebuie citită altă carte în afară de Biblie, căci atunci n-am fi scris-o pe aceasta. Însă nu ştiu dacă este nevoie, în altă parte, de mai multă luare aminte ca la întrebarea: Cum şi ce trebuie să citim?

Suntem îndemnaţi să facem „totul” în Numele lui Isus şi spre slava lui Dumnezeu. Şi cititul intră în această nevoie.

Dacă Cuvântul are în inima noastră locul ce i Se cuvine, de bună seama că-l va avea şi în casele noastre. Dar dacă nu-şi găseşte recunoaşterea în familie, e greu de crezut că-şi are locul adevărat în inimă. Orice cap de familie ar trebui să se gândească bine la aceasta. Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui citit zilnic în orice familie creştină. Orice cap el unei familii creştine ar trebui să adune zilnic în jurul său copiii şi pe toţi ai casei ca să citească măcar câteva versete din cartea scumpă, şi să se roage. Un astfel de obicei se potriveşte cu învăţătura Vechiului şi a Noului Testament, şi nu numai că este binecuvântat şi ziditor, ci şi plăcut inimii lui Dumnezeu.

Unii ar putea privi citirea zilnică în familie ca o corvoadă şi povară. Dar e o povară să venim zilnic la masă şi încă de câteva ori pe zi? De ce ar fi atunci o greutate, sau povară, pentru capul familiei, să strângă pe toţi ai casei: copii şi slugi, şi să citească măcar câteva versete şi să se roage?

Ce am zice despre un creştin, care nu se roagă niciodată şi nu citeşte niciodată în linişte Cuvântul lui Dumnezeu? Putem oare să-l socotim un creştin adevărat? De bună seamă că nu. Dimpotrivă, ne-am îndoi dacă într-un astfel de suflet se găseşte viaţă dumnezeiască. Rugăciunea şi citirea Cuvântului lui Dumnezeu sunt cerinţele trebuitoare pentru creşterea sănătoasă şi puternică a vieţii creştine, aşa că un om care se obişnuieşte să le părăsească pe amândouă, trebuie să fie într-o stare foarte primejdioasă. Dacă lucrul acesta este adevărat despre fiecare om în parte, cum se poate ca o familie să fie într-o stare buna, dacă nu se adună niciodată să citească împreună Cuvântul lui Dumnezeu sau să se roage? Ce deosebire este într-o astfel de familie şi una păgână? Nu ne întristează oare nespus faptul că se găsesc unii care fac mărturisirea cea mai frumoasă, şi iau loc la masa Domnului, dar nu citesc împreună Cuvântul lui Dumnezeu şi nu se roagă împreună acasă?

Cititorule, eşti tu cap de familie? Dacă da, citeşti tu zilnic cu ai tăi Scriptura şi te rogi tu în fiecare zi cu ei toţi? Dacă nu, de ce nu? Ţi s-a abătut inima de la Dumnezeu şi Cuvântul Lui? Citeşti tu Scriptura singur? Te rogi tu singur? Daca da, de ce nu şi cu familia toată? Poate zici că ţi-e greu, sau alt motiv. Atunci roage-te Domnului să-ţi dea putere să birui greutatea asta. Fă-ţi obiceiul să citeşti în fiecare zi măcar un verset două din Biblie şi să te rogi cât de puţin cu toţi ai tăi. Nu mai merge înainte aşa. Începe odată. Nu mai aduce nici o dezvinovăţire. Nu zice că aceasta e „lege” etc. Zii mai bine, „ce fericită lege!” Măcar odată pe zi fă-ţi acest frumos obicei. Ce cinste înaltă este ca fiecare cap de familie să adune pe toţi ai casei în jurul Cuvântului, şi să-şi verse cu ei inima în rugăciune înaintea lui Dumnezeu! Da, credem că datoria deosebită a capului familiei este să facă acest lucru. Nu este nevoie sa facă o „slujbă” lungă şi obositoare. Dimpotrivă, scurt, proaspăt şi viu: iată ce zideşte mai bine, atât în case, cât şi în adunările noastre publice. De bună seamă că nu se poate statornici în privinţa aceasta o regula. Fiecare face cât vrea şi cât poate: mai lung, mai scurt, numai să facă. O, de-am fi în stare să spunem împreună cu Iosua: „Eu şi casa mea vom sluji Domnului”. Atunci pot să spună alţii ce vor vrea.

Prin aceasta însă nu vrem să spunem, că rugăciunea şi citirea Cuvântului în familie e tot ce se cuprinde în acele cuvinte însemnate: „vom sluji Domnului”. Slujba aceasta cuprinde tot ce ţine de voinţa noastră personală. Totuşi suntem încredinţaţi că într-o căsnicie lucrurile nu stau bine, dacă nu se citeşte Cuvântul şi nu se roagă cu toţii.

S-ar putea însă spune că sunt multe familii care citesc regulat în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară din Biblie, şi se roagă împreună, dar viaţa lor de dimineaţa şi până seara nu se potriveşte deloc cu ce citesc. Capul familiei, în loc să meargă în frunte cu pilda bună a purtării frumoase şi pline de iubire faţă de ai săi, este morocănos, cu toane, aspru şi rău cu soţia sa, aspru şi rău cu copiii săi. Cârteşte împotriva a ceea ce se aduce la masă, deşi cu puţin înainte a mulţămit lui Dumnezeu pentru mâncare. Gospodina şi mama nu se poarta mai bine în ce o priveşte pe ea, şi copiii şi slugile o urmează. În toată casa nu e decât lipsa de rânduială şi încurcătură. Cu un cuvânt, tonul, care domneşte în casă nu este cel creştinesc. Cum e în casa unei astfel de familii, aşa e şi în afacerile lor. În ele nu este nimic de la Dumnezeu, nimic de la Cristos, nimic care să-i deosebească de copiii lumii dimprejur. Ba uneori s-ar putea da ca pildă purtarea acestor din urmă.

În împrejurări triste ca acestea, nu are nici un preţ obiceiul frumos de a citi Cuvântul şi de a se ruga. Toate nu sunt decât o formă goală. Ceea ce ar trebui să fie o jertfă de dimineaţă şi de seară, e o minciună de dimineaţa şi de seară, ba chiar o batjocură şi luare în râs a lui Dumnezeu. Într-o astfel de casă nu poate fi vorba de o mărturie pentru Dumnezeu. În ea lipseşte acea sfinţenie practică, acea „pânză de in subţire”, care este, cum citim în Apocalipsa. 19:8, „faptele bune ale sfinţilor”. Cuvintele apostolului din Rom. 14:7, sunt cu desăvârşire uitate: „Căci împărăţia lui Dumnezeu nu stă în mâncare şi băutură, ci în sfinţenia vieţii, în pacea şi în bucuria care vin de la Duhul Sfânt”.

În cele de mai sus am arătat o icoană întunecată, o icoană care cred ca se întâlneşte rar între credincioşi. Dar chiar dacă în casele noastre lucrurile nu stau atât de rău, totuşi, se simte de multe ori în familiile noastre lipsa unei sfinţenii adevărate şi practice, începerea şi încheierea zilei cu citirea Bibliei şi rugăciune. Cum se potriveşte la un loc petrecerea unei seri cu cântece lumeşti cu glume şi hazuri uşoare şi la urmă... puţină religie?

Nimic din acestea nu ar trebui să aibă vreo legătura cu Numele Sfânt al lui Isus, cu biserica sau adunarea Lui sau cu venirea la masa Lui. În viaţa noastră, în legăturile noastre cu alţii, în treburile noastre, trebuie să măsurăm totul cu o singură măsură, şi această măsură este slăvirea lui Isus. Singura şi cea mai însemnată întrebare cu privire la tot ce gândim, facem sau vorbim, ar trebui să fie: „Este acest lucru vrednic de numele Sfânt pe care-l port?" Dacă nu, să-i întoarcem spatele cu hotărâre. Să nu ne întrebăm niciodată: „Ce rău e în asta?" O inimă predata cu adevărat Domnului nu va pune niciodată o astfel de întrebare. Dacă vorbeşte cineva aşa, putem sa fim încredinţaţi că inima nu-i este stăpânită numai de Isus.

Nu credem ca am obosit pe cititor, înşirând amănunţit aceste adevăruri practice. În vremurile acestea, să cugetăm cu tot dinadinsul asupra drumului pe care mergem şi să ne cercetam starea inimii cu privire la Isus. Căci dacă inima nu este dreaptă înaintea Lui, nimic din celelalte nu este drept, nici în viaţa noastră personală, nici în afaceri şi nici în biserică sau adunare. Dar dacă inima stă în legătură adevărată cu El, şi celelalte lucruri stau bine.

Nu este oare şi pentru noi o învăţătură însemnată la sfârşitul epistolei întâi către Corinteni, unde apostolul zice: „Dacă nu iubeşte cineva pe Domnul nostru Isus Cristos, să fie anatema!" În epistola sa, Pavel a vorbit despre tot felul de rele şi stricăciuni morale, dar în loc ca la urmă să spună osânda asupra lor, se îndreaptă cu o mânie sfântă către fiecare din cei ce nu iubesc pe Cristos. Iubirea faţă de Cristos este singurul scut împotriva oricărui fel de rătăcire şi împotriva oricărui rău. O inimă plină de Isus nu mai are loc pentru altceva, afară de El, dar dacă nu e iubire pentru El, calea e deschisă pentru rătăcirile cela mai mari.

În partea următoare a capitolului nostru se îndreaptă luarea aminte a norodului asupra întâmplărilor de pe muntele Horeb, întâmplări, care de bune seamă ca ar fi trebuit să se întipărească adânc în inimile lor, „Adu-ţi aminte de ziua când te-ai înfăţişai înaintea Domnului, Dumnezeului tău la Horeb, când Domnul mi-a zis: „Strânge poporul la Mine! Căci vreau să-i fac să audă cuvintele Mele" – aceasta a fost totdeauna ţinta mare şi însemnată a lui Dumnezeu, să pună pe poporul său în legătură de-a dreptul şi vie cu Cuvântul Său veşnic – „ca să înveţe să se teamă de Mine tot timpul cât vor trăi pe pământ şi sa înveţe şi pe copiii lor să se păzească" (versetul 10).

Aici vedem ce legătură strânsă este între auzirea Cuvântului lui Dumnezeu şi teama de Numele Lui. Acesta este unul din acele mari adevăruri de temelie care nu se schimbă niciodată şi care nu-şi pierd niciodată puterea şi preţul lăuntric. Cuvântul şi Numele lui Dumnezeu merg totdeauna împreună şi o inima, care iubeşte Numele lui Dumnezeu va cinsti Cuvântul Lui şi se va pleca totdeauna în faţa lui. „Cel ce nu Mă iubeşte, nu ţine Cuvintele Mele" (Ioan 14:24). „Cine zice: „îl cunosc", şi nu păzeşte poruncile Lui, este un mincinos şi adevărul nu este în el. Dar cine păzeşte Cuvântul Lui, este un om în care dragostea lui Dumnezeu a ajuns să fie cu adevărat desăvârşită" (1 Ioan 2:4,5). Oricine iubeşte pe Dumnezeu cu adevărat, va primi Cuvântul Lui în inimă, şi acolo unde Cuvântul este primit în inimă, se va vedea călăuzirea Lui în viaţa întreagă. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Lui ca acesta să călăuzească purtarea noastră, sa ne făurească felul de a fi şi, dacă nu influenţează în felul acesta asupra noastră, degeaba mai vorbim de iubire faţă de El.

Vrednic de luat aminte este răspunderea mare a lui Israel faţă de copiii săi. Ei nu trebuiau numai „să audă" şi „sa înveţe" pentru ei înşişi, ci trebuiau să treacă cele învăţate copiilor lor. Părinţii au totdeauna această datorie, şi neîmplinirea ei nu va rămânea nepedepsită de Dumnezeu. Ce însemnătate dă Dumnezeu acestui lucru o putem înţelege din cuvintele pe care le spune lui Avraam: „Căci Eu îl cunosc (pe Avraam) şi ştiu că are să poruncească fiilor lui şi casei lui după el să ţină Calea Domnului, făcând ce este drept şi bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească faţă de Avraam ce i-a făgăduit" (Geneza 18:19). Acestea sunt cuvinte foarte însemnate. Dumnezeu şi-a arătat din vechime plăcerea pentru o viaţă de familie cucernică şi pentru o creştere îngrijită a copiilor. El doreşte ca ei să fie crescuţi după Cuvântul Său Sfânt „mustrându-i şi învăţându-i în Domul". Ei nu trebuie să crească în neştiinţă, necugetare şi încăpăţânare.

Cu părere de rău trebuie să spunem că vezi copii de părinţi creştini care au crescut în cea mai mare neştiinţă cu privire la lucrurile dumnezeieşti, în nepăsare şi chiar în necredinţă vădită. Dacă li se atrage atenţia unor astfel de părinţi ei răspund: „Noi nu putem face pe copiii noştri creştini, Dacă i-am sili, am face din ei doar nişte creştini de formă şi nişte farisei. În ei trebuie să se facă o lucrare dumnezeiască, şi când va veni ceasul hotărât de Dumnezeu, îi va chema El, dacă fac parte cu adevărat din numărul aleşilor Lui. Dacă nu, atunci toată strădania noastră este zadarnică.

Ce prostie! Dacă ar judeca aşa un plugar, n-ar mai lucra pământul. Căci doar el nu este în stare să facă sămânţa semănată să răsară şi să aducă rod. Orice om cu judecată ştie, însă, că aratul şi semănatul trebuie făcut înaintea secerişului şi că e cea mai mare prostie să aştepţi seceriş, când nu ai arat şi nu ai semănat.

Tot aşa este şi cu privire la creşterea copiilor noştri. Este foarte adevărat că Dumnezeu este nemărginit în harul Său. Şi copiii noştri trebuie să se nască din nou întocmai ca ceilalţi, şi că această naştere din nou este o lucrare curat dumnezeiască, împlinită de Duhul Sfânt cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu. Dar slăbeşte lucrul acesta răspunderea părinţilor de a-şi creşte şi îndruma copiii cu stricteţe şi seriozitate din cele dintâi clipe ale vieţii lor? De bună seamă că nu. Vai de părinţii care, dintr-o pricină oarecare, nu-şi îndeplinesc această datorie sfântă. E drept că nu putem să facem pe copiii noştri creştini şi nu ar trebui să-i lăsăm sa ajungă nici creştini de formă şi farisei. Dar oare suntem noi chemaţi sa facem ceva din ei? Nu, ci ni se cere numai să ne împlinim datoria de părinţi faţă de ei şi să lăsăm celelalte pe seama lui Dumnezeu. Suntem îndemnaţi să ne creştem copiii „mustrându-i şi învăţându-i în Domnul".

Noi credem că toată creşterea copiilor se poate cuprinde în două adevăruri scurte: încrede-te în Dumnezeu pentru copiii tăi şi creşte-i pentru Dumnezeu. A spune de cel dintâi fără să facem pe al doilea, dovedeşte uşurătate; şi partea a doua fără întâia este lege; amândouă la un loc însă sunt creştinism practic. Toţi părinţii creştini se pot încrede cu toată puterea în Dumnezeu, când e vorba de copii. În acelaşi timp, însă, degeaba ne bizuim pe Dumnezeu pentru mântuirea copiilor noştri, şi de viaţa lor de mai târziu pe acest pământ, dacă nu ne îngrijim să-i creştem creştineşte.

Nu se pot stabili reguli şi îndrumări pentru creşterea copiilor. Copiii nu se cresc după nişte reguli. Şi la urma urmei, cine ar fi în stare să arate în cuvinte tot ce se cuprinde în cuvântul: „mustrându-i şi învăţându-i în Domnul?" Vorbele acestea sunt de fapt o regulă foarte scumpă, care cuprinde totul, de la leagăn până la maturitate. Spunem „de la leagăn", căci suntem încredinţaţi că adevărata creştere creştină ar trebui să înceapă odată cu cele dintâi zile de viaţă ale copilului. Lumea se gândeşte cam puţin la faptul că copiii încep să bage de seamă repede, şi să primească tot ce se petrece în jurul lor, şi sunt foarte simţitori, mai ales în ce priveşte lumea morală care-i înconjoară. Copiii noştri ar trebui să tragă în piept zilnic aerul iubirii şi al păcii, al curăţeniei, al sfinţeniei şi al neprihănirii practice. Nici nu ne putem închipui cât de uimitor

influenţează, asupra copiilor şi asupra plămădirii felului lor de a fi, faptul că-şi văd părinţii trăind în dragoste şi înţelegere unii faţă de alţii; că se poartă bine şi frumos cu alţii şi că au totdeauna o inimă şi o mână deschisă pentru cei săraci şi pentru cei ce suferă. Cine ar fi în stare să măsoare influenţa pe care o are asupra unui copil faptul că vede şi aude, între tată şi mamă, priviri mânioase şi vorbe urâte? Şi dacă fiecare zi trece cu ceartă şi neînţelegere, dacă tata se împotriveşte mamei şi mama înjoseşte pe tata – cum pot creşte bine copiii într-o astfel de casă?

Înainte de a trece peste acest lucru însemnat, am mai îndrepta privirea părinţilor creştini asupra unui punct deosebit de însemnat care, însă, de obicei, se neglijează: nevoia de a întipări copiilor noştri datoria unei ascultări fără cârtire. Nu găsim cuvinte destul de puternice ca să întărim lucrul acesta, deoarece el nu atinge numai rânduiala şi disciplina căsniciilor noastre, ci stă în legătura cu slăvirea lui Dumnezeu şi împlinirea practică a adevărului Său. „Copii ascultaţi în Domnul de părinţii voştri, căci este drept sa-i ascultaţi” şi mai departe: „Copii, ascultaţi de părinţii voştri în toate, căci lucrul acesta place lui Dumnezeu.” (Efeseni 6:1; Coloseni 3:20).

Acesta este un punct foarte însemnat. Copilul trebuie să înveţe să asculte din cele dintâi clipe ale vieţii sale. El trebuie îndrumat să se supună stăpânirii rânduite de Dumnezeu şi anume, cum arată şi apostolul Pavel: „în toate lucrurile”. Dacă nu se face aceasta de la început, mai târziu vom vedea că e cu neputinţă. Dacă voia copilului este împlinită odată, ea creşte cu o iuţeală grozavă; şi cu cât creşte mai mult, cu atât e mai greu de înfrânat. Părinţii creştini ar trebui, deci, să-şi păstreze de la început autoritatea în familie. În acelaşi timp, însă, ei pot fără să-i răsfeţe, să fie atât de gingaşi şi blânzi, cum nu o poate face decât o inimă iubitoare. Asprimea şi răutatea nu numai că nu trebuiesc ci, sunt de obicei dovada unei creşteri urâte şi a unui suflet răutăcios. Dumnezeu a pus frânele stăpânirii şi nuiaua disciplinării în mâna părinţilor, dar dacă tragem mereu de aceste frâne şi mânuim mereu nuiaua, e un semn de nepricepere şi de slăbiciune. Dacă auzim pe un om vorbind mereu de stăpânirea sa, putem să ne închipuim că stă prost cu ea. Adevărata putere morală e însoţită totdeauna de o vrednicie, care nu se poate să nu fie înţeleasă.

Apoi mai credem că este o greşeală când părinţii se pun în calea copiilor, când e vorba de lucruri puţin însemnate. Din felul cum se poartă părinţii cu el, un copil ar trebui să capete încrederea că ei nu urmăresc decât ce-i mai bine pentru el, şi că, dacă nu-i dau ceva sau îl opresc de la ceva, o fac, nu cu gândul ca să-i micşoreze bucuria, ci să-i mărească binele lui. Afară de asta, e foarte important să facem pe fiecare membru al casei să se bucure de toate drepturile şi să-şi împlinească toate datoriile Dacă deci un copil are datoria să asculte, părinţii sunt răspunzători sa aibă grijă ca această datorie să fie împlinită căci, dacă nu e împlinită, suferă din pricina aceasta alţi membrii ai familiei. Nu poate să fie într-o casă ceva mai supărăcios şi mai urât, decât un copil neascultător şi încăpăţânat şi, acolo unde găsim un astfel de copil, putem să ne închipuim că acest copil a primit o creştere urâtă. Oricum, însă, copiii sunt deosebiţi în ce priveşte sufletul şi însuşirile lor. Sunt copii care au o voinţă deosebit de tare şi cu ei e tare greu de lucrat. Însă aceasta nu slăbeşte deloc răspunderea părinţilor de a cere ascultare. Şi dacă astfel de părinţi se bizuiesc pe Dumnezeu, El nu-i lasă niciodată fără harul şi puterea de care au nevoie în educaţia copiilor. Chiar o mamă văduvă poate să se îndrepte cu toată încrederea spre Dumnezeu, şi El o va face în stare să-şi cârmuiască singură casa şi copiii cum se cuvine. De aceea nu ar trebui niciodată să se dea puterea şi stăpânirea părintească în mâinile altuia.

Deseori, însă, părinţii se lasă amăgiţi de o bunătate exagerată şi fac voia copilului lor. Aceasta e, însă, o sămânţă aruncată în firea veche şi secerişul va fi nesatisfăcător. Daca te porţi cu mânuşi faţă de voia copilului, înseamnă că nu ai iubire adevărata. Aceasta nu-i spre fericirea adevărată a copilului. Un copil îngâmfat şi încăpăţânat este nenorocit şi un chin pentru toţi care au de-a face cu el. Copiii ar trebui să fie îndrumaţi să se gândească la alţii şi să urmărească în orice fel binele şi fericirea altora.

Ca să păstrăm într-o familie pacea şi înţelegerea, se cere înainte de toate ca „fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuşi”. Trebuie să urmărim binele tuturor celor din jurul nostru, nu binele nostru. Dacă toţi s-ar gândi la aceasta, priveliştea din casele noastre ar fi cu totul alta şi viaţa din familiile noastre s-ar schimba. Orice căsnicie creştină ar trebui să răsfrângă felul de a fi al lui Dumnezeu. Dar cum se poate ajunge la aceasta? Numai dacă toţii merg pe urmele lui Isus şi caută să descopere voia Lui. El nu şi-a plăcut niciodată Lui, ci a făcut totdeauna ce a plăcut Tatălui. El a venit ca să slujească şi să dăruiască. „El umbla din loc în loc, făcea bine şi vindeca pe toţi ce erau sub stăpânirea diavolului”(Fapte 10:38). Aşa a fost totdeauna Domnul nostru, Prietenul milos şi iubitor al tuturor sufletelor nevoiaşe, slabe şi îngrijorate şi, dacă toţi cei din familiile noastre s-ar purta după această pildă desăvârşită, am putea înfăptui cel puţin ceva din datoria unui creştin. Cuvintele „tu şi casa ta” cuprind un adevăr care se găseşte în tot Cuvântul lui Dumnezeu de la început până la sfârşit. Spre mângâierea şi îmbărbătarea noastră găsim că în zilele patriarhilor, legii şi creştinismului, inima lui Dumnezeu a găsit plăcere în evlavie, şi ea e spre slava Numelui Său cel sfânt

Ajungem acum la îndemnul feririi de păcatul grozav al închinării la idoli, păcat spre care biata inimă omenească e pornită, într-un fel sau altul. Ca să fii vinovat de păcatul închinării la idoli, nu-i numaidecât nevoie să te pleci în faţa unui chip cioplit. De aceea se cade să cântărim bine cuvintele legiuitorului lui Israel. De bună seamă că ele sunt scrise şi pentru îndrumarea noastră.

„Voi v-aţi apropiat şi aţi stat la poalele muntelui. Muntele era aprins şi flăcările se ridicau până la inima cerului. Era întuneric, nor şi negură deasă şi Domnul v-a vorbit din mijlocul focului”. O, cât de deosebit vorbeşte El în evanghelia harului, „voi aţi auzit sunetul Cuvintelor Lui, dar n-aţi văzut nici un chip, ci aţi auzit doar un glas”. Un fapt foarte însemnat pentru Israel. „Astfel credinţa vine în urma celor auzite, cele auzite vin din propovăduirea Cuvântului lui Cristos” (Romani 10:17). „El şi-a vestit legământul Său” pe care v-a poruncit să-l păziţi, cele zece porunci, şi le-a scris pe două table de piatră. În vremea aceea Domnul mi-a poruncii să vă învăţ legi şi porunci ca să le împliniţi” – ţinta de căpetenie a Deuteronomului este ascultarea, fie afară din ţară, fie în ţara pe care o veţi lua în stăpânire” (versetul 11-14). Împrejurarea pe care a fost întemeiat acest îndemn, a fost aceasta: Ei n-au văzut nimic. Dumnezeu nu s-a arătat norodului. El n-a luat un chip trupesc, după care ar fi putut să-i facă şi un chip. El le-a dat Cuvântul Sau, poruncile Sale sfinte, atât de limpede, încât şi un copil ar fi în stare să le înţeleagă. De aceea, poporul nu avea nevoie să-şi facă un chip sau o asemănare a lui Dumnezeu. Şi tocmai acesta era păcatul de care erau îndemnaţi sa se păzească. Ei erau chemaţi să audă Cuvântul lui Dumnezeu, nu sa vadă chipul Lui, să asculte de poruncile Lui, nu să-i facă un chip. Zadarnic caută credinţa deşartă să cinstească pe Dumnezeu prin facerea unui chip şi închinarea la el. Credinţa primeşte cu iubire Cuvântul Lui şi ascultă cu respect de poruncile Lui sfinte. „Dacă cineva Mă iubeşte, va ţinea Cuvântul Meu”. Noi nu suntem chemaţi să ne încordăm simţurile în căutarea unei închipuiri a felului cum e Dumnezeu, ci numai să ascultăm Cuvântul Lui şi să-i păzim poruncile. Nu putem avea alt gând despre Dumnezeu decât acela pe care a binevoit El însuşi să ni-l descopere. „Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu, singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18) „Căci Dumnezeu, care a zis: „Sa lumineze lumina din întuneric, ne-a luminat minţile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoştinţei slavei lui Dumnezeu, care luceşte pe faţa lui Isus

Cristos” (2 Cor. 4:6).

Domnul Isus a fost, cum citim în epistola către Evrei, răsfrângerea slavei lui Dumnezeu, El putea să spună: „Cel ce M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”. Fiul descoperă deci pe Tatăl şi noi putem cunoaşte ceva din Fiul numai prin Cuvânt, cu ajutorul puterii Duhului Sfânt. De aceea este închinare la idoli orice încercare de a-şi face un chip al lui Dumnezeu sau al lui Cristos prin încercările duhului omenesc sau prin puterea de închipuire. Nu putem ajunge decât la rătăcire, când încercăm sa cunoaştem pe Dumnezeu şi pe Cristos pe altă cale, decât prin Sfânta Scriptură. Ba mai mult, prin aceasta noi ne dăm în mâinile Satanei, care nu va uita să ne împingă în adâncimi tot mai mari de amăgire şi înşelare. După cum Israel trebuia să se mărginească la „glasul” lui Dumnezeu, tot aşa şi noi trebuie să ne sprijinim numai pe Cuvântul lui Dumnezeu şi să ne ferim de orice ne-ar putea îndepărta, sau abate de la acest dreptar. Nu trebuie să ascultăm nici de îndemnurile duhului nostru şi nici de părerile altora. Nu trebuie să ascultăm de nimic altceva decât de glasul lui Dumnezeu, glasul Sfintei Scripturi. În ea găsim o siguranţă fără seamăn, încât putem zice: „Ştim în cine – nu numai în ce – am crezut. Şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce mi--a încredinţat până în ziua aceea”.

În versetele acestea ni se arată adevărul însemnat, că Israel se înjosea şi se strica singur dacă-şi făcea vreun chip oarecare şi se pleca înaintea lui. Domnul a spus lui Moise, când a făcut norodul viţelul de aur: „Scoală şi pogoară-te; căci poporul tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului, s-a stricat”. Nici nu se poate altfel. Cel ce se închină e totdeauna mai prejos de lucrul căruia i se închină. Dacă Israel se închina unui viţel era mai prejos de dobitoacele necuvântătoare. De aceea Domnul avea dreptul să zică: „Poporul s-a stricat. Foarte curând s-a abătut de la calea, pe care le-o poruncisem Eu; şi-au făcut un viţel turnat, s-au închinat înaintea lui, i-au adus jertfe şi au zis: „Israele! iată dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului” (Exod 32:7, 8).

Ce privelişte grozavă! O întreagă adunare, călăuzită de Aaron ca mare preot, plecându-se să se închine înaintea unui lucru făcut cu o unealtă din cerceii luaţi din urechile nevestelor şi fetelor lor! Gândiţi-vă la nişte fiinţe cu judecată, cu pricepere şi inimă, spunând unui viţel turnat: „Iată dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului”. Au dat la o parte pe Domnul şi au pus în locul Lui un chip cioplit. Şi acesta era poporul care văzuse lucrările puternice ale Domnului în ţara Egiptului. Văzuseră cele zece plăgi pustiitoare venind asupra Egiptului şi… degeaba.

Au şi creştinii ceva de învăţat de la viţelul de aur al Israeliţilor? De bună seamă că da! Şi tot ce a fost scris mai înainte (deci şi Exod 32 şi Deuteronom 4), a fost scris pentru învăţătura noastră, pentru ca prin răbdarea şi prin mângâierea ce o dau Scripturile, sa păstrăm nădejdea cea mare (Rom. 15:4).

Cât priveşte întrebarea dacă suntem şi noi în primejdie să cădem în păcatul greu al închinării la idoli, găsim răspunsul potrivit în 1 Cor. 10, unde apostolul se foloseşte tocmai de întâmplarea tristă de pe muntele Horeb, ca să îndemne Biserica lui Dumnezeu să se păzească de închinarea la idoli.

„Fraţilor, nu vreau să nu ştiţi că părinţii noştri toţi au fost sub nor, toţi au trecut prin mare, toţi au fost botezaţi în nor şi în mare, pentru Moise; toţi au mâncat aceiaşi mâncare duhovnicească, şi toţi au băut aceiaşi băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; şi stânca era Cristos. Totuşi cei mai mulţi dintre ei n-au fost plăcuţi lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie. Şi aceste lucruri s-au întâmplat ca sa ne slujească nouă drept pilde, pentru că să nu poftim după lucrurile rele, cum au poftit ei. Să nu fiţi închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul a şezut să mănânce şi să bea; şi s-au sculat să joace”. Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, aşa că într-o singură zi au căzut douăzeci şi trei de mii. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin şerpi. Să nu cârtiţi, cum au cârtit unii din ei, care au fost nimiciţi de Nimicitorul. Aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde, şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, sa la seama să nu cadă” (1 Cor. 10:1-12).

În cele dintâi unsprezece versete ale acestui capitol ni se spune, în chipul cel mai limpede, că nu este nici o adâncime a păcatului şi a prostiei, nici o formă a stricăciunii morale, în care n-am fi în stare să ne prăbuşim dacă nu ne-ar opri marea putere a lui Dumnezeu. Pentru noi nu este altă siguranţă decât scutul şi puterea lui Dumnezeu. Ştim ca Duhul Sfânt nu ne-ar îndemna să ne păzim de nişte lucruri, spre a căror împlinire n-am fi porniţi. El nu ne-ar spune: „Nu fiţi închinători la idol”, dacă n-am fi în stare să ajungem închinători la idoli. Închinarea la idoli, însă, îmbracă felurite forme. Citim că pofta de avere este închinare la idoli şi că un om lacom de avere şi zgârcit este un închinător la idoli. Un om, deci, care doreşte să aibă mai mult decât i-a dat Dumnezeu, este un închinător la idoli. El este de fapt vinovat de păcatul lui Israel de pe Horeb. De aceea a spus apostolul Corintenilor şi deci şi nouă: „Preaiubiţii mei, nu fiţi de închinarea la idoli” (1 Corinteni 10:14). Să fie oare acest îndemn fără folos? Ce înseamnă cuvintele de la urmă ale epistolei întâi a lui Ioan: „Copilaşilor, păziţi-vă de idoli!” Nu ne spun ele lămurit, că suntem în primejdie să cădem în închinare la idoli? Hotărât că da. Inimile noastre sunt totdeauna pornite sa se depărteze de Dumnezeu şi să pună alături de El, sau în locul Lui, altceva de preţuit şi cinstit. Şi ce este aceasta decât închinare la idoli? Tot ce stăpâneşte inima este idolul inimii, fie plăceri ale lumii acesteia, sau bani, cinste, putere sau altceva de felul acesta. De aceea nu ne îndeamnă zadarnic Duhul Sfânt de atâtea ori să ne ferim de păcatul închinării la idoli.

În capitolul 4 al epistolei către Galateni găsim un alt loc vrednic de luat în seamă în privinţa aceasta. Galatenii slujiseră, la fel cu ceilalţi păgâni, idolilor; s-au întors însă prin evanghelie de la idoli ca să slujească Dumnezeului celui viu şi adevărat. O bucată de vreme au mers bine. Când, însă, au venit unii şi i-au învăţat că nu pot fi mântuiţi dacă nu se taie împrejur, şi dacă nu ţin legea, ei i-au ascultat şi au început să se clatine. Ce le spune apostolul? El numeşte purtarea lor închinare la idoli, întoarcere la întunericul şi stricăciunea morală a zilelor dinainte şi toate acestea după ce ei mărturisiseră că au auzit evanghelia harului fără plată şi că au primit-o. „Odinioară, voi Neamurile, când nu cunoşteaţi pe Dumnezeu, vă închinaţi unor dumnezei, care, din firea lor, nu sunt dumnezei. Dar acum, după ce aţi ajuns să cunoaşteţi pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce aţi fost cunoscuţi de Dumnezeu, cum vă mai puteţi întoarce la acele învăţături începătoare, slabe şi sărăcăcioase, cărora vreţi să vă supuneţi din nou? Voi păziţi cu scumpătate zilele, lunile noi, vremurile de sărbătoare şi anii. Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi” (Cap. 4:8-11).

Cât de potrivite sunt cuvintele acestea pentru noi! Galatenii nu se întorseseră la închinarea păgână a idolilor. De bună seamă că s-ar fi lepădat cu mânie de o astfel de învinuire. Însă apostolul îi întreabă: „Cum de vă întoarceţi din nou?” Ce rost avea întrebarea aceasta, dacă Galatenii nu erau pe cale să se întoarcă la închinarea la idoli? Şi ce învăţăm noi din acest loc? Nimic altceva decât că primirea din nou a tăierii împrejur şi a legii, ţinerea „zilelor”, a „lunilor noi” şi a vremurilor de „sărbătoare” nu înseamnă altceva decât întoarcerea la vechea închinare la idoli. Atât ţinerea zilelor cât şi închinarea în faţa unor dumnezei mincinoşi era o depărtare de la Dumnezeul cel viu şi adevărat, de la Fiul

Sau Isus Cristos, de la Duhul Sfânt şi de la toate frumuseţile şi bogăţiile pe care le dă creştinismul.

Lucrul acesta are o însemnătate mare pentru toţi creştinii. Îl înţeleg ei oare toţi cei ce se numesc creştini? Să rugam pe Dumnezeu să atingă pretutindeni inimile şi cugetele copiilor Săi, pentru ca ei să nu urmeze pildele bisericilor din Galatia în ce priveşte ţinerea zilelor de sărbătoare şi altele de felul acesta, căci şi acestea nu pot duce decât la depărtarea de Cristos. Va veni o zi, care va deschide ochii a mii de oameni, şi le va arăta cât preţuiesc aceste lucruri în lumina lui Dumnezeu. Atunci vor cunoaşte ceea ce nu vreau să cunoască astăzi, şi anume că, păgânismul, în forma lui cea mai întunecată, a îmbrăcat o haina creştină şi trăieşte de multe ori sub numele creştinismului.

Moise, învăţat chiar de Dumnezeu, îndeamnă poporul prin cuvintele cele mai mişcătoare şi mai straşnice să se păzească de păcatul închinării la idoli. Ei caută tot ce ar putea influenţa asupra lor şi îşi spune mereu şi mereu sfaturile şi îndemnurile atât de stăruitor, încât nu le mai rămâne nici o dezvinovăţire. Ei nu mai pot spune niciodată că n-au fost îndrumaţi şi n-au fost rugaţi în chipul cel mai gingaş şi plin de dragoste, ca să rămână lângă Domnul. Să ascultăm, de pildă, numai vorbele: „Dar pe voi Domnul v-a luat şi v-a scos din cuptorul de fier al Egiptului, ca săi fiţi un popor pus deoparte, cum sunteţi azi” (versetul 20).

Ar fi putut fi pentru Israel un imbold mai puternic? Domnul, în harul Său nemărginit, cu mâna Sa puternică îi scosese din ţara întunericului şi a morţii, şi-i adusese la Sine, ca pe un popor slobod şi mântuit, pentru ca ei să fie, între popoarele pământului, poporul Lui, în care El să-şi găsească bucuria şi plăcerea deosebită. Cum s-au putut ei depărta de la un astfel de Dumnezeu, cum de-au putut ei călca legământul Lui sfânt şi poruncile Lui scumpe? Cu părere de rău o spunem că au făcut-o. Şi-au făcut un viţel şi au zis: „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului”.

Suntem noi mai buni decât Israeliţii? Noi avem mai multă lumină, dar suntem făcuţi din aceiaşi materie, avem aceleaşi însuşiri, aceleaşi porniri ale inimii ca şi ei. Poate că închinarea noastră la idoli are altă înfăţişare decât a lor, însă închinarea la idoli e închinare la idoli, numească-se şi aibă orice înfăţişare ar vrea. Şi cu cât e mai mare lumina noastră, cu atât e mai mare şi păcatul nostru. Poate ca ne mirăm cum a putut poporul să fie atât de răzvrătit şi să facă un viţel şi să joace jocuri vesele în jurul lui. Dar să nu uităm că aceasta răzvrătire a lor a fost scrisă pentru învăţătura noastră, şi noi avem nevoie să fim îndemnaţi să ne păzim de idoli, cu toată puterea noastră. Ce bine ar fi dacă ne-am folosi de acest îndemn! De-ar fi plina orice parte a inimii noastre de Cristos! Atunci nu am mai avea loc pentru idoli. Îndată, însă, ce ne depărtăm de Mântuitorul şi Păstorul nostru, suntem în stare să săvârşim lucrurile cele mai triste! Lumina, cunoştinţa, binecuvântările duhovniceşti ne pun sufletul la adăpost.

Nimic nu ne poate păstra tari şi fericiţi decât dacă, prin credinţă, avem pe Cristos locuind în inimile noastre. Dacă rămânem în El şi dacă El rămâne în noi, cel rău nu se poate atinge de noi. Dacă nu păstram însă cu grijă această legătură strânsă cu El, suntem fără apărare şi fără putere în faţa loviturilor Satanei şi a pornirii firii noastre pământeşti spre închinare la idoli. Şi cu cât e mai înaltă starea noastră, cu atât mai mare e primejdia şi cu atât mai nenorocită căderea noastră. N-a fost alt popor pe lume care să fi fost atât de ridicat şi de înălţat ca Israel pe muntele Horeb, dar nici n-a fost un popor care să se fi înjosit mai mult şi să fi îngrămădit asupra lui o vină mai mare ca Israel, căci s-a închinat înaintea viţelului de aur.

În versetul 21 şi 22 al capitolului nostru, Moise aduce aminte pentru a treia oară norodului, cum s-a purtat Dumnezeu cu el ca judecător. El a mai vorbit, cum am văzut, despre aceasta în capitolul 1 şi 3 şi acuma spune: „Şi Domnul s-a mâniat pe mine, din pricina voastră; şi a jurat ca eu să nu trec Iordanul şi să nu intru în ţara aceia bună pe care ţi-o dă ca moştenire Domnul, Dumnezeul tău. Eu voi muri deci în ţara aceasta de aici, nu voi trece Iordanul; dar voi îl veţi frece şi veţi stăpâni ţara aceia bună”.

Poate că se va pune întrebarea: Pentru ce aceasta întreită pomenire a aceluiaşi fapt? Şi pentru ce de fiecare dată amintirea deosebită a împrejurării în care Domnul s-a mâniat pe el din pricina lor? De buna seamă că Moise nu s-a gândit să arunce vina pe popor, ci a voit prin aceasta să dea mai multă tărie cuvintelor şi îndemnurilor sale. Dacă Domnul s-a mâniat pe un bărbat ca Moise, dacă lui nu i s-a îngăduit să intre în ţara făgăduinţei din pricina unor vorbe necugetate, spuse la apele de la Meriba, oricât de fierbinte ar fi dorit el acest lucru, cu cât mai mult trebuiau să fie el cu băgare de seamă. Fără îndoială că e nespus de binecuvântat să ai a face cu Dumnezeu, dar este şi foarte însemnat şi chiar Moise a fost chemai să dovedească aceasta în persoana sa.

Că acesta pare a fi răspunsul adevărat la întrebarea de mai sus, se vede şi din vorbele următoare ale lui Moise: „Vegheaţi asupra voastră, ca să nu daţi uitării legământul, pe care l-a încheiat cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, şi să nu faceţi vreun chip cioplit, nici vreo înfăţişare oarecare, pe care te-a oprit Domnul Dumnezeul tău s-o faci. Căci Domnul, Dumnezeul tău este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos” (versetul 23, 24).

Cât de straşnic vorbesc aceste cuvinte inimilor noastre! Să nu încercăm să neglijăm harul şi sfinţenia lui Dumnezeu printr-o presupunere greşită, spunând: „Dumnezeu este un foc mistuitor pentru lume”. Fără îndoială că El va fi foc mistuitor pentru lume, dar astăzi se poartă cu ea tot cu har şi răbdare. Apostolul Petru ne spune: „Căci suntem în clipa când judecata stă gata să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Şi dacă începe cu noi, ce va fi cu cei ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Petru 4:17) Iar în Evrei 12:29 citim: „Căci Dumnezeul nostru este şi „un foc mistuitor”. Aici nu se vorbeşte despre ce va fi odată Dumnezeu pentru lume, ci ce este El acuma pentru noi creştinii. Nici nu se spune, cum înţeleg unii: „Dumnezeu este un foc mistuitor în afară de Cristos”. Noi nu cunoaştem pe Dumnezeu în afară de Cristos. El n-ar putea să fie Dumnezeul nostru, dacă am fi în afară de Cristos.

„Dumnezeul nostru este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos”, dar, lăudat fie Numele Lui, nu pentru noi, ci pentru ca să mistuie răul din noi şi din căile noastre. El este vrăjmaş a tot ce-i stă împotrivă în noi, a tot ce stă împotriva sfinţeniei Lui şi, deci, împotriva a tot ce stă în calea fericirii noastre adevărate şi a binecuvântării noastre veşnice. Ca „Tată Sfânt”, El ne ţine la înălţimea Lui. El ne pedepseşte ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui. El lasă lumea să umble acuma pe căile ei şi nu-i face nimic. Dar El judecă acum Casa Sa, pedepseşte pe copiii Săi, pentru ca ei să răspundă mai deplin gândurilor Sale şi să dea la iveală firea Lui. Nu este aceasta o cinste nemăsurată? Da, cu adevărat, o cinste care izvorăşte din îndurarea nemărginită a Dumnezeului nostru care, scoborându-se până la noi în chip minunat, are grijă de tot ce ne priveşte, ba are grijă chiar de slăbiciunile, greşelile şi păcatele noastre, ca să ne scape de ele şi să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui.

Şi începutul capitolului 12 al epistolei către Evrei vorbeşte foarte limpede despre aceasta. „Aţi uitat sfatul, pe care vi-1 dă ca unor fii: „Fiule, nu dispreţui pedeapsa Domnului şi nu-ţi pierde inima când eşti mustrat de El. Căci Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte, şi bate cu nuiaua pe

orice fiu pe care-l primeşte. Suferiţi pedeapsa; Dumnezeu Se poartă cu voi ca şi cu nişte fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepseşte tatăl? Dar, dacă sunteţi scutiţi de pedeapsă de care toţi au parte, sunteţi nişte feciori din curvie, iar nu fii. Şi apoi dacă părinţii noştri trupeşti ne-au pedepsit, şi tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, şi să trăim? Căci ei în adevăr ne pedepseau pentru puţine zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepseşte pentru binele nostru, ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricina de întristare, şi nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin şcoala ei, roadă dătătoare de pace a neprihănirii" (12:5-11).

Putem primi „mustrarea Domnului" în trei feluri: Putem „dispreţul pedeapsa Domnului", privind-o ca ceva obişnuit, de toate zilele, şi atunci nu recunoaştem mâna Domnului în ea. Apoi ne putem „pierde inima", privind-o ca pe ceva ce nu poate fi suferit, ce trece peste puterile noastre. Atunci nu vedem în ea nici inima Tatălui şi nici nu recunoaştem gândul Lui plin de îndurare de a ne face părtaşi sfinţeniei Lui. Şi al treilea, putem „să suferim pedeapsa", şi aceasta este calea pe care putem secera „roadă dătătoare de pace a unei vieţi sfinte". Nu trebuie să dispreţuim nimic în care vedem urmele mâniei lui Dumnezeu. Nu trebuie să „ne pierdem inima" într-o încercare în care vedem limpede inima unui Tată iubitor – care nu va îngădui niciodată să fim încercaţi peste puterile noastre, ci are grijă ca încercarea să se sfârşească aşa ca noi să o putem răbda – a unui Tată care, în îndurarea Sa, ne arată gândul, pe care-l urmăreşte cu prilejul creşterii noastre şi ne încredinţează ca fiecare lovitură a nuielei Sale este o dovadă de dragoste din partea Lui şi răspunsul la rugăciunea Domnului din Ioan 17, unde El ne lasă în paza „Tatălui Sfânt", ca să ne păzească în Numele Lui şi în tot ce cuprinde acest Nume. Apoi mai sunt trei stări ale inimii faţă de mustrarea sau pedeapsa dumnezeiască şi anume: supunerea, predarea şi bucuria. Când voia este frânta, se supune. Când mintea este lămurită asupra ţintei mustrării, urmarea este o predare liniştită în voia lui Dumnezeu, iar când simţirile sunt atrase de inima Tatălui, vine bucuria. Atunci omul înaintează cu inima veselă şi seceră „roadă dătătoare de pace a unei vieţi sfinte", spre slava Aceluia care, în dragostea Sa nemărginită, s-a însărcinat să poarte grijă de noi, şi îngrijeşte aşa de mult de fiecare din noi.

Ce mult ne poate întări, în încercările noastre, gândul la toate acestea! Noi suntem în mâna Aceluia care-i nemărginit în dragostea Sa, fără greşeală în înţelepciunea Sa, şi fără hotar în puterea Sa, şi ale cărui mijloace de ajutorare sunt nesfârşite, pentru ce am fi, deci, mâhniţi. Dacă ne mustră sau dacă ne pedepseşte, o face pentru că ne iubeşte şi ne vrea binele. Se poate ca nouă să ni se pară mustrarea sau pedeapsa grea şi amară; se poate să ne simţim ispitiţi, să ne întrebăm, cum poate iubirea să ne încarce cu astfel de dureri şi suferinţe; însă trebuie să ne aducem aminte că dragostea dumnezeiască este înţeleaptă şi credincioasă şi ea îngăduie boli şi supărări numai pentru folosul şi binecuvântarea noastră. Nu trebuie să judecăm dragostea numai după haina în care e îmbrăcată, când vine la noi. De pildă, de ce dă o mama copilului ei, pe care-l iubeşte ca pe sine, doctorii amare? Ea ştie foarte bine că aceste doctorii vor aduce copilului dureri şi suferinţe, şi totuşi le dă fără şovăire. Ea ştie că trebuiesc. Ea ştie că, vorbind omeneşte, binele copilului atârnă de aceste doctorii, şi că prin ajutorul lui Dumnezeu sănătatea va veni după aceste dureri scurte. Astfel, mama se gândeşte numai la binele adevărat al copilului, în timp ce copilul se gândeşte numai la suferinţele trecătoare. Dacă ar putea copilul să priceapă gândurile mamei, suferinţele pricinuite de doctori i s-ar părea pe jumătate mai uşoare.

Tot aşa este şi pedeapsa de mustrare a Tatălui nostru faţă de noi. Dacă ne-am gândi totdeauna la lucrul acesta, ne-ar ajuta să suferim fără cârtire tot ce găseşte cu cale sa ne dea mâna Lui mustrătoare. Dacă vedem pe un copil iubit al lui Dumnezeu sau pe un slujitor al Domnului purtând ani de zile suferinţe grele, poate că ne întrebăm, de ce aşa? Şi poate chiar cel ce suferă este aproape să cadă la pământ sub povara suferinţei lui. Poate ca el va striga: „De ce atâta suferinţă pe mine? Poate să fie aceasta dragoste? Este oare acesta felul de a se descoperi grija Tatălui? Dar credinţa răspunde: „Da, cu adevărat, toate acestea sunt dragoste. Eu ştiu că aceste necazuri trecătoare îmi vor aduce o binecuvântare veşnică. Eu ştiu că Tatăl meu iubitor mă lasă să trec prin cuptorul de foc al necazului pentru ca să mă cureţe de ce-i rău şi să scoată la iveală în mine chipul Său. Eu ştiu că dragostea dumnezeiască face totdeauna ce e mai bine pentru acela către care se îndreaptă şi De aceea suferinţa aceasta grea este tot ce e mai bun pentru mine. Eu ştiu că însuşi Tatăl meu, în îndurarea şi răbdarea Lui nemărginită, stă lângă foc şi veghează asupra curăţirii mele şi ştiu că El mă va scoate îndată ce lucrarea va fi gata".

Iată, dragă cititor creştin, calea adevărată şi duhul adevărat, în care ar trebui să suferim orice mustrare, fie ea un necaz trupesc, fie pierderea unei rude sau a averii noastre sau altfel de împrejurare apăsătoare. Dacă descoperim în toate mâna iubitoare a Dumnezeului nostru şi urmele credincioşiei şi grijii Lui pentru noi, vom putea să proslăvim pe Dumnezeu în mijlocul necazurilor. Această stare sufletească va înăduşi orice gând de cârtire, şi va face să tacă orice vorbire mânioasă, inimile ni se vor umplea de odihnă şi pace, şi gura ne va fi plină de laudă şi închinare, de va da peste ea.

În versetele ce mai rămân din capitolul nostru, slujitorul credincios el lui Dumnezeu, cu inima plină de dragoste adânca şi arzătoare, se îndreaptă spre cugetele poporului cu îndemnuri şi sfaturi însemnate, cu rugăminţi duioase, ca să le întipărească din nou în inimă nevoia unei ascultări fără şovăire. Când le vorbeşte despre cuptorul de fier al Egiptului, din care i-a izbăvit Domnul în îndurarea Sa nemărginita, când se opreşte la semnele puternice şi minunile, făcute pentru ei, când le îndreaptă privirea spre frumuseţea ţarii în care vor fi sădiţi, când zugrăveşte în sfârşit felul minunat în care s-a purtat Dumnezeu cu ei în timpul călătoriei prin pustie, o face cu gândul ca sa întărească dreptul lui Dumnezeu la o ascultare supusă din partea lor. Trecutul, vremea de faţă, şi viitorul trebuie să dea naştere în inimile lor unei predări desăvârşite faţă de Izbăvitorul lor plin de îndurare şi atotputernic. Da, ei aveau toată pricina să asculte şi nu aveau nici o dezvinovăţire pentru neascultarea lor. Toata istoria lor, de la început şi până la sfârşii, a fost alcătuită, ca sa dea îndemnurilor şi sfaturilor lui Moise o putere covârşitoare.

„Vegheaţi asupra voastră, ca să nu daţi uitării legământul pe care l-a încheiat cu voi Domnul, Dumnezeul vostru, şi să nu faceţi vreun chip cioplit, nici vreo înfăţişare oarecare, pe care ţi-a oprit Domnul, Dumnezeul tău s-o faci. Căci Domnul, Dumnezeul tău, este un foc mistuitor, un Dumnezeu gelos. Când vei avea copii, şi copii din copiii tăi, şi vei fi de multă vreme în tară, dacă vă veţi strica, dacă vă veţi face chipuri cioplite, înfăţişări ele vreunui lucru, dacă veţi face ce este rău înaintea Domnului Dumnezeului vostru, ca să-L mâniaţi, iau astăzi martor împotriva voastră cerul şi pământul – că veţi pieri de o moarte repede din tara pe care o veţi lua în stăpânire dincolo de Iordan, şi nu veţi avea zile multe în ea, căci veţi fi nimiciţi de tot. Domnul vă va împrăştia printre popoare, şi nu veţi rămânea decât un mic număr în mijlocul neamurilor unde vă va duce Domnul Şi acolo veţi sluji unor dumnezei, care sunt o lucrare făcută de mâni omeneşti, de lemn şi de piatră, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să mănânce, nici să miroase" (versetul 23-28).

Ce cuvinte însemnate. Ca martori sunt chemaţi cerul şi pământul! Şi totuşi, cât de repede au uitat ei toate acestea! Dar nu e de mirare cât de amănunţit s-au împlinit asupra acestui popor judecăţile grele, care eu fost vestite. Dar Moise se străduieşte să pună în faţa norodului şi

celălalt aspect. „Dacă de acolo vei căuta pe Domnul, Dumnezeul Tău, Îl vei găsi dacă Îl vei căuta din toată inima şi din tot sufletul tău.” Ce har minunat! „Şi după ce ţi se vor întâmpla toate aceste lucruri, în strâmtorarea ta, în zilele de pe urmă te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău şi vei asculta glasul Lui, căci Domnul Dumnezeul tău este un Dumnezeu plin de îndurare, care nu te va părăsi şi nu te va nimici. El nu va uita Legământul pe care l-a încheiat prin jurământ cu părinţii tăi (versetul 29-31).

Dumnezeu ne îngăduie aici să ne aruncăm o privire în viitorul lui Israel. El ne arată depărtarea lui Israel de la El, şi urmarea acestei depărtări, adică împrăştierea lor printre neamuri.

Dar, lăudat fie Domnul tuturor harurilor mai presus de toate aceste greşeli şi păcate, mai presus de cădere şi judecată este altceva. Dacă privim la sfârşitul trist al lui Israel, întâlnim o desfăşurare minunată a harului bunătăţii şi credincioşiei Dumnezeului părinţilor lor. Putem privi căile lui Dumnezeu faţă de poporul Său pământesc din două perspective: din cea istorică şi din prorocie. Istoria ne arată căderea deplină a poporului, prorocia însă desfăşoară în vorbe, care cuprind un har neasemuit, întoarcerea lui. Trecutul lui Israel este întunecat şi trist, viitorul lui strălucit şi măreţ. În trecut vedem lucrările triste ele omului, în viitor căile binecuvântate ale lui Dumnezeu. Trecutul arată ce e omul, viitorul, ce e Dumnezeu. Trebuie să ţinem seamă de amândouă, dacă vrem să înţelegem istoria acestui popor ciudat, a unui popor care a înfricoşat de la începutul lui popoarele vecine, a unui popor minunat de când a fost şi până în viitor” (Isaia 18:7). Fireşte că nu e locul aici să dovedim că părerea aceasta despre viitorul şi trecutul lui Israel este adevărată. Am dori numai să îndreptăm luarea aminte a cititorului asupra acestui lucru interesant. Cât de viu şi potrivit este zugrăvit trecutul lui Israel în puţinele cuvinte: „Când vei avea copii şi copii din copiii tăi şi vei fi de multă vreme în ţară, dacă vă veţi strica, dacă vă veţi face chipuri cioplite, înfăţişări ale vreunui lucru, dacă veţi face ce este rău înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, ca să-L mâniaţi” (versetul 25).

Ei au făcut ce este rău înaintea lui Dumnezeu şi L-au mâniat. Cuvintele ce este rău cuprind în ele totul de la viţelul de aur şi până la crucea de pe Golgota. Dar vai! Ce cumplit s-a împlinit blestemul Domnului asupra lor! Israel este o dovadă veşnică de adevăr neschimbat al lui Dumnezeu. N-a căzut nici o fărâmă din tot ce le-a spus Dumnezeu. Poporul a fost izgonit din ţară, în care au trecut odată peste Iordan ca s-o stăpânească. Zilele lor nu s-au lungit, ci au fost scurtate. Domnul i-a „împrăştiat printre neamuri” şi ei au rămas „o grămada mica, grămadă care se poate număra între neamuri”, unde i-a dus Domnul.

Ar putea fi o împlinire mai minunată? Trecutul şi vremea de faţă a lui Israel mărturisesc deopotrivă de tare adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Şi dacă aşa e cu trecutul şi cu timpul de faţă, nu va fi oare la fel şi cu viitorul? Istoria şi prorocia au fost scrise de unul şi acelaşi Duh, şi de aceea amândouă sunt deopotrivă de adevărate pentru credinţă. Pe cât e de sigur că Israel a păcătuit în trecut şi este împrăştiat în timpul de faţă, tot atât de sigur e, că se va pocăi în viitor şi va fi adus în tară. Nu-i nici un prooroc, de la Isaia până la Maleahi (cu excepţia lui Iona) care să nu zugrăvească, în vorbe pline de har şi bunătate, binecuvântarea şi slava seminţei lui Avraam. Trebuie să lăsam pe cititor sa-şi caute singur locurile, care privesc adevărul acesta şi-l îndreptăm mai ales asupra capitolului de la urmă ai lui Isaia, în care va găsi întărirea deplină a cuvintelor apostolului: „aşa dar tot Israelul va fi mântuit” (Romani 11). Toţi proorocii vorbesc la fel şi învăţătura Noului Testament se potriveşte minunat de bine cu glasul proorocilor. Deci, dacă ne îndoim de adevărul despre întoarcerea lui Israel în ţara sa, şi despre binecuvântarea lui sub domnia lui Mesia, trecem cu vederea şi tăgăduim prin aceasta mărturia apostolilor şi proorocilor, care au vorbit şi au scris insuflaţi de Duhul Sfânt.

S-ar crede că nici un creştin adevărat n-ar încerca să se îndoiască de un adevăr atât de limpede şi hotărât. Şi totuşi, lucrul acesta se întâmplă. De multe ori făgăduinţele date părinţilor Vechiului Testament sunt luate ca privind Biserica. Însă nimeni nu are dreptul să răpească părinţilor făgăduinţele şi să le dea unora, care nu au drept la ele. Noi ne putem folosi de acele făgăduinţe, ne putem bucura de ele şi putem lua mângâiere şi îmbărbătare din durata lor veşnica şi din împlinirea lor amănunţită. Însă aceasta este cu totul altceva, decât a socoti nişte proorocii şi făgăduinţe, care, după învăţăturile limpezi ale Scripturii, privesc numai sămânţa lui Avram după trup, ca fiind date Bisericii sau credincioşilor Noului Testament.

Aşa ceva este cu totul potrivnic inimii lui Dumnezeu. El iubeşte pe Israel din pricina părinţilor şi niciodată nu va recunoaşte amestecul ce-l facem între partea Bisericii şi locul sau nădejdea lui Israel. Deşi cei mai mulţi creştini cunosc cuvintele apostolului din Romani 11, totuşi înţelesul lor adevărat nu-l pricep bine. În legătură cu măslinul făgăduinţei, Pavel spune: „Şi chiar ei (poporul lui Israel), dacă nu stăruiesc în necredinţă, vor fi altoiţi, căci” – pricina cea mai lămurită şi binecuvântată – Dumnezeu poate să îi altoiască iarăşi. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr-un măslin, care din fire era sălbatic, ai fost altoit împotriva firii tale, într-un măslin bun, cu cât mai mult vor fi altoiţi ei, care sunt ramuri fireşti, în măslinul lor.

Fraţilor, ca să n-aveţi o părere prea înaltă despre voi înşivă, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ţinea până va intra numărul deplin al neamurilor; (cititorul este rugat să facă deosebire între „numărul deplin al Neamurilor” din Romani şi „Vremurile Neamurilor” din Luca 21. „Numărul deplin al Neamurilor” cuprinde pe aceia care sunt strânşi în trupul lui Cristos în timpul de faţa. „Vremurile Neamurilor” înseamnă stăpânirea Neamurilor, care a început cu Nabucodonosor şi care va ţinea pană ce piatra cea mare, rupându-se de la sine, va cădea cu putere zdrobitoare asupra chipului celui mare” – vezi Daniel 2) şi atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion şi va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov. Acesta va fi legământul, pe care-l voi face cu ei, când le voi şterge păcatele”. În ce priveşte Evanghelia, ei sunt vrăjmaşi, şi aceasta spre binele vostru, dar în ce priveşte alegerea sunt iubiţi din pricina părinţilor lor.

Căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile şi chemarea făcută. După cum voi odinioară n-aţi ascultat de Dumnezeu şi după cum prin ascultarea lor aţi căpătat îndurare acum, tot aşa ei acum n-au ascultat, pentru ca prin îndurarea arătata vouă, sa capete şi ei îndurare”. Aceasta înseamnă că ei, în loc să capete îndurare pe temeiul legii sau a obârşiei lor după trup, vor intra pe temeiul harului nemărginit întocmai ca şi păgânii. „Fiindcă Dumnezeu a închis pe toţi oamenii în neascultare faţă de El, ca să aibă îndurare faţă de toţi” (Romani 11:23-32).

Apostolul, încheindu-şi prin aceasta partea din epistolă în care a dezvăluit tainele dumnezeieşti cu privire la Israel, dă drumul simţămintelor puternice ale inimii sale în vorbele minunate: „O, ce adâncă este bogăţia, înţelepciunea şi ştiinţa lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui şi cât de neînţelese căile Lui; căci cine a cunoscut gândul Domnului sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine i-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? Din El”, ca fiind izvorul „prin El?” ca fiind canalul, „şi pentru El”, ca fiind ţinta, „sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava, în veci Amin. (Romani 11:33-36).

Locul acesta, ca şi întreaga Sfânta Scriptură, se potriveşte pe deplin cu învăţătura capitolului nostru. Starea din vremea de faţă a lui Israel este urmarea necredinţei. Starea lui viitoare va fi urmarea harului nemărginit al lui Dumnezeu.

„Căci Domnul, Dumnezeul tău, este un Dumnezeu plin de îndurare, care nu te va părăsi şi nu te va nimici; El nu va uita legământul pe care l-a încheiat prin jurământ cu părinţii tăi. Întreabă vremurile străvechi, care au fost înaintea ta, din ziua când a făcut Dumnezeu pe om pe pământ, şi cercetează de la o margine a cerului la cealaltă: a fost vreodată vreo întâmplare aşa de mare, şi s-a auzit vreodată aşa ceva? A fost vreodată vreun popor care să fi auzit glasul lui Dumnezeu vorbind din mijlocul focului, cum l-ai auzit tu, şi să fi rămas viu? A fost vreodată vreun dumnezeu care să fi căutat să la un neam din locul altui neam, prin încercări, semne, minuni şi lupte, cu mână tare şi braţ întins. Şi cu minuni înfricoşate, cum a făcut cu voi Domnul, Dumnezeul vostru în Egipt şi sub ochii voştri? Numai tu ai fost martor la aceste lucruri ca să cunoşti că numai Domnul este Dumnezeu şi că nu este alt Dumnezeu afară de El. Din cer te-a făcut sa auzi glasul Lui, ca sa te înveţe; şi pe pământ, te-a făcut să vezi focul Lui cel mare şi ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului (versetul 31-36). Aici ni se arată cu o limpezime plină de putere ţinta mare a tuturor cailor şi lucrărilor lui Dumnezeu faţă de Israel. Ei trebuiau să recunoască totdeauna că Domnul era Dumnezeul cel adevărat şi viu şi că, afară de El, nu putea să mai fie altul. Planul lui Dumnezeu a fost ca Israel să fie, pe pământ, o mărturie pentru El, şi de bună seamă că Israel va fi odată această mărturie deşi, până astăzi s-a abătut şi a ajuns pricina pentru care Numele mare şi sfânt al lui Dumnezeu e necinstit printre Neamuri. Nimic nu poate împiedeca pe Dumnezeu în împlinirea planurilor Lui. Legământul Lui va ţinea în veci. Israel va fi pe viitor o mărturie binecuvântata şi puternică pe pământ şi un prilej de binecuvântări bogate şi veşnice pentru toate popoarele. Domnul a dat drept chezăşie pentru aceasta Cuvântul Său, şi nici o putere de pe pământ sau din iad nu va fi în stare să-L împiedece de la împlinirea deplină a tot ce a spus. Slava Lui stă în strânsa legătura cu binecuvântarea viitoare a lui Israel, şi dacă ar lipsi numai o fărâma din ce a spus El, ar fi întinată prin aceasta slava Numelui sfânt al Lui şi s-ar da prilej vrăşmaşilor să-L batjocorească.

În capitolul nostru mai este însă un alt adevăr interesant. Nu numai slava lui Dumnezeu stă în legătura cu aducerea înapoi şi binecuvântarea viitoare a lui Israel, ci şi dragostea Lui, cum se vede din cuvintele mişcătoare: El a iubit pe părinţii tăi şi De aceea a ales sămânţa lor după ei. El însuşi te-a scos din Egipt prin puterea Lui cea mare. El a izgonit dinaintea ta neamuri mai mari la număr şi mai tari decât tine, ca să te ducă în ţara lor şi să ţi-o dea în stăpânire, cum vezi azi” (versetul 37-38).

Aşadar, vedem că adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, slava Numelui Său şi dragostea inimii Lui, stau în legătură strânsă cu lucrările Lui faţă de sămânţa prietenului său Avraam. Şi măcar că Israel a călcat legea Lui, a nesocotit harul Lui, a izgonit pe proorocii Lui, a răstignit pe Fiul Lui şi s-a împotrivit Duhului Sau, măcar că Israel a fost izgonit din pricina aceasta din ţara lui şi a fost împrăştiat peste tot pământul şi va avea de suferit necazuri nemaiauzite, totuşi Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Iacov îşi va proslăvi Numele în istoria viitoare a poporului Său pământesc, îşi va împlini Cuvântul şi îşi va descoperi dragostea statornică a inimii Sale. Dragostea lui Dumnezeu nu se schimbă. Pe cine iubeşte El îl iubeşte până la sfârşit.

„Să ştii dar în ziua aceasta şi pune-ţi în inimă, că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer şi jos pe pământ şi că nu este alt Dumnezeu afară de El. Păzeşte dar Legile şi poruncile Lui, pe care ţi le dau azi, ca să fii fericit, tu şi copiii tăi după tine şi să ai zile multe în ţara pe care ţi-o dă Domnul Dumnezeul tău” (versetul 39-40).

Vedem aici, că Domnul cere ascultarea inimii lor, întemeindu-se pe descoperirea firii Sale şi pe căile Sale. Ei erau datori să asculte, datori din toate punctele de vedere. Dumnezeul, cere te-a scos cu mână tare şi braţ puternic din Egipt, şi care le-a deschis o cale prin apele Mării Roşii, care le-a trimis pâine din cer şi le-a dat apă din stâncă, şi toate acestea pentru slava Numelui Său mare şi pentru că a iubit pe părinţii lor, acest Dumnezeu de bună seamă că avea dreptul să le ceară ascultare deplină. Şi dacă Israel era dator să asculte, cu cât mai mult noi astăzi. Dacă pricinile ascultării lor şi temeiurile credinţei lor erau atât de puternice, cu cât mai mult sunt ale noastre. Să ne gândim totdeauna, că nu suntem ai noştri, ci că am fost răscumpăraţi cu un preţ mare, cu sângele scump al lui Cristos. Încercăm noi să trăim pentru El? Este proslăvirea Lui gândul călăuzitor al inimilor noastre? Este iubirea Lui puterea care ne mână? Sau trăim pentru noi înşine? Căutăm noi mulţumirea noastră în lumea care a lepădat şi răstignit pe Domnul şi Mântuitorul nostru? Dorim noi bogăţiile ei? Găsim noi plăcere în petrecerile ei? Să cântărim această întrebare în lumina scaunului de judecată al lui Cristos. Acestea sunt întrebări bune pentru noi mai ales într-o vreme ca a noastră, a cărei uşurătate a fost însemnată de o pană, care nu spune niciodată mai mult decât trebuie, ci zugrăveşte oamenii şi lucrurile aşa cum sunt.

Epistola a doua către Timotei zugrăveşte în culori sumbre starea bisericii din zilele noastre. După cum în 1 Timotei capitolul 4, întâlnim credinţa deşartă, tot aici întâlnim necredinţă. Amândouă lucrează în jurul nostru, dar necredinţa se va ridica mai presus de orice, ea înaintează pe povârnişul ei cu o iuţeală înspăimântătoare. Chiar învăţătorii creştinismului lovesc azi temeliile creştinismului. Unii dintre ei sunt atât de neruşinaţi încât nu recunosc cu adevărat cele cinci cărţi ale lui Moise, şi cu ele întreaga Biblie, căci dacă cele cinci cărţi ale lui Moise nu sunt insuflate de Dumnezeu, se prăbuşeşte întreaga clădire a Sfintei Scripturi. Cărţile lui Moise sunt atât de strâns legate cu celelalte părţi ale Scripturii încât, dacă te atingi de ele, nici celelalte nu mai au sens. Dacă Moise, slujitorul lui Dumnezeu, n-a fost insuflat de Duhul Sfânt când a scris cele cinci cărţi, atunci nu mai avem pe ce ne baza. Orice autoritate dumnezeiască a pierit şi nu mai avem nimic pe care să ne bazăm. Atunci temeliile creştinismului s-au prăbuşit şi nu mai avem altceva de făcut, decât să ne căutăm un drum printr-o confuzie deplină în mijlocul părerilor felurite ale învăţătorilor necredincioşi, pe care nu-i luminează nici o lumina cerească a insuflării dumnezeieşti.

Poate că ţi se pare aspru, dragă cititorule? Crezi tu că poţi să te încrezi în cei ce tăgăduiesc insuflarea dumnezeiască a Pentateuhului (cele cinci cerţi ale lui Moise) şi să crezi în acelaşi timp în insuflarea dumnezeiască a Psalmilor, a proorocilor şi a Noului Testament? Domnul Isus a spus odată Iudeilor: „Să nu credeţi că vă voi învinui înaintea Tatălui, este cine să va învinuiască. Căci dacă aţi crede pe Moise, M-aţi crede şi pe Mine. Dar dacă nu credeţi cele scrise de el, cum veţi crede Cuvintele Mele” (Ioan 5:45-47)?

Cât de vrednice de luat în seamă sunt astfel de cuvinte! Cine nu crede în scrierile lui Moise, acela nu crede nici în cuvântul lui Cristos şi de aceea nu poate să aibă o credinţă data de Dumnezeu. Nu poate fi credincios.

Dar mai sunt şi alte lucruri, din care se vede că cele cinci cărţi ale lui Moise sunt date de Dumnezeu. Dacă citim, de pildă, învăţătura pe care o dă Mântuitorul înviat celor doi ucenici pe drumul spre Emaus, auzim: „o, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima, când este vorba să credeţi tot ce au spus proorocii! Oare nu trebuia să sufere Cristosul aceste lucruri şi să intre în slava Sa.” Şi a început de la Moise, şi de la toţi proorocii şi a tălmăcit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El”. Iar celor unsprezece şi celor ce erau cu ei le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie sa se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi” (Luca 24:25-27, 44).

Vedem, deci, că Domnul nostru Isus Cristos recunoaşte, în chipul cel mai hotărât, legea ca o parte ce ţine pe de-a întregul de cartea insuflată de Duhul şi o leagă în chip atât de strâns cu celelalte părţi ale Scripturii, încât este cu neputinţă sa te atingi de una, fără să strici întregul. Dacă nu trebuie să credem pe Moise, atunci nu sunt de crezut nici proorocii şi nici Psalmii. Aceştia stau s-au cad împreună. Ori trebuie să recunoaştem obârşia dumnezeiască a celor cinci cerţi ale lui Moise, ori trebuie să încheiem în chip batjocurilor, că Domnul şi Mântuitorul nostru a întărit prin cuvântul Său un cuvânt dintr-o scriere a lui Moise, neadevărată. Între aceste doua căi nu este o cale de mijloc. Ori una, ori alta este adevărată.

Mai adăugăm un lucru, din pilda despre omul bogat şi Lazăr cel sărac. Acest cuvânt este foarte însemnat: Avraam a răspuns: „Au pe Moise şi pe prooroci; să asculte de ei”. „Nu, părinte Avraame”, a zis el, ci dacă se va duce la ei cineva dintre cei morţi, se vor pocăi” (Luca 16:29-31).

Dacă pe lângă toate acestea ne mai aducem aminte că Domnul nostru, în lupta pe care a avut-o cu Satana în pustie, a răspuns Satanei numai cu cuvinte din scrierile lui Moise, nu numai că avem o dovadă mai presus de orice că scrierile lui Moise sunt insuflate de Dumnezeu, ci am mai dovedit prin aceasta că acela care se îndoieşte de adevărul cărţilor lui Moise, nu mai poate avea o temelie tare pentru credinţa lui. Să ţinem deci tare la Cuvântul lui Dumnezeu! Să păstrăm acest Cuvânt în inimile noastre şi să-l cercetăm tot mai mult cu rugăciune. Numai astfel vom fi feriţi de influenţele stricătoare ale îndoielii şi necredinţei în orice chip şi sub orice înfăţişare ar veni ele. Sufletul nostru va fi hrănit şi desfătat de laptele curat al Cuvântului şi va fi păstrat sub scutul stării de faţă a lui Dumnezeu. Şi tocmai de aceasta avem nevoie.

Înainte de a încheia cercetările noastră asupra acestui capitol minunat, care ne-a cerut atâta luarea aminte, trebuie să mai aruncăm o privire asupra celor trei cetăţi de scăpare.

„Atunci Moise a ales trei cetăţi, dincoace de Iordan, la răsărit, pentru ca să slujească de scăpare ucigaşului, care ar fi omorât fără voie pe aproapele lui, fără să-i fi fost vrăjmaş mai dinainte, şi sa-şi poată scăpa astfel viaţa, fugind într-una din aceste cetăţi. Aceste cetăţi erau: Beţer în pustie, în câmpie la rubeniţi, Ramot în Galaad, la gadiţi şi Golan, în Basan, la manasiţi” (versetul 41-43).

Harul lui Dumnezeu se varsă totdeauna chiar peste slăbiciunile şi greşelile omeneşti. Cele trei seminţii şi jumătate au pierdut prin faptul că şi-au ales moştenirea dincoace de Iordan, întrucât partea adevărată a Israelului lui Dumnezeu era dincolo de râul morţii, dincolo de Iordan. Însă, neţinând seama de această greşeală, Dumnezeu n-a vroit sa lase pe bietul ucigaş fără voie, lipsit de un loc de adăpost în zilele necazului. Chiar dacă omul nu poate atinge înălţimea gândurilor lui Dumnezeu, totuşi Dumnezeu se poate coborî în adâncimile nevoilor omeneşti; şi aşa face El în împrejurarea de faţă: Cele trei seminţii şi jumătate de dincoace de Iordan primesc tot atâtea cetăţi de scăpare, ca toate celelalte seminţii din ţara Canaanului.

Acesta a fost cu adevărat un har mare. Domnul ar fi lucrat cu totul altfel! Dacă Dumnezeu ar fi vroit să se poarte după lege cu cele trei seminţii şi jumătate, ar fi trebuit să le spună: Dacă v-aţi ales partea voastră de moştenire în afară de hotarele dumnezeieşti, dacă v-aţi mulţumit cu mai puţin decât Canaanul, ţara făgăduinţei, nu vă mai puteţi aştepta să mai aveţi parte de binecuvântările şi drepturile lui deosebite. Rânduielile Canaanului trebuie să rămână numai în Canaan. Ucigaşii voştri fără voie trebuie să caute să treacă peste Iordan, ca să-şi găsească un loc de scăpare. Dar harul vorbeşte şi lucrează altfel. Negreşit că ar fi fost un har mare, dacă cele trei seminţii şi jumătate ar fi primit numai o cetate de scăpare. Însă Dumnezeul nostru va face totdeauna cu mult mai mult decât credem sau ne putem închipui. De aceea partea destul de mică de dincoace de Iordan a fost înzestrată cu aceiaşi măsură de har ca şi toată ţara Canaanului. Dovedeşte oare aceasta că cele trei seminţii şi jumătate au făcut bine? Nicidecum, ci aceasta dovedeşte că Dumnezeu este bun şi că El lucrează totdeauna în chip vrednic de Sine, cu toată slăbiciunea şi prostia noastră. Putea El să lase pe un biet ucigaş fără voie fără loc de scăpare? Nu. Acest lucru nu ar fi vrednic de un Dumnezeu, care a zis: „Eu îmi apropii neprihănirea” (Isaia 46:13). El are grijă ca locul de scăpare sa fie aproape de ucigaşul fără voie. El vroia ca harul Lui bogat şi îmbelşugat să găsească pe nevoiaş tocmai pe locul unde se afla. Aşa lucrează totdeauna Dumnezeul nostru, lăudat fie Numele Lui cel sfânt!

Aceasta este legea pe care a dat-o Moise copiilor lui Israel. Iată învăţăturile, legile şi poruncile, pe care le-a dat Moise copiilor lui Israel, după ieşirea lor din Egipt, Aceasta era dincoace de Iordan, faţă în faţă cu Bet-Peor, în tara lui Sihon, împăratul Amoriţilor care locuia la Hesbon şi care a fost bătut de Moise şi copiii lui Israel, după ieşirea lor din Egipt. Ei au pus mâna pe tara lor şi pe ţara lui Og, împăratul Basanului. Aceşti doi împăraţi ai Amoriţilor erau dincoace de Iordan, la răsărit. Ţinutul lor se întindea de la Aroer care este pe malurile pârâului Arnon, până la muntele Sionului, care este Hesmonul, şi cuprindea toată câmpia de dincoace de Iordan, la răsărit, până la marea câmpiei, supt poalele muntelui Pisga (versetul 44-49).

Cu aceasta se încheie vorbirea minunata dintre Moise şi popor. Bucuria lui Dumnezeu este să se statornicească hotarele poporului Său şi să se oprească la cele mai mici lucruri, în legătură cu Istoria lui. El se interesează cu dragoste de tot ce îi priveşte, de luptele lor, de biruinţele, averile şi hotarele lor. De toate acestea El se interesează foarte amănunţit şi ne umple inimile de uimire, mulţumire şi închinare prin acest har. Omul, în mândria lui, crede că e înjositor să se ţină de lucruri mici, însă Dumnezeul nostru numără până şi perii de pe capul nostru şi ia cunoştinţă de orice grijă a noastră, de orice necaz şi de orice nevoie. Pentru dragostea Lui nu-i nimic prea mic, şi nimic prea mare pentru puterea Lui. Nu este nici o împrejurare în viaţa noastră de toate zilele, oricât de neînsemnată ar părea, de care să nu aibă grija El.

Cu părere de rău trebuie să spunem că înţelegem prea puţin adevărul binecuvântat că Tatăl nostru ia parte la toate grijile şi necazurile noastre mici şi că putem să mergem la El cu tot ce ne mişca inimile şi cu tot ce ne apasă. De multe ori ne gândim că fleacurile acestea sunt prea mici pentru cel Prea Înalt şi Puternic, care locuieşte în ceruri şi stăpâneşte pământul. Dar acest gând ne răpeşte binecuvântări nepreţuite în viaţa noastră de toate zilele. Ce bine ar fi dacă ne-am aduce aminte totdeauna că pentru Dumnezeul nostru totul este la fel. El ţine lumea prin puterea Cuvântului Său şi tot El ia cunoştinţă de vrabia care cade de pe casă. Pentru El este tot una să facă o lume, sau să pregătească o mâncare pentru o văduvă săracă. Mărimea puterii Lui şi slava stăpânirii Lui precum şi grija gingaşă ce o poartă la ai Săi, trezesc deopotrivă uimirea şi închinarea inimilor noastre.

Cititorule creştin, vezi să iei aceste lucrări pentru tine. Caută să trăieşti mai aproape de Dumnezeu în viaţa ta de toate zilele. Bizuieşte-te pe El. Du-te la El în orice nevoie şi nu vei mai fi silit să îi spui semenului tău muritor. „Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Cristos” (Filipeni 4:19). Ce izvor: Dumnezeu! Ce măsură: după bogăţia Sa în slavă! Ce unealtă prin care face toate astea: Cristos Isus.

„Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci în orice aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri. Şi pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile şi gândurile în Cristos Isus” (Filipeni 4:6,7).

„Moise a chemat pe fot Israelul şi a zis: „Ascultă, Israele, legile şi poruncile pe care vi le spun astăzi în auzul vostru. Învăţaţi-le şi împliniţi-le cu scumpătate” (versetul 1), Aici întâlnim din nou cele patru cuvinte, care sunt semnul deosebit al Deuteronomului. „Ascultă” – „învăţaţi-le” – împliniţi-le cu scumpătate”.

Cel dintâi dintre aceste cuvinte pune sufletul în starea binecuvântată a ascultării. „Eu voi asculta ce zice Domnul, Dumnezeul meu” (Psalm 85:8). „Ascultaţi, şi sufletul vostru va trăi” (Isaia 55:3). Urechea care ascultă este temelia oricărei vieţi creştine adevărate. Ea pune sufletul în starea potrivita pentru un copil de Dumnezeu. Ea este taina oricărei păci şi a oricărei binecuvântări.

Cred că nu mai este nevoie să aducem aminte cititorului, că aici este vorba numai de ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu. Israel avea să asculte de „legile şi poruncile” Domnului, de Cuvântul Dumnezeului celui viu, care îi izbăvise din ţara robiei, a întunericului şi a morţii, nu însă de datinile şi învăţăturile oamenilor. Tot aşa este şi cu noi, astăzi.

Noi suntem chemaţi la ascultare. Suntem chemaţi „să ascultăm”, chemaţi să ne plecăm într-o supunere sfântă şi plină de respect înaintea Cuvântului scris. Cărarea creştinului supus şi smerit este la fel de depărtată de credinţa deşartă, ca şi de necredinţa. Răspunsul ales pe care l-a dat odată Petru Sinedriului (Faptele 5:29) le leapădă pe amândouă cu aceiaşi hotărâre. El spune: „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”. Noi întâmpinăm necredinţa şi îngâmfările ei cu vorbele: „Trebuie sa ascultăm”, iar credinţa deşartă, în orice haină ar fi îmbrăcată, cu vorbele: „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu”.

Iată datoria oricărui creştin adevărat. El trebuie să asculte de Dumnezeu. Necredinciosul ponte să zâmbească. El se laudă cu slobozenia lui sufletească şi crede că judecata lui e o călăuză îndestulătoare în care se poate încrede. El nu ştie, că în timp ce se mândreşte cu slobozenia voii sale, este un prins al Satanei, care este stăpânul şi domnul lumii acesteia. Omul este făcut ca să asculte, să privească spre Acel „Unul”, care stă deasupra lui. Creştinul este sfinţit pentru ascultarea lui de Isus Cristos, adică pentru acelaşi fel de ascultare, ca ascultarea dovedită în viaţă de Domnul şi Mântuitorul nostru, faţă de Dumnezeu.

Lucrul acesta este de mare însemnătate pentru oricine doreşte să cunoască adevărata ascultare. Cunoaşterea acestei ascultări este taina mare a izbăvirii de voia „eului” adusă de necredinţă şi de ascultarea greşită a credinţei deşarte. Nici-odată nu este drept să împlinim voia noastră. Se poate să fie bine sa facem voia unui semen, însă totdeauna, când facem voia Dumnezeului nostru, suntem pe drumul cel bun. Isus a venit pe pământ ca să împlinească această voie şi El a împlinit-o deplin. „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule şi Legea Ta este în fundul inimii mele” (Psalm 40: 9). Şi noi suntem chemaţi în aceiaşi ascultare binecuvântată. Noi suntem „aleşi după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfinţenia lucrată de Duhul, ca să ne facem ascultători şi părtaşi la stropirea cu sângele lui Isus Cristos” (1 Petru 1:2). Cuvintele acestea cuprind cinste nemăsurată, dar şi o răspundere sfântă pentru noi. Să nu uităm niciodată, că nu ne-am făcut numai părtaşi la stropirea cu sângele lui Isus Cristos, ci am fost puşi deoparte, ca să fim ascultători.

Poate însă că unul sau altul dintre cititorii noştri ne-ar pune înainte îndemnul apostolului din (Evrei 13:17)„Ascultaţi de mai marii voştri şi fi-ţi-le supuşi, căci ei priveghează la mântuirea sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele. Ascultaţi de ei, pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci aşa ceva nu v-ar fi de nici un folos”. De bună seama că aceasta este un lucru foarte însemnat, cu care am pune în legătură şi un alt verset din (1 Tesaloniceni 5:12-13) „Vă rugam, fraţilor, sa priviţi bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul şi care vă sfătuiesc. Să aveţi foarte mare dragoste faţă de ei, din pricina lucrării pe care o fac”. Apoi mai citim în (1 Corinteni 16:15-16): „Încă un îndemn, fraţilor, Cunoaşteţi casa lui Ştefana. Ştiţi ca ea este cel dintâi roda al Ahaiei şi că s-a pus cu totul în slujba sfinţilor. Fiţi şi voi îndatoritori faţă de astfel de oameni şi faţă de toţi care lucrează şi se ostenesc împreună cu ei”. Iar în (1 Petru 5:1-4) apostolul îndeamnă pe prezbiteri: „Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi,care sunt un prezbiter ca şi ei, un martor el patimilor lui Cristos şi părtaş al slavei care va fi descoperită. Păstoriţi turma lui Dumnezeu, care este supt paza voastră, nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu. Nu pentru un câştig mârşav, ci cu lepădare de sine. Nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei care v-au căzut la împărţeală, ci făcându-vă pildă turmei. Şi când se va arăta Păstorul cel mare, veţi căpăta cununa, care nu se poate veşteji, a slavei”.

S-ar putea deci pune întrebarea: Oare locurile acestea ale Scripturii nu arată că trebuie să ascultăm de anumiţi oameni? Şi dacă e aşa, cu ce drept se înlătură autoritatea omenească în Biserica lui Dumnezeu? Răspunsul este uşor: Oriunde dăruieşte Cristos un dar al Duhului, fie un dar de învăţătura sau un dar de păstorit, este datoria fiecărui creştin să recunoască acest dar. A nu-l recunoaşte înseamnă a lepăda binecuvântările şi harurile lui Dumnezeu. Dar trebuie să băgăm bine de seamă, dacă darul este cu adevărat dat de Dumnezeu. Nici un om nu are dreptul să-şi însuşească o anumita slujbă sau un anumit loc şi nici să primească de la alţii o asemenea slujbă. Lucrul acesta nu este decât intrarea cu de-a sila într-un bun sfânt, care mai curând sau mai târziu va aduce judecata lui Dumnezeu.

Orice slujbă adevărată vine de la Dumnezeu şi este întemeiată pe un dar adevărat, dat de însuşi capul bisericii, Cristos. Aşa că am putea spune: fără dar, nu-i slujbă. Persoanele pomenite în locurile de mai sus au un dar şi lucrează cu el. Şi mai au şi o inimă credincioasă şi caldă pentru oile şi mieluşeii turmei lui Cristos. În Evrei 13 se spune: „Ascultaţi de mai marii voştri”. Cine vrea să ne fie mai mare, trebuie să meargă în frunte pe drumul, pe care vrea să ne ducă. Ar fi o prostie să-ţi însuşeşti numirea de „mai mare”, fără să cunoşti drumul şi fără să fii în stare şi să vrei să mergi pe el. Nimeni nu se va încrede într-o călăuză oarba şi neştiutoare.

Şi apoi: pe ce-şi mai întemeiază apostolul îndemnul său către Tesaloniceni, de a preţui şi recunoaşte anumite persoane? Numai pe primirea sau însuşirea unui titlu, a unei slujbe, sau a unui loc de cinste? O, nu; ci îl întemeiază pe faptul binecunoscut că acele persoane îi „cârmuiau în Domnul” şi-i „sfătuiau”! De ce trebuie să aibă foarte mare dragoste faţă de ei. Din pricina slujbei sau a titlului? Nicidecum, ci „din pricina lucrării pe care o fac”. Tot aşa erau îndemnaţi Corintenii să se supună casei lui Ştefana, nu din pricina unui titlu sau a unei slujbe ce şi-o însuşiseră, ci pentru ca „s-a pus cu totul în slujba sfinţilor”. Ei lucrau. Ei primiseră daruri şi har de la Cristos şi aveau o inima pentru ai Lui. Ei nu se lăudau cu slujba lor, ci se dădeau de bună voie în slujba lui Cristos. Aceasta este slujba adevărată, care se împlineşte cu putere duhovnicească, dată de Cristos şi cu simţământul răspunderii faţă de El, precum şi cu recunoaşterea plină de mulţămire din partea sfinţilor. Când un om se ridică singur ca învăţător sau ca pastor, sau când îl numesc alţii în acest loc, nu este decât amăgire, dacă el n-a primit un dar adevărat de la Capul Bisericii, care e Cristos. Glasul lui este glasul unui străin. Oile adevărate ale lui Cristos nu-l cunosc şi n-ar trebui să-l recunoască niciodată (Încă odată în Noul Testament nu se spune nimic despre o rânduială omenească în ce priveşte propovăduirea

evangheliei, învăţarea Bisericii sau adunării lui Dumnezeu şi păstorirea turmei lui Cristos. Prezbiterii erau aşezaţi numai de apostol sau de împuterniciţii lor. Timotei şi Tit; ei n-au dat acest drept altora, şi nici n-au spus ca alţii să pună prezbiteri după moartea lor. Astăzi prezbiterii nu sunt puşi de nimeni, ci recunoscuţi ca destoinici pentru această lucrare de adunarea locală. Lucrarea lor se mărgineşte în adunarea locală; diaconii erau aleşi de biserici, pentru slujba materială; iar evangheliştii păstorii şi învăţătorii n-au fost aleşi niciodată Şi nici aşezaţi în slujbă. Trebuie să facem deosebire intre un dar al harului şi între o slujbă locală. Prezbiterul şi diaconii puteau să aibă un dar deosebit sau nu, căci aceasta n-avea a face cu slujba lor locală. Pentru a înţelege mai adânc lucrul acesta, trimitem pe cititor la 1 Corinteni 12-14 şi Efeseni 4:8-16. În locul întâi găsim mai ales temelia oricărei slujbe adevărate în biserica lui Dumnezeu şi anume rânduiala dumnezeiască: „Dumnezeu a pus mădularele” apoi imboldul acestei slujbe, dragostea. În cele din urmă ţinta slujirii „pentru ca biserica să fie zidită”.

Cu alte cuvinte: Slujirea în toate părţile ei este o rânduială dumnezeiască. Ea nu vine de la oameni, nici prin oameni, ci de la Dumnezeu. Învăţătorul trebuie să umple şi să pregătească vasele. Părerea, că fiecare are dreptul să slujească în biserica lui Dumnezeu, nu are nici un temei în Scriptura. O astfel de slobozenie a omului stă împotriva gândurilor lui Dumnezeu. Slobozenia Duhului Sfânt, de-a sluji prin aceia pe care îi vrea El, iată ce învaţă Noul Testament. Ce bine ar fi dacă am învăţa acest lucru!).

Unde se găseşte însă un învăţător înzestrat de Dumnezeu, un păstor credincios, plin de dragoste şi înţelept, care veghează asupra sufletelor ca o mamă gingaşă, care luptă pentru ele şi este în stare să zică: „Noi trăim dacă voi sunteţi tari în Domnul” cine are aceste semne şi însuşiri, un astfel de om va fi recunoscut şi respectat. Daca omul are un dar, este un slujitor. Dacă nu-l are, nici o putere omenească nu-i în stare să facă din el un slujitor adevărat al lui Cristos. Chiar dacă el e hirotonisit pe dinafară ca slujitor, sau dacă se numeşte singur aşa, dacă nu are darul de a împlini lucrarea la care e chemat, degeaba şi-l ia singur acest drept. Orice slujbă adevărată îşi are izvorul în Dumnezeu. Ea se întemeiază pe Dumnezeu şi ţinta ei este să aducă sufletele aproape de Dumnezeu şi să le lege cu El. Slujba înşelătoare însă îşi are izvorul în oameni şi urmăreşte să lege sufletele de acela, cere împlineşte slujba. Deosebirea între amândouă este atât de mare. Cea dintâi duce la Dumnezeu, a doua depărtează de Dumnezeu. Cea dintâi îngrijeşte, întăreşte şi hrăneşte viaţa noastră, a doua împiedecă înaintarea în orice chip şi aruncă sufletele în îndoială şi întuneric. Cu un cuvânt, slujba adevărată este de la Dumnezeu, pentru Dumnezeu şi prin Dumnezeu; slujba înşelătoare de la oameni, pentru oameni şi prin oameni. Pe cea dintâi o preţuim, pe cea de a doua o lepădăm.

Însă oriunde se găseşte un dar adevărat de har, avem dreptul şi cinstea să-i ascultăm şi să ne supunem lui, întrucât deosebim pe Cristos în persoana şi slujba slujitorilor săi iubiţi. Pentru un om duhovnicesc, nu este greu să deosebească harul şi puterea adevărată. Se vede îndată, dacă un om caută să ne hrănească sufletele cu pâinea vieţii din adevărată dragoste, sau dacă se străduieşte să se ridice pe sine şi să şi urmărească interesele sale. Deosebirea dintre putere şi mândrie este prea mare şi nu poate fi trecută cu vederea. Un adevărat slujitor al lui Cristos nu se va făli niciodată cu puterea sa şi nu se va lăuda cu darurile sale. El îşi face lucrarea şi o lasă să vorbească singură. Apostolul Pavel putea să strige bieţilor Corinteni rătăciţi, care sub influenţa unor învăţători mincinoşi începuseră să se îndoiască de apostolia lui: „Căci căutaţi o dovadă că Cristos vorbeşte în mine…. Pe voi înşivă încercaţi-vă să vedeţi dacă sunteţi în credinţă” (2 Corinteni 13:3-5).

Înşişi Corintenii erau dovada vie a slujbei lui. Întoarcerea şi binecuvântarea lor arătau limpede căci era de la Dumnezeu şi lucrul acesta dădea apostolului mângâiere, bucurie şi putere. El era un „apostol, nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Cristos şi Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morţi”. El se putea lăuda cu izvorul slujbei lui, iar în ce priveşte felul ei, erau o mulţime de dovezi, care fiecare în parte ar fi de ajuns, să încredinţeze o inimă curata. El putea să spună cu adevărat: „ învăţătura şi propovăduirea mea nu stă în vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii omeneşti, ci într-o dovadă dată de Duhul şi de putere” (1 Corinteni 2:4). Aşa trebuie să fie cu oricine, deşi într-o măsură mai mică. Trebuie să se simtă putere şi adevăr. Numai titlurile nu înseamnă nimic. Oamenii pot să se apuce să dea titluri şi locuri de cinste, însă n-au dreptul să facă lucrul acesta. Poate cineva să se numească „păstor” cât o vrea: dacă n-are acest dar şi nu se vede şi nu i se simte puterea, degeaba. Poate sa-şi zică „învăţător”, sau „evanghelist”, sau „predicator”, numirile acestea n-au nici un preţ, dacă nu sunt însoţite de darul pe care se întemeiază. Iar când darul este, pot oamenii să zică ce or vrea, căci harul nu se poate tăgădui: el îşi face lucrarea şi se vede.

Poate că ni se va spune că nu avem dreptul „să judecam”. Dar atunci cum am putea să ne păzim de „proorocii mincinoşi”, dacă nu am avea dreptul săi judecăm? Care-i însă măsura de care trebuie să ne folosim în judecarea noastră? „Îi veţi cunoaşte după roadele lor”. Nu pot oare copiii lui Dumnezeu să deosebească între un om, care vine în puterea Duhului, înzestrat de Cristos capul bisericii, plin de dragoste faţă de suflete şi care duce o viaţă sfântă şi cu lepădare de sine şi între un om, care vine cu un „titlu”, pe care şi l-a pus singur sau pe care i l-au dat oamenii, fără nici o urmă de ceva dumnezeiesc sau ceresc nici în slujba şi nici în viaţa sa? Fără îndoială că copiii lui Dumnezeu pot şi trebuie să facă această deosebire. De aceea şi bătrânul apostol Ioan cere credincioşilor să nu creadă orice duh, ci să cerceteze duhurile „dacă vin de la Dumnezeu; căci mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume” (1 Ioan 4:1) Iar în a doua epistolă, acelaşi apostol dă „către aleasa Doamnă” îndemnul: Dacă vine cineva la voi, şi nu vă aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi în casă, şi să nu-i ziceţi: „Bun venit!” Căci cine-i zice: „Bun venit!” se face părtaş faptelor lui rele.” (2 Ioan:10:11). Nu erau ei oare răspunzători să urmeze acest îndemn? Şi ce avea să judece? Aveau ei să cerceteze dacă aceia care veneau în casă erau întăriţi şi numiţi de vreun om sau de vreo grupare de oameni. Ei avea numai să cerceteze dacă învăţătura lor era sănătoasa. Dacă nu ar fi adus adevărata şi dumnezeiasca învăţătură a lui Cristos, învăţătura că Cristos a venit în trup, trebuia să le închidă uşa în faţă, fără să întrebe cine sunt şi de unde vin. Dacă nu aduceau adevărul, ea trebuia să nu-i primească, cu toate dovezile de putere sau împuternicire de la oameni pe care le-ar fi arătat ei.

În capitolul 2 din Apocalipsa, biserica din Efes e lăudată pentru că a cercetat pe aceia, care spuneau că sunt apostoli şi nu erau. Cum ar fi putut ca să-i cerceteze, fără să-i judece? Din pildele acestea vedem deci că vorbele Domnului din Matei 7:1: „Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi”, precum şi vorbele apostolului din 1 Corinteni 4:5: „De aceea să nu judecaţi nimic înainte de vreme”, se întrebuinţează greşit. E cu neputinţă ca Scriptura sa se bată cap în cap şi De aceea cuvintele Domnului sau apostolului, oricare ar fi înţelesul lor, nu pot să fie în nepotrivire cu răspunderea creştinului, de a judeca darurile, învăţătura şi viaţa tuturor acelora, care au în Biserică locul de învăţător, propovăduitor sau păstor.

Cuvintele „Nu judecaţi” ne opresc numai, să nu judecăm imboldurile sau izvoarele ascunse ale unei lucrări. Cu acestea n-avem a face. Noi nu putem pătrunde înlăuntrul inimii şi, slavă Domnului, nici nu suntem chemaţi să pătrundem. Noi nu putem ghici gândurile ascunse ale inimii. Aceasta n-o poate face decât Dumnezeu. Pe de altă parte însă nu ne putem feri de răspunderea, de a cerceta pe aceia, care împlinesc în mijlocul nostru vreo slujbă oarecare.

Orice slujitor adevărat al lui Cristos, nu va cunoaşte decât o singură ţintă, anume să ducă pe toţi aceia, cărora le slujeşte, pe cărarea ascultării faţă de Cuvântul lui Dumnezeu. O pildă frumoasă a unei astfel de slujbe vedem la Moise, acel bun slujitor al lui Dumnezeu. El se străduia totdeauna cu inimă curată să întipărească în inima adunării lui Israel nevoia mare a unei ascultări de copil faţă de toate legile şi poruncile lui Dumnezeu. El nu căuta un loc de frunte pentru sine. Gândul mare şi ţinta de la urmă a tuturor vorbirilor sale era ascultare, nu faţă de el, ci faţă de Domnul lui şi Domnul lor. El se gândea bine, că aceasta era taina adevărată a fericirii lor, a siguranţei lor şi a puterii lor. El ştia că un popor ascultător avea să fie un popor nebiruit şi că nici o armă nu putea să le facă ceva, câtă vreme aveau să fie călăuziţi de Cuvântul Domnului. Cu un cuvânt, el ştia şi credea că treaba lui Israel era să asculte de Dumnezeu, precum treaba lui Dumnezeu era să binecuvânte pe Israel. Datoria lor era, numai să „asculte”, să „înveţe”, şi „să împlinească” voia descoperită a lui Dumnezeu, şi, câtă vreme au făcut acest lucru, au putut să se bizuie cu încredere deplină în El, ca scutul lor, puterea lor, apărătorul lor şi adăpostul lor. Singura cărare adevărată pentru Israelul lui Dumnezeu era cărarea strâmtă a ascultării, pe care o luminează totdeauna cu bunăvoinţă lumina Feţei lui Dumnezeu.

Ne întoarcem din nou la capitolul nostru. În versetul 2, Moise aduce aminte norodului legătura lui cu Dumnezeu, întemeiată pe un legământ: „Domnul Dumnezeul nostru a încheiat cu noi un 1egământ la Horeb. Nu cu părinţii noştri a încheiat Domnul legământul acesta, ci cu noi, care suntem vii astăzi aici. Domnul v-a vorbit faţă în faţă pe munte, din mijlocul focului. Eu am stat alături între Domnul şi voi, ca să vă vestesc Cuvântul Domnului; căci vă era frică de foc şi nu v-aţi suit pe munte. (versetul 2-5).

Trebuie să deosebim bine legământul de pe muntele Horeb de legământul, pe care l-a făcut Dumnezeu cu Avram, Isaac şi Iacov. Ele se deosebesc total. Cel dintâi era un legământ al faptelor, la care poporul a promis să facă tot ce vorbise Domnul; al doilea, un legământ de har, la care Dumnezeu se îndatora, printr-un jurământ, să împlinească tot ce a făgăduit. Deosebirea este nespus de mare, din orice parte am privi-o, atât în temelie şi felul lor, cât şi în urmările practice. Legământul de pe Horeb se întemeia pe puterea omenească de a împlini toate cerinţele lui. Şi numai acest fapt era de ajuns, ca să prezică desăvârşita lui neizbândă. Legământul cu Avraam însă se întemeia pe puterea lui Dumnezeu de a împlini toate cuvintele lui şi De aceea este cu neputinţă, sa fi lipsit de-al împlini măcar cu o slova sau o frântură de slovă.

Fiindcă am vorbit amănunţii despre lege, când am cercetat capitolul din urmă şi am încercat sa arătăm gândurile lui Dumnezeu când a dat legea, precum şi neputinţa totală a omului de a ţine legea şi de a trăi o viaţă şi sfinţenie (neprihănire), acum ne putem mulţumi numai să aducem aminte cititorului de cele spuse în acel capitol.

Cu privire la străduinţele greşite ale omului, de a aduce pe creştin din nou sub lege, nu ne putem opri să nu mai adăugăm pe lângă locurile arătate înainte, şi altele. Iudeul trăia odinioară „sub lege”, însă el a fost nevoit sa facă descoperirea, că legea nu era un pat, pe care s-ar fi putut odihni şi nici măcar o învelitoare, cu care s-ar fi putut înveli. Păgânul sau neiudeul era fără lege. El era, ce-i drept, sub stăpânirea lui Dumnezeu, însă niciodată sub lege. Harul îi punea pe amândoi pe acelaşi tărâm. În epistola către Romani se spune despre ne iudei sau neamuri că sunt „fără lege”,.Când Neamurile, măcar că „n-au lege fac din fire lucrurile legii, prin aceasta ei care nu au o lege, îşi sunt singuri lege...” (Romani 2:14). „Toţi cei ce au păcătuit fără lege, vor pieri fără lege; şi toţi cei ce au păcătuit având lege vor fi judecaţi după lege.” (Rom. 2:12). Aici se văd bine cele doua cete în care e împărţită omenirea: Iudeii, sub lege; Neamurile, fără lege. Neamurile au fost puse sub cârmuire, în persoana lui Noe, dar niciodată sub lege. Nimeni nu poate aduce un singur rând din Scriptură ca să arate că Dumnezeu a pus vreodată neamurile adică pe ne iudei sub lege. Nu e vorba să se spună: „Noi credem”. Ci vorba e: Ce spune Scriptura? Ea spune că ne iudeii sunt fără lege, n-au lege.

În Faptele 10, Dumnezeu deschide împărăţia cerurilor şi neamurilor. În Fapte 14:27, îl vedem deschizând „uşa credinţei” şi neamurilor. În Faptele 28:28, îl vedem trimeţând mântuirea Sa şi neamurilor. Dar nicăieri nu spune că i-a pus sub lege. Învăţăturile şi părerile oamenilor n-au nici un preţ când Scriptura spune lămurit. Nu este un singur rând din Scriptură care să arate că Dumnezeu a pus vreodată pe neamuri sub lege. Cititorul ar întreba poate pe ce temelie vor fi judecate neamurile, dacă nu pe temelia legii? Romani 1:20, spune lămurit că mărturia creaţiei lui Dumnezeu îi face pe oameni să nu se poată dezvinovăţi. Apoi în Romani 2:15 Neamurile sunt privite pe temelia cugetului lor. Asta în ce priveşte neamurile păgâne, necredincioase. Iar neamurile creştine cu numele, vor fi judecate pe temelia celor ce spun că sunt. Spun că sunt creştini, vor fi judecate după mărturisirea lor creştină.

În Faptele 15 vedem cum au fost întâmpinate de apostoli şi de întreaga biserică din Ierusalim cele dintâi încercări, de a pune sub lege pe păgânii întorşi la Dumnezeu. Întrebarea a fost pusă în Antiohia, însă Dumnezeu, în bunătatea şi înţelepciunea Sa, a dus lucrurile astfel, ca ea să nu fie hotărâtă acolo, ci Pavel şi Barnaba au mers la Ierusalim, unde au stat de vorbă deschis şi slobod asupra acestui lucru şi s-a luat hotărârea prin glasul celor 12 apostoli şi a întregii Biserici.

Nu vom fi niciodată în stare să mulţămim în de ajuns Dumnezeului nostru pentru acest lucru. Hotărârea unei adunări locale, ca acelei din Antiohia, n-ar fi avut niciodată aceiaşi greutate, ca hotărârea celor doisprezece apostoli, adunaţi în Ierusalim, deşi era recunoscută de Pavel şi Barnaba. Însă Domnul a purtat de grija, ca orice om să fie nevoit să înţeleagă, precum şi învăţătorii legii din toaie timpurile sa fie învăţaţi în chip hotărât, că nu e după gândul lui Dumnezeu, să pui pe creştini în vreun fel oarecare sub lege.

„Câţiva oameni veniţi din Iudeea învăţau pe oameni şi ziceau: „Dacă nu sunteţi tăiaţi împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteţi fi mântuiţi”(Fapte 15:1). Ce veste tristă! Cum se vor fi aşezat vorbele acelea ca o rană pe inimile acelora, care s-au întors la Dumnezeu prin vorbirea scumpa a lui Pavel în sinagoga din Antiohia. El spusese: „Sa ştiţi dar fraţilor, că în El vi se vesteşte iertarea păcatelor; şi oricine crede este iertat prin El (fără tăierea împrejur şi fără faptele legii) de toate lucrurile decari n-aţi putut fi iertaţi prin legea lui Moise”.

Aceasta a fost vestea minunată, adusă păgânilor sau neamurilor prin gura apostolului Pavel, o veste despre mântuirea slobodă şi deplină, despre iertarea deplină prin credinţa în Domnul nostru Isus Cristos. După învăţătura acelora însă, care veneau „din Iudeea”, toate acestea nu erau de ajuns. Fără lege şi fără tăiere împrejur nu era de ajuns Cristos. Cum se va fi aprins inima apostolului, când ş-a văzut copiii iubiţi în credinţă neliniştiţi de această învăţătură! Primirea unei astfel de învăţături ar fi fost la fel cu lepădarea întregului creştinism. Dacă pe lângă crucea lui Cristos era nevoie să se mai adaoge tăierea împrejur, atunci legea lui Moise trebuia să desăvârşească harul lui Dumnezeu şi totul era pierdut. Însa lăudat fie Domnul tuturor îndurărilor! El a purtat grija ca să se pună un zăgaz tare împotriva valului stricător, care căuta să nimicească roadele binecuvântate ale lucrului apostolului. „Pavel şi Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe şi păreri deosebite; şi fraţii au hotărî ca Pavel şi Barnaba, şi câţiva dintre ei, să se suie la Ierusalim la apostoli şi prezbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînţelegeri. Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiţi de biserică, de apostoli şi de prezbiteri şi-au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei. Atunci unii din

partida Fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat şi au zis că neamurile trebuie sa fie tăiate împrejur şi să li se ceară să păzească legea lui Moise. Poruncise oare Dumnezeu acest lucru? De bună seamă că nu. În nesfârşita Lui îndurare, Dumnezeu deschisese neamurilor poarta credinţei, fără tăiere împrejur şi fără vreo poruncă. Cei ce îndrăzneau să poruncească aşa ceva, erau „câţiva oameni", care au neliniştit biserica lui Dumnezeu din ziua aceia şi până astăzi, şi care vor să fie învăţători ai legii, şi nu ştiu nici măcar ce spun, nici ce este adevărat din ceea ce spun (I Timotei 1:7). Ei nici nu-şi dau seama, cât de urâtă este învăţătura lor în faţa Dumnezeului tuturor îndurărilor, a Tatălui milei.

Apostolii şi prezbiterii s-au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut. După ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat Petru şi le-a zis: „Fraţilor, ştiţi că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca prin gura mea neamurile să audă nu legea lui Moise sau tăierea împrejur, ci cuvântul Evangheliei şi să creadă. Şi Dumnezeu care cunoaşte inimile, a mărturisit pentru ei şi le-a dat Duhul Sfânt ca şi nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi şi ei, întrucât le-a curăţit inimile prin credinţă. Acum dar, de ce ispitiţi pe Dumnezeu şi puneţi pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinţii noştri, nici noi nu l-am putut purta" Gândul lui Dumnezeu n-a fost să pună pe umărul creştinilor dintre neamuri un jug, pe care nu l-a putut purta Israel. „Ci", mai adaogă apostolul tăierii împrejur, „credem că noi, ca şi ei, suntem mântuiţi prin harul Domnului Isus".

E nespus de frumos să auzi aceste vorbe de pe buzele apostolului tăierii împrejur. El nu spune: „Credem că ei sunt mântuiţi ca şi noi", ci „credem că noi ca şi ei, suntem mântuiţi". Iudeul este mulţumit să se scoboare de pe scaunul lui înalt şi să fie mântuit la fel ca bieţii păgâni netăiaţi împrejur. Adevărat că vorbele acestea trebuie să pătrundă cu putere zdrobitoare în urechile învăţătorilor legii ca să-i încredinţeze de starea greşită a cererii lor.

„Toată adunarea a tăcut şi a ascultat pe Barnaba şi pe Pavel, care au istorisit toate semnele şi minunile pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul neamurilor". Duhul Sfânt n-a găsit cu cale să ne spună ce au vorbit Pavel şi Barnaba cu acel prilej vrednic de ţinut minte şi putem cunoaşte înţelepciunea Lui chiar în acest fapt. El dă, pe cât se vede, locul de frunte lui Petru şi lui Iacov, pentru că vorbele lor trebuiau să aibă mai multă greutate decât vorbele apostolilor neamurilor şi ale tovarăşilor săi.

„Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul şi a zis: „Fraţilor, ascultaţi-mă! Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu şi-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-i poarte Numele. Şi cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor", – în faţa unor astfel de dovezi trebuiau să amuţească chiar cei care aveau cea mai mare râvnă pentru lege – „după cum este scris..." (Fapte 15:15).

Aşadar s-a hotărât pentru totdeauna această întrebare însemnată prin Duhul Sfânt, prin cei doisprezece apostoli şi prin biserica întreagă, şi putem lua aminte la faptul, că în această adunare a Bisericii n-a vorbit nimeni mai apăsat şi mai hotărât decât Petru şi Iacov. Cel dintâi ca apostol al tăierii împrejur, iar al doilea ca reprezentant de seamă al bisericii din Ierusalim, a cărui slujbă şi vrednicie erau foarte potrivite, să dea vorbelor sale o tărie deosebită pentru toţi aceia, care se mai găseau întru câtva pe tărâmul legii. Aceşti doi bărbaţi însemnaţi au fost foarte hotărâţi în judecata lor, că cei întorşi la Dumnezeu dintre Neamuri nu trebuiesc „neliniştiţi sau împovăraţi cu legea". Ei au dovedit prin vorbirile lor puternice, că e cu totul împotriva Cuvântului, a voii şi a căilor lui Dumnezeu, să pui pe creştinii dintre Neamuri sub lege.

Cine vrea să vadă părerile lui Pavel cu privire la lege, să citească epistola către Galateni: „Mă mir, zice el, că treceţi aşa de repede de la Cel ce v-a chemai prin harul lui Cristos la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură şi voiesc să răstoarne Evanghelia lui Cristos. Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită De aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema" (Galateni 1:6-8). Iată ce spune Duhul Sfânt celor ce vor să pună pe creştini sub lege. Unii spun că ei nu iau legea ca regulă pentru căpătarea mântuirii, ci ca o regulă de purtare după ce au fost mântuiţi. Dar Scriptura nu face această deosebire; ci spune ori eşti sub lege, ori nu eşti. Daca eşti sub ea, legea nu cunoaşte nici o deosebire. Fie înainte de mântuire, fie după mântuire, dacă eşti sub ea, eşti sub blestem. Căci este scris: „Blestemai este oricine nu stăruieşte în toate lucrurile scrise în cartea legii ca să le facă". A spune că eu sunt creştin, născut din nou, n-are a face; căci ce are a face legea cu naşterea din nou sau cu creştinismul? Nimic, nimic. Legea vorbeşte omului ca fiinţă răspunzătoare. Ea cere desăvârşită ascultare, şi blestemă pe oricine nu ascultă fără nici o greşeală.

Nu merge iarăşi să spui că deşi nu pot ţine legea, totuşi Cristos a împlinit-o în locul nostru şi pentru noi. Legea nu cunoaşte împlinire cu procura, adică prin altul. Ea zice: „Sufletul care le face va trăi prin ele". Şi apoi legea nu rosteşte blestemul numai asupra celor ce o calcă, ci asupra tuturor: „Toţi cei ce se ţin de faptele legii sunt sub blestem". Adică toţi cei ce stau pe temelia legii – în orice fel – toţi cei ce au a face cu faptele legii, sunt sub blestem. Acum înţelegeţi cât de cu neputinţă este să spui că ţii legea ca regulă de viaţă şi purtare şi să spui că nu eşti sub blestem. Creştinul nu este sub lege, şi de aceea nu este sub blestem. De ce? Fiindcă legea şi-ar fi pierdut puterea, măreţia, tăria, puterea? Nu, deloc. A spune aşa ceva ar fi să hulim legea. A spune că vreun om – fie el creştin, Iudeu sau păgân – poate fi sub lege şi totuşi să nu fie sub blestem, înseamnă să spui că el împlineşte legea în chip desăvârşit sau că legea e desfiinţată. Cine ar putea spune aşa ceva? Dar cum se face că creştinul nu e sub blestem? Fiindcă el nu e sub lege. Şi cum a ieşit el de sub lege Oare prin faptul că altul a împlinit-o în locul lui? Deloc, deloc. Atunci cum? Iată cum: „Eu prin lege am murit faţă de lege ca să trăiesc pentru Dumnezeu! Tot astfel, fraţii mei, prin trupul lui Cristos şi voi aţi murit în ce priveşte legea ca să fiţi ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morţi; şi aceasta ca să aducem roadă pentru Dumnezeu. Căci când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor aţâţate de lege, lucrau în mădularele noastre, şi ne făceau să aducem roade pentru moarte" (Romani 7:4-5). Băgaţi bine de seamă şirul: „sub lege, sub firea pământească, patimile păcatelor, roade pentru moarte". Poate fi ceva mai lămurit? Dar mai e şi o altă latura, slavă Domnului! Dar acum am fost izbăviţi de lege şi suntem morţi faţă de legea aceasta care ne ţinea robi, pentru ca sa slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slova" (Romani 7:6). Deci am fost izbăviţi de lege nu prin faptul că altul a primi-o în locul nostru, ci prin faptul că noi am murit faţă de ea. Cartea Romani învaţă acela şi lucru ca şi cartea Galateni.

Acum, dacă suntem morţi faţă de lege, cum zice apostolul, cum poate legea să ne fie un dreptar pentru viaţa? Ea s-a dovedit un dreptar pentru moarte, blestem şi osânda, celor ce erau sub ea. Poate fi altceva pentru noi? A adus ea vreun rod de viaţă celor ce au fost sub ea? Apostolul spune: „Când eram sub firea pământeasca, adică în firea căzută, patimile păcatelor aţâţate de lege, lucrau în mădularele noastre şi ne făceau sa aducem roade pentru moarte". „Sub firea pământească" aici nu înseamnă „în trup", ci starea omului ne întors la Dumnezeu, dator să ţină legea. Ei bine, în starea asta, tot ce puteai aduce este roadă pentru moarte: nici o viaţa, nici o sfinţenie, nimic pentru Dumnezeu, nimic, nimic Nu trebuie apoi să uităm că, deşi Neamurile n-au fost puse niciodată sub Lege, în căile lui Dumnezeu faţă de lume,

de fapt, toţi creştinii de nume, prin botezul lor de mici, s-au aşezat pe această temelie. Aşa că e o mare deosebire între creştinătatea de nume şi păgâni, cu privire la lege.

Dar unde suntem noi acum ca creştini? Iată răspunsul: „Eu prin lege am murit faţă de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu”. Eu sunt răstignit cu Cristos; trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine; şi viaţa pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc cum? Prin lege ca regula de viaţă? Nici vorbă de aşa ceva, ci „prin credinţa în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit şi s-a dat pe Sine pentru mine.

Asta şi nimic altceva e creştinism. Să înţelegem. Sunt două rele deosebite de care suntem izbăviţi prin moartea scumpă a lui Cristos şi anume: legalismul pe deoparte, şi lipsa de orice frâu în viaţă, pe de altă parte. În locul acestor rele grozave, am intrat în sfânta slobozenie a harului – slobozenie ca sa slujim lui Dumnezeu – slobozenie ca să „omorâm mădularele noastre care sunt pe pământ” – slobozenie ca „să ne lepădăm de păgânătate şi pofte lumeşti” – slobozenie „ca să ţinem trupul în frâu şi să-l supunem”.

Da, cititor creştin, să ne aducem aminte de acest lucru. Să cântărim adânc aceste vorbe: „Eu sunt răstignit cu Cristos, şi trăiesc, dar nu eu, ci Cristos trăieşte în mine”. Vechiul „eu” mort – răstignit, îngropat. Noul „eu” viu în Cristos. Să nu ne înşelăm. Nimic nu e mai grozav şi mai primejdios decât ca vechiul „eu” să aibă pretenţia că stă pe tărâmul cel nou, sau cu alte vorbe, că învăţăturile slăvite ale creştinismului să caute să le ţină firea veche; oameni neîntorşi la Dumnezeu să spună că sunt slobozi de lege şi să întoarcă harul lui Dumnezeu în desfrânare. De o mie de ori mai bine legalism decât desfrâu. Sa veghem asupra acestei lipse de frâu în viaţa din jurul nostru.

A spune că eşti slobod faţă de lege altfel decât prin faptul că ai murit faţă de ea şi trăieşti pentru Dumnezeu, nu este creştinism deloc, ci desfrâu, de care orice suflet evlavios trebuie să fugă cu groază. Dacă suntem morţi faţă de lege, suntem morţi şi faţă de păcat; şi deci nu avem să mai facem voia noastră, care e un alt nume pentru păcat, ci voia lui Dumnezeu, căci aceasta este adevărată sfinţenie.

Apoi, să nu uitam că, dacă suntem morţi faţă de lege, suntem morţi şi faţă de această lume rea de acum, şi uniţi cu un Cristos înviat, înălţat şi proslăvit. De aceea nu suntem din lume, după cum Cristos nu este din lume. A lupta să avem un loc de cinste în lume înseamnă să îngăduim că suntem morţi faţă de lege; căci nu putem fi morţi pentru una şi vii pentru alta. Moartea lui Cristos ne-a Izbăvit de lege, de puterea păcatului, de această lume rea de acum, şi de frica morţii. Dar toate aceste lucruri merg împreună şi nu putem fi izbăviţi de unul fără să fim izbăviţi de toate. A spune că eşti izbăvit de lege, şi a trăi în acelaşi timp o viaţă de păcat şi lumească, este unul din relele cele mai grozave ale zilelor de apoi.

Creştinul este chemai sa dovedească în viaţa lui de toate zilele că harul poate da roadele pe care legea nu le putea da. Este slava creştinismului să facă pe un om în stare să-şi înfrângă eul şi să trăiască pentru alţii. Legea nu putea face aşa ceva. Ea făcea pe om să se învârtească în jurul eului său. Sub lege, fiecare om trebuia să facă tot ce putea pentru sine. Dacă încerca să iubească pe aproapele, era ca să facă o faptă bună pentru sine însuşi. Sub har, e tocmai diferit. Eul e pus deoparte ca ceva răstignit, mort şi îngropat. Vechiul „eu” s-a dus, şi „eul” cel nou este primit înaintea lui Dumnezeu cum e primit Cristos. Cristos este viaţa noastră, neprihănirea noastră, sfinţenia noastră, fiinţa noastră, pilda noastră, totul pentru noi. El este în noi şi noi suntem în El. Şi viaţa noastră de toate zilele trebuie să fie o întruchipare a lui Cristos în noi prin puterea Duhului Sfânt. De aceea noi suntem chemaţi nu numai să iubim pe aproapele nostru, ci şi pe vrăjmaşul nostru; şi aceasta nu pentru ca să facem o faptă bună pentru noi; căci noi suntem primiţi înaintea lui Dumnezeu în chip desăvârşit în Cristos; ci e doar arătarea în afară a vieţii pe care o avem în noi; şi viaţa aceasta este Cristos. Un creştin este un om care ar trebui să trăiască la fel ca şi Cristos. El nu este nici ludeu, nici „sub lege” nici un păgân „fără lege” ci „un om în Cristos”, stând în har, chemai la acelaşi fel de ascultare ca cea de care a dat dovadă Domnul Isus.

Vă rugăm stăruitor să citiţi bine capitolul 15 din Fapte şi epistola către Galateni, şi veţi înţelege mai lămurit ce e cu legea. Veţi vedea că creştinul nu e sub lege, pentru nimic; că viaţa lui, neprihănirea lui, sfinţenia lui stau pe un târâm cu totul deosebit; că a pune pe creştini sub lege, în vreun fel oarecare, înseamnă a tăgădui temeliile creştinismului şi a fi împotriva celor mai lămurite spuse ale Scripturii. Veţi vedea din capitolul 3 al epistolei către Galateni, că dacă ne punem sub lege înseamnă ca am părăsit pe Cristos, am părăsit Duhul Sfânt, credinţa şi făgăduinţele. Grozav, dar adevărat. Creştinii doar cu numeau parte de aceste confuzii.

Duhul Sfânt să deschidă ochii tuturor asupra acestui adevăr. Să cercetăm Scriptura mai adânc şi să ne supunem ei. Iată nevoia cea mare a zilei de azi. Nu suntem cârmuiţi de ea. Nu vedem nevoia ca să împlinim numai ce spune ea şi să lepădăm tot ce nu e în ea. Noi mergem cu o mulţime de lucruri care nu au nici un temei în ea, ba sunt chiar împotriva ei. Domnul va veni curând să ia pe ai Lui cu El. Dar ce se va face creştinătatea aceasta doar cu numele, botezată în numele Domnului? Grozav lucru. Lăsam pe cititor sa caute răspunsul înaintea lui Dumnezeu.

Urmând acuma cercetarea capitolului nostru, găsim înainte de toate o repetare a celor zece porunci. Dar iarăşi vedem că nu e vorba numai de o repetare, ci întâlnim aici diferite trăsături, pe care le căutăm zadarnic în capitolul 20 al Exodului. Acolo ni se dau numai întâmplările istorice, aici însă nu avem numai istorie, ci şi învăţătură. Moise dă aici imbolduri morale şi se îndreaptă către inima poporului într-un fel, care n-ar fi fost la locul lui acolo. În Exod 20 avem fapte goale, în Deuteronom 5 avem fapte şi învăţătura lor pentru viaţă.

Să facem de pilda o asemănare între amândouă capitolele cu privire la Sabat. În Exod 20 citim: „Adu-ţi aminte de ziua de odihnă ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în şase zile a făcut Dumnezeu cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea s-a odihnit; De aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o.” (versetul 8-11). În capitolul nostru însă se spune: „Ţine ziua de odihnă ca s-o sfinţeşti, cum ţi-a poruncii Domnul, Dumnezeul tău. Şase zile sa lucrezi şi să-ţi faci toate treburile tale. Dar ziua a şaptea este ziua de odihnă a Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreunul din dobitoacele tale, nici străinul care este în locurile tale, pentru ca şi robul tău şi roaba ta să se odihnească ca tine. Adu-ţi aminte că şi tu ai fost rob în ţara Egiptului şi Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea cu mână tare şi cu braţ întins; De aceea ţi-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău să ţii ziua de odihnă.” (versetul 12-15).

Cititorul va vedea la cea dintâi privire deosebirea dintre aceste două locuri. În Exod 20 porunca de a ţinea Sabatul se întemeiază pe facerea lumii; aici însă, în capitolul nostru, pe izbăvirea lui Israel, fără vreo pomenire de facerea lumii. Deosebirea izvorăşte, ca şi în alte locuri

dinainte, din rolul deosebit al acestei cărţi.

Nu trebuie să uităm că aşezarea Sabatului este întemeiată numai pe Cuvântul lui Dumnezeu. Alte porunci pun înainte anumite îndatoriri morale. Fiecare ştie că e rău a omorî şi a fura, însă ţinerea Sabatului n-ar fi socotit-o nimeni ca o datorie, dacă ea n-ar fi fost data ca atare de Dumnezeu. De aceea însemnarea ei deosebită, atât în capitolul nostru cât şi în Exod 20, stă pe aceiaşi treaptă cu toate acele mari datorii morale, care sunt recunoscute şi de cugetul omenesc. Şi nu numai atâta, dar mai găsim în alte locuri, că Sabatul este ceva deosebit şi, se arată ca fiind semnul de legătura între Dumnezeu şi Israel, ca o pecete a legământului dintre El şi popor, şi ca o piatră de încercare a ascultării lor de El. Fiecare era în stare să vadă partea rea a unui furt sau a unui omor, însă numai aceia care iubeau pe Domnul şi Cuvântul Lui, cinsteau şi iubeau şi Sabatul Lui.

Astfel în capitolul 16 din Exod, în legătură cu darea manei, citim: „În ziua a şasea, să strângi hrana îndoit, şi anume doi omeri de fiecare.

Toţi fruntaşii adunării au venit şi au spus lui Moise lucrul acesta. Şi Moise le-a zis: „Domnul a poruncit aşa. Mâine este ziua de odihnă. Sabatul închinat Domnului, coaceţi ce aveţi de copt, fierbeţi ce aveţi de fiert, şi păstraţi până a doua zi dimineaţa toi ce va rămânea”. Moise a zis: Mâncaţi azi, căci este ziua Sabatului; azi nu veţi găsi mană pe câmp. Veţi strânge timp de şase zile; dar în ziua a şaptea, care este Sabatul, nu va fi mană. În ziua a şaptea – aşa de puţin puteau preţui ei cinstea de a ţinea Sabatul – unii din popor au ieşit să strângă mană, şi n-au găsit. Atunci Domnul a zis lui Moise: „Până când aveţi de gând să nu păziţi poruncile şi legile Mele?” Nesocotirea Sabatului, dovedea că starea lor morală era rea de tot, îi dovedea că nu sunt în stare să ţină poruncile şi legile Domnului. Sabatul era marea piatră de încercare a stării inimilor faţă de Domnul. – „Vedeţi că Domnul v-a dat Sabatul; De aceea vă dă în ziua a şasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui, şi în ziua a şaptea nimeni să nu iasă din locul în care se găseşte. Şi poporul s-a odihnit în ziua a şaptea” (Exod 16:22-30). Au găsit odihnă şi hrană în ziua Sabatului.

La sfârşitul capitolului 31 din Exod mai găsim un alt loc vrednic de luat în seama, care ne dovedeşte ce însemnătate mare are Sabatul pentru Dumnezeu.

O deplină zugrăvire a cortului şi lucrurilor lui fusese dată lui Moise, şi el era gata să primească cele două table ale mărturiei din mâna Domnului. Dar, ca să arate întâietatea Sabatului în gândul lui Dumnezeu, citim: „Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le: Să nu cumva să nu ţineţi Sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine şi voi şi urmaşii voştri, un semn după care se va cunoaşte că Eu sunt Domnul care vă sfinţesc. Să ţineţi Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt Cine îl va călca, va fi pedepsit cu moartea; cine va face vreo lucrare în ziua aceasta va fi nimicit din mijlocul poporului Său. Sa lucrezi şase zile; dar a şaptea este Sabatul, ziua de odihnă închinată Domnului. Cine va face vreo lucrare în ziua Sabatului va fi pedepsit cu moartea. Copiii lui Israel să păzească Sabatul prăznuîndu-1, ei şi urmaşii lor, ca un legământ necurmat. Aceasta va fi între Mine şi copiii lui Israel un semn veşnic; căci în şase zile a făcut Domnul cerurile şi pământul, iar în ziua a şaptea s-a odihnit şi a răsuflat” (Exod 31:12-17).

Locul acesta dovedeşte limpede că Sabatul este ceva statornic. Cuvintele întrebuinţate aici de Dumnezeu: „Un semn pe vecie între Mine şi copiii lui Israel”, „un legământ veşnic”, „un semn veşnic”, dovedesc îndeajuns că Sabatul era pentru Israel şi că, după gândul lui Dumnezeu, trebuia să fie o rânduială care să ţină mereu. El este numit „un semn” între Domnul şi poporul lui Israel. În Scriptură nici vorbă nu e ca el trebuie trecut şi asupra Neamurilor sau ne iudeilor. Deşi vom vedea mai târziu, că el este în acelaşi timp o icoană preînchipuitoare a vremii de înnoire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu din vechime prin gura sfinţilor Săi prooroci, aceasta nu atinge câtuşi de puţin faptul, că el este un aşezământ curat iudaic. Unii au căutat să dovedească din Geneza 2:2-3 ca Sabatul trebuie sa aibă în vedere nu numai neamul iudaic. Dar să ascultăm ce spune acest loc. „În ziua a şaptea Dumnezeu Şi-a sfârşii lucrarea pe care o făcuse; şi în ziua a şaptea s-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că în ziua aceasta s-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise şi o făcuse”.

E destul de lămurit. De om nici nu se pomeneşte aici. Nu se spune că omul s-a odihnit în ziua a şaptea. Poate cineva să ajungă la această încheiere, dar locul acesta nu ne spune nimic despre aşa ceva. Şi nu numai atâta, dar vom căuta zadarnic în întreaga Geneza vreo vorbă cu privire la Sabat. Cea dintâi pomenire a Sabatului în legătură cu omul, se găseşte în locul amintit, în capitolul 16 al Exodului, şi acolo vedem limpede că Sabatul a fost dat lui Israel, ca popor care stă într-o legătură întărită prin legământ şi recunoscută cu Dumnezeu.

Tot aşa de limpede este însă din Psalmul 95 şi din Evrei 4, că ei nu l-au înţeles nici nu l-au preţuit în de ajuns. Dar vorbim acuma despre ce a fost Sabatul în gândul lui Dumnezeu. Dumnezeu ne spune, că el trebuia să fie un semn între El şi poporului Lui, o piatră de încercare a stării lor morale şi a stării inimii lor faţă de El. Sabatul nu era numai o parte din lege, legat nedespărţit cu ea, ci e arătat necontenit, ca un aşezământ, care ţine un loc deosebit în gândurile lui Dumnezeu.

Astfel în Isaia 56:2-7 citim: „Ferice de omul care face lucrul acesta şi de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească şi stăpânindu-şi mâna ca sa nu facă nici un rău. Străinul care se alipeşte de Domnul să nu zică: „Domnul mă va desparţi de poporul Său”. Şi famenul să nu zică: „Iată, eu sunt un copac uscat!” Căci aşa vorbeşte Domnul: „Famenilor, care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce îmi este plăcut şi vor stărui în legământul Meu, le voi da în casa Mea şi înlăuntrul zidurilor Mele un loc şi un nume mai bune decât fii şi fiice; le voi da un nume veşnic care nu se va stinge. Şi pe străinii” – aici fără îndoiala văzuţi în legătură cu Israel ca în Numeri 15:14, sau în alte locuri din Scriptură, străini care au primit Iudaismul – „care se vor lipi de Domnul ca sa-i slujească şi să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui şi pe toţi cei ce vor păzi Sabatul ca să nu-l pângărească şi vor stărui în legământul Meu îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt şi îi voi umplea de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile lor de tot şi jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi „Casa de rugăciune pentru toate popoarele”. Şi iarăşi în Isaia 58:13-14. Dacă îţi vei opri piciorul în ziua Sabatului ca să nu-ţi faci gusturile tale în ziua Mea cea sfânta, dacă Sabatul va fi desfătarea ta şi ziua Domnului sfântă şi cinstită pentru tine, şi dacă-l vei cinsti, ne urmând căile Tale, ne îndeletnicindu-te cu treburile tale şi ne dându-te la flecarii, atunci te vei putea desfăta în Domnul.”

În sfârşit iată încă un loc în legătura cu Sabatul: „Domnul a vorbit lui Moise şi a zis:.Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le: „Iată adunările Domnului, pe care le veţi vesti ca adunări sfinte, iată sărbătorile Mele: Şase zile să lucraţi; dar ziua a şaptea este Sabatul, ziua de odihnă cu o adunare sfânta. Sa nu faceţi nici o lucrare în timpul ei: este Sabatul Domnului în toate locuinţele voastre” (Levitic 28:1-3).

Aici Sabatul stă în fruntea sărbătorilor rânduite de Domnul, în care găsim închipuită istoria căilor lui Dumnezeu cu poporul Său Israel. Sabatul este arătarea odihnei veşnice a lui Dumnezeu, în care va aduce, potrivit planului Său, pe poporul Său, când tot lucrul şi toata osteneala, toate încercările şi toate necazurile lor se vor sfârşi; este o înfăţişare plăcuta a odihnei ca cea de Sabat, care mai rămâne pentru poporul lui Dumnezeu (Evrei 4:9). Dumnezeu a căutat sa ţină în faţa poporului Sau această odihnă în felurite chipuri. Ziua a şaptea, anul al şaptelea, anul de veselie, toate aceste plăcute vremi de Sabat aveau menirea să închipuie acel timp binecuvântat, când Israel va fi din nou adunat şi adus în ţara sa iubită ca să prăznuiască Sabatul, cum n-a fost ţinut niciodată.

Aceasta ne duce la punctul al doilea, la durata veşnică a Sabatului. Vorbe ca: „veşnic”, „un semn veşnic”, „la toate şirurile de oameni”, n-ar putea sta în legătură cu o orânduire trecătoare. Cu părere de rău trebuie să spunem însă, ca Israel n-a ţinut niciodată Sabatul după voia lui Dumnezeu. Poporul n-a înţeles niciodată însemnătatea şi binecuvântarea lui şi nici n-a pătruns în duhul lui. Se îngâmfau cu el ca un aşezământ naţional şi-l întrebuinţau greşit ca să se îngâmfe, însă niciodată nu l-au prăznuit în legătură strânsa cu Dumnezeu. Vorbim despre popor privit ca întreg. Fără îndoială că au fost în toate vremurile în Israel suflete cucernice, care s-au bucurat în taină de Sabat şi au pătruns în gândurile lui Dumnezeu, însă ca popor, Israel n-a ţinut Sabatul niciodată într-un chip plăcut lui Dumnezeu. Tocmai pentru aceasta Dumnezeu îi striga prin gura proorocului: „Nu mai aduceţi daruri de mâncare nefolositoare, căci Mi-e scârbă de tămâie. Nu vreau luni noi, Sabate şi adunări de sărbătoare, nu pot să văd nelegiuirea unita cu sărbătoarea” (Isaia 1:13).

Aşezământul frumos al Sabatului, pe care Dumnezeu l-a dat poporului ca un semn al legământului Său, a ajuns în mâinile lor o urâciune pentru Dumnezeu. Iar dacă deschidem Noul Testament, găsim pe căpeteniile şi fruntaşii poporului iudeu în necurmată ceartă cu Domnul Isus, cu privire la Sabat.

Uitaţi-va de pilda în Luca 6:1-11: „într-o zi de Sabat, s-a întâmplat ca Isus trecea prin lanurile de grâu. Ucenicii Lui smulgeau spice de grâu, le frecau cu mâinile, şi le mâncau. Unii dintre Farisei i-au zis: „Pentru ce faceţi ce nu este îngăduit să faceţi în ziua Sabatului?” Isus le-a răspuns: „Oare nu citiţi ce a făcut David, când a flămânzit, el şi cei ce erau împreuna cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, a luat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, a mâncat din ele, şi a dat şi celor ce erau cu el, măcar că nu era îngăduit să le mănânce decât preoţii?” Şi El le răspunde: „Fiul omului este Domn şi al Sabatului”.

În altă zi de Sabat, s-a întâmplat că Isus a intrat în sinagogă, şi învăţa pe norod. Acolo era un om, care avea mâna dreaptă uscata. Cărturarii şi Fariseii pândeau pe Isus, să vadă dacă-i va vindeca în ziua Sabatului, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Dar El le ştia gândurile; şi a zis omului, care avea mâna uscată: „Scoală-te, şi stai în mijloc”. El s-a sculat, şi a stat în picioare. Şi Isus le-a zis: „Vă întreb: Este îngăduit în ziua Sabatului a face bine, ori a face rău? A scăpa o viaţa sau a o pierde?” Atunci, Şi-a rotit privirile peste toţi, şi a zis omului: „întinde-ţi mâna!” El a întins-o, şi mâna i s-a făcut sănătoasă ca şi cealaltă. Ei turbau de mânie, şi s-au sfătuit ce ar putea să-i facă lui Isus”.

Ce deşertăciune şi goliciune a sărbătorii. Sabatului omenesc vedem aici. Acei farisei religioşi ar fi fost mai mulţumiţi dacă ucenicii ar fi murit de foame, decât să fie atins Sabatul lor. Ei ar fi privit mai cu plăcere pe omul acela, târându-şi mâna uscată până la mormânt decât să fie vindecat în ziua Sabatului lor. De fapt, cu adevărat, acela era Sabatul lor, nu al lui Dumnezeu. Odihna Lui nu se putea împăca deloc cu „foame” şi cu „mâni uscate”. Aceşti învăţători ai Scripturii, nu înţelegeau că toate rânduielile legii trebuie să facă loc harului lui Dumnezeu care se coborâse ca să ajute nevoile omeneşti. Harul se ridică în măreţia lui deasupra tuturor îngrădirilor legii şi credinţa se bucură de strălucirea lui. Religiozitatea deşartă însă se poticneşte în faţa lucrărilor harului şi îndrăznelii credinţei. Fariseii nu ştiau că omul cu mâna uscată era o icoană a stării morale a poporului întreg, o dovadă vie a depărtării lor de Dumnezeu. Dacă ar fi fost într-o stare dreaptă şi plăcută lui Dumnezeu, nu s-ar fi găsit în mijlocul lor un om cu o mână uscată, care să aibă nevoie de vindecare. Însă ei se depărtaseră cu totul de Dumnezeu, şi De aceea Sabatul lor era o formă goală, o regulă fără putere.

O alta pildă o găsim în Luca 13:10-16, în istoria femeii, care „avea de optsprezece ani un duh de neputință”.

„Isus învăţa pe norod într-o sinagogă în ziua Sabatului. (Deci nici o odihnă pentru El). Şi acolo era o femeie stăpânită de optsprezece ani de un duh de neputință; era gârbovă, şi nu putea nicidecum să-şi îndrepte spatele. Când a văzut-o Isus a chemat-o şi la zis: „Femeie, eşti dezlegată de neputinţa ta”. Şi-a întins mâinile peste ea: îndată s-a îndreptat, şi slăvea pe Dumnezeu. Ce frumoasă pilda de lucrarea Lui Cristos şi roadele ei. Dar fruntaşul sinagogii, mâniat că Isus săvârşise vindecarea aceasta în ziua Sabatului, (Sabatul omului fusese atins, puţin îi păsa de neputinţa femeii, doar Sabatul să fie păzit), a luat cuvântul şi a zis norodului: Sunt şase zile în care trebuie să lucreze omul: veniţi, dar în aceste zile să vă vindecaţi, şi nu în ziua Sabatului!” (Cât de puţin se gândea el că era în faţa Domnului Sabatului; care nu se putea odihni în faţa nevoilor omului).

„Făţarnicilor”, i-a răspuns Domnul; oare în ziua Sabatului nu-şi dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle, şi-l duce de-1 adapă? Dar femeia aceasta, care este o fiica a lui Avraam, şi pe care Satana o ţinea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie dezlegată de legătura aceasta în ziua Sabatului (Luca 13:10-16).

Ce mustrare nimicitoare şi ce dezvăluire a stricăciunii sistemului iudaic! Să ne gândim numai la deosebirea izbitoare: Un Sabat şi o fiică a lui Avraam, legată de optsprezece ani de mâna grozavă a Satanei! Nimic nu orbeşte atât de mult mintea, în lumea aceasta, nu învârtoşează inima şi nu face pe om atât de imoral, ca o religie fără Cristos. Puterea ei amăgitoare şi înjositoare nu poate fi judecată decât în lumina stării de fată a lui Dumnezeu. Ce-i păsa fruntaşului sinagogii de acea femeie sărmană! După el, ea putea să-şi târâie toată viata trupul bolnav şi să umble ca un semn şi ca o mărturie a puterii Satanei. El era mulţumit, numai să-şi poată ţinea Sabatul lui. Nu puterea Satanei l-a scos din fire, ci puterea lui Cristos care s-a arătat în izbăvirea femeii din starea de roabă a Satanei. Însă Domnul i-a dat un răspuns potrivit, zdrobitor: „Pe când vorbea El astfel, toţi potrivnicii Lui au rămas ruşinaţi; şi norodul se bucura de toate lucrurile minunate, pe care le făcea El”. Ce deosebire! Pe de o parte apărătorii unei religii fără inimă şi fără preţ daţi de gol, ruşinaţi şi încurcaţi, iar pe de alta toată mulţimea poporului, bucurându-se de lucrările minunate ale Fiului lui Dumnezeu, care venise în mijlocul lor, ca să-i izbăvească de puterea stricătoare a Satanei şi să le umple inimile cu bucuria mântuirii lui Dumnezeu şi gura cu lauda Lui.

Ca să cercetăm mai mult în lumina Cuvântului lui Dumnezeu Sabatul, care neliniştişte atâtea suflete, ne vom îndrepta spre evanghelia lui Ioan. La începutul capitolului 5 ni se înfăţişează o privelişte care ne arată bine starea de atunci a lui Israel. Iazul Betezda arata lămurit toata ticăloşia în care se scufundase omul, şi Israel în deosebi. În cele cinci pridvoare ale ei „zăceau o mulţime de bolnavi, orbi, şchiopi, uscaţi, care aşteptau mişcarea apei”. Ce arătare covârşitoare a stării morale şi duhovniceşti a omului, privit din punctul de vedere al lui Dumnezeu! „Orb,

şchiop, uscat”, iată starea adevărată a omului.

Dar în mijlocul acestei cete de oameni bolnavi era unul atât de slab şi lipsit de ajutor, încât nici apa din Betezda nu-l putea ajuta. „Acolo se afla un bolnav de treizeci şi opt de ani. Isus când l-a văzut zăcând, i-a zis: „Vrei sa te faci sănătos?” Ce belşug de har şi de putere cuprinde această întrebare! Ea trecea cu mult dincolo de gândurile bietului bolnav. El se gândea numai la ajutor omenesc sau numai la puterea lui să se scoboare în iaz. Nu ştia că Acela, care vorbea cu el, era mai mult decât iazul cu mişcarea lui la vremea anumită, că El era mai presus de orice slujbă a îngerilor şi de orice ajutor omenesc, ba chiar, că Lui îi era dată toată puterea în cer şi pe pământ. De aceea el i-a răspuns: „Doamne, n-am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se tulbură apa, şi până mă duc eu, se pogoară altul înaintea mea”.

Iată o Icoana potrivită a tuturor acelora care îşi caută mântuirea în rânduieli şi întocmiri din afară, fiecare se gândeşte numai la sine şi caută să se ajute cum poate. Nimeni nu se gândeşte la celălalt, căci are de ajuns de lucru cu sine. Dar harul lucrează cu totul altfel: „Scoală-te”, i-a zis Isus, „ridică-ţi patul şi umbla”. Îndată omul acela s-a făcut sănătos, şi-a luat patul şi umbla. Ziua aceea era o zi de Sabat”.

Aici întâlnim iarăşi Sabatul omului. De buna seama că nu era Sabatul lui Dumnezeu. Mulţimea nenorociţilor, care se înghesuia în pridvoarele Betezdei dovedea, că odihna lui Dumnezeu încă nu sosise şi minunatul Lui Sabat încă nu se coborâse peste această lume păcătoasă. Când va veni acea zi binecuvântată, nu vor mai fi orbi, şchiopi şi uscaţi. Sabatul lui Dumnezeu nu se poate împăca deloc cu nenorocirea omenească.

Sabatul nu mai era semnul legământului dintre Dumnezeu şi sămânţa lui Avraam, aşa cum fusese odată şi cum va mai fi, ci semnul îngâmfării omului. „Iudeii ziceau deci celui ce fusese vindecat: „E ziua Sabatului, nu-ţi este îngăduit să-ţi ridici patul”…

Fără îndoiala îi era destul de îngăduit să zacă în patul acela săptămână după săptămână, lună după lună, an după an, în timp ce ei îşi vedeau de ţinerea deşartă, fără folos şi goală a sabatului lor. Dacă ar fi avut măcar o rază de lumina duhovnicească, ar fi văzut zădărnicia încercării lor de a-şi păstra părerile lor moştenite din moşi strămoşi, despre ţinerea Sabatului în fata ticăloşiei, bolii şi suferinţei omeneşti. Dar erau orbi; şi De aceea când s-au arătat roadele slujbei lui Cristos, au avut îndrăzneala să le socotească „ne îngăduite”.

„Din pricina aceasta Iudeii au început să urmărească pe Isus şi să caute să-L omoare, pentru că făcea aceste lucruri în ziua Sabatului”. Ce privelişte! Mulţimea religioasă, ba chiar fruntaşii şi povăţuitorii poporului mărturisitor al lui Dumnezeu, caută să omoare pe Domnul Sabatului, pentru că vindecase pe un om în ziua Sabatului! Dar ce le răspunde Domnul? Cuvintele Lui sunt vrednice de ţinut minte. El spune: „Tatăl Meu lucrează până acum; şi Eu de asemenea lucrez”. Acest răspuns scurt dezvăluie rădăcina întregii rătăciri. El ne arată pe deoparte starea tristă a neamului omenesc şi ne pune pe de alta parte, în faţa ochilor, taina vieţii şi slujbei Domnului nostru. El n-a venit în lumea aceasta ca să se odihnească. Cum putea El să se odihnească? Cum ar fi putut să se odihnească dragostea dumnezeiască în faţa unei astfel da stări a lucrurilor? Cu neputinţă! Pe un loc al păcatului şi al nenorocirii, dragostea nu poate decât să lucreze. Tatăl a început să lucreze îndată după ce a căzut omul. Apoi a venit Fiul, ca să ducă înainte lucrul început, iar astăzi lucrează Duhul Sfânt. Într-o lume ca aceasta rânduiala dumnezeiască este lucru, nu odihna. „Aşa dar mai rămâne pentru poporul lui Dumnezeu o odihnă ca cea de Sabat”.

Domnul nostru umbla şi făcea bine în ziua Sabatului ca şi în oricare alta zi; şi după ce şi-a isprăvit lucrarea de mântuire, a petrecut Sabatul în groapa, din care a înviat în ziua întâi a săptămânii, ca cel dintâi născut dintre cei morţi şi ca o căpetenie a unei zidiri noi. În această zidire noua, toate lucrurile sunt de la Dumnezeu şi mai putem adăoga, că nu se poate pune în legătura cu ea întrebarea de „zile, luni, vremi de sărbătoare şi ani”. Cel ce pricepe însemnătatea morţii şi a învierii lui Cristos, nu va recunoaşte ţinerea unor anumite zile. Moartea lut Cristos a pus capăt acestui şir de lucruri, iar învierea Lui ne duce pe un tărâm cu totul nou unde dreptul şi cinstea noastră cea mai înalta este să trăim în lumina şi puterea acelor adevăruri veşnice, care sunt ale noastre în Cristos Isus şi care stau cu totul împotriva obiceiurilor întemeiate pe credinţa deşartă şi pe slujbele unei religiozităţi a firii vechi şi a lumii.

Ajungem acum la un alt punct, foarte interesant, şi anume la deosebirea dintre Sabat şi ziua Domnului sau ziua întâi a săptămânii.

Am mai spus că Domnul a petrecut Sabatul în mormânt. Acesta este un fapt foarte însemnat. El ne spune că starea veche a lucrurilor a fost înlăturata şi că e cu neputinţă să se mai ţină Sabatul într-o lume a păcatului şi a morţii. Dragostea nu putea să se odihnească într-o astfel de lume. Ea nu putea decât să lucreze şi să moară. Aceasta este învăţătura pe care o citim deasupra mormântului, în care a fost îngropat Domnul Sabatului.

Dar ce înseamnă cea dintâi zi a săptămânii? Nu este ea oare Sabatul pe o temelie nouă, Sabatul creştinesc? În Noul Testament nu e numită niciodată astfel. Dacă ne aruncăm o privire în Faptele Apostolilor, vom vedea că aceste două zile erau bine deosebite una de alta. În ziua Sabatului găsim pe Iudei adunaţi în sinagogile lor, ca să citească legea şi prorocii, iar în ziua întâi a săptămânii pe creştini, ca sa frângă pâinea. Aceste două zile sunt tot atât de deosebite între ele, ca şi iudaismul şi creştinismul. Scriptura nu dă nici cea mai mică întărire gândului, că Sabatul a fost mutat în ziua întâi a săptămânii. Nicăieri nu ni se spune că Sabatul evreiesc a fost schimbat în ziua întâi a săptămânii. Sabatul nu este numai „o şaptea zi, ci chiar ziua a şoptea. Lucrul acesta trebuie băgat bine de seamă, deoarece unii cred, că în Vechiul Testament s-a hotărât ca a şaptea parte din timp sa fie lăsată pentru odihna trupului şi pentru împlinirea rânduielilor religioase şi ca se poate alege pentru aceasta oricare zi. Nu trebuie să mai spunem, că acest fel de a vedea este greşit. Sabatul din rai a fost ziua a şaptea şi Sabatul lui Israel a fost tot ziua a şaptea. Însă ziua a opta ne îndreaptă gândurile înainte spre veşnicie, şi în Noul Testament ea e numită „ziua întâia a săptămânii”, ca să însemne începutul acelei rânduieli noi a lucrurilor, a cărei temelie este crucea şi al cărei cap slăvit este Cristos cel înviat. A numi această zi „Sabatul creştinesc”, înseamnă a amesteca lucruri pământeşti cu lucruri cereşti, a coborî pe creştin din locul său, în care este unit cu un Cristos Cel înviat şi slăvit în ceruri, şi a-l face să ţină cu credinţă deşartă anumite zile, lucru pe care apostolul îl mustră atât de aspru în epistola către Galateni.

Biserica, deşi e pe pământ, nu este din lumea aceasta, după cum nici Cristos nu este din lumea aceasta. Obârşia ei este cerească, felul ei de a fi este ceresc, temeiurile ei cereşti şi tot cereşti sunt viaţa şi nădejdile ei. Ea stă, ca sa zicem aşa, între cruce şi slavă. Cele două lucruri importante ale Bisericii pe pământ sunt ziua în care s-a pogorât Duhul Sfânt şi a întemeiat-o, şi venirea Domnului, ca să o ia la Sine.

Toate acestea sunt arătate atât de limpede, că orice încercare de a rândui Bisericii lui Dumnezeu ţinerea, potrivit legii sau a credinţei deşarte, de „zile, luni noi, vremi, de sărbătoare şi ani” nu înseamnă decât o schimbare a întregii stări a creştinului, o lovitură împotriva desăvârşirii descoperirii dumnezeieşti şi o lipsire a creştinului de locul şi partea, date lui prin harul nemărginit al lui Dumnezeu şi prin lucrarea desăvârşită

a lui Isus Cristos. Că aşa este, o dovedeşte locul cunoscut din Coloseni 2:6-23, un loc care ar trebui scris în inimile noastre cu slove, care să nu se mai poată şteargă. „Astfel dar, după cum aţi primit pe Cristos Isus, Domnul, aşa să şi umblaţi în El, fiind înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă după învăţăturile care v-au fost date, şi sporind în ea cu mulţumiri către Dumnezeu. Luaţi seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia şi cu o amăgire deşartă, după datina oamenilor, după învăţăturile începătoare ale lumii şi nu după Cristos. Căci în El locuieşte trupeşte toata plinătatea Dumnezeirii. Voi aveţi totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii şi stăpâniri. În El aţi fost tăiaţi împrejur, nu cu o taiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Cristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământeşti, fiind îngropaţi împreună cu El, prin botez, şi înviaţi în El şi împreună cu El, prin credinţa în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morţi. Pe voi, care eraţi morţi în greşelile voastre şi în firea voastră pământească ne tăiată împrejur. Dumnezeu v-a adus la viaţă împreuna cu El, după ce ne-a iertat toate greşelile.

A şters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră, şi ne era potrivnic, şi l-a nimicit, pironindu-1 pe cruce. A dezbrăcat domniile şi stăpânirile, şi le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieşit biruitor asupra lor prin cruce.

Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună noua, sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Cristos. Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-şi voia lui însuşi, printr-o smerenie şi închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe car nu le-a văzut, umflat de o mândrie deşartă, prin gândurile firii lui pământeşti, şi nu se ţine strâns de Capul din care tot trupul, hrănit şi bine închegat, cu ajutorul încheieturilor şi legăturilor îşi primeşte creşterea pe care i-o dă Dumnezeu. Daca aţi murit împreuna cu Cristos faţă de învăţăturile începătoare ale lumii, de ce, ca şi cum aţi trăi încă în lume, vă supuneţi la porunci ca acestea: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!” Toate aceste lucruri, care pier odată cu întrebuinţarea lor, şi sunt întemeiate pe porunci şi învăţături omeneşti, au în adevăr o înfăţişare de înţelepciune, într-o închinare voită, o smerenie şi asprime faţă de trup, dar nu sunt de nici un preţ împotriva gâdilării firii pământeşti”.

Priceperea acestui loc din Scriptură nu dezleagă numai orice întrebare cu privire la Sabat, ci şi cu privire la sistemul întreg în legătură cu el. Dacă îşi înţelege cu adevărat starea lui, creştinul a isprăvit-o pentru totdeauna cu toate întrebările despre „băutură şi mâncare”, „zile şi luni noi”, vremi de sărbătoare şi ani. El nu mai ştie de vremuri şi locuri sfinte. El a murit împreună cu Cristos faţă de începuturile desăvârşite ale lumii şi ca atare e izbăvit de toate rânduielile unei religii de tradiţie. El face parte din cer, unde n-au ce căuta lunile noi, sabatele şi zilele sfinte. El face parte din zidirea cea nouă, în care toate lucrurile sunt de la Dumnezeu. Porunci ca „nu atinge, nu gusta, nu pune mâna” sau alte lucruri ca acestea nu mai au pentru el nici o putere.

Urechea lui este deschisa, ca să audă îndemnul plin de putere al apostolului: „Dacă deci aţi înviat împreună cu Cristos, să umblaţi după lucrurile de sus, unde Cristos şade la dreapta lui Dumnezeu. Umblaţi după lucrurile de sus, nu după cele de pe pământ. Căci voi aţi murit şi viata voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Când se va arăta Cristos, viaţa voastră, atunci vă veţi arăta şi voi împreună cu El în slavă. De aceea omorâţi mădularele voastre pământeşti…” (Col. 3:1-5).

Iată creştinismul adevărat şi viu. Viaţa creştinească nu stă în ţinerea anumitor rânduieli, porunci şi datini omeneşti. Ea este un fapt dumnezeiesc. Este Cristos în inimă, şi Cristos arătat în viata de toate zilele prin puterea Duhului Sfânt. Este omul nou. făcut după chipul lui Cristos şi arătat în cele mai mici lucruri ale vieţii de toate zilele, în familie, în afaceri, în toate legăturile şi în toată fiinţa noastră, în vorbă şi faptă. Nu este numai o mărturisire goală sau nişte păreri şi simţiri schimbătoare sau un crez oarecare, ci un adevăr viu nezdruncinat. Este împărăţia lui Dumnezeu aşezată în inimă, arătându-şi influenţa ei binefăcătoare asupra întregii noastre fiinţe şi gândiri precum şi asupra lumii în care trăim zi de zi. Este creştinul, umblând pe urmele lui Cristos şi făcând bine, care nu trăieşte pentru sine, ci pentru alţii, şi a cărui bucurie este să slujească şi să mângâie orice inimă neliniştita şi nemângâiată, să uşureze orice duh zdrobit şi să aibă milă de orice durere şi necaz, este el creştinul adevărat?

Iată creştinismul! Cât de mult se deosebeşte el de o religie de forme, în care stăpâneşte legalismul şi credinţa deşartă! Cât se deosebeşte el de cel ce încearcă păzirea nesocotită a zilelor, lunilor, vremurilor şi anilor, de ferirea de a mânca anumite mâncări, de oprirea de la căsătorie, şi altele de felul acesta! Cât se deosebeşte el de „viaţa unui pustnic în munţi”! Şi cât de mult se deosebeşte el de o religie care una învaţă şi alta face, care cunoaşte adevăruri mari, dar nu le împlineşte, sau este nesupus la Cuvântul lui Dumnezeu.

Cu aceasta cred că cititorul va fi înţeles locul pe care-l are Sabatul. El va fi văzut că Sabatul este în legătură cu Israel şi era un semn între Domnul şi Israel şi o piatră de încercare pentru starea lor morală. Apoi va fi văzut că Israel n-a ţinut niciodată Sabatul cu adevărat, nici nu i-a înţeles rostul, nici nu l-a preţuit cum a trebuit. Aceasta s-a văzut în viaţa, slujba şi moartea Domnului Isus – care a făcut multe din minunile Lui în ziua Sabatului şi la urmă a petrecut ziua aceasta în mormânt.

Apoi va fi înţeles deosebirea dintre ziua întâi a săptămânii sau ziua Domnului şi Sabat. Ziua Domnului nu se numeşte niciodată Sabat în Noul Testament. E cu totul deosebită de Sabat. Nu este Sabatul schimbat sau mutat, ci o zi cu totul nouă, care îşi are temelia ei deosebită şi rostul ei anumit, lăsând Sabatul cu totul neatins, ca un aşezământ pus de o parte acum, dar care va fi ţinut din nou când sămânţa lui Avraam se va întoarce iarăşi în ţara lor (vezi Ezechiel 46:1-12).

Trebuie să mai spunem câteva cuvinte despre locul pe care-l are în Noul Testament cea dintâi zi a săptămânii sau ziua Domnului. Deşi ea n-are nimic a face ca Sabatul, cu zilele sfinte sau lunile noi, are totuşi un loc deosebit şi însemnat în creştinism, lucru care se poate dovedi cu multe locuri din Noul Testament. În ziua aceasta a înviat Domnul din morţi. În ziua aceasta s-a arătat El de mai multe ori ucenicilor. În ziua aceasta s-au adunat la Troa apostolul Pavel cu fraţii, ca să frângă pâinea (Faptele 20:7). Apostolul sfătuieşte pe Corinteni şi pe toţi aceia, care cheamă pretutindeni Numele Domnului nostru Isus Cristos, să pună deoparte pentru ajutorarea fraţilor câte ceva, în ziua întâi a săptămânii, şi ne învaţă prin aceasta limpede că ziua întâi a săptămânii era ziua, în care se adunau copiii lui Dumnezeu, ca sa prăznuiască Cina Domnului, şi că închinarea, slujba şi legătura strânsă între fraţi ţinea de această zi. Apostolul Ioan ne spune limpede ca tot în această zi a fost răpit în Duh şi a primit acea descoperire minunată, care alcătuieşte sfârşitul Cărţii Sfinte.

Unii cred ca vorbele „în ziua Domnului” din Apocalipsa 1:10, ar însemna ziua când Domnul Cristos va veni cu putere şi va împăraţi. Dar împotriva acestei păreri sunt două dovezi. Întâi, cuvintele „în ziua Domnului” din Apocalipsa 1:10, sunt cu totul deosebite de ziua Domnului din 1 Tesaloniceni 5:2 şi 2 Tesaloniceni 2: 2 şi 2 Petru 3:10. În Apocalipsa 1:10 e vorba de ziua a opta, ziua întâi a săptămânii, pe când în celelalte e vorba de ziua Domnului când Domnul va veni sa împărăţească.

A doua dovadă este că cea mai mare parte din Apocalipsa nu are în vedere atât „ziua Domnului” de la urmă cât mai ales faptele înainte mergătoare ei. Deci ziua Domnului, adică ziua întâi a săptămânii sau a opta are un loc deosebit în Cuvântul lui Dumnezeu, loc pe care orice creştin îl va recunoaşte.

Ziua întâi a săptămânii nu este deci pentru creştinul adevărat nici Sabatul iudeu şi nici duminica Neamurilor, ci ziua Domnului, în care copiii lui Dumnezeu se adună fericiţi şi mulţumitori în jurul mesei Sale, ca prin frângerea pâinii, să vestească moartea Lui, până ce va veni El. Nu e nevoie să mai spunem ca nu-i vorba de robie legală în legătura cu ziua întâi a săptămânii. Noi n-avem o poruncă anume prin care să ni se ceară să ţinem această zi, însă locurile pomenite mai sus sunt de ajuns pentru orice suflet duhovnicesc. Ba, putem chiar spune, că imboldurile firii dumnezeieşti vor îndemna pe orice creştin să iubească şi să cinstească ziua Domnului şi s-o despartă de celelalte zile, pentru închinarea şi slujba lui Dumnezeu. Nu simte oare orice inimă curată, dezgust când vede că cineva mărturiseşte că iubeşte pe Cristos şi în acelaşi timp întrebuinţează ziua Domnului pentru orice afaceri şi treburi nefolositoare? Credem că e cinstea noastră sfânta, să ne ferim pe cât e cu putinţă de toate lucrurile fireşti şi pământeşti şi să închinăm ceasurile din ziua Domnului, Lui însuşi şi slujbei sale. S-ar spune poate că creştinul trebuie să închine toate zilele Domnului. Foarte adevărat, căci noi suntem ai Domnului în cel mai deplin înţeles al cuvântului. Tot ce avem şi ce suntem este al Lui. Suntem chemaţi să facem totul în Numele Lui şi spre slava Lui. N-ar trebui să începem în cursul săptămânii nimic, fără să cerem întâi binecuvântarea Lui. Totuşi Noul Testament ne învaţă, că ziua Domnului are un loc deosebit şi o însemnătate, pe care n-o are nici una din celelalte zile ale săptămânii. De aceea credem că e datoria noastră sfântă să ne ferim în ziua Domnului de orice treburi, cu excepţia celor ce nu se pot amâna. Şi mai trebuie stă mulţumim lui Dumnezeu că ţinerea zilei Domnului este poruncită chiar de legi omeneşti. Ce dar măreţ este ziua Domnului cu despărţirea ei de lucrurile lumeşti! Ce am face fără ea? Ce întrerupere binecuvântată a necazurilor săptămânii! Cât de înviorătoare este venirea ei pentru un suflet duhovnicesc! Cât de scumpă adunarea în jurul mesei Domnului, făcută în amintirea Lui, spre a vesti moartea Lui şi a-i aduce slavă şi închinare. Cât de îmbucurătoare sunt feluritele slujbe din ziua Domnului, fie că e vorba de vestirea Evangheliei, de păstorirea credincioşilor, de adunări pentru adâncirea în Cuvânt, sau de răspândirea de literatură creştină! Cine ar putea arăta cât de mare este preţul şi folosul acestor slujbe! Ziua Domnului este pentru slujitorii Lui mai mult decât o zi de odihnă trupească. Ea este de fapt pentru ei mai obositoare decât celelalte zile ale săptămânii. Însă aceasta este o oboseală binecuvântată, sfântă, o oboseală, care-şi va primi răsplata ei minunata în odihna aceia, care mai rămâne încă pentru poporul lui Dumnezeu.

În zilele noastre se spune foarte des: „Deoarece nu mai suntem sub lege, nu mai suntem datori să ţinem Duminica”. Punctul acesta de vedere este al multor creştini de nume, care apăra aşa zisele petreceri de Duminecă. Nu e greu de înţeles ce se caută şi ce se urmăreşte prin asta. Se caută înlăturarea legii ca să pună în loc o slobozenie pentru mulţumirea firii pământeşti. Oamenii aceştia nu înţeleg, că singura cale ca să scapi de sub lege, este să mori faţă de ea şi deci să mori şi faţă de păcat şi faţă de lume. Creştinul, slavă Domnului, este slobod faţă de lege, însă nu ca să-şi facă poftele în ziua Domnului sau în altă zi, ci ca să trăiască pentru Dumnezeu. „Cât despre mine, eu, prin Lege, am murit faţă de Lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu” (Galateni 2:19). Acesta este tărâmul creştinesc.

Deşi însă pe acest tărâm nu se găsesc decât cei născuţi din Dumnezeu, credem că atât popoare întregi, cât şi fiecare om în parte, sunt răspunzători de mărturisirea pe care o fac. Aşa că popoarele, care mărturisesc şi se numesc creştine, vor fi judecate nu numai după lumina care se poate vedea în lumea înconjurătoare ca păgânii, sau după legea lui Moise ca Israel, ci după lumina deplină a creştinismului, pe care-l mărturisesc, după toate adevărurile binecuvântate, care se găsesc în Biblia, pe care o au şi cu care se laudă. Păgânii vor fi judecaţi pe temeiul luminii care se vede de la facerea lumii. Iudeii pe temeiul legii, iar creştinii de nume pe temeiul adevărurilor creştinismului

Faptul acesta face plină de răspundere starea tuturor popoarelor care îşi zic creştine. De bună seamă că Dumnezeu le va judeca pe temeiul mărturisirii lor. E zadarnic să spui, că ei nu înţeleg ce mărturisesc Căci de ce mărturisesc lucruri pe care nu le înţeleg şi nu le cred? Fapt e, că ei mărturisesc că pricep şi cred şi după acest fapt vor fi judecaţi. Cât de grozav este gândul că vei fi judecat după Cuvântul lui Dumnezeu! Ce judecată îi va lovi! Care va fi sfârşitul lor!

Sfârşitul capitolului nostru nu cere lămuriri. După ce Moise a pus în faţa norodului încă odată cele zece porunci, le aduce aminte împrejurările măreţe care au însoţit darea legii, precum şi simţirile şi spusele lor cu acel prilej (versetul 22-33).

„Acestea sunt cuvintele pe care le-a rostit Domnul cu glas tare pe munte, din mijlocul focului din nori şi din negura deasă şi le-a spus la toată adunarea voastră, fără să adauge ceva. Le-a scris pe două table de piatră, şi mi le-a dat Când aţi auzit glasul acela din mijlocul întunericului, şi pe când tot muntele era aprins, căpeteniile seminţiilor voastre şi bătrânii voştri s-au apropiat toţi de mine, şi aţi zis: „Iată că Domnul Dumnezeul nostru, ne-a arătat slava şi mărimea Lui şi noi i-am auzit glasul din mijlocul focului; astăzi, am văzut ca Dumnezeu a vorbit unor oameni, şi totuşi au rămas vii. Şi acum pentru ce să murim? Căci acest foc mare ne va mistui; dacă vom auzi şi mai departe glasul Domnului, Dumnezeului nostru, vom muri Cine este în adevăr, omul acela, care să fi auzit vreodată, ca noi, glasul Dumnezeului celui viu vorbind din mijlocul focului, şi totuşi să fi rămas viu? Apropie-te mai bine tu şi ascultă tot ce ţi va spune Domnul, Dumnezeul nostru; apoi să ne spui tu însuţi toi ce-ţi va spune Domnul, Dumnezeul nostru, şi noi vom asculta, şi vom face”. Domnul a auzit cuvintele pe care mi le-aţi spus. Şi Domnul mi-a zis: „Am auzit cuvintele pe care ţi le-a spus poporul acesta: tot ce au zis este bine. O! de ar rămânea ei cu aceiaşi inimă ca să se teamă de Mine şi să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiţi pe vecie, ei şi copiii lor! Du-te, spune-le: „Întoarceţi-vă în corturile voastre”. Dar tu, rămâi aici cu Mine, şi-ţi voi spune toate poruncile, legile şi rânduielile, pe care să-i înveţi să le împlinească în ţara pe care le-o dau în stăpânire”. Luaţi seama dar, să faceţi aşa cum v-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru; să nu vă abateţi de la cele ce a poruncit El nici la dreapta, nici la stânga. Să urmaţi în totul calea pe care v-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru să umblaţi, ca să trăiţi şi să fiţi fericiţi, şi să aveţi zile multe în ţara pe care o veţi lua în stăpânire”.

Ţinta de căpetenie a Deuteronomului se arată aici iarăşi în toată strălucirea. Ea este îmbrăcata în cuvintele mişcătoare şi puternice, care alcătuiesc sâmburele acestui loc: „O! de ar rămânea ei cu aceiaşi inimă, ca să se teamă de Mine şi să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiţi pe vecie, ei şi copiii lor!”

Ce cuvinte scumpe! Ele ne arată izvorul tainic al vieţii pe care suntem chemaţi noi creştinii s-o trăim zilnic, într-o ascultare de copil şi fără cârtire, temându-ne de Domnul, nu într-un duh de robie, ci cu acea iubire adevărată şi supusă, pe care a vărsat-o Duhul Sfânt în inimile noastre. Iată ceea ce umple de bucurie inima Tatălui nostru iubitor. Cuvântul Lui către noi este: „Fiule, dă-mi inima ta!” Dacă i-am dat inima, toate celelalte vin de la sine. O inimă iubitoare se bucură când împlineşte toate poruncile Domnului, iar înaintea lui Dumnezeu nu are preţ decât ce izvorăşte dintr-o inimă iubitoare. Inima este izvorul

Inima este izvorul tuturor pâraielor vieţii. Dacă deci inima este stăpânită de iubirea lui Dumnezeu, aceasta se va arăta prin ţinerea cu luare aminte a poruncilor Lui. Iubim poruncile Lui pentru că-L iubim pe El. Orice cuvânt care vine de la El, are un preţ nespus pentru o inimă care-L iubeşte. Orice porunca, orice îndrumare, orice judecată, cu un cuvânt, toată legea Lui, este iubită şi cinstita, pentru că stă în legătură cu Numele şi Fiinţa Lui.

În psalmul 119 găsim o adeverire nespus de frumoasa a celor de mai sus şi în acelaşi timp pilda frumoasă a unui suflet, care şi-a găsit bucuria adâncă şi statornică în legea lui Dumnezeu. În acest psalm minunat nu se găsesc mai puţin decât o suta şaptezeci de pomeniri ale Cuvântului şi legii scumpe a lui Dumnezeu. Vom da aici câteva din ele.

„Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”. „Când urmez învăţăturile Tale, mă bucur de parc-aş avea toate comorile”. „Mă gândesc adânc la poruncile Tale, şi cărările Tale le am sub ochi”. „Mă desfătez în orânduirile Tale şi nu uit Cuvântul Tău”, „Îmi plânge sufletul de durere, ridică-mă după Cuvântul Tău”. „Mă ţin de învăţăturile Tale”. „Iată, doresc să împlinesc poruncile Tale”-„Mă încred în Cuvântul Tău”. „Mă desfătez în poruncile Tale, căci le iubesc”. „Rânduirile Tale sunt prilejul cântărilor mele în casa pribegiei mele”. „Îmi îndrept picioarele spre învăţăturile Tale”. „Mai mult preţuieşte pentru mine legea gurii Tale, decât o mie de lucruri de aur şi de argint”. „Legea Ta este desfătarea mea”. „Toate poruncile Tale nu sunt decât credincioşie”. „Cuvântul Tău Doamne, dăinuieşte în veci în ceruri”. „Niciodată nu voi uita poruncile Tale”, „Cât de mult iubesc legea Ta, toată ziua mă gândesc la ea”. „Ce dulci sunt Cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea”. Învăţăturile Tale sunt moştenirea mea de veci, căci ele sunt bucuria inimii mele”. „De aceea eu iubesc poruncile Tale, mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat”, „De aceea păzeşte sufletul meu învăţăturile Tale”

„Deschid ochii, ca să mă gândesc adânc la Cuvântul Tău”. „Temelia Cuvântului Tău este adevărul şi toate legile Tale cele drepte sunt veşnice”. „Inima mea nu tremura, decât de Cuvintele Tale”. „Mă bucur de Cuvântul Tău, ca cel ce găseşte o pradă mare”. „Multă pace au cei ce iubesc legea Ta”. „Sufletul meu ţine învăţăturile Tale, şi le iubesc mult de tot”.

Într-adevăr, face bine inimii când scrie şi citeşte lucruri de acestea, dintre care multe amintesc chiar spusele Domnului în zilele vieţii Sale pământeşti. El trăia totdeauna din Cuvânt. Aceasta era hrana sufletului Său, călăuza cărării Lui. Prin Cuvântul lui Dumnezeu a biruit El pe Satana şi a făcut pe Saduchei, pe Farisei şi pe Irodiani să tacă. Cu Cuvântul a învăţat El pe ucenici şi tot spre Cuvânt S-a îndreptat, când S-a înălţat la cer.

Ce însemnătate mare au toate aceste cuvinte pentru noi! Cât de întăritor şi înviorător este cuvântul Lui! Câta îmbărbătare să vedem cum Domnul întrebuinţează Scriptura în orice vreme! Ce loc i-a dat şi cu ce măreţie a folosit-o! El se întemeia totdeauna pe ea, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care hotărăşte totul. Deşi El era însuşi Dumnezeu, deşi El însuşi a dat această carte, a trăit totuşi pe pământ ca om şi a arătat limpede, că omul are datoria să trăiască după Cuvântul Lui Dumnezeu şi să se supună Lui.

În acelaşi timp găsim aici un răspuns pe deplin mulţumitor la întrebarea, pe care o pun deseori necredincioşii: „Cum putem şti că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu?” Oricine crede în Cristos şi mărturiseşte că El este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu descoperit în trup, Dumnezeu adevărat şi om adevărat, nu va putea tăgădui că această persoană dumnezeiască s-a întemeiat totdeauna pe Scripturi, pe Moise, pe prooroci şi pe Psalmi. El le-a recunoscut totdeauna ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu, El le-a dat ca Dumnezeu şi le-a primit ca om, a trăit prin ele şi le-a recunoscut în toate lucrurile. Ce trist este pentru biserică şi mai ales pentru acei învăţaţi, aşa zişi creştini, care au îndrăzneala să pună la îndoială insuflarea divină a Sfintei Scripturi în întregime, dar mai ales a celor cinci cărţi ale lui Moise! Ce grozav este gândul, că unii, care se numesc învăţători ai bisericii lui Dumnezeu, au îndrăzneala să numească neadevărate nişte scrieri, pe care însuşi Domnul şi învăţătorul nostru le-a recunoscut ca fiind dumnezeieşti.

Uneori se spune că lucrurile nu stau chiar aşa. Vai, vai! E o curată amăgire. Ritualismul, necredinţa şi credinţa deşartă se răspândesc mereu în jurul nostru. Şi unde nu stăpânesc ele în totul, vedem în cea mai mare parte o nepăsare, o răceală, o sete de plăcere, duh lumesc, cu un cuvânt totul şi orice, afară de îndreptare.

Unde a ajuns creştinătatea! Dar vai! Mărturia Sfintei Scripturi de la început până la sfârşit, proorocii şi apostolii dovedesc într-un glas, că starea de acum a lucrurilor nu numai că nu se va îndrepta, dar va fi tot mai tristă şi mai rea şi, înainte ca pământul acesta să se poată bucura de razele minunate ale împărăţiei de o mie de ani, va trebui ca judecata să-şi împlinească lucrarea ei grozavă. Lumea nu va fi întoarsă la Dumnezeu înainte de venirea Domnului Isus. Doar un mic număr îl va primi. Ceilalţi merg spre judecată.

Vrem oare să spunem prin asta, că nu recunoaştem binele, care s-a făcut şi încă se face? Ba dimpotrivă. Mulţămim lui Dumnezeu şi pentru cel mai mic lucru. Ne bucurăm de orice osteneala pentru răspândirea evangheliei scumpe a harului lui Dumnezeu, mulţumim pentru orice suflet, care e adus să primească mântuirea lui Dumnezeu. Ne bucurăm de milioanele de Biblii care se răspândesc pe pământul întreg, Cine ar putea socoti urmările binecuvântate ale răspândirii cărţii dumnezeieşti? Totuşi, nu credem că lumea poate fi întoarsă la Dumnezeu prin mijloacele întrebuinţate în zilele noastre. Scriptura spune, că atunci când se vor împlini judecăţile lui Dumnezeu pe pământ, locuitorii lumii vor învăţa dreptatea (Isaia 26:9). Locuitorii lumii nu vor învăţa neprihănirea şi dreptatea prin har, ci prin judecată.

Dar atunci, care este rostul evangheliei? Pentru ce se propovăduieşte ea, dacă nu pentru ca lumea să se întoarcă la Dumnezeu? Apostolul Iacov a dat, în cuvântarea sa ţinută cu prilejul adunării vestite de la Ierusalim, un răspuns hotărât la această întrebare. El spune: „Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu Şi-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-i poarte Numele”, nu însă, ca sa întoarcă neamurile la Dumnezeu. Locul acesta ne arată lămurit ţinta oricărei lucrări misionare, pe care oricare misionar ar trebui s-o aibă totdeauna în vedere în lucrul său şi anume: „să aleagă din mijlocul lor (a Neamurilor) un popor, care să-i poarte numele”, adică creştini adevăraţi, care fac parte din trupul lui Cristos.

E limpede, că apostolii Domnului nostru Isus Cristos, nu s-au gândit să întoarcă lumea la Dumnezeu, când au pornit la lucru. „Duceţi-vă şi propovăduiţi evanghelia la orice făptură. Cine va crede şi se va boteza, va fi mântuit, dar cine nu va crede, va fi osândit” (Marcu 16:15). Lumea era deci câmpul de lucru al celor doisprezece. Vestea lor era pentru toată făptura, dar se împlinea la cei ce credeau. Lucrul acesta era cu totul personal Cei doisprezece nu aveau porunca să mântuiască lumea, ci să ducă vestea evangheliei la lume. Abia după ce se va aduna prin propovăduirea Evangheliei în vremea de faţă un popor pentru cer, trupul lui Cristos, şi după ce va fi mutat acolo, va veni, după judecăţi grozave, vremea, „când pământul va fi plin de cunoaşterea Domnului” (Rugăm pe cititor să citească cu luare aminte Psalmul 67. El

dovedeşte, ca şi multe alte locuri din Scriptură, că binecuvântarea Neamurilor vine după întoarcerea lui Israel. „Dumnezeu să aibă milă de noi (Israel) şi să ne binecuvinteze, să facă să lumineze peste noi Faţa Lui, ca să se cunoască pe pământ calea Ta şi printre toate neamurile mântuirea Ta!… Dumnezeu ne binecuvintează şi toate marginile pământului se tem de El”. S-ar putea oare o dovadă mai puternică şi în acelaşi timp mai plăcută, pentru faptul că nu Biserica, ci Israel va fi întrebuinţat pentru binecuvântarea Neamurilor la venirea Domnului Isus ca să împărătească aici?). În ziua Rusaliilor s-a pogorât Duhul Sfânt din cer, nu ca să întoarcă lumea la Dumnezeu, ci s-o încredinţeze de vina de a fi lepădat pe Fiul lui Dumnezeu. Urmarea venirii lui a fost încredinţarea lumii de păcat (Ioan 16:8-11), şi ţinta de căpetenie a trimiterii Lui este alcătuirea unui trup din credincioşi adevăraţi atât dintre Iudei cât şi dintre Neamuri sau neiudei. Aceasta a fost taina al cărei slujitor a fost făcut Pavel şi pe care a desluşit-o în chip atât de minunat în epistola către Efeseni. E cu neputinţă să cunoşti acesta şi să crezi în acelaşi timp că întoarcerea lumii la Dumnezeu şi alcătuirea trupului lui Cristos pot sta alături.

Care era lucrul deosebit al slujbei apostolului Pavel, o găsim în locuri ca: Efeseni 3:1-10: „Iată de ce eu, Pavel, întemniţatul lui Isus Cristos pentru voi, Neamurilor… (Daca cel puţin aţi auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dală faţă de voi. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoştinţă de taina aceasta, despre care vă scrisei în puţine cuvinte. Citindu-le, vă puteţi închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Cristos, care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinţilor apostoli şi prooroci ai lui Cristos, prin Duhul. Că adică Neamurile sunt împreună moştenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi şi iau parte cu noi la aceiaşi făgăduinţă în Cristos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toţi sfinţii, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogăţiile nepătrunse ale lui Cristos, şi să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile, pentru ca domniile şi stăpânirile din locurile cereşti să cunoască azi, prin Biserică, înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu”.

Coloseni 1:23-29 „Negreşit, dacă rămâneţi şi mai departe întemeiaţi şi neclintiţi în credinţă, fără să vă abateţi de la nădejdea Evangheliei, pe care aţi auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de supt cer şi al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel. Mă bucur acum în suferinţele mele pentru voi, şi în timpul meu, împlinesc ce lipseşte suferinţelor lui Cristos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ea să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu. Vreau să zic: taina ţinută ascunsă din veşnicii şi în toate veacurile, dar descoperită acum sfinţilor Lui, cărora Dumnezeu a voit sa le facă cunoscut care este bogăţia slavei tainei acesteia între Neamuri, şi anume: Cristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, şi sfătuim pe orice om, şi învăţăm pe orice om în toată înţelepciunea ca să înfăţişam pe orice om, desăvârşit în Cristos Isus. Iată la ce lucrez eu şi mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine”. Şi multe alte locuri din Noul Testament ne vorbesc despre acest lucru..

De buna seamă că în cugetul lui Pavel n-a considerat niciodată întoarcerea lumii la Dumnezeu. El propovăduia evanghelia în toată adâncimea şi puterea ei, o propovăduia „de la Ierusalim şi ţările de primprejur, până la Iliri”. Vestea „Neamurilor bogăţiile nepătrunse ale lui Cristos”, însă niciodată cu gândul de a întoarce lumea la Dumnezeu. El ştia şi învăţa că lumea merge cu paşi repezi spre judecată şi că „în vremurile din urmă unii se vor lepăda de credinţă ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor, abătuţi de făţărnicia învăţătorilor mincinoşi, însemnaţi cu ferul roş în însuşi cugetul lor”. Acest martor credincios şi insuflat de Dumnezeu mai învaţă că „în zilele din urmă”, deci cu puţin înainte de venirea Domnului, „vor fi vremurile grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie, fără dragoste fireasca, neînduplecaţi, clevetitori, ne înfrânaţi, neîmblânziţi, vrăjmaşi ai oamenilor de bine, vânzători, obraznici, îngâmfaţi, vor iubi mai mult plăcerile, decât pe Dumnezeu; vor părea evlavioşi, dar în viaţă vor tăgădui ceea ce face puterea evlaviei” (1 Timotei 4:1-3; 2 Tim. 3:1-5).

Ce privelişte! Ea ne aduce aminte de sfârşitul capitolului întâi din epistola către Romani, unde găsim o zugrăvire asemănătoare, numai cu deosebire că acolo pana apostolului arată urâciunile păgânismului, pe când aici în 2 Timotei nu e vorba de păgânism, ci de creştinismul doar cu numele, de cei „ce vor părea evlavioşi”. Iată deci care-i sfârşitul stării lucrurilor din vremea de faţă. Iată lumea întoarsă la Dumnezeu, despre care se vorbeşte aşa de mult şi care se laudă doar! Vai, în jurul nostru sunt prooroci mincinoşi. Ei strigă: „Pace, pace!” dar pace nu este. Ei încearcă să spoiască zidurile căzute ale creştinismului. Dar toată osteneala lor e zadarnică, toată munca lor e fără folos. Judecata bate la uşă. Biserica a greşit grozav. Ea s-a abătut rău de la Cuvântul lui Dumnezeu şi s-a răzvrătit împotriva spuselor Domnului ei. Pentru creştinătatea doar cu numele, nu-i nici măcar o rază de nădejde. Acelaşi apostol, din ale cărui scrieri am pomenit atâtea, ne spune ca „taina fărădelegii” lucra încă de pe timpul lui. Ea a lucrat deci pană acuma mai bine de 19 veacuri. „Trebuia numai ca cel ce o opreşte acuma, să fie luat din drumul ei. Şi atunci se va arăta acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoasei şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună, pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi.” (2 Tesaloniceni 2:7-12).

Ce soartă grozavă au cei care doar se pretind a fi creştini! Şi toate acestea în faţa visurilor acelor prooroci mincinoşi, care caută să zugrăvească lucrurile, privindu-le doar dintr-o perspectivă frumoasă şi strălucitoare. Dar, lăudat fie Dumnezeu!

Este o situaţie specială pentru toţi care sunt ai lui Cristos. Acelora poate să le strige apostolul cuvintele pline de îmbărbătare: „Noi însă, fraţi prea iubiţi de Domnul, trebuie să mulţumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales ca să va dea mântuirea, în sfinţirea Duhului şi credinţa adevărului. Iată la ce v-a chemai El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătaţi slava Domnului nostru Isus Cristos.” (2 Tesaloniceni 2:13-14). Aici avem nădejdea minunata şi binecuvântată a copiilor lui Dumnezeu, nădejdea de a vedea pe „Luceafărul Strălucitor”. Toţi creştinii, îndrumaţi de Cuvântul lui Dumnezeu, îşi îndreaptă privirea spre această venire. Ei nu aşteaptă o lume mai bună sau întoarsă la Dumnezeu, ci aşteaptă să vină Domnul şi Mântuitorul lor, care a plecat să le pregătească un loc în Casa Tatălui Său, de unde va veni iarăşi, ca să-i ia la Sine, pentru ca şi ei sa fie acolo, unda este El. Aceasta este făgăduinţa scumpă dată chiar de El şi care se poate împlini în orice clipă. El întârzie numai, după cum spune Petru, în har plin de îndurare, deoarece nu vrea ca unii să se piardă, ci ca toţi sa se pocăiască. Dar când Duhul Sfânt va adăuga la trupul lui Cristos cel din urmă mădular, glasul arhanghelului şi trâmbiţa lui Dumnezeu vor suna şi toţi cei mântuiţi vor întâmpina în văzduh pe Domnul lor, cure se va coborî să-i ia la Sine, ca să fie totdeauna cu EL în slavă.

Aceasta este nădejdea Bisericii adevărate a lui Dumnezeu, pe care El ar vrea s-o vadă strălucind în inimile copiilor Lui în puterea ei curăţitoare şi înălţătoare. Vrăjmaşul a izbutit sa lipsească pe un mare număr din copiii lui Dumnezeu de această nădejde. În adevăr, timp de

veacuri ea a fost ştearsă din viziunea Bisericii. În vremurile din urmă însă a înflorit din nou în parte în inima credincioşilor. Vai, în parte! Căci, uneori nu auzi vorbindu-se de ea în biserică. Unde se aude vestea: „Iată, Mirele vine ieşiţi-i în întâmpinare!”, acolo e Duhul lui Dumnezeu prezent. Unii slujitori iubiţi ai lui Cristos abia dacă îndrăznesc s-o vestească, fiindcă se tem să nu fie daţi afară.

Ce dovadă de puterea de orbire a Satanei. El, Satana a lipsit Biserica de nădejdea ei dumnezeiască, şi în schimb i-a dat o lucrare de amăgire, o minciună. În loc sa aştepte „Luceafărul strălucitor de dimineaţă” a făcut-o să aştepte o împărăţie de o mie de ani fără Cristos. Biserica nu mai ştie unde e în ce priveşte viitorul ei. E ca o corabie mânată de valuri pe un ocean furtunos, fără busolă, fără cârmă, fără soare şi fără stele. Totul e întuneric.

De ce? Pentru că a pierdut din vedere Cuvântul curat şi de preţ al lui Dumnezeu, şi a primit în schimb crezuri şi mărturisiri de credinţă ale oamenilor care sucesc şi ciuntesc adevărul lui Dumnezeu.

Şi totuşi au o Biblie în mână. Adevărat; dar aşa aveau şi Iudeii, şi totuşi au lepădat pe Cel ce era „miezul” Bibliei de la început până la sfârşit. De aceea îi şi învinuia Domnul: „Cercetaţi Scripturile, căci credeţi că în ele aveţi viaţa veşnică, şi ele mărturisesc despre Mine; şi nu vreţi sa veniţi la Mine ca să aveţi viaţa” (Ioan 5). Ei aveau Scripturile, le citeau în sinagogi în fiecare Sabat; ele mărturiseau despre El, şi totuşi nu voiau să vină la El. De ce? Pentru că minţile le erau orbite de păreri religioase greşite. Erau sub influenţa învăţăturilor şi poruncilor omeneşti. Aşa deci, deşi aveau Scripturile şi se lăudau că le au, nu le cunoşteau şi nici nu erau călăuziţi de ele, la fel ca păgânii din jurul lor. Una e să ai Biblia în mână, în casă, şi în biserică, şi alta e să ai adevărurile Bibliei în inimă şi cuget şi să strălucească în viaţa ta.

Să luăm de pilda venirea Domnului. Poate fi ceva mai lămurit în Noul Testament decât că sfârşitul stării de acum a lucrurilor va fi o grozava lepădare de la credinţă şi de la adevăr, şi o răzvrătire pe faţă împotriva lui Dumnezeu şi a Mielului? Evangheliile, Epistolele şi Apocalipsa ne spun într-un glas adevărul acesta aşa de lămurit că şi un copil îl poate vedea.

Şi totuşi cât de puţini îl cred! Cei mai mulţi cred tocmai dimpotrivă, că în veacul de acum toată lumea, toate popoarele, se vor întoarce la Dumnezeu şi „va fi o turma şi un pastor”. Degeaba le îndrepţi luarea aminte asupra pildelor Domnului din Matei 13: cu neghinele, aluatul, şi grăuntele de muştar. Cum se potrivesc astea toate cu o lume întoarsa la Dumnezeu? Daca toata lumea are să se întoarcă la Dumnezeu prin vestirea Evangheliei, cum se poate să găsim neghina în câmp la sfârşitul veacului? Cum se face că se găsesc şi fecioare nechibzuite şi fecioare înţelepte la venirea Mirelui? Dacă lumea are să se întoarcă la Dumnezeu prin Evanghelie, atunci peste cine va veni „ziua Domnului ca un hoţ noaptea?” Sau ce înseamnă aceste cuvinte grozave: „Căci când oamenii vor zice: Pace şi linişte, atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei, cum vin durerile peste o femeie însărcinată, şi nu vor scăpa!” Cum se potrivesc la o lume întoarsă la Dumnezeu, creştină, cuvintele din capitolul întâi ale Apocalipsei: „Iată, El vine pe nori şi orice ochi îl va vedea, şi aceia care L-au străpuns; şi toate neamurile pământului se vor boci din pricina Lui?”

Cititorule, nu se vede lămurit adevărul? Nu se vede lămurit că părerea despre o lume care se va întoarce la Dumnezeu şi se va face toată creştină, este cu totul potrivnică învăţăturii Noului Testament? Cum se face atunci că mai toată creştinătatea crede aşa? Pentru că nu se vesteşte clar Cuvântului lui Dumnezeu. Trist, dar adevărat. Biblia se citeşte în creştinătate; dar adevărurile Bibliei nu sunt crezute, ba dimpotrivă, sunt lepădate. Şi toate astea. în ciuda zicerii: „Biblia, Biblia! Noi ne ţinem de Bibliei Ne întemeiem pe Biblie”. Iar protestanţii: „Biblia singură este religia Protestanţilor”.

Ne oprim aici. Nădăjduim că cititorul creştin a văzut cât de mult s-a depărtat Biserica mărturisitoare de la Cuvântul lui Dumnezeu. Aici e pricina răului. Ne-am depărtat de Cuvântul Domnului, şi de El însuşi. Până nu vedem şi nu recunoaştem acest lucru, nu e vindecare.

Domnul vrea pocăinţa şi zdrobire de inimă înaintea Lui. „Eu mă uit la omul care e sărac şi cu Duhul mâhnit şi tremura la Cuvântul Meu”. Aici e leacul. Dar să fie adevărat. N-ajunge sa spunem că suntem „săraci şi mâhniţi”, ci să fim cu adevărat. La omul acela Mă uit. Domnul să ne deschidă ochii să auzim glasul Lui! Să ne întoarcem inimile la El şi la Cuvântul Lui. Să întoarcem spatele cu hotărâre, odată pentru totdeauna, la orice nu e după Scriptură. Asta vrea Domnul Isus de la toţi ai Lui în mijlocul dărâmăturilor creştinătăţii.

Aici întâlnim marele adevăr de temelie, pentru ţinerea căruia a fost chemai în deosebi poporul lui Israel, anume adevărul, că Dumnezeu este singurul Domn. Adevărul acesta alcătuia temelia adevărată a sistemului iudaic. Poporul era fericit şi binecuvântat, câtă vreme ţinea cu tărie la acest adevăr; îndată însă ce îl părăsea, totul era pierdut. Adevărul acesta deosebea pe Israel de celelalte neamuri de pe pământ. Poporul era chemai să-l mărturisească în faţa unei lumi închinătoare la idoli „cu mulţii ei dumnezei şi domni”. Datoria lui sfântă şi cinstea lui era să mărturisească neîncetat, că este un singur Dumnezeu. Chiar Avram, tatăl lor, a fost chemai să plece dintre vecinii săi închinători la idoli, ca să fie o mărturie pentru singurul Dumnezeu adevărat şi viu.

În capitolul din urmă al cărţii Iosua, găsim o pomenire a acestui fapt. Iosua, în cea din urmă cuvântare a sa către popor, îndeamnă poporul aşa: „Iosua a adunat toate seminţiile lui Israel la Sihem şi a chemai pe bătrânii lui Israel, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui şi pe căpeteniile oastei. Ei s-au înfăţişat înaintea lui Dumnezeu. Iosua a zis întregului popor: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Părinţii voştri Terah, tatăl lui Avram şi tatăl lui Nahor, locuiau în vechime de cealaltă parte a Râului (Eufrat) şi slujeau altor dumnezei. Eu am luat pe tatăl vostru Avram din cealaltă parte a Râului şi l-am purtat prin toată ţara Canaanului; i-am înmulţit sămânţa şi i-am dat pe Isaac” (Iosua 24:1-3).

Ei n-ar fi trebuit să uite niciodată că părinţii lor au slujit altor dumnezei. Amintirea acestui lucru i-ar fi îndemnat totdeauna să vegheze cu râvnă ca să nu cadă şi ei cumva în acel păcat grozav, din care scosese Dumnezeu pe tatăl lui Avram. Ar fi trebuit să înţeleagă cât de porniţi erau, să cadă în acelaşi păcat, în care au trăit părinţii lor.

Urmându-şi cuvântarea, Iosua aduce aminte norodului încă odată întâmplările de seamă din istoria sa, începând cu naşterea lui Isaac până în prezent, şi-l îndeamnă pe temeiul acestor lucruri: „Acum temeţi-vă de Domnul şi slujiţi-i cu scumpătate şi credincioşie.

Depărtaţi dumnezeii, cărora le-au slujit părinţii voştri dincolo de Râu şi în Egipt şi slujiţi Domnului. Şi dacă nu găsiţi cu cale să slujiţi Domnului, alegeţi astăzi cui vreţi să slujiţi: sau dumnezeilor, cărora le slujeau părinţii voştri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriţilor, în a căror ţară locuiţi. Cât despre mine, eu şi casa mea vom sluji Domnului”.

Să băgăm bine de seamă pomenirea mereu a faptului, că părinţii lui Israel au slujit unor dumnezei mincinoşi şi că ţara, în care-i adusese Dumnezeu, era întinată de la un capăt la altul de urâciunile închinării la idoli. Acest slujitor credincios al lui Dumnezeu, călăuzit de Duhul Sfânt, căuta să deschidă norodului ochii asupra primejdiei mari, de a pierde adevărul nespus de însemnat asupra unui singur Dumnezeu adevărat şi viu şi de a cădea din nou în închinarea la idoli. Din partea lor se cerea o hotărâre deplină şi din toată inima: „Alegeţi astăzi cui vreji se slujiţi”. În faţa lui Dumnezeu nu e nimic care să se asemene cu o altfel de hotărâre puternică. Totdeauna îi datorăm o astfel de hotărâre. Dumnezeu le dovedise limpede, ce era pentru ei, izbăvindu-i din robia Egiptului, hrănindu-i în pustie şi ducându-i în ţara făgăduită, iată de ce şi ei aveau datorie, să se hotărască din toată inimă pentru El.

Cât de mult simţea Iosua aceste lucruri, se vede bine din cuvintele lui: „Eu şi casa mea vom sluji Domnului”. Poporul, în întregime putea să se depărteze de Dumnezeu în religia lui naţionala, dar evlavia personală putea să fie păstrată prin harul lui Dumnezeu, în familie, pretutindeni şi în toate timpurile. Mulţumim Domnului că e aşa. Ce bine ar fi de n-am uita acest lucru! „Eu şi casa mea” este răspunsul limpede şi plin de siguranţă la vorbele lui Dumnezeu: „Tu şi casa ta”. Oricare ar fi starea poporului de legământ al lui Dumnezeu, credinciosul are în toate vremurile cinstea să ia pentru el însuşi această hotărâre binecuvântată şi să trăiască potrivit ei: „Eu şi casa mea vom sluji Domnului”.

Această hotărâre sfântă nu poate fi însă împlinită decât printr-un har necurmat din partea lui Dumnezeu. Dar putem să fim încredinţaţi, că acolo, unde este pornirea curată a inimii de a urma pe Domnul, El va da zi cu zi harul necesar. Răspunsul plin de îmbărbătare al apostolului Pavel la rugăciunea sa, rămâne totdeauna adevărat: „Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită”. (2 Corinteni 12:9).

Pare că vorbele lui Iosua au influenţă pentru o clipă asupra norodului. Poporul a răspuns, şi a zis: „Departe de noi gândul să părăsim pe Domnul, şi să slujim altor dumnezei. Căci Domnul este Dumnezeul nostru. El ne-a scos din tara Egiptului, din casa robiei, pe noi şi pe părinţii noştri; El a făcut înaintea ochilor noştri acele minuni mari, şi ne-a păzit în tot timpul drumului pe care l-am urmai şi în mijlocul tuturor popoarelor, pe la care am trecut. El a izgonit dinaintea noastră pe toate popoarele, şi pe Amoriţii care locuiau tara aceasta. Şi noi vom sluji Domnului, căci El este Dumnezeul nostru” (Iosua 24:16-18).

Norodul înţelegea limpede temeiul pe care îl cerea Domnul de la ei, ca o ascultare fără şovăire. Ei puteau să numere toate faptele puternice ale lui Dumnezeu. Au făgăduit să se lepede de orice nelegiuire şi să asculte numai de Domnul, Dumnezeul lor. Dar vai, curând s-au dovedit întemeiate spusele lui Iosua, care a răspuns norodului: „Voi nu veţi putea să slujiţi Domnului, căci este un Dumnezeu sfânt, un Dumnezeu gelos; El nu vă va ierta fărădelegile şi păcatele. Când veţi părăsi pe Domnul şi veţi sluji unor dumnezei străini, El Se va întoarce şi vă va face rău, şi vă va nimici, după ce v-a făcut bine”. Poporul a zis lui Iosua: „Nu! căci vom sluji Domnului”. Iosua a zis poporului: „Voi sunteţi martori împotriva voastră înşivă că aţi ales pe Domnul ca să-i slujiţi”. Ei au răspuns: „Suntem martorii” „Scoateţi dar dumnezeii străini cari, sunt în mijlocul vostru, şi întoarceţi-vă inima spre Domnul Dumnezeul lui Israel”. Şi poporul a zis lui Iosua: „Noi vom sluji Domnului, Dumnezeului nostru, şi vom asculta glasul Lui” (Iosua 24:19-24).

Cât de repede s-au lăsat prinşi de vraja amăgitoare a închinării la idoli şi cât de repede s-au depărtat de la singurul Dumnezeu adevărat! Toate făgăduinţele, hotărârile şi juruinţele date sub îndemnul puternic a cuvintelor lui Iosua, au rămas neîmplinite şi s-au uitat repede.

„Poporul a slujit Domnului în tot timpul vieţii lui Iosua, şi în tot timpul vieţii bătrânilor care au trăit după Iosua şi care văzuseră toate lucrurile mari, pe care le făcuse Domnul pentru Israel. Iosua, fiul iul Nun, robul Domnului a murit. Tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinţii lui, şi s-a ridicat după el un alt neam de oameni, care nu cunoşteau pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel. Copiii lui Israel au făcut atunci ce nu plăcea Domnului, şi au slujit Baalilor. Au părăsit pe Domnul Dumnezeul părinţilor lor, care-i scosese din tara Egiptului, şi au mers după alţi dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjurau, s-au închinat înaintea lor, şi au mâniat pe Domnul. Au părăsit pe Domnul, şi au slujit lui Baal, şi Astarteelor” (Judecători 2:7-13).

Istoria tristă a poporului evreu cuprinde o învăţătură puternică şi pentru noi. Israel a fost ferit de o cădere pe faţă câtă vreme a trăit Iosua şi bătrânii poporului. Dar îndată ce a trecut această piedică, a năvălit numaidecât valul întunecat al închinării la idoli şi a înecat temeliile credinţei Israelite. Domnul lui Israel a fost înlocuit cu Baal şi Astarteia. Ajutorul omenesc este totdeauna un sprijin slab, un reazem fără temei. Dacă nu suntem păziţi prin puterea lui Dumnezeu, vom cădea mai curând sau mai târziu. O credinţă întemeiată numai pe înţelepciunea omenească nu pe puterea lui Dumnezeu, se va dovedi totdeauna ca ceva sărac, slab şi fără preţ. Ea nu va ţinea în zile de necaz şi nu va trece nevătămată prin focul curăţirii, şi al încercării.

E bine să ne gândim temeinic la acest lucru. O credinţă de a doua mână nu e niciodată îndestulătoare. Între Dumnezeu şi suflet trebuie să fie legătură vie.

Trebuie sa fim legaţi personal de Dumnezeu, dacă nu vrem sa şovăim şi să cădem când vin încercări. Pilda şi întâmplarea omenească sunt foarte bune în acest sens. A fost bine că poporul a privit spre Iosua şi spre bătrânii lui şi că a încercat să facă şi el ca ei. Faptul că eşti înconjurat de un număr de inimi credincioase şi supuse, îţi dă îmbărbătare; îţi place când eşti dus înainte de şuvoiul credincioşiei tuturor faţă de Cristos, atât în ce priveşte persoana cât şi lucrul Său. Însă dacă atât este tot ce ai, dacă îţi lipseşte izvorul adânc al credinţei şi cunoaşterii personale, dacă nu-i legătura unirii strânse, făcute şi ţinute de Dumnezeu, când sprijinul se surpă şi când toţi bat în retragere pe toată linia, vor fi ca şi Israel, care a urmat pe Domnul numai cât timp au trăit Iosua şi bătrânii. Vom părăsi mărturisirea Numelui Sau şi ne vom întoarce la urâciunile şi deşertăciunile lumii, care de fapt nu sunt mai bune decât Baal şi Astarteia.

Dacă însă inima este bine întărită în har şi adevăr, dacă putem spune, cum ar trebui să spună orice credincios adevărat: „Ştiu în cine am crezut şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce mi-a încredinţat, până în ziua aceia” (2 Timotei 1:12), vom găsi sub noi „pământul tare al lui Dumnezeu”, mai sigur decât oricând, chiar dacă totul în jurul nostru s-ar lepăda de mărturia lui Cristos şi dacă orice ajutor omenesc ne va părăsi şi cărarea ascultării se va întinde atât de limpede în faţa noastră, de parcă ar fi umblat pe ea înaintea noastră mii de oameni hotărâţi.

Nu trebuie să uităm niciodată, că gândul lui Dumnezeu a fost ca biserica să tragă o învăţătură adâncă şi puternică din istoria poporului Israel. „Tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră”. Şi ca să ne folosim de această învăţătură, nu-i nevoie să facem asemănări meşteşugite sau lămuriri întinse. Mulţi au făcut acest lucru şi în loc să găsească „îmbărbătare” în Scripturi, s-au pierdut în gânduri

deşarte, ori s-au încurcat în rătăciri stricăcioase. N-avem a face decât cu faptele adevărate, arătate pe filele istoriei insuflate de Duhul Sfânt. Ele sunt ţinta gândirii noastre şi din ele trebuie sa scoatem învăţături pentru viata de toate zilele.

Dar poate că ar întreba cineva: „Ce însemnătate poate să aibă pentru biserica lui Dumnezeu faptul, că Israel s-a depărtat de la adevărul, că Dumnezeu este singurul Domn?" Fără îndoială că are o însemnătate foarte mare. Dacă urmărim istoria bisericii lui Dumnezeu în ce priveşte mărturia ei publică pentru Cristos, făcută pe pământ, întâlnim aceleaşi fapte triste. De îndată ce a fost aşezată şi împodobită cu tot belşugul binecuvântărilor, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru ea în Cristos, a început să se abată de la acele adevăruri, a căror păstrare şi mărturisire alcătuiau în chip deosebit răspunderea ei. Şi biserica, în loc să rămână păstrătoare plină de răspunderea adevărului lui Dumnezeu, a început sa se clatine şi sa cadă, de îndată ce a fost aşezată pe locul ei, ca şi Adam în grădina raiului, ca şi Noe pe pământul curăţit şi ca şi Israel în tara Canaanului. Foarte repede s-au uitat acele adevăruri mari, care au deosebit creştinismul de tot ce a fost înainte. Răul şi rătăcirea au început să lucreze chiar sub ochii apostolilor şi să sape la temelia mărturisirii bisericii, (vezi epistola către Galateni; 2 Timotei 1:15; 4:3-4 şi alte locuri).

Vrem dovezi? O, le avem din belşug. Ascultaţi cuvintele apostolului aceluia care a vărsat mai multe lacrimi şi a oftat mai mult pe dărâmăturile Bisericii, decât oricare alt apostol. „Mă mir că treceţi aşa de repede de la Cel ce v-a chemai prin harul lui Cristos la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie, dar sunt mii de oamenii care vă tulbură şi voiesc să răstoarne Evanghelia lui Cristos". „O, Galateni nechibzuiţi! Cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor cărora a fost zugrăvit Isus Cristos ca răstignit?" „Odinioară când nu cunoşteaţi pe Dumnezeu, eraţi robiţi celor ce din firea lor nu sunt dumnezei. Dar acum, după ce aţi cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce aţi fost cunoscuţi de Dumnezeu, cum de vă mai întoarceţi iarăşi la acele învăţături începătoare, slabe şi sărăcăcioase, cărora vreţi sa vă supuneţi din nou? Voi păziţi zile, luni, vremi şi ani". Aceste sărbători şi praznice, aşa zise creştine, religioase, foarte măreţe şi plăcute firii vechi religioase, dar după părerea apostolului şi Duhului Sfânt însemna nici mai mult nici mai puţin decât părăsirea creştinismului şi întoarcerea la închinarea la idoli. „Mă tem să nu mă fi ostenit degeaba pentru voi" (Galateni 4:11). Şi nici nu era de mirare când putuseră să se întoarcă aşa de repede de la marile, adevăruri de temelie ale creştinismului, la praznice păgâneşti. „Voi alergaţi bine, cine v-a tăiat calea ca să n-ascultaţi de adevăr? Înduplecarea aceasta nu vine de la Cel ce v-a chemat. Puţin aluat face să se dospească toata plămădeala" (Galateni 5:7-8).

Şi toate astea chiar în zilele apostolului. Depărtarea de adevăr era chiar mai repede decât în Israel, căci Israeliţii slujiseră Domnului în toate zilele lui Iosua şi în toate zilele bătrânilor care au trăit după Iosua; dar în istoria tristă a Bisericii, vrăşmaşul a izbutit să strecoare îndată neghina în grâu. Înainte chiar de moartea apostolilor era semănată sămânţa care a dat un rod nimicitor, tot timpul de atunci încoace, şi va rodi mereu până ce secerătorii îngereşti vor curăţii câmpul la sfârşitul veacului.

Iată alte dovezi din Scriptură. Vedem pe acelaşi apostol, spre sfârşitul vieţii lui, vărsându-şi inima către preaiubitul său fiu Timotei în cuvinte mişcătoare: „Ştii că toţi cei din Asia m-au părăsii!" „Propovăduieşte Cuvântul, stăruieşte asupra lui la timp şi ne la timp, mustră, cearta, îndeamnă cu toată blândeţea şi învăţătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute şi îşi vor da învăţători după pofide lor. Îşi vor întoarce urechea de la adevăr şi se vor întoarce spre istorisiri închipuite" (2 Timotei 4:2-4). Vremea aceasta a venit şi va merge tot spre mai rău. Iată mărturia lui Pavel, care ca un meşter zidar a pus temelia bisericii. Şi el s-a văzut în curând părăsit de toţi ai săi, care se adunaseră în jurul lui în vioiciunea şi râvna unor zile din trecut, la fel ca binecuvântatul său Învăţător, Domnul Isus. Inima lui Iubitoare se frângea la gândul stricăciunii, care începea să se arate pretutindeni. În toate locurile lucrau învăţători cu gânduri iudaice, ca să surpe temelia adevărată a creştinismului şi să zdruncine credinţa aleşilor lui Dumnezeu. El plângea din pricina celor mulţi, care purtau în gură mărturia Numelui lui Cristos, dar care erau „vrăjmaşi ai crucii lui Cristos". Cu un cuvânt privind din închisoarea sa din Roma peste biserica noului legământ nu vedea decât cădere fără nici o nădejde de dreptate. Înţelesese că şi ei îi va merge ca şi corăbiei, pe care şi-a făcut călătoria la Roma, o călătorie, care poate fi numita o icoană potrivita a istoriei triste a bisericii în lumea aceasta.

Bineînţeles ca nu vorbim de biserică acum ca trupul lui Cristos, ci ne gândim la ea ca o mărturie răspunzătoare pe pământ. Trebuie sa facem bine deosebire între Trupul lui Cristos şi Biserica drept sfeşnic, lumină, mărturie în lume. Trupul lui Cristos este fără nici o greşeală şi fără vreun cusur; Biserica din lume însă, ca mărturie, s-a prăbuşit fără leac.

Biserica privită ca trup al lui Cristos, unită cu capul ei viu şi slăvit din ceruri prin starea de faţă şi umplerea cu Duhul Sfânt, nu se poate abate niciodată, nu poate fi dărâmată de furtunile şi valurile acestei lumi vrăjmaşe, ca şi corabia lui Pavel. Nici o putere de pe pământ sau din iad a oamenilor sau a dracilor nu va putea sa să se atingă vreodată nici de mădularul cel mai slab şi mai mic; al acestui trup. Toţi stau în faţa lui Dumnezeu, toţi stau sub ochii Lui în plinătatea, frumuseţea şi sfinţenia lui Cristos. Cum e Capul, aşa sunt toate mădularele la un loc şi fiecare mădular în parte. Toţi gustă pe deplin roadele veşnice ale lucrării săvârşite de Cristos pe cruce. Aici nu mai poate fi vorba de răspundere. Capul s-a făcut pe Sine răspunzător pentru mădulare. El a răspuns oricărei cereri şi a plătit orice datorie. Nu mai rămâne decât dragostea, o dragoste desăvârşită ca şi lucrarea lui Cristos şi nestrămutată ca şi scaunul Lui de domnie. Orice întrebare, care ar putea fi ridicată vreodată împotriva unuia sau împotriva tuturor mădularelor adevărate ale bisericii lui Dumnezeu, a mai fost ridicata odată pe cruce şi i s-a dat pe veci răspunsul. Toate păcatele, toate nedreptăţile şi toată vina fiecărui credincios au fost aruncate acolo pe Cristos pe cruce şi purtate de El. Dumnezeu a pus acolo totul în rânduială potrivit dreptăţii şi sfinţeniei Lui, tot ce ar putea sta vreodată în calea izbăvirii, binecuvântării şi slavei fiecărui mădular al trupului lui Cristos, al Bisericii sau adunării lui Dumnezeu. Fiecare mădular adevărat al trupului este pătruns de viaţa capului, fiecare piatra a clădirii e înviorată de viaţa pietrei din capul unghiului. Toate sunt legate între ele prin puterea unei legături, care nu poate fi prefăcută niciodată.

Să înţelegem bine că unitatea trupului Cristos nu se poate rupe niciodată. Mulţi nu pricep acest lucru. Nici chiar cei care vorbesc aşa de mult despre el. Trupul lui Cristos este unul şi nedespărţit şi unitatea aceasta este păstrată pe pământ prin Duhul Sfânt care locuieşte în el, nu într-o biserică oarecare sau sistem religios omenesc, oricum s-ar numi el.

Auzim câteodată spunându-se: „Ce, vrei să rupi trupul lui Cristos?" E o mare greşeală. Aşa ceva e cu neputinţă. Reformatorii au fost învinuiţi că rup trupul lai Cristos, când au întors spatele sistemului Romei. Ce rătăcire! Ca şi cum toata stricăciunea morală, toate învăţăturile greşite, putreziciunea bisericeasca şi toate credinţele deşarte ar trebui puse pe seama Trupului lui Cristos! Cum ar putea cineva cu Noul Testament în mână să privească Biserica Romei, de pildă, cu urâciunile ei fără număr ca trupul lui Cristos? Cititorule, nu trebuie să amestecăm niciodată sistemele religioase şi bisericeşti ale lumii acesteia, fie ele vechi sau noi greceşti, latineşti, anglicane, naţionale, populare, luterane, calvine,

libere, metodiste, prezbiteriene, şi oricum s-ar mai numi, cu adevărata Biserică a lui Dumnezeu, cu trupul lui Cristos. N-a fost nici odată sub cer azi sau altădată un sistem religios, numească-se el cum s-ar numi, care să aibă cei mal mic drept să se cheme: „Biserica lui Dumnezeu” sau „Trupul lui Cristos”.

Fiecare credincios adevărat, care vrea să ţină în picioare şi să mărturisească adevărul, că este numai un trup al lui Cristos, are datoria mare să se despartă în chipul cel mai hotărât de tot ce se numeşte pe nedrept biserică. Numai atunci poate fi vorba de schismă sau dezbinare, când cineva se desparte de aceia, care se aduna hotărât şi fără îndoială numai pe tărâmul Bisericii sau adunării lui Dumnezeu. Sistemele şi bisericile acestea sunt schisme (aţa de Trupul lui Cristos şi adevărata Lui Biserică. Nici o tovărăşie creştină nu poate să ceară să fie numită „Trupul lui Cristos” sau „Biserica lui Cristos”. Mădularele acestui trup sunt răspândite pretutindeni. Ele se găsesc în toate neamurile religioase din zilele noastre, afară de acelea, care nu recunosc că Domnul nostru Isus Cristos este Dumnezeu. Insa, deşi nici o tovărăşie creştină n-are dreptul să-şi însuşească titlul de „Biserica lui Dumnezeu”, totuşi toţi creştinii sunt răspunzători, sa se adune pe tărâmul Bisericii, aşa cum e arătat în Noul Testament, şi pe nici o alia temelie, sub nici o alta numire şi fără alte reguli decât cele de acolo.

Iar dacă se pune întrebarea: „Cum putem cunoaşte acest tărâm?” sau: „Unde îl putem găsi?” răspundem: „Daca ochiul tău este curai, tot trupul tău va fi curat”. „Dacă vrea cineva să facă voia lui Dumnezeu, va ajunge sa cunoască, dacă învăţătura Mea este de la Dumnezeu”. Aceasta este o „cărare” – lăudat fie Domnul pentru ea – „pe care pasărea de prada n-o cunoaşte şi pe care ochiul vulturului n-a zărit-o; pe care cele mai trufaşe dobitoace n-au călcat şi peste care leul n-a trecut niciodată. Ochiul firesc nu poate cunoaşte aceasta cărare şi nici puterea omenească nu o poate păşi pe ea. Unde este această cărare? Iat-o: „Apoi i-a zis omului”: (fiecăruia, atât cititorului cât şi scriitorului acestor rânduri) „Iată, frica de Domnul, aceasta este înţelepciunea, depărtarea de rău este pricepere” (Iov 28).

Să amintim cu prilejul felului acestuia de vorbire, care se aude deseori de la oameni, despre care s-ar crede că au mai multă pricepere. „Tăierea mădularelor din trupul lui Cristos”. Dar, slavă Domnului, lucrul acesta e cu neputinţa! Nici un mădular al trupului lui Cristos nu poate fi despărţit de capul trupului şi nu poate fi depărtat din locul lui din trup, unde a fost aşezat, potrivit planului veşnic al lui Dumnezeu şi în puterea jertfei împlinite a Domnului nostru Isus Cristos, de Duhul Sfânt. Treimea Dumnezeiască s-a pus chezaşă pentru siguranţa celui mai slab mădular al trupului precum şi pentru păstrarea unităţii nedespărţite a trupului întreg.

Cu un cuvânt, pe cât a fost de adevărat, când apostolul inspirat a scris capitolul 4 din epistola către Efeseni, pe atât e de adevărat şi astăzi, că este numai „un trup”, al cărui cap este Cristos şi ale cărui mădulare sunt toţi credincioşii adevăraţi. Acest trup este pe pământ din ziua Rusaliilor şi va sta aici pe pământ până în clipa, când va veni Cristos şi-l va duce în casa Tatălui Său. Fără îndoială că pentru mulţi e greu să creadă şi să mărturisească unitatea neatinsă a trupului, când văd starea de dezbinare şi împrăştiere de azi. Te-ai gândi să mărgineşti locul din Efeseni 4:1 numai pentru timpul, în care a scris apostolul aceste cuvinte şi când creştinii erau uniţi şi nimeni nu se gândea că face parte dintr-o anumită biserica pentru că toţi credincioşii erau mădulare ale unei singure biserici (Unitatea bisericii poate fi asemănată cu un lanţ întins peste un râu, ale cărui capete se văd, dar al cărui mijloc este scufundat în apă. Deşi o parte a lanţului e în felul acesta ascunsă pentru ochi, el nu este frânt Noi nu vedem unirea de la mijloc, dar ştim şi credem că legătura nu este ruptă. Tot aşa Biserica lui Dumnezeu s-a văzut în ziua Rusaliilor în toată unitatea ei şi se va vedea în aceiaşi unitate în slavă; şi măcar că e ascunsă pentru ochii noştri în zilele de acuma, noi suntem încredinţaţi că unitatea există.

Unitatea trupului este un adevăr de mare însemnătate practică, fiindcă scoatem din el învăţătura foarte însemnată, că purtarea şi starea fiecărui mădular influenţează starea trupului întreg. „Când suferă un mădular, sufăr împreună cu el şi celelalte”. Al cui mădular? Al unei adunări locale? Al unui sistem religios omenesc? O nu, ci un mădular al trupului. Nu trebuie să mărginim trupul lui Cristos la anumite locuri.

„Însă”, va întreba cineva, „putem noi să fim atinşi de ceea ce nu vedem şi nici nu simţim? De bună seamă că da. Avem noi dreptul să mărginim adevărul mare despre unitatea trupului la măsura cunoaşterii noastre personale? Departe de noi un astfel de gând! Starea de faţă a Duhului Sfânt leagă mădularele trupului cu Capul şi între ele, şi pentru aceasta viaţa şi căile fiecărui mădular înrâuresc asupra trupului întreg. Chiar fa legământul vechi, unde nu era o unitate a trupului ci numai naţională, se spune cu privire la păcatul lui Acan;.Israel a păcătuit”, şi toata adunarea a suferit o înfrângere grozavă din pricina unui păcat, despre care nu ştia nimic.). Însă ce drept avem să scoatem din Efeseni 4:4-6 numai o propoziţie şi să spunem că acel loc priveşte numai vremurile apostolilor? Dacă o propoziţie poate fi mărginită în felul acesta, de ce nu toate? Nu este oare şi astăzi „un Duh, un Domn, o credinţă, un botez, un Dumnezeu şi Tată el tuturora?” De bună seamă că da! Nimeni nu se va îndoi de aceasta. Toate sunt atât de strâns legale între ele, încât nu te poţi atinge de unul, fără să tăgăduieşti pe toate celelalte. Dacă lepădăm unitatea trupului, trebuie să lepădăm ca o urmare firească şi existenţa unui Dumnezeu, căci acelaşi loc din Scriptură, care lămureşte pe cea dintâi, susţine şi pe cea de a doua.

Însă poate că se va spune: „Unde se găseşte acest trup? Nu e oare o prostie să vorbeşti despre el în faţa numirilor, partidelor, bisericilor fără număr din creştinătate?” Răspunsul nostru este: „Noi nu putem părăsi adevărul lui Dumnezeu din pricină că omul a greşit atât de mult în ce priveşte înfăptuirea lui. N-a greşit oare şi Israel, când a fost vorba să păstreze, să mărturisească şi să împlinească adevărul, că, Dumnezeu este singurul Domn? Şi totuşi acest adevăr n-a fost atins câtuşi de puţin de purtarea lor rea. în vremea, când erau în Ierusalim atâtea altare ale idolilor, câte străzi, şi când din fiecare casă se ridica tămâia în cinstea lui Baal sau Astarteei nu era mai puţin adevărat că Dumnezeu este unul, ca şi în vremea când Moise a strigat adunării vorbele: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn!” Lăudat fie Domnul! Adevărul Lui nu atârnă de căile fără credinţă şi proaste ale omului. El stă nezguduit şi cu neputinţă de atins. Altfel ar însemna că nu e nici un adevăr şi că trebuie să ne lăsăm duşi de părerile oamenilor, ceea ce e grozav.

Însă cum se înfăptuieşte în chip practic adevărul despre unitatea trupului? Prin faptul, ca lepădăm orice alt temei de adunare şi lucrare creştinească. Toţi credincioşii adevăraţi ar trebui sa se adune numai ca mădulare ale trupului lut Cristos, nu ca mădulare ale unei biserici sau comunităţi sau sistem religios omenesc, ci ar trebui să se adune astfel în ziua întâia a săptămânii la masa Domnului, şi fiind mădulare ale unui trup, nu a altceva, să frângă pâinea, potrivit cuvintelor apostolului din (1 Corinteni 10:17) „Având în vedere că este numai o pâine, noi care suntem mulţi, alcătuim un singur trup; căci toţi luăm parte din aceiaşi pâine”. Lucrul acesta este adevărat astăzi ca şi atunci, când l-a scris Pavel bisericii din Corint. Fără îndoială că în Corint erau dezbinări asemenea nenumăratelor biserici şi partide din creştinătatea de astăzi, însă aceasta n-a schimbat întru nimic adevărul lui Dumnezeu. Apostolul mustra pe Corinteni din pricina dezbinărilor şi numea călăuziţi de îndemnurile firii pământeşti. El nu era de părere că trebuiesc astfel de dezbinări şi ca ele ar aduce o întrecere în lucru, cum se spune uneori astăzi. Pavel le socotea ca un rod trist al firii pământeşti, ca o lucrare a Satanei. Şi eu sunt încrezut că el n-ar lăuda nici lămurirea care se dă

de mulţi cu privire la dezbinările din biserică. Se spune că feluritele partide, biserici, etc…., s-ar putea asemăna cu regimentele unei oştiri, care deşi poartă uniforme şi arme felurile, lupta totuşi sub comanda aceluiaşi general. Astfel de păreri cad ca nişte prostii, când sunt puse în faţa Cuvântului lui Dumnezeu care spune: „Este un singur trup”.

Cititorule, adevărul acesta este foarte însemnat. Să privim creştinătatea la lumina lui. Să ne judecăm locul nostru cu ei. Lucrăm noi potrivit lui? Îl avem noi la masa Domnului în fiecare Duminecă? Este datoria noastră să facem aşa. Nu spun că sunt tot felul de greutăţi şi multe piedici în drum şi că nici a ceea ce fac acest lucru nu sunt grozavi de buni.

E adevărat. Satana nu va lăsa nici o piatră nearuncată în ochii noştri, ca sa ne facă să nu vedem voia lui Dumnezeu pentru noi. Dar nu trebuie sa ne lăsam amăgiţi de el. Totdeauna au fost şi vor fi greutăţi în înfăptuirea adevărului lui Dumnezeu. Şi poate ca una din cele mai mari greutăţi este că nici cei ce caută să-l înfăptuiască nu-s totdeauna la înălţimea adevărului pe care-l urmăresc. Dar trebuie sa facem deosebire între adevărul în sine şi cei ce-l mărturisesc. Fără îndoială, ar trebui ca să fie la înălţimea lui. Dar nu sunt totdeauna. De aceea trebuie să le judecăm purtarea lor cu adevărul în mână, nu adevărul după purtarea lor. Dacă am vedea pe un plugar că lucrează pământul pe un temei care ştim că e foarte bun, dar el e un plugar prost, ce am face? Fără îndoială, am lepăda felul lui de a lucra, dar am păstra adevărul şi temelia. Tot aşa, chiar dacă cei ce caută să înfăptuiască adevărul despre unitatea trupului, greşesc în înfăptuirea aceasta, să lepădăm lucrurile rele şi greşelile lor dar nu adevărul, care rămâne neschimbat.

Cum am mai spus, erau şi în Corint partide, schisme, învăţături greşite, dezbinări şi rele de tot felul. Dar oare adevărul lui Dumnezeu trebuia lepădat din pricina aceasta, ca fiind cu neputinţă de înfăptuit? Trebuiau oare Corintenii să se adune pe alt temei? Trebuiau ei oare sa-şi facă altă rânduială şi să-şi îndrepte privirea spre altă ţintă? Slavă Domnului că nu! Adevărul Lui nu trebuia părăsit nici o clipă, chiar dacă Corintul s-ar fi rupt în mii de secte, şi dacă zarea lui ar fi fost întunecată de mii de învăţături greşite. Trupul lui Cristos a fost unul şi apostolul desfăşoară înaintea lor steagul lui cu cuvintele binecuvântate: Voi, însă, sunteţi trupul lui Cristos, şi fie care în parte mădularele Lui.

Cuvintele acestea însă n-au fost îndreptate numai către adunarea din Corint ci, „către toţi cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Cristos, Domnul lor şi al nostru”. De aceea adevărul despre unitatea trupului este pentru totdeauna şi pentru toţi, deci şi pentru noi azi. Fiecare creştin e dator să ţină în seamă şi să trăiască potrivit lui şi fiecare adunare de creştini trebuie sa fie, oriunde s-ar aduna, înfăptuirea acestui adevăr foarte însemnat. Cineva ar întreba, Se poate oare spune despre o astfel de adunare locală: „Voi sunteţi trupul lui Cristos? Nu erau oare pe timpul apostolului credincioşi şi în Efes, Colose şi Filipi?” Fără îndoiala ca dacă apostolul le-ar fi scris lor despre acest lucru, le-ar fi spus şi lor: „Voi sunteţi trupul lui Hristos”.

Deci, după Scriptură trebuia să se adune într-un loc ca şi când ea ar fi Trupul Lui. Să nu uite însă că nu e trupul lui Cristos, întrucât mai sunt şi alte mădulare ale trupului lui Cristos care nu sunt de faţă în ea, şi nu merg cu ea toate! Adunarea, după voia lui Dumnezeu din Scriptură, nu avea nici un nume deosebit, se adunau numai în jurul persoanei Domnului Isus. E despărţită de orice sectă sau partidă sau biserică a omului; cei ce o alcătuiesc sunt numai creştini născuţi din nou, mădulare numai ale trupului lui Cristos şi nu ale unei biserici sau partide omeneşti. Că nu merge cu cei ce nu s-au despărţit de sistemele omului nu este sub povăţuirea unei singure persoane, care face totul în ea. Recunoaşte darurile lui Cristos în cei ce le au. Cu un cuvânt, în ea nu sunt alte rânduieli decât cele care se găsesc în Noul Testament cu privire la biserică. Dar, să nu uităm că apostolul n-ar putea spune: „Voi sunteţi trupul lui Cristos” către nici o întocmire sau adunare, sau biserică omenească, oricare ar fi ea. Chiar dacă toate organizaţiile acestea s-ar fi contopit în una singură, nu s-ar fi putut numi „Trupul lui Hristos”. Să se înţeleagă, deci, bine că acest trup este alcătuit din toţi credincioşii, de pe tot pământul. Faptul că nu toţi sunt adunaţi numai ca mădulare ale trupului lui Cristos, ci ca mădulare ale organizaţiei lor, este o pagubă mare pentru ei, şi necinsteşte pe Domnul lor. Însă, adevărul scump cuprins în cuvintele: „Este un singur trup”, rămâne totdeauna acelaşi, şi el este măsura dumnezeiască cu care trebuiesc măsurate şi judecate toate adunările bisericeşti şi toate sistemele religioase. Iată latura dumnezeiasca a acestui adevăr. Să vedem acuma latura omenească a lui. Să privim biserica în răspunderea ei pe pământ. Nu se poate să citim atent Noul Testament şi să nu vedem că biserica s-a depărtat mult în ce priveşte mărturia pentru Hristos pe pământ, şi că a greşit mult. Să ne aruncăm o privire în capitolele 2 şi 3 din Apocalipsa, unde biserica ni-i înfăţişată ca fiind în faţa judecaţii. Cuprinsul acestor capitole le-am putea numi, cu drept cuvânt, o istorie a bisericii de la început până la sfârşit, dată chiar de Dumnezeu. S-au ales acolo şapte biserici ca să slujească de pildă pentru feluritele trepte ale istoriei bisericii, începând din ziua când a fost întemeiată ea pe pământ ca un trup răspunzător. şi până în clipa când va fi vărsată din gura Domnului. ca ceva nesuferit. Amândouă capitolele sunt, fără îndoială, istorice, adică, epistolele se îndreptau în rândul întâi către bisericile de atunci şi arăta stările lor de atunci. În acelaşi timp ele au însă în vedere feluritele trepte prin care avea să treacă Biserica pe pământ, până la întoarcerea Domnului. Dacă trecem cu vederea acest lucru, pierdem o mulţime de învăţături de mare preţ.

Să luăm de pildă scrisoarea către biserica din Efes. Aceasta este aceiaşi biserică din Efes căreia i-a trimis apostolul Pavel acea epistolă minunată în care vorbeşte, în chip atât de binecuvântat, despre latura cerească a Bisericii lui Hristos. Planul veşnic al lui Dumnezeu cu privire la Biserică, locul şi partea ei în Cristos, ea fiind primită în chip desăvârşit înaintea lui Dumnezeu, în Cristos, şi binecuvântată în El cu orice fel de binecuvântare duhovnicească, în locurile cereşti. Din acest punct de vedere Biserica, în latura ei dumnezeiască, n-are nici o pată. Totul este în mâna lui Dumnezeu, în această privinţă, este sfatul Lui. lucrarea Lui. Este harul Lui, slava Lui, puterea Lui, buna plăcere a Lui, şi toate întemeiate pe sângele lui Cristos. Nu-i vorba de răspundere aici, Biserica era moartă în fărădelegi şi păcate; dar Cristos a murit pentru ea; El a luat asupra Lui pedeapsa cuvenită ei şi Dumnezeu, în harul Lui fără margini, a înviat pe Cristos din morţi, şi a înviat şi Biserica în El. Ce fapt minunat! Aici totul este bine întemeiat, totul este desăvârşit, căci este în Hristos. Biserica este aici în locurile cereşti în Cristos. Nu e vorba de Biserica pe pământ ca mărturie pentru Cristos. Aici e trupul lui Cristos, primit de Dumnezeu în chip desăvârşit şi veşnic în Cristos. Să luăm bine seama la aceste două laturi ale Bisericii lui Cristos. Latura cerească, dumnezeiască, în care nu e nici o pată, nici o osândă, ci totul desăvârşit, frumos în Cristos. Este aceea ce lucrează Dumnezeu prin Duhul Lui în fiecare credincios şi în Biserică. Tot ce lucrează El este desăvârşit. Credinciosul are şi el latura cerească, adică tot ce lucrează Dumnezeu prin Duhul Sfânt în ei, şi aici nu poate fi vorba de o greşeală, nici o pată, ci totul desăvârşit în Cristos. Dar credinciosul,deşi în Hristos, este pe pământ ca mărturie pentru Cristos, şi aici nu e desăvârşit, căci are încă în el firea veche şi vai, ea se arată în afară de multe ori în paguba firii celei noi. Tot aşa este şi cu Biserica. Din punctul de vedere al locului ei în Cristos, ea este desăvârşită; în latura pământească, biserica mărturiseşte pentru Cristos pe pământ, în această nouă latură, biserica e văzută pe pământ ca un sfeşnic. De aceea citim în Apocalipsa 2 cuvintele: „Dar ce am împotriva ta, este că ţi-ai părăsit dragostea dintâi”. Vorbirea de aici este cu totul altfel decât în epistola către Efeseni. Lumina începuse să se întunece. De abia a fost aprinsă şi s-a simţit nevoia de curăţire. Trupul, mireasa lui Cristos, n-are nici o pată, nici o vina. Dar „sfeşnicul” da.

În faţa ochiului pătrunzător al Aceluia care umblă în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur din Apocalipsa, s-au arătat chiar de la început urmele binecuvântate ale începutului căderii, şi dacă mergem mai departe la treapta de la urmă a istoriei pământeşti a bisericii, aşa cum e zugrăvită în scrisoarea trimisă bisericii din Laodicea, nu mai găsim nimic care să ne dea nădejdea în putinţa unei îndreptări. Căderea este fără nici o nădejde, fără leac. Domnul stă afară din biserică: „Iată Eu stau la uşa şi bat”. Aici nu se mai spune, ca la Efes: „Dar ce am împotriva ta”. Starea este rea în întregime. Toată biserica sau creştinătatea de nume este pe cale să fie lepădată. „Am să te vărs din gura Mea”. Lăudat fie numele Domnului că mai zăboveşte. El părăseşte cu greu scaunul îndurării ca să se aşeze pe scaunul de judecată. Lucrul acesta ne aduce aminte de plecarea slavei lui Dumnezeu, zugrăvită în cele dintâi capitole ale prorocului Ezechiel. Slava pleacă încet. Ea n-ar vrea să părăsească templul, ţara şi poporul. „Atunci slava Domnului s-a ridicat de pe heruvimi, şi s-a îndreptat spre pragul casei, aşa încât Templul s-a umplut de nor, şi curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului” (Ezechiel 10:4).”Slava Domnului a plecat din pragul templului şi s-a aşezat pe Heruvimi” (Ezechiel 10:18). Şi în sfârşit: „Slava Domnului s-a înălţat din mijlocul ceteţii şi s-a aşezat pe muntele de la răsăritul cetăţii” (Ezechiel 11:23).

Cât de bătător la ochi este deosebirea dintre această plecare înceată a slavei lui Dumnezeu şi venirea ei repede la sfinţirea templului de către Solomon (2 Cronici 7:1). Domnul era gata, şi venea repede, când a fost vorba să-şi aşeze locuinţa în mijlocul oamenilor, adică o biserică a Sa. Vorbind omeneşte, putem spune că El a fost alungat de păcatul şi neputinţa poporului Său de a se pocăi şi întoarce la El.

Tot aşa este şi cu biserica. În capitolul doi din Faptele Apostolilor ni se arată intrarea repede a Domnului în casa Sa duhovnicească, la pogorârea Duhului Sfânt. El a venit ca un vânt furtunos, ca să umple casa cu slava Sa. În capitolul 3 din Apocalipsa îl vedem afară din casă, afară din Biserică. Dar El bate, şovăie, nu ca şi când ar aştepta o îndreptare a bisericii în întregime, ci bate pentru că, poate, „cineva” va auzi glasul Lui şi-i va deschide uşa. Faptul că El stă afară din biserică, arată unde a ajuns ea şi faptul că El bate, dovedeşte cât de iubitor e El pentru fiecare suflet în parte, chiar dacă biserica L-a făcut să stea afară.

Ce bine ar fi dacă fiecare cititor credincios ar înţelege bine acest adevăr prea însemnat. Din toate părţile suntem înconjuraţi de păreri greşite asupra stării din timpul de faţă şi asupra menirii în viitor a bisericii mărturisitoare. Dar Scriptura ne învaţă limpede că biserica mărturisitoare se găseşte într-o cădere deznădăjduită, şi că judecata e la uşă (Citeşte 2 Petru 2 şi 3; 2 Timotei şi epistola lui Iuda). Pe creştinătatea de nume n-o aşteaptă decât mânia deplină a Dumnezeului Atotputernic. Judecata ei o găsim cuprinsa în cuvintele scurte, dar tăioase din (Romani 11:22) „Altmintrelea vei fi tăiat şi tu”.

Da, aşa vorbeşte Scriptura: „vei fi tăiat”, „te voi vărsa din gură”. Biserica mărturisitoare a greşit cu desăvârşire în ce priveşte mărturia ei pentru Cristos. Ea a părăsit adevărul care i-a fost încredinţat. După cum Israel a dat în Canaan pe Domnul în locul lui Baal şi Astarteiei, tot aşa a dat şi biserica mărturisitoare adevărul scump pentru nişte istorisiri închipuite şi copilăreşti şi pentru rătăciri amarnice. Şi cât de repede s-a abătut ea! Abia se scrisese cea din urmă carte a Noului Testament, abia au murit cei ce lucraseră cu apostolii, şi un mare întunerec a intrat în toată biserica de pe pământ. Căutaţi în toate scrierile sfinţilor părinţi şi nu veţi găsi nici urmă a marilor adevăruri ale creştinismului Noului Testament. Totul a fost părăsit. Cuvintele pe care le spusese apostolul către prezbiterii din Efes la despărţirea de ei s-au împlinit, vai! prea curând… chiar după plecarea lui.

„Luaţi seama, dar, la voi înşivă, şi la toata turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstraţi Biserica Domnului pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său. Ştiu bine că după plecarea mea se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma, şi se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăţa lucruri stricăcioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor” (Faptele Ap. 20: 28-30).

Ce trist! Îndată după sfinţii apostoli ai Domnului nostru Isus Cristos au urmat „lupi răpitori” şi învăţători de „lucruri stricăcioase”. Biserica întreagă s-a scufundat în întuneric. Lumina descoperirii dumnezeieşti s-a ascuns, încetul cu încetul, şi în locul ei s-a ivit „stricăciunea bisericească şi stăpânirea lupilor răpitori”, cu toate urmările ei grozave. În felul acesta, istoria bisericii şi istoria creştinismului a ajuns una dintre cele mai triste tablouri zugrăvite vreodată de pana vreunui scriitor. Totuşi, Dumnezeu n-a rămas fără nici o mărturie. El a trezit şi în mijlocul bisericii de nume, ca şi în Israel, pe unul sau pe altul, ca să mărturisească despre El. Chiar în întunericul grozav din evul mediu a răsărit, pe ici şi colo, câte o stea luminoasă pe zarea bisericii. Harul lui Dumnezeu a făcut pe Albigensi, Valdenzii şi pe alţii să ţină la Cuvântul Lui, şi să nu se lepede de Numele Lui, cu toată asuprirea grozavă a Romei şi cu toate urâciunile ei.

Apoi au venit zilele veacului al 16-lea, în care Dumnezeu a trezit pe un Luther, pe mulţi alţii ca el, care să scoată la iveală adevărul mare despre mântuirea prin credinţă din noroiul vechi al credinţei deşarte bisericeşti şi să dea poporului Cuvântul lui Dumnezeu în limba sa. Nu se poate zugrăvi cum se cuvine binecuvântarea timpului aceluia. Mii de suflete auzeau vestea buna a mântuirii, credeau şi erau mântuiţi. Mii de suflete, care gemuseră ani de zile sub jugul Romei, salutau cu mulţumire adânca lumină cerească. Mii de suflete se strângeau la un loc, ca să bea cu lăcomie din izvorul descoperirii dumnezeieşti, care fusese astupat timp de câteva sute de ani de papi. Lumina binecuvântată a adevărului, care stătuse atâta vreme sub obroc, putea sa-şi împrăştie din nou razele în întunerec şi să lumineze multe inimi.

Însă, oricât de mari şi minunate ar fi fost urmările reformei, nu înseamnă deloc că atunci a avut loc o întoarcere a bisericii la starea ei de la început. Luther şi prietenii săi de lucru n-au înţeles nici-odată pe deplin gândurile lui Dumnezeu cu privire la Biserică. N-au înţeles ce e ea ca trup al lui Cristos. Unitatea trupului, starea de faţă îi Biserică sau adunare a Duhului Sfânt şi locuirea Lui în fiecare credincios au rămas pentru ei lucruri mai mult sau mai puţin necunoscute. De asemenea, au cunoscut puţin felul, izvorul, puterea şi răspunderea lucrării Duhului Sfânt în biserică. Ei n-au trecut niciodată dincolo de gândul unei autorităţi omeneşti, ca temelia slujbei. În scrierile lor nu găsim nimic despre nădejdea pe care o are numai Biserica despre venirea lui Cristos, ca Luceafăr pentru ai Săi. Ei propovăduiau adevărul scump despre mântuirea prin credinţă, au dat din nou poporului Sfânta Scriptură, şi au rupt zăvoarele pe care le aşezase în jarul sufletelor credinţa deşartă a Romei. Însă nu putea fi vorba despre o întoarcere la adevărul despre Biserica din Noul Testament. Să nu uităm că, Protestantismul nu-i Creştinismul Evanghelic. Aşa zisele biserici ale reformei, precum cele luterane, calviniste, naţionale, libere, etc., nu sunt Biserica lui Dumnezeu. Cu toate trezirile întâmplătoare pe care le-a avut creştinismul în decursul veacurilor, cu toate luminile strălucitoare care au răsărit, în felurite timpuri, în zarea bisericii, şi care au strălucit cu atât mai viu, cu cât era mai des întunericul care le înconjura, cu toate semnele de îndurare ale Duhului lui Dumnezeu din veacul trecut, şi cel de faţă, rămâne realitatea că biserica mărturisitoare zace în ruină şi creştinătatea cu numele aleargă cu grabă spre noaptea veşnică a întunericului, ba chiar tocmai acele ţari sunt străbătute de întuneric deplin şi de rătăciri mari, în care se propovăduieşte mult adevărul evangheliei, şi unde Bibliile şi serviciile evanghelice se răspândesc cu milioanele.

Se apropie clipa fericita când toţi sfinţii adevăraţi, toate mădularele trupului lui Cristos vor întâmpina pe Domnul lor în văzduh fie înviaţi, fie schimbaţi, ca sa fie totdeauna cu El. Atunci taina fărădelegii va pune o căpetenie în persoana omului păcatului şi a fărădelegii, a lui Anticrist. Deci, Domnul Isus va veni cu toţi sfinţii Săi ca să judece pe fiară, adică împărăţia romană înviată, precum şi pe proorocul mincinos sau Anticrist. Apoi va veni şi judecata celor vii din Matei 25:31-46.

După ce va înlătura astfel tot ce-i rău, Cristos va împărăţi o mie de ani; va fi o împărăţie a dreptăţii şi a păcii: un trup minunat şi binecuvântat, adevăratul Sabat pentru Israel şi pentru tot pământul. Satana va fi aruncat în adânc şi legat, iar Cristos va domni. După trecerea celor o mie de ani, acesta va fi din nou slobozit, şi va face ca furie mare cea din urma împotrivire împotriva lui Dumnezeu şi a Cristosului Lui. „Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat. Şi va ieşi din temniţa lui, ca să înşele Neamurile, care sunt în cele patru colţuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Şi ei s-au suit pe faţa pământului şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea prea iubită. Dar din cer s-a coborât un foc care i-a mistuit. Şi diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde sunt fiara şi proorocul mincinos. Şi vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor.” (Apoc. 20:7-10). (Cititorul să facă deosebire între Gog şi Magog din Apocalipsa 20 şi cei din Ezechiel 38 şi 39) Cei dintâi sunt după împărăţia de o mie de ani; cei de pe urmă sunt înainte de împărăţia aceasta). Apoi după împărăţia lui Hristos pe pământ, va veni judecata celor morţi, judecata tuturor acelora care au murii în păcatele lor, din zilele lui Cain până la cei din urmă rătăciţi din zilele slavei de o mie de ani. Nici o limbă şi nici o pană nu e în stare să zugrăvească străşnicia sfântă a acelei privelişti.

Pe urma Va începe starea minunată a binecuvântării veşnice şi nesfârşite şi va veni cerul nou şi pământul nou cu dreptatea lor.

Iată şirul întâmplărilor aşa cum ni le pune înainte cât se poate de lămurit Scriptura, Noi le am dat pe scurt în legătură cu adevărul de care am vorbit. Ştim că adevărul acesta nu e văzut bine în creştinătatea de nume. Dar n-are a face. Noi trebuie să spunem tot adevărul. Şi adevărul lui Dumnezeu se ştie că nu e primit în creştinătate. Dimpotrivă, biserica de nume a părăsit toate acele adevăruri folositoare ale creştinismului ale Noului Testament. Şi ţinta noastră este sa trezim inimile adevăraţilor creştini, ca să preţuiască adevărurile acestea şi sa-şi simtă răspunderea pe care o au de a le împlini şi mărturisi cu îndrăzneală. Dorim să vedem ridicându-se o ceată de oameni la sfârşitul acestor din urma clipe ale istoriei bisericii pe pământ, care sa pornească plini de putere duhovnicească şi să vestească prin puterea Duhului adevărurile de mult uitate ale Evangheliei lui Dumnezeu. Domnul sa bată la cât mai multe inimi şi să focă pe cât mai mulţi să audă glasul Lui, să-i deschidă, să-L primească şi să guste fericirea legăturii strânse cu El în aşteptarea venirii Lui.

Domnul poale binecuvânta fiecare suflet în parte; şi nu numai pe unul, ci sute şi mii. Cu toată scăderea bisericii de nume şi a stricăciunii creştinătăţii, Domnul, în îndurarea Lui, cheamă totuşi fiecare suflet în parte şi binecuvântează. Aşa se face că vedem suflete primind pe Cristos şi-n bisericile numai cu nume: Domnul nu se lasă împiedicat de căderea creştinătăţii şi bisericii, când e vorba să cheme sufletele la El. Dar numai sufletele acestea să-i fie credincioase. Toţi să ne cunoaştem slăbiciunea şi nemernicia; să lepădăm orice pretenţie şi înfumurare; să nu căutăm să fim ceva sau să întemeiem ceva; ci să ţinem Cuvântul lui Hristos şi să nu-i tăgăduim Numele; să ne găsim locul fericit la picioarele Lui, desfătarea în El şi să-i slujim în cele mai mici lucruri, Aşa vom putea merge împreună, în legătură frăţească adunaţi în jurul Persoanei Lui, despărţiţi de orice nu este după voia Lui, în aşteptarea venirii Lui. O, de ar ieşi toţi adevăraţii credincioşi din ceea ce necinsteşte pe Domnul, am vedea minuni.

S-ar părea că neam depărtat de capitolul nostru, dar nu. Căci nu e vorba numai de ce cuprinde fiecare capitol, ci de tot adevărul pe care ni-l trezeşte el în minte sub călăuzirea Duhului Sfânt spre lămurirea şi întărirea cititorilor.

Acum să ne întoarcem la capitolul nostru. După ce Moise a spus în faţa adunării marele adevăr de temelie, că Domnul este singurul Dumnezeu, urmează să le trezească în minte datoriile sfinte, pe care le au faţă de acest Dumnezeu. Nu numai că El este un singur Dumnezeu, dar Dumnezeul acesta este Dumnezeul lor. În îndurarea Lui mare, El se unise cu el. El îi purtase ca pe aripi de vultur şi-i adusese la Sine, pentru ca ei să fie poporul Lui şi El să fie Dumnezeul lor. Dar Israel avea să se poarte potrivit cu o astfel de legătură. Cum ar fi fost cu putinţă aşa ceva? Cum ar fi putut să se arate o astfel de purtare? Ea putea să izvorască numai dintr-o inima iubitoare şi de aceia spune Moise: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată Inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta.” (Deuteronom 6:5). Iată taina oricărei religii adevărate. Fără iubire totul este fără preţ în faţa lui Dumnezeu. „Da-mi, fiule, inima ta”. Acolo, unde e dată inima, toate vor merge bine şi drept. Inima se poate asemăna cu regulatorul unui ceas de buzunar. Regulatorul lucrează asupra arcului, acesta asupra altui arc, iar acesta asupra arătătorilor care se învârtesc. Dacă ceasul meu umblă prea repede, sau prea încet, nu foloseşte la nimic să mişc arătătorii. Trebuie să aşez regulatorul. Tot aşa şi inima este regulatorul omului întreg. Dacă inima noastră este într-o stare bună, întreaga noastră purtare va fi bună. Toată viata şi toate faptele noastre se vor potrivi totdeauna cu starea noastră lăuntrică. Schimbările şi îndreptările pe dinafară nu vor ţinea niciodată mult. Lucrul trebuie să pornească din inimă. Dumnezeu se uită la inimă. Cuvântul Lui către noi este: „Să nu iubim ca vorbe, nici cu limba, ci cu fapte şi adevărat”.

Cât de mult destăinuiesc aceste cuvinte inima Lui iubitoare! Da, El ne iubeşte cu fapta şi cu adevărat şi aşteaptă acelaşi lucru de la noi, atât faţă de El, cât şi faţă de semenii noştri. Toate trebuie să izvorască dea dreptul din inimă: „Şi poruncile acestea, pe care ţi le dau astăzi, să le ai în Inima ta.” (Deuteronom 6:6). Lucrul acesta este vrednic de luat aminte. Căci ce este în inimă, iese şi pe buze şi se descopere şi în viaţă. Cât de însemnat este deci să avem inima atât de plină de Cuvântul lui Dumnezeu, încât să nu mai fie loc pentru deşertăciunile şi prostiile lumii acesteia. Vorbele noastre vor fi atunci totdeauna pline de har şi sărate cu sare. „Căci gura vorbeşte din ce prisoseşte în inimă”. Totdeauna putem judeca Inima după ceea ce iese din gură. Limba este, ca să zicem aşa, gura inimii, ba chiar a omului întreg. „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a Inimii lui”. Când inima este stăpânită de Cuvântul lui Dumnezeu, se văd în viată urmările binecuvântate ale acestei stări.

Sfânta Scriptură ne arată în multe locuri, câtă însemnătate dă Dumnezeu stării Inimii în ce-L priveşte pe El şi Cuvântul Lui, ceea ce la urma urmei e acelaşi lucru. Daca inima este rece şi nepăsătoare faţă de Dumnezeu şi faţă de adevărul Lui, mai curând sau mal târziu se va vedea o abatere de la cărarea adevărului şi a neprihănirii. De aceea Barnaba îndemna pe cei întorşi de curând din Antiohia „să rămână cu Inima hotărâtă alipiţi de Domnul”. Cât de trebuitor este un astfel de îndemn pentru toţi creştinii! O astfel de „hotărâre a inimii” este foarte scumpă pentru Dumnezeu. Ea dă creştinului acea seriozitate plăcută, care ar trebui dorită de noi toţi. Ea este un leac dumnezeiesc împotriva răcelii, a nepăsării şi a formalismului mort, ba chiar împotriva a tot ce e neplăcut lui Dumnezeu. Purtarea noastră din afară poate să fie bună şi mărturisirea noastră drept credincioasă, dar când lipseşte hotărârea trainică a inimii, dacă nu rămânem cu toată fiinţa noastră la Dumnezeu

şi la Cristosul Lui, totul e fără preţ.

Apoi prin inimă ne învaţă Duhul Sfânt. De aceia se roagă apostolul pentru sfinţii din Efes, să fie luminaţi în ce priveşte ochii inimilor şi Hristos să locuiască in inimile lor prin credinţă. Aşadar vedem că toată Scriptura se potriveşte cu îndemnul din capitolul nostru: „Şi poruncile acestea, pe care ţi le dau astăzi, sa le ai în inima ta”. Dacă Israel ar fi urmai acest îndemn, ar fi rămas în apropierea Dumnezeului sau şi ar fi fost ferit de orice rău, şi mai ales de păcatul urât al închinării la idoli. Dacă ar fi închis cu adevărat Cuvântul scump al Domnului în inimile lor, nu ar fi căzut în primejdia de a se închina lui Baal şi Astarteiei. Să băgăm de seamă, cât de mult se arată în locul acesta felul deosebit al Deuteronomului. El nu este cartea slujbelor sau jertfelor, ci a ascultării. Lucrul cel mai de căpetenie din el este Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvântul Domnului în inimile lui Israel. El ne învaţă de fiecare data, că o inimă, care iubeşte şi cinsteşte Cuvântul lui Dumnezeu, este gata pentru orice faptă de ascultare, fie că e vorba de aducerea unei jertfe sau de ţinerea unei zile. Israelitul putea sa ajungă într-un loc sau într-o împrejurare, în care să-i fie cu neputinţă o împlinire a obiceiurilor, jertfelor, slujbelor, dar nu putea sa ajungă niciodată într-o împrejurare când să nu poată iubi, cinsti şi asculta de Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar dacă avea să fie dus ca un biet prins de război până la capătul pământului, nu-i putea nimeni răpi dreptul deosebit de a zice împreuna cu psalmistul: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta”. (Psalm 119:11).

Ce cuvinte scumpe! Ele cuprind temeiul de căpetenie al vieţii dumnezeieşti din toate timpurile, care nu-şi poate pierde niciodată puterea şi preţul. Pe cât de adevărat a fost în zilele patriarhilor, pe atât de adevărat este şi astăzi, pentru fiecare credincios, în mijlocul prăbuşirii fără nădejde a bisericii. Cu un cuvânt, ascultarea este datoria sfânta şi cinstea deosebită a făpturii, şi anume ascultarea de Ziditorul său şi de Cuvântul Lui veşnic. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său şi El ne îndeamnă să lăsam acest Cuvânt să locuiască din belşug în inimile noastre şi să-i îngăduim să şi împlinească înrâurirea sfinţitoare asupra întregii noastre purtări şi asupra întregii noastre fiinţe.

Cât de frumoase dar şi cât de însemnate sunt toate acestea. Cuvântul lui Dumnezeu ascuns în inimă; curgând în afară în învăţătura iubitoare pentru copii şi în vorbire sfântă în sânul familiei; strălucind în toate treburile vieţii de toate zilele aşa că oricine vine pe poartă sau intră în casă să vadă că Cuvântul lui Dumnezeu este dreptarul de viaţă pentru fiecare. Aşa era cu Israel şi aşa ar trebui să fie şi cu noi creştinii, azi. Dar e aşa? Să ne întrebăm din toată inima: „Îndrumam noi oare în felul acesta pe copiii noştri? Ne străduim noi neîncetat să întipărim în sufletele lor tinere şi primitoare Cuvântul lui Dumnezeu în toată puterea lui de atragere? Bagă ei oare de seamă înrâurirea lui binecuvântată în viaţa noastră zilnica, în obiceiurile noastre, în convorbirile noastre, în familie, în toanele noastre şi în afacerile noastre?” Iată înţelesul duhovnicesc a poruncii dumnezeieşti de a lega Cuvântul, ca semn de aducere aminte pe mână, de a-l avea ca nişte fruntarii între ochi şi de a-l scrie pe uşorii casei şi ai porţii. E fără folos, să învăţăm pe copiii noştri Cuvântul lui Dumnezeu, dacă viaţa noastră nu e cârmuită de el. Nu e bine să privim Cuvântul numai ca pe o carte de şcoală pentru copiii noştri. Prin aceasta facem din el o corvoadă urâtă şi ostenitoare. Copiii noştri ar trebui sa vadă, că trăim în atmosfera Cuvântului lui Dumnezeu, că el este miezul vorbirii şi legăturilor noastre din sânul familiei şi din clipele de odihnă.

Cât de rar însă e aşa, şi nu trebuie oare să ne umilim adânc în faţa lui Dumnezeu, când ne gândim la felul şi tonul vorbirilor noastre de la masă şi din cercul familiei? Cât de puţin găsim aici o împlinire a celor spuse în Deuteronom 5:7. Dimpotrivă, câtă „flecărie deşartă care nu se cuvine!” Câtă vorbire de rău a fraţilor noştri, a vecinilor noştri şi a tovarăşilor noştri de lucru, câtă flecărie proastă şi fără preţ! Şi care este pricina acestei stări triste? Cuvântul lui Dumnezeu, poruncile şi cuvintele Domnului şi Mântuitorului nostru nu locuiesc în inimile noastre şi de aceia ele nici nu pot ţâşni ca izvoare vii de îndurare şi zidire în viaţă, să băgăm totdeauna de seamă îndemnul apostolului: „Nici un cuvânt rău să nu vă iasă din gură; ci dacă vă iese ceva, să vă iasă un cuvânt bun, care să slujească la zidirea sufletească şi să facă bine celor ce-l aud”. Apoi: „Fiţi plini de Duh. Vorbiţi între vot cu psalmi, cu cântări de laudă şi cântări duhovniceşti şi cântaţi şi aduceţi din toata inima laudă Domnului. Mulţumiţi-i totdeauna lui Dumnezeu în Numele Domnului nostru Isus Cristos. Supuneţi-vă unii altora în frica lui Cristos” (Efeseni 4:29; 5:18-20).

Cât de mult ne lipseşte deprinderea unei vorbiri cu adevărat duhovniceşti, mai ales în sânul familii noastre şi în legăturile noastre obişnuite De aceia avem mare nevoie de îndemnul de mai sus. Pe cât se pare. Duhul Sfânt a prevăzut această nevoie şi a împlinit-o dinainte. Să ascultăm ce mai spune El către sfinţii şi fraţii credincioşi în Hristos, care sunt în Colose: „Pacea lui Cristos, la care aţi fost chemaţi, ca să alcătuiţi un singur trup, să stăpânească în inimile voastre, şi fiţi recunoscători. Cuvântul lui Cristos să locuiască din belşug în voi. Învăţaţi-vă şi sfătuiţi-vă unii pe alţii, în toată înţelepciunea, cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti, cântând lui Dumnezeu şi mulţumindu-i din toată Inima” (Coloseni 3:15-16).

Cu adevărat, ce plăcută icoană a unei veţi creştine de toate zilele. Dar ea nu este decât o întruchipare mal înaltă a tot ce găsim în capitolul nostru, unde vedem pe Israelit în mijlocul familiei sale, în viata lui zilnica de acasă şi de afară, în scurt, pretutindeni, sub înrâurirea înălţătoare a Cuvântului Domnului.

Dragă cititor creştin! Dorim noi să vedem aşa ceva mai mult în viaţa noastră? Nu e dureros câteodată să vezi ce vorbim noi acasă? Nu ne-ar roşi obrazul dacă am vedea scris şi tipărit ce vorbim? Care e leacul? Iată-l: o inimă plină cu pacea lut Cristos, Cuvântul lui Hristos, cu Cristos însuşi. Nu-i alt leac. Trebuie să începem cu inima, şi când inima va fi plină în totul cu lucrurile cereşti, vom isprăvi cu tot felul de vorbiri de rău, de glume proaste şi neghiobii.

În mijlocul tuturor binecuvântărilor şi foloaselor ţarii Canaanului, ei aveau să se gândească totdeauna la Acela, care, în bunătatea şi credincioşia Sa, îi scosese din ţara robiei. Nu trebuiau să uite niciodată că toate acele lucruri minunate erau darul Său fără plată şi nemărginit. Ţara cu tot ce se da în dar în urma făgăduinţei făcute părinţilor lor Avraam, Isaac şi Iacov. Toate erau pregătite pentru ei: case zidite şi puţuri săpate, vii roditoare şi măslini roditori. Nu le mai rămânea decât să primească prin credinţă ţara cu toate comorile ei şi să păstreze în amintire şi în inimă pe Dăruitorul binefăcător. Ei trebuiau să găsească totdeauna în iubirea Lui izbăvitoare imboldul spre o viaţă de ascultare plină de iubire. Ori încotro şi-ar fi îndreptat privirile, nu vedeau decât semnele marii Lui bunătăţi şi roadele bogate ale iubirii Lui minunate. Orice oraş, orice casă, orice fântâna, orice vie şi orice măslin sau smochin, vorbea inimilor lor despre darul bogăţiei Domnului şi le dădea o dovadă pipăita despre credincioşia Lui statornica în împlinirea făgăduinţelor Lui.

Doua imbolduri de căpetenie ar fi trebuit să călăuzească adunarea lui Israel în purtarea ei: „iubire” şi „teama”. Aceste două lucruri le găsim de multe ori în Scriptură şi însemnătatea lor nu poale fi niciodată preţuită îndeajuns. „începutul înţelepciunii este frica de Domnul”. Suntem îndemnaţi să petrecem toată ziua în teama Domnului. Ea este un scut mare împotriva oricărui rău. „Apoi a zis omului: „Iată, frica de Domnul,

aceasta este înţelepciunea” (Iov 28:28). Sfânta Scriptură cuprinde o mulţime de locuri, care pun în faţa ochilor însemnătatea nemăsurată a fricii de Dumnezeu. Iosif zice: „Cum aş putea să fac eu un rău, atât de mare şi să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Cel ce trăieşte din obişnuinţă în frica lui Dumnezeu, rămâne păzit de orice fel de rău moral. Aducerea aminte necurmată de starea de faţă a lui Dumnezeu este sculul cel mai puternic în faţa oricărei ispite. De câte ori nu ni se întâmpla ca starea de faţă a unei persoane duhovniceşti să fie o piedică binefăcătoare împotriva uşurătăţii şi prostiei, şi dacă un om muritor poate sa aibă o înrâurire atât de binefăcătoare, cu cât mai mult nu o are starea de faţă a lui Dumnezeu.

Iubiţi cititori creştini, sa ne îndreptăm toată luarea aminte asupra acestui lucru. Să căutăm să trăim în simţământul că ne găsim totdeauna în faţa lui Dumnezeu. Numai astfel vom fi păziţi de multele feluri şi forme ale răului pe care le întâlnim zilnic şi spre care vai, suntem prea porniţi. Frica de Dumnezeu sar dovedi un zăgaz binecuvântat împotriva răului, în orice chip şi formă. Ea ne-ar face adevăraţi în toate vorbele şi faptele noastre. Vai, de câte ori nu rostesc buzele noastre cuvintele goale şi deşarte! De câte ori nu vorbim mult mai mult decât simţim! Noi nu suntem cinstiţi când nu vorbim adevărul cu aproapele nostru. Dăm la iveală simţiri, care nici nu se găsesc în inimile noastre. Ne purtăm făţarnic între noi. Vorbim de rău pe fratele nostru.

Dar toate acestea dovedesc prea vădit, cât de puţin trăim în starea de fata a lui Dumnezeu. Cât de schimbată ar fi purtarea noastră, dacă ne-am da totdeauna seama, că Dumnezeu ne aude şi ne vede, că El ţine seamă de flecare cuvânt al nostru, cunoaşte orice gând şi vede toate căile noastre! Cum am veghea asupra gândurilor, simţirilor şi limbilor noastre! Cată curăţenie a inimii ne-ar aduce acest lucru! Cât adevăr în legăturile cu aproapele nostru! Sa năzuim totdeauna să trăim cu simţământul că Dumnezeu e de faţa şi să vieţuim în fiecare zi, ba chiar în fiecare ceas, în frica Domnului. Apoi, ce înrâurire puternica ar avea asupra noastră simţământul iubirii Sale! Cât de mult ne-ar îndemna această iubire, sa facem tot ce doreşte ea! Ne-am găsi singura plăcere în facerea binelui. Am putea să gustăm din bucuria nespusă de a face alte inimi fericite şi de a ne gândi totdeauna numai la ce este folositor. Dacă am rămânea cât mai aproape de izvorul iubirii dumnezeieşti, am fi nişte râuri răcoritoare în mijlocul pustiului înşelat din jurul nostru, lumini strălucitoare în mijlocul întunerecului moral, care ne înconjoară. Apostolul zice: „Căci dragostea lui Cristos ne strânge; fiindcă am ajuns la încredinţarea, că dacă unul singur a murit pentru toţi, însemnează că moartea Lui a fost moartea tuturor. Şi El a murit pentru toţi, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru ei”.

Ce bine ar fi dacă toate acestea s-ar împlini mai mult şi s-ar finea mai cu tărie între noi. Această teama şi această iubire să locuiască neîncetat în inimile noastre şi să le stăpânească, pentru ca viaţa noastră de toate zilele să fie spre slava lui Dumnezeu şi spre folosul, mângâierea şi binecuvântarea tuturor acelora, care vin în atingere cu noi.

Trecem la versetul 16 al capitolului nostru: „Sa nu Ispitiţi pe Domnul, Dumnezeul vostru, cum L-aţi ispitit la Masa”. versetul acesta cere deosebita noastră luare aminte, deoarece el a fost adus de Domnul Isus, când Satana a căutat să-L înduplece, să se arunce jos de pe straşina templului „Atunci diavolul L-a dus în sfânta cetate, l-a pus pe straşina Templului şi i-a zis: „Fiindcă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos, căci este scris: „El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta şi ei te vor lua pe mâni, ca nu cumva să Te loveşti cu piciorul de vreo piatră”.

Acest loc ne dovedeşte, cum chiar Satana ştie să se folosească de Scriptură, când îi prinde bine. Dar să băgăm de seamă, că el lasă la o parte ceva foarte însemnat, când se foloseşte de acest loc din Scriptură; deoarece versetul sună astfel: „Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale. Ei te vor duce pe mâni etc….”. Dar aruncarea de pe streaşina templului nu făcea parte din „căile” lui Cristos. El nu primise de la Dumnezeu porunca să facă aşa ceva şi de aceea n-a ascultat de Satana. El n-avea nevoie să pună pe Dumnezeu la încercare. El avea ca om cea mai deplină încredere în Dumnezeu şi era pe deplin încredinţat că El îi va apăra de orice.

Acum nu se gândea să părăsească drumul datoriei, ca să încerce astfel grija lui Dumnezeu pentru El. Prin aceasta ne dă o învăţătură foarte de preţ. Ne putem bizui totdeauna pe mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu, câtă vreme suntem pe drumul datoriei. Daca mergem însă pe drumuri alese de noi, dacă urmărim interesul nostru şi căutam să ne atingem scopurile noastre, e o obrăznicie să ne mai bizuim pe Dumnezeu. Fără îndoială că Dumnezeul nostru este foarte bun şi milos, ba chiar bunătatea Lui nu încetează nici când ne-am depărtat de la drumul datoriei, dar toate acestea nu schimba nimic din faptul, că ne putem bizui pe Dumnezeu numai când picioarele noastre se găsesc pe acel drum. El poate sa fie aspru şi singuratec, dar este umbrit de aripile Celui Atotputernic şi luminat de lumina Feţei Sale.

Dacă un creştin, de pildă, se duce la înot ca să petreacă, sau se suie pe cei mai înalţi munţi ca să aibă o vedere buna, sau face altceva de felul acesta numai ca să-şi placă sieşi, să nu se aştepte ca Dumnezeu să-l păzească de orice primejdie. Fără îndoială, el se poate încrede în Dumnezeu oricând, şi Dumnezeu îl păzeşte, dar a te dace acolo unde El nu-ti porunceşte sa te duci, nu e calea datoriei, şi să nu te miri dacă ţi-se întâmplă ceva. Dacă Dumnezeu ne porunceşte să trecem peste un lac în furtună, ca să vestim Evanghelia, dacă ne cere să trecem cei mai înalţi munţi ca să-i slujim, atunci, da, putem să ne încredinţăm în mâinile Lui şi ne va păzi de orice rău, căci El n-ea poruncit să mergem. Altfel, înainte de a părăsi acest loc, mai amintim faptul, interesant şi plin de învăţătura, că Domnul nostru nu ţine seamă în răspunsul Sau de pomenirea stâlcită de Satana a locului amintit mai sus din Psalmul 9:11, în loc să spun Satanei: „Tu al lăsat la o parte ceva foarte însemnat”, aduce doar un alt loc din Scriptură pentru toată purtarea Sa. În felul acesta a biruit pe potrivnic şi ne-a dat nouă o pildă binecuvântata. El n-a biruit pe marele vrăjmaş al sufletelor prin dumnezeiasca Sa putere. Dacă ar fi făcut acest lucru, nu ne-ar fi dat o pildă. Ci s-a folosit ca om de Cuvântul lui Dumnezeu ca singura Lui armai şi a câştigat astfel o biruinţă strălucită asupra Şatenei. Lucrul acesta ne îmbărbătează şi mângâie inimile şi ne învaţă în acelaşi timp cum trebuie să ne purtam în lupte. Omul Isus Cristos a biruit pe ispititor prin dependenţa Sa ca un copil de Dumnezeu şi prin ascultarea statornică de Cuvântul Lui.

Satana nu putea să facă nimic Aceluia, care lucra numai pe temeiul Cuvântului dumnezeiesc şi prin puterea Duhului. Isus nu şi-a făcut niciodată voia Sa, măcar că voia Lui era desăvârşită. El s-a coborât din cer, după cum ne spune singur în Ioan 6, nu ca să facă voia Sa, ci voia Aceluia, cere La trimes. El a fost de la început până la sfârşit slujitorul desăvârşit. Dreptarul purtării Lui era Cuvântul lui Dumnezeu, puterea Lui era Duhul Sfânt, singurul imbold de lucru era voia lui Dumnezeu. De aceia stăpânitorul lumii acesteia n-a găsit nimic în El de care să se agate. Cu toate vorbele lui viclene, Satana n-a fost în stare să-L facă să părăsească, măcar pentru o clipă, drumul ascultării sau atârnarea Lui de Dumnezeu.

Să ne aducem aminte de aceasta, cititor creştin! Să nu uitam că Domnul şi Stăpânul nostru ne-a lăsat o pildă ca să călcăm pe urmele Lui. De am urma pilda aceasta până la sfârşitul vieţii, căci suntem chemaţi să umblăm întocmai cum a umblat Isus. El este pilda noastră cea mare în toate. Să căutăm să-L cunoaştem mai adânc ca sa înfăptuim cât mai mult în viaţă chipul Lui, prin puterea Duhului Sfânt.

Cea din urmă parte a capitolului nostru este un loc de deosebită bogăţie, adâncime şi putere. Ea poartă iarăşi semnul deosebit al Deuteronomului.

Ţinta legiuitorului a fost să facă din Cuvântul lui Dumnezeu un cuvânt cât se poate de scump inimii poporului şi să-i întipărească în inimă nevoia şi binecuvântarea unei ascultări din toată inima şi fără şovăire. „Sa păziţi poruncile Domnului, Dumnezeului vostru”. Şi: „Să faci ce este plăcut şi bine înaintea Domnului”. Aceste temeiuri plăcute ţin vecinic. Nu le poate schimba nimic, nici schimbarea căsniciei, nici schimbarea timpului, a locului sau a împrejurărilor. Vorbele „ce este plăcut şi bine”, trebuie să aibă preţ necurmat. Ele ne aduc aminte de cuvintele apostolului Ioan către prietenul său Gaius: „Prea iubitule, nu urma răul, ci binele”. Biserica sau adunarea putea să se găsească într-o stare foarte scăzută. Poate că era ceva care încerca inima lui Gaius şi-i mâhnea duhul. Diotref putea sa-şi facă de cap. Dar ce avea Gaius de făcut? Numai cei plăcut şi bine şi să-şi deschidă inima, mâna şi casa oricui aducea adevărul.

Şi lucrul pe care trebuia să-l facă Gaius în zilele lui, îl aşteaptă Domnul de la orice credincios adevărat din toate vremurile şi toate împrejurările. Chiar dacă nu sunt mulţi care merg cu noi pe cărarea îngustă a despărţirii de tot ce nu e după Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă ne-am afla singuri câte-odată sau aproape singuri pe cărare aceasta, datoria noastră este totdeauna sa urmărim şi să facem ce este „bine”, coste cât ar costa. Suntem chemaţi să ne depărtăm de fărădelege, să ne curăţim de vasele de ocară din creştinătatea de azi, să fugim de poftele tinereţii, să ne despărţim de cei-ce doar cu buzele spun că sunt creştini, dar n-au nici o putere în viaţa lor. Şi apoi? „Urmăreşte neprihănirea, credinţa, dragostea, pacea”. Cum? Singur? Nu, ci „cu cei-ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2:22). Se poate ca odată ce te-ai despărţit de ceea ce nu merge după Cuvântul lui Dumnezeu, să fii singur într-un loc pentru o vreme; dar nu vei fi singur pentru totdeauna cată vreme trupul lui Hristos e pe pământ, adică până la întoarcerea Lui. Totdeauna vom găsi câţiva care au făcut acelaşi lucru: s-au despărţit şi cheamă pe Domnul cu o inimă curată. Oricine ar fi ei, şi oriunde ar fi, datoria noastră este să-i găsim; şi când i-am găsit, sa mergem cu ei în sfântă legătură frăţească, „până la sfârşit”.

Căile lui Dumnezeu faţă de Neamuri, puse faţă în fată cu căile Sale faţă de poporul Israel, ne fac să ne aducem aminte de cuvintele cu care începe Psalmul 101:1 „Voi cânta bunătatea şi dreptatea”. Dacă, pe deoparte vedem desfăşurarea îndurării lui Dumnezeu faţă de poporul Sau, din pricina legământului Său cu Avraam, Isaac şi Iacov, pe de-alta vedem dezlănţuirea judecăţii lui Dumnezeu faţă de Neamuri, din pricina răutăţii lor. În cea dintâi împrejurare se arată atotputernica şi nesfârşita Sa îndurare, în a doua se arată dreptatea Sa. Slava Sa străluceşte şi într-una şi în cealaltă. Toate căile lui Dumnezeu, atât cele ce privesc îndurarea Sa, cât şi cele ce privesc dreptatea Sa, sunt vrednice de laudă şi vor fi totdeauna slăvite de poporul Său. „Mari şi minunate sunt lucrările Tale, Doamne! Dumnezeule, Atotputernice şi drepte şi adevărate sunt căile Taie, împărate al Neamurilor. Cine nu se va teme, Doamne, şi cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu eşti sfânt, şi toate Neamurile vor veni şi se vor închina înaintea Ta, pentru că judecăţile Tale au fost arătate” (Apocalipsa 15:3-4).

Iată cum trebuie să privim căile lui Dumnezeu, care privesc cârmuirea Lui morală în lume. Sunt oameni înrâuriţi de un simţământ bolnăvicios şi nelalocul Iui, care se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, citind poruncile date lui Israel cu privire la Canaaniţi, porunci arătate la începutul capitolului nostru. „Cum îşi zic ei – e cu putinţă, ca o Fiinţă plină de bunătate şi de îndurare, să poruncească poporului Său, să nimicească pe semenii săi, fără pic de milă, şi să le treacă femeile şi copiii prin ascuţişul săbiei?”

Astfel de oameni nu pot să strige împreună cu sfinţii din Apocalipsa 15:3; „Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor” Ei nu dau încuviinţare tuturor căilor lui Dumnezeu; ba chiar judecă pe Dumnezeu. Astfel de oameni îndrăznesc să judece căile cârmuirii morale a lui Dumnezeu cu gândurile lor pipernicite, să măsoare ceea ce este necuprins cu o măsură mărginită. Ce greşeală! Noi nu suntem în stare să judecăm căile lui Dumnezeu şi sărmanul muritor, care îndrăzneşte totuşi s-o facă, dă dovadă de o grozavă îngâmfare. În capitolul 7 din Luca, citim că „înţelepciunea a fost găsită dreaptă de toţi copiii. Să ne aducem aminte dar de aceste cuvinte şi să facem să înceteze orice judecată vinovată. „Dumnezeu să fie găsit adevărat şi toţi oamenii să fie găsiţi mincinoşi, după cum este scris: „Ca să fii găsii neprihănit în cuvintele Tale şi să ieşi biruitor când vei fi judecat.”(Romani 3:4).

Dacă cititorul nu e bine lămurit în această privinţă, să citească Psalmul 13 b. Astfel vedem aici că omorârea întâilor născuţi ai Egiptenilor, izbăvirea lui Israel din robia Egiptului, trecerea mării-roşii şi prăpădirea oştilor lut Faraon, precum şi nimicirea Canaaniţilor, pentru ca tara lor să fie dată moştenire lui Israel, erau dovada îndurării veşnice a lui Dumnezeu (Mulţi creştini nu pot Înţelege unele locuri din Psalmi, în care se cere pedeapsă pentru cei răi. Felul acesta de a vorbi, de bună seamă, nu are ce căuta la creştini, care sunt îndemnaţi să iubească pe vrăjmaşii lor, să facă bine celor ce-i urăsc, şi să se roage pentru cei ce-i rănesc şi-i prigonesc. Dar ceea ce nu se potriveşte pentru Biserica lui Dumnezeu, pentru poporul ceresc, care se află sub har, s-a potrivit cândva şi se va potrivi şi în viitor pentru Israel, poporul pământesc, care s-a aflat şi se va afla sub cârmuirea morală a lui Dumnezeu. Nici-un creştin înţelept nu s-ar putea gândi măcar o clipă să ceară, răzbunare împotriva vrăjmaşilor sau împotriva celor răi. Aceasta ar fi o tăgăduire a numelui de creştin. Noi suntem chemaţi să fim pilde vii, care să vorbească de îndurarea lui Dumnezeu faţă de lume să mergem pe urmele lui Isus, blânzi şi smeriţi cu inima, ba să suferim din pricina sfinţeniei vieţii, şi să nu ne împotrivim celui ce ne face râu. Dumnezeu îşi arată acum răbdarea şi indurarea Sa faţă de lume. „Şi face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi” (Matei 5:45). Noi trebuie să facem ca El şi să fim desăvârşiţi „după cum şi Tatăl nostru cel ceresc este desăvârşit.” (Matei 5:48). Un creştin, care s-ar purta cu cei din Jurul lui potrivit cerinţelor dreptăţii, ar da o proastă şi neadevărată mărturie despre Tatăl ceresc şi i-ar înşela, în ce priveşte credinţa lui. Mai târziu însă, când Biserica nu va mai fi pe pământ, nu va mal fi aşa. Dumnezeu va judeca Neamurile întocmai după cum s-a purtat ele cu poporal Său, Israel. Cel ce a înţeles lucrul acesta a căpătat cheia. Aşa a fost şi aşa va fi totdeauna. Toate trebuie să ţintească spre slava lui Dumnezeu. Să nu uităm lucrul acesta şi să lăsăm deoparte toate judecăţile şi simţămintele bolnăvicioase. Numai noi, creştinii, putem găsi drepte toate căile-lui Dumnezeu, şi ne plecăm capul cu respect în faţa judecăţilor Sale nepătrunse, adânc încredinţat! că toate căile lui Dumnezeu sunt bune. E adevărat că nu le înţelegem pe toate. Dar, e cu putinţă oare ca mărginitul să cuprindă nemărginitul? Căile lui Dumnezeu şi lucrările cârmuirii Lui morale suni mai presus de mintea omenească, după cum Făcătorul este mai presus de făptura Sa. Care minte omenească poate să dezlege tainele nepătrunse ele proniei dumnezeieşti? Cine poale spune, de pildă, de ce se întâmplă uneori ca un oraş întreg, plin de bărbaţi, femei şi copii, să fie înghiţit, în câteva ceasuri de valuri de lavă fierbinte? Nimeni, şi totuşi acesta este doar un fapt din miile ce se petrec în viata omenirii. Priviţi în marile noastre oraşe miile de oameni, care trăiesc în ticăloşia cea mai grozavă şi în cea mai mare stricăciune. Putem să răspundem pentru ce îngăduie Dumnezeu lucrul acesta? Dar suntem oare chemaţi s-o facem? La ce alta ne putem aştepta, decât la rătăcire, dacă nu chiar la necredinţă, când începem să cercetăm cu neştiinţa noastră tainele nepătrunse ale stăpânirii dumnezeieşti?

Cele spuse până acuma vor face pe cititor să înţeleagă cuvintele de la începutul capitolului nostru. Copiii lui Israel nu trebuiau să aibă milă de Canaaniţi. Păcatele şi fărădelegile Canaaniţilor atinseseră culmea şi nu mai rămânea decât de împlinit cu asprime asupra lor judecata dumnezeiască.

Nici o milă pentru Canaaniţi, nici-un legământ cu ei, nici o legătură, nici o prietenie, ci numai o judecată aspră, deci o despărţire hotărâtă.

Ştim cât de repede şi cât de mult a greşit Israel în împlinirea acestei porunci dumnezeieşti. De abia au păşit în ţara Canaanului şi au şi încheiat un legământ cu Ghibeoniţi. Chiar Iosua a căzut în această capcană. Căpeteniile adunării, înşelate de hainele zdrenţuite şi de pâinea mucegăită a acelui popor viclean, s-au lăsat amăgite să lucreze împotriva poruncii lămurite a lui Dumnezeu. Dacă ar fi fost călăuziţi de Cuvântul lui Dumnezeu, ar fi fost feriţi de greşeala de a încheia o legătură cu un popor, pe care ar fi trebuit să-l izgonească. Dar ei au judecat după înfăţişare, după ceea ce vedeau ochii lor şi au trebuit să sufere urmările. Pentru noi e plin de învăţătură, când vedem că ce n-au fost în stare să facă zidurile Ierihonului, au făcut hainele, pâinea mucegăită şi vorbele amăgitoare ale Ghibeoniţilor. Trebuie să ne temem mai mult de viclenia Satanei, decât de puterea lui. „Îmbrăcaţi-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteţi ţinea piept împotriva uneltirilor diavolului”. Feluritele părţi ale armăturii lui Dumnezeu, se pot înşira sub două cuvinte: ascultare şi dependenţă. Un suflet stăpânit cu adevărat de Cuvântul lui Dumnezeu şi care atârnă de puterea Duhului, este înarmat pe deplin pentru lupta. Acestea au fost armele, cu care a biruit Omul Isus Cristos pe vrăjmaş. Dracul nu putea să facă nimic cu un Om, deplin ascultător şi care depinde în totul de Dumnezeu. Să fim şi noi ca El!

O ascultare deplină este scutul cel mai bun împotriva uneltirilor vrăjmaşului. Fără îndoială, că povestirea Ghibenoţilor părea adevărată şi înfăţişarea lor din afară venea să întărească spusele lor. Însă toate acestea n-ar fi trebuit să aibă pentru Iosua şi pentru bătrâni nici cel mai mic preţ şi nici nu l-ar fi avut, dacă s-ar fi gândit la poruncile Domnului, însă aici au greşit, în loc să asculte de ce li se spusese, au judecat şi au chibzuit după cele ce au văzut. Dar judecata omenească nu poate fi niciodată călăuza poporului lui Dumnezeu. Noi trebuie să fim călăuziţi totdeauna numai de Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul Tatălui, ochiul Tatălui poate călăuzi şi pe cel mai tânăr şi mai slab copil al tui. Tot ce ne trebuie este o inimă smerită şi supusă. Nu e nevoie de cine ştie ce învăţătură pentru asta. Altfel ce s-ar face cei mal mulţi creştini care nu-s învăţaţi. De altfel, învăţătura şi înţelepciunea omenească, dacă nu e ţinută la locul ei e o mare unealtă în mâna vrăjmaşului. Cele mai multe erezii au intrat în biserică nu prin cei neînvăţaţi, ci prin cei învăţaţi, Şi cine a făcut legământ cu Ghibeoniţii? Nu poporul de rând, ci mai marii lor. Fără îndoială toţi erau amestecaţi, dar cei mai mari erau în frunte. De ce? Fiindcă au nesocotit Cuvântul lui Dumnezeu.

„Să nu faci legământ cu ei”. Putea fi ceva mai lămurit? Puteau hainele lor zdrenţuite, încălţămintea roasă şi pâinea mucegăită să schimbe porunca dumnezeiască? Nu. Nimic nu poate îndreptăţi neascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă întâlnim greutăţi pe cale, împrejurări încâlcite, pentru care nu suntem pregătiţi, şi despre cari nu ne putem face o judecată, ce să facem? Să stăm de vorbă asupra lor? Nu. Ci să ne încredem în Domnul; să aşteptăm ce spune El. „Pe cei blânzi îi va călăuzi în judecata lor şi-i va învăţa”. Dacă ar fi făcut aşa Iosua şi mai marii, n-ar fi făcut legământ cu Ghibeoniţii. Şi dacă aşa va face cititorul, va fi scutit de o mulţime de rele şi va fi păzit pe calea cea bună.

În versetul 6 din capitolul nostru, vedem pe Moise arătând poporului pentru ce avea să trăiască într-o despărţire atât de aspră faţă de Canaaniţi şi să vină peste ei cu o judecată fără milă. „Căci tu eşti un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul Tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe faţa pământului”.

Adevărul arătat aici este foarte însemnat. Pentru ce trebuia poporul să rămână despărţit de Canaaniţi? Pentru ce trebuia să nu încheie nici o legătură casnică sau de altfel? Pentru ce trebuiau să le dărâme altarele, să sfarme stâlpii idolatri şi să le taie pomii închinaţi dumnezeilor lor? Pentru că ei erau un popor sfânt. Şi cine-i alesese? Domnul! El îi alesese şi făcuse din ei poporul Său iubit. El îi izbăvise şi-i despărţise pentru Sine şi De aceea avea şi dreptul să le poruncească ce trebuiau să fie şi cum trebuiau să lucreze: „Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt”.

Nu fiindcă ei erau mai sfinţi decât alţii. Nu puteau spune: Dă-te înapoi, nu te apropia de mine, căci sunt sfânt. Aceasta se vede limpede din vorbele: „Nu doar pentru că întreceţi la număr pe toate celelalte popoare S-a alipit Domnul de voi şi v-a ales, căci voi sunteţi cel mai mic dintre toate popoarele. Ci, pentru că Domnul vă iubeşte, pentru că a vrut să ţină jurământul pe care l-a făcut părinţilor voştri, pentru aceea v-a scos Domnul cu mâna Lui puternică, şi v-a izbăvit din casa robiei, din mâna lui Faraon, împăratul Egiptului.” (Deuteronom 7:7-8).

Ce cuvinte mişcătoare pentru Israel! Cât de bune şi trebuitoare, Ei trebuiau să-şi aducă aminte totdeauna că toate drepturile, hotărârile şi binecuvântările, pe cari le aveau, nu le datorau bunătăţii sau mulţumite-i lor, ci numai faptului, că Domnul, în nemărginita Sa bunătate şi nespusa Lui îndurare, se făcuse una cu ei, precum şi legământului, pe care-l încheiase cu părinţii lor, un legământ „bine întărit în toate privinţele şi tare” (2 Sam. 23:5). Cuvintele acestea, care le dădeau pe deoparte un leac dumnezeiesc împotriva îngâmfării şi încrederii în sine, alcătuiau pe de altă parte temelia fericirii lor şi siguranţa lor. Totul era întemeiat pe tăria veşnică a harului lui Dumnezeu şi pentru aceasta trebuia înlăturată orice slavă omenească. „Să mi se laude sufletul în Domnul! Să asculte cei nenorociţi şi să se bucure.” (Psalmi 34:2).

După planul hotărât al lui Dumnezeu n-are „pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1:29). Orice mândrie omenească trebuie înlăturată. Domnul fereşte pe om de mândrie (Iov 33:17). Israel trebuia sa înveţe să nu-şi uite obârşia şi starea sa. Ei fuseseră „robi în Egipt” şi au fost „cel mai mic dintre toate popoarele”. Nu mai era deci loc pentru mândrie sau îngâmfare. În nici-o privinţă nu erau mai buni decât popoarele din jurul lor; şi când venea vorba de ridicarea şi mărimea lor, acestea se datorau numai iubirii slobode a lui Dumnezeu şi ţinerii jurământului Lui. „Nu nouă, Doamne, nu rouă ci Numelui Tău se cuvine slavă, pentru mila şi adevărul Tău” (Psalmul 115:1).

Aici întâlnim două lucruri însemnate: Unul plin de mare mângâiere pentru oricine iubeşte pe Dumnezeu, celălalt plin de înştiinţare sfântă pentru oricine îl urăşte. Toţi cei ce iubesc cu adevărat pe Dumnezeu şi păzesc poruncile Lui se pot bizui totdeauna şi în toate împrejurările pe credincioşia Lui neschimbată şi pe cari multe inimi nu sunt lămurite.

„Ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său, întocmit mai dinainte” (Rom. 8:28). Dacă iubirea lui Dumnezeu locuieşte prin har în sufletele noastre şi dacă teama de El este înaintea ochilor noştri, putem păşi înainte cu bărbăţie şi încredere veselă, încredinţaţi, că totul va merge şi trebuie să meargă bine. „Prea iubiţilor, dacă nu ne osândeşte inima noastră, avem o mare îndrăzneală la Dumnezeu. Şi orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile

Lui şi facem ce este placul înaintea Lui” (1 Ioan 3:21-22).

Iată un adevăr însemnat şi veşnic, atât pentru Israel, cât şi pentru biserică. Şi capitolul 7 din Deuteronom şi capitolul trei din epistola întâi a lui Ioan ne învaţă unul şi acelaşi adevăr practic, anume că Dumnezeu are plăcere de cei ce se tem de El şi poruncile Lui.

E aici ceva din lege? Nu. Iubirea şi legea n-au nimic împreună. Ele sunt depărtate una de alta, ca cele două capete ale pământului. „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Şi poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3). Duhul, firea, temelia şi felul ascultării noastre dovedesc că ea este cu totul altceva decât legea. Cei ce-s repede gata să strige: „lege” „lege”, când li se pune în fată trebuinţa unei ascultări de copil, sunt într-o mare rătăcire. Dacă am spune, că prin ascultare trebuie să ne dobândim locul înalt şi legătura scumpă de copii ai lui Dumnezeu, învinuirea că ne întoarcem la lege, ar fi dreaptă. Însă a spune că ascultarea creştină e „lege” este o mare rătăcire. De bună-seamă că nu se poate ascultare fără să fii un copil al lui Dumnezeu, dar când eşti un copil al Lui, urmarea trebuie să fie totdeauna ascultarea.

Fiindcă veni vorba, am dori să atragem atenţia cititorului asupra câtorva locuri din Noul Testament, cu privire la care multe inimi nu sunt lămurite. Citim în (Matei 5:43-48) „Aţi auzit că s-a zis: „Să iubeşti pe aproapele tău, şi să urăşti pe vrăjmaşul tău.” Dar Eu vă spun: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi; Dacă iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptaţi? Nu fac aşa şi vameşii? Şi dacă îmbrăţişaţi cu dragoste numai pe fraţii voştri, ce lucru neobişnuit faceţi? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit.”

Locul acesta, la cea dintâi privire, ar părea că învaţă că starea de copil al lui Dumnezeu poate fi dobândită printr-o anumită purtare; însă nu e aşa. Aici e vorba numai de potrivirea şi asemănarea purtării noastre cu firea şi căile Tatălui nostru. Se spune, de pildă, în viata obişnuită: „N-ai fi fiul tatălui tău, dacă ai lucra aşa”. Tot cam aşa spune şi Domnul: „Dacă vreţi să fiţi fiii Tatălui vostru ceresc, trebuie se fiţi miloşi cu toţi oamenii, căci aşa face şi El”.

Apoi citim în (2 Cor. 6: 17-18) „Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeţi de ce este necurat, şi vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, şi voi Îmi veţi fi fii şi fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”. Aici nu este vorba de starea de copil, dată prin lucrarea dumnezeiască, ci de recunoaşterea publică a stării de fii ca urmare a despărţirii noastre de rău. (în general, în Scriptură, cuvântul copil (tec-non, este un nume de drăgălăşie, dezmierdare; fiu (ios) arată vrednicia morală, este un copil mic sau slugă şi (niplos) este prunc).

Cititorul să bage bine de seamă, însemnătatea acestei deosebiri. Ea are mare preţ în viată. Nu ajungem copii prin despărţirea noastră de lume, ci dimpotrivă, în Galateni. 3:26 citim: „Căci toţi sunteţi copii ai lui Dumnezeu prin credinţa în Cristos Isus”. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul sa se facă copii ai lui Dumnezeu, copii născuţi nu din sânge, nici din imboldul firii lor, nici din pofta vreunul om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:12) „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului”(Iacov 1:18). Ne facem copii ai lui Dumnezeu prin naşterea din nou, care – lăudat fie Dumnezeu – este de la început până la sfârşit lucrul Lui. Ce am avut noi a face cu naşterea noastră firească? Nimic. Şi ce avem a face cu naşterea noastră duhovnicească? Tot nimic.

Dar trebuie să ne aducem aminte, că Dumnezeu poate recunoaşte şi se poale face una numai cu aceia care caută, prin harul Lui, să trăiască vrednici de El, aşa cum se cuvine unor fii şi fiice ale Celui Atotputernic. Cum ne putem aştepta ca Dumnezeu să ne recunoască drept fii! Dacă ne încurcăm în tot felul de lucruri rele şi dacă ne înjugăm la un jug cu necredincioşii? în Evrei 11 citim despre nişte bărbi, „mărturisind că sunt străini şi călători pe pământ”, şi „că sunt în căutarea unei patrii”. Despre ei se spune: „De aceia lui Dumnezeu nu-i este ruşine să Se numească Dumnezeul lor”. El se putea face una cu ei în faţa lumii şi-i putea recunoaşte ca ai Săi.

Cititorule, să ne cercetăm inimile la lumina acestui adevăr. Sa ne cercetăm căile cinstit. Sa ne întrebăm dacă nu „tragem la un jug cu necredincioşii” în vreun fel. Dacă da, să ascultăm de cuvintele: „Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-va şi nu vă atingeţi de ce este necurat”. Se poate ca făcând aşa să fim învinuiţi că suntem „înguşti”, „bigoţi”, „făţarnici”, îngâmfaţi”, ca nu trebuie să judecăm nici să ne socotim mai sfinţi sau mai buni decât alţii.

La toate astea avem un singur răspuns: porunca Domnului. El ne spune să ne despărţim, să ieşim din mijlocul lor, să nu ne atingem de ce e necurat, ca să fim priviţi şi recunoscuţi de El ca fii şi fiice ale Lui. Atât ne e de ajuns. Pot să spună oamenii ce or vrea de noi şi să ne numească iarăşi cum le place. Domnul va judeca mai curând sau mai târziu. Datoria noastră este să ne despărţim de necredincioşi, dacă vrem să fim primiţi de Dumnezeu. Dacă cei credincioşi se amestecă cu necredincioşi, cum ei să fie cunoscuţi şi deosebiţi ca fii şi fiice ai Domnului celui Atotputernic?

Dar ar putea întreba cineva: „Cum o să ştim noi care sunt necredincioşi? Toată lumea spune că e creştina, toţi zic că sunt ai lui Cristos, noi nu suntem înconjuraţi de păgâni neştiutori sau Iudei necredincioşi, cum o să-i judecăm atunci? Era foarte lămurit la începutul creştinismului, când scria apostolul bisericii din Corint, atunci linia de despărţire era limpede ca lumina zilei, pe atunci erau trei cete deosebite: Iudei, Neamuri şi Biserica lui Dumnezeu, dar azi s-a schimbat, trăim într-o ţară creştină, cu o stăpânire creştină, de jur împrejurul nostru sunt creştini, aşa că 2 Corinteni 6 nu se poate potrivi la noi, aceasta mergea când biserica era la început, când tocmai ieşise din iudaism şi din păgânism, dar azi, în starea de azi a creştinismului, nu mai poate fi vorba de aşa ceva. Celor ce spun aşa ceva le punem o întrebare: Să fie adevărat că biserica a ajuns azi într-o stare când Noul Testament nu trebuie să mai fie călăuza ei? Am întrecut Scriptura? Atunci, ce trebuie să facem? Încotro să ne îndreptăm ca să fim călăuziţi? Dacă 2 Corinteni 6 nu se mai potriveşte azi la creştini, ce chezăşie avem că se mai potrivesc azi celelalte locuri din Noul Testament? Fapt e însă că Scriptura este dată pentru biserica lui Dumnezeu şi pentru fiecare mădular al ei în parte. Şi câtă vreme biserica e pe pământ, Scriptura are să hotărască. N-avem nevoie de o nouă descoperire, avem „tot adevărul” în Biblie, slavă Domnului. Toată ştiinţa şi filozofia nu pot adăugă o iotă la Cuvântul lui Dumnezeu. Când ni se spune că am înaintat azi, că nu mai suntem unde era lumea la începutul creştinismului, răspundem hotărât că tot adevărul e în Scriptură şi el nu s-a schimbat, chiar dacă lumea şi biserica s-o fi schimbat.

Şi azi ca acum o mie nouă sute cincizeci de ani, când spunea Domnul că ai Lui nu sunt din lume, după cum nici El nu e din lume (Ioan 17), e tot aşa de adevărat. Lumea e fot lume şi azi ca şi atunci. Poate să-şi fi schimbat haine, dar firea, duhul şi adevărurile de temelie nu şi le-a

schimbat. De aceia şi azi e tot aşa de rău pentru creştini să tragă la un jug cu necredincioşii. Nu putem trece peste acest adevăr. Copiii lui Dumnezeu sunt deoparte, lumea de alta. Deşi ei sunt în lume, nu sunt din lume. Nu merge să spui: „Nu trebuie să judecăm”. Trebuie să judecăm. Dacă nu vrem să judecam, nu vrem să ascultăm şi aceasta e răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „Ieşiţi din mijlocul lor şi despărţiţi-vă”. Dacă spunem: „Nu putem judeca”, unde suntem? „Nu judecaţi voi pe cei din lăuntrul? Pe cei de afară îi judecă Dumnezeu” (1 Cor. 5:12-13). Unii din noi se tem să nu li se spună că sunt prea înguşti. Dar ce are a face pentru o inimă predată Domnului ce cred oamenii despre noi? Gândurile omeneşti vor pieri. Când ne vom arăta înaintea Scaunului de judecată al lui Cristos, când vom sta în strălucirea slavei, ce însemnătate va avea pentru noi dacă oamenii ne-au socotit „înguşti”, „largi”, sau altfel?

Şi de ce ne-ar păsa atunci? Să nu ne sinchisim de aşa ceva nici cât negru sub unghie. Ţinta noastră să fie să facem ce vrea Domnul nostru.

Să ne îndreptăm acuma puţin la adevărul însemnat, care ni se arată în versetul 10 al capitolului nostru: „Dar răsplăteşte îndată pe cei ce-L urăsc, şi-i pierde; nu dă nici o păsuire celui ce-L urăşte, ci-i răsplăteşte îndată.” (Deuteronom 7:10). Pe când în versetul 9 cei ce iubesc pe Dumnezeu, sunt mângâiaţi şi îmbărbătaţi în chipul cel mai frumos să ţină poruncile Lui, versetul zece dă o înştiinţare puternică celor ce urăsc pe Dumnezeu.

Vine vremea când Dumnezeu se va socoti în faţa cu vrăjmaşii Săi. Cât de groaznic este gândul, că ar putea cineva să urască pe Acela, care este „Lumină” şi „iubire”, izvorul bunătăţii, începutul şi dătătorul tuturor darurilor desăvârşite şi Tatăl Luminilor, a cărui mâna darnică împacă nevoile oricărei fiinţe vii, care aude ţipătul corbilor mici şi potoleşte setea asinului sălbatic; Acela care este singur înţelept, nespus de bun şi desăvârşit Dumnezeu cel sfânt, Domnul şi Stăpânitorul puternic şi făcătorul marginilor pământului.

Mai spun încă odată: ce gând groaznic, că cineva poate să urască pe un astfel de Dumnezeu şi totuşi ştim că toţi aceia care nu-L iubesc, trebuie să-L urască, chiar dacă omul nu vrea să recunoască acest fapt. În privinţa aceasta nu este cale de mijloc. Trebuie să stai sau de o parte, sau de alta. Şi de fapt, omul chiar cel ce zice că e religios, nu şovăie mult, când e vorba ca sa-şi dea cărţile pe faţă. De multe ori vrăjmăşia împotriva lui Dumnezeu, ascunsa în adâncul inimii, iese la iveală în ura împotriva copiilor Lui, a Cuvântului Sau, a închinării Sale şi a slujbei Sale. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământeşti este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, şi nici nu poate să se supună.” (Rom. 8:7). Vrăjmăşia aceasta se arata în tot ce stă în legătură cu Dumnezeu. Ea dormitează în orice inimă neîntoarsă la Domnul şi aşteaptă numai să se arate. Orice om în starea lui firească, urăşte pe Dumnezeu. De câte ori nu auzim zicându-se: „Urăsc pe cei credincioşi, nu pot suferi cântările religioase, urăsc pe cei ce predică Evanghelia”. Adevărul e ca Dumnezeu e urât, nu ei.

Dumnezeu însă spune în locul de mai sus: „Dar răsplăteşte îndată pe cei ce-L urăsc şi-i pierde”. Ce adevăr mare! O, de-ar lua aminte la el oricine e în starea aceasta. Omul nu-l aude cu plăcere, şi mulţi l-ar înlătura. Ei caută sa se amăgească pe ei şi pe alţii, socotind că Dumnezeu e prea bun, prea iubitor şi prea milos, ca să poată judeca atât de aspru făpturile Sale. Însă uită cu desăvârşire ca drumurile stăpânirii morale a lui Dumnezeu sunt tot atât de desăvârşite, ca şi drumurile harului. Îşi închipuie că Dumnezeu ar trece cu vederea răul sau că nu l-ar privi pe el şi pe cei ce-l fac, chiar atât de aspru. Oricine se lasă pradă acestei rătăciri nenorocite, o face pe socoteala sa veşnică. E adevărat ca Dumnezeu, în harul Sau bogat şi fără margini şi în îndurarea Sa, ne poate ierta păcatele, ne poate pune cu desăvârşire într-o stare după voia Sa şi ne poate umplea inimile cu Duhul înfierii. Dar aceasta e cu totul altceva. Acesta este harul care stăpâneşte prin neprihănire ca să dea viaţa veşnică prin Domnul nostru Isus Cristos. Acesta este Dumnezeul, care, în Iubirea Sa minunată, dă sfinţenia Sa bietului păcătos vinovat, care simte şi recunoaşte că n-o are şi nici n-o poate dobândi. În marea iubire a inimii Lui, Dumnezeu a găsit un mijloc, care-i face cu putinţă să pună într-o stare după voia Sa pe orice păcătos care se căieşte, care crede ca un copil în Isus, fără ca aceasta să strice ceva dreptăţii sale, ba chiar, Dumnezeu o face pe temeiul acestei dreptăţi (Rom. 3:26). Oare a trecut Dumnezeu cu vederea la Golgota păcatul ca şi când n-ar fi însemnând nimic? A coborât El astfel cerinţele stăpânirii Sale morale, a micşorat drepturile sfinţeniei Sale sau s-a atins întrucâtva de vrednicia şi măreţia legii? Nu, deloc! Dimpotrivă, lucrul s-a petrecut cu totul altfel. Nicăieri nu se poate vedea o ură veşnica a lui Dumnezeu împotriva păcatului şi hotărârea Lui neschimbată de al pedepsi cu pedeapsă veşnică, decât în lucrarea frumoasa şi măreaţă a mântuirii. Niciodată nu s-ar fi putut găsi mai dreaptă stăpânirea dumnezeiască, niciodată nu s-ar fi putut ţinea mai bine în picioare cerinţele sfinţeniei, adevărului şi dreptăţii dumnezeieşti, şi niciodată nu s-ar fi putut întări legea în chip mai strălucit, decât în planul minunat de mântuire, plăzmuit de Dumnezeu Tatăl, împlinit de Dumnezeu Fiul şi descoperit de Dumnezeu Duhul Sfânt.

Dacă vrem să înţelegem cu adevărat ura lui Dumnezeu împotriva păcatului şi adevărata fire a sfinţeniei sale, trebuie să ne uităm la cruce. Trebuie să ascultăm la strigătul de durere amara, înălţat din inima Fiului către Dumnezeu şi care a străbătut umbrele întunecate ale Golgotei: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu! Pentru ce M-ai părăsit?” Niciodată nu s-a mai pus o astfel de întrebare şi niciodată nu mai poate fi pusă lui Dumnezeu. Ea stă singură în cărţile veşniciei, fie că privim pe Acela, de la care a pornit, sau pe Acela, către care a fost îndreptată. Crucea este măsura urii lui Dumnezeu împotriva păcatului precum şi măsura iubirii Lui faţă de păcătos. Ea este temelia nezguduită a scaunului de domnie al îndurării, temeiul drept pentru Dumnezeu, pe care ne-a iertat păcatele şi pe care ne poate pune în totul fără prihană înaintea Lui într-un Cristos înviat şi proslăvit.

Dar atunci, care va fi sfârşitul tuturor acelora, care dispreţuiesc toate acestea, care stăruie în ura lor împotriva lui Dumnezeu şi spun totuşi, că El este prea bun şi prea milos şi că nu pedepseşte pe răufăcători. „Cine crede în Fiul, are viaţa veşnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” (Ioan 3:36). Locul acesta este foarte însemnat. El nu numai că ne arată adevărul, că toţi cei ce cred în Fiul au viaţa veşnică, ci nimiceşte şi cele două învăţături rătăcite ale zilelor noastre, şi anume învăţătura despre iertarea tuturor şi pe cea despre nimicirea celor păcătoşi. Cea dintâi învaţă că la urma urmei vor fi mântuiţi şi binecuvântaţi toţi oamenii. Locul nostru spune: „Cine nu crede în Fiul, nu va vedea viaţa”.

Cea de a doua spune, că cei ce sunt în afară de Hristos, vor pieri ca vitele. Locul nostru insă spune: „Mania lui Dumnezeu rămâne” asupra oricui nu crede sau nu ascultă. Nu se pot împăca: o mânie, care rămâne, şi o nimicire desăvârşită.

Ne-am putea oare gândi, fie numai pentru o clipă, că un Dumnezeu drept, care a îngăduit judecata asupra Fiului Său singur născut, care este plăcerea Sa veşnică, pentru că Acesta a purtat în trupul său păcatele noastre pe cruce, ar putea îngădui să scape păcătosul nepocăit? Dacă Isus, omul fără pată, sfânt şi desăvârşit, Singurul desăvârşit care a umblat vreodată pe pământ, a trebuit să sufere pentru păcatele noastre, El cel drept pentru cei nedrepţi, s-ar putea oare să fie mântuiţi, binecuvântaţi şi primiţi în cer răufăcătorii, necredincioşii şi cel ce urase pe Dumnezeu? – şi toate astea numai pentru că Dumnezeu ar fi prea bun, ca să arunce pe păcătoşi pentru totdeauna în iad? Dacă Dumnezeu a

trebuit să părăsească şi să zdrobească pe Fiul Său cel iubit, pentru ca să scape pe ai Săi de păcate, s-ar putea oare ca nelegiuiţii, dispreţuitorii şi împotrivitorii să fie mântuiţi şi să rămână totuşi în păcate? A murit Domnul Isus pentru nimic? Degeaba şi-a ascuns Dumnezeu faţă de El? Pentru ce atunci toată groaza Golgotei? Pentru ce întunericul, care a ţinut trei ceasuri? Pentru ce strigătul amar: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce m-ai părăsit”? Pentru ce toate acestea, dacă păcătoşii pot să se suie în cer fără ele? Pentru ce toate acele suferinţe şi dureri nespuse, dacă Dumnezeu este prea bun, prea îndurător şi prea milos, ca să trimită pe păcătoşi în Iad? Ce nebunie îngrozitoare! Ce nu pot crede oamenii afară de adevărul lui Dumnezeu! Biata minte omenească întunecată, vrea să creadă cele mal mari amăgiri, numai ca să găsească în ele o dezvinovăţire pentru lepădarea învăţăturii lămurite a Scripturii! ceea ce n-ar crede oamenii despre nici-o cârmuire omenească bună, cred despre singura cârmuire bună, înţeleaptă, adevărată şi dreaptă a lui Dumnezeu. Ce am zice despre o cârmuire care n-ar putea sau n-ar vrea să pedepsească pe făcătorii de rele? Ne-ar plăcea să trăim sub o astfel de cârmuire? Ne-am putea Închipui o cârmuire prea bună, prea miloasa, ca să îngăduie legilor să pedepsească pe nelegiuiţi. Cititorule, nu vezi tu că Versetul, pe care-l cercetăm acum, zdrobeşte cu desăvârşire toate părerile şi închipuirile oamenilor în prostia şi neştiinţa lor cu privire la stăpânirea morală dumnezeiască? Ce bine ar fi ca omul să asculte de Cuvântul lui Dumnezeu şi să ţină seama de înştiinţarea limpede şi puternică a mâniei viitoare şi a Judecăţii veşnice! În loc să caute să se încredinţeze pe el şi pe alţii că nu este Iad, că nu e un vierme care nu moare şi un foc care nu se stinge, că nu e chin veşnic, mai bine ar asculta de glasul lui Dumnezeu care le dă de ştire, şi ar alerga la nădejdea care le e pusă înainte în Evanghelie, până nu e prea târziu. Dumnezeu spune că va răsplăti celui ce-L urăşte. Ce răsplată va fi aceasta? Cine va putea s-o sufere? Stăpânirea morală a lui Dumnezeu este desăvârşită şi pentru cine este aşa, e cu neputinţă, ca El să lase nejudecat răul.

Cuvântul lui Dumnezeu fine în veac şi vedem asprimea cârmuirii morale a lui Dumnezeu, atât în legătură cu Israel, cât şi astăzi, cu privire la creştini. A trecut oare Dumnezeu cu vederea răul la poporul Său? Nicidecum! Dimpotrivă, a pedepsit neîncetat pe poporul Său Israel cu nuiaua lui mustrătoare şi anume, tocmai pentru că era poporul Său. El le-a spus prin proorocul Amos: „Ascultaţi cuvântul acesta, pe care-l rosteşte Domnul împotriva voastră, copii ai lui Israel, împotriva întregii familii pe care am scos-o din ţara Egiptului! „Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: de aceea, vă voi şi pedepsi pentru toate nelegiuirile voastre.” (Amos 3:1-2).

Acelaşi adevăr îl găsim în epistola întâi a lui Petru, cu privire la creştini: „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Şi dacă începe cu noi, care va fi sfârşitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Şi dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit şi cel păcătos?” (1 Petru 4:17-18)

Dumnezeu pedepseşte pe ai Săi, tocmai pentru că sunt al Săi şi pentru ca el să nu fie osândit odată cu lumea: „Dar când suntem judecaţi, suntem pedepsiţi de Domnul, ca să nu fim osândiţi odată cu lumea.” (1 Cor. 11:32). Dumnezeu îngăduie copiilor lumii acesteia să meargă pe căile lor, însă ziua lor e o zi întunecată şi groaznică, o zi de Judecată şi mânie fără milă vine. Omul poate să stea la îndoială, să judece şi să-şi facă la păreri, dar Scriptura vorbeşte hotărât şi tare: „pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta şi despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morţi.” (Faptele Ap. 17:31). Ziua aceia a socotelilor, în care Dumnezeu va răsplăti fiecăruia în fată, este aproape.

Urmărind felul, în care caută Moise, călăuzit de Duhul Sfânt, să pună în cugetul adunării adevărurile mari şi măreţe ale stăpânirii dumnezeieşti, ne zidim sufleteşte.

Ce chemare puternică şi mişcătoare! Datoria lui Israel era să „asculte”, „sa păzească” şi „să împlinească”, iar lucrul Domnului era „să iubească”, „să binecuvinteze” şi „să înmulţească”. Dar, vai! Israel a greşit în chipul cel mai trist şi mai ruşinos, atât sub lege, cât şi sub stăpânirea lui Dumnezeu şi în locul iubirii, binecuvântării şi înmulţirii, a venit peste ei judecata, blestemul, slăbiciunea, împrăştierea şi pustiirea

Dar chiar dacă Israel a greşit sub lege şi sub stăpânirea morală a lui Dumnezeu, totuşi Dumnezeu, în marea şi nemărginita Lui milă, n-a greşit. El va ţinea legământul şi bunătatea, pe care a jurat-o părinţilor lor. Nici o slovă şi nici o frântură din făgăduinţele legământului Lui nu va cădea. Ei va împlini odată totul, va pune totul la loc. El va face adevărate toate făgăduinţele Lui. E drept că nu poate face acest lucru pe temeiul ascultării lui Israel, dar îl va face pe temeiul sângelui legământului veşnic, sângelui scump al lui Isus, Fiul Sau veşnic. Şi nici nu s-ar putea altfel, cititorule. Ce siguranţă, ce odihnă, ce pace am avea noi, dacă legământul Lui cu Avraam ar cădea în vreun punct? Adevărat că Israel nu poate să ceara câtuşi de puţin împlinirea făgăduinţelor date. El a rupt legământul şi nu se poate dezvinovăţi. Însă Dumnezeu rămâne Dumnezeu, cu toată necredincioşia lui Israel. „Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile şi de chemarea făcută” (Romani. 11:29). El va împlini negreşit jurământul, pe care l-a făcut lui Avraam, cu toată stricăciunea şi căderea seminţei lui Avraam. Adevărul acesta trebuie să-l ţinem minte totdeauna. Israel va fi adus înapoi, binecuvântat şi înmulţit în tara sa iubită şi sfântă. Ei îşi vor da jos arfele din sălcii, pentru ca, la umbra viilor şi măslinilor lor, să aducă slavă şi cinste Dumnezeului şi Mântuitorului lor în timpul minunatului Sabat de o mie de ani, care le stă înainte. Aceasta este mărturia neschimbată a Scripturii, de la început până la sfârşit, şi ea se va împlini în toate amănunţimile, spre slava lui Dumnezeu şi pe temeiul legământului Său veşnic.

Dar să ne întoarcem la capitolul nostru, ale cărui versete de la sfârşit cer o deosebită luare aminte. În ele auzim, ce frumos şi mişcător caută Moise să îmbărbăteze inima poporului cu privire la neamurile de temut ale Canaanului. El pătrunde până în lăuntrul gândurilor şi simţirilor lor şi le-o ia înainte.

Leacul cel mare împotriva tuturor temerilor şi îngrijorărilor necredinţei este aţintirea ochiului spre Dumnezeul cel viu, căci aceasta ridică inima mai presus de toate greutăţile şi piedicile de tot felul. Nu poate folosi la nimic tăgăduirea greutăţilor şi a piedicilor. Tăgăduirea aceasta nu insuflă inimii nici mângâiere şi nici curaj. Sunt oameni, care în faţa greutăţilor şi încercărilor spun mereu la vorbe umflate care dovedesc tocmai că nu cunosc deloc faptele crude ale vieţii. Ei ar dori să ne facă să nu simţim încercările, suferinţele şi greutăţile de pe cale. Însă le-ar putea spune tot atât de bine, că n-avem cap pe umeri sau inimă în piept. Astfel de oameni nu ştiu să mângâie o inimă zdrobită. Sunt doar nişte oameni de vorbe late, care nu ştiu cum să se poarte cu nişte suflete, care se găsesc în luptă sau în toiul greutăţilor vieţii zilnice.

Moise însă caută să îmbărbăteze inima fraţilor săi cu totul altfel. El spune: „Nu te teme” Şi de ce nu? Nu erau oare vrăjmaşi, greutăţi şi primejdii în ţară? Bineînţeles că da, şi Moise nu se gândea de loc să le tăgăduiască. De ce nu trebuiau să se teamă „Căci Domnul, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău”. Cuvintele acestea aduc mângâiere şi îmbărbătare adevărată. Vrăjmaşii erau, dar Dumnezeu era izvorul nesecat de ajutorare. La fel caută şi Iosafat să-şi îmbărbăteze fraţii în timpul încercării şi al necazului: „O, Dumnezeul nostru, nu-i vei judeca Tu pe ei? Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulţimi, care înaintează împotriva noastră, şi nu ştim ce să facem, dar ochii noştri sunt

îndreptaţi spre Tine!” (2 Cronici 20:12).

Aici e taina. Ochii sunt îndreptaţi spre Dumnezeu. Puterea Lui vine în mijlocul greutăţilor şi aceasta liniştea totul. „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” (Rom. 8:31). Moise întâmpină prin slujba sa binecuvântată temerile, care se ridicau în inimile copiilor lui Israel: „Neamurile acestea sunt mai mari decât mine”. Era adevărat, însă erau ele oare mai mari decât „Dumnezeul cel mare şi înfricoşat?”. Care neamuri ar putea sta în faţa Lui? Însuşi Dumnezeu era, ca să zicem aşa, în luptă cu aceste neamuri, din pricina păcatelor lor groaznice. Măsura fărădelegilor lor era plină. Ceasul lor bătuse şi Dumnezeul lui Israel era gata sa-i izgonească dinaintea poporului Sau.

De aceia Israel nu trebuia să se teamă de puterea vrăjmaşului, căci Domnul avea să-i vină în ajutor. Dar în tară era ceva cu mult mai de temut decât puterea vrăjmaşului. Era laţul închinării la idoli. „Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeţi în foc”. Inima se va fi întrebat însă: „Cum aşa, să nimicim noi aurul şi argintul cu care sunt împodobite aceste chipuri? Nu l-am putea întrebuinţa oare pentru un scop bun? E foarte drept să nimicim chipurile, de ce însă şi aurul şi argintul?”

Vai, acestea sunt cugetări foarte plăcute sărmanei noastre inimi. De câte ori nu ne înşelăm singuri în felul acesta, când suntem chemaţi sa judecăm răul? Căutăm să ne amăgim şi credem că avem dreptul să scoatem câte ceva şi să păstrăm pentru noi, cu un cuvânt, credem ca avem dreptul sa facem o deosebire. Suntem gata să aruncăm o parte din rău, însă nu totul, voim să ardem lemnul idolilor, dar cruţăm aurul şi argintul.

Dar ce amăgire nenorocită este aceasta, „Să nu pofteşti şi să nu iei pentru tine argintul şi aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. Totul trebuie înlăturat, totul trebuie nimicit. Dacă păstrăm chiar cel mal mic lucru din ce este sortit nimicirii, cădem în laţul diavolului şi ne unim cu acela ce este o urâciune înaintea lui Dumnezeu, oricât de preţuit ar fi de oameni.

Cititorule, păzeşte-te de aşa ceva!

„Să păziţi şi să împliniţi toate poruncile pe care vi le dau astăzi” ca să trăiţi, să vă înmulţiţi şi să intraţi în stăpânirea tării, pe care a jurat Domnul că o va da părinţilor voştri. Adu-ţi aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul iau, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească şi să te încerce, ca să ţi cunoască pornirile inimii şi să vadă dacă ai să păzeşti, sau nu, poruncile Lui” (Deuteronom 8:1-2).

Privind în urmă spre drumul, pe care ne-a călăuzit mâna credincioasă a lui Dumnezeu, gândindu-ne la călăuzirea Lui înţeleaptă şi plină de îndurare, aducându-ne aminte, de câte ori ne-a venit în ajutor în chip atât de minunat, izbăvindu-ne de vreo încurcătură sau greutate şi socotind, de câte ori ne-a sprijinit, în vremuri când nu ştiam ce să facem, şi ne-a deschis un drum, mustrându-ne în acelaşi timp pentru toate temerile noastre şi umplându-ne inimile cu laudă şi mulţumire, ne înviorăm şi ne îmbărbătăm.

În acelaşi timp însă trebuie să ne păzim, ca nu cumva să schimbăm aceasta deprindere binecuvântată a inimii cu obişnuinţa de a privi în urmă la drumurile noastre, la ceia-ce am făcut noi, la înaintările noastre, la lucrul nostru sau la tot ce am fost în stare să lucrăm noi. Chiar dacă recunoaştem din gură că „numai harul lui Dumnezeu”, ne-a făcut în stare să lucrăm ceva pentru Dumnezeu, totuşi această mărturisire se poate să nu slujească decât mulţumirii de noi înşine, care nu lasă să răsară o simţire şi o cugetare cu adevărat duhovnicească. Astfel de priviri, aruncate în urmă, cu iubire de sine, sunt tot atât de păgubitoare în roadele lor, ca şi o privire neîncetată în sine însuşi. De altfel orice grijă de eul nostru este păgubitoare si, dacă rămânem sub stăpânirea ei, ea dă lovitura de moarte oricărei legături adevărate cu Dumnezeu. Tot ce are ca ţintă punerea eului nostru în faţa ochilor şi a inimii, ar trebui osândit şi lepădat cu cea mai mare hotărâre, căci altfel aduce sie iubirea vieţii lăuntrice, uscăciune şi întunerec. Nu la aceasta îndemna Moise pe popor.

Să ne aducem aminte cu acest prilej de cuvintele minunate ale apostolului: „Fraţilor, eu nu cred că l-am apucat încă; dar fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, şi aruncându-mă spre ce este înainte, alerg spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” (Filipeni 3:13-14). Cari erau lucrurile acelea, pe care le-a uitat apostolul? Erau ele cumva scumpele dovezi de har din partea lui Dumnezeu, pe care le-a încercat el în sufletul lui în tot timpul vieţii sale? Cu neputinţă. Locuri ca Fapte 26:2; 2 Timotei 3:11; 4:16-17, arată tocmai dimpotrivă. El se gândeşte la tot ce nu era în legătură cu Hristos, la lucrurile, în care se poate odihni inima, cu care se poate lăuda firea, şi care înrâureau asupra lui ca o povară şi ca o piedecă. Pe toate acestea le-a uitat, dorind cu înflăcărare acele adevăruri mari, ceri îi stăteau înainte. Nici Pavel şi nici vreun alt copil al lui Dumnezeu şi slujitor a lui Cristos nu ar putea dori vreodată să uite măcar o singura împrejurare din viaţa sa pământească, în care s-a arătat bunătatea, iubirea, mila şi credincioşia lui Dumnezeu. Dimpotrivă, una dintre cele mai scumpe îndeletniciri ale noastre va fi, să ne aducem aminte de toate căile Tatălui nostru, pe care nea purtat şi-n vreme ce călătoream prin pustiul acesta, spre patria şi odihna noastră veşnică. Deci nu îndeletnicirea cu ce am făcut noi, ci cu ce a făcut Domnul pentru noi. Tot aşa şi Israel trebuia să-şi aducă aminte de tot drumul, pe care l-a călăuzit Dumnezeul lor, şi anume pentru ca să poată scoate din inimile lor cuvinte de mulţumire şi să-şi întărească încrederea în Dumnezeu pentru viitor.

Aşa ar trebui să fie totdeauna. Totdeauna să lăudăm pe Dumnezeu pentru tot ce-i în urma noastră şi să ne încredem în El cu privire la tot ce va veni în viitor. Acestea sunt cele două lucruri care slujesc spre slava lui Dumnezeu şi spre pacea, şi bucuria noastră în El. El nea izbăvit, ne izbăveşte şi ne va izbăvi.

Dacă ochii noştri se îndreaptă spre „Eben-Ezer-ii, care stau de-a lungul drumului nostru, nu se poate ca inima să nu înalte strigăte de „Aleluia” Aceluia, care „ne-a ajutat până aici”, şi care de bună seamă că ne va ajuta până la sfârşit. El a ajutat, ajută şi va ajuta. Ce binecuvântat este lanţul, ale cărui verigi poartă cu toate numele „ajutor dumnezeiesc!

Dar nu trebuie să rămânem cu inimile pline de mulţumire numai la dovezile de har şi la sprijinul plin de îndurare din partea Tatălui nostru, ci şi la „smeririle” şi „încercările” pe care le-a adus peste noi iubirea Lui înţeleaptă, credincioasă şi sfântă. Acestea nu-s, cum se spune deseori, „binecuvântări ascunse”, ci arătări deschise şi puternice ale harului, pentru care vom mulţumi neîncetat lui Dumnezeu în vremurile de aur ale veşniciei.

„Adu-ţi aminte de tot drumul”, de toate întâmplările din timpul călătoriei, de orice stare din viaţa dusă în pustiu, de toate călăuzirile lui Dumnezeu, de la început până la sfârşit; călăuziri, care au avut rostul „să te smerească şi să te încerce, ca să-ţi cunoască pornirile inimii”.

Pricina de la urmă este foarte însemnată.

La începutul vieţii noastre creştineşti cunoaştem numai puţin din adâncimile şi prostia inimii noastre. Însă cu cât înaintăm, cu atât cunoaştem mai bine ce-i în noi şi în jurul nostru. Învăţăm să cunoaştem adâncimea stricăciunii din noi, precum şi deşertăciunea şi lipsa de preţ a tot ce-i în lume şi aflăm că e nevoie să mergem înainte depinzând totdeauna de Dumnezeu. Toate acestea sunt folositoare, căci ne fac smeriţi şi neîncrezători în noi înşine, izbăviţi de mândrie şi mulţumire de sine şi ne fac şi atârnăm ca nişte copii de Acela, care singur e în stare să ne păzească de clătinare. În măsura în care creştem în cunoaşterea de sine, dobândim o înţelegere mai adâncă a harului şi facem o cunoştinţă mai apropiată cu iubirea lui Dumnezeu, cu răbdarea Sa minunată faţă de slăbiciunile şi greşelile noastre, cu mila bogată, cu care a avut grijă de noi şi cu îngrijirea pentru toate nevoile noastre precum şi cu încercările prin care a găsit cu cale să ne poarte, spre folosul adânc şi statornic al sufletelor noastre.

Rodul practic al tuturor acestor lucruri este nepreţuit şi dă omului nou tărie şi blândeţe. El ne vindecă de părerile noastre proaste, ne face răbdători şi îngăduitori cu alţii, ne moaie judecata şi ne face să vedem lucrările altora în lumina cea mai bună cu putinţa, făcându-ne gata să gândim totdeauna bine de ei chiar când stăm la îndoială dacă au lucrat din cutare sau cutare imbold. Acestea sunt unele din roadele scumpe ale încercărilor din pustie, pe care ar trebui să le dorim cu toţii.

”Astfel te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame şi te-a hrănit cu mana, pe care nici tu n-o cunoşteai şi nici părinţii tăi n-o cunoscuseră, ca să te înveţe că omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura Domnului” (Deuteronom 8: 3).

Locul acesta trebuie privit cu interes deosebit, pentru ca este cel dintâi din Deuteronom pe care-l foloseşte Domnul, cu prilejul luptei Sale ca vrăjmaşul în pustie. Pentru ce a folosit Domnul tocmai un loc din această carte? Pentru că această carte cuprinde gânduri, care se potriveau în chip deosebit stării de atunci a lui Israel. Israel greşise şi tocmai faptul acesta este arătat în Deuteronom de la început până la sfârşit. Însă, cu toată căderea lui Israel ca popor, fiecare evreu credincios avea în faţa sa deschisă cărarea ascultării. Oricine urma pe Dumnezeu avea dreptul deosebit şi datoria să ţină tare la Cuvântul Lui totdeauna şi în toate împrejurările.

Slăvitul nostru Domn era deci credincios stării Israelului lui Dumnezeu. Israelul după trup însă greşise şi pierduse totul, iar El a fost în pustie ca un adevărat Israel al lui Dumnezeu, ca să întâmpine pe vrăjmaş numai cu Cuvântul lui Dumnezeu, „Isus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan, şi a fost dus de Duhul în pustie, unde a fost ispitit de diavolul timp de patruzeci de zile. N-a mâncat nimic în zilele acelea; şi, după ce au trecut acele zile, a flămânzit. Diavolul I-a zis: „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte pietrei acesteia să se facă pâine.” Isus i-a răspuns: „Este scris: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” „ (Luca 4:1-4). Acest loc ne dă mult de gândit. Omul desăvârşit, Isus Cristos, Israelul adevărat, se găseşte în pustie, înconjurat de fiare sălbatice şi posteşte patruzeci de zile, fiind de faţa vrăjmaşul lui Dumnezeu şi al oamenilor, în această pustie nu era nimic pentru Dumnezeu. Cu omul al doilea n-a fost cum a fost cu cel dintâi. El nu era înconjurat de toate bucuriile pustiului, ci se găsea în singurătatea şi uscăciunea unei pustietăţii, singur şi flamand; însă El era acolo pentru Dumnezeu, şi pentru om, ca să-i arate cum trebuie să trăiască şi cum trebuie să întâmpine pe vrăjmaş în toate ispitele lui. Să nu uităm, că Domnul nostru nu s-a întâlnit acolo cu vrăjmaşul, ca Dumnezeu mai presus de orice. De bună seamă că El era Dumnezeu, dar, dacă ar fi luptat ca Dumnezeu, nu ne-ar fi putut sluji drept pildă. Afară de aceasta nu ar fi nevoie şi ni se spună, că Dumnezeu e în stare să biruie şi să fugărească o făptură ca Satana, pe care mâna Lui o făcuse. Dar văzând acolo pe Cineva, care în toate privinţele era om şi se găsea în toate împrejurările omenirii, afară de păcat, văzându-l suferind slăbiciune, foame şi purtând toate urmările căderii omului şi totuşi biruind pe vrăjmaşul cel groaznic, iată ce ne dă mângâiere, putere, îmbărbătare şi împrospătare.

Şi cum a biruit Domnul pe Satana în pustie? Omul Cristos Isus a biruit pe vrăjmaş numai prin Cuvântul lui Dumnezeu, şi anume, cum am mai spus, nu ca Dumnezeu atotputernic, ci ca un om smerit şi ascultător care depindea de Dumnezeu. Ce privelişte măreaţă! Un om, pus în faţa diavolului, îl biruie cu desăvârşire, nu prin desfăşurarea puterii dumnezeieşti şi nici cu altă armă, ci numai prin Cuvântul lui Dumnezeu, care era în inima şi în gura Lui.

Sa mai luăm apoi aminte, că Domnul nu stă de vorbă cu Satana. El nu s-a folosit de fapte în legătură cu El însuşi şi pe care vrăjmaşul le cunoştea bine. „El nu zice: „Eu ştiu că sunt Fiul lui Dumnezeu. Cerurile deschise, Duhul Sfânt care s-a pogorât peste Mine, glasul Tatălui au mărturisit că sunt Fiul lui Dumnezeu”. Nu, aşa nu a mers, şi n-ar fi fost o pildă pentru noi dacă ar fi vorbit aşa.

Lucrul însemnat, pe care trebuie să-l învăţăm din istoria ispitirii marelui nostru Învăţător este, că El s-a folosit în toate ispitele vrăjmaşului, numai de arma, pe care o avem şi noi şi care este Cuvântul lui Dumnezeu şi anume, de cartea, pe care necredinţa a atacat-o, dar care este cartea potrivită pentru oricine doreşte să trăiască într-o ascultare de copil în mijlocul căderii deznădăjduite din jurul nostru. Am spus în „toate ispitele”, fiindcă, în cele trei împrejurări, răspunsul neclintit al Domnului este: „E scris”, nu „Eu ştiu, cred, simt, aceasta şi asta”. E ca şi când Domnul Cristos ar fi zis vrăjmaşului: „Nu e vorba acum dacă sunt sau nu Fiul lui Dumnezeu, ci cum să trăiască omul, şi răspunsul se găseşte numai în Sfânta Scriptură, lămurit ca lumina zilei. Oricine aş fi Eu, Scriptura e aceiaşi: „Omul nu trăieşte numai cu pane, ci cu orice porunceşte Dumnezeu să trăiască”.

Singura stare sigură şi fericită pentru om este „să trăiască cu orice porunceşte Domnul. Şi putem să adăogăm: iată o stare binecuvântată, cu care nu se poate asemăna nimic din lumea aceasta. Cu ajutorul Cuvântului ea aduce sufletul în legătură vie şi personală cu Domnul şi face ca în toate privinţele Cuvântul lui Dumnezeu să ne fie atât de însemnat, în cât să nu putem trăi fără El. După cum pâinea slujeşte pentru întreţinerea vieţii trupeşti, tot aşa şi Cuvântul slujeşte pentru întreţinerea vieţii duhovniceşti. Aceasta nu înseamnă că trebuie să căutăm în Biblie anumite reguli de învăţat sau întărirea părerilor noastre, nu; ci o luăm în mână, ca să găsim în ea lumină, hrana, călăuzire, mângâiere, putere, cu un cuvânt, tot ce-i trebuie omului celui nou. Să nu uităm apoi că Domnul spune: cu orice cuvânt. Deci nu ne putem lipsi de nici-un cuvânt ieşit din gura lui Dumnezeu. Avem nevoie de toate cuvintele Lui, căci nu ştiu ce împrejurare vine când avem nevoie tocmai de cuvântul la care nu ne-am gândit. Poate că mai înainte nu ne-am gândit la un cuvânt din Scriptură, dar vine o greutate, şi atunci Duhul lui Dumnezeu ne pune înainte tocmai locul uitat de noi. Şi ce frumos e atunci! Scriptura e de la Dumnezeu şi răspunde fiecărei nevoi a tuturor copiilor Lui laolaltă şi fiecăruia îndeosebi. De aceea s-o cercetăm şi s-o avem în inimă gata când nevoia o cere. Nu-i nici o împrejurare grea în istoria bisericii lui Dumnezeu sau pe cărarea oricărui credincios, de la început până la sfârşit, pentru care să nu găsim îndrumare în Scriptura.

Avem în ea tot ce ne trebuie. De aceea s-o citim cât mal mult ca să ne facem „provizie” pentru orice: fie o ispită a diavolului, o ademenire din partea lumii, sau o poftă a firii pământeşti din noi, sau pentru faptele bune pe care ni le-a pregătit Dumnezeu să le facem.

Apoi să nu uităm cuvintele: din gura Domnului, ce ne aduc pe Domnul aşa de aproape de noi, ne fac să ne hrănim sufletul cu aşa tărie şi să privim orice cuvânt al Scripturii de cel mai mare preţ.

Iată viaţa de credinţă pe care suntem chemaţi s-o trăim şi noi; viata aceasta Domnul Isus a trăit-o în

chip desăvârşit. Marele nostru învăţător, Isus, n-a făcut un pas, n-a rostit o vorbă, el n-a făcut nici cel mai neînsemnat lucru fără Cuvântul lui Dumnezeu. Fără îndoială că El ar fi putut să prefacă pietrele în pane, însă nu primise pentru aceasta o poruncă de la Dumnezeu şi de aceea nu simţea nici un imbold să lucreze astfel.

Să mai băgăm de seamă că Domnul nu s-a folosit de Scriptură numai ca să facă pe vrăjmaş să tacă, ci a folosit-o numai ca îndreptăţire pentru starea Sa şi felul Său de a se purta. În acest punct noi greşim uşor. Noi folosim Cuvântul mai mult pentru biruirea vrăjmaşului, decât ca putere pentru inimile noastre şi prin aceasta Cuvântul îşi pierde puterea în inimile noastre. Trebuie să folosim Cuvântul cum foloseşte un flămând pâinea şi cum foloseşte un marinar harta şi busola, deci ca ceva, cu care trăim şi prin care cugetăm, vorbim, lucrăm şi ne mişcăm. Cine ştie să preţuiască mai bine pâinea, un chimist sau un flămând? Fără îndoială că cel din urmă. Cel dintâi o poate desface în părţile din care e alcătuită şi le poate zugrăvi amănunţit, însă numai flămândul îi simte preţul adevărat. Cine cunoaşte mal bine preţul unei hărţi bune? Profesorul de navigaţie? Nu, marinarul când trece cu corabia de-a lungul unei coaste necunoscute şi primejdioase.

Acestea sunt numai pilde slabe, însă ele ne fac să înţelegem, ce este Cuvântul lui Dumnezeu pentru creştinul credincios. El nu poate trăi fără acest Cuvânt. Viaţa lui lăuntrică este hrănită şi întreţinută prin Cuvânt, viaţa lui de toate zilele e călăuzită tot prin El. Numai Cuvântul poate să fie povăţuitorul şi sfătuitorul lui în viaţa lui personală şi casnică şi în treburile lui.

Cuvântul nu va părăsi niciodată şi nici nu va înşela pe acela, care se încrede în El ca un copil. În Cuvânt vom găsi, totdeauna, ce ne trebuie. Ce ne-ar putea mângâia şi linişti mai mult, când avem supărări şi griji, decât cuvintele înviorătoare scrise de Duhul Sfânt pentru noi? Un singur verset din Sfânta Scriptură poate să facă în această privinţă mai mult decât toate dovezile de compătimire şi mângâierile venite din partea oamenilor. Dacă suntem neliniştiţi sau obosit! de certurile de vorbăria oamenilor sau de alte greutăţi, care se ridică pe tărâmul religios, ajung uneori doar câteva locuri din Sfânta Scripturi, ca să ne umple din nou inima şi cugetul cu lumină dumnezeiasca, să ne liniştească pe deplin, să înlăture orice îndoială şi sa alunge orice nor. Ele ne împărtăşesc gândurile lui Dumnezeu şi curma orice ceartă prin puterea lui dumnezeiască. Ce comoară este Biblia!

Nu mai puţin scumpe sunt pentru fiinţa credinciosului următoarele cuvinte, în care slujitorul iubit al Domnului arată grija gingaşă a lui Dumnezeu pentru Israel în timpul călătoriei în pustie: „Haina nu ţi s-a învechit pe tine şi nici nu ţi s-au umflat picioarele în timpul acestor patruzeci de ani”.

Ce har minunat străluceşte din Cuvintele acestea! Aşa s-a îngrijit Dumnezeu de poporul Său că hainele nu i s-au învechit şi picioarele nu li s-au umflat. Nu numai că i-a hrănit, ci i-a şi îmbrăcat şi s-a coborât până acolo, încât s-a îngrijit de picioarele lor, ca să nu fie rănite de nisipul pustiei. Patruzeci de ani a vegheat El astfel asupra lor cu gingăşia unei inimi de tată. Ce nu face dragostea! Domnul îşi iubea poporul şi acest fapt binecuvântat îi chezăşuia totul. Vai, ce bine ar fi fost dacă ar fi înţeles Israel acest lucru! N-a fost nici cel mai mic lucru, din câte a avut nevoie din Egipt până în Canaan, pe care Dumnezeu să nu fi fost gata să i-l dea. Ce i-ar fi putut lipsi, când o iubire nemărginită şi o putere fără seamăn îi stăteau totdeauna la îndemână.

Dar ştim, că iubirea se îmbracă în haine felurite. Ea are mai mult de făcut, decât doar să poarte grijă de hrana şi îmbrăcămintea acelora, către care se îndreaptă. Ea are pe lângă grija de cele trupeşti şi grija de cele duhovniceşti. Iar Moise nu uită să aducă aminte de acest lucru poporului, spunându-i: „Recunoaşte dar în inima ta” – singurul drum adevărat, ca să ajungă la o cunoaştere adevărată – „că Domnul, Dumnezeul tău, te mustră, cum mustră un om pe copilul său”.

Nouă nu ne place mustrarea, căci nu ni se pare pricină de bucurie, ci dă întristare. Unui fiu îi place să primească din mâna tatălui său hrană şi îmbrăcăminte şi tot ce-i dă dragostea inimii lui de tată, dar nu-i place când această mână ia nuiaua. Şi totuşi nuiaua aceasta temută poate să fie lucrul cel mai bun pentru fiu. Ea poate să facă pentru el, ce nu pot face toate binefacerile trupeşti, descotorosindu-l de un obicei rău, de o pornire urâtă sau de înrâuririle stricătoare, şi fiindu-i astfel o binecuvântare, pentru care să mulţumească necurmat. Lucrul de căpetenie pentru fiu este să vadă dragostea şi grija Tatălui atât în pedeapsă şi mustrare cât şi în binefacerile trupeşti. Dar în nimic nu greşim atât de mult, ca în privinţa aceasta. Ne bucurăm de binecuvântările Tatălui şi suntem plini de mulţumire, când mâna Lui darnică îngrijeşte zilnic de nevoile noastre şi când ne face să simţim ajutorul Lai în vremuri de necaz şi de încercare. Privim cu plăcere „Eben-Ezer-ul” harului şi îndurării pe care am încercat-o şi fără îndoială că toate acestea sunt bune şi binecuvântate pentru inimă. Dar e o mare primejdie să ne mărginim la aceste binefaceri şi binecuvântări şi să zicem cu psalmistul: „Când îmi mergea bine, ziceam: „Nu mă voi clătina niciodată!”

Doamne, prin bunăvoinţa Ta mă aşezase-i pe un munte tare... dar ţi-ai ascuns Faţa, şi m-am tulburat” (Psalmul 30:6-7). De bună-seamă că-i drept să spunem: „prin bunăvoinţa Ta”, dar suntem prea porniţi sa rămânem la „muntele” nostru şi la starea noastră în care „ne mergea bine” şi să lăsăm ca ele să se vâre între inimile noastre şi Domnul, şi atunci trebuie să vină mustrarea. Tatăl nostru veghează cu iubire credincioasă şi cu îngrijire peste noi. El vede primejdia şi lasă să vină peste noi încercări de-un fel, sau altul. De multe ori suntem chemaţi să trecem prin ape adânci, care par peste puterile inimii noastre sărace, slabe şi fricoase. Vrăjmaşul ne şopteşte atunci: „Asta-i iubire” Credinţa răspunde: „Da, totul e iubire şi înţelepciune care nu greşeşte niciodată, fie că e vorba de moartea unor rude, unui copil, pierderea unei averi, o boală lungă şi dureroasă, vegherea lângă patul de boală al unei rude, etc. Da, totul e dragoste desăvârşită; moartea unui copil, pierderea averii, o boală grea, lungă şi dureroasă, toate apele mari şi adânci ale necazurilor şi durerilor, toate sunt dragoste şi înţelepciune fără greş din partea Lui. Laud şi binecuvântez dragostea care s-a pogorât şi m-a ridicat din stricăciunea mea şi s-a însărcinat să mă vindece de greşelile, prostiile, toanele şi păcatele mele, ca să mă facă părtaş sfinţeniei dumnezeieşti şi asemenea chipului Aceluia care „m-a iubit şi s-a dat pe Sine pentru mine”.

Iată cum putem întâmpina şoaptele Satanei şi cum putem alunga toate gândurile întunecate, care caută să se ridice în inima noastră. Totdeauna trebuie să găsim că Dumnezeu e drept şi să privim toate căile Lut de mustrare la lumina iubirii Lui. „Recunoaşte dar în inima ta, că Domnul, Dumnezeul tău, te mustră cum mustră un om pe copilul său”.

„Şi aţi uitat sfatul, pe care vi-l dă ca unor fii: „Fiule, nu dispreţui pedeapsa Domnului, şi nu-ţi pierde inima când eşti mustrat de El. Căci Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte, şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe care-l primeşte.” Suferiţi pedeapsa: Dumnezeu Se poartă cu voi ca şi cu nişte fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepseşte tatăl? Dar dacă sunteţi scutiţi de pedeapsă, de care toţi au parte, sunteţi nişte feciori din curvie, iar nu fii. Şi apoi, dacă părinţii noştri trupeşti ne-au pedepsit, şi tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebuie oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor, şi să trăim? Căci ei, în adevăr, ne pedepseau pentru puţine zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepseşte pentru binele nostru, ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Lui. Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, şi nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin şcoala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii. Întăriţi-vă dar mâinile obosite şi genunchii slăbănogiţi, croiţi cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce şchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat.” (Evrei 12:5-13).

În acelaşi timp e interesant şi folositor să vedem cum întipăreşte Moise adunării imboldurile spre ascultare izvorâte din trecut, timpul de faţă şi viitor. Totul e întrebuinţat ca să trezească şi să adâncească în inimile lor drepturile lui Dumnezeu asupra lor. Ei trebuiau să-şi îndrepte privirea în trecut, în vremea de faţa şi în viitor, pentru ca faptele mari ale Domnului, pe care le făcuse, le făcea şi avea să le mai facă pentru ei, să-i îmboldească la o ascultare sfântă faţă de El.

Cu prilejul zugrăvirii neîncetate a pricinilor sau imboldurilor morale, nu-i va veni greu cititorului să bage de scamă trăsătura deosebită, care străbate Deuteronomul şi să aibă o nouă dovadă că aici nu e vorba numai de o repetare a Exodului, ci dimpotrivă această carte îşi are locul, planul şi ţinta ei deosebită.

„Să păzeşti poruncile Domnului, Dumnezeului tău, ca să umbli în căile Lui şi să te temi de El”. îndemnul acesta se întemeia pe tot ce făcuse Dumnezeu pentru ei, şi pe ce avea să mai facă. Israel trebuia sa găsească în încercările din timpul călătoriei de patruzeci de ani, pe căile Domnului, întâi un imbold la ascultare. De fapt putem spune, că învăţăturile, smeririle şi încercările de care au avut parte apoi mulţumirea deplina a nevoilor lor, pâinea din cer, apa din stânca lovita, grija pentru hainele şi picioarele lor, şi în sfârşit mustrarea sănătoasă a lui Dumnezeu, arătată spre binele lor duhovnicesc, toate alcătuiau pentru ei un imbold puternic ca să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Dar aceasta nu era totul. Ei trebuiau să-şi îndrepte privirea înainte, în viitor, ca să vadă şi acolo, ca şi în trecut şi în vremea de fată, temelia drepturilor lui Dumnezeu asupra ascultării din inimă din partea lor.

Ce viitor strălucit pentru ei! Cât de schimbat era totul iată de Egipt şi de pustiul pe care-l străbătuseră! Ţara Domnului se întindea înaintea lor în frumuseţea şi măreţia ei, cu dealurile acoperite cu vii şi şesuri bogate în miere, cu izvoarele ei răcoroase şi apele curgătoare. Cât de înviorător era gândul, îndreptat spre vii şi smochini, spre pomi cu rodii şi măslini! Câtă deosebire fata de usturoiul şi cepele Egiptului! Cum ar fi putut să fie altfel, când era doar ara Domnului, acea care se întindea înaintea lor. Ea rodea şi cuprindea în sânul ei tot ce ar fi trebuit vreodată lui Israel: belşug la suprafaţă, bogaţii şi comori supt pământ. Cu cât dor aştepta un israelit credincios clipa, când avea să păşească în ţara aceasta şi să schimbe nisipul pustiului cu o moştenire atât de minunata! De bună-seamă că pustiul îşi avea încercările, învăţăturile şi amintirile lui. Israel cunoscuse acolo pe Domnul într-un fel, care nu mai era cu putinţă în Canaan, Şi totuşi pustiul nu era Canaanul, şi fiecare israelit credincios va fi aşteptat cu dor să păşească pe pământul tării făgăduite. toate nevoile lor aveau să fie împlinite acolo dumnezeieşte. Foamea şi setea avea sa se depărteze pentru totdeauna de ei, iar partea lor în ţara frumoasa, în care erau gata să intre, avea să fie sănătatea şi belşugul, veselia şi bucuria, pacea şi binecuvântările. Toţi vrăjmaşii aveau să fie biruiţi, toate piedicile înlăturate şi nimic n-avea să tulbure pe moştenitorii ţarii minunate, ca să se bucure pe deplin de toate bunătăţile. Ţara fiind udată de ploaia cerului şi încălzita de razele soarelui, avea să rodească din belşug tot ce poate dori inima. Ce ţară! Ce moştenire şi ce patrie! Fireşte noi o privim acuma din punctul de vedere al lui Dumnezeu, potrivit cu gândul pe care l-a avut Dumnezeu în privinţa ei şi aşa cum va fi de fapt în timpul împărăţiei de o mie de ani. Am înţelege prea puţin ţara Domnului, dacă am privi-o cum a avut-o Israel, chiar în zilele cele mai strălucite ale istoriei sale, sub domnia strălucită a lui Solomon. Ca să ne putem închipui bine starea în care va fi ţara Canaanului pentru Israelul lui Dumnezeu, trebuie să privim înainte la „vremurile de înnoire a lucrurilor”.

Moise vorbeşte despre ţară potrivit gândului, pe care L-a avut Dumnezeu cu privire la ea, aşa cum a dat-o Dumnezeu şi nu cum a avut-o Israel. După zugrăvirea lui, în toate hotarele ei, nu erau nici vrăjmaşi, nici vreun rău oarecare, ci numai rodnicie şi binecuvântări. El o arată aşa cum ar fi trebuit să fie şi aşa cum va fi odată pentru sămânţa lui Avraam, potrivit legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinţii lor, a legământului nou şi veşnic, întemeiat pe harul nemărginit al lui Dumnezeu şi întărit prin sângele crucii. Deşi sămânţa lui Avraam a greşit cu desăvârşire sub lege şi sub stăpânirea morala a lui Dumnezeu, totuşi Dumnezeul lui Avraam va da har şi slavă, căci Lui nu-i pare rău de darurile Sale şi de chemarea făcută.

Moise pricepea foarte bine aceste lucruri. El ştia, care va fi sfârşitul celor pe care-i avea înainte şi al copiilor lor, timp de mai multe rânduri de oameni, şi el şi-a aruncat privirea înainte, spre vremea aceia strălucită, când Dumnezeul legământului lui Israel va desfăşura, în faţa privirilor tuturor făpturilor, biruinţa harului Sau, în căile Sale faţă de sămânţa lui Avraam, prietenul Său.

Slujitorul supus al lui Dumnezeu arată adunări!, cum va trebui să se poarte în ţara buna, în care aveau să se aşeze. După ce a vorbit despre trecut şi despre vremea de faţă, vroia să se folosească şi de viitor, în râvna lui sfântă, a folosit tot ce putea să slujească la întipărirea în inima poporului a îndatoririlor faţă de acela, care-i călăuzise până atunci în chip atât de credincios şi care era gata să se sădească în muntele moştenirii lor.

”Când vei mânca şi te vei sătura, să binecuvintezi pe Domnul, Dumnezeul tău, pentru ţara cea bună pe care ţi-a dat-o”. Trebuiau să laude şi sa slăvească Numele Lui sfânt, săturaţi de rodul bunătăţii lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu îi place să fie înconjurat de inimi, care-şi dau seama de bunătatea Lui şi ale căror buze varsă cântece de laudă şi de mulţumire. El, care locuieşte în cântările de laudă ale lui Israel, vorbeşte: „Cine aduce mulţumiri, ca jertfă, acela Mă proslăveşte şi celui ce veghează asupra căii lui, aceluia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.” (Psalmul 50:23). Cea mai slabă laudă a unei inimi pline de mulţumire se ridică în sus ca o mireasmă plăcută spre scaunul de domnie şi spre inima lui Dumnezeu.

Tot aşa e şi azi. Şi noua ni se cere laudă, ca şi lui Israel. Datoria noastră cea mai înaltă e să-L lăudam pe Dumnezeu. „Prin El, (Hristos)să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.” (Evrei 13:15). Nimic nu poate să preamărească mai mult Numele Dumnezeului nostru ca o simţire plină de mulţumire şi de închinare din partea poporului. De bună seamă că avem dreptul deosebit şi înalt să facem bine şi să arătăm mulţumire oriunde ni se iveşte prilejul. Dar locul întâi se cuvine laudei lui Dumnezeu. În veşnicie ne vom întrebuinţa toate puterile pentru această laudă, căci nu vom mai simţi nevoia şi nu vom mal avea prilejul să facem bine altora atunci.

Moise cunoştea foarte bine pornirea inimii omeneşti, de a uita toate acestea, de a pierde din vedere pe dăruitorul plin de îndurare şi de a se odihni în darurile Lui.

Cuvintele acestea ne vorbesc şi nouă tot atât de puternic ca odinioară lui Israel. Poate că ne vom mira de repetarea deasă a îndemnurilor şi sfaturilor, de necurmata aducere aminte către inima şi cugetul poporului a datoriei de a asculta în toate de Cuvântul lui Dumnezeu, precum şi de deasa arătare a întâmplărilor în legătură cu izbăvirea lor din Egipt şi cu călătoria lor prin pustie. Dar de ce ne-am mira? Nu trebuie oare să recunoaştem, că avem nevoie înainte de toate de îndemn, sfat şi înştiinţare? N-avem noi nevoie de învăţătură peste învăţătură şi de amintire peste amintire? Ne bucurăm atât de mult de râul binecuvântării, dar nu ne ridicăm la izvorul lui. Facem din mila, binecuvântarea şi binefacerea, cu care ne presară Dumnezeu drumul, un prilej de plăcere de sine, în loc să găsim în ele o pricină de laudă şi mulţumire neîncetată.

Şt apoi, întâmplările însemnate, de care aducea Moise mereu aminte norodului, pot ele sa-şi piardă vreodată însemnătatea, puterea şi preţul? De bună-seamă că nu. Faptele rămâneau aceleaşi, chiar dacă Israel le uita şi le pierdea din vedere preţul. Cum s-ar fi putut, ca plăgile Egiptului, noaptea paştelui, izbăvirea din ţara întunericului, din ruşine şi din robie, trecerea minunată prin Marea Roşie, căderea zilnica a hranei lainice din cer, apele răcoritoare din stâncă, să-şi piardă puterea pentru o inimă, în care mai era măcar o scânteie de iubire faţă de Dumnezeu? Şi de ce ne-am mira, că Moise le-a folosii totdeauna ca o pârghie puternica, pentru ca să mişte inimile poporului? El singur simţea înrâurirea puternică a acestor lucruri şi de aceia dorea ca şi ei să simtă, şi îmboldiţi de însemnătatea lor, sa recunoască drepturile lui Dumnezeu asupra ascultării lor fără nici o şovăire. Pomenirea deasă a lucrurilor din trecut, pe care o găsim în cuvântările de la urmă ale lui Moise către popor, ne trezesc în minte, cuvintele apostolului Petru: „De aceea, voi fi gata să vă aduc totdeauna aminte de lucrurile acestea, măcar că le ştiţi, şi sunteţi tari în adevărul pe care-l aveţi. Dar socotesc că este drept, cât voi mai fi în cortul acesta, să vă ţin treji, aducându-vă aminte de lucrurile acestea, căci ştiu că dezbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Hristos. Îmi voi da osteneala dar, ca şi după moartea mea, să vă puteţi aduce totdeauna aminte de aceste lucruri.” (2Petru 1:12-15).

Ce potrivire minunată în ce priveşte duhul care a însufleţit pe amândoi aceşti slujitori ai lui Dumnezeu şi între ţinta pe care o urmăreau! Şi unul, şi altul, cunoştea pornirea bietei inimi omeneşti, de a uita lucrurile dumnezeieşti şi veşnice, şi amândoi simţeau însemnătatea şi preţul lucrurilor, despre care vorbeau. De aici şi dorinţa lor aprinsă, de a trezi neîncetat aceste lucruri în inima şi în amintirea poporului iubit al lui Dumnezeu. O fire nestatornică şi schimbătoare ar fi spus poate lui Moise: „Nu mai ai să ne spui nimic nou? De ce spui mereu aceleaşi lucruri? Ştim tot ce ai să ne spui. Le-am auzit de atâtea ori. De ce sa nu ne mai spui şi ceva nou? N-ar fi bine să ne mai spui ceva şi despre isprăvile ştiinţei de azi? Dacă ne vom gândi mereu la învăţăturile acestea învechite, ne vom împotmoli, în timp ce şuvoiul civilizaţiei trece înainte. Dă-ne, te rog, deci ceva nou”.

Aşa s-ar fi putut vorbi atunci, şi aşa ar putea vorbi şi astăzi biata minte necredincioasă şi o inimă lumească; dar credinţa cunoaşte răspunsul la astfel de gânduri. De bună seamă că Moise şi Petru ar fi tăiat scurt astfel de îndoieli; la fel trebuie să facem şi noi. Se putea oare ca un israelit adevărat să obosească să audă ce a făcut Dumnezeu pentru El în Egipt, la Marea Roşie şi în pustie? Cu neputinţă. O astfel de vorbire trebuie să fie totdeauna proaspătă şi binevenită pentru inima lui. Tot aşa e şi cu creştinul. Poate să obosească inima lui, privind crucea şi toate lucrurile mari şi minunate, care stau în legătură cu ea? Poate el să obosească, cercetând persoana lui Cristos, lucrarea Lui, slujba Lui, slava Lui neasemănată şi bogăţiile Lui nemărginite? Toate acestea sunt scumpe şi de preţ pentru inima lui şi totdeauna vor rămânea de preţ. Poate oare ştiinţa să mai adaoge ceva lui Cristos? Sau poate învăţătura omenească să facă mai desăvârşita taina mântuirii, care are, ca temelie pe „Dumnezeu descoperit în trup” şi drept cunună a clădirii un Om proslăvit în cer? Poate fi ceva mai măreţ?

Şi chiar dacă ne coborâm pentru o clipă pe un tărâm mai jos şi privim la lucrările lui Dumnezeu în lumea înconjurătoare, nu găsim oare acelaşi lucru? Cum am putea obosi vreodată de soare? El nu este nou, razele lui scaldă acest pământ de vreo şase mii de ani şi totuşi ele sunt şi astăzi, în fiecare zi, noi, înviorătoare, binevenite, întocmai ca atunci, când au pornit pentru întâia dată. Sau ne-am putea sătura vreodată de mare? Nici ea nu este nouă. Apele ei s-au frământat neîncetat aproape şase mii de ani şi totuşi le privim de pe mal cu aceiaşi plăcere şi mulţumire. E drept că soarele este uneori prea strălucitor pentru ochii noştri slabi şi marea înghite uneori într-o clipă lucrurile lăudate ale omului. Totuşi amândouă nu-şi pierd nici puterea, nici farmecul şi nici noutatea. Obosim noi oare vreodată privind stropii de rouă, care împânzesc cu o putere proaspătă grădinile şi câmpurile noastre? Sau ne putem satura vreodată de mirosul câmpiilor şi de cântarea privighetorii şi a ciocârliei?

Şi ce sunt toate acestea faţă de frumuseţile care izvorăsc din persoana şi crucea lui Cristos? Ce sunt ele faţă de adevărurile mari ale veşniciei care ne stă înainte?

Cititorule, să nu ascultăm de astfel de şoapte, fie că vin din afară, fie că răsar în lăuntrul inimii noastre, ca să nu pălim ca Israelul după trup, căruia i-a fost greaţa de mana cerească şi care n-a preţuit îndeajuns ţara scumpă, sau ca Dima, care a părăsit pe apostolul Pavel iubind lucrurile de acuma, sau ca aceia, care, nemulţumiţi de cuvintele Domnului, s-au întors înapoi şi na-au mai umblat cu El.

Capitolul acesta începe cu nişte vorbe, care se întâlnesc des în Deuteronom: „Ascultă, Israele!” Ele dau tonul de căpetenie cărţii acesteia, dar mai ales cuvântărilor de la început, asupra cărora am stat de vorbă. Capitolul acesta, cuprinde lucruri foarte însemnate. Moise arată întâi adunării cu vorbe măreţe ce-i aşteaptă la intrarea în ţară. Nu le ascunde că vor întâlni greutăţi mari şi vrăjmaşi groaznici. Nu e nevoie sa spunem, că n-a făcut acest lucru ca să le moaie inima. Dimpotrivă, ţinta lui era să-i facă să fie pregătiţi şi înarmaţi mai dinainte. Vom vedea îndată ce însemna această pregătire. Slujitorul credincios al lui Dumnezeu simţea, că era bine, ba chiar trebuitor, să arate fraţilor săi adevărata stare a lucrurilor.

Sunt două feluri de a te purta în faţa greutăţilor. Ele pot fi privite dintr-un punct de vedere dumnezeiesc sau omenesc, cu încredere liniştită în Dumnezeul cel viu sau cu duhul necredinţei. Pilde despre cel dintâi fel avem la începutul capitolului de faţă, iar despre al doilea la iscoditorii necredincioşi (Numeri 13).

Tăgăduirea greutăţilor nu este credinţă, ci prostie sau mândrie, şi visare a firii vechi. Niciodată nu trebuie să păşim orbeşte pe o cărare, pentru care nu suntem pregătiţi. Un necredincios fricos va spune: „Un leu este pe drum”. Visătorul spune: „Pentru mine nu sunt nici primejdii şi nici greutăţi”. Dar vorbirea omului credinţei este: „De-ar fi mii de lei în drumul meu, ştiu că Dumnezeu este destul de tare ca sa-i nimicească”.

În general, în orice împrejurare, foarte însemnat, pentru toţi cei ce suntem ai Domnului, este să cântărim liniştit tot ce avem de gând să facem, înainte de a păşi la o slujbă sau lucrare. Dacă s-ar ţinea mai mult în seamă acest fapt, n-am vedea în jurul nostru atâtea căderi morale şi duhovniceşti. „Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu. Şi oricine nu-şi poartă crucea şi nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu. Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-şi facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârşească? Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârşi, şi toţi cei ce-l vor vedea, să înceapă să râdă de el şi să zică: „Omul acesta a început să zidească, şi n-a putut isprăvi”. (Luca 14:26-30).

Pe câmpul întins al mărturiei creştine, întâlnim o mulţime de clădiri neisprăvite, cari dau prilej privitorilor să râdă de ele. Mulţi au pornit pe drumul de ucenic al lui Cristos din pricina unei porniri venite deodată sau înrâuriţi de oameni, fără să fi înţeles şi să fi cumpănit adevărata însemnătate a acestui pas. Iar când s-au ridicat în cale greutăţi, când drumul s-a strâmtat şi a ajuns singuratec şi neplăcut, i-au părăsit, dovedind astfel că n-au socotit niciodată toate cheltuielile, nici n-au păşit pe drum strâns legaţi cu Dumnezeu şi nici n-au înţeles ce au făcut.

Cazurile de felul acesta sunt toate triste. Ele aruncă ruşine mare asupra lucrului Domnului, dau prilej vrăjmaşului să hulească slava lui Dumnezeu şi binele sufletelor. Mai bine sa nu faci niciodată pasul şi să zici că eşti ucenic el lui Cristos, decât să-L părăseşti din necredinţă şi pornirea firii pământeşti, după ce ai început.

De aceia nu-i greu să înţelegem înţelepciunea şi adevărul cuvintelor de la începutul capitolului acestuia. Moise spune israeliţilor verde în faţă, ce-i aşteaptă, tocmai ca să-i ferească în felul acesta de orice încredere în sine, care cade totdeauna în clipa încercaţii, şi să-i arunce în braţele Dumnezeului celui viu, care nu ruşinează niciodată o inima, ce se încrede în El.

Iată răspunsul dumnezeiesc la ţoale greutăţile, oricât de meri ar fi ele. Ce sunt cetăţile şi neamurile puternice în fata lui Dumnezeu? Sunt ca pleava uşoară în faţa vântului. Daca Dumnezeu este cu noi, cine va fi împotriva noastră? ceea ce umple de groaza şi frică o inimă slabă, va fi un prilej de desfăşurare a puterii dumnezeieşti şi a izbânzilor măreţe ale credinţei. Credinţa proslăveşte pe Dumnezeu şi face pe om să atârne de Dumnezeu, şi aceasta dă biruinţa şi aduce laudă.

În ceasul luptei, simţim că suntem neputincioşi şi atârnăm de Dumnezeu; dar îndată ce am căpătat biruinţa, inimile noastre uit prea repede de unde vine puterea şi biruinţa. Faptul acesta face deosebit de însemnate cuvintele slujitorului credincios al lui Dumnezeu: „Când îi va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, dinaintea ta, să nu zici în inima ta: „Pentru bunătatea mea m-a făcut Domnul să intru în stăpânirea ţării acesteia.” Căci din pricina răutăţii neamurilor acelora le izgoneşte Domnul dinaintea ta.”. Căci din pricina răutăţii neamurilor acelora le izgoneşte Domnul dinaintea ta” (Deuteronom 9:4). Câtă mândrie, câtă neştiinţă şi câtă pricepere uşuratică pentru felul adevărat al cailor noastre, locuieşte în inimile noastre! Parcă ţi-ar veni să crezi că e cu neputinţă, ca o inimă omeneasca să vorbească astfel: „Pentru bunătatea mea”. Dar adevărul că israeliţii au fost în stare s-o facă, e dovedit de faptul, ca au fost îndemnaţi să se ferească de aşa ceva. Ca şi ei, şi noi suntem în stare să folosim lucrările, pe care le desfăşoară Dumnezeu spre binele nostru, pentru ridicarea noastră, în loc să găsim în ele numai pricina de slavă şi laudă de adus lui Dumnezeu. De aceia am face bine să ascultam de glasul plin de îndemn al slujitorului credincios al lui Dumnezeu, deoarece cuvintele lui ne dau un leac bun împotriva oricărui fel de îndreptăţire de sine, care e pentru noi, ca şi pentru Israel, atât de firească „Nu, nu pentru bunătatea ta, nici pentru curăţia inimii tale intri tu în stăpânirea ţării lor; ci din pricina răutăţii acestor neamuri le izgoneşte Domnul, Dumnezeul tău, dinaintea ta şi ca să împlinească astfel cuvântul prin care Domnul S-a jurat părinţilor tăi, lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov. Să ştii dar că nu din pricina bunătăţii tale îţi dă Domnul, Dumnezeul tău, acea ţară bună ca s-o stăpâneşti, căci tu eşti un popor tare încăpăţânat. Adu-ţi aminte, şi nu uita cum ai aţâţat mânia Domnului, Dumnezeului tău, în pustie. Din ziua când ai ieşit din ţara Egiptului până la sosirea voastră în locul acesta, tot răzvrătiţi împotriva Domnului aţi fost!” (Deuteronom 9:5-7).

Aici avem cele două adevăruri mari, care înţelese bine, trebuie să pună inima într-o stare bună. Poporului i se aduce aminte, ca ducerea lor în ţare Canaanului nu va fi decât împlinirea făgăduinţei, pe care a jurat-o Dumnezeu părinţilor lor. Iar în ce priveşte izgonirea celor şapte neamuri ale Canaanului, aceasta avea loc din pricina nelegiuirii lor, potrivit stăpânirii morale drepte a lui Dumnezeu. Orice moşier are dreptul să alunge pe arendaşii cei răi, şi neamurile Canaanului nu numai că nu şi-au plătit arenda, dacă ni-i îngăduit să spunem aşa, ci au şi stricat averea lui Dumnezeu şi au necurăţat-o, aşa ca El nu-i mai putea suferi acolo. De aceia era pe cale să-i izgonească, şi aceasta fără nici o legătură cu arendaşii cei noi, ai ţarii. Oricine ar fi luat ţara în stăpânire în urma lor, arendaşii cei vechi trebuiau izgoniţi. Nelegiuirea Amoriţilor atinsese culmea şi nimic nu mal era în stare să oprească dezlănţuirea judecăţii. Omului poate să-i pară lucrul acesta nedrept şi nemilos şi ei nu va fi găsind potrivire între o fiinţă bună şi între izgonirea a mii de familii de la vatra părintească şi nimicirea lor sub ascuţişul săbiei, însă Dumnezeu ştie să-şi rânduiască treburile fără să mai asculte şi părerile omeneşti cu privire la ele. El suferise răutatea celor şapte neamuri atât de mult, că ea ajunsese de nesuferit. Orice îngăduire nouă ar fi fost la fel cu încuviinţarea celor mai groaznice fărădelegi şi aceasta ere cu neputinţă. Slava lui Dumnezeu cerea izgonirea Canaaniţilor.

Şi mai putem să adăugăm, că slava lui Dumnezeu cerea şi punerea seminţei lui Avraam în stăpânirea tării, ca s-o stăpânească pe vecie, ca arendaşi ai Dumnezeului Celui Atotputernic, ai Dumnezeului prea înalt, ai Stăpânitorului cerului şi al pământului. Aşa stăteau lucrurile cu privire la Israel, numai să fi avut ei ochi pentru toate acestea. Stăpânirea ţării făgăduinţei din partea poporului şi slava dumnezeiască erau atât de strâns legate între ele că nu putea fi atinsă una, fără să fie atinsă şi cealaltă. Dumnezeu făgăduise, că va da ţara Canaanului seminţei lui Avraam spre stăpânire veşnică. N-avea El oare dreptul să facă acest lucru? Poate necredinţa sa se atingă de dreptul lui Dumnezeu, de a face ce vrea cu averea Sa? Poate ca să tăgăduiască Făcătorului şi Stăpânitorului lumii un drept care este numai al Lui? Ţara era a Domnului şi El, a dat-o lui Avraam, prietenului Sau, pentru totdeauna, şi, deşi era aşa, canaaniţii n-au fost tulburaţi în stăpânirea lor decât atunci, când răutatea lor a ajuns de nesuferit.

Vedem dar, ca izgonirea locuitorilor vechi şi aducerea celor noi n-avea altă temelie, decât slava lui Dumnezeu. Dar nici Israel n-avea dreptul să se ridice pe sine şi vorbele lui Moise dovedesc limpede acest lucru. El le pune neîncetat înaintea ochilor toate întâmplările mai însemnate ale istoriei lor de la Horeb până la Cades Barnea. Le aduce aminte de viţelul de aur, de sfărâmarea tablelor legământului, de Ta-beera, Masa şi Chibrot-Hatava şi în sfârşit în versetul 24 îmbrăţişează toată istoria lor în cuvintele adânc umilitoare: „V-aţi tot răzvrătit împotriva Domnului, de când vă cunosc”.

Astfel căuta Moise să înrâurească asupra inimii şi cugetului poporului. Privirea aruncată în urmă, asupra drumului lor întreg, avea înainte de toate rostul să-i împiedice să-şi facă o închipuire greşită despre ei înşişi. Dacă ei ar fi privit istoria lor din adevăratul punct de vedere, fiecare împrejurare din istoria lor le-ar fi arătat ce popor încăpăţânat au fost şi cum au stat adesea pe marginea pierzării.

Cât de nimicitoare erau astfel de cuvinte pentru mândria şi îngâmfarea lor. Trebuiau să fi fost zguduiţi în adâncul adâncului inimilor lor, când auzeau: „Lasă-mă să-i nimicesc”. Cât de puternic era gândul că au fost atât de aproape de pieirea şi nimicirea lor desăvârşita. Cât de puţin ştiuseră ei cele petrecute pe vârful muntelui Horeb între Dumnezeu şi Moise? Fuseseră pe marginea prăpastiei şi o clipă iar fi putut împinge în ea. Rugăciunea mijlocitoare a lui Moise, a bărbatului pe care-l învinuiau de îngâmfare, i-a scăpat. Omul, pe care-l învinuiseră de iubire de sine şi de gândul de a dori să fie singur stăpânitorul lor, n-a primit prilejul dat de Dumnezeu, ca să fie capul unui neam mai mare şi mai puternic decât Israel! Ba mai mult, el se rugase stăruitor, să fie şters din cartea lui Dumnezeu, dacă ei nu vor fi iertaţi şi nu vor fi aduşi în ţară.

Cât de mic trebuie să se fi simţit Israel în fata tuturor acestor fapte minunate! Cu adevărat că atunci când priveau lucrurile astfel, trebuie să fi înţeles, ce prost ar fi fost sa spună: „Pentru bunătatea mea m-a făcut Domnul să intru în stăpânirea tării acesteia”. Cum ar fi putut vorbi astfel cei ce se închinaseră înaintea unui chip turnat? Dimpotrivă, ar fi trebuit să recunoască şi să simtă că nu sunt mai buni decât neamurile, care aveau să fie izgonite dinaintea lor. Ce-i deosebea de acestea? Numai mila nemărginită şi iubirea Dumnezeului legământului lor. Şi cui aveau să-i mulţămească pentru izbăvirea din Egipt, hrănirea în pustie şi aducerea lor în ţară? Numai şi numai tăriei legământului încheiat cu părinţii lor, legământ „rânduit în toate şi păstrat” – întărit şi pecetluit prin sângele Mielului, prin puterea căruia tot Israelul va fi izbăvit şi binecuvântat odată în ţara lui.;

Cuvintele acestea minunate erau mai ales potrivite să deschidă ochii lui Israel şi să le arate prostia mare a gândurilor lor, atât cu privire la Moise, cât şi la ei înşişi, şi la Acela, care-i purtase în chip atât de minunat, cu toata necredinţa lor întunecată şi răzvrătirea lor încăpăţânată. Ele sunt o rugăciune mişcătoare şi puternică pentru Israel. Moise, fără multa gândire, nu primeşte cinstea să fie capul unui neam mai tare şi mai mare decât Israel. Singura lui dorinţă este ca Dumnezeu sa fie proslăvit, să ierte pe Israel, să-l binecuvinteze şi să-l aducă în ţara făgăduinţei. El nu putea suferi gândul să se aşeze măcar o urmă de ruşine pe Numele plin de slavă, care era atât de senin inimii lui, şi tot aşa de cu neputinţă îi era să fie martorul nimicirii lui Israel. Acestea erau cele două lucruri, care-i mişcau inima, iar la înălţarea sa nici măcar nu se gândea. Îngrijindu-se numai de slava lui Dumnezeu şi de mântuirea poporului său, acest slujitor mult iubit al lui Dumnezeu putea să se odihnească pe deplin cu privire la nădejdile şi interesele sale, căci binecuvântarea lui personală şi slava dumnezeiască erau legate între ele printr-o legătură ce nu se putea desface.

Cât de scumpe trebuie să fi fost toate acestea inimii lui Dumnezeu! Cât de bine îi va fi făcut rugăciunea fierbinte şi stăruitoare a slujitorului Său! Cât de mult ne aminteşte rugăciunea mijlocitoare a lui Moise de slujba binecuvântată a slăvitului nostru Mare Preot, care trăieşte în veci, ca să mijlocească pentru poporul Său şi e cărui mijlocire pentru noi na încetează niciodată.

Frumos şi mişcător mai este şi felul, în care mijloceşte Moise asupri faptului, că poporul era partea de moştenire a lui Dumnezeu şi că El i-a scos din Egipt. Domnul zisese: „poporul tău, pe care l-ai scos din Egipt. Dar Moise a răspuns: „Ei sunt poporul Tău şi moştenirea Ta, pe care ai scos-o din Egipt cu mâna Ta puternică şi cu braţul Tău cel întins. Cu adevărat minunat!

Moise nu oboseşte să spună în auzul poporului întâmplările trecutului. Ii erau aşa de scumpe! Inima lui se desfăta în ele. Ele nu-şi pierdeau niciodată farmecul pentru el. El găsea în ele o comoară nesecată pentru inima lui şi o pârghie cu care să mişte inimile lui Israel.

Acelaşi lucru îl făcea şi apostolul Pavel. Inima omenească şovăitoare şi nestatornică poate dori „ceva nou”, dar apostolul îşi găsea plăcerea în desfăşurarea aceloraşi adevăruri despre Persoana şi Crucea Domnului Isus. El găsise în Cristos tot ce dorea pentru timp şi veşnicie. Slava lui Cristos întuneca orice altă slavă de pe pământ. El putea spune: „Dar lucrurile, care pentru mine erau câştiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, şi acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos” (Filipeni 3:7-8.). Iată vorbirea unui adevărat creştin, a unuia care şi-a găsit totul în Cristos. Ce putea lumea să mai dea unui astfel de om? Ce putea să mal facă ea pentru el? Dorea el bogăţiile, cinstea, slava, plăcerile ei? El le socotea ca pe un gunoi. De ce? Fiindcă găsise pe Cristos, care-i umplea inima până acolo că singura dorinţă a sufletului sau era să-L aibă, să-L cunoască mai bine, şi să fie găsit în El. Dacă ar fi vorbit cineva lui Pavel despre ceva nou, care ar fi fost răspunsul lui? Dacă i-ar fi spus cineva să înainteze şi-n lume, să facă bani”, ce ar fi răspuns el? Doar atât: „Eu mi-am găsit totul în Cristos. Nu mai am nevoie de nimic. Am găsit în El bogăţii nepătrunse, trainice şi neprihănire. În El sunt ascunse toate comorile înţelepciunii şi cunoştinţei. Ce-mi trebuiesc bogăţiile, înţelepciunea şi învăţătura lumii acesteia? Toate astea trec ca ceaţa dimineţii, şi chiar cât ţin, nu pot mulţumi dorinţele şi năzuinţele unui suflet nemuritor. Cristos este ţinta mea veşnică, miezul cerului, desfătarea inimii lui Dumnezeu. El mă va mulţumi de-a lungul veacurilor fără margini ale acelei veşnicii strălucite care-mi sta înainte. Şi hotărât că dacă mă poate mulţumi în veci, mă poate mulţumi şi acum. Să mă întorc la gunoaiele lumii acesteia, la năzuinţele, plăcerile, petrecerile, teatrele, concertele, cinematografele, bogăţiile sau cinstea ei în locul părţii pe care o am în Cristos? Niciodată! Cristos este totul pentru mine, şi în toate, acum şi în veci!

Acesta ar fi fost răspunsul apostolului. Şi acesta ar trebui să fie şi răspunsul nostru, dragă cititor creştin. Ce groaznic e să vezi un creştin întorcându-se spre lume ca să petreacă, să se mai „recreeze” sau sa-şi petreacă vremea. Asta dovedeşte că nu şi-a găsit mulţumirea în Cristos. Inima plină de Cristos n-are loc pentru altceva. Nu e vorba dacă un lucru e bun sau rău; ci inima nu le doreşte şi nu le vrea; ea şi-a găsit bucuria pentru acum şi pentru veşnicie în Cel ce umple inima lui Dumnezeu şi va umplea şi lumea cu razele slavei Lui în veci de veci.

Gândurile acestea ni le-a trezit faptul că Moise aduce mereu aminte poporului de marile întâmplări din istoria lui Israel, de la Egipt până la marginea ţării făgăduite. Ele erau o desfătare pentru el. Cine poate spune cât de mult vorbesc acele table sfărâmate.

Tablele sfărâmate spuneau mult. Ele cuprindeau o învăţătură bună pentru popor. Capitolul nostru nu cuprinde numai o repetare uscată a faptelor povestite în Exod, ci umple un gol deosebit. Bătrânul legiuitor aduce aminte aici poporului împrejurările trecute într-un fel, menit să le întipărească pentru totdeauna în amintirea lor, îl face să-şi arunce o privire asupra celor petrecute între el şi Domnul în timpul celor 40 de zile tainice, pe vârful muntelui învăluit în nor. Spune poporului cum a privit Dumnezeu tablele sfărâmate, acea mărturie zdrobitoare despre netrebnicia oricărui legământ al omului. Căci pentru ce au fost sfărâmate tablele? Pentru că poporul greşise în chipul cel mai trist. Frânturile împrăştiate vesteau lui Israel căderea lui fără nădejde pe tărâmul legii. Ca un stâlp sfărâmat de pe un mormânt, care vesteşte slăbiciunea şi şubrezenia oricărei propteli omeneşti, aşa vesteau lui Israel şi tablele sfărâmate faptul zdrobitor, că, în ce priveşte legământul lor, totul era pierdut fără nădejde. Pe temeiul legii nu mai era nădejde pentru ei. Corabia lor se scufundase, pierduseră totul. Totul se isprăvise.

Dar ce spun celelalte table? Slavă Domnului, ele vorbesc cu totul altă limbă. Ele n-au fost sfărâmate, totuşi Dumnezeu a purtat grijă de ele. „M-am întors apoi şi m-am pogorât de pe munte, am pus tablele în chivotul pe care-l făcusem şi ele eu rămas acolo, cum îmi poruncise Domnul” (versetul 5).

Ce fapt binecuvântat! Ele sunt acolo ascunse în chivotul, care vorbeşte despre Cristos, care a cinstit legea şi a împlinit orice slova şi orice frântură a ei, spre slava Dumnezeului Său şi pentru binecuvântarea veşnică a poporului Său, în timp ce cioburile celor dintâi table mărturiseau în chip umilitor despre căderea şi pierzarea lui Israel, celelalte table, care stăteau neatinse în chivot, mărturiseau despre adevărul, că Cristos este capătul legii, ca să facă neprihănit pe orice credincios, întâi pe iudei şi apoi şi pe neamuri” (Romani 10).

Nu vrem să spunem că Israel a înţeles însemnătatea acestui fapt mare. De bună seamă că unii dintre ei au prins câte ceva, dar ca popor n-au înţeles acest lucru. Dar nici nu se pune aici întrebarea aceasta. Vorba e să înţelegem pentru noi învăţătura adevărului scump înfăţişat de table şi anume, că omul a greşit, ori de câte ori a intrat ceva pe mâna lui şi că, dimpotrivă, legământul lui Dumnezeu de har are o tărie veşnică şi este pecetluit cu sângele lui Cristos. Se apropie vremea, când el va fi desfăşurat cu toate urmările lui măreţe în timpul împărăţiei de o mie de ani, când fiul lui David va împăraţi de la o mare la alta, de la râu până la marginile pământului, când sămânţa lut Avraam va stăpâni ţara făgăduinţei aşa cum a dat o Dumnezeu şi când toate neamurile pământului vor fi binecuvântate sub domnia Domnului păcii.

Ce viitor frumos pentru ţara, astăzi pustie, a lui Israel şi pentru acest pământ al nostru, care suspină, după Împăratul dreptăţii şi al păcii care va împlini atunci totul în felul Lui. Tot răul va fi înăbuşit cu mână puternică. Sub stăpânirea Lui nu se va arăta nici o slăbiciune, şi nici o limbă nu va îndrăzni să se ridice cu răzvrătire împotriva hotărârilor şi măsurilor Lui. Nici un aţâţător al patimilor poporului, nu va avea voie să tulbure pacea poporului sau să hulească Măreţia de pe scaunul de domnie. Orice ticăloşie va fi înăbuşită, orice pricină de stricăciune va fi adusă în stare să nu poată strica, orice prilej de poticnire înlăturat şi orice amărăciune nimicită! Nici un sărac şi nici un nevoiaş nu va rămânea nebăgat în seamă, ci toţi vor fi îngrijiţi dumnezeieşte. Nu se va cunoaşte atunci osteneala, durerea, lipsa şi întristarea. „Pustia şi ţara fără apă se vor bucura, pustietatea se va veseli şi va înflori ca trandafirul”. „Atunci împăratul va împărăţi cu dreptate, şi voievozii vor cârmui cu nepărtinire. Fiecare va fi ca un adăpost împotriva vântului, şi ca un loc de scăpare împotriva furtunii, ca nişte râuri de apă într-un loc uscat, ca umbra unei stânci mari într-un pământ ars de sete” (Isaia 35:1; 32:1-2).

Cititorule, ce privelişte măreaţă se va mai desfăşura pe acest sărman pământ pustiit de păcat, robit de Satana şi plin de durere! Ce înviorare şi uşurare pentru inima în mijlocul întregii ticăloşii, stricăciuni morale şi pipernicii trupeşti din jurul nostru. Slavă Domnului că vine în curând ziua când stăpânitorul lumii acesteia Satana va fi dat jos de pe scaunul lui de domnie şi aruncat în, adâncul fără fund, iar Domnul Cerului îşi va întinde toiagul de domnie binecuvântat peste toata lumea lui Dumnezeu. Cu drept cuvânt putem striga: Grăbeşte, Doamne, vremea aceea!

Versetele acestea cuprind o paranteză şi în ele legiuitorul vorbeşte despre câteva împrejurări din istoria poporului, care luminează în acelaşi timp şi stăpânirea morala şi harul lui Dumnezeu. Cea dintâi se arată în moartea lui Aaron, iar harul în alegerea şi ridicarea lui Levi. Aceste întâmplări nu s-au petrecut în acelaşi timp, şi sunt puse alături numai în vederea ţintei mari, pe care o avea legiuitorul totdeauna înaintea ochilor şi care, fiind mai presus de judecata omenească, vorbeşte inimii şi priceperii cercetătorului credincios al Scripturii.

De ce pune alături Moise aceste două întâmplări din istoria lui Israel aşa de depărtate unele de altele în timp? Numai ca să îndrepte inima poporului spre marele fapt al ascultării. De aceia el scoate întâmplări felurite şi le îmbină împreuna cu înţelepciunea ce i-a fost dată. El căută să le întipărească în inimă după însemnătatea lor lăuntrică. Necredinciosul poate găsi în aceasta o nepotrivire, dar credinciosul se bucură nespus în slava fără seamăn a Cărţii Sfinte.

Nu mai stăruim asupra întâmplărilor de mai sus, deoarece am mai vorbit odată, în alt loc, de ele. Atragem doar luarea aminte a cititorului asupra însemnătăţii, pe care o dă faptelor Deuteronomul. Bătrânul legiuitor se foloseşte de ele, ca să dea o temelie mai tare chemării pe care o îndreaptă către inima şi cugetul poporului şi o mai mare putere îndemnurilor sale la o ascultare neprecupeţită faţă de legile şi poruncile Dumnezeului legământului lor. Israel avea sa-şi aducă aminte, că Aaron a trebuit să moară, cu toată slujba sa înaltă de mare preot al lui Israel, pentru că n-a ascultat de Cuvântul Domnului. Ce însemnat era deci pentru ei, să ia seama la ei înşişi. Cu stăpânirea morală a lui Dumnezeu nu te poţi juca; tocmai starea înaltă a lui Aaron cerea ca păcatul lui să fie pedepsit, pentru ca şi alţii sa se teamă.

Afară de aceasta poporul trebuia să-şi aducă aminte de felul de lucru al lui Dumnezeu faţă de Levi şi din care harul străluceşte într-o lumină minunată. Levi cel grozav şi iubitor de sine a fost scos din adâncimea stricăciunii sale morale şi adus în apropierea lui Dumnezeu, ca „să ducă chivotul legământului Domnului, să stea înaintea Domnului ca să-i slujească şi să binecuvinteze poporul în Numele Lui” Dar pentru ce leagă Moise istoria lui Levi cu moartea lui Aaron? Numai ca să arate urmările binecuvântate ale ascultării. După cum moartea lui Aaron a scos la lumină rodul neascultării, tot aşa ridicarea lui Levi a arătat rodul ascultării. Iată ce spune despre el proorocul Maleahi: „Veţi şti atunci că Eu v-am dat porunca aceasta, pentru ca legământul Meu cu Levi să rămână în picioare, zice Domnul oştirilor. Legământul Meu cu el era un legământ de viaţă şi de pace. I l-am dat ca să se teamă de Mine, şi el s-a temut de Mine, a tremurat de Numele Meu. Legea adevărului era în gura lui, şi nu s-a găsit nimic nelegiuit pe buzele lui, a umblat cu Mine în pace şi în neprihănire, şi pe mulţi i-a abătut de la rău” (Maleahi 2:4-6).

Acest loc însemnat aruncă o lumină vie asupra adevărului despre care vorbim. El ne spune, că Domnul a dat lui Levi legământul vieţii şi al păcii, pentru că Levi s-a temut de Ei cu prilejul ridicării viţelului de aur cu ajutorul lui Aaron, el însuşi un levit de frunte. Pentru ce a fost pedepsit Aaron? Din pricina răzvrătirii sale la apele Meriba (Numen 20:24). Pentru ce a fost binecuvântat Levi? Pentru ascultarea sa la poalele

muntelui Horeb (Exod 32). Pricina, pentru care amândouă faptele sunt puse alături în capitolul nostru, este deci cum am mai spus, dorinţa lui Moise de a întipări, în inima adunării nevoia unei ascultări neprecupeţite faţă de poruncile Dumnezeului lor. Cât de desăvârşită este Scriptura, în toate părţile ei! Cât de frumos atârnă un lucru de altul! Cât de frumos îşi are Deuteronomul locui sau deosebit şi însemnat de Dumnezeul El nici nu se ciocneşte cu celelalte cărţi insuflate, nici nu este o repetare, ci mai mult o întregire a lor. Cât de limpede se vede apoi, că necredincioşii nu înţeleg nici ce spun şi nici ce susţin, când îndrăznesc să atace spusele lui Dumnezeu! Da, ei greşesc foarte mult pentru că nu cunosc nici Scripturile şi nici puterea lui Dumnezeu. (În scrierile omeneşti găsim multe pilde tocmai despre faptul, împotriva căruia se ridică necredincioşii atât de mult. Să zicem, de pildă, că cineva ar vrea să îndrepte luarea aminte a unui popor asupra unui adevăr mare şi însemnat de economie politică, sau ceva de însemnătate naţională. N-ar aduna el anumite întâmplări lămuritoare şi, neţinând seamă că fac parte din vremuri felurite, nu le-ar aşeza oare alături? Au oare necredincioşii de spus ceva împotriva unui astfel de lucru? Nimic. Numai când se întâlneşte aşa ceva în Sfânta Scriptură se ridică pentru că urăsc Cuvântul lui Dumnezeu şi nu pot suferi gândul că Dumnezeu a dat făpturilor Sale o descoperire scrisă a gândurilor Sale).

În versetul zece al capitolului nostru, Moise ia din nou firul cuvântării sale: „Eu am rămas pe munte, ca şi mai înainte, patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. Domnul m-a ascultat şi de data aceasta; Domnul n-a voit să vă nimicească. Domnul mi-a zis: „Scoală-te, du-te, şi mergi în fruntea poporului. Să se ducă să ia în stăpânire ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da” (versetele 10-11).

Dumnezeu voia să-şi împlinească făgăduinţele, împotriva oricărei piedici. El voia să pună pe Israel în stăpânirea deplină a ţării, cum a jurat lui Avraam, Isaac şi Iacov şi s-o dea seminţei lor spre moştenire veşnică.

„Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decât să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubeşti şi să slujeşti Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta şi din tot sufletul tău, să păzeşti poruncile Domnului şi legile Lui pe care ţi le dau astăzi, ca să fii fericit?” (versetele 12-13). Păzirea poruncilor dumnezeeşti era spre binele lor, spre binecuvântarea lor deplină şi bogata. Cărarea ascultării de copil este cărarea fericirii adevărate şi, lăudat fie Domnul, oricine iubeşte această cărare, poate umbla pe ea.

Iată o mângâiere nespusă pentru toate vremurile. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său scump, descoperirea deplină a gândurilor Sale şi ne-a dat şi Duhul Sfânt, lucru pe care Israel nu-l avea, pentru ca El să locuiască în inimile noastre. Prin El putem înţelege Cuvântul Lui şi-L putem preţui cu adevărat. De aceia noi avem o răspundere cu mult mai mare decât Israel şi suntem datori din orice privinţă să ducem o viaţă de ascultare. Şi e spre binele nostru să fim ascultători. În adevăr e o mare răsplată în ţinerea poruncilor Tatălui nostru iubitor. Orice gând la El şi la căile Lui pline de îndurare, la slujba Lui faţă de noi, la grija şi dragostea Lui, ar trebui sa ne facă să-i fim ascultători. Ori încotro ne întoarcem ochii, dăm peste dovezile dreptului pe care-l are El la ascultarea noastră. Şi cu cât răspundem prin harul Lui la cerinţele Lui, cu atât trebuie să fie şi mai luminoasă cărarea noastră. Nu e nimic mai binecuvântat în lumea aceasta decât cărarea şi partea unui suflet ascultător. „Mare pace au cei ce iubesc legea Ta şi nimic nu-i va face să cadă”. Ucenicul smerit, a cărui hrană şi băutură este să facă voia Stăpânului şi Domnului său iubit, are o pace pe care lumea n-o poate da nici lua, E adevărat că poate fi rău înţeles şi i se pot răstălmăci gândurile; poate să i se spună că e îngust şi bigot şi altele de acest fel. Dar nimic din toate astea nu-l mişcă. Un zâmbet de încuviinţare din partea Domnului Său e mai mult decât o răsplată pentru toată ocara pe care o pot grămădi oamenii peste el. El ştie să preţuiască gândurile oamenilor cum se cuvine; ele sunt pentru el ca pleava pe care o ia vântul.

În versetele de la sfârşitul capitolului nostru pare că Moise îşi ia un avânt tot mai mare vrând să arate imboldurile la ascultare şi să se apropie mai mult de inima poporului. El zice: „Iată, ale Domnului, Dumnezeului tău, sunt cerurile cerurilor, pământul şi tot ce cuprinde el. Şi numai de părinţii tăi s-a alipit Domnul ca să-i iubească; şi, după ei, pe sămânţa lor, pe voi v-a ales El dintre toate popoarele, cum vedeţi azi. Şi numai de părinţii tăi S-a alipit Domnul ca să-i iubească, şi după ei, pe sămânţa lor, pe voi v-a ales El dintre toate popoarele, cum vedeţi azi”(versetele 14-15). Ce cinste minunată să fim Iubiţi şi aleşi de Acela, care stăpâneşte cerul şi pământul! Ce cinste să fii chemat să-I slujeşti şi să-L asculţi, să fii al Lui în chip deosebit şi poporul ales de El, despărţit de toate neamurile pământului, ca slujitor al lui Dumnezeu şi ca martor al Lui! Hotărât că nimic din lume n-ar putea fi mal înalt şi mal bun. Ce poate fi mal minunat? De bună seamă că cinstea noastră e mai mare, întrucât noi cunoaştem pe Dumnezeu mai adânc şi mai bine, decât l-a cunoscut odinioară poporul Israel. Noi îl cunoaştem ca Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos. Duhul Sfânt locuieşte în noi şi prin El este turnată în inimile noastre iubirea lui Dumnezeu. Tot El ne îndeamnă să strigăm: „Ava, adică Tată!” Toate acestea întrec cu mult ce a cunoscut vreodată poporul pământesc al lui Dumnezeu, şi fiindcă cinstea noastră e mai mare, şi dreptul lui Dumnezeu asupra ascultării noastre e mai mare. De aceia ar trebui ca orice chemare îndreptată spre inima lui Israel şi orice îndemn către el, să ne atingă cu o putere îndoită. Noi ne găsim în cea mai înaltă stare, în care s-a găsit vreodată o făptură. Nici sămânţa lui Avraam pe pământ şi nici îngerii din cer nu pot spune şi nu pot cunoaşte, ce cunoaştem noi. Suntem una şi uniţi pe veci cu Fiul lui Dumnezeu Cel înviat şi proslăvit. Avem dreptul să spunem cu apostolul Ioan: „Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta” (1 Ioan 4:17).

Dar să ascultăm mal departe cuvintele mişcătoare ale lui Moise: „Să vă tăiaţi dar inima împrejur şi să nu vă mai înţepeniţi gâtul. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeul dumnezeilor, Domnul domnilor, Dumnezeul cel mare, puternic şi înfricoşat, care nu caută la faţa oamenilor şi nu primeşte daruri; care face dreptate orfanului şi văduvei, care iubeşte pe străin şi-i dă hrană şi îmbrăcăminte” (versetele 16-18). Moise nu vorbeşte aici numai de lucrările şi căile lui Dumnezeu, ci şi de ceia ce este El însuşi. El este mal înalt decât orice, puternic şi de temut. Dar are o inimă pentru văduva singuratică şi pentru orfani, pentru fiinţele slabe şi lipsite de orice sprijin pământesc şi ceresc. El se gândeşte la ei şi se îngrijeşte de ei în chip deosebit. Ei au un drept deosebit în inima Lui iubitoare şi sub mâna Lui puternica. „El este Tatăl orfanilor, Apărătorul văduvelor, El, Dumnezeu, care locuieşte în locaşul Lui cel sfânt” (Psalm 68:5). „Cea cu adevărat văduvă, care a rămas singură, şi-a pus nădejdea în Dumnezeu, şi stăruie, zi şi noapte, în cereri şi rugăciuni” (1 Timotei 5:5). „Lasă pe orfanii tăi! Eu îi voi ţine în viaţă, şi văduvele tale să se încreadă în Mine!” (Ieremia 49:11).

Câtă grijă pentru văduve şi pentru orfani în aceste cuvinte! Cât de minunată este grija lui Dumnezeu pentru ei! Câte văduve nu sunt, cărora le merge mult mai bine după moartea bărbatului decât înainte; şi câţi orfani nu sunt mai bine îngrijiţi decât în vremea când aveau părinţi! Dumnezeu îi vede. El nu părăseşte niciodată pe cei ce se încred în El. El rămâne totdeauna credincios Numelui Său, oricum s-ar descoperi. Bine ar fi, dacă toate văduvele şi toţi orfanii şi-ar aduce aminte de acest lucru ca de o mângâiere!

Dar bietul străin! Nici el nu este uitat. Dumnezeu îl iubeşte şi-i dă hrana şi îmbrăcăminte. Dumnezeul nostru se îngrijeşte de toţi cei ce n-au sprijin pământesc şi nădejdi omeneşti. El va răspunde dreptului pe care-l au ei la iubirea şi grija Lui. Văduva, orfanul şi străinul, iată spre cine

se îndreaptă grija Lui gingaşă. Toţi aceştia n-au decât să privească spre El şi pot sa se îndrepte spre nesecatele Lui izvoare de ajutorare, când e vorba de nevoile lor.

Dar ca să ne încredem cu adevărat în El, trebuie să-L cunoaştem. „Cei ce cunosc Numele Tău, se încred în Tine, căci Tu nu părăseşti pe cei ce Te caută, Doamne!” (Psalm 9:10). Cei ce nu cunosc pe Dumnezeu, se vor bizui mai mult pe un venit sigur, decât pe făgăduinţele Lui. Dar credinciosul adevărat îşi găseşte mângâierea inimii în toate aceste făgăduinţe, pentru că el cunoaşte şi se încrede în Acela, care le-a dat. El se bucură la gândul, că se bizuie numai pe Dumnezeu şi atârnă de El. Tocmai ceea ce ar deznădăjdui pe necredincios, este pentru creştin, pentru omul credinţei, cea mai mare bucurie a inimii lui. Vorbirea lui va fi totdeauna aşa: „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu; căci de la El îmi vine nădejdea. Da, El este stânca şi Ajutorul meu, turnul meu de scăpare: nicidecum nu mă voi clătina” (Psalm 62:5-6).

Dar ce lucruri dă Dumnezeu străinului? „Să iubiţi pe străin, căci şi voi aţi fost străini în ţara Egiptului” (versetul 19). „Căci noi n-am adus nimic în lume şi nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem, dar, cu ce să ne hrănim şi cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns” (1Timotei 6:7-8).

Cititorule creştin, să ne gândim la toate acestea! Ce leac împotriva lăcomiei nesăturate după bani şi a setei după cinste din zilele noastre! Ce izbăvire de febra vieţii negustoreşti. Daca am fi mulţumiţi cu partea, pe care a hărăzit-o Dumnezeu străinului, am fi cu totul altfel. Cât de simple ar fi obiceiurile noastre, cât de lipsită de duhul lumii ar fi purtarea noastră! Cu cât ne-am ridica mai presus de plăcerea de sine şi de belşugul fălos şi fanfaronade, care stăpânesc atât de puternic printre creştinii din zilele noastre. Da, ar trebui sa mâncăm şi să bem spre slava lui Dumnezeu şi ca să ne potolim nevoile fireşti ele trupului nostru. A trece dincolo de acest hotar, fie în mâncare fie în băutură, înseamnă a sluji „poftelor firii pământeşti, care lupta împotriva sufletului”, şi cât păcătuiesc chiar creştinii în privinţa băuturii! Cât beau chiar şi creştinii! Diavolul a izbutit să strice mărturia a sute de creştini şi ia făcut să se abată de la credinţă din pricina băuturii. Mii îşi prăpădesc averile, îşi nimicesc familiile, îşi prăpădesc sănătatea şi sufletele prin pofta nebună după băutură. Dar tutunul! Pe câţi n-a pus stăpânire! Poate cineva fuma spre slava lui Dumnezeu?

Nu vrem să spunem că cineva nu trebuie să mai bea deloc. Răul nu este în lucrul în sine, ci în întrebuinţarea noastră fără frâu. De multe ori se întâmplă că unii, care cad în patima băuturii, caută să arunce vina pe doctori care i-au sfătuit. Dar nici-un doctor nu va sfătui pe cineva să bea vin fără măsură. El poate spune să iei „puţin vin pentru desele tale îmbolnăviri”, şi are cel mai mare drept s-o facă; dar de ce ar face asta pe cineva să ajungă beţiv? Flecare e răspunzător să umble în frica lui Dumnezeu cu privire la mâncare şi băutură. Dacă doctorul spune cuiva să ia o hrană mai bună, e vina lui dacă acela ajunge un lacom şi n mâncăcios numai de lucruri alese şi scumpe? Hotărât că nu. Răul stă în inimă. Leacul este în harul Lui Dumnezeu care aduce mântuire tuturor oamenilor, dar învaţă pe cei mântuiţi să trăiască în lumea aceasta cumpătat.

Cu părere de rău însă trebuie să spunem, că şi creştinii greşesc mult în această privinţă. Puţin de tot se ţine seamă de cuvintele apostolului: „Căci harul lui Dumnezeu,… a fost arătat. El ne învaţă… să trăim în veacul de acum cu înţelepciune, dreptate şi temere de Dumnezeu” (Tit 2:11-12).

Vorbele „să trăim cu înţelepciune”, de bună-seamă că nu privesc numai cumpătarea în mâncare şi băutură, dar le cuprind şi pe ele. Ele cuprind deplina stăpânire de sine lăuntrică, stăpânirea gândurilor şi a limbii.

E interesant şi în acelaşi timp întăritor, să vedem cum pune Moise înaintea poporului pilda dumnezeiască. El spune că Dumnezeu „iubeşte pe străin şi-i dă hrană şi îmbrăcăminte”. „Să iubiţi pe străin, căci şi voi aţi fost străini în ţara Egiptului”. Poporul nu avea saşi îndrepte privirea numai asupra pildei dumnezeieşti, ci să-şi amintească şi de istoria şi încercările sale din trecut, pentru ca inimile lor să se umple cu milă şi compătimire pentru bietul străin sărac Israelul lui Dumnezeu avea atât datoria, cât şi cinstea, să se aşeze în stările şi simţirile altora. El aveau să fie învăţătorii lui Dumnezeu, al cărui popor erau şi al cărui nume era chemat printre el. Trebuiau să facă şi ei ca El, împlinind lipsurile văduvelor, orfanilor şi străinilor şi înveselindu-le astfel Inima. Dacă însă poporul pământesc al lut Dumnezeu era chemat să lucreze cu atâta iubire, cu cât mai mult noi, care suntem binecuvântaţi „cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti în locurile cereşti”.

Rândurile cu care se încheie capitolul nostru ne dau în scurt miezul învăţăturii pentru viaţa de toate zilele, de care am vorbit.

Iată izvorul ascuns al oricărei ascultări de Domnul!

Cum am mai spus, Moise simţea cât de nespus de însemnat era să întipărească adânc în inima şi în amintirea poporului toate faptele puternice ale Domnului. Mintea omului este atât de schimbătoare şi inima atât de nestatornică. Cu toate că Israel auzise despre judecăţile mari ale lui Dumnezeu asupra Egiptului şi asupra lui Faraon, era în primejdie să le uite şi să piardă înrâurirea, pe care trebuiau s-o aibă asupra inimilor lor.

Poate că ne vom mira, că Israel a fost în stare să uite vreodată întâmplările puternice ale istoriei sale din Egipt, plecarea părinţilor săi ca o mână de oameni şi înmulţirea poporului, cu toate greutăţile şi piedicile, în aşa fel că a ajuns un neam mare, „ca stelele cerului de mulţi”. Cât de vorbitoare au fost şi cele zece răni pustiitoare ale Egiptului! Cât de mult erau ele menite, sa întipărească în inimă simţimântul puterii lui Dumnezeu şi a nimicniciei şi neputinţei omului! Ce este omul, cu toată înţelepciunea, puterea şi mărirea lui lăudăroasă şi cât de proaste sunt străduinţele sale de a se împotrivi Dumnezeului Atotputernic! Ce a fost toată puterea lui Faraon şi a Egiptului în faţa Domnului, Dumnezeului lui Israel? Intr-un ceas, totul era nimicii şi zdrobii. Toate carele Egiptului, toată mărirea şi slava, vitejia şi puterea acestui neam vechi şi vestit, au fost înghiţite într-o clipa de valurile marii.

Pentru ce? Pentru că se încumetaseră să se amestece în treburile Dumnezeului lui Israel şi să se împotrivească planului veşnic al Celui Prea Înalt. Au căutat să asuprească pe aceia, pe care Dumnezeu îi iubea în chip deosebit. Faraon a încercat în mândria şi în încăpăţânarea inimii lui să încrucişeze drumurile lui Dumnezeu, însă prin aceasta s-a prăvălit în pierzare. Ţara lui s-a zguduit până în temelii, iar Marea Roşie l-a înghiţit pe el şi toată oştirea lui. Ce pildă puternică pentru toţi aceia, care ar încerca vreodată să se pună în calea împlinirii planurilor lui Dumnezeu cu privire la sămânţa prietenului sau Avraam.

Însă Israel n-avea să-şi aducă aminte numai de ce a făcut Dumnezeu în Egipt lui Faraon, ci şi de ceea ce a făcut chiar printre el. Cât de umilitoare era pentru ei amintirea judecăţii, care a lovii casele lui Datan şi Abiram! Cât de grozav gândul, ca pământul şi-a deschis gura şi i-a înghiţit, pentru că s-au ridicat împotriva rânduielii dumnezeieşti! Cea mai însemnată persoană din istoria acestei întâmplări, aşa cum e dată în Numeri, este levitul Core. Aici însă el nu este pomenit, ci numai cei doi Rubeniţi, pentru că Moise caută să înrâurească asupra poporului, zugrăvind urmările groaznice ale încăpăţânării celor doi bărbaţi din mijlocul lor. Datan şi Abiram erau doi inşi de rând ai adunării, cum am zice, nu leviţi cu o stare deosebită.

Vedem deci, că ori încotro era îndreptată luarea aminte a lui Israel cu privire la lucrările dumnezeieşti, în afară sau înăuntru era numai ca să se întipărească în inimile lor o înţelegere adâncă a însemnătăţii ascultării, iată rostul tuturor repetărilor, lămuririlor şi îndemnurilor date de slujitorul credincios al lui Dumnezeu, care avea să fie luat în curând din mijlocul lor. Iată de ce Moise, călăuzit de Duhul Sfânt, sare în cuvântările sale sute de ani din istoria lor şi alege numai acele întâmplări, care erau potrivite să înrâurească asupra inimilor şi cugetelor lor. Călătoria spre Egipt, viaţa de acolo, plecarea, trecerea Mării Roşii, întâmplările din pustie şi mai ales judecata groaznică asupra celor doi Rubeniţi, toate sunt folosite cu o tărie şi limpezime minunată, ca să dea putere drepturilor lui Dumnezeu asupra unei ascultări neprecupeţite din partea poporului.

„Astfel, să păziţi toate poruncile pe care vi le dau eu astăzi, ca să puteţi pune mâna pe ţara în care veţi trece ca s-o luaţi în stăpânire, şi să aveţi zile multe în ţara pe care Domnul a jurat părinţilor voştri că le-o va da, lor şi seminţei lor, ţară în care curge lapte şi miere” (versetele 8-9).

Cititorul să ia seama la frumoasa legătură lăuntrică dintre cele două ziceri: „păziţi toate poruncile” şi „ca să puteţi pune mâna”. O ascultare din inimă de Dumnezeu dă putere mare. Noi suntem porniţi să alegem printre poruncile şi îndrumările lui Dumnezeu şi să primim numai pe acelea, care ni se par potrivite, dar aceasta nu-i altceva decât împlinirea voii noastre. De unde avem dreptul să primim o parte a Cuvântului şi să lăsăm pe alta? Dacă o facem, asta nu-i decât voia noastră şi răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Poate oare o slugă să hotărască, de care din poruncile stăpânului sau trebuie să asculte? De bună seamă că nu, căci orice poruncă e îmbrăcată cu puterea Domnului său şi face astfel pe slugă datoare s-o asculte. Şi cu cât sluga ascultă mal cu scumpătate, cu cât ia aminte mai mult la orice poruncă, fie ea cât de mică, a stăpânului său, cu atât îşi va câştiga mai mult încrederea şi preţuirea stăpânului şi îşi va întări starea sa. Orice stăpân iubeşte şi preţuieşte o slugă ascultătoare şi supusă.

N-ar trebui oare să căutam să desfătăm inima bunului nostru Domn printr-o ascultare supusă faţă de toate poruncile Lui? Ce cinste să putem să desfătăm inima Aceluia, care nea iubit şi s-a dat pe sine pentru noi! Nu este oare minunat, că nişte făpturi slabe ca noi, pot înveseli într-un fel oarecare inima lut Isus? Şi totuşi adevărul este acesta. El se bucură, când ţinem poruncile Lui, şi gândul acesta ar trebui să ne îmboldească la cercetarea Cuvântului Său, ca să înţelegem şi să împlinim tot mai bine poruncile Lui.

Cuvintele arătate mai sus ne amintesc de rugăciunea apostolului Pentru către „sfinţii şi fraţii credincioşi care sunt în Colose”: „De aceea şi noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugam pentru voi, şi să cerem să vă umpleţi de cunoştinţa voii Lui, în orice fel de înţelepciune şi pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtaţi într-un chip vrednic de Domnul, ca să-i fiţi plăcuţi în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, şi crescând în cunoştinţa lui Dumnezeu; întăriţi, cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare şi îndelungă răbdare, cu bucurie, mulţumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveţi parte de moştenirea sfinţilor, în lumină. El ne-a izbăvit de supt puterea întunerecului, şi ne-a strămutat în împărăţia Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Colos. 1:9-14).

În amândouă împrejurările, se vede frumuseţea unei ascultări supuse. O astfel de ascultare este scumpă Tatălui, lui Hristos şi Duhului Sfânt; şi atât ar fi de-ajuns, ca să nască şi să întărească în noi dorinţa să fim plini de cunoaşterea voii sale, să trăim vrednici de Domnul, pentru orice lucru bun, aducând rod prin orice lucrare bună şi crescând în cunoaşterea lui Dumnezeu. Lucrul acesta ar trebui să ne fie îndemn spre o cercetare mai harnică a Cuvântului lui Dumnezeu, ca sa cunoaştem astfel tot mai mult gândurile şi voia Domnului nostru şi, sprijiniţi pe harul său, să facem ce e plăcut Lui.

„Căci ţara în stăpânirea căreia vei intra, nu este ca ţara Egiptului, din care aţi ieşit, unde îţi aruncai sămânţa în ogoare şi le udai cu piciorul ca pe o grădină de zarzavat. ţara pe care o veţi stăpâni este o ţară cu munţi şi văi, care se adapă din ploaia cerului; este o ţară de care îngrijeşte Domnul Dumnezeul tău, şi asupra căreia Domnul, Dumnezeul tău, are neîncetat ochii de la începutul până la sfârşitul anului” (versetele 10-12).

În versetele acestea Moise dă poporului o zugrăvire minunată a ţării făgăduinţei. Deosebirea dintre Egipt şi Canaan este mare. În Egipt nu era ploaie din cer. Toate trebuiau făcute de munca omenească. Cu totul altfel era în ţara Canaanului. Acolo n-ar fi putut face nimic piciorul omului, şi nici n-ar fi fost nevoie de aşa ceva, căci ploaia binecuvântată a cerului uda pământul. Însuşi Domnul veghea asupra ţarii şi o uda cu ploaie. Pe când ţara Egiptului trebuia să se bizuie pe rodnicia ei, ţara Canaanului atârna cu totul de Dumnezeu, de ceia ce cădea din cer. Glasul Egiptului era: „Apa mea este a mea”. Nădejdea Canaanului însă era „Apa lui Dumnezeu”.

În Psalmul 65:9-13 găsim o zugrăvire frumoasă a stării lucrurilor din ţara Domnului, privită cu ochiul credinţei. „Tu cercetezi pământul şi-i dai belşug, îl umpli de bogăţii şi de râuri dumnezeieşti, pline cu apă. Tu le dai grâu, pe care iată cum îl faci să rodească: îi uzi brazdele, îi sfărâmi bulgării, îl moi cu ploaia, şi-i binecuvântezi răsadul. Încununezi anul cu bunătăţile Tale, şi paşii Tăi varsă belşugul. Câmpiile pustiei sunt adăpate, şi dealurile sunt încinse cu veselie. Păşunile se acoperă de oi şi văile se îmbracă cu grâu: toate strigă de bucurie şi cântă”.

Ce minunat! Dumnezeu udă brazdele pământului şi-l netezeşte. El se coboară atât de mult, încât face, ca să zicem aşa, lucrare de plugar pentru poporul Său, El se bucură să verse peste „dealurile şi văile” poporului Sau iubit razele soarelui Său şi ploi răcoritoare. Înverzirea viei, smochinului, măslinului, şi acoperirea văilor cu lanuri de holde şi păşuni bogate pline cu turme de vite aduce slavă Numelui Său. Aşa ar fi trebuit şi ar fi putut să fie totdeauna, dacă Israel ar fi ascultat de legea sfântă a lui Dumnezeu. „Dacă veţi asculta de poruncile mele pe care vi le dau astăzi, dacă veţi iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru, şi să-I slujiţi din toată inima voastră şi din tot sufletul vostru, el va da ţării voastre ploaie la vreme, ploaie timpurie şi ploaie târzie, şi-ţi vei strânge grâul, mustul şi untdelemnul; de asemenea va da iarbă în câmpiile tale pentru vite şi vei mânca şi te vei sătura” (Deuteronom 11:13-15). Datoria înaltă şi sfântă a lui Israel era să iubească pe Dumnezeu şi să-i slujească, iar Dumnezeu avea să binecuvânteze şi să fericească pe Israel. Fericirea şi rodnicia aveau să fie urmarea ascultării. Poporul şi ţara

atârnau numai de Dumnezeu. Toata îngrijirea lor venea din cer. De aceea cerul îşi dădea roua sa, ploaia uda ogoarele şi viile lor, pământul era roditor şi binecuvântat câtă vreme vieţuiau în ascultare.

Când însă Israel a uitat pe Domnul şi a părăsit poruncile Lui scumpe, pământul s-a prefăcut în piatră, iar lutul în fier. Seceta, sărăcia, foametea şi nenorocirea sunt urmările neascultării. Toate s-ar fi putut să aibă altă înfăţişare. „De veţi voi şi veţi asculta, veţi mânca cele mai bune roade ale ţării; dar de nu veţi voi şi nu veţi asculta, de sabie veţi fi înghiţiţi” (Iosua).

Din toate acestea scoatem un adevăr practic şi adânc pentru Biserica lui Dumnezeu. Deşi nu mai suntem sub lege, suntem totuşi chemaţi să ascultam şi suntem binecuvântaţi şi învioraţi în sufletul nostru numai întrucât vieţuim prin har într-o ascultare de bunăvoie şi din inimă. Sufletele noastre vor fi împrospătate şi întărite şi vom da rodul neprihănirii, care este prin Isus Cristos spre slava şi lauda lui Dumnezeu.

Cercetarea acestui adevăr însemnat în legătura cu începutul cap. 15 din Ioan, va fi de folos pentru cititor. Această parte (versetele 1-10) trebuie luată în seamă de orice copil adevărat al lui Dumnezeu. „Eu sunt adevărata viţă, şi Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiţă, care este în Mine şi n-aduce roadă, El o taie şi pe orice mlădiţă care aduce roadă, o curăţeşte, ca să aducă şi mai multă roadă. Acum voi sunteţi curaţi, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus. Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămâne în voi. După cum mlădiţa nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa, nici voi nu puteţi aduce roadă, dacă nu rămâneţi în Mine. Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădiţa neroditoare, şi se usucă; apoi, mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc, şi ard. Dacă rămâneţi în Mine, şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea, şi vi se va da. Dacă aduceţi multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; şi voi veţi fi astfel ucenicii Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi. Rămâneţi în dragostea Mea. Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămâne în dragostea Mea, după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, şi rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:1-10).

Aici avem pe Cristos, care, fiind viţa adevărată, la locul lui Israel, care ajunsese pentru Domnul buruiana corcită a unei viţe de vie străină. Aceasta se petrece pe pământ, căci nu ne putem închipui în cer nici o viţă de vie şi nici un grădinar. Pilda e lămurită Domnul zice: „Eu sunt viţa cea adevărată”. Asemănarea este foarte lămurită. Nu e vorba de un cap şi de mădularele lui, ci de o viţă şi de mlădiţele ei. Afară de aceasta, ţinta acestei pilde nu este viaţa veşnica, ci rodirea. Daca s-ar ţinea în seamă acest lucru, s-ar uşura mult înţelegerea acestui loc, de multe ori înţeles greşit. Pilda viţei de vie şi a mlădiţelor ne învaţă, că taina rodirii este rămânerea în Cristos, adică dependenţa neîncetată de El şi vieţuirea împreună cu El. Iar taina rămânerii în dragostea Lui este tinerea poruncilor Lui. „Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămânea în dragostea Mea, după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu şi rămân în dragostea Lui”. Toate acestea fac pilda atât de lămurită. Ca să aducem rod la vremea potrivita trebuie să rămânem în Cristos şi în dragostea Lui; iar aceasta are loc, când iubim poruncile Lui, le păstrăm în inimile noastre şi le dăm o ascultare de bună voie şi din inimă.

În privinţa aceasta este multă înţelegere greşita şi multe lucruri sunt privite drept rod, care nu sunt recunoscute drept rod în faţa lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu nu poate recunoaşte ca rod nimic, care nu-i urmarea rămânerii în Cristos. Se poate ca noi să ne dobândim un nume mare şi să trecem printre oameni drept nişte creştini buni, hotărâţi şi cucernici. Se poate chiar ca să fim foarte harnici în lucrul Domnului, sau să propovăduim frumos; se poate să se vorbească despre noi că suntem binefăcători mari şi sprijinitori ai mişcărilor creştineşti, se poate să dăm sume mart de bani pentru lucrul Domnului şi cu toate acestea sa nu aducem un rod care să fie primit de inima Tatălui.

Pe de altă parte se poate întâmpla să ne fie hărăzit sa ne urmăm călătoria pământeasca necunoscută şi în taină, nebăgaţi în seamă şi nevăzuţi de lume. Dar, dacă rămânem în Cristos şi în dragostea Lui, dacă păzim Cuvântul Lui într-o ascultare sfântă şi din inimă, vom aduce rod la vremea potrivita. Tatăl nostru va fi proslăvit şi noi vom creşte în cunoaşterea Domnului şi Mântuitorului nostru.

Ne mai rămâne sa ne aruncăm privirea asupra părţii de la urmă din capitolul nostru, în care Moise îndeamnă din nou adunarea să fie veghetoare şi cu grijă în ce priveşte legile şi judecăţile Domnului. După cum Domnul nostru arată ucenicilor judecata, care va veni asupra mlădiţelor neroditoare, tot aşa îndeamnă şi Moise poporul să se ferească de urmările groaznice ale neascultării. El zice: „Vedeţi să nu vi se amăgească inima şi sa vă abateţi, ca să slujiţi altor dumnezei şi să vă închinaţi înaintea lor”(Deuteronom 11:16). Ce înaintare tristă pe calea răului! Întâi e amăgită inima. Acesta este începutul oricărei abateri de la căile Domnului. Picioarele urmează de bună seamă inimii. De aceea trebuie să ne păzim înainte de toate inima. Ea este, ca să zicem aşa, cetatea lăuntrică a fiinţei noastre morale şi, câtă vreme ea rămâne păstrată pentru Domnul, vrăjmaşul n-o poate câştiga. Dar, dacă s-a lăsat odată cucerită în vreun fel oarecare, totul e pierdut. Abaterea jalnica a inimii se arată în curând în căile pe care umbli, începi să slujeşti altor dumnezei şi apoi mergi repede înainte pe povârnişul primejdios.

Dar să luăm seama la urmările groaznice şi neapărate… „Căci atunci Domnul S-ar aprinde de mânie împotriva voastră, ar închide cerurile, şi n-ar mai fi ploaie; pământul nu şi-ar mai da roadele, şi aţi pieri curând din ţara aceea bună pe care v-o dă Domnul” (Deuteronom 11:17). Ce lipsă de rodire şi ce pustiire vine, când cerul e închis! Nu mai cade nici ploaia înviorătoare, şi nici stropul de rouă nu uda pământul însetat; orice legătură dintre cer şi pământ este ruptă. Vai, de câte ori a gustat Israel adevărul grozav al acestor lucruri! „El preface râurile în pustiu şi izvoarele de apă în pământ uscat, ţara roditoare în ţară sărată, din pricina răutăţii locuitorilor ei”.

Nu recunoşti tu, cititorule, în ţara uscată şi în pustiu icoana potrivită a unui suflet, care stă în afară de legătura strânsă cu Cristos, din pricina neascultării de poruncile Lui? El nu se bucură de binecuvântările care izvorăsc din legăturile noastre cu cerul, nu capătă înviorări de sus, şi nu arată nimic din preţul pe care-l are Cristos pentru inimă. Biblia i se pare o carte pecetluită. Totul e pustiu şi fără mângâiere. Nu poate fi nimic mai trist, decât starea unui astfel de suflet.

„Puneţi-vă dar în inimă şi în suflet aceste cuvinte pe care vi le spun; să le legaţi ca un semn de aducere aminte pe mâinile voastre, şi să fie ca nişte fruntarii între ochii voştri. Să învăţaţi pe copiii voştri în ele, şi să le vorbeşti despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca şi când te vei scula. Să le scrii pe uşiorii casei tale şi pe porţile tale. Şi atunci zilele voastre şi zilele copiilor voştri, în ţara pe care Domnul a jurat părinţilor voştri că le-o va da, vor fi tot atât de multe cât vor fi zilele cerurilor deasupra pământului” (Deuteronom 11:18-21).

Ce zile fericite! Cât de mult dorea inima iubitoare a lui Moise, ca poporul să guste astfel de zile! Şi cât de uşoare erau cerinţele. Poporului nu i se punea un jug greu, ci i se dădea dreptul deosebit şi plăcut să păstreze în inimile lor poruncile scumpe ale Domnului, Dumnezeului lor, şi să

tragă în piept aerul curat al Cuvântului Său. Totul depindea de împlinirea acestei cerinţe. Toate binecuvântările Canaanului, a acelei ţări bune şi frumoase, în care curgea lapte şi miere şi peste care vegheau, cu interes neîncetat şi grijă părintească, ochii lui Dumnezeu, toate roadele ei scumpe şi binecuvântările ei rari aveau să fie partea lor pentru totdeauna, în schimbul unei ascultări ca de copii faţă de Cuvântul Dumnezeului legământului lor. Afară de aceasta li se făgăduia, pe temeiul ascultării lor, o izbândă desăvârşită asupra tuturor vrăjmaşilor, o înlăturare a tuturor piedicilor şi o intrare biruitoare în moştenirea făgăduită. „Căci dacă veţi păzi toate aceste porunci pe care vi le dau, şi dacă le veţi împlini, dacă veţi iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru, veţi umbla în toate căile Lui şi vă veţi alipi de El, Domnul va izgoni dinaintea voastră pe toate aceste neamuri, şi vă veţi face stăpâni pe toate aceste neamuri care sunt mai mari şi mai puternice decât voi. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, va fi al vostru; hotarul vostru se va întinde din pustie până la Liban, şi de la râul Eufrat până la marea de apus. Nimeni nu va putea să stea împotriva voastră. Domnul, Dumnezeul vostru, va răspândi, cum v-a spus, frica şi groaza de tine peste toată ţara în care veţi merge” (Deuteronom 11:22-25).Aici avem laturea dumnezeiască. Toată ţara era înaintea lor. Ei n-aveau decât s-o ia în stăpânire ca dar fără plată din partea lui Dumnezeu. N-aveau decât să-şi pună în credinţă picioarele pe moştenirea frumoasa, pe care le-a hotărât-o harul. Toate acestea le găsim adeverite în Iosua 11: 23:”Iosua a pus stăpânire deci pe toată ţara, potrivit cu tot ce spusese lui Moise Domnul. Şi Iosua a dat o de moştenire lui Israel, fiecăruia ia dat partea lui, după seminţiile lor: Apoi ţara s-a odihnit de război”. (Fără îndoială că Iosua a luat ţara prin credinţa. Căci, dacă e vorba de stăpânirea de fapt, locul din Iosua 13:1 ne arată că mai era încă mult pământ de luat în stăpânire.)

Dar, vai! mai era şi o latură omenească! Făgăduinţa Canaanului din partea lui Dumnezeu şi luarea ei în stăpânire prin credinţa lui Iosua, era una, iar luarea în stăpânire de fapt de către Israel, era alta. De aceea vedem o deosebire atât de mare între cartea lui Iosua şi cartea Judecătorilor. În cea dintâi vedem credincioşia neclintită a lui Dumnezeu cu privire la făgăduinţa Lui, în cea din urmă greşelile triste ale lui Israel, săvârşite de la început. Dumnezeu dăduse drept chezăşie Cuvântul Său, că nimeni nu va sta înaintea lor şi sabia lui Iosua, care înfăţişează pe marea Căpetenie a mântuirii noastre, a întărit această făgăduinţă. Dar cartea Judecătorilor ne istoriseşte faptul trist, că Israel n-a izgonit pe vrăjmaş şi n-a ştiut astfel să-şi însuşească făgăduinţa dumnezeiască în toată măreţia ei.

Ce iese de aici? Este oare făgăduinţa lui Dumnezeu fără putere? Hotărât că nu, dar se vede aici toată neputinţa omenească. În timp ce în „Ghilgal” fâlfâia steagul izbânzii deasupra celor douăsprezece seminţii cu căpetenia lor nebiruită în frunte, Israel îşi plângea înfrângerea în „Bochim”.

Deosebirea dintre aceste două lucruri e uşoară de văzut. Le întâlnim pe amândouă de multe ori în Sfânta Scriptură. Omul nu-i în stare să se ridice la înălţimea descoperirii dumnezeieşti şi nici să pună stăpânire pe ce-i dă harul. Faptul acesta este întărit atât de istoria bisericii, cât şi de a lui Israel. Acelaşi lucru se vede şi în istoria fiecărui mădular al bisericii. Care creştin de pe pământ vieţuieşte la înălţimea drepturilor şi binecuvântărilor sale duhovniceşti? Care copil al lui Dumnezeu n-are să se plângă de o lipsă umilitoare în înfăptuirea în viaţă a tot ce are în Cristos? Dar face asta adevărul lui Dumnezeu fără putere? Nu. Cuvântul Lui rămâne neschimbat, neatins şi veşnic tare. În faţa lui Israel, se întindea ţara făgăduinţei în toată întinderea şi cu toată frumuseţea data ei de Dumnezeu; şi nu numai atât, dar poporul putea să-şi pună nădejdea în credincioşia şi puterea lui Dumnezeu pentru luarea deplină în stăpânirea ţării. Tot aşa este şi cu noi. Suntem binecuvântaţi cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cereşti în Cristos, Nu-i nici o margine în binecuvântările pe care le avem în legătură cu starea noastră în Cristos, iar cât despre gustarea lor de fapt, în viaţă prin credinţă putem pune stăpânire pe tot ce ne-a dăruit harul lui Dumnezeu în Cristos.

Datoria unui creştin este să trăiască la înălţimea descoperirilor dumnezeieşti. Nu se poate dezvinovăţii cu o vieţuire mai jos de ele. N-avem nici-un drept să spunem că nu putem înfăptui plinătatea moştenirii noastre în Cristos, că măsura şi dreptarul sunt prea înalte şi că în starea noastră nedesăvârşită de acuma nu ne putem aştepta să gustam astfel de binecuvântări minunate.

O astfel de vorbire nu dovedeşte decât necredinţă.

Întrebarea este: Ne-a dăruit oare harul lui Dumnezeu ce spune că ne-a dat Cristos? Ne-a dat oare moartea lui Cristos un drept asupra acelor binecuvântări? Dacă da, de ce nu ne-am bucura de ele? Din partea lui Dumnezeu nu stă nimic în cale. Dorinţa inimii Lui este să ne bucuram de plinătatea celor ce avem în Cristos.

Rugăciunea minunată a apostolului din Efeseni ne arată, cât de mult doreşte Duhul lui Dumnezeu ca să înţelegem şi să ne bucurăm de binecuvântările minunate ale adevăratei stări creştineşti. „De aceea şi eu, de când am auzit despre credinţa în Domnul Isus care este în voi, şi despre dragostea voastră pentru toţi sfinţii, nu încetez să aduc mulţumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele. Şi mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înţelepciune şi de descoperire, în cunoaşterea Lui, şi să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeţi care este nădejdea chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi, şi care este faţă de noi, credincioşii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfăşurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morţi, şi L-a pus să şadă la dreapta Sa, în locurile cereşti, mai presus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie şi de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor. El I-a pus totul sub picioare şi L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi” (Efeseni 1:5-23). Duhul Sfânt se străduieşte neîncetat să ne ţină, prin slujba Sa, inimile în această stare ridicată; dar cu părere de rău trebuie s-o spunem, că noi îl întristăm, ca Israel prin necredinţa noastră păcătoasă şi ne lipsim astfel singuri de binecuvântări nemăsurate.

Cu toate acestea însă, Dumnezeu va împlini adevărul Său scump în orice punct, atât cu privire la poporul Său pământesc, cât şi cu privire la cel ceresc. Israel se va bucura odată pe deplin de toate binecuvântările lui întărite prin legământul veşnic, iar biserica se va bucura pe deplin de tot ce a hotărât pentru ea iubirea dumnezeiască în Cristos, potrivit planurilor Lui veşnice. Dar nu numai atâta, ci Duhul Sfânt poate să facă pe fiecare credincios să guste chiar de acum nădejdea chemării slăvite a lui Dumnezeu, şi puterea acestei nădejdi în viaţă, despărţindu-i inima de lucrurile văzute şi punând-o de o parte pentru Dumnezeu în sfinţenie adevărata şi predare vie faţă de El.

Versetele de la urmă ale capitolului nostru încheie partea întâi a cărţii noastre, adică acele cuvântări vrednice de ţinut minte, pe care le-a rostit Moise adunării lui Israel. Ele alcătuiesc, ca să zicem aşa, cuvintele de despărţire ale slujitorului iubit al lui Dumnezeu, în care îşi arată cele din urmă dorinţe ale inimii lui şi a căror ţintă a fost să îndemne poporul la o ascultare hotărâtă. „Iată, pun azi înaintea voastră binecuvântarea şi blestemul: binecuvântarea, dacă veţi asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, pe care vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veţi asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, şi dacă vă veţi abate de la calea pe care v-o dau în ziua aceasta,

şi vă veţi duce după alţi dumnezei pe care nu-i cunoaşteţi. Şi când Domnul, Dumnezeul tău, te va aduce în ţara pe care o vei lua în stăpânire, să rosteşti binecuvântarea pe muntele Garizim, şi blestemul pe muntele Ebal. Munţii aceştia sunt dincolo de Iordan, înapoia drumului care merge spre apus, în ţara Canaaniţilor care locuiesc în câmpie, faţă în faţă cu Ghilgal, lângă stejarii More. Căci veţi trece Iordanul şi veţi intra în stăpânirea ţării pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul vostru, ca s-o stăpâniţi, şi să locuiţi în ea. Să păziţi şi să împliniţi toate legile şi poruncile pe care vi le dau eu astăzi" (versetele 26-32).

Binecuvântarea sta în legătură cu ascultarea, blestemul cu neascultarea. Muntele Garizim stă faţă în faţă cu muntele Ebal, rodirea faţă în faţă cu nerodirea. În cap. 27, vom vedea că muntele Garizim cu toate binecuvântările lui este lăsat la o parte. Numai blestemele lui Ebal răsună în urechile lui Israel, în timp ce pe muntele, Garizim e tăcere. „Căci toţi cei ce se bizuiesc pe faptele Legii, sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă." (Gal. 3:10). Binecuvântarea lui Avraam vine numai asupra acelora care stau pe tărâmul credinţei. Dar despre acest lucru vom mai vorbi.

Suntem acuma în preajma unei părţi noi a cărţii noastre. În cele dintâi unsprezece capitole e vorba despre adevărul însemnat al ascultării. De acum înainte se vorbeşte despre împlinirea în viaţă a acestui adevăr în obiceiurile şi căile poporului, când va fi în stăpânirea tării, Iată legile şi poruncile pe care să le păziţi şi să le împliniţi, cât veţi trăi, în ţara pe care v-o dă în stăpânire Domnul, Dumnezeul părinţilor voştri" (versetul 1).

E foarte însemnat, ca inima şi cugetul să fie aşezate în starea lor adevărată, înainte de a atinge amănuntele. Dacă inima a învăţat să se plece înaintea Cuvântului lui Dumnezeu, şi amănuntele se rânduiesc cum trebuie. Iată pentru ce se ostenea atât de mult bătrânul legiuitor, să aducă inimile Israeliţilor în această stare. El simţea, că ar fi fără folos să vorbească despre amănunte, câta vreme nu-i bine întărită în suflet marea temelie a oricărei moralităţi. Iar temelia aceasta suna astfel: Datoria omului este să se plece fără cârtire la spusele Cuvântului lui Dumnezeu, orice ar porunci el, fie ca înţelegem, fie că nu înţelegem ce spune el. Odată ce a spus, să ascultăm. Câta vreme inima noastră nu se reazemă pe puterea acestui adevăr, nu suntem în stare să rânduim amănuntele. Daca se lasă loc eului, sau dacă se îngăduie minţii omeneşti să vorbească, se vor ridica întrebări şi îndoieli nesfârşite.

Dar, nu trebuie să ne folosim oare mintea noastră? Pentru ce ni-i dată? Întâi şi întâi trebuie să ştim, ca mintea nu mai este în starea, în care era, când a dat-o Dumnezeu omului. Nu trebuie să uităm că a venit păcatul. Omul este o făptură căzută şi înţelepciunea lui a suferit o cădere ca şi întreaga lui fiinţă morală. Afară de aceasta o pricină a căderii a fost tocmai părăsirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Apoi trebuie sa ne gândim că mintea şi-ar dovedi starea ei bună, dacă ar fi într-o stare sănătoasă, tocmai supunându-se Cuvântului lui Dumnezeu. Dar nu este într-o stare bună, ci oarbă şi rătăcită. Nu ne putem încrede în ea cu privire la lucrurile duhovniceşti şi dumnezeieşti.

Dacă am înţelege bine acest fapt, s-ar dezlega de la sine o mulţime de greutăţi şi întrebări. Toţi necredincioşii au ajuns unde sunt, numai ascultând de mintea lor. Satana şopteşte omului: „Tu ai minte. De ce no foloseşti? Ea ţi-a fost data ca s-o foloseşti. Nu trebuie niciodată să-ţi dai cuvântul pentru ceva nepriceput de mintea ta. Dreptul tău, ca om, este să cercetezi totul cu mintea şi numai proştii primesc cu uşurinţă tot ce li se pune înainte".

Răspunsul nostru la toate astea este: Cuvântul lut Dumnezeu este mei presus de minte şi atunci, când vorbeşte Dumnezeu, trebuie să tacă orice minte. De bună seamă că mintea are dreptul să-şi arate puterea, când e vorba de cuvinte şi păreri omeneşti, sau mai bine zis, ar trebui să judecăm tot ce ni se pune înainte, după Cuvântul lui Dumnezeu, singurul îndreptar bun. Dacă însă mintea vrea să judece chiar Cuvântul lui Dumnezeu, sufletul se va scufunda negreşit în întunericul necredinţei, de unde nu-i decât un pas până la tăgăduirea lui Dumnezeu.

Singurul tărâm sigur pentru suflet este deci credinţa în deplinătatea Cuvântului lui Dumnezeu. Acesta era tărâmul, pe care se găsea Moise când căuta să atingă inimile şi cugetele lui Israel, ca să le înduplece să se supună fără şovăire lui Dumnezeu Fără aceasta totul era degeaba. Dacă toate îndemnurile şi legile ar trebui supuse judecăţii minţii omeneşti, s-ar pierde dumnezeirea scriitorului, siguranţa şi pacea.

Daca însă, pe de altă parte, sufletul este făcut în stare de Duhul lui Dumnezeu să se supună în totul Cuvântului lui Dumnezeu, el primeşte toate cerinţele şi poruncile, ba chiar orice cuvânt al acestei cărţii scumpe, ca venind de-a dreptul de la Dumnezeu, şi cele mai mici rânduieli şi orânduiri sunt îmbrăcate în ochii lui cu toată măreţia pe care le-o poate da Cuvântul Lui. Se prea poate să nu înţelegem totdeauna însemnătatea vreunei porunci sau vreunui îndemn, dar aceasta n-are a face. Nu-i destul să ştim că Dumnezeu a vorbit, lucrul acesta este hotărâtor.

Gândurile acestea vor face pe cititor să înţeleagă legătura dintre capitolul acesta şi cel anterior.

Ţara era a lui Dumnezeu. Israel avea s-o stăpânească în dependenţă de Dumnezeu. Lucrul acesta îi îndatora să nimicească orice urmă a idolilor vechi, când vor intra în ea. „Să nimiciţi toate locurile în care slujesc dumnezeilor lor neamurile pe care le veţi izgoni, fie pe munţi înalţi, fie pe dealuri, şi sub orice copac verde. Să le surpaţi altarele, să le sfărâmaţi stâlpii idoleşti, să le ardeţi în foc copacii închinaţi idolilor lor, să dărâmaţi chipurile cioplite ale dumnezeilor lor, şi sa faceţi să le piară numele din locurile acelea" (versetele 2, 3).

Mintea omenească poate spune că o astfel de purtare faţă de religia altor neamuri este neîngăduitoare. Şi adevărat că aşa era, dar cum putea să fie Dumnezeul cel viu şi adevărat, decât neîngăduitor faţă de toţi dumnezeii mincinoşi şi faţă de orice închinare mincinoasă? Cum ar fi putut El îngădui închinarea la idoli în ţara Sa? Ar fi trebuit să se tăgăduiască pe Sine ca să facă aşa ceva.

Să nu fim înţeleşi greşit. Nu tăgăduim deloc că Dumnezeu nu are îndelungă răbdare cu lumea. Istoria ei de aproape şase mii de ani dovedeşte răbdare şi îngăduinţă dumnezeiasca. Dumnezeu a îngăduit lumea cu o minunată îndelungă răbdare, din zilele lui Noe, şi o îngăduie şi astăzi, cu toate că ea e mânjită cu sângele Fiului Său iubit. Totuşi, adevărul cuprins în capitolul nostru rămâne. Israel trebuia să înveţe că era pe cale să pună stăpânire pe ţara Domnului, şi cea dintâi datorie a lui ca arendaş ai Domnului era să înlăture orice urmă de închinare la idoli din faţa Lui. Pentru ei nu era decât „un Dumnezeu", al cărui Nume era chemat peste ei. Ei erau poporul Lui şi El nu putea îngădui ca ei să aibă legătură cu dracii. „Să te închini Domnului, Dumnezeului tău şi numai Lui să i slujeşti".

Poate că neamurile ţării se vor fi lăudat cu slobozenia lor şi cu temelia largă a religiei lor, care făcea loc mai multor dumnezei şi mai multor domni. Lor l-i se va fi părui că au o inimă mai largă decât izraeliţii, pentru că îngăduiau fiecăruia să creadă ce-i place şi să se închine după gustul său. Ba, chiar astăzi s-ar putea spune, că un popor s-a ridicai pe o treaptă mai înaltă a civilizaţiei şi a atins un grad de cultură mai mare, dacă ridică asemenea Romanilor, un panteon în care pot găsi loc toţi dumnezeii.

O astfel de vorbire place inimii fireşti şi la ea ţin mult copiii lumii acesteia. Dar Israel trebuia să se gândească totdeauna la porunca Domnului: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul vostru este singurul Domn". „Să n-ai alţi dumnezei afară de Mine" (Deuteronom 5:6-7;6:4). Poporul era dator să se plece fără cârtire în faţa Cuvântului lui Dumnezeu, şi acest Cuvânt cerea nimicirea cu desăvârşire a închinării la idoli din ţara Domnului. Asta era religia lor. Ea era destul de largă ca să îmbrăţişeze pe orice adevărat închinător, pe oricine era tăiat împrejur, pe oricine făcea parte din Israelul lui Dumnezeu. Ei n-aveau să se îngrijească de părerile neamurilor netăiate împrejur. Ele n-aveau nici un preţ. Ce puteau face şi ele cu privire la drepturile Dumnezeului lui Israel asupra poporului Său tăiat împrejur? Nimic. Puteau să se judece dacă Israel era îngust sau larg? Nu. Nu ştiau nimic.

Dar Israel avea să facă şi mai mult. Se putea să le vină gândul să ridice în locurile unde aveau să înlăture idolii, altarul Dumnezeului adevărat. Dar gândurile lui Dumnezeu erau altele. „Voi să nu faceţi aşa faţă de Domnul, Dumnezeul vostru, ci să-L căutaţi în locaşul Lui şi să mergeţi la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul vostru, din toate seminţiile voastre, ca să-Şi aşeze acolo Numele Lui. Acolo să vă aduceţi arderile voastre de tot, jertfele voastre, zeciuielile voastre, cele dintâi roade, darurile aduse ca împlinire a unei juruinţe, darurile da buna voie, şi întâii-născuţi din cirezile şi turmele voastre. Acolo să mâncaţi înaintea Domnului Dumnezeului vostru şi să va bucuraţi împreună cu familiile voastre de toate bunurile cu care vă v-a fi binecuvântat Domnul, Dumnezeul vostru" (versetele 4-7). Israel trebuia să aibă numai un loc de închinare, şi anume, un loc ales de Dumnezeu, nu de oameni. Locuinţa Lui Dumnezeu, locul unde avea să se arată El, avea să fie marele centru al lui Israel. Acolo aveau să-şi aducă toate jertfele. Numai acolo aveau să se închine şi să-şi găsească împreună bucuria. E aceasta îngustime? Cum ar fi putut fi altfel? Dacă Dumnezeu şi-a ales drept locuinţă un loc în mijlocul poporului Său izbăvit, acesta trebuia să se închine numai acolo. Alte locuri de închinare trebuiau înlăturate şi lucrul acesta nu putea decât să-i bucure. Oricine iubea cu adevărat pe Domnul nu putea să nu strige din toată inima: „Eu iubesc locaşul Casei Tale şi locul în care locuieşte slava Ta". Apoi: „Cât de plăcute sunt locaşurile Tale, Doamne al oştirilor! Sufletul meu suspina şi tânjeşte de dor după curţile Domnului, inima şi carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu… Ferice de cei ce locuiesc în Casa Ta! Căci ei tot mai pot să te laude. Căci mai mult face o zi în curţile Tale, decât o mie în altă parte; eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului Meu, decât să locuiesc în corturile răutăţii" (Psalmul 26; 84).

Acesta era punctul cel mai însemnat. Locuinţa lui Dumnezeu era scumpă inimii oricărui israelit. O inimă schimbătoare ar fi dorit o schimbare, însă pentru o inimă care iubea pe Dumnezeu, orice îndepărtare din faţa Lui era numai o schimbare în rău. Adevăratul închinător nu-şi putea găsi mulţumirea, binecuvântarea şi odihna, decât în faţa lui Dumnezeu. Unul ca acesta nu se gândea să meargă în altă parte. Căci unde ar fi putut merge? Nu era decât un altar, o locuinţă, un Dumnezeu, şi acolo era locul oricărui închinător adevărat. Gândul la alt loc de închinare nu era pentru el numai o abatere de la Cuvântul lui Dumnezeu, ci şi o depărtare de locuinţa Lui sfântă.

Întreg capitolul nostru vorbeşte despre acest mare adevăr. Moise spune poporului că, în clipa când vor intra în ţara Domnului, trebuie să înceteze cu încăpăţânarea pe care au avut-o în şesurile Moabului sau în pustie. „Să nu faceţi dar cum facem noi acum aici, unde fiecare face ce-i place, fiindcă n-aţi ajuns încă în locul de odihnă şi în moştenirea pe care v-o dă Domnul, Dumnezeul vostru. Dar veţi trece Iordanul, şi veţi locul în ţara pe care v-o va da în stăpânire Domnul. Dumnezeul vostru. El vă va da odihnă. După ce vă va izbăvi de toţi vrăjmaşii voştri care vă înconjoară, şi veţi locui fără frică. Atunci va fi un loc pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, ca să facă să locuiască Numele Lui acolo. Acolo să aduceţi tot ce vă poruncesc, arderile voastre de tot, jertfele, zeciuielile, cele dintâi roade, şi darurile alese, pe care le veţi face Domnului pentru împlinirea juruinţelor voastre. Acolo să vă bucuraţi înaintea Domnului Dumnezeului vostru, voi, fiii voştri şi fiicele voastre, robii şi roabele voastre, şi levitul care va fi în locurile voastre, căci el n-are nici parte de moşie, nici moştenire cu voi. Vezi să n-aduci arderile tale de tot în toate locurile pe care le vei vedea, ci să-ţi aduci arderile de tot în locul pe care-l va alege Domnul, în una din seminţiile tale şi acolo să faci tot ce-ţi poruncesc eu" (versetele 8-14).

El avea să atârne de porunca lui Dumnezeu în privinţa tuturor lucrurilor, nu numai a locului şi felului de închinare. Orice lucrare pornită din mintea lor, şi cu puterea lor, trebuia să înceteze în clipa când vor fi trecut râul morţii (Iordanul) şi vor fi intrat, ca popor izbăvit, în partea de moştenire dată lor de Dumnezeu. Ajungând astfel în stăpânirea şi odihna ţării, slujba lor înţeleaptă şi cuminte avea să fie ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Lucrurile pe care le trecuse Dumnezeu cu vederea în pustie nu puteau fi îngăduite în Canaan. Cu cât sunt mai înalte binecuvântările, cu atâta e mai mare şi răspunderea şi dreptarul de lucru. Se poate că cei „cu vederi largi" de azi, şi cei ce sunt pentru slobozenia voinţei şi a felului de lucru, pentru dreptul cugetării slobode şi personale în lucruri religioase, vor socotii cele spuse mai sus ca strâmte şi nevrednice, pentru vremea noastră luminată şi pentru nişte oameni cuminţi şi învăţaţi. Dar, oare Dumnezeu n-are dreptul să rânduiască poporului Său felul în care trebuie să I se închine? N-avea El oare dreptul să hotărască locul unde avea să se întâlnească cu poporul Său Israel, şi este oare tăgăduirea drepturilor lui Dumnezeu o dovadă de înaltă înţelepciune şi de lărgime a inimii şi a minţii?

Dacă, deci, Dumnezeu are dreptul să poruncească, înseamnă oare ascultarea din partea poporului Său îngustime de vederi şi încăpăţânare? Adevărata lărgime a inimii şi a minţii se arată tocmai în ascultarea de Dumnezeu. Şi ce cinste nespusă era pentru toţi cei legaţi împreună, de dragostea de Dumnezeu şi dragostea între ei, să se adune acolo, unde îşi aşezase El Numele! Şi, pe de altă parte, cât har plin de dragoste nu se vedea în dorinţa Lui de a vedea pe poporul Său din când în când adunat în jurul Său! Dar, oare prin aceasta nu se ating drepturile lor personale şi binecuvântările lor casnice? Dimpotrivă. Ele se înmulţeau în felul acesta. Dumnezeu, în bunătatea Sa nemărginită, se îngrijise şi de acest lucru. Era plăcerea Lui să verse bucurii şi binecuvântări, atât asupra poporului întreg cât şi asupra fiecăruia în parte. „Când Domnul, Dumnezeul tău îţi va lărgi hotarele, cum ţi-a făgăduit, şi dorinţa să mănânci carne te va face să zici: aş vrea să mănânc carne, vei putea să mănânci după dorinţa ta. Dacă locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, ca să-şi aşeze acolo Numele, este departe de tine, vei putea sa tai vite din cireadă şi din turmă, cum ţi-am poruncit, şi vei putea să mănânci din ele în cetăţile tale după dorinţa ta. Să mănânci din ele cum se mănâncă din căprioară şi cerb; cel ce va fi necurat şi cel ce va fi curat vor mânca şi ei amândoi" (versetele 20-22). Felul de mişcare pe care mila şi bunătatea lui Dumnezeu îl îngăduia vieţii casnice şi personale era larg şi mare. Numai în privinţa sângelui era o îngrădire: „Numai vezi sa nu cumva să mănânci sângele, căci sângele este viaţa (sufletul); şi să nu mănânci sufletul împreună cu carne. Să nu-l mănânci, ci să-l verşi pe pământ ca apa. Să nu-l mănânci, ca să fii fericii, tu şi copii tăi după tine, făcând ce este plăcut înaintea Domnului" (versetele 23-25).

Poporul n-avea decât să recunoască drepturile nemărginite ale lui Dumnezeu, şi să asculte de poruncile Lui, ca să le meargă bine lor şi copiilor lor. După această abatere scurtă, legiuitorul se îndreaptă din nou spre lucrul cel mai înseninat ai slujbei dumnezeeşti a lui Israel: „Dar lucrurile, pe care vei voii să le închini Domnului, şi darurile pe care le vei aduce pentru împlinirea unei juruinţe, să te duci sa le aduci în locul pe care-l va alege Domnul. Să-ţi aduci arderile de tot, carnea şi sângele, pe altarul Domnului, Dumnezeului tău: în celelalte jertfe ale tale, sângele să fie vărsat pe altarul Domnului, Dumnezeului tău, iar carnea s-o mănânci" (versetele 26, 27). „După ce Domnul, Dumnezeul tău, va nimici toate Neamurile pe care le vei izgoni dinaintea ta, după ce le vei izgoni şi te vei aşeza în ţara lor, vezi să nu te laşi prins în cursă, călcând pe urmele lor, după ce vor fi nimicite dinaintea ta. Fereşte-te să nu cercetezi despre dumnezeii lor şi să zici: Cum slujeau Neamurile acestea dumnezeilor lor? Şi eu vreau să fac la fel. Tu să nu faci aşa faţă de Domnul, Dumnezeul tău căci ele slujeau dumnezeilor lor, făcând toate urâciunile pe care le urăşte Domnul, şi ele chiar îşi ardeau în foc fiii şi fiicele lor în cinstea dumnezeilor lor. Voi să păziţi şi să împliniţi toate lucrurile pe care vi le poruncesc eu, să n-adăugaţi nimic la ele, şi nu scoateţi din ele" (versetele 29-32).

Dumnezeu voia să adune din când în când pe poporul Său iubit în jurul Sau, pentru ca să se veselească împreună în faţa Lui, şi pentru ca şi El să aibă o bucurie deosebită în ei – lucru scump pentru toţi cei ce iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Şi putem spune că orice israelit adevărat, de la Dan până la Beerşeba, alerga cu bucurie spre locul, unde şi-a aşezat Dumnezeu Numele şi unde avea să se întâlnească şi cu poporul Său. În Psalmul 122 găsim revărsările plăcute ale unei inimi, care iubea locuinţa Dumnezeului lui Israel, acel loc de adunare a celor 12 seminţii ale lui Israel, locul sfinţit, cu care se lega, în gândul oricărui israelit adevărat, toată slava şi bucuria închinării la Dumnezeu şi a legăturii strânse cu poporul Său. Dar despre aceasta vom mai vorbi cu prilejul cercetării capitolului 16.

Ca încheiere vom pomeni sfârşitul capitolului nostru. Cuvântul lui Dumnezeu avea să fie ca un gard sfânt în jurul poporului Sau. Înlăuntrul acestui gard ei aveau să se bucure de starea Lui de faţă, şi să se desfăteze de belşugul îndurării şi bunătăţii Lui. Înlăuntrul lui ei aveau să fie cu totul deoparte de tot ce nu plăcea Aceluia a cărui stare de faţă avea să fie slava, bucuria şi paza lor faţă de orice cursă şi urâciune idolească.

Dar vai, n-au rămas în îngrădirea aceasta. Curând au dărâmat gardul şi s-au abătut de la porunca sfântă a lui Dumnezeu. Au făcut tocmai ce nu trebuiau să facă. Şi au trebuit să sufere urmările grozave pe care le vom vedea mai târziu.

Capitolul acesta este bogat în adevăruri însemnate. El se poate împărţi în 3 părţi şi fiecare din ele ne cere luarea aminte, învăţăturile lui sunt toarte însemnate.

Aici găsim grija dumnezeiască pentru ivirea unor învăţături greşite sau a unor înrâuriri religioase rele. Ştim cu toţii cât de uşor poate fi rătăcită inima omenească prin ceva care se înfăţişează în chipul unui semn sau a unei minuni, mai ales când stă în legătura ca religia. Lucrul acesta nu s-a întâmplat numai pe vremea lui Israel, ci pretutindeni şi în toate timpurile. Tot ce-i mai presus de fire, tot ce iese din şirul legilor obişnuite ale firii, înrâureşte puternic asupra sufletului omenesc. Dacă s-ar ivi astăzi în popor un prooroc şi şi-ar întări învăţătura prin semne şi minuni, ar dobândi repede o înrâurire şi un nume mare.

Satana a lucrat totdeauna în felul acesta şi va lucra şi mai mult la sfârşitul vremii de faţă, pentru ca să rătăcească pe toţi şi să ducă la pierzare pe aceia, care nu vreau să primească adevărul scump al Evangheliei. „Taina fărădelegii", care a lucrat în biserica mărturisitoare încă din zilele apostolilor, va ajunge la coacere în persoana „acelui nelegiuit" pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale şi-i va prăpădi cu strălucirea venirii Sale. Arătarea acestui nelegiuit se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase, şi cu toate amăgirile, pe care este în stare să le întrebuinţeze nelegiuirea; şi aceasta spre paguba celor ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit şi n-au iubit adevărul, ca să fie mântuiţi. Din această pricină Dumnezeu va lăsa să lucreze asupra lor înrâuri amăgitoare, care îi vor face să creadă în minciună; pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi" (2 Tesaloniceni 2:8-12).

Însuşi Domnul atrage luarea aminte ucenicilor asupra unor astfel de înrâuriri în Matei 24:23-25 „Atunci dacă va spune cineva: „iată Cristosul este aici sau acolo", să nu-l credeţi. Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţa, chiar şi pe cei aleşi. Ţineţi minte că v-am spus lucrul acesta mai dinainte".

Apoi mai citim în Apocalipsa 13:13-14, despre fiara a doua, care se ridică din pământ (marele prooroc mincinos sau anticrist) că făcea semne mari „până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în faţa oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pământului prin minunile, pe care i se dăduse sa le facă în fata fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie şi care înviase".

Arătăm aceste trei locuri, ca să vadă cititorul cât de departe poate merge diavolul cu semnele şi minunile, numai ca să abată pe oameni de la adevăr. În acelaşi timp ele cuprind leacul desăvârşit împotrivă puterii amăgitoare a vrăjmaşului.

Inima omenească nu e în stare să se împotrivească înrâuririi semnelor şi minunilor mari. Singurul lucru, care poate întări sufletul şi poate face în stare să se împotrivească acestor amăgiri ale Satanei, este Cuvântul lui Dumnezeu. O inima, care are adevărul dumnezeiesc, are taina care-l apară împotriva oricărei rătăciri, chiar când aceasta se bizuie pe cele mai uimitoare minuni.

De aceia vedem în cel dintâi din locurile pomenite că înşelarea „celui nelegiuit" izbuteşte cu ajutorul semnelor şi minunilor mincinoase, pentru că oamenii „n-au primit şi n-au iubit adevărul, ca să fie mântuiţi". Numai iubirea de adevăr apără pe cineva, cum am mai spus, împotriva rătăcirii, oricât de plină de încredinţare şi de farmec ar fi ea şi oricât ar fi sprijinită de semne şi minuni. Cele mai înalte însuşiri duhovniceşti şi cea mai întinsă învăţătură nu pot face nimic în faţa vicleniilor Satanei. Cea mai ascuţită minte omenească şi ea cade pradă înşelării şarpelui.

Pe de alta parte însă toată viclenia şi şiretenia, toate semnele şi minunile mincinoase ale Satanei sunt fără putere în faţa unei inimi stăpânite de iubirea de adevăr. Un copil, care cunoaşte şi crede şi iubeşte adevărul, e apărat şi ferit în chip dumnezeiesc de puterea orbitoare şi amăgitoare a celui rău. Oricâţi prooroci mincinoşi s-ar ridica şi orice minuni neauzite ar săvârşi, ca să arate că Biblia nu este Cuvântul insuflat al lui Dumnezeu, sau că Domnul nostru Isus Hristos nu este Dumnezeu mai presus de orice, să tăgăduiască vreun adevăr, n-ar putea face nimic unei inimi călăuzite de Cuvântul lui Dumnezeu, ba chiar dacă ar veni un înger din cer, ca să vestească ceva împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, am avea dreptul dat de Dumnezeu să-i strigăm fără multa vorbă: „Anatema"!

Aceasta este o mare îndurare din partea lui Dumnezeu, căci face pe orice credincios, oricât de slab şi neştiutor ar fi, sigur şi liniştit. Noi nu suntem chemaţi să cercetăm învăţătura greşită sau dovezile aduse în folosul ei, ci doar s-o lepădăm, şi aceasta din pricină că avem în inimile noastre siguranţa şi iubirea adevărului. „Să n-asculţi cuvintele acelui prooroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare, ca să ştie dacă iubiţi pe Domnul, Dumnezeul vostru din toată inima voastră şi din tot sufletul vostru”.

Acesta era lucrul însemnat pentru Israel şi el este tot atât de însemnat şi pentru noi. Un israelit credincios, care iubea pe Dumnezeu din toată inima, avea totdeauna pentru orice prooroc mincinos sau visător de vise, care s-ar fi ivit, un răspuns scurt. L-ar fi întâmpinat cu vorbele: „Să n-asculţi”. Dacă vrăjmaşul nu este ascultat, nu poate atinge inima. Oile merg pe urma păstorului, „pentru ca ele cunosc glasul lui; nu merg de loc după un străin”, chiar dacă acesta ar face semne şi minuni, „ci fug de el”. De ce? Pentru că sunt în stare săi cerceteze şi să i se împotrivească? Nu, ci „pentru că nu cunosc glasul străinilor”. Iată un fapt, care e o pricină îndestulătoare să nu mergem pe urma celui ce vorbeşte.

Cât de plin de mângâiere şi de pace este acest lucru pentru mieii şi oile turmei lui Cristos! Ele pot auzi glasul păstorului lor iubitor şi credincios. Se pot aduna în jurul Lui şi pot găsi odihnă adevărată şi siguranţă deplină. „El mă paşte în păşuni verzi şi mă duce la ape de odihnă”. Atâta este de ajuns. Chiar dacă oile sunt slabe şi fără putere, nu pot fi împiedicate în odihna şi binecuvântarea lor, ci se încred numai în puterea mare a bunului lor Păstor. Nu trebuie să ne temem niciodată de slăbiciunea voastră, dar să ne temem de puterea închipuită, de încrederea în înţelepciunea, priceperea şi cunoştinţa noastră în ale Scripturii. Cu cât ne simţim mai adânc slăbiciunea, cu atât e mai bine pentru noi, căci puterea lui Hristos se desăvârşeşte în slăbiciune şi harul Lui e de ajuns pentru turma Lui iubită şi răscumpărată scump. Numai să ne ţinem strâns lipiţi de El, simţindu-ne slăbiciunea şi neputinţa. Să-i ţinem Cuvântul scump în inimile noastre, să ne hrănim cu el, ca adevărata hrană pentru sufletele noastre, zi de zi, ca pâine vie pentru întărirea omului nostru dinlăuntru. Aşa vom fi păziţi de glasul străinului, de orice prooroc mincinos, de orice cursă a diavolului, de orice înrâurire care ar putea să ne abată de la ascultarea de Domnul Isus.

În partea a doua a capitolului nostru poporul lui Dumnezeu e îndemnat să se păzească de alt laţ al vrăjmaşului.

Aici nu mai este vorba de prooroci mincinoşi sau visători de vise. În faţa înrâuririi acestora pot sta în picioare mii de oameni, care cad pradă puterii pornirilor fireşti. E greu să stai împotriva acestora. Trebuie o predare deplină, un ochi curat, o hotărâre tare a inimii, ca să ne împotrivim celor pe cari-i iubim. Despărţirea de un prooroc mincinos sau de un visător, cu care n-avem nici o legătură, nu-i nimic pe lângă greutatea încercării, la care suntem puşi când suntem chemaţi să ne împotrivim soţiei, fratelui iubit, sorei noastre scumpe sau prietenului bun. Totuşi nu trebuie să dăm nimic de la noi, când e vorba de drepturile lui Dumnezeu, ale lui Cristos şi ale adevărului. Dacă cineva vrea să se folosească de legătura pornirilor noastre fireşti, ca să ne împiedice sa urmăm pe Cristos, trebuie să ne împotrivim cu toată puterea şi fără şovăire. „Dacă vine cineva la Mine, şi nu urăşte pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:26).

Însuşi Dumnezeu a rânduit legăturile noastre fireşti şi fiecare din ele îşi are trăsăturile ei deosebite, a căror împlinire se potriveşte foarte bine cu gândurile lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a dat în felurite epistole învăţături pentru bărbaţi şi femei, părinţi şi copii, slugi şi stăpâni. Prin aceasta El dă acestor legături şi drepturilor şi datoriilor izvorâte din ele, pecetea întăririi dumnezeieşti. Locurile din Luca 14 şi Deuteronom 13 se potrivesc numai atunci, când acele legături şi porniri se ridică şi sunt o piedică în faţa drepturilor lui Dumnezeu şi ale lui Cristos. Numai atunci trebuiesc tăgăduite şi date morţii.

În viaţa singurului Om desăvârşit, care a trăit vreodată pe acest pământ (Isus), vedem cât de frumos a ştiut să stea El în faţa feluritor cereri, care se apropiau de El ca om şi slujitor. El a spus mamei sale:.Femeie, ce ai ta cu Mine?” şi totuşi a avut la vremea potrivită, cea mai gingaşă grijă pentru ea şi a lăsat-o în seama ucenicului, pe care-l iubea. El a spus părinţilor săi: „Oare nu ştiaţi că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” În acelaşi timp însă a plecat cu ei şi li s-a supus. Atât învăţăturile Sfintei Scripturi, cât şi felul de a se purta al lui Cristos, în timpul vieţii Lui pământeşti, ne învaţă cum trebuie să împăcăm cererile firii cu ale lui Dumnezeu.

Dar poate că cititorul va găsi o greutate în faptul, că nu poate uni felul de a se purta, care li se porunceşte izraeliţilor în capitolul nostru, cu un Dumnezeu al iubirii şi cu harul şi bunătatea Noului Testament.

În cercetarea celor dintâi capitole ale acestei cărţi, am mai avut prilejul să arătăm căile de stăpânire morală a lui Dumnezeu în legătură cu Israel şi Neamurile, înainte de toate, nu trebuie să pierdem din vedere deosebirea dintre cele două tărâmuri, al legii şi al harului. De altfel vom găsi totdeauna greutăţi în locuri ca Deuteronom 13:9-10. Marea temelie a Iudaismului era dreptatea, iar a creştinismului este harul, harul curat, fără condiţii. Dacă am înţeles acest fapt, piere orice greutate. Pentru Israel era drept şi se potrivea cu gândurile lui Dumnezeu, să-şi omoare vrăjmaşii. Dumnezeu le poruncise acest lucru. Tot aşa pentru ei era drept şi potrivit stării lor, să omoare pe orice mădular ai adunării, care ar fi cercat să-i îndemne la închinarea la Idoli. Toate acestea se potriveau cu temeiurile legii şi stăpânirii morale a lui Dumnezeu, sub care erau puşi, potrivit înţelepciunii lui Dumnezeu.

În tot Vechiul Testament vedem că Dumnezeu a stăpânit peste Israel şi peste lumea în legătură cu Israel pe temeiul dreptăţii. Şi cum a fost în trecut, aşa va fi şi în viitor. „Atunci împăratul va împărăţi cu dreptate şi voievozii vor cârmui cu nepărtinire” (Isaia 62:1).

În creştinism vedem dimpotrivă cu totul altceva. Dacă deschidem Noul Testament şi ascultăm învăţăturile Fiului lui Dumnezeu, simţim că ne găsim pe alt tărâm. Tragem în piept aerul unui har curat, şi fără vreo mărginire.

Să citim, de pildă, cuvântarea lui Isus de pe munte, această minunată strângere de adevăruri de temelie din împărăţia cerurilor şi vom vedea îndată deosebirea foarte mare dintre tărâmul iudaic şi cel creştin. Ce era drept şi potrivit pentru un iudeu, poate fi greşit şi nepotrivit pentru un creştin. Domnul şi Învăţătorul nostru a învăţat singur, că ai Lui nu trebuie să se poarte ca cei din vechime. Temeiul Vechiului Testament era dreptatea, temeiul Noului Testament este harul.

„Aţi auzit că s-a zis: „Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte.” Dar Eu vă spun: „Să nu vă împotriviţi celui ce vă face rău. Ci, oricui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt.” Orişicui vrea să se judece cu tine, şi să-ţi ia haina, lasă-i şi cămaşa. Dacă te sileşte cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ţi cere, dă-i, şi nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine. Aţi auzit că s-a zis: „Să iubeşti pe aproapele tău, şi să urăşti pe vrăjmaşul tău” Dar Eu vă spun: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă

blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi şi peste cei buni, şi dă ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi; Dacă iubiţi numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai aşteptaţi? Nu fac aşa şi vameşii? Şi dacă îmbrăţişaţi cu dragoste numai pe fraţii voştri, ce lucru neobişnuit faceţi? Oare păgânii nu fac la fel? Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit" (Matei 5:38-48).

Şi cum învăţa, aşa şi trăia Cristos. El nu mergea la judecată ca să-şi capete dreptul Său. El nu se bizuia pe puterea lumească şi nici nu sa apărat. El nu răsplătea răul cu rău. Când ucenicii Săi, neînţelegând adevărurile cereşti pe care le învăţa şi întreg felul Său de a fi, au cerut foc din cer asupra unui sat samaritean, care n-a vrut să-L primească, El i-a mustrat cu vorbele: „Nu ştiţi de ce duh sunteţi însufleţiţi: „Şi îndată după aceasta citim următoarele: „Şi au plecat într-alt sat" (Luca 9:55-56).

Felul de a lucra al lui Ilie, care a făcut să cada foc din cer asupra trimişilor unui împărat nelegiuit, se potrivea cu duhul şi adevărurile de temelie ale economiei, în care se găsea. Dar Domnul era martorul desăvârşit şi înfăţişarea dumnezeiască al unui alt şir de lucruri. Viaţa Lui a fost de la început până ta sfârşit o viaţă de predare desăvârşită pentru alţii. El nu şi-a cerut niciodată drepturile. A venit ca să slujească şi să dea, ca să fie astfel în orice chip icoana lui Dumnezeu şi arătarea deplină a Tatălui. Felul de a fi al Tatălui se răsfrângea în orice cuvânt sau lucrare a Lui, în fiecare privire, în fiecare mişcare a Lui, iar El este şi pilda noastră cea mare, în orice privinţă. Purtarea şi viaţa creştinului trebuie să se potrivească cu învăţătura şi cu viaţa Lui. Cum am putea şti altfel cum să trăim, decât numai ascultând cuvintele Lui şi cercetând căile Lui? Dacă pentru noi ar fi bune temeiurile şi învăţăturile economiei mozaice, de bună-seamă ca ar fi bine să ne scoatem drepturile în faţa judecatei şi să răsplătim răul cu rău. Ce s-ar face însă atunci învăţătura şi pilda Domnului şi a Mântuitorului nostru? Ce s-ar face învăţăturile Noului Testament?

Dar poate că ni se va pune aici vechea întrebare care se aude de multe ori: „Ce ar ajunge lumea cu toate aşezămintele ei dacă ar fi ca temeiuri de acestea să stăpânească peste tot?" Răspundem: lumea, aşa cum e astăzi, ar înceta. Răutatea de faţă nu poate sta niciodată alături de temeiurile cereşti; dar se vede că şi temeiurile cereşti n-au fost niciodată hotărâte pentru lumea aceasta rea, întrucât ea nici nu le-ar fi putut primi şi nici împlini fără să aducă prin aceasta răsturnarea rânduielii de astăzi, precum şi desfacerea societăţii omeneşti aşa cum e aşezată astăzi. Temeiurile cereşti nu sunt hotărâte pentru lumea aceasta, ci pentru Biserica lui Dumnezeu, care nu este din lume. Domnul a zis lui Pilat: „Dacă ar veni împărăţia Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat, ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar, acum, împărăţia Mea nu este de aici". Să băgăm bine de seamă la cuvântul acum. În curând împărăţiile pământului vor fi supuse Domnului, dar acum El este lepădat de lume. şi biserica Lui e chemată să împartă cu El lepădarea, sa iasă cu El afară din tabără şi să aştepte pe pământ, ca o străină, clipa când El va veni din nou, ca s-o duca acolo, unde este şi El.

Numai amestecarea Bisericii cu lumea a adus o astfel de încurcătură. Această amestecare răstoarnă totul. Prin ea se amestecă lucruri, care nu se potrivesc de loc între ele, iar firea adevărată a Bisericii, starea ei, viaţa ei, şi nădejdea ei sunt tăgăduite. Se aude vorbindu-se uneori despre o „lume creştină". Aceasta nu-i decât îmbinarea a două lucruri, atât de deosebite între ele, ca lumina de întunerec. Nu-i decât încercarea de a cârpi o haina nouă cu un petec vechi, după spusa Domnului, urmarea e că ruptura se face mai mare.

Gândul lui Dumnezeu nu-i să facă lumea creştină, ci numai să scoată pe ai Săi din lume, pentru ca ei să fie un popor ceresc, călăuzit pe temeiuri Cereşti şi mânat de o nădejde cerească. Dacă nu este înţeles lucrul acesta şi dacă adevărul despre chemarea şi nădejdea Bisericii nu trăieşte ca o putere vie în suflet, nu vom putea să ne păzim în viaţa noastră de greşeli triste. Vom întrebuinţa atunci în chip greşit scrierile Vechiului Testament şi vom suferi o pagubă mare. Să ne dea Domnul puterea să înţelegem legătura şi unitatea vie dintre Biserică şi un Cristos lepădat, înviat şi proslăvit.

Iată o pildă de felul cum vorbeşte şi cum se foloseşte Duhul Sfânt de scrierile Vechiului Testament. În psalmul 34 citim: „Domnul îşi întoarce Faţa împotriva celor răi. ca să le şteargă pomenirea de pe pământ". Locul acesta se întrebuinţează în 1 Petru 3:12. Dar acolo citim: „Faţa Domnului este împotriva celor ce fac răul". Nu se spune nici o vorbă despre stârpirea răului. De ce? Pentru că Domnul nu lucrează acuma ca judecător. El a făcut lucrul acesta sub lege şi-l va face în împărăţia Sa. Acuma însă lucrează prin har, îndelunga răbdare şi milă. Faţa Lui este tot aşa de hotărât îndreptată împotriva celor ce fac răul, cum a mai fost şi cum va fi, dar acuma nu, ca să le şteargă pomenirea de pe pământ. Cea mai puternică dovadă a acestui har minunat, precum şi a deosebirii dintre cele două adevăruri de temelie despre care vorbim, o vedem în faptul că acelora care au făcut răul în cel mai adevărat înţeles al cuvântului, adică acelora care au răstignit pe Fiul cel singur născut al lui Dumnezeu, li s-a vestit, pentru întâia dată, iertarea deplină şi slobodă prin sângele crucii.

Locul arătat este unul din multele, care arată cu toate la fel deosebirea dintre temeiurile iudaice şi cele creştine precum şi dintre creştinism şi împărăţia viitoare. Dumnezeu se poartă acum cu lumea în har şi ai Săi, ar trebui să facă acelaşi lucru, dacă doresc să-i semene. „Voi fiţi dar desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvârşit". Urmaţi dar pilda lui Dumnezeu, ca nişte copii preaiubiţi. Trăiţi în dragoste după pilda lui Cristos, care v-a iubit şi El şi Sa dat pe Sine morţii pentru noi „ca un prinos şi ca o jertfă de bun miros" lui Dumnezeu" (Matei 5:48; Efeseni 5:1-2).

Iată pilda noastră. Noi suntem chemaţi să ne luăm după pilda Tatălui nostru. El nu caută acuma să-şi scoată drepturile cu braţul puternic al mânii Lui. Mai târziu o va face, dar acum El varsă belşugul binecuvântărilor şi binefacerilor asupra acelora, a căror viaţă întreagă este vrăjmăşie şi împotrivire faţă de El.

Dar, poate ca va zice cineva: „Cum pot eu să-mi duc afacerile în lume şi să trăiesc cu astfel de temeiuri? A fi jefuiţi; ni s-ar lua averea, ne-ar lua casele, ne-ar lua bani cu împrumut şi nu ni i-ar mai da, etc. E cu neputinţă să trăieşti în lume, fără să lupţi pentru drepturi. Pentru ce avem o stăpânire? Nu sunt oare stăpânirile anume rânduite de Dumnezeu, ca să păstreze între noi pacea şi rânduiala Ce ar fi dacă n-am avea poliţişti şi judecători? Şi cine mai bine decât copiii lui Dumnezeu pot cârmui ţara, şi împărţi dreptatea? Şi dacă Dumnezeu le-a lăsat, de ce să nu ne folosim de ele?

De bună seamă că stăpânirile sunt de la Dumnezeu, împăraţii, procurorii, judecătorii şi stăpânirile sunt în locul lor arătarea puterii lui Dumnezeu. El le-a îmbrăcat cu această putere şi le-a dat sabia în mână ca să pedepsească pe răufăcători şi spre binele acelora care fac bine. Suntem datori să ascultăm de stăpânire şi să ne supunem ei şi să ascultam de ea în toate, numai dacă nu ne cere să lucrăm împotriva lui Dumnezeu şi a cugetului nostru. Lumea aşa cum este azi n-ar putea să trăiască nici o zi, dacă oamenii n-ar fi ţinuţi în frâu de mâna tare a stăpânirii. N-am putea trăi, sau cel puţin viaţa ar fi nesuferita, dacă făcătorii de rele n-ar fi ţinuţi în frâu şi pedepsiţi de judecători.

Dar toate acestea nu ating de loc cărarea pe care trebuie să meargă creştinul prin lumea aceasta. Creştinismul recunoaşte pe deplin stăpânirea unei ţări cu toate rânduielile ei, dar creştinul nu-i deloc dator, să se amestece în vreun fel oarecare în treburile ei. El este dator să se supună poruncilor stăpânirii ţării sale, oricare ar fi el, să voiască binele celor ce fac legile şi celor ce veghează la împlinirea lor. El trebuie să se roage pentru ea, să plătească dările, să se roage pentru pacea ţării şi, pe cât atârnă de el, să trăiască în pace cu toţi oamenii.

Pilda desăvârşită a tuturor acestora o găsim iarăşi la preaslăvitul nostru Domn. El recunoaşte pe deplin temeiul supunerii faţă de stăpânire, când stă de vorbă cu irodienii vicleni, spunând: „Daţi Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Matei 22:21). Dar nu numai atâta. Mai găsim că El a plătit şi bir, pe care nu trebuia să-l plătească şi pe care n-avea dreptul nimeni să-l ceară de la El. Totuşi nu s-a folosit de dreptul Său, ci a spus lui Petru: „Dar, ca să nu-i facem să păcătuiască, du-te la mare, aruncă undiţa, şi trage afară peştele care va veni întâi; deschide-i gura, şi vei găsi în ea o rublă pe care ia-o şi dă-le-o lor, pentru Mine şi pentru tine” (Matei 17:27).

Locul acesta ne arată limpede drumul creştinului în lumea aceasta. El trebuie să meargă pe urma Domnului Său şi să facă întocmai ca El în orice privinţă. El nu şi-a cerut niciodată dreptul, nici nu s-a amestecat în afaceri lumeşti; întreaga Lui viaţă până la cruce a fost o viaţă de deplină lepădare de sine, până acolo că a dat-o ca preţ de răscumpărare pentru mulţi. El nu s-a amestecat în politică, n-a vrut să fie judecător sau împărţitor de moşteniri, nici chiar când a fost rugat.

Nădăjduim că cele spuse vor face pe cititor să înţeleagă bine locuri ca acela, pe care îl cercetăm acuma. Deşi trebuie să ne împotrivim tot atât de hotărât închinării la idoli, şi să stăm departe de orice rău, ca şi Israel în vechime, nu putem face totuşi tot ce făceau ei. Oricât de poruncitoare ar fi datoria Bisericii să scoată răul din sânul ei, ea nu trebuie să omoare cu pietre pe un închinător la idoli, nici să ardă pe vrăjitor. Biserica romano-catolică a făcut aşa, şi chiar protestanţii au urmat-o pe acest drum, lucru care se vede în mai multe pilde din istoria bisericii. Pomenim numai de Minai Şervet, care a fost ars în anul 1553 în Geneva din pricina învăţăturilor lui rătăcite. Biserica nu este chemată să poarte sabia lumească. Aceasta este o tăgăduire pe faţă a chemării, felului ei de a fi şi menirii e. Când Petru, în râvna neştiinţei sale şi a grabei firii pământeşti, a scos sabia ca să apere pe Domnul său iubit, a fost mustrat îndată de Isus cu vorbele: „Vâră-ţi sabia în teacă; căci toţi cei ce scot sabia, vor pieri de sabie”. Şi după ce a spus acestea, Isus a îndreptat răul făcut de slujitorul său, care avea gânduri bune, dar greşite. Apostolul zice: „Armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse slăbiciunii omeneşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvodirile mintii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Cristos” (2 Cor. 10:4-5).

Biserica mărturisitoare sa depărtat mult de la acest adevăr însemnat. Ea s-a legat cu lumea şi a căutat să facă să înainteze lucrul lui Cristos prin mijloace lumeşti. A vrut să tină în picioare credinţa creştină prin tăgăduirea fiinţei adevărate a creştinismului. Arderea ereticilor a mânjit grozav filele istoriei sale. Nici nu ne putem închipui urmările grozave ale faptului, că Biserica s-a crezut chemată să ia locul lui Israel şi să lucreze potrivit unor temeiuri iudaice (Fireşte că Biserica are dreptul să înveţe din istoria lui Israel, dar face o greşeală mare, dacă ia locul lui Israel, dacă lucrează după temeiurile şi daca-şi însuşeşte făgăduinţele.). Prin aceasta nu numai că şi-a sucit cu desăvârşire mărturia ei, ci şi-a pierdut şi felul ei de a fi duhovnicesc şi ceresc şi a păşit pe drumul, al cărui capăt e zugrăvit în Apocalipsa 17 şi 18.

Să cerceteze cititorul acest lucru în lumina Noului Testament şi să înveţe să înţeleagă prin bunătatea lui Dumnezeu drumul despărţirii de lume, pe care suntem chemaţi să umblăm ca unii, care suntem în lume, dar nu din lume.

În partea de la urmă a capitolului nostru (versetele 12-18) găsim o învăţătură însemnată, care se întemeiază în acelaşi timp pe un adevăr scump, anume pe unitatea naţională a lui Israel. E vorba aici de o abatere mare în unul din oraşele lui Israel. Foarte uşor ar fi putut pune întrebarea: Sunt oare toate oraşele lui Israel părtaşe la păcat? (Fără îndoială că trebuie să ne gândim că abaterea, de care vorbim, era foarte mare, deoarece urmărea încercarea de a depărta poporul de Dumnezeul cel viu şi adevărat. Faptul acesta atingea temelia fiinţei naţionale a lui Israel. Aceasta nu era numai ceva local, ci naţional.) De bună-seamă că toate erau părtaşe, întrucât poporul alcătuia o unitate deplina.

Oraşele şi seminţiile nu erau neatârnate unele de altele, ci legate prin legătura sfântă a unităţii naţionale, o unitate, al cărei sâmbure se găsea în locul, unde se arăta Dumnezeu. Cele douăsprezece pâini de pe masa de aur din cortul mărturiei erau icoana vie a acestei unităţi nedespărţite şi orice israelit adevărat o recunoştea şi se bucure de ea. Cele 12 pietre din vadul Iordanului, cele douăsprezece pietre de pe malul aceleiaşi ape şi cele douăsprezece pietre adunate de Ilie pe muntele Calmei propovăduiesc acelaşi adevăr mare, anume că cele douăsprezece seminţii erau legate între ele în chip nedespărţit. Cucernicul împărat Ezechia le-a recunoscut de asemenea, când a poruncit să se aducă jertfa de ardere de tot şi jertfa de ispăşire pentru întreg Israelul (2 Cronici 29:24). Afară de aceasta mai găsim, că Iosia, împăratul temător de Dumnezeu şi-a întins lucrarea de îndreptare peste toate timpurile copiilor lui Israel (2 Cronici 34:33). Pavel întăreşte acelaşi adevăr în faţa împăratului Agripa, când spune: „A cărei împlinire o aşteaptă cele douăsprezece seminţii ale noastre, care slujesc lui Dumnezeu zi şi noapte” (Fapte 26:7). El se mai restrânge din capitolul 7 al Apocalipsei, unde găsim cele douăsprezece seminţii pecetluite şi puse de o parte pentru binecuvântarea şi slava veşnică, şi anume în legătură cu o mulţime fără număr dintre neamuri. La urmă vedem în Apocalipsa 21, numele celor douăsprezece seminţii scrise pe porţile noului Ierusalim, ale locului ceresc şi central al slavei lui Dumnezeu şi a Mielului.

Aşa dar avem un şir necurmat de dovezi pentru adevărul unităţii nedespărţite a celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, începând cu masa de aur din cortul mărturiei şi încheind cu cetatea de aur, care se coboară din cer, de la Dumnezeu.

Dacă ni s-ar pune întrebarea: Unde se poate vedea această unitate? sau: Cum au putut-o cunoaşte oameni ca Ilie, Ezechia, Iosia şi Pavel? Răspundem: au văzut-o prin credinţă. Ei au privit în cortul mărturiei, şi au văzut acolo cele douăsprezece pâini, care închipuiau cele douăsprezece seminţii ale lui Israel şi în acelaşi timp unitatea lor nedespărţite. Nimic nu putea fi mai frumos. Adevărul lui Dumnezeu trebuie să ţină în veci. Unitatea lui Israel a fost văzută în trecut şi va fi văzută în viitor şi chiar dacă acuma ochiul omenesc n-o vede, după cum nu vede nici unitatea mai înaltă a Bisericii, totuşi credinţa ţine la ea cu tărie şi o mărturiseşte.

Să vedem puţin şi înfăptuirea practică a adevărului cuprins în această parte a capitolului nostru. Să zicem că într-un oraş de la miazănoapte din ţara lui Israel ar fi ajuns vestea, că într-un oraş de la miazăzi se învaţă un lucru greşit, care are ca ţintă despărţirea de Dumnezeu a locuitorilor acelui oraş. Ce avea sa facă atunci întâiul oraş? Porunca spunea limpede: „să faci cercetări, să cauţi şi să întrebi cu dea măruntul”.

Dar n-ar fi putut oare să spună câţiva cetăţeni: Ce treaba avem noi cei de la miazănoapte cu rătăcirile care se învaţă la miazăzi? Nu-i oare fiecare oraş răspunzător pentru păstrarea adevărului înlăuntrul zidurilor sale? Noi n-avem în mijlocul nostru astfel de învăţături rătăcite. Cum putem noi cerceta toate rătăcirile, care se ivesc în ţară? Lucrul acesta ne-ar cere atâta timp, încât nu ne-am mai putea îngriji de ogoarele, viile şi turmele noastre. Noi osândim învăţătura rătăcită şi vom închide porţile noastre în faţa oricui ar veni să ne-o aducă, dar nu ne simţim datori sa mergem mai departe.

Dar ce ar fi răspuns un israelit credincios la toate aceste lucruri, care par minţii omeneşti atât de drepte şi bune? Răspunsul lui ar fi spus în chip neîndoielnic, că, dacă lucrează astfel, se tăgăduieşte unitatea lui Israel. Dacă fiecare oraş şi fiecare seminţie ar fi vrut sa fie neatârnată, atunci şi marele preot ar fi trebuit să ia dinaintea Domnului cele 12 pâini, căci ele n-ar mai fi înfăţişat unitatea lui Israel. Apoi porunca era lămurită: „Să cercetezi, să cauţi şi să întrebi cu de-amănuntul”. Dar Israel era unul. O nelegiuire petrecută în Dan trebuia să atingă numaidecât şi pe locuitorii din Beerşeba. Oricine-şi încrucişa nepăsător mâinile, se făcea una cu cel ce făcuse nelegiuirea. Deci atât porunca lui Dumnezeu cât şi faptul că toţi erau una, arătau că trebuie să nu stea nepăsători în faţa răului din Israel.

Dacă toate acestea au fost adevărate cu privire la Israel, nu sunt cu mai puţin adevărate cu privire la Biserica lui Dumnezeu din vremea de faţă. Orice nepăsare în privinţa vreunui lucru care priveşte pe Cristos este o urâciune înaintea lut Dumnezeu. Planul şi hotărârea Lui veşnică este sa preamărească pe Fiul Sau. Orice genunchi trebuie să i se plece şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că El este Domn. El vrea ca toţi să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl.

Dacă deci Cristos este necinstit, dacă se ivesc şi se răspândesc învăţături care micşorează slava persoanei Lui, lucrarea săvârşită de El şi puterea slujbei Lui, avem datoria sfântă să lepădăm cu toată hotărârea astfel de învăţături. Nepăsarea sau neatârnarea în privinţa lucrurilor care privesc pe Fiul lui Dumnezeu, este trădare în lucrul lui Dumnezeu. Dacă nu suntem nepăsători când e vorba de numele, fiinţa sau de averea noastră, n-ar trebui să fim nici atunci când e vorba de slava, cinstea, numele şi lucrul Aceluia, căruia îi datorăm fotul acum şi în veci, care S-a dezbrăcat de slava Sa, a venit pe acest pământ în această lume rea şi a murit o moarte ruşinoasă pe cruce ca să ne scape de focul veşnic al iadului. Strâns legat cu slava Capului bisericii este şi adevărul despre unitatea trupului. Dacă Israel a fost unul, cu atât mai mult e unul trupul lui Hristos! Şi dacă în Israel era greşită orice neatârnare şi nepăsare, cu atât mai mult se poate spune acest lucru în Biserica lui Dumnezeu. După cum nu se poate spune că mâna e neatârnată de picior sau ochiul de ureche, tot aşa nu se poate zice că mădularele trupului lui Cristos sunt neatârnate între ele”. „Căci, după cum trupul este unul şi are multe mădulare şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un trup – tot aşa este şi Cristos. Noi toţi, în adevăr, am fost botezaţi de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; şi toţi am fost adăpaţi dintr-un singur Duh. Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mal multe. Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare aşa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am trebuinţă de tine” nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am trebuinţă de voi”. Ba mai mult, mădularele trupului, care par mai slabe, sunt de neapărată trebuinţă. Şi părţile trupului, care par vrednice de mai putină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Aşa că părţile mai puţin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumuseţe, pe când cele frumoase n-au nevoie sa fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în aşa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup; ci mădularele sa îngrijească deopotrivă unele de altele. Şi dacă sufere un mădular, toate mădularele sufăr împreuna cu el; dacă este preţuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. Voi sunteţi trupul lui Cristos, şi fiecare, în parte, mădularele lui” (1 Corinteni 12:12-27).

Adevărul arătat atât de limpede şi stăruitor în acest capitol şi care spune, că credinciosul este un mădular al trupului lui Cristos, nu cuprinde numai cele mai înalte binecuvântări ale creştinului, ci ne arată şi cea mai înaltă răspundere a lui. Creştinul nu se poate socoti ca o persoană independentă, care n-are nici o legătură cu alţii, ci este legat în chip viu cu toţi copiii lui Dumnezeu, cu toţi credincioşii adevăraţi, cu toate mădularele de pe pământ ale trapului lui Cristos.

„Noi toţi, în adevăr, am primit botezul unui singur Duh, ca sa alcătuim un singur trup”. Biserica lui Dumnezeu nu este o tovărăşie sau o frăţie de mai mulţi la un loc. Ea este un trup legat prin Duhul Sfânt cu Capul său din cer şi ale cărui mădulare de pe pământ sunt legate între ele în chip nedezlipit. Urmarea firească a acestui fapt este că starea şi viaţa oricărui mădular atinge pe toate celelalte. „Dacă suferă un mădular, toate mădularele sufăr împreună cu el”. Dacă piciorul nu stă bine, mâna simte. Cum anume? Cu ajutorul capului. Tot aşa e şi în Biserica lui Dumnezeu. Dacă un mădular nu sta bine, simt şi celelalte mădulare cu ajutorul Capului, cu care sunt legate toate în chip viu prin Duhul Sfânt.

Multora le vine greu să înţeleagă acest adevăr, dar el este descoperit limpede în Cuvânt. El este o descoperire dumnezeiască. Nici o minte omenească n-ar fi putut născoci vreodată un astfel de gând, dar Dumnezeu îl descoperă şi credinţa îl crede şi trăieşte în puterea lui binecuvântată.

Dar cum se poate ca starea cea rea a unuia să înrâurească asupra altora, care nu ştiu nimic de ea? Răspunsul este: „Când suferă un mădular, toate mădularele sufăr împreuna cu el”, nu numai mădularele unei adunări dintr-un loc care cunosc mai bine şi mai de aproape persoana aceia şi care au legături cu ea, ci toate mădularele trupului, oriunde s-ar găsi. Aşa am văzut la Israel (deşi acolo era vorba numai de o unitate naţională) că un rău întâmplat în unul din oraşele lor, îi privea pe toţi. Deşi mulţi din popor nu ştiau nimic de păcătuirea lui Acan, totuşi Domnul a spus: „Israel a păcătuit” şi tot poporul a suferit o înfrângere ruşinoasă din pricina aceasta.

Mintea omenească găseşte că e greu de înţeles acest adevăr, însă credinţa îl ia şi lucrează potrivit lui. De aceea să n-ascultăm la ce spune mintea, ci să credem ce spune Dumnezeu.

Ce adevăr mare este adevărul despre unitatea Trupului lui Hristos! Ce urmări însemnate are în viaţă! Cât de mult îndeamnă el la sfinţenie în umblare şi viaţă! Ce veghetori ne face asupra noastră înşine, asupra obiceiurilor, căilor şi întregii noastre stări morale, ce cu grijă ne-ar face să nu necinstim Capul cu care suntem uniţi, sau să întristăm pe Duhul prin care suntem uniţi, sau să vătămăm mădularele cu care suntem uniţi!

„Voi sunteţi copiii Domnului, Dumnezeului vostru. Să nu va faceţi crestături şi să nu vă radeţi între ochi pentru un mort. Căci tu eşti un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău, şi Domnul, Dumnezeul tău te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe faţa pământului” (versetele 1, 2).

Versetele de la începutul capitolului nostru ne pun în faţa ochilor temelia tuturor binecuvântărilor şi răspunderilor poporului Israel. S-a arătat de multe ori gândul, şi nu se poate tăgădui adevărul că trebuie să fii întâi într-o stare anumită ca să poţi cunoaşte pornirile care stau în legătură cu ea şi să poţi împlini datoriile ce vin din aceasta. Dacă cineva nu este tată, nici cele mai amănunţite lămuriri nu-l pot face să înţeleagă potrivirile sau simţirile unei inimi părinteşti, îndată însă ce intră singur în această stare, o cunoaşte foarte bine. Aşa e cu orice stare pământească, şi tot aşa e şi cu lucrurile dumnezeieşti. Nu putem înţelege pornirile sau datoriile unui copil al lui Dumnezeu, dacă nu suntem în această stare, şi nu putem împlini datoriile creştine, dacă n-am ajuns încă să fim creştini deşi, chiar în aceasta stare, avem nevoie pentru împlinirea datoriei de neîncetata putere a Duhului Sfânt.

Dumnezeu are, deci, dreptul să dea copiilor Săi îndrumări pentru felul lor de purtare, iar aceştia au cinstea şi răspunderea să înfăptuiască pretutindeni acest har al Lui. „Voi sunteţi copiii Domnului, Dumnezeului vostru. Să nu vă faceţi crestături”. Israel era al lui Dumnezeu, nu mai era neatârnat, şi de aceea n-avea voie nici un mădular al adunării să se radă între ochi pentru un mort sau să-şi cresteze faţa. Neamurile sărace şi neştiutoare dimprejur chiar dacă făceau acest lucru, nu cunoşteau însă pe Dumnezeu şi n-aveau nici o legătură cu El. Însă Israel se găsea pe tărâmul ridicat şi sfânt al unei legături apropiate cu Dumnezeu, şi acest fapt trebuia să se vadă din toate obiceiurile lor. N-aveau să se ferească de ceva, să nu facă ceva, ca să fie copii ai lui Dumnezeu. Asta ar fi însemnat s-o ia de la coadă. Ci fiindcă erau copii ai lui Dumnezeu, trebuiau să se poarte ca atare. „Căci tu eşti un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău”. Dumnezeu nu spune: „Tu trebuie să ajungi un popor sfânt”. Ar fi fost cu neputinţă ca ei singuri să ajungă un popor al lui Dumnezeu. Toate silinţele lor în această privinţă ar fi fost zadarnice. Însă Dumnezeu, în harul Său nemărginit şi din pricina legământului Său cu părinţii lor, făcuse din ei poporul Său dintre toate neamurile pământului. Acesta era ţara de nezguduit pe care se afla Israel. Toate umbletele şi obiceiurile lor, toate căile şi lucrările lor, hrana şi îmbrăcămintea, totul trebuia aşezat pe această temelie mare, anime pe faptul, că erau ai lui Dumnezeu, aleşi de El, fapt care era cu totul în afară de ei ca şi naşterea lor firească.

Să socotim că unul din cele mai înalte haruri ale noastre faptul, că Dumnezeu este atât de aproape de noi şi se îngrijeşte astfel de toate obiceiurile şi căile noastre. Fireşte că gândul la apropierea sfântă a lui Dumnezeu e de nesuferit pentru un om, care nu-L cunoaşte şi care n-are nici o legătură cu El. Dar pentru un credincios adevărat, pentru oricine iubeşte cu adevărat pe Dumnezeu, e scump gândul, că El e aproape de noi, că ia parte la cele mai mici mărunţişuri ale vieţii noastre zilnice, că ştie tot ce mâncăm, cu ce ne îmbrăcăm, ne vede ziua şi noaptea, când stăm de veghe şi când dormim, când suntem acasă sau în călătorie şi grija Lui pentru noi întrece cu mult grija unei mame iubitoare. Cât de mult s-ar schimba viaţa noastră, dacă am simţi mai mult aceste lucruri. Toate astea sunt minunate. Ce har mare să ştim că Domnul nostru iubitor veghează asupra cărării noastre ziua şi asupra patului nostru noaptea; că ochiul Lui se odihneşte peste noi când ne îmbrăcăm dimineaţa, când ne aşezăm la masă să mâncăm, când ne ducem la lucru, când ne vedem de treburi şi toate legăturile noastre de dimineaţa până seara! De ar avea fiecare copil al lui Dumnezeu de pe faţa pământului simţământul acesta.

Versetele următoare cuprind îndrumări privitoare la dobitoacele curate şi necurate, la peşti şi păsări. Temeiurile călăuzitoare ale acestor îndrumări le-am cercetat în Levitic 11 şi îndemnam pe cititor să mai citească o dată capitolul acesta (Cartea se află la tipografie în strada Bursei Nr. 1. Bucureşti.). Dar între aceste două locuri este o deosebire foarte mare. În Levitic dau aceste îndrumări întâi lui Moise şi lui Aaron, iar în capitolul nostru ele sunt spuse de-a dreptul norodului. Aceasta este partea deosebită a fiecăreia din aceste două cărţi. Cea dintâi ar putea fi numită cu drept cuvânt „o călăuză a preotului”, pe când în a doua, preoţii trec mai la fund şi în frunte e pus norodul. Deosebirea aceasta se poate băga de seamă în cuprinsul cărţii întregi. Deuteronomul nu repetă Leviticul. În versetul 21 al capitolului nostru ni se arată deosebirea mare dintre Israelul lui Dumnezeu şi străin. „Să nu mâncaţi din nici o mortăciune, s-o dai străinului care va fi în cetăţile tale, s-o mănânce, sau s-o vinzi unui străin, căci tu eşti un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău”. Faptul legăturii sale cu Dumnezeu deosebea pe Israel cu desăvârşire de toate neamurile pământului. Asta nu pentru că ei ar fi fost mai buni sau mai sfinţi decât alţii, o, nu, ci Domnul era sfânt şi ei erau poporul Lui: „Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt”.

Copiii lumii acesteia numesc de multe ori pe creştini farisei, pentru că se despart de ei şi nu vreau să ia parte la petrecerile şi desfătările lor; însă ei nu înţeleg ce vorbesc. Dacă un creştin ia parte la deşertăciunile şi prostiile lumii acesteia, e ca şi când un Israelit ar fi mâncat dintr-o mortăciune. Creştinul are, slavă Domnului, o hrană mai bună decât cea pe care i-o poate da lumea. El se hrăneşte cu Pâinea cea vie, care s-a coborât din cer, cu Mana adevărată, şi nu numai atât, dar mănâncă şi „din roadele ţării Canaanului”, care înfăţişează pe Omul Isus înviat şi proslăvit, din cer. Bietul copil neîntors la Dumnezeu din lume, nu ştie nimic despre aceste lucruri. De aceia trebuie să se mărginească în cei poate da lumea. Întrebarea nu este, întrucât lucrurile lumii în sine sunt bune sau rele. Nici un israelit n-ar fi putut sa ştie, că nu-i bine să mănânce dintr-o mortăciune, daca nu i-ar fi spus Cuvântul lui Dumnezeu.

Acesta este punctul cel mai însemnat pentru noi. Nu ne putem aştepta ca lumea să gândească şi să cugete ca noi. Datoria noastră este sa privim totul din punct de vedere dumnezeiesc. Un om al lumii poale să socotească bune şi potrivite unele lucruri, cari sunt nepotrivite pentru un creştin, şi asta numai din pricină că e cretin. Credinciosul adevărat n-are decât această întrebare: „Pot face cutare sau cutare lucru spre slava lui Dumnezeu? Le pot eu pune în legătura cu Numele lui Cristos?”

Creştinul n-are în toate împrejurările decât o piatră de încercare, o călăuză, şi aceasta este Hristos. Tot ce nu-i vrednic de El, de bună-seama, că nu-i vrednic nici de creştin. Inima credincioasă lui Cristos, care umbla după pornirile firii dumnezeieşti, întărâtată de Duhul Sfânt şi călăuzită numai de Scriptură, va şti totdeauna ce e bine sau rău.

Înainte de a trece mai departe, atragem atenţia cititorului asupra sfârşitului versetului 21: „Sa nu fierbi iedul în laptele mamei lui”. Locul acesta este interesant prin faptul, că e întrebuinţat de trei ori în legături felurite. Care-i însemnarea lui şi ce învăţătură cuprinde? El vrea să atragă luarea aminte a poporului lui Dumnezeu, că trebuie să se ferească bine de tot ce-i împotriva firii lucrurilor. Se vede cât de colo că era împotriva firii lucrurilor să fierbi un ied în laptele, care avea să-i fie hrană. Cuvântul lui Dumnezeu vorbeşte mult despre ce-i potrivit firii lucrurilor, ce se cuvine. Astfel scrie şi apostolul către Corinteni: „Nu vă învaţă oare şi firea”. Sunt anumite simţiri şi porniri sădite de ziditor în fire, care nu trebuiesc nesocotite. Dumnezeu nu poate lua ca bună o lucrare, care atinge acest simţ firii. Duhul lui Dumnezeu ne călăuzeşte de multe ori în chip mai presus de fire, dar niciodată împotriva firii.

Partea de la urmă a capitolului ne dă câteva învăţături foarte frumoase. Ea ne înfăţişează temelia, centrul şi trăsăturile deosebite ale religiei casnice şi naţionale a lui Israel, Temelia slujbei dumnezeieşti a lui Israel era faptul, că Israel şi ţara lui erau a lui Dumnezeu.

Ei erau, ca să zicem aşa, arendaşii Lui, şi erau datori sa mărturisească acest lucru, la timpuri anumite, prin zeciuiala dată cu credincioşie din toate roadele ţarii lor. „Să iei zeciuiala din tot ce-ţi va aduce sămânţa, din ce-i va aduce ogorul în flecare an”. Trebuiau să recunoască în felul acesta în chip practic dreptul de stăpânire al lui Dumnezeu şi nu trebuiau să piardă din vedere niciodată acest lucru. N-aveau să recunoască pe nimeni altul ca stăpân, decât pe Domnul lor. Cu tot ce aveau, erau ai Lui. Aceasta era temelia religiei lor naţionale.

Pe cât de limpede era hotărâtă temelia religiei lor, tot aşa era şi centrul. Ei aveau să se adune pe locul, unde avea să-Şi aşeze Dumnezeu Numele. Un har scump pentru toţi aceia, care iubeau cu adevărat acest Nume scump. Din locul acesta şi din multe altele vedem ce preţ punea Dumnezeu pe faptul, ca poporul Său să se adune din când în când înaintea Lui. Ii plăcea să-şi vadă poporul adunat înaintea Sa, bucurându-se de legătura cu El şi hrănindu-se împreună din rodul ţării Canaanului. „Şi să mănânci înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locui pe care-l va alege, ca să-şi aşeze Numele acolo, zeciuiala din grâul tău”, „ca să te înveţi sa te temi întotdeauna de Domnul, Dumnezeul tău.”

După judecata unui israelit credincios nu se putea asemăna nici un alt loc cu acela. Oricine iubea cu adevărat pe Domnul, călătorea cu bucurie spre peticelul de pământ, unde îşi aşezase Dumnezeu Numele. Numai celor cari nu cunoşteau pe Dumnezeu, putea să li se para bătătoare la ochi călătoria poporului spre casa lui Dumnezeu, ca să duca acolo zeciuiala, şi mai ales când drumul, pe care trebuiau unii să-l facă, era mai lung. Unii ca aceştia puteau să cugete: „Pentru ce atâta osteneală? De ce n-ar mânca şi acasă?” Dar Israelul lui Dumnezeu avea o pricină însemnată, pentru care călătorea spre locul hotărât de Dumnezeu, şi această pricină era cuprinsă în cuvântul adânc: „Domnul este acolo”. Dacă un iudeu încăpăţânat ar fi rămas acasă sau ar fi mers în alt loc, ales de el, n-ar fi fost acolo nici în legătură cu Dumnezeu şi nici cu fraţii săi. El ar fi trebuit deci să mănânce singur. Afară de aceasta şi-ar fi atras asupra lui judecata lui Dumnezeu, deoarece o astfel de purtare era o urâciune înaintea Domnului. Era numai un loc de adunare şi pe acela î-l alesese Dumnezeu, nu omul. Împăratul Ieroboam cel îngâmfat, s-a amestecat în rânduiala dumnezeiască pentru scopurile sale politice şi a aşezat doi viţei, unul la Betel şi altul în Dan, dar cei care jertfeau acolo, slujeau dracilor, nu lui Dumnezeu. Lucrarea aceasta era o îndrăzneală nelegiuită, prin care Ieroboam a adus judecata lui Dumnezeu asupra sa şi asupra casei sale. În istoria de mai târziu a poporului Israel găsim pomenindu-se deseori de „Ieroboam, fiul lui Nebat”, ca pildă groaznică de nelegiuire pentru toţi împăraţii.

Toţi cei credincioşi din Israel aveau să se găsească neapărat în locul dumnezeiesc de adunare şi nicăieri aiurea. Nu l-ai fi văzut aducând tot felul de dezvinovăţiri ca să stea acasă; nici n-ar fi alergat încoace şi încolo în locuri alese de ei sau de alţii, i-ai fi găsit adunaţi numai acolo unde era Domnul. Era aceasta îngustime? Nu, ci frică şi dragostea de Dumnezeu.

Dar nu numai că Dumnezeu hotărâse un loc de închinare, ci în bunătatea Sa, El se mai îngrijise să facă acest drum cât se poate de uşor pentru poporul Sau. „Poate când te va binecuvânta Domnul, Dumnezeul tău, drumul va fi prea lung, ca să-ţi poţi duce zeciuiala acolo, din pricina depărtării tale de locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, ca să-Şi pună acolo Numele Lui. Atunci să-ţi prefaci zeciuiala în argint, să strângi argintul acela în mână şi să te duci la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău… şi să mănânci înaintea Domnului, Dumnezeului tău şi să te bucuri tu şi familia ta”.

Cât de frumos! Domnul în grija şi iubirea Lui, ţinea seama de toate. El înlătură orice greutate din calea poporului Sau, ca să-i dea putinţa să se simtă fericit înaintea Sa. Nu trebuiau oare toţi cei ce iubeau pe Domnul să dorească să împlinească dorinţa inimii Lui, de a vedea adunat în locul hotărât de El pe poporul Său izbăvit? Şi oare n-ar fi dovedit un israelit care ar fi trecut cu vederea prilejul unei astfel de întâlniri, că n-are inimă pentru Dumnezeu şi pentru poporul Sau, şi ce era şi mai rău, că lucrează după voia sa? Dacă unul ca acesta ar fi spus că poate fi fericit şi acasă sau aiurea, nu numaidecât în locul hotărât de Domnul, atunci fericirea aceasta ar fi fost fără temei, de oarece se afla pe calea neascultării şi a trecerii cu vederea a poruncii dumnezeieşti.

Toate acestea cuprind o învăţătură însemnată pentru Biserica lui Dumnezeu din vremea de faţă. Voia lui Dumnezeu a fost atunci şi este şi astăzi, c ai Săi să se adune înaintea Sa în jurul unui centru hotărât de El. Nici un creştin, care mai are lumină dumnezeiasca, nu se va îndoi de acest lucru. Căci pornirile firii dumnezeieşti, îndrumările Duhului Sfânt şi învăţăturile Scripturii călăuzesc pe credincioşi să se adune pentru preamărirea lui Dumnezeu, pentru legătura frăţească şi pentru zidire sufletească. Oricât de deosebita ar fi economia iudaică faţă de cea creştină, sunt totuşi anumite adevăruri mari şi anumite trăsături călăuzitoare, care rămân oricând în picioare, şi între acestea este de bună seamă şi adunarea noastră împreună. Căci aceasta este întemeiată pe o rânduială dumnezeiască, atât în economia veche, cât şi în cea nouă.

Dar, deşi este aşa, nu e vorba înainte de fericirea noastră, măcar că toţi creştinii vor fi cu adevărat fericiţi, când se vor găsi în locul hotărât de Dumnezeu, căci în faţa Domnului este totdeauna bucurie şi binecuvântare şi acolo nu te poţi simţi altfel, decât cu adevărat fericit. E cerul pe pământ pentru copiii lui Dumnezeu, care iubesc Numele Lui, Persoana Lui, se iubesc unii pe alţii ca sa fie împreună în jurul mesei Lui, în jurul Lui însuşi. Ce poate întrece fericirea de a putea să frângem pâinea împreună, în amintirea Domnului nostru scump, sa vestim moartea lui până va veni; să aducem cu un glas laudă lui Dumnezeu şi Mielului; să ne zidim, îndemnăm şi îmbărbătăm unii pe alţii, potrivit cu darul dat fiecăruia de Capul înviat şi proslăvit al Bisericii (Cristos); să ne vărsăm inimile, în dulce legătură frăţească, în rugăciune, cerere, mijlocire şi mulţămiri către Dumnezeu pentru toţi oamenii, pentru împăraţi şi cei în dregătorii, pentru toţi copiii lui Dumnezeu, Biserica lui Dumnezeu, trupul lui Cristos, pentru lucrul Domnului şi lucrătorii Lui de pe toată faţa pământului. Dar, cum am mai spus, nu este vorba de fericirea noastră. Voia lui Dumnezeu, descoperită în Cuvântul Său sfânt, trebuie să ne călăuzească aici şi pretutindeni. Pentru noi întrebarea este aceasta: Faptul că credincioşii se adună pentru închinare şi zidire sufletească este oare potrivit gândului lui Dumnezeu? Dacă da, vai de aceia, care nu vor să facă acest lucru, fie din pricina încăpăţânării, sau din lene, sau din altă pricină. Prin aceasta ei nu numai că îşi păgubesc sufletul lor, dar necinstesc şi pe Dumnezeu, întristează pe Duhul Său şi dispreţuiesc adunarea lui Dumnezeu.

Acestea sunt urmări foarte însemnate, care cer din partea noastră o cercetare amănunţită. În Evrei nise da îndemnul stăruitor, să nu pierdem din vedere adunarea noastră laolaltă, şi aceasta ne dovedeşte ce preţ deosebit şi ce însemnătate are această adunare împreună. Cea dintâi pomenire a acestui adevăr o găsim în Matei 18:20: „Căci acolo, unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, suni şi Eu în mijlocul lor”. Aici avem centrul dumnezeiesc: Numele Meu. Aceasta răspunde locului atât de des întrebuinţat în Deuteronom: „locul pe care-l va alege (Domnul) că să-Şi aşeze Numele acolo”. Nu în altă parte, ci numai acolo.

Întocmai aşa stau lucrurile şi cu Biserica lui Dumnezeu. Şi în mijlocul ei totul e rânduit de Dumnezeu şi orice alegere, părere şi rânduială omenească trebuie înlăturată. Temeiul pe care ne adunăm este dumnezeiesc, este mântuirea. Centrul, în jurul căruia ne adunăm, este dumnezeiesc, este Numele lui Isus. Puterea, prin care ne adunăm, este dumnezeiască; este puterea Duhului Sfânt. Dreptul de a ne aduna

este tot dumnezeiesc: este dreptul pe care-l dă Cuvântul lui Dumnezeu.

Toate acestea sunt limpezi şi scumpe, şi ne trebuie doar o credinţa de copil, ca să le prindem şi să le trăim. Dacă însă începem să cerem ajutorul minţii noastre sau să întrebăm părerile omeneşti, ne prăbuşim într-o zăpăceală deznădăjduită, deoarece trebuie să cercetăm atunci toate părerile şi învăţăturile nesfârşitelor partide creştine. Cuvântul scump al lui Dumnezeu este singura noastră scăpare, putere şi autoritate. Daca ni se ia el, nu mai avem nimic. Câtă mângâiere şi câtă linişte ne aduce acest lucru, căci altfel cum am putea şti că suntem adunaţi în jurul centrului dumnezeiesc decât prin Cuvântul lui Dumnezeu? Adevărul despre felul cum trebuie să ne adunăm este tot aşa de lămurit ca adevărul despre mântuire. Toţi creştinii pot şti tot aşa de bine dacă sunt adunaţi pe tărâmul dumnezeiesc, în jurul Persoanei Domnului Isus, prin puterea lui Dumnezeu şi întemeiaţi pe Cuvântul lui Dumnezeu, cum ştiu şi că au mântuirea.

Dacă ne întreabă cineva: „Cum putem şti dacă suntem în jurul centrului pus de Dumnezeu?” răspundem: Numai prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Cum putea Israel să fie sigur de locul hotărât de Dumnezeu pentru adunarea lor? Din porunca Lui limpede. Cuvântul Lui era tot atât de limpede în acest punct ca în toate celelalte. Şi stau oare creştinii acum mai rău decât iudeii din vechime? I-a lăsat oare Dumnezeu pradă îndoielii şi nesiguranţei cu privire la locul lor de închinare, la centrul şi tărâmul întâlnirii lor? Este oare acesta un lucru, cu privire la care fiecare trebuie să facă ce crede el că e bine? Cu neputinţa. După cum Israelul din vechime n-avea nici o îndoială cu privire la locul adunării lor, afară doar când era vorba de neştiinţa întreagă, sau neascultare voită, tot aşa azi pentru creştini este hotărât în Cuvântul lui Dumnezeu, felul cum trebuie să se adune şi aceasta cu o limpezime care ia orice putinţă de dezvinovăţire sau neştiinţă.

Asta nu înseamnă, că pentru creştini ar fi astăzi un loc anumit, unde ar trebui să se adune cu toţii din când în când, ca poporul pământesc al lui Dumnezeu şi cum va mai fi, în curând, cu Israelul adus iar în ţara lui şi cu toate neamurile. „Se va întâmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mal înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate Neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el, şi vor zice: „Veniţi, să ne suim la muntele Domnului”, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui, şi să umblăm pe cărările Lui”. Căci din Sion va ieşi Legea, şi din Ierusalim cuvântul Domnului” (Isaia 2:2-3). „Toţi cei ce vor mai rămânea din toate Neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea împăratului, Domnul oştirilor, şi să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea împăratului, Domnul oştirilor, nu va cădea ploaie peste ele” (Zaharia 14:16-17). Din toate aceste locuri se vede că Ierusalimul a fost şi va mai fi centrul lui Dumnezeu pentru Israel şi pentru toate neamurile. Acelaşi lucru se vede în toţi proorocii. A lua aceste locuri ca spuse pentru Biserică sau cer, înseamnă a stâlci cele mai lămurite cuvinte ale Scripturii, înseamnă a amesteca lucrurile cereşti cu cele pământeşti şi a face Cuvântul lui Dumnezeu să se bată cap în cap. În timpul de faţă însă, adică din ziua pogorârii Duhului Sfânt, ca să alcătuiască trupul lui Cristos şi până în clipa, când Domnul Isus Cristos va veni din nou, ca să ia Biserica din lumea aceasta, nu este nici un oraş, nici un loc sfinţit, nici un centru pământesc pentru copiii lui Dumnezeu. Unui creştin i se pare ciudat, sau ar trebui să i se pară, când i se vorbeşte de „locuri sfinte”, sau de un pământ sfânt, după cum unui iudeu i s-ar părea ciudat să i se spună că locul lui de închinare este în cer (vezi Ioan 4:19-24. Faptele 7:48-50; 17:24, 25).

învăţătura Noului Testament de la început până la sfârşit este lămurită cu privire la închinarea creştină. Biserica a dovedit de la începutul istoriei ei o pornire puternică spre o întoarcere la iudaism şi anume nu numai cu privire la învăţătura despre mântuire, ci şi cu privire la slujba dumnezeiască. Creştinii nu numai că au fost duşi înapoi, sub lege, ca să dobândească sfinţenia şi viaţa, ci au fost puşi şi sub ritualul levitic cu privire la slujba şi închinarea lor dumnezeiască. Punctul întâi l-am mai lămurit în capitolul 4 şi 5 al Deuteronomului, dar al doilea nu este mai puţin groaznic în ce priveşte înrâuririle lui asupra întregii vieţi creştineşti.

Gândul Satanei caută totdeauna să scoată Biserica din locul ei ridicat, pe care-l are cu privire la starea ei în Cristos, la viaţa şi închinarea ei. De abia s-a născut Biserica în ziua Rusaliilor şi el a şi început lucrarea de săpare şi nimicire, şi a făcut-o neîncetat, cu stăruinţă drăcească, timp de 19 veacuri. În faţa locurilor limpezi din Scriptura care arata felul închinării creştine, aşa cum o caută astăzi Tatăl şi cu toate că Dumnezeu nu locuieşte în temple făcute de mâini omeneşti, vedem în cursul veacurilor de istorie creştină o năzuinţă puternică, de a se întoarce la starea de lucruri din economia mozaică. De aici ridicarea unor clădiri mândre, rânduirea unor ceremonii strălucitoare şi altele ca acestea – lucruri care nu se potrivesc deloc cu gândul şi felul de a fi al lui Cristos şi cu învăţătura Noului Testament. Ele dovedesc, cât de mult s-a depărtat biserica mărturisitoare de Duhul şi de Cuvântul Domnului, şi totuşi mulţi se întemeiază tocmai pe aceste lucruri de afară, ca fiind o dovadă de înaintarea uimitoare a creştinismului. Unii dintre cârmuitorii de frunte ai bisericii merg chiar atât de departe, încât spun, că apostolul Pavel a înţeles foarte slab mărimea, la care va ajunge biserica pe pământ. Dar vai! Ce ar spune apostolat Pavel, când ar vedea una din bisericile noastre, cu împodobirea ei, cu ferestrele ei zugrăvite şi când ar auzi sunetele orgii şi cântarea coriştilor. Ah, cititorule, într-adevăr biserica a înaintat, dar nu în bine ci în rău; a mers nu înainte ci înapoi. S-a abătut de la Cristos, de la Tatăl, de la Duhul Sfânt şi de la Cuvântul lui Dumnezeu.

Să ne închipuim că Pavel ar veni într-o Duminică în unul din oraşele noastre. Unde ar găsi el ce a găsit acum 19 veacuri în Troa? (Fapt. 20:7). Unde ar întâlni o adunare de credincioşi adunaţi prin puterea Duhului Sfânt numai în Numele lui Cristos, fără vreun nume deosebit ca să frângă pâinea în amintirea Lui şi să vestească moartea Lui, până va veni El? Aceasta era atunci rânduiala dumnezeiască şi aceasta va trebui să fie şi astăzi. De bună-seamă că apostolul n-ar recunoaşte altceva. El ar căuta ce-i dumnezeiesc şi ar dori să aibă ori ce vrea Dumnezeu ori nimic. Dar unde ar găsi aşa ceva? Unde ar trebui să meargă ca să găsească masa Domnului aşa cum a rânduit-o Domnul în noaptea când a fost vândut?

N-ar stărui el oare şi astăzi ca să se păstreze masa Domnului în acelaşi fel cum a primit-o şi el de-a dreptul de la Domnul slavei şi cum a dat-o prin Duhul, credincioşilor din Corint într-o epistolă îndreptată „către toţi cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Cristos, Domnul lor şi Domnul nostru”? Ar fi cu neputinţă, ca Pavel să înveţe în veacul întâi rânduiala lui Dumnezeu şi în veacul al douăzecilea neorânduiala oamenilor. Omul n-are dreptul să se atingă de vreo rânduială dumnezeiască. N-are dreptul să schimbe nici o iotă din rânduiala dumnezeiască a cinei Domnului, după cum un iudeu n-avea dreptul să taie din lege nici un cuvânt, cu privire la paşte.

Încă o dată, unde ar putea astăzi Pavel să ia loc la masa Domnului, în mijlocul unei adunări de credincioşi, adunaţi numai pe temeiul unităţii trupului, în jurul unui singur centru, a Numelui lui Isus, prin puterea Duhului Sfânt şi pe temeiul Cuvântului lui Dumnezeu? Unde ar găsi el o adunare, în mijlocul căreia ar putea sluji cu darurile sale, neatârnat de orice împuternicire sau numire omenească? Punem întrebările acestea cugetului şi inimii cititorului, încredinţaţi, că astfel de adunări se găsesc în felurite locuri şi că Pavel ar putea lucra în mijlocul lor, deşi având

de luptat cu multă slăbiciune şi multă lipsă. Cu părere de rău trebuie să spunem, că ele sunt deseori mici şi singuratice faţă de mulţimea mare a creştinilor, care se adună în altfel.

Ni se va răspunde poate, că dacă cineva ar şti că vine Pavel, i-ar da voie cu plăcere să slujească. Însă Pavel nici n-ar căuta şi nici n-ar primi această învoială. El ne spune limpede în Galateni 1:1, că a primit slujba „nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Cristos şi prin Dumnezeu Tatăl, care l-a înviat pe Isus din morţi”. Dar nu numai atâta, ci apostolul n-ar sta la masa Domnului, decât dacă aceasta ar fi rânduită pe tărâmul unităţii trupului şi potrivit rânduielii Noului Testament. El ar spune: „Ori aceasta, ori nimic”. El n-ar recunoaşte vreun amestec omenesc în rânduielile dumnezeieşti sau vreo temelie nouă a adunării, o organizaţie nouă, vreun sistem omenesc religios oricât de frumos şi oricum s-ar numi. Dimpotrivă, el ar spune din nou cuvintele: „Nu este decât un trup şi un Duh”. „Căci o pâine şi un trup suntem noi, cei mulţi, care luam o parte din aceeaşi pâine”. Cuvintele acestea se îndreaptă către toţi aceia, care cheamă în vreun loc Numele Domnului şi ele rămân în picioare, cât va fi biserica pe pământ.

Nu putem părăsi cu nici un preţ adevărurile dumnezeeşti cu privire la adunarea şi unitatea credincioşilor. Îndată ce încep a se alcătui biserici şi comunităţi, societăţi, se lucrează împotriva Cuvântului lui Dumnezeu, a gândului lui Cristos şi a lucrării Duhului Sfânt. Omul nu poate face o biserică, cum nu poate face nici lumea. Biserica este ceva cu totul dumnezeiesc. Duhul Sfânt s-a pogorât la Rusalii ca să alcătuiască Biserica lui Dumnezeu, trupul lui Cristos şi aceasta este singura biserică şi singurul trup, pe care-l recunoaşte Scriptura. Toate celelalte nu se potrivesc cu Dumnezeu, deşi sunt poate apărate de mii de creştini adevăraţi.

Am dori însă ca cititorul să nu ne înţeleagă greşit. Nu vorbim de mântuire, de viaţa veşnică, de punerea într-o stare după voia lui Dumnezeu, ci despre temeiul dumnezeiesc, după care ar trebui să se adune creştinii la masa Domnului. Mii de creştini au trăit de pildă, în biserica romano-catolică şi au murit în ea, dar biserica romano-catolică nu este Biserica lui Dumnezeu şi nici aşa zisa „jertfă fără de sânge” nu-i cina Domnului. Dacă deci ctitorul crede, că poate să rămână într-un sistem religios omenesc greşit, sub cuvânt că aceasta nu stânjeneşte mântuirea sufletului său, e zadarnic să mai stăm cu el de vorbă în privinţa aceasta. Dar care inimă iubitoare de Cristos s-ar putea mulţămi cu acest temei? Ce s-ar fi crezut despre un iudeu, care s-ar fi mulţumit să fie un copil al lui Avraam care s-ar fi folosit de via sa, de smochinul său, de turmele sale şi nu s-ar fi gândit să se închine în locul, în care îşi aşezase Dumnezeu Numele? Care iudeu credincios n-ar fi iubit acest loc? „Doamne, eu iubesc locaşul Casei Tale şi locul în care locuieşte slava Ta” (Psalmul 26:8).

Iar când Israel a fost dus în robie din pricina păcatelor sale, auzim pe cei credincioşi dintre ei izbucnind în plângerea: „Pe malurile râurilor Babilonului şedeam jos şi plângeam, când ne aduceam aminte de Sion. În sălciile din ţinutul acela ne atârnaserăm arfele. Căci acolo biruitorii noştri ne cereau cântări şi asupritorii noştri ne cereau bucurie zicând: Cântaţi-ne câteva din cântările Sionului!”. Cum să cântăm noi Cântările Domnului pe un pământ străin? Dacă te voi uita, Ierusalime, să-şi uite dreapta mea destoinicia ei! Să mi se lipească limba de cerul gurii, dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele” (Psalmul 137).

Tot aşa vedem pe Daniel, acest slujitor credincios şi mult iubit al lui Dumnezeu, îngenunchind de trei ori pe zi, în odaia sa, care avea fereastra deschisă spre Ierusalim, deşi ştia că pentru aceasta va fi aruncat pradă leilor. Faptul că el se ruga cu faţa spre Ierusalim era oare numai o credinţa deşartă iudaica? Nu. Dimpotrivă, era desfăşurarea steagului dumnezeiesc în mijlocul urmărilor celor mai înjositoare şi ruşinoase ale prostiei şi păcatelor lui Israel. Fără îndoială că Ierusalimul era dărâmat, dar gândurile lui Dumnezeu cu privire la Ierusalim nu erau dărâmate. Ierusalimul era şi rămânea centru Lui pentru poporul Sau pământesc. „Ierusalime, tu eşti zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată! Acolo se suie seminţiile, seminţiile Domnului, după legea lui Israel, ca să laude Numele Domnului. Căci acolo sunt scaunele de domnie pentru judecată, scaunele de domnie ale casei lui David. Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului. Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă. Pacea să fie între zidurile tale şi liniştea în casele tale domneşti! Din pricina fraţilor şi prietenilor, doresc pacea în sânul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru fac urări pentru fericirea ta” (Psalmul 122).

Şi după cum Ierusalimul a fost şi va fi centrul pământesc ales de Dumnezeu, tot aşa nici biserica lui Dumnezeu n-ar trebui să recunoască alt centru decât numai Numele slăvit şi nespus de scump al lui Isus. „Unde se aduna doi sau trei în Numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor”. Ce scump centru! Noul Testament nu-l arată decât pe El, şi numai în jurul Lui aduna Duhul Sfânt pe creştini. Nu e vorba deci unde suntem adunaţi, în Ierusalim sau în Roma, Paris sau Londra, ci numai: cum suntem adunaţi.

Dar să nu uităm că aceasta trebuie să fie ceva dumnezeiesc. Nu e de nici-un folos să spunem că suntem adunaţi în Numele lui Isus (sau pentru Numele Lui), dacă nu este de fapt şi cu adevărat aşa. Cuvântul pe care-l spune Iacov cu privire la credinţă, se poate întrebuinţa cu aceeaşi putere cu privire la centrul adunării noastre. „Ce foloseşte, fraţii mei, dacă cineva spune: „Mă adun în Numele lui Isus?” Dumnezeu vrea să aibă un fapt adevărat. Şi deşi este adevărat că nici un credincios, care doreşte să fie credincios lui Cristos, n-ar recunoaşte alt centru, decât numai Numele lui Isus, este totuşi cu putinţă, ca mulţi sa spună că se găsesc pe acest tărâm sfânt, în timp ce toată viaţa şi întovărăşirile lor, purtările şi felul lor de a fi, dovedesc că nu trăiesc în puterea celor ce mărturisesc.

Apostolul spune Corintenilor, că va veni şi va vedea „nu vorbele, ci puterea celor ce s-au îngâmfat”. Am vrea să întipărim în inima cititorului marea răspundere, de a cântări acest lucru în faţa Domnului şi în lumina Noului Testament. Dea Domnul, ca să nu socotească lucrurile acestea ca ceva neînsemnat! Adevărul acesta este dimpotrivă foarte însemnat, întrucât e vorba de cinstea Domnului şi de păstrarea adevărului Său. Aceasta este singura măsură cu ajutorul căreia putem judeca, dacă ceva este însemnat sau nu. Vai de iudeul, care fiind nepăsător, ar fi mers pe căile sale şi ar fi urmat gândurile sale. Dar un creştin de azi este oare mai puţin răspunzător când lucrează împotriva voii lui Dumnezeu, descoperite limpede şi nu bagă în seamă învăţăturile Noului Testament cu privire la adunarea credincioşilor, la unitatea trupului lui Cristos, la cina Domnului?

Să ne aruncam în sfârşit o privire asupra părţii de la urmă a capitolului nostru, care cuprinde câteva învăţături practice şi foarte însemnate: „După trei ani, să scoţi toată zeciuiala din venitul tău din anul al treilea, şi s-o pui în cetăţile tale. Atunci să vină Levitul, care n-are nici parte, nici moştenire cu tine, străinul, orfanul şi văduva, care vor fi în cetăţile tale, şi să mănânce şi să se sature, pentru ca Domnul, Dumnezeul tău, să te binecuvinteze în toate lucrările pe care le vei face cu mâinile tale”. Aici întâlnim o privelişte casnică plăcută, o arătare mişcătoare a felului de a fi al lui Dumnezeu şi o descoperire minunată a harului ţi bunătăţii Dumnezeului lui Israel. Zeciuiala era a Lui, însă El voia sa le facă cinstea ca ei să înveselească prin El inimile altora.

Cuvintele: „să vină, să mănânce, să se sature”, cuprind o drăgălăşie deosebită. Ele se potrivesc atât de mult cu Dumnezeul nostru, cel totdeauna plin de îndurare. Bucuria Lui este sa împlinească nevoile tuturora. El îşi deschide mâna şi potoleşte dorinţa oricărei fiinţe vii, şi nu numai atâta; bucuria Lui mai este să facă din ai Săi nişte canale prin care sa se verse îndurarea şi bunătatea Lui. Cuprinsul versetelor 28 şi 29 îl vom cerceta când vom vorbi de capitolul 26.

Într-adevăr, ne zidim sufleteşte, când privim felul în care Dumnezeul lui Israel se străduia neîncetat, să lege de Sine inimile poporului Său prin feluritele jertfe, sărbători, şi rânduieli ale slujbei Leviţilor. În flecare dimineaţă şi în fiecare seară se jertfea un miel, fiecare săptămână îşi avea sabatul ei sfânt, fiecare lună avea sărbătoarea lunii noi, fiecare an avea paştele, la fiecare trei ani venea aducerea zeciuielii, la fiecare şapte ani era anul de iertare şi, la flecare cincizeci de ani, anul de veselie.

Toate acestea cuprind învăţături scumpe pentru inimă. Mielul jertfit în fiecare dimineaţă şi în fiecare scară, era, cum ştim, o arătare neîncetată spre Mielul, care ridică păcatul lumii”. Sabatul înfăţişa odihna ca cea de Sabat, care rămâne pentru poporul lui Dumnezeu. Luna nouă închipuia acel timp frumos, când Israelul întors la Domnul va răsfrânge razele Soarelui neprihănirii asupra neamurilor. Paştele erau amintirea necurmată a izbăvirii lui Israel din robia Egiptului. Anul zeciuielii aducea aminte poporului totdeauna de dreptul de stăpânire al lui Dumnezeu asupra ţării, precum şi felul plăcut, în care trebuia să-şi cheltuiască veniturile pentru lucrătorii şi săracii Lui. Anul sabatic vorbea despre vremea minunată, când se vor şterge toate datoriile, se vor ierta toate dobânzile şi se vor înlătura toate poverile. Iar anul de veselie înfăţişa vremurile de înnoire a tuturor lucrurilor, când cel din robie va fi slobozit, iar cel izgonit se va întoarce înapoi în ţara lui dorită şi la partea lui de moştenire, când ţara lui Israel şi tot pământul se va bucura sub stăpânirea binecuvântată a fiului lui David.

În toate rânduielile acestea, zărim două trăsături de seamă, anume slăvirea lui Dumnezeu şi binecuvântarea omului. Aceste doua sunt legate între ele printr-o legătură dumnezeiască şi veşnică. Dumnezeu a rânduit astfel lucrurile, ca slăvirea Sa şi binecuvântarea deplină a făpturii să fie strâns legate între ele. Lucrul acesta aduce bucurie mare inimii şi ne face să înţelegem mal bine puterea şi frumuseţea vorbelor: „Ne bucurăm în nădejdea slavei, pe cere ne-o va da Dumnezeu”. Când această slavă va străluci în toată lumina ei, vor ajunge la desăvârşire şi binecuvântarea şi odihna şi fericirea omului.

În anul al şaptelea vedem o chezăşie frumoasă şi o icoană închipuitoare a tuturor acestor lucruri. Acesta era anul de iertare de la Dumnezeu şi înrâurirea lui binecuvântată o simţea orice datornic, din Dan până la Beerşeba Dumnezeu vroia să dea poporului Sau cinstea înaltă şi sfântă, de a fi împreună cu El într-o lucrare ce umplea inima datornicului cu bucurie şi veselie. El vroia să-i înveţe să cunoască binecuvântarea adâncă a unei iertări slobode, căci doar de aceasta se bucura El.

Dar vai! Biata inimă omenească nu e în stare sa se ridice până la o astfel de înălţime. Ea nu vrea sa păşească pe această cărare cerească, şi se simte strâmtată şi îngustată de iubirea ei de sine, când e vorba să lucreze potrivit acestui temei dumnezeiesc. Ea nu se simte bine în acest aer ceresc şi nu vrea să fie vasul şi unealta harului care străluceşte atât de puternic în toate căile lui Dumnezeu.

Lucrul acesta se vede prea bine din îndemnurile acestor versete. Aici sunt date la iveală şi osândite izvoarele ascunse ale inimii iubitoare de sine. Nimic nu-i în stare să dezvăluie atât de bine rădăcinile ascunse ale răului, ca harul.

Omul trebuie să se înnoiască până în cele mai depărtate adâncuri ale fiinţei sale morale, dacă vrea să fie un vas al dragostei dumnezeieşti. Chiar aceia, care au fost înnoiţi prin har, trebuie sa stea la pândă împotriva formelor ascunse şi urâte ale iubirii de sine, în care se îmbracă firea noastră căzuta. Numai harul este în stare să păstreze inima deschisă faţă de cele mai felurite nevoi omeneşti. Trebuie să rămânem aproape de izvorul dragostei dumnezeieşti, dacă voim să fim vase de binecuvântare în mijlocul nevoii şi nenorocirii, de care suntem înconjuraţi.

Ce plăcut sună cuvintele: „Să-ţi deschizi mâna faţă de fratele tău”. Ele răsuflă un aer ceresc. O inimă deschisa şi o mână deschisă se potrivesc cu Dumnezeu, „căci pe cine dă cu bucurie, îl iubeşte Dumnezeu”, de oarece şi El dă tot aşa. El este un Dumnezeu care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare” (Iacov). El ne face cu plăcere cinstea scumpă, de a fi ca El. Ce har minunat. Gândul acesta umple inima cu uimire, dragoste şi închinare. Nu numai că suntem mântuiţi prin har, ci stăm în har, trăim sub stăpânirea lui şi-i tragem în piept aerul. Suntem chemaţi sa fim martori vii ai harului, nu numai faţă de fraţii noştri, ci pentru întreaga omenire. „Aşadar, cât avem vreme, să facem bine la toţi, dar mai ales fraţilor în credinţă”.

Cititor creştin, învăţăturile acestea dumnezeieşti sunt scumpe, însă scumpetea lor nu poate fi gustată de noi pe deplin decât când le trăim. Răul omenesc ne înconjoară în diferite forme. Oriunde se găsesc inimi zdrobite, suflete plecate, familii nenorocite. Zilnic întâlnim pe drumurile noastre văduve, orfani şi nevoiaşi. Cum ne purtăm cu ei? Ne învârtoşăm oare inimile şi închidem mâinile în faţa lor? Sau ne purtăm potrivit cu anul de iertare al lui Dumnezeu? Să ne gândim deci că nu suntem chemaţi să trăim pentru noi – aceasta ar însemna o tăgăduire tristă a creştinismului pe care-l mărturisim – ci avem cinstea înaltă şi sfântă, ba chiar porunca hotărâtă, sa lăsam să lumineze în toate părţile lumina cerească de care ţinem. Oriunde neam găsi, ar trebui să fim, pentru cei cu care ne întâlnim, o mărturie despre harul lui Isus, prin viaţa şi vorbele noastre. Şi oriunde dăm peste o nevoie, ar trebui să dovedim că luăm parte la ea, că o simţim, dacă nu putem face mai mult. Cititorule, aşa suntem noi? Trăim noi aşa de aproape de fântâna dragostei dumnezeieşti şi tragem noi în piept aerul cerului ca să se răspândească mireasma lor binecuvântată în jurul nostru? Ori răspândim iubirea de sine, formele necurate şi pornirile firii noastre căzute şi stricate? Ce grozav este un creştin iubitor de sine! El e o minciună în carne şi oase, o minciună vie şi umblătoare!

Dea Domnul ca noi, toţi care mărturisim că suntem creştini, să fim în viaţa de toate zilele „o epistolă a lui Cristos, cunoscută şi citită de toţi oamenii” În felul acesta, s-ar răpi cel puţin necredinţei una din învinuirile cele mai însemnate aduse împotriva creştinismului, căci nimic nu dă necredinţei un sprijin mai puternic, decât viaţa creştinului care nu se potriveşte cu mărturisirea lui. Asta nu înseamnă că o astfel de dezvinovăţire ar avea preţ şi că ar putea fi adusă în faţa scaunului de judecată al lui Cristos, căci fiecare va fi judecat după Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă nici un creştin n-ar fi fost credincios acestui cuvânt pe pământ. Creştinii însă au răspunderea, ca lumina lor să lumineze în faţa oamenilor, pentru ca aceştia să vadă faptele lor bune şi să slăvească pe Tatăl din ceruri. Noi suntem datori să trăim în viaţa noastră zilnică adevărurile cereşti, aşa cum sunt arătate în Cuvântul lui Dumnezeu şi să luăm astfel necredincioşilor orice pricina de vorbă.

Ajungem acuma la porunca frumoasa cu privire la robul iudeu. „Dacă unul din fraţii tăi evrei, bărbat sau femeie, se vinde ţie, să-ţi slujească şase ani; dar în anul al şaptelea, să-i dai drumul de la tine şi să fie slobod. Şi când îi vei da drumul ca să se ducă slobod de la tine, să nu-i dai

drumul cu mâna goală; să-i dai daruri din cireada ta, din aria ta, din teascul tău, din ce vei avea, prin binecuvântarea Domnului, Dumnezeului tău”.

Cât de frumos! Dumnezeu nu vroia ca fratele să plece cu mâna goală, căci slobozenia şi sărăcia nu se potrivesc. El nu trebuia să plece numai slobod, ci şi înzestrat cu de toate şi mulţumit pe deplin cu privire la nevoile sale. Lucrul acesta este cu adevărat dumnezeiesc. Nu-i nevoie să întrebăm în ce şcoală se dau astfel de învăţături minunate. Ele poartă pecetea cerului şi răspândesc mirosul plăcut al raiului lui Dumnezeu. Nu s-a purtat oare astfel şi Dumnezeu cu noi? El nu ne-a dat numai viaţa şi slobozenia, ci ne-a dăruit din belşug tot ce ne trebuie pentru vremea de acuma şi pentru veşnicie. El ne-a deschis comorile nemăsurate ale cerului. El nu ne-a dat pe Fiul Său numai ca să ne mântuiască, ci ni L-a dat şi ca un dar, care să ne mulţumească. El ne-a dăruit tot ce priveşte viaţa şi fericirea. Tot ce priveşte viaţa de acuma şi cea viitoare ni-i chezăşuit de mâna darnică a Tatălui nostru.

Cât de mişcător este numai felul de vorbire, în care rânduieşte inima lui Dumnezeu purtarea faţă de robul iudeu: „să-i dai daruri din belşug”, să nu-i dai puţin, sau cu neplăcere, ci într-un fel vrednic de Dumnezeu. El vrea ca noi să lucrăm ca El, în mijlocul unei lumi, care a răstignit pe Fiul Său. Şi nu numai că ne-a dat această vrednicie înaltă, dar ne-a înzestrat şi cu o avere împărătească, pentru ca să putem fi la înălţimea acestei vrednicii. El ne-a pus la îndemână izvoarele nesecate ale cerului. Căci totul este al nostru, prin harul Lui nesfârşit.

În versetul 15 se dă inimii poporului un imbold, care avea ca ţintă deosebită, sa trezească pornirile şi simţurile lor de milă. „Să-ţi aduci aminte că şi tu ai fost rob în ţara Egiptului şi că Domnul, Dumnezeul tău te-a răscumpărat; De aceea îţi dau astăzi porunca aceasta”. Amintirea harului lui Dumnezeu, prin care la izbăvit din Egipt, avea să rămână pentru totdeauna imboldul puternic al felului lor de a se purta cu fratele sărac. Numai acest temei va rămânea. Dacă ne vom căuta imbolduri aiurea decât în Dumnezeu şi în felul Lui de purtare cu noi, ne vom prăbuşi curând în viaţa de toate zilele. Numai dacă păstrăm viu simţământul harului, pe care l-a desfăşurat Dumnezeu faţă de noi în mântuirea prin Isus Cristos, putem să stăruim în binefaceri adevărate, atât faţă de fraţii noştri, cât şi „faţă de cei de afară”. Izvoarele nesecate se găsesc numai în Dumnezeu.

În versetele 16 şi 17, e vorba de împrejurarea când robul vrea mai bine să rămână la stăpânul său: „Dacă însă robul tău îţi va zice: „Nu vreau să ies de la tine”, pentru că te iubeşte pe tine şi casa ta şi se simte bine la tine, atunci să iei o sulă şi să-i găureşti urechea de uşă, şi să-ţi fie rob pentru totdeauna. Tot aşa să faci şi cu roaba ta” (Deuteronom 15:16-17).

Locul acesta se deosebeşte mult de Exod 21:1-6. În Exod precumpăneşte gândul de icoane pre-închipuitoare, iar în Deuteronom se vede mai mult cel moral. Iată pentru ce aici nu pomeneşte nimic de femeia şi copiii robului, deoarece faptul acesta n-ar avea nici un rost aici, pe când în Exod pomenirea lor înalţă frumuseţea şi desăvârşirea icoanei pre-închipuitoare. Aceasta este încă o dovadă, că Deuteronomul este mai mult decât o repetare a celorlalte cărţi.

Aici avem aşadar latura morală a acestei îndrumări. Robul îşi iubeşte stăpânul şi se simte fericit lângă el. De aceea alege o robie pe viaţa în locul unei slobozenii care l-ar despărţi de stăpânul său iubit, şi vrea mai bine să poarte pentru totdeauna semnul robiei, decât să se bucure de binecuvântările slobozeniei, departe de stăpânul său. O astfel de legătură frumoasă între stăpân şi rob aruncă o bună lumină asupra amândurora. E totdeauna au semn bun şi pentru sluga şi pentru stăpân când sluga stă multă vreme la acelaşi stăpân. Schimbarea prea deasă, de obicei, e un semn că ceva e rău, fie la unul fie la celălalt. Fără îndoială că sunt şi abateri. Şi apoi trebuie să vedem dacă stăpânul îşi schimbă mereu slugile sau dacă slugile îşi schimbă mereu stăpânii. În împrejurarea dintâi, e un semn cam rău pentru stăpân; în al doilea, pentru slugă. Aceia dintre noi, care sunt stăpâni, ar trebui să se întrebe, întrucât au în vedere binele şi fericirea slugilor lor. N-ar trebui să uite niciodată să se gândească la ceva mai mult decât la lucrul pe care pot să-l facă slugile. Chiar după vorba obişnuită: „să trăieşti şi să laşi să trăiască” sunt datori sa fie de folos slugilor lor şi să aibă grijă, ca aceştia să-şi dea seama, că nu caută numai slujba lor, ci şi iubirea inimii lor. Să facem pe slugi să se simtă bine şi fericiţi, să simtă că sunt „acasă” sub acoperişul nostru. Într-un loc, cineva a întrebat odată pe stăpânul unei case mari: „câte inimi ai în slujba d-tale?” El a dat din cap şi a mărturisit cât de puţină inimă este în legăturile dintre stăpân şi slugă. De aici zicerea fără inimă pe care o întâlnim aşa de des, „câte mâini ai la lucru?”

Dar un stăpân creştin este chemat să fie mult mai sus. El are cinstea să fie ca Cristos, Domnul Său. Amintirea neîncetată a acestui lucru va îndruma întreg felul lui de a se purta cu slugile şi-l va îmboldi, sa trăiască în toate amănuntele vieţii ca Stăpânul Său Cristos.

Acelaşi lucru se poate spune şi pentru sluga creştină cu privire la felul său de a se purta. Ea trebuie să se uite, ca şi stăpânul său, la pilda cea mare a Domnului Isus, care a fost singurul Slujitor desăvârşit, din toţi câţi au trăit vreodată pe pământ. Să meargă pe urmele Lui, să descopere Duhul Lui şi să cerceteze Cuvântul Lui. Nu e fără însemnătate, că Duhul Sfânt, dând îndrumări slugilor le-a dat mai multă luare aminte lor decât tuturor celorlalte legături dintre oameni, la un loc. Cititorul poate vedea acest lucru dintr-o singură privire în epistolele către Efeseni, Coloseni şi Tit. Slujitorul creştin poate să împodobească învăţătura Dumnezeului său Mântuitor, fiindu-i credincios în toate, fără să ascundă nimic şi fără să întoarcă vorba înapoi. El poate sluji Domnului Hristos prin împlinirea lucrurilor celor mai mici din dragoste întocmai ca acela care este chemat să vestească evanghelia mântuirii în faţa unor mulţimi mari.

Când stăpânul şi sluga sunt stăpâniţi între ei de adevăruri cereşti şi vreau amândoi să slujească Domnului lor şi caută să-L slăvească, vor trăi împreună fericiţi. Stăpânul nu va fi aspru, cu toane şi supărăcios; iar sluga nu-şi va căuta folosul său, nu va fi încăpăţânată, şi înfumurată, şi nu-şi va lua nasul la purtare; fiecare, prin împlinirea datoriilor sale va lucra la fericirea celuilalt şi la pacea şi fericirea întregii case. Ce bine ar fi să fie aşa în orice casă creştină!

În versetul 18 întâlnim un îndemn care descopere în chip foarte gingaş o rădăcină rea, ascunsă în biata inimă omenească: „Să nu-ţi pară rău când îl vei lăsa să plece slobod de la tine, căci ţi-a slujit şase ani, ceea ce face de două ori cât simbria unui om tocmit cu plată; şi Domnul, Dumnezeul tău, te va binecuvânta în tot ce vei face”.

Faptul că Dumnezeul cel Prea Înalt se coboară, ca sa se îngrijească de drepturile unui biet rob şi vrea să deschidă stăpânului inima pentru ele, de parcă ar fi vorba de o binefacere făcută Lui, e un gând măreţ şi mişcător. El nu uită să spună nimic din ce ar putea prii slujitorului. Aduce aminte stăpânului de preţul slujbei de şase ani şi caută să-l îmbărbăteze prin făgăduinţa unor binecuvântări mai mari, ca răsplată pentru felul lui ales de a se purta! Lucrul acesta este foarte frumos, Dumnezeu nu vroia numai să se facă fapta aleasă, ci să se facă astfel, încât să bucure inima slujitorului. El nu se gândeşte numai la facerea lucrării, ci şi la felul cum trebuie făcută. De multe ori ne hotărâm să

facem o faptă aleasă, împinşi de un anumit simţ al datoriei, dar pentru că o facem cu inimă grea, îl răpim toată frumuseţea. Numai o inimă aleasă împodobeşte o faptă aleasă. Ori de câte ori facem o binefacere, s-o facem aşa, ca cel ce primeşte să simtă cât de mult se bucură prin ea, şi inima noastră. Aceasta e calea dumnezeiască: „Fiindcă n-aveau cu ce plăti le-a iertat toată datoria”. Trebuie să ne veselim şi să ne bucurăm. Este bucurie în cer pentru un păcătos care se pocăieşte.

Aici găsim hotărârea, că nu se poate aduce ca jertfă lui Dumnezeu, decât partea bărbătească a întâiului născut, fără cusur, care închipuia pe Mielul, lui Dumnezeu cel fără cusur. El fiind jertfit pe cruce, El e temelia nezguduită a păcii noastre şi hrana sufletelor noastre în faţa lui Dumnezeu. Adunarea este strânsă în jurul centrului dumnezeiesc şi se hrăneşte în faţa lui Dumnezeu cu ceea ce înfăţişează pe Hristos, care este în acelaşi timp jertfa noastră, centrul nostru şi izvorul tuturor bucuriilor noastre. Slăvit fie Numele Lui în veci!

Ajungând la capitolul acesta, am atins una din părţile cele mai cuprinzătoare şi mai bogate al acestei cărţi, deoarece el ne îndreaptă privirea spre cele trei sărbători de căpetenie ale anului iudaic şi anume: Pastele, sărbătoarea săptămânilor şi sărbătoarea corturilor, sau cu alte cuvinte: mântuirea, pogorârea Duhului Sfânt şi slava. Sărbătorile acestea aici sunt cuprinse mai pe scurt decât în Levitic 23, unde, socotind şi sabatul, avem opt sărbători, iar dacă-l deosebim şi-l cercetăm la locul său deosebit, ca icoană, a odihnei veşnice a lui Dumnezeu, avem numai şapte şi anume: Pastele, sărbătoarea azimilor, sărbătoarea secerişului, sărbătoarea săptămânilor, sărbătoarea trâmbiţelor, ziua împăcării şi sărbătoarea corturilor.

Aceasta este rânduiala în cartea Levitic, pe care am îndrăznit s-o numim „călăuza preotului”. În Deuteronom însă, care este mai ales cartea poporului, nu găsim atâtea amănunte privitoare la jertfe şi sărbători şi legiuitorul vorbeşte mai ales despre acele pietre de hotar, morale şi naţionale care trezeau în amintirea poporului trecutul, vremea de faţă şi viitorul.

Deoarece am vorbit amănunţit în „Gânduri asupra Exodului” despre adevărurile de la sărbătoarea Paştelor, despre care e vorba în cele dintâi 8 versete ale capitolului nostru, ne mulţămim numai, să trimitem acolo pe cititorul doritor să cerceteze mai de aproape acest lucru. Totuşi nu putem să nu-i îndreptăm luarea aminte spre câteva trăsături deosebite ale Deuteronomului. Între acestea este întâi apăsarea, cu care e însemnai „locul” unde trebuia ţinută sărbătoarea. După mintea oamenilor, nu s-ar fi părut atât de însemnat locul, unde se ţinea sărbătoarea, dar gândurile lui Dumnezeu erau altele. Părerile omeneşti n-au nici un preţ, când e vorba de gândurile şi de cuvântul lui Dumnezeu. De trei ori la rând se spune în această parte a capitolului: „în locul pe care-l va alege Domnul”.

Fireşte că aceasta nu este o repetare fără folos, era nevoie de această apăsare din pricina neştiinţei, nepăsării şi încăpăţânării noastre. Dumnezeu, în bunătatea Sa, se străduieşte să întipărească, în inima, în cugetul şi în mintea poporului Său, locul, unde vroia ca să fie sărbătorite Paştele. Mai adăugăm încă odată că numai în Deuteronom se stăruie asupra locului sărbătorii, pe când în Exod nu găsim nimic în privinţa aceasta, pentru că acolo s-au sărbătorit în Egipt. Nici în Numeri nu se pomeneşte locul, pentru ca e vorba de sărbătorirea în pustiu. Dar în Deuteronom locul e hotărât cu toată puterea, pentru că avem în ea îndrumările privitoare la ţară. Iarăşi avem o dovadă izbitoare, că această carte umple un gol şi îşi are rostul ei deosebit. Punctul însemnat cu privire la „locul” despre care se vorbeşte în capitolul nostru este că Dumnezeu vroia să adune pe poporul Său în jurul Lui însuşi, ca să prăznuiască sărbătoarea în faţa Lui; ca El să se bucure în ei şi ei în El şi între ei. Aceasta nu se putea decât într-un loc anumit. Toţi cei ce iubeau pe Domnul erau bucuroşi să se ducă acolo. Alţii care erau nepăsători puteau spune: „Nu putem să ţinem sărbătoarea în sânul familiilor noastre? Ce nevoie este de o călătorie lungă? inima să fie bună, încolo n-are a face locul”. La aceasta răspundem că cea mai bună dovadă, că inima stă bine, este dorinţa de a face voia lui Dumnezeu. Dumnezeu spusese unde va fi Numele Lui şi acolo avea să fie întăriră îmbărbătarea, bucuria, binecuvântarea. Nu era vorba numai ca un număr oarecare să se adune într-un loc ca să se bucure împreună; ci să se adune înaintea Lui, acolo unde a spus El că va fi Numele Său. Oricine nu se ducea acolo dădea dovadă de răzvrătire împotriva Domnului. Atâta cu privire la loc.

Să ne mai aruncam privirea asupra felului sărbătoririi. Şi aceasta este, cum trebuie să ne aşteptăm o trăsătură osebită a cărţii noastre. Trăsătura de căpetenie este aici „azima”, care este numită „pâinea întristării”. De ce? Pe cât ştim, pâinea nedospită înfăţişează sfinţenia inimii şi a vieţii, de neapărata trebuinţa ca să stăm în legătură strânsă cu Dumnezeu. Noi nu suntem mântuiţi prin sfinţenia personală, ci în vederea ei. Ea nu alcătuieşte temelia mântuirii noastre, însă este o parte de căpetenie a legăturii noastre cu Dumnezeu. O îngăduire cu ştiinţa a aluatului dospit este lovitura de moarte pentru orice legătură cu Dumnezeu şi pentru orice închinare, adusă lui Dumnezeu.

Nu trebuie să uităm niciodată acest adevăr însemnat, câtă vreme ne găsim pe pământ şi călătorim spre odihna noastră veşnică din ceruri. A vorbi despre legătura cu Dumnezeu şi închinare şi a trăi în acelaşi timp într-un păcat cunoscut este dovadă, că nu cunoaştem pe nici una din ele. Ca să fim cu adevărat în legătură cu Dumnezeu sau cu fraţii noştri şi să ne putem închina lui Dumnezeu în duh şi în adevăr, trebuie să trăim o viaţă sfântă şi despărţită de orice rău. Daca ne-am lua locul în adunarea lui Dumnezeu, şi am lua parte împreună cu credincioşii la închinare, dar am trăi în acelaşi timp în păcate ascunse sau am tăcea când am vedea răul la alţii care merg împreună cu noi am mânji prin aceasta adunarea, am întrista pe Duhul Sfânt, am păcătui împotriva lui Hristos şi ne-am împinge singuri sub greutatea judecăţii tul Dumnezeu, care judeca în vremea de faţă Casa Sa şi îşi pedepseşte copiii, ca să nu fie osândiţi împreună cu lumea.

Toate acestea sunt foarte însemnate şi cer luarea aminte a tuturor celor ce trăiesc cu adevărat cu Dumnezeu şi doresc să-i slujească cu cinste şi cucernicie. A pricepe învăţăturile din imaginile pre-închipuitoare, a le primi în inimă cuprinsul şi al trăi sunt două lucruri deosebite. Dorim ca toţi cei ce mărturisesc că sunt stropiţi cu sângele Mielului, să caute să ţină sărbătoarea azimelor (1 Corinteni 5:6-8).

Dar ce trebuie să înţelegem prin „pâinea întristării”? N-ar trebui oare să ne aşteptăm mai degrabă la bucurie şi la cântări de laude, când e vorba de o sărbătoare, care se ţinea în amintirea izbăvirii din robia şi ticăloşia Egiptului? Fără îndoială că izbăvirea noastră deplină de starea de mai înainte cu toate urmările ei, este în legătură cu bucuria adevărată, cu laudă şi închinare. Dar se vede ca nu acestea erau trăsăturile de căpetenie ale Pastelor, căci lucrurile acestea nici nu se pomenesc măcar. Auzim spunându-se despre „pâinea întristării”, dar nici un cuvânt despre bucurie sau despre cântări de laudă. Acest fapt cuprinde o învăţătură însemnată pentru inimile noastre. Ea ne arată frământările adânci ale inimii, lucrate de Duhul Sfânt, prin faptul că El ne aduce aminte de suferinţele Domnului şi Mântuitorului nostru pentru noi, al cărui rost a fost să ne izbăvească de păcatele noastre şi de judecata cuvenită. În Exod 12 aceste frământări şi dureri lăuntrice sunt înfăţişate prin „buruienele amare” şi ni se arată de multe ori în istoria credincioşilor Vechiului Testament, întrucât ei au fost aduşi, prin lucrarea puternică a Duhului Sfânt şi a Cuvântului lui Dumnezeu, „să-şi întristeze sufletele” şi să se mâhnească înaintea lui Dumnezeu.

Aceste frământări şi deprinderi sfinte n-au în ele nimic ce ţine de lege sau de necredinţă. Departe de aceasta! Arăta oare un israelit, prin faptul că mânca din pâinea întristării şi din carnea friptă a mielului pascal, îndoieli sau temeri cu privire la izbăvirea sa deplină din ţara Egiptului? Cu neputinţă. Doar se gândea la ţara făgăduinţei şi era adunat împreună cu poporul în faţa lui Dumnezeu. Cum s-ar fi putut îndoi de izbăvirea sa deplină din Egipt?

Cu toate acestea, pâinea întristării era o trăsătură de căpetenie a sărbătorii paştelui, şi izraeliţii trebuiau s-o mănânce, aducându-şi aminte de plecarea lor din Egipt. „Căci au ieşit în grabă din ţara Egiptului; aşa să faci, ca să-ţi aduci aminte toată viaţa ta de ziua când ai ieşit din ţara Egiptului”. Aceasta ieşire nu trebuia uitată niciodată în ţara făgăduinţei. Trebuiau s-o ţină totdeauna printr-o sărbătoare, care închipuia acele frământări sfinte, care sunt totdeauna semnul deosebii al adevăratei evlavii creştineşti.

Dorim ca cititorul credincios sa-şi îndrepte toata luarea aminte asupra adevărului cuprins în „pâinea întristării”. Mai ales creştinii tineri sunt cam în primejdie, să cadă în altă greşeală, ca să scape de robia legii, şi ajung astfel uşuratici. Aud vorbindu-se mult despre mântuire şi har, despre punerea într-o stare după voia lui Dumnezeu prin credinţă, despre izbăvirea de sub lege şi despre toate binecuvântările deosebite ale stării creştinului, însă înţeleg adevărurile harului mai mult cu mintea şi cunosc prea puţin puterea sfinţitoare a lui, în inimă şi viaţă. În Israel nu era deci îngăduit şi nici nu era potrivit cu porunca lui Dumnezeu, să ţină paştele fără azimi, fără „pâinea întristării”, care era o parte de căpetenie a sărbătorii. Tot aşa nici noi nu putem ţinea sărbătoarea, pe care o avem ca creştini, potrivit cu gândul lui Dumnezeu, fără starea sufletească arătată prin buruienele amare sau prin pâinea întristării, şi fără sfinţirea personala. Într-adevăr, avem mare nevoie de simţiri şi frământări adânci ale inimii, pe care Duhul Sfânt ar vrea să le trezească în noi, zugrăvind înaintea inimilor noastre patimile lui Cristos, ce L-a costat când nea şters păcatele, ce a suferit pentru noi, când valurile mâniei drepte a lui Dumnezeu s-au năpustit asupra Lui din pricina fărădelegilor noastre. Una este să-ti ştii cugetul, stropit cu sângele lui Cristos, şi alta să guşti duhovniceşte cu inima, moartea lui Cristos şi să ai întipărit în chip practic crucea Lui asupra întregii tale vieţi şi asupra întregii tale fiinţe. Cum se face că păcătuim cu atâta uşurinţă, cu gândul, cu vorba sau cu fapta? De unde vine atâta uşurătate, nesupunere şi ambiţie între noi, atâta lucrare care nu merge prea adânc şi nici nu-i trainică? Din pricină ca lipseşte partea închipuită prin „pâinea întristării”, la praznicul nostru. Creştinismului nostru îi lipseşte adâncimea şi temeinicia adevărată. E prea multa vorbă despre adevărurile credinţei şi prea puţina viaţă, prea multă înţelegere cu mintea, fără putere lăuntrică. Se vesteşte evanghelia harului, mântuirea prin credinţa fără plată, dar se uită că aceasta e doar începutul, greul abia atunci începe. Suntem mântuiţi tocmai ca să ducem o viaţă sfântă.

Fireşte că trebuie să ne păzim să nu ne întoarcem sub lege, dar mai mult să ne păzim de uşurătate în viaţă. Cea dintâi este un rău, dar a doua e un rău şi mai mare. Harul este leacul dumnezeiesc pentru cea dintâi, adevărul pentru a doua. Cu părere de rău trebuie să spunem, că nu se poate tăgădui că printre creştinii de astăzi este multă uşurătate în viaţă. Este, ca să zicem aşa, o puternică pornire de a desparţi paştele de sărbătoarea azimilor, de a se odihni cu cugetul împăcat de mântuirea împlinită şi de a uita mielul fript, pâinea sfinţeniei şi pâinea întristării. Dumnezeu însuşi le-a legat în chip nedespărţit, şi de aceia nimeni nu poate să guste cum trebuie adevărul scump, că „paştele noastre, Cristos, a fost înjunghiat”, dacă nu „ţinem sărbătoarea azimilor în curăţie şi adevăr”. Dacă Duhul Sfânt ne dă să gustăm şi să cunoaştem câte ceva din bunătatea morţii Domnului nostru Isus, ne călăuzeşte în acelaşi timp să cugetăm asupra suferinţelor Lui şi să ne gândim în inimă la tot ce a suferit El ca să ne izbăvească de urmările groaznice şi veşnice ale păcatului, de care ne lăsam prinşi atât de lesne. Dea Domnul, ca Duhul Lui să ne facă să înţelegem mai bine înţelesul adevărat al mielului fript, al azimilor şi al pâinii întristării. Este o mare deosebire între simţirile pricinuite de păcatele noastre şi cele pricinuite de suferinţele lui Cristos. E adevărat că nu putem uita niciodată păcatele noastre, prăpastia din care am fost scoşi. Dar una este să stăruim asupra prăpastiei şi alta să stăruim asupra harului care ne-a scos din ea, şi ce a costat pe Mântuitorul nostru să ne scoată. De aceasta din urmă trebuie să ne aducem aminte necurmat. Uităm aşa de repede! Să ne rugăm ca Dumnezeu să ne facă să ne gândim mai adânc la suferinţele lui Cristos şi să punem pecetea crucii Lui pe tot ce este protivnic Lui în noi, Asta ne va desparţi mai mult de lume şi ne va face să dorim mai multă sfinţenie în inimă şi viaţă, să fim mai mlădioşi, supuşi unii altora, mai veghetori asupra noastră înşine, asupra gândurilor, vorbelor şi căilor noastre în viaţă. Creştinismul nostru ar fi cu totul altul atunci.

Pentru mai multe lămuriri asupra Paştelor şi praznicului Azimilor, cititorul să citească lămuririle în cap. 12 din Exod şi cap. 9 din Numeri, mai ales în cea din urmă cu privire la legătura dintre Paşte şi Cina Domnului. Paştele priveau înainte spre moartea Domnului, Cina Domnului priveşte înapoi. Ce era cea dintâi pentru israelit, e cea de a doua pentru Biserică Apostolică. Şi creştinii din vremea lor prăznuiau cina în fiecare Duminică, ziua întâi a săptămânii, nu odată pe lună sau odată la trei sau şase luni. E drept ca se spune: „ori de câte ori faceţi lucrul acesta”, dar Faptele 20:7 arată că se făcea în fiecare Duminică. Cititorul să se gândească şi să lucreze aşa. (Vezi în privinţa aceasta: „Pentru înţelegerea Cinei” de acelaşi autor. Se găseşte de vânzare în Strada Bursei No. 1 Bucureşti)

Ajungem acum la sărbătoarea săptămânilor care vine cea dintâi după paşti, în rânduiala sărbătorilor. Aici avem icoana frumoasă şi binecunoscută a zilei pogorârii Duhului Sfânt din Faptele 2. Paştele închipuie moartea lui Cristos, sărbătoarea secerişului: închipuia pe Cristos înviat. Iar în sărbătoarea săptămânilor vedem pre-închipuită pogorârea Duhului Sfânt, la cincizeci de zile după înviere.

Se înţelege că nu e vorba întrucât a înţeles Israel însemnătatea acestor sărbători, ci cercetam însemnătatea pentru noi, după gândul lui Dumnezeu. Bucuria noastră este să privim toate aceste rânduieli pre-închipuitoare în lumina Noului Testament, şi când facem acest lucru, ne umplem de uimire, descoperind desăvârşirea, frumuseţea şi rânduiala lor dumnezeiască. Dar nu numai atât, ci vom mai vedea, (acesta-i un lucru foarte însemnat) cum scrierile Vechiului şi Noului Testament stau în cea mai strânsă legătura, alcătuiesc împreună o unitate plăcută, un singur Duh le străbate de la început până la sfârşii. Descoperirile acestea ne vor întări în încredinţarea că Sfânta Scriptură este însuflată de Dumnezeu şi ne vor înarma împotrivă tuturor loviturilor celor necredincioşi. În felul acesta vom fi aşezaţi, ca să zicem aşa, pe vârful unui munte, de unde vedem strălucind în toată lumina minunăţiile cărţii dumnezeieşti şi de unde vom putea privi în jos, spre norii şi negurile părerilor şi învăţăturilor necredincioase, care sunt prea depărtate de înălţimea pe care ne-a aşezat harul, şi nu ne pot atinge.

Ceia ce ne izbeşte la cea dintâi privire în partea aceasta a capitolului, este deosebirea dintre sărbătoarea săptămânilor şi sărbătoarea azimilor. Întâi citim despre nişte „daruri de buna voie”. Aici avem o icoana a bisericii pregătite de Duhul Sfânt şi aduse lui Dumnezeu ca „cel dintâi rod al făpturilor Lui!” (Iacov 1:18).

Deoarece am mai vorbit despre aceasta în lămuririle noastre asupra cărţii Levitic, ne mărginim aici

numai la ceea ce deosebeşte Deuteronomul. Poporul avea „să aducă daruri de bunăvoie, după binecuvântarea pe care i-o va fi dat Domnul, Dumnezeul Său”. Despre acest lucru nu se vorbeşte nimic la sărbătoarea Paştelor, fiindcă paştele închipuie pe Cristos ca pe Acela, care se

aduce pe Sine jertfă pentru noi. Acolo nu suntem noi cei ce aducem jertfa, ci doar ne aducem aminte de izbăvirea noastră din păcat şi de sub puterea Satanei. Ne gândim la ce a costat izbăvirea noastră pe Domnul şi ne adâncim în suferinţele Lui mari şi felurite închipuite în mielul fript. Ne aducem aminte că păcatele noastre au fost asupra Lui. Gândul că El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre ne umple de durere şi întristare, adică adevărată căinţă creştină, şi această întristare nu este numai o simţire trecătoare, ci o stare trainică a creştinului faţă de crucea şi suferinţele Domnului nostru Isus Hristos.

În sărbătoarea săptămânilor însă avem înainte puterea Duhului Sfânt, cu feluritele lucrări ale stării Lui de faţă în noi şi cu noi. El ne face în stare să aducem lui Dumnezeu trupurile noastre şi tot ce avem, ca un dar de bunăvoie, în măsura în care ne-a binecuvântat. Nu mai e nevoie să spunem că acest lucru nu poate fi făcut decât de Duhul Sfânt. El ne face în stare să recunoaştem drepturile pe care le are Dumnezeu asupra noastră (aceste drepturi depind de măsura binecuvântărilor, de care am avut parte) şi ne face să înţelegem, că tot ce avem şi tot ce suntem, e al lui Dumnezeu. Tot El ne mai face în stare să ne dam de bună voie lui Dumnezeu, cu duh, suflet şi trup, ca un dar de bunăvoie, nu siliţi. În toate acestea nu se găseşte nici o urmă de robie, căci acolo, „unde este Duhul Domnului, este slobozenie”. Un suflet sub lege nu poate pricepe tăria şi frumuseţea acestui adevăr. Sufletele sub lege n-au primit niciodată Duhul Sfânt. De aceea şi spune Apostolul, galatenilor: „Iată numai ce vreau să ştiu eu de la voi: Aţi primit Duhul Sfânt prin faptele legii sau prin auzirea credinţei?... Cel ce vă dă Duhul şi face minuni printre voi le face oare prin faptele legii sau prin auzirea credinţei?” (Galateni 3:2-5). Darul Duhului Sfânt este urmarea morţii, învierii, înălţării şi proslăvirii Domnului Isus, deci El nu poate avea nimic a face cu „faptele legii” în vreun fel oarecare.

Starea de faţă a Duhului Sfânt pe pământ şi locuirea Lui în credincioşii adevăraţi, este un adevăr însemnat al creştinismului, adevăr, necunoscut nici în vremurile Vechiului Testament şi nici ucenicilor când era Domnul pe pământ cu ei. El singur le-a spus cu puţin înainte de plecarea Sa: „Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7). Aceasta dovedeşte limpede, că chiar aceia care au trăit pe pământ lângă Domnul, aveau să dobândească prin plecarea Lui şi prin sosirea Mângâietorului o stare şi mai bună. Apoi mai citim: „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele. Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; şi anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte, dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi, şi va fi în voi.” (Ioan 14:15-17). Nu ne îngăduie locul sa stăruim mai mult asupra acestui lucru. De aceea trebuie să ne mărginim numai la arătarea câtorva puncte foarte însemnate cu privire la sărbătoarea săptămânilor. Cum am mai văzut, Duhul Sfânt este izvorul viu şi puterea unei vieţi predate lui Dumnezeu şi înfăţişată în „darul de buna voie”. Jertfa lut Cristos este temelia, iar starea de faţă a Duhului Sfânt este puterea acestei predări a creştinului cu duh, suflet şi trup. „Vă îndemn dar, fraţilor, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfânta, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o dreaptă închinare, adusă lui Dumnezeu” (Rom. 12:1).

Mai găsim însă în versetul 11 al capitolului nostru alt punct însemnat, „Să te bucuri înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. O vorbire de felul acesta nu o întâlnim nici la sărbătoarea Paştelor şi nici la sărbătoarea azimilor. El nu s-ar potrivi cu nici una din amândouă. De bună-seamă că paştele alcătuiesc temelia oricărei bucurii, pe care o putem gusta; dar ele ne aduc aminte totdeauna de moartea lui Hristos, de suferinţele şi durerile Lui, de tot ce a simţit El când au năvălit peste El valurile judecăţii drepte a lui Dumnezeu. Inimile noastre ar trebui sa fie pline mai ales cu aceste taine adânci ale suferinţelor Lui, când suntem adunaţi în jurul mesei Lui şi când vestim moartea Lui,

simţirile cerute de o astfel de lucrare sfântă nu pot să fie vesele. Negreşit ne putem bucura că suferinţele iubitului nostru Domn, acele ceasuri de groază, au trecut şi că nu se vor mai întoarce niciodată. Dar nu de aceasta trebuie să ne aducem aminte la masa Domnului, ci de ce a simţit El în ceasurile acelea pentru noi. Noi „vestim moartea Lui”, şi gândul la moartea Lui nu poate fi, sub lucrarea Duhului Sfânt, decât serios, oricât de binecuvântate ar fi urmările ei pentru noi. Cuvintele Domnului sunt acestea: „Faceţi aceasta spre pomenirea Mea”. Deci, ne aducem aminte de Hristos, care a suferii şi a murit pentru noi. Vestim moartea Lui. Iar, dacă aceasta se face prin puterea Duhului Sfânt, urmarea firească va fi o seriozitate sfântă şi o simţire smerită. Se înţelege însă că unor astfel de simţiri trebuie să le dea naştere Duhul Sfânt. Nu e de nici un folos să căutam sa ne aşezăm într-o asemenea stare de suflet prin silinţele noastre evlavioase. Numai prin puterea Duhului Sfânt putem prăznui cu vrednicie Cina Domnului. Numai El ne poate face în stare să înlăturăm orice uşurătate, orice formalism şi deprindere seacă, orice plimbare a gândurilor prin alte părţi şi să deosebim trupul şi sângele Domnului în pâine şi în vin.

Trăsătura de căpetenie la sărbătoarea săptămânilor era însă bucuria. Aici nu se vorbeşte de „buruienele amare”, sau de „pâinea întristării”, pentru că sărbătoarea aceasta înfăţişează trimiterea Duhului Sfânt care, purcezând de la Tatăl, a fost trimis de Capul proslăvit din ceruri, Cristos, ca să umple inimile credincioşilor cu mulţumire, închinare şi bucurie, ba, să-i lege în chip strâns cu Capul lor proslăvit şi biruitor asupra păcatului, morţii, iadului, Satanei şi a întregii puteri a întunericului. Starea de faţă a Duhului Sfânt este însoţită de slobozenie, lumină, putere şi bucurie, după cum citim în Faptele 13:52: „Ucenicii erau plini de bucurie şi de Duhul Sfânt”. În faţa înrâuririi puternice a stării Lui de faţă nu pot sta îndoiala, temerile şi robia legii.

Dar trebuie să facem o deosebire între lucrarea Lui şi locuirea Lui în noi. El este viu şi El pecetluieşte. Cea dintâi ivire a unei încredinţări de vinovăţie din inima unui păcătos este rodul lucrării Duhului Sfânt, şi tot lucrarea Lui duce apoi la pocăinţă adevărată; dar lucrarea aceasta nu naşte în inima păcătosului bucurie, ci mai mult întristare adâncă, bună şi folositoare. Dar când harul ne face în stare să credem într-un Mântuitor înviat şi proslăvit, atunci Duhul Sfânt vine şi locuieşte în noi, ca pecetea primirii noastre înaintea lui Dumnezeu şi ca arvună a moştenirii noastre. Aceasta ne umple de o bucurie nespusă şi slăvită, şi plini în felul acesta, ajungem râuri de binecuvântare pentru alţii. „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura”. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau sa-l primească cei care vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit” (Ioan 7:38-39). Duhul este izvorul puterii şi bucuriei din inima credinciosului. El ne înzestrează, ne umple ca pe nişte vase şi ne întrebuinţează ca unelte în slujbă pentru sufletele sărace, însetate şi îngrijorate din jurul nostru. El ne uneşte cu Cristos, Omul proslăvit în cer, ne tine în legătură strânsă cu El şi ne face în stare să fim, în măsura noastră slabă, descoperirea a ceea ce este El. Din toată purtarea creştinului ar trebui să se simtă parfumul lui Cristos. Vai de cine zice că este creştin, dar trăieşte în iubire de sine, zgârcenie, lăcomie, poftă lumească, pizmă şi mândrie, minte şi cleveteşte Numele Sfânt al lui Cristos şi aduce ocară asupra creştinismului, atât de frumos închipuit în sărbătoarea săptămânilor, care are ca trăsătură de căpetenie bucuria, ce izvorăşte din bunătatea lui Dumnezeu şi a cărei înrâurire binecuvântată se răspândeşte pretutindeni, până la fiecare suflet însetat. „Să te bucuri înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul tău, ca să locuiască Numele Lui acolo, tu, fiul tău şi fiica ta, robul şi roaba ta, Levitul care va fi în cetăţile tale şi străinul, orfanul şi văduva, care vor fi în mijlocul tău” (versetul 11).

Cât de plăcut şi frumos! Ce bine ar fi ca aceste adevăruri să fie înfăptuite mai deplin printre noi! O, de-ar trezi Duhul lui Dumnezeu în inimile noastre o dorinţa curată de a fi în toate asemenea lui Cristos! Să îmbrace El Cuvântul lui Dumnezeu, pe care-l avem în mâinile şi în casele noastre, cu puterea Sa dumnezeiască, pentru ca să vorbească inimii şi cugetului nostru şi să ne facă să ne judecăm pe noi şi căile noastre în lumina Lui şi să aşteptăm ca nişte martori credincioşi venirea Lui.

Ajungem acum la sărbătoarea plăcută a corturilor, care desăvârşeşte şirul adevărurilor, arătate în capitolul nostru. „Să prăznuieşti sărbătoarea corturilor şapte zile, după ce îţi vei strânge roadele din arie şi din teasc. Să te bucuri la sărbătoarea aceasta tu, fiul tău şi fiica ta, robul şi roaba ta, şi Levitul, străinul, orfanul şi văduva care vor fi în cetăţile tale. Să prăznuieşti sărbătoarea şapte zile în cinstea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul; căci Domnul, Dumnezeul tău, te va binecuvânta în toate roadele tale şi în tot lucrul mâinilor tale, şi de aceea să fii vesel. De trei ori pe an, toţi bărbaţii să se înfăţişeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El: la sărbătoarea azimilor, la sărbătoarea săptămânilor, şi la sărbătoarea corturilor. Să nu se înfăţişeze cu mâinile goale înaintea Domnului. Fiecare să dea ce va putea, după binecuvântarea pe care i-o va da Domnul, Dumnezeul tău” (versetele 13-17).

În versetele acestea avem o imagine frumoasă şi potrivită a viitorului lui Israel. Ce înfăţişa sărbătoarea corturilor încă nu s-a împlinit. Paştele şi sărbătoarea săptămânilor s-au împlinit în moartea lui Cristos şi în pogorârea Duhului Sfânt; dar sărbătoarea a treia arată vremurile de înnoire a tuturor lucrurilor, despre care a vorbit Dumnezeu din vechime, prin gura sfinţilor săi prooroci.

Cititorul este rugat să ia seama mai ales la timpul ţinerii acestei sărbători. Ea avea loc după seceriş şi după culesul viei. Să cercetăm ce închipuiau aceste două lucruri, vom vedea că între amândouă este o deosebire mare prin faptul că cel dintâi vorbeşte despre har, iar al doilea despre judecată. La sfârşitul veacurilor va aduna Dumnezeu grâul în grânar şi apoi se va fi călcat în picioare „teascul cel mare al mâniei lut Dumnezeu”. În capitolul 14 din Apocalipsă găsim un loc însemnat, care stă în legătură cu cele arătate mai sus: „Apoi m-am uitat şi iată că s-a văzut un nor alb şi pe nor şedea cineva care semăna cu un Fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână o seceră ascuţita. Şi un alt înger a ieşit din Templu şi striga cu glas tare Celui ce şedea pe nor: „Pune mâna pe secera ta şi seceră, pentru că a venit ceasul să seceri şi secerişul pământului este gata”. Atunci Cel ce şedea pe nor Şi-a aruncat secera pe pământ. Şi pământul a fost secerat”.

Acesta este secerişul. Apoi citim mai departe: „Şi din Templul, care este în cer, a ieşit un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieşit din altar şi a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuţit: „Pune mâna pe cosorul tău cel ascuţit şi culege strugurii viei pământului, căci strugurii pământului sunt copţi”. Şi îngerul şi-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului, şi a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Şi teascul a fost călcat în picioare afară din cetate, şi din teasc a ieşit sânge, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie şase sute de stadii.”, – o întindere, care răspunde întregii lungimi a Palestinei. Apocalipsa ne arată în imaginile acestea, în felul ei deosebit, întâmplările care vor avea foc înaintea sărbătorii corturilor. Cristos îşi va aduna grâul în grânar şi va veni apoi să judece creştinătatea. Toata Biblia, de la început până la sfârşit, ne arată, că lumea nu va fi întoarsă la Dumnezeu prin Evanghelie şi că starea lucrurilor nu merge spre o îmbunătăţire, ci dimpotrivă se înrăieşte din ce în ce. Călcarea în picioare „a teascului mâniei lui Dumnezeu” trebuie să aibă loc înaintea timpului frumos al sărbătorii corturilor.

Dar cu toate dovezile limpezi, care se găsesc în fiecare carte a Bibliei în sprijinul celor spuse mai sus, oamenii se bizuie pe nădejdea amăgitoare, că lumea poale fi câştigată pentru Evanghelie. Dar am pune atunci întrebarea: Ce înseamnă „strângerea grâului şi călcarea în picioare a teascului”? Mai poate fi vorba aici de o lume întreaga întoarsă la Dumnezeu?

Poate că ni se va răspunde, că nu ne putem bizui pe icoane pre-închipuitoare iudaice şi apocaliptice. Aşa ar fi dacă n-am avea altceva decât icoane pre-închipuitoare. Dar când razele luminii Cuvântului lui Dumnezeu luminează deodată aceste icoane şi pilde şi ne dezvăluie înţelesul lor adânc, aflam ca ele se potrivesc pe deplin cu glasul proorocilor, apostolilor, ba chiar cu învăţăturile Domnului. Toate vorbesc la fel, toate mărturisesc acelaşi adevăr măreţ, anume ca, la sfârşitul economiei acesteia, vom avea în locul unei lumi întoarse la Dumnezeu, pregătite pentru o împărăţie duhovnicească de o mie de ani, o vie, încărcată cu struguri grozavi, copţi pentru teascul mâniei Dumnezeului celui atotputernic.

Înainte de a încheia această parte, am vrea să mai aducem aminte cititorului, că trebuie să lăsăm să înrâurească în chip binecuvântat asupra vieţii noastre de toate zilele adevărurile cuprinse în cele trei sărbători ale capitolului nostru. Creştinismul are ca semne deosebite cele trei mari fapte: Mărturia, starea de faţă a Duhului Sfânt şi nădejdea slavei. Creştinul aşteaptă venirea Domnului, fiind mântuit prin sângele lui Cristos şi pecetluit cu Duhul Sfânt. Acestea nu sunt numai păreri, ci adevăruri dumnezeieşti, menite să lucreze în inimile noastre ca o putere vie. Vedem ce însemnătate practică aveau sărbătorile acelea pentru Israel. Lauda, mulţumirea şi închinarea se înălţau spre Dumnezeu când poporul era adunat în jurul Domnului, în locul pe care îi alesese El şi râurile unei binefaceri întinse se revărsau spre toţi cei nevoiaşi. „De trei ori pe an, toţi bărbaţii să se înfăţişeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău….. să nu se înfăţişeze cu mâinile goale înaintea Domnului. Fiecare să dea ce va putea după binecuvântarea pe care i-o va da Domnul, Dumnezeul tău”.

Ce cuvinte plăcute! Israelitul nu trebuia să vină cu mâna goală înaintea Domnului, ci cu inima plină de mulţumire şi cu mâinile încărcate, ca să bucure pe slujitorii şi pe săracii Domnului. Dorinţa lui Dumnezeu era să vadă pe poporul Său adunat în jurul Său, ca să le umple inimile de bucurie mare şi să-i facă în acelaşi timp să fie râurile, prin care să se scurgă binecuvântările Lui pentru alţii. Ei n-aveau să rămână lângă via şi lângă smochinul, de care au avut parte, ci de trei ori pe an aveau să se adune la locul hotărât ca să-şi înalţe de acolo strigătele de „Aleluia” către Dumnezeu şi să facă daruri celor nevoiaşi din darurile pe care le primiseră de la El. Dumnezeu se bucura când levitul, străinul, văduva şi orfanul aveau parte de bucurie şi dorea ca şi poporul Său să fie părtaş la această bucurie. Daca însă umbrele binecuvântărilor noastre erau în legătură cu atâtea aduceri de mulţumiri şi atâtea daruri de bună voie, binecuvântările adevărate ar trebui să fie mult mai puternice. Dar vorba e sunt binecuvântările acestea ale noastre? Le-am luat noi prin credinţă? Aici e aici. Unde găsim că cei ce se numesc creştini se bucură de ceea ce închipuiau pastele, şi anume de siguranţa izbăvirii de judecată şi de această lume rea? Unde-i vedem bucurându-se de ceia ce închipuie sărbătoarea săptămânilor, adică de locuirea Duhului Sfânt în ei, pecetea, arvuna, ungerea şi mărturia? întrebaţi pe cei mai mulţi din aşa zişii creştini: „Ai primit Duhul Sfânt” şi veţi vedea ce răspuns vă dau. Ce răspuns dai tu, cititorule? Poţi tu spune: „Da, mulţumesc lui Dumnezeu, ştiu că sunt spălat în sângele scump al lui Cristos şi pecetluit cu Duhul Sfânt”.

Cât priveşte sărbătoarea corturilor, sunt foarte puţini aceia, care-i înţeleg însemnătatea. Fără îndoială că împlinirea ei încă n-a venit, dar creştinul trebuie să trăiască în puterea lucrurilor pre-închipuite. „Credinţa însă este o împlinire a tot ce nădăjduim, o încredinţare cu privire la lucrurile, pe care nu le vedem”, înrâurirea curată a „harului”, sub a cărui stăpânire ne găsim şi a „slavei” pe care o aşteptăm, ar trebui sa

stăpânească viaţa noastră. Bineînţeles că, dacă sufletele nu sunt întărite în har, ba încă nici nu ştiu măcar că păcatele le sunt iertate, dacă li se spune că siguranţa mântuirii e îngâmfarea, pe când îndoiala şi temerea pot fi socotite ca smerenie şi evlavie adevărată şi că nu putem fi siguri de mântuirea noastră, decât în faţa scaunului de judecată al lui Cristos, nu ne putem aştepta ca astfel de suflete să dea la iveală roadele vieţii creştine şi să cunoască puterea nădejdii creştine. Cum ar fi putut sărbători un israelit sărbătoarea azimilor, a săptămânilor sau a corturilor, dacă n-ar fi ştiut hotărât că e un copil al lui Avraam, un mădular al adunării Domnului şi că se găseşte cu adevărat în ţara Canaanului? Putem spune cu tărie că unui iudeu nu i-ar fi trecut prin minte aşa ceva.

Şi totuşi, sunt mulţi copii ai lui Dumnezeu care îşi trec zilele în temeri, întuneric şi nesiguranţă. Toată slujba lor dumnezeiască în loc să fie urmarea vieţii veşnice pe care o au şi de care se bucură, nu-i decât împlinirea unei datorii legale şi o pregătire pentru viaţa viitoare. Iar „nădejdea fericită” pe care ne-a dat-o harul, ca să ne învioreze inimile şi să ne desfacă de lucrurile din vremea de faţă, le rămâne cu totul necunoscută. O socotesc ca o visare şi aşteaptă ziua judecaţii în locul „Luceafărului luminos”. Şi în timp ce ar trebui să se bucure că au viaţa veşnică, sfinţenia dumnezeiască şi Duhul înfierii, ei cer zilnic de la Dumnezeu iertarea păcatelor şi Duhul Sfânt şi toate acestea în ciuda vorbirii limpezi a Cuvântului lui Dumnezeu. Nu se poate ca oamenii să vină înaintea Domnului cu inimile pline de laudă pentru binecuvântări pe care nu le au şi nu le-au înfăptuit, îndemnăm pe astfel de suflete să cerceteze Scripturile şi să vadă că în Scriptură ni se dau înştiinţări puternice, ni se dă două îndemnuri pătrunzătoare, şi chemări mişcătoare, e foarte adevărat şi mulţumim Domnului pentru ele. Dar să înţeleagă cititorul că este cinstea celui mai slab prunc în Cristos să ştie că păcatele îi sunt toate iertate, că este primit de Dumnezeu în Cristosul înviat, pecetluit cu Duhul Sfânt şi moştenitor al slavei veşnice. Dea Domnul ca tot mai mulţi să cunoască şi să ia pentru ei aceste binecuvântări!

Pe de altă parte ne temem, că mulţi dintre noi, care se laudă că ei cunosc aceste adevăruri minunate, nu răspund în viaţa lor de toate zilele la această mărturisire înaltă. Şi atunci nu ne purtăm potrivit cu cele arătate în versetul 17 al capitolului nostru: „Să nu se înfăţişeze cu mâinile goale înaintea Domnului, Dumnezeului tău. Flecare să dea ce va putea, după binecuvântarea, pe care i-o va da Domnul, Dumnezeul tău”. Gândindu-ne că n-avem sa facem nimic pentru mântuirea noastră şi că n-avem să dăm nimic pentru ea, uităm foarte uşor, că sunt multe lucruri, pe care le putem face pentru Domnul, pentru lucrătorii şi pentru săracii Lui. Daca în timpul neştiinţei şi a stării noastre sub lege, am dat pe un temei greşit şi cu scop greşit, n-ar trebui să dăm mai puţin acuma, când, prin har, am cunoscut că suntem mântuiţi şi binecuvântaţi cu toate binecuvântările duhovniceşti În Cristos cel înviat şi proslăvit.

Cuvintele acestea ne dau o învăţătură dublă, întâi vedem că dreptatea şi adevărul nepărtinitor este totdeauna semnul deosebit al stăpânirii lui Dumnezeu. Orice pricină este judecată aşa cum se cuvine şi, pe temeiul faptelor, în legătură cu ea. Pe de altă parte însă, vedem ce preţ are judecata omului, lăsat singur. Nu mai poţi avea încredere în el nici măcar o clipă. Căci omul e în stare să schimbe dreptul, să primească daruri sau să se uite la faţa omului, altfel n-ar fi fost nevoie să se dea îndemnul să se ferească de aşa ceva. Dacă Dumnezeu porunceşte omului să nu fure, înseamnă că pornirea aceasta se găseşte în firea omenească.

Deci stăpânirea omenească şi judecata omenească sunt în primejdie să facă cele mal mari greşeli, pentru că atât stăpânitorii, cât şi judecătorii din pofta de câştig sau din altă pricină, fie să părtinească pe un om rău, fiindcă e bogat, şi să osândească pe un nevinovat, fiindcă e sărac dacă nu se găsesc sub înrâurirea dea dreptul a temeiurilor dumnezeieşti, ci rămân singuri.

E de prisos sa aducem ca dovezi pentru cele spuse, pe Pilat, Irod sau Felix. Locul arătat ne spune îndeajuns, ce este omul, chiar când e îmbrăcat cu putere de stăpânire şi când stă pe scaunul de domnie sau pe scaunul de judecată.

Poate unora li se va părea prea de tot felul acesta de vorbire. Dar n-au decât să-şi aducă aminte de faptul, că inima omenească este locul de încolţire al tuturor păcatelor, izvorul tuturor nemerniciilor şi răutăţilor urâte, care s-au făptuit vreodată pe pământ. Dovada puternică ne-o dau poruncile şi opririle scrise pe foile Cuvântului lui Dumnezeu. Dar ar putea spune cineva: „Ce avem noi a face cu multe din legile şi aşezămintele din timpul lui Moise? De ce se găsesc astfel de lucruri în Biblie? Pot ele să fie insuflate de Dumnezeu”? Da, sunt insuflate şi sunt scrise în Biblie, pentru ca, privind în ele ca într-o oglindă dumnezeiască, să vedem din ce suntem făcuţi şi ce suntem în stare să facem. E bun şi folositor, că găsim în unele locuri ale cărţii noastre arătându-se, că firea omenească, (deci şi noi) e în stare să facă lucruri, care ne coboară mai prejos de vite. Ce bine ar fi pentru aceia, care trăiesc în mulţumire de sine şi bunătate închipuită, să înveţe această lecţie umilitoare

Pe de altă parte, cât de înalte şi frumoase erau sfaturile date lui Israel! Ei nu trebuiau să schimbe dreptul, ci să-l lase să-şi urmeze cursul, fără să se uite la om. Omul sărac, îmbrăcat în haine proaste, avea să primească aceeaşi dreptate ca şi bogatul, în haina lui strălucitoare. Hotărârea judecătorului n-avea să fie înrâurită de părtinire şi nici haina lui n-avea să fie întinată cu pata ruşinoasă a mituirii.

O, ce va fi, când această făptură apăsată care suspină, va fi stăpânită de legile dreptăţii dumnezeieşti, când „Împăratul va împăraţi cu dreptate şi voivozii vor cârmui cu nepărtinire” (Isaia 32:1). Atunci nu va fi nici mituire, nici părtinire, nici schimbarea dreptului. „Dumnezeule, dă judecăţile Tale împăratului, şi dă dreptatea Ta fiului împăratului! Şi el va judeca pe poporul Tău cu dreptate, şi pe nenorociţii Tăi cu nepărtinire. Munţii vor aduce pace poporului, şi dealurile de asemenea, ca urmare, a dreptăţii Tale. El va face dreptate nenorociţilor poporului, va scăpa pe copiii săracului, şi va zdrobi pe asupritor. Aşa ca se vor teme de Tine, cât va fi soarele, şi cât se va arăta luna, din neam în neam, va fi ca o ploaie, care cade pe un pământ cosit, ca o ploaie repede, care udă câmpia. În zilele lui va înflori cel neprihănit, şi va fi belşug de pace până nu va mai fi lună. El va stăpâni de la o mare la alta, şi de la Râu până la marginile pământului. Locuitorii pustiei îşi vor pleca genunchiul înaintea lui, şi vrăjmaşii vor Unge ţărâna. Împărăţii Tarsisului şi ai ostroavelor vor plăti biruri, împăraţii Sebei şi Sabei vor aduce daruri. Da, toţi împăraţii se vor închina înaintea lui, toate neamurile îi vor sluji. Căci el va izbăvi pe săracul care striga, şi pe nenorocitul, care n-are ajutor. Va avea milă de cel nenorocit şi de cel lipsit, şi va scăpa viaţa săracilor; îi va izbăvi de apăsare şi de silă, şi sângele lor va fi scump înaintea lui. Ei vor trai, şi-i vor da aur din Seba; se vor ruga neîncetat pentru el, şi-l vor binecuvânta în fiecare zi. Va fi belşug de grâne în tară, până în vârful munţilor, şi spicele lor se vor clatină ca şi copacii din Liban; oamenii vor înflori în cetăţi ca iarba pământului. Numele lui va dăinui pe vecie: cât soarele îi va ţinea numele. Cu el se vor binecuvânta unii pe alţii, şi toate neamurile îl vor numi fericit. Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni! Binecuvântat sa fie în veci slăvitul Lui Nume! Tot pământul să se umple de slava Lui! Amin! Amin! Sfârşitul rugăciunilor lui David, fiul lui Isai” (Psalmul 72).

Inimile noastre aşteaptă cu dor acea vreme minunata, când pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, cum acoperă apele fundul mării, când Domnul Isus va primi puterea şi stăpânirea Sa mare şi când biserica din ceruri îşi va răsfrânge pe pământ slava ei, când cele douăsprezece seminţii se vor odihni în tara lor, fiecare la umbra viei şi a smochinului său, şi când toate neamurile vor fi fericite sub toiagul de

pace şi binecuvântare al Fiului lui David. Va mai trece puţin şi toate se vor împlini potrivit hotărârilor veşnice şi făgăduinţelor neschimbate ale lui Dumnezeu. Până atunci, dragă cititorule creştin, sa rugăm pe Domnul să ne ajute, ca să trăim în mijlocul unei lumi nelegiuite, aşteptând cu credinţă şi fără curmare acea vreme binecuvântată, ca nişte străini şi călători, care n-avem partea noastră de moştenire aici pe pământ, ci strigăm: „Vino, Doamne, Isuse!”

În versetele de la urmă ale capitolului 16 se spune lui Israel să se ferească să împrumute obiceiurile religioase ale popoarelor Canaanului. „Să nu-ţi aşezi nici un idol de lemn lângă altarul pe care-l vei ridica Domnului, Dumnezeului tău. Să nu ridici nici stâlpi idoleşti care sunt urâţi de Domnul, Dumnezeul tău”. Ei trebuiau să se ferească de orice i-ar fi putut depărta de un Dumnezeu viu şi adevărat şi de orice i-ar fi pus în legătură cu nelegiuirea întunecată şi urâtă a neamurilor. Altarul Domnului trebuia bine despărţit locurile umbrite, în care erau cinstiţi dumnezeii mincinoşi şi unde se întâmplau lucruri, care nu se pot numi. E bine sa ştie cititorul, că Duhul Sfânt foloseşte în Noul Testament pentru însemnarea altarului un cuvânt, care nu se întrebuinţa când era vorba de altarele păgâne şi care era necunoscut scriitorilor lumeşti. Cuvântul întrebuinţat pentru altarul păgân este vomen, cel pentru altarul lui Dumnezeu este tysiasterion. Cel dintâi se întâlneşte numai o dată (Fapte 17:23), al doilea de douăzeci şi trei de ori. Închinarea în faţa singurului Dumnezeu adevărat e apărată şi ferită în chip atât de gelos de atingerea necurată cu nelegiuirea păgână. Duhul Sfânt nu întrebuinţează cuvântul păgân privitor la altarul Dumnezeului celui viu şi adevărat, deşi era mai scurt şi mai cunoscut.

Dar numai despărţirea din afară nu era de ajuns. Chiar dacă Israel ar fi înlăturat idolii şi stâlpii idoleşti şi ar fi păstrat învăţătura despre unitatea Dumnezeirii, s-ar fi putut totuşi, ca în slujba dumnezeiască sa-i lipsească predarea adevărată a inimii. De aceea citim: „Să n-aduci jertfă Domnului Dumnezeului tău, vreun bou, sau vreun miel care să aibă vreun cusur sau vreo meteahnă trupească; căci ar fi o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. Numai ce era cu totul desăvârşit era potrivit pentru altar şi răspundea inimii lui Dumnezeu. Aducerea unei jertfe cu cusur dovedea lipsă de pricepere pentru lucrurile vrednice de El, precum şi lipsa unei inimi, întregi pentru El. Iar încercarea, de a aduce o astfel de jertfă era la fel cu hula împotriva lui Dumnezeu, căci însemna să spună: Pentru Dumnezeu e bun orice.

Duhul lui Dumnezeu se ridică împotriva unei astfel de purtări, în cuvinte pline de îndârjire, prin gura proorocului Maleahi. „Prin faptul că aduceţi pe altarul Meu bucate necurate!” Şi dacă ziceţi: „Cu ce Te-am spurcat?” Prin faptul că aţi zis: „Masa Domnului este de dispreţuit!” Când aduceţi ca jertfă o vită oarbă, nu este rău lucrul acesta? Când aduceţi una şchioapă sau beteagă, nu este rău lucrul acesta oare? Ia adu-o dregătorului tău! Te va primi el bine pentru ea, va ţine el seama de ea? zice Domnul oştirilor. Şi acum, vă rog, rugaţi-vă lui Dumnezeu să aibă milă de noi. Vă va primi El cu bunăvoinţă, când mâinile voastre fac astfel de lucruri? zice Domnul oştirilor. „Cine din voi va închide porţile ca să nu aprindeţi degeaba focul pe altarul Meu? N-am nici o plăcere de voi, zice Domnul oştirilor, şi darurile de mâncare din mâna voastră nu-Mi sunt plăcute! Căci de la răsăritul soarelui până la asfinţit, Numele Meu este mare între neamuri, şi pretutindeni se arde tămâie în cinstea Numelui Meu şi se aduc daruri de mâncare curate, căci mare este Numele Meu între neamuri, zice Domnul oştirilor. „Dar voi Îl pângăriţi, prin faptul că ziceţi: „Masa Domnului este spurcată, şi ce aduce ea este o mâncare de dispreţuit!” Voi ziceţi: „Ce mai osteneală!” şi o dispreţuiţi, zice Domnul oştirilor şi aduceţi ce este furat, şchiop sau beteag: „Iată darurile de mâncare pe care le aduceţi! Pot Eu să le primesc din mâinile voastre? zice Domnul. „Nu! blestemat să fie înşelătorul, care are în turma lui o vită de parte bărbătească, şi totuşi juruieşte şi jertfeşte Domnului o vită beteagă! Căci Eu sunt un Împărat mare, zice Domnul oştirilor, şi Numele Meu este înfricoşat printre neamuri” (Maleahi 1:7-14).

Din vorbele proorocului se poate prinde şi un îndemn puternic către biserica mărturisitoare, către scriitorul şi cititorul acestor rânduri. Putem noi sa spunem cu privire la slujba noastră dumnezeiască din casă şi din public, că o facem din inimă, cu adevărată temere de Dumnezeu şi cu curăţie? Nu se găseşte oare şi la noi ceva, ce aminteşte de jertfirea unui dobitoc olog, orb sau bolnav? Nu se vede oare şi în rugăciunile noastre mult duh de formă şi de obişnuinţă? Şi câtă nepăsare şi uscăciune nu se arată printre noi chiar la masa Domnului? De câte ori nu se întâmplă să fim cu trupul acolo, iar inimile ne sunt pline cu totul de altceva şi gândurile ne rătăcesc cine ştie pe unde. De câte ori nu spun buzele noastre vorbe, care nu arată adevărata stare a sufletului nostru? De câte ori nu trec cântările noastre dincolo de simţirile şi vieţuirea adevărată? Şi ce formalism sec nu se arată când avem prilejul să ne aruncăm darurile în cutia cu bani a Domnului? Cât de puţin ţinem atunci socoteală de regula apostolica: „să dea cu inima largă”, sau de felul de a da al văduvei sărace, care nu avea decât doi bănuţi, şi, în loc să-şi oprească unul pentru nevoile vieţii, i-a aruncat pe amândoi: tot ce avea, de bună voie, în cutie. Noi cheltuim poate în cursul săptămânii mulţi bani pentru interesele noastre, pentru lucruri de prisos şi suntem foarte sfioşi Duminica dimineaţa, când se apropie de noi cererile lucrului Domnului sau ale săracilor.

Să ne gândim deci, cititorule creştin, că nu mai suntem ai noştri, ci suntem răscumpăraţi cu un preţ scump! Nu datorăm Aceluia, care S-a dat pe Sine pentru noi, numai partea noastră cea mai buna, ci tot ce suntem şi ce avem. Nu trebuie oare să recunoaştem acest lucru din toată inima? Să arătăm atunci şi în viaţă. Să arătăm prin viaţa şi purtarea noastră, ai cui suntem şi cui slujim, capul, inima, mâinile, picioarele, ba chiar întregul om, să fie închinat în slujba Aceluia, care ne-a izbăvit de focul iadului.

Despre adevărul mare cuprins în versetele 2-7 ale capitolului nostru, am mai vorbit în alt loc. El este acesta: să nu judecăm niciodată, până nu avem destule dovezi şi martori. Nepăsarea acestei reguli are totdeauna urmări grele. N-ar trebui să ne facem niciodată o judecată şi nici s-o rostim, decât pe spusa a doi sau a trei martori. Oricâtă încredere ne-ar insufla un martor, el nu poate fi o temelie îndestulătoare pentru rostirea unei judecăţi. Se poate să fim încredinţaţi înlăuntrul nostru de adevărul unui lucru, pentru că este întărit de cineva, în care avem toată încrederea; se mai poate ca acel martor să fie curat la suflet şi iubitor de adevăr şi n-ar face cu nici un preţ o mărturie mincinoasă împotriva cuiva; totuşi, trebuie să ţinem la regula dumnezeiască: „sa fie omorât pe mărturia a doi sau trei martori”.

Ar fi bine, dacă regula aceasta ar fi mai mult ţinută în socoteală în adunarea lui Dumnezeu. Ea ar aduce mari foloase cu privire la rânduiala din casa lui Dumnezeu, precum şi la oarecari întâmplări, în care e vorba de numele bun, sau de felul de a fi al cuiva. O adunare ar trebui să stăruiască totdeauna pentru aducerea de dovezi îndestulătoare, înainte de a lua o hotărâre. Daca nu sunt dovezi îndestulătoare, ar trebui cu toţii să rabde şi să se încreadă în Dumnezeu. De buna seamă că El va da ce va trebui.

Dar acest termen însemnat n-are tărie numai cu privire la adunare. El este bun pentru toţi. Cu toţii suntem prea porniţi, să scoatem încheieri grăbite, să ţinem socoteală de anumite lucruri, să ne sprijinim pe bănuieli şi să fim stăpâniţi de gânduri făcute dinainte. Trebuie să veghem tare mult la toate acestea când vine prilejul şi trebuie să judecăm ceva. Trebuie să nu uităm acest lucru mai ales când e vorba de oameni, deoarece putem foarte uşor să facem nedreptate prietenului, fratelui sau vecinului nostru, amăgiţi de un gând greşit sau de o învinovăţire

neîntemeiată. Trebuie să ne ferim, să nu ajungem unealta unei învinuiri fără temei, prin care poate fi atins numele bun al cuiva. Aşa ceva e socotit ca păcat în faţa lui Dumnezeu şi ar trebui să ne ferim, oriunde s-ar ivi un astfel de prilej. Dacă cineva aduce o învinuire asupra cuiva, fără ca acela să fie de faţă, n-ar trebui să primim nici dovada şi nici spusa lui. În felul acesta s-ar înlătura multă vorbărie urâtă, care nu numai că strică, dar nici nu trebuie îngăduită.

Pe de altă parte Scriptura ne dă mai mult decât o pildă, când un om nevinovat a fost osândit sub cuvânt că s-a lucrat potrivit cu Deuteronom 17:6-7. Aşa s-a întâmplat de pildă cu Nabot (1 Împăraţi 21), cu Ştefan (Faptele 6 şi 7) şi mai ales cu Cel singur desăvârşit din cei ce au păşit vreodată pe acest pământ. Omul se pricepe foarte bine să pară că ţine cu străşnicie la Cuvântul lui Dumnezeu, când aceasta e în folosul planurilor lui rele. El ştie să întrebuinţeze vorbele Scripturii pentru apărarea celei mai vădite nedreptăţi şi a celei mai bădărane neruşinări. Nabot, israelitul credincios, şi-a pierdut partea de moştenire şi viaţa prin mărturia a doi mincinoşi, cari cumpăraţi din îndemnul unei femei fără milă şi nelegiuite au mărturisit că el ar fi hulit pe Dumnezeu. Ştefan, bărbat plin de Duhul Sfânt, a fost omorât cu pietre pentru hulă, pe temeiul unor martori mincinoşi, pe care îi puseseră povăţuitori religioşi ai poporului, ca să pară că se bizuie pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Lucrurile acestea, care arata ce este omul şi ce înseamnă religiozitatea omenească, nu ating totuşi, regula frumoasă din capitolul nostru. O religie fără cuget şi fără teamă de Dumnezeu e cel mai rău lucru de sub cer. Nimic nu poate înjosi, înrăi şi împietri mai mult pe om decât o astfel de religie şi una din trăsăturile ei de căpetenie este, că omul, care se găseşte sub înrâurirea ei, nu se ruşinează să folosească vorbele Sfintei Scripturi, ca să acopere cu ele cea mai grozavă răutate. Dar Scriptura pălmuieşte în faţă pe cine o stâlceşte astfel.

Versetele următoare ne dau o îndrumare trebuincioasă pentru zilele de năzuire spre neatârnare şi spre împlinirea voii noastre. Aici vedem ce trebuia făcut în toate greutăţile, care s-ar fi ridicat în adunarea lui Israel. Greutăţile acestea trebuiau înlăturate în faţa lui Dumnezeu, în locul ales de El şi prin cuvântul Lui. În felul acesta se punea o stavilă puternică voii omului şi oricărei îngâmfări. Toate certurile trebuiau potolite după judecata lui Dumnezeu, rostită prin preotul sau judecătorul rânduit de Dumnezeu. Cu un cuvânt, Dumnezeu avea să hotărască în totul. Nu trebuia să se răscoale în adunare unul împotriva altuia. Fiecare trebuia să-şi aducă plângerea în faţă unei judecăţi dumnezeieşti şi să se supună hotărârilor ei, oricum ar fi fost ea. Nu putea să se îndrepte spre o judecată mai înaltă, căci aşa ceva nici nu se găsea. Preotul sau judecătorul vorbea din partea lui Dumnezeu.

Orice cititor va înţelege, că nici un iudeu nu s-ar fi gândit vreodată să vină cu o plângere în faţa unul judecător păgân. Aceasta ar fi fost o batjocorire a lui Dumnezeu, care locuia între ei, ca să dezlege orice greutate s-ar fi ivit. El cunoştea foarte bine imboldurile, începutul şi sfârşitul oricărei neînţelegeri oricât de încurcată şi grea de dezlegat ar fi fost. Toţi trebuiau să privească spre El şi să vină cu nevoile lor în locul, pe care-l alesese El, şi nu aiurea. Orice israelit credincios era străin de gândul, ca două mădulare ale adunării lui Israel, care erau în ceartă, ar fi putut să meargă la un judecător păgân, căci prin aceasta s-ar fi socotii neîndestulătoare rânduielile dumnezeieşti, statornicite pentru adunare.

Şi noi, creştinii, găsim aici o învăţătură. Cum s-ar cădea să ne rânduim drepturile noastre? Să ne îndreptăm spre o judecată lumească? Nu s-a îngrijit Dumnezeu cum să se dezlege astfel de treburi în Biserica sau adunarea lui Dumnezeu? Să citim ce scrie în privinţa aceasta apostolul către Corinteni. „Cum! Când vreunul din voi are vreo neînţelegere cu altul, îndrăzneşte să se judece cu el la cei nelegiuiţi şi nu la sfinţi? Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea? Şi dacă lumea va fi judecată de voi, sunteţi voi nevrednici să judecaţi lucruri de foarte mică însemnătate? Nu ştiţi că noi vom judeca pe îngeri?

Cu cât mai mult lucrurile vieţii acesteia? Deci, când aveţi neînţelegeri pentru lucrurile vieţii acesteia, voi puneţi judecători pe aceia pe care Biserica nu-i bagă în seamă? Spre ruşinea voastră zic lucrul acesta. Astfel, nu este între voi nici măcar un singur om înţelept, care să fie în stare să judece între frate şi frate? Dar un frate se duce la judecată cu alt frate, şi încă înaintea necredincioşilor! Chiar faptul că aveţi judecăţi între voi, este un cusur pe care-l aveţi. Pentru ce nu suferiţi mai bine să fiţi nedreptăţiţi? De ce nu răbdaţi mai bine paguba? Dar voi singuri sunteţi aceia care nedreptăţiţi şi păgubiţi, şi încă pe fraţi! Nu ştiţi că cei nedrepţi nu vor moşteni împărăţia lui Dumnezeu?” (1 Cor. 6:1-9). Aici avem îndrumarea lui Dumnezeu, data pentru biserica lui Dumnezeu din toate vremurile, căci nu trebuie să pierdem din vedere, că Biblia este cartea scrisă pentru orice parte a istoriei bisericii, câtă vreme va fi pe pământ. Adevărurile arătate în 1 Cor. 6:1-9 nu pot să înceteze niciodată sa aibă putere pentru biserica lui Dumnezeu. Niciodată nu se poate ca o greşeală din veacul întâi să fie bună în veacul al douăzecilea. E adevărat că unitatea bisericii şi multe din darurile ei nu se mai văd şi că ea s-a abătut de la starea ei adevărată, dar adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu nu-şi pot pierde puterea, după cum sângele lui Hristos nu-şi poate pierde preţul, nici preoţia lui Cristos nu-şi poate înceta lucrarea.

În zilele de la început nu era nici o greutate să faci deosebire între biserică şi lume, între „sfinţi” şi necredincioşi”, între „cei dinăuntru” şi „cei de afară”. Linia de despărţire era fără greş. Oricine privea lumea de atunci din punct de vedere religios, vedea trei cete deosebite: păgânism, iudaism şi creştinism; Neamuri, Iudei şi Biserica lui Dumnezeu; templul păgân, sinagoga şi adunarea lui Dumnezeu. Nu era nici-un amestec. Adunarea lui Dumnezeu se deosebea în totul de lume. Creştinismul se vedea bine. Nu era nici naţional, nici regional nici parohial, ci personal, practic, viu. Nu era un creştinism de nume, ci o credinţa vie care se arăta cu putere în viaţă. Azi însă lucrurile s-au schimbat cu totul. Biserica şi lumea sunt aşa de amestecate, că cei mai mulţi creştini de nume greu ar pricepe ce vrea să spună locul din 1 Corinteni 6. Dacă le-am vorbi despre „sfinţi” mergând la judecată „înaintea necredincioşilor”, li s-ar părea ca o limba străină. Cuvântul „sfânt” ar fi înţeles de mulţi ca un nume de batjocura sau ca potrivit numai pentru anumite persoane care au trăit odată şi care au fost hotărâte aşa de oameni. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu s-a schimbat şi nici gândurile Lui despre biserică sau despre lume şi despre legătura dintre ele. Nu ştie El care sunt „sfinţii” şi cine sunt „necredincioşii”? A încetat oare azi să fie o greşeală pentru un frate sau o soră să se judece cu un frate sau cu o soră înaintea necredincioşilor? Cu un cuvânt, şi-a pierdut Scriptura puterea? Dacă s-a schimbat biserica, s-a schimbat oare şi Cuvântul lui Dumnezeu? A ajuns el slovă moartă, pentru că s-au schimbat împrejurările? Nu. Scriptura nu poate fi desfiinţată.

Şi astăzi unde sunt „doi sau trei” adunaţi în Numele Domnului Isus, oricât de slabi, dacă sunt smeriţi şi atârnă de Dumnezeu, se va găsi destulă putere duhovnicească pentru ca să judece în orice neînţelegere care s-ar ridica între fraţi, aşa ca să nu mai fie nevoie să se ducă la judecătorie. Fără îndoială că oamenii din lume vor zâmbi la un astfel de gând, dar noi trebuie să ne ţinem de Scriptură. Un frate nu trebuie să meargă la judecată cu fratele său înaintea necredincioşilor. Oricât de mari ar fi greutăţile, Domnul are destule mijloace şi destulă înţelepciune pentru dezlegarea lor. Numai să ne încredem în El şi să ne bizuim pe El. Biserica s-a depărtat de Cuvântul lui Dumnezeu, şi nu mai e una în chip văzut, şi nici nu va mai fi până la venirea Domnului. Dar ştim şi azi din Cuvântul scris care şi cum trebuie să fie adevărata Biserică şi pe ce temelie trebuie să se adune Datoria noastră este să ne ţinem de adevărul Scripturii.

Apoi mai trebuie să spunem că, cu toate lipsurile şi greşelile din partea noastră, avem în Cristos, capul bisericii, toate comorile înţelepciunii, harului şi puterii, pregătite pentru biserica şi pentru toţi aceia, care ştiu să le folosească în credinţă. De aceea nu trebuie să aşteptăm ca trupul sa fie adus din nou în starea lui adevărată de la început ca să lucram după Scriptură. Dimpotrivă avem datoria să cunoaştem, care-i starea adevărată a trupului după Scriptură, să ne aşezam pe tărâmul ei şi să lucrăm potrivit ei. Urmarea va fi o schimbare minunată în părerile şi gândurile ce le avem despre noi şi despre tot ce ne înconjoară. Toate par schimbate şi le privim într-o lumina nouă. Biblia ni se pare o carte nouă şi unele părţi ale ei, pe care le citim de ani de zile fără plăcere şi fără folos, strălucesc într-o lumină dumnezeiască şi ne umplu cu uimire, iubire şi închinare. Scăpaţi de atmosfera întunecată, care învăluie toată biserica mărturisitoare, putem să privim în jur şi să vedem toate în lumina cerească a Scripturii. Parcă ne-am întors din nou la Dumnezeu. Înţelegem mult mai bine Scriptura, deoarece am găsit cheia dumnezeiască, s-o descuiem. Vedem că Cristos este centrul şi purtătorul tuturor planurilor şi hotărârilor lui Dumnezeu şi ne găsim astfel pe tărâmul minunat al harului şi slavei, pe care o desfăşoară Duhul Sfânt în faţa privirilor noastre în Cuvântul scump al lui Dumnezeu.

Ne mai rămâne să aruncăm o privire asupra părţii din urmă a capitolului nostru, care vorbeşte mai dinainte despre clipa, când va cere Israel un împărat. E vrednic de luat aminte că împăraţii lui Israel au făcut tocmai cele trei lucruri, pe care n-ar fi trebuit să le facă şi le-a făcut chiar cel mai înţelept dintre ei. „După douăzeci de ani, Solomon zidise cele două case, Casa Domnului şi casa împăratului. Atunci, fiindcă Hiram, împăratul Tirului dăduse lui Solomon lemne de cedru şi lemne de chiparos, şi aur cât a voit, împăratul Solomon a dat lui Hiram douăzeci de cetăţi în ţara Galileii” (1 Împăraţi 9:10-11).

Solomon este pentru noi un om înzestrat cu înţelepciune, mai mult decât toţi oamenii, şi înconjurat de binecuvântări, cinste, slavă fără seamăn. Paharul lui era plin de da peste el. Nu ducea lipsă de nici una din plăcerile şi bucuriile pe care le poate da pământul. Dar nu numai atâta. Rugăciunea lui, rostită cu prilejul sfinţirii templului, ne-ar îndreptăţi să ne punem cele mai strălucite nădejdi în el. Dar a căzut în toate amănuntele în privinţa cărora legea lui Dumnezeu vorbise destul de limpede. I s-a spus să nu-şi înmulţească prea mult aurul şi argintul şi totuşi a făcut-o. A fost oprit să meargă în Egipt ca să-şi înmulţească numărul cailor, şi tocmai din Egipt şi-a adus cai. I s-a spus să nu-şi mărească numărul femeilor şi totuşi avea o mie – şi ele îi plecau inima! Iată ce este inima! Cât de puţină încredere poţi avea în el. „Căci orice făptură este ca iarba şi toata slava ei ca floarea ierbii. Iarba se usucă şi floarea cade jos”. „Nu vă mai încredeţi dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: Căci ce preţ ore el?”

Dar care era pricina adevărată a căderii triste şi umilitoare a lui Solomon? Răspunsul îl găsim în versetele de la urmă ale capitolului nostru.

Dacă Solomon ar fi ţinut seama de toate aceste cuvinte scumpe, acela, care i-a scris viaţa, ar fi avut si-l înfăţişeze cu totul altfel. Dar el n-a ţinut seamă. Nu auzim că ar fi pus să-şi facă o copie a legii, şi, chiar dacă a făcut-o, n-a ţinut seamă de ea, ci a făcut tocmai ce oprea legea. Cu un cuvânt, părăsirea legii a fost pricina căderii, care a venit curând după domnia strălucită a lui Solomon. Acelaşi lucru se poate spune şi azi. Părăsirea Cuvântului lui Dumnezeu a fost izvorul căderilor şi tuturor păcatelor, tuturor rătăcirilor şi tuturor sectelor sau dezbinărilor care au fost în lume.

Şi putem spune cu încredere că singurul leac pentru toată starea de azi a lucrurilor este întoarcerea fiecăruia şi fiecăreia în parte la Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare să-şi cerceteze depărtarea, atât a lui personal, cât şi a tuturor creştinilor ca întreg, de la învăţătura Noului Testament, de la poruncile Domnului Isus. Să ne smerim sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru păcatul nostru al tuturor, şi să ne întoarcem la El, judecându-ne pe noi înşine, şi El ne va ridica şi ne va călăuzi pe cărarea ascultării.

Preoţii şi Leviţii sunt puşi şi în acest capitol, ca şi în alte locuri din Deuteronom, la un loc. Am mai atras atenţia cititorului, că şi aceasta este o trăsătură deosebita a cerţii noastre. În celelalte trei cărţi din urmă, lucrurile stau altfel. Pricina deosebirii poate fi faptul, că Dumnezeu are de gând să scoată în faţă mai mult adunarea lui Israel, pe când de preoţi şi de slujba lor se pomeneşte mai rar. Gândul mare, care străbate Deuteronomul, este acesta: Israel în legătură de-a dreptul cu Dumnezeu.

În capitolul nostru vedem deci pe preoţi şi pe leviţi puşi la un loc şi înfăţişaţi ca slujitorii lui Dumnezeu, atârnând cu totul de El şi fiind una cu altarul Lui şi cu slujba Lui. Lucrul acesta este interesant şi ne deschide un câmp întins de adevăruri practice şi însemnate pentru adunarea lui Dumnezeu.

O privire aruncată în istoria lui Israel ne face să înţelegem, că atunci când totul era într-o stare bună, altarul lui Dumnezeu era luat în seamă cum se cuvenea, iar preoţii şi leviţii aveau de toate. Când Domnul îşi primea partea Lui, şi-o primeau şi slujitorii Lui. Dacă era părăsit şi uitat El, erau şi ei. Amândoi erau legaţi în chip nedespărţit. Poporul avea să-şi aducă jertfele lui Dumnezeu şi El le împărţea cu slujitorii Săi. Preoţii şi Leviţii nu trebuiau să le ceară de la popor, ca acesta avea datoria să-şi aducă darurile la altar şi Dumnezeu îngăduia slujitorilor să se hrănească din rodul predării poporului înaintea Lui.

Acesta a fost din vechime gândul lui Dumnezeu cu privire la slujitorii Lui. Ei aveau să trăiască din jertfele, pe care le aducea de bunăvoie lui Dumnezeu toată adunarea. Dar în zilele rele ale fiilor lui Eli găsim o abatere tristă de la această rânduială frumoasă, „Şi iată care era felul de purtare al acestor preoţi faţă de popor. Când aducea cineva o jertfa, venea sluga preotului în clipa când se fierbea carnea. Ţinea în mână o furculiţa cu trei coarne, o vâra în cazan, în căldare, în tigaie sau în oală; şi tot ce apuca cu furculiţa, lua preotul pentru el. Aşa făceau ei tuturor acelora din Israel care veneau la Silo. Chiar înainte de a arde grăsimea, venea sluga preotului şi zicea celui ce aducea jertfe: „Dă pentru preot carne de fript; el nu va lua de la fine carne fiartă, ci vrea came crudă”. Şi dacă omul zicea; „După ce se va arde grăsimea, vei lua ce-ţi va plăcea”, sluga răspundea: „Nu, dă-mi acum, căci altfel iau cu sila”. Tinerii aceştia se făceau vinovaţi înaintea Domnului de un foarte mare păcat, pentru că nesocoteau darurile Domnului” (1 Samuel 2:13-17). Lucrul, pe care ni-l arată locul acesta, este groaznic şi sfârşitul a fost judecata lui Dumnezeu asupra întregii case a lui Eli. Nici nu se putea altfel. Dacă slujitorii altarului se făceau vinovaţi de o astfel de nedreptate şi nelegiuire, judecata trebuia să-şi urmeze cursul.

Dar starea dreaptă a lucrurilor, aşa cum e arătata în capitolul nostru, era cu totul deosebită de răutatea feciorilor lui Eli. Cum am mai spus, Dumnezeu vroia să se înconjoare cu jertfele aduse de bunăvoie de poporul Său şi să hrănească din ele şi pe slujitorii altarului Său. Partea lor atârnă deci totdeauna de felul cum era preţuit Dumnezeu şi altarul Lui. Ei erau strâns legaţi cu închinarea şi cu slujba Dumnezeului lui Israel.

Un prilej de înviorare şi îmbărbătare adevărata găsim în privinţa-aceasta în zilele frumoase ale împăratului Ezechia, deci dintr-o vreme când s-a rânduit din nou slujba dumnezeirii în Iudea şi inimile erau fericite şi predate cu credincioşie Domnului.” Ezechia a aşezat din nou cetele

preoţilor şi Leviţilor, după şirul lor, fiecare după slujbele sale, preoţi şi Leviţi, pentru arderile de tot şi jertfele de mulţămire, pentru slujbă, pentru cântări şi laude, la porţile taberei Domnului. Împăratul a dat o parte din averile lui pentru arderi de tot, pentru arderile de tot de dimineaţă şi de seară, şi pentru arderile de tot din zilele de Sabat, de lună nouă şi de sărbători, cum este scris în legea Domnului. Şi a poruncit poporului, locuitorilor Ierusalimului, să dea preoţilor şi Leviţilor partea cuvenită lor, ca să ţină cu scumpătate legea Domnului. Când a ieşit porunca aceasta, copiii lui Israel au dat din belşug cele dintâi roade de grâu, de must, de untdelemn, de miere, şi din toate roadele de pe câmp; au adus din belşug şi zeciuiala din toate. Totodată, copiii lui Israel şi Iuda, care locuiau în cetăţile lui Iuda, au dat zeciuiala din boi şi oi, şi zeciuiala din lucrurile sfinte care erau închinate Domnului, Dumnezeului lor, şi au făcut mai multe grămezi. Au început să facă grămezile în luna a treia, şi au isprăvit în luna a şaptea. Ezechia şi căpeteniile au venit să vadă grămezile, şi au binecuvântat pe Domnul şi pe poporul Său Israel. Şi Ezechia a întrebat pe preoţi şi pe Leviţi de grămezile acestea. Atunci marele preot Azaria, din casa lui Ţadoc, ia răspuns: „De când au început sa se aducă darurile în Casa Domnului, noi am mâncat, ne-am săturat, şi a mai rămas mult, căci Domnul a binecuvântat pe poporul Său, şi iată ce mare grămadă a mai rămas” (2 Cronici 31:2-10). Râul adânc şi plin al predării înconjura altarul lui Dumnezeu şi aducea atâta hrană, că mai rămâneau grămezi mari, după ce se acopereau toate nevoile slujitorilor lui Dumnezeu precum şi inimile acelora, care, chemaţi de Ei se închinaseră, potrivit hotărârii Lui, slujbei altarului şi templului Lui.

Deosebit de frumoase sunt cuvintele: „sa ţină cu scumpătate legea Domnului”. Aceasta era temelia pe care se sprijinea Ezechia, temelia tare a întregii lui purtări de la început până la sfârşit. E drept că nu mai era unitatea văzută a poporului Israel şi starea de lucruri era plină de deznădejde în zilele lui Ezechia, dar Cuvântul Domnului era tot atât de adevărat, ca şi în zilele lui David sau Iosua. Ezechia a simţit foarte bine, că trebuie să pună în legătura vorbele din Deuteronom 18:1-8 cu zilele lui şi că atât el, cât şi poporul sunt răspunzători, să le împlinească după putinţa lor. Preoţii şi leviţii trebuiau oare să rabde, pentru că nu mai era unitatea naţională? De bună seamă că nu. Ei trebuiau să rămână sau să cadă odată cu Cuvântul, închinarea şi lucrul Domnului. Chiar dacă s-ar fi schimbat împrejurările şi Israelul s-ar fi găsit într-o stare, care i-ar fi făcut cu neputinţă împlinirea rânduielilor levitice, nu se putea găsi niciodată într-o stare, în care n-ar fi avut prilejul sa-şi arate predarea inimii cu privire la slujbă, altar şi legea Domnului.

Vedem deci în întreaga istorie a lui Israel, cum am mai spus, că atunci, când totul mergea bine, nu era uitat nici altarul Domnului şi nici slujitorii Lui. Dar dacă inimile erau nepăsătoare şi reci, dacă stăpâneau iubirea de sine şi urmărirea intereselor personale, se lăsa în părăsire şi lucrul Domnului şi lucrătorii Lui. O pildă despre aceasta ne dă şi cap. 13 al cărţii Neemia. Odată, când Neemia, acest slujitor credincios al lui Dumnezeu, s-a întors la Ierusalim după o lipsă scurtă, a găsit, spre adânca lui durere, că în timpul acesta scurt s-au petrecut lucruri rele şi se lăsaseră în părăsire şi leviţii. „Am auzit de asemenea că părţile Leviţilor nu li se dăduseră şi că Leviţii şi cântăreţii, însărcinaţi cu slujba, fugiseră fiecare din ţinutul lui”. În acele zile triste nu mai erau „grămezi” făcute din cele dintâi roade, şi de bună seamă că nu-i vine uşor unui om să cânte şi să lucreze, când n-are ce mânca. Lucrul acesta nu era potrivit nici cu legea lui Dumnezeu şi nici cu iubirea inimii Lui. Pentru popor era o ruşine mare că slujitorii lui Dumnezeu erau nevoiţi sa părăsească lucrul Domnului, ca să scape de foame.

Neemia a mustrat cu asprime poporul, după cum citim: „Am mustrat pe dregători şi am zis: „Pentru ce a fost părăsită Casa lui Dumnezeu?” Şi am strâns pe Leviţi şi pe cântăreţi şi i-am pus iarăşi în slujba lor. Atunci tot Iuda a adus în cămări zeciuiala din grâu, din must şi din untdelemn. Am dat cămările în grija… căci le mergea numele că sunt credincioşi. Ei au fost însărcinaţi sa facă împărţirile cuvenite fraţilor” (Neemia 13:10-13). Era nevoie să se încredinţeze împărţirea între fraţii lor a rodului scump al predării norodului, unor oameni încercaţi şi credincioşi, în stare să chivernisească bine averea Domnului, potrivit Cuvântului Său şi să acopere nevoile lucrătorilor lui fără părtinire.

Aceasta era buna rânduială a Dumnezeului lui Israel, pe care au ţinut-o izraeliţii credincioşi ca Ezechia şi Neemia. Râul bogat al binecuvântărilor se revărsa de la Dumnezeu spre poporul Său şi se întorcea de la popor înapoi la Dumnezeu, iar slujitorii Lui puteau să şi acopere toate nevoile din el. Faptul că leviţii erau nevoiţi să se întoarcă la ogoarele lor era o necinstire a lui Dumnezeu. El dovedea că se dădu-se uitării Casa lui Dumnezeu şi slujitorii Lui nu puteau să trăiască în ea,

Dar ce poate oare să înveţe biserica sau adunarea lui Dumnezeu de aici? Răspunsul la întrebarea aceasta îl găsim în 1Corinteni 9, unde apostolul vorbeşte despre lucrul atât de însemnat al sprijinirii slujitorilor creştini. „Cine merge la război pe cheltuiala sa? Cine sădeşte o vie, şi nu mănâncă din rodul ei? Cine paşte turma, şi nu mănâncă din laptele turmei? Lucrurile acestea le spun după felul oamenilor? Nu le spune şi Legea? În adevăr, în Legea lui Moise este scris: „Să nu legi gura boului care treieră grâul!” Pe boi îi are în vedere Dumnezeu aici? Sau vorbeşte El înadins pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel; căci cine ară, trebuie să are cu nădejde, şi cine treieră grâul, trebuie să-l treiere cu nădejdea că va avea parte de el. Dacă am semănat printre voi bunurile duhovniceşti, mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice? Dacă se bucură alţii de acest drept asupra voastră, nu ni se cade cu mult mai mult nouă? Dar noi nu ne-am folosit de dreptul acesta; ci răbdăm totul, ca să nu punem vreo piedică Evangheliei lui Hristos. Nu ştiţi că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte, sunt hrăniţi din lucrurile de la Templu, şi că cei ce slujesc altarului, au parte de la altar? Tot aşa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie. Dar eu nu m-am folosit de nici unul din aceste drepturi. Şi nu vă scriu aceste lucruri ca să cer să se facă aşa cu mine; căci aş vrea mai bine să mor decât să-mi ia cineva pricina mea de laudă. Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; şi vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia! Dacă fac lucrul acesta de bună voie, am o răsplată. Chiar dacă-l fac de silă, este o isprăvnicie care mi-a fost încredinţată. Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată Evanghelia, pe care o vestesc, şi să nu mă folosesc de dreptul meu în Evanghelie.”(1 Corinteni 9:7-18). Pavel statorniceşte cu toată hotărârea şi limpezimea legea dumnezeiască privitoare la acest lucru: „Tot aşa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia, să trăiască din Evanghelie”. După cum preoţii şi leviţii trăiau în vechime din jertfele aduse de popor, tot aşa au dreptul la sprijin şi în zilele noastre aceia, cari sunt într-adevăr chemaţi de Dumnezeu, înzestraţi de Hristos şi întăriţi de Duhul Sfânt, ca să propovăduiască Evanghelia. Asta nu înseamnă ca ei ar trebui sa facă o învoială cu privire la suma de plătii cu aceia, cărora le slujesc cu darul lor. Un astfel de gând e străin Noului Testament. Lucrătorul trebuie sa se bizuie numai pe Domnul cu privire la nevoile sale. Preoţii şi leviţii îşi aveau partea în Domnul şi de la El. El era partea lor de moştenire. De buna-seamă ca El aştepta ca poporul să-i slujească în ce privea pe lucrători. Pentru aceasta le spunea, cât aveau să dea, şi-i binecuvânta dacă îl ascultau. Datul era cinstea lor înaltă, dar şi o datorie lămurită. Daca n-ar fi vrut s-o împlinească sau ar fi făcut-o numai în parte, urmarea ar fi fost seceta şi nerodirea ogoarelor şi a viilor lor (Hagai 1:5-11).

Dar preoţii şi leviţii trebuiau să privească numai spre Dumnezeu. Ei nu puteau să se judece cu cineva din pricina zeciuielii, dacă acesta n-o dădea. Ei trebuiau sa privească spre Dumnezeul lui Israel, care-i chemase la lucrul Său. Aşa e şi cu lucrătorii Domnului de astăzi. Ei trebuie să privească numai spre El. Trebuie să fie încredinţaţi că El i-a chemai la lucrul Său şi i-a pregătit, înainte da aşi părăsi munca pentru câştigarea pâinii de toate zilele şi a se da cu totul propovăduirii Cuvântului. Privirile lor trebuie sa se depărteze de la oameni şi de la toate izvoarele

fireşti de ajutorare şi de la orice sprijin omenesc, şi să se îndrepte spre Dumnezeul cel viu. Am văzut de multe ori urmările cele mai triste la aceia, care împinşi de un imbold greşit, s-au înşelat în privinţa aceasta, şi, fără să fie chemaţi şi împuterniciţi de Domnul, şi-au părăsit ocupaţia, ca să „trăiască prin credinţă” cum spuneau ei, şi să lucreze pentru Domnul. Când au dat de greutăţi, urmarea de neînlăturat a fost o cădere ruşinoasă.

Suntem de părere că foarte, foarte rar, e bine să părăseşti cu totul câştigarea pâinii de toate zilele ca toţi creştinii ca să lucrezi numai pentru Domnul. Cel ce vrea sa facă aşa, trebuie sa vadă limpede şi neîndoios că Domnul îl vrea aşa, şi să poată spune: „Nu pot altfel. Dumnezeu să-mi ajute. Amin”. Dar trebuie să fie bine încredinţat că Dumnezeu îl va sprijini în lucrul, pentru căreia e chemat şi că va purta grijă de toate nevoile Lui, „potrivit bogăţiei Sale în slavă în Isus Cristos”.

Pe de altă parte însă, vedem în locul pomenit mai sus că apostolul, după ce îşi dovedeşte drepturile bine întemeiate la ajutor, se leapădă cu totul de ele, spunând: „Cât despre mine, nu m-am folosit de nici unul din aceste drepturi”. El lucra cu mâinile sale şi se ostenea zi şi noapte, ca să nu fie o povară pentru cineva. El putea să spună: „N-am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nici la hainele cuiva. Singuri ştiţi, că mâinile acestea au lucrat pentru trebuinţele mele şi ale celor ce erau cu mine”. El călătoria, propovăduia, trecea din casă în casa, era apostolul harnic, evanghelistul mare, păstorul credincios, purta grijă de toate adunările şi n-avea oare dreptul să fie sprijinit? De bună-seamă că da. Adunările ar fi trebuit să se îngrijească singure cu bucurie de toate nevoile lui. Dar el n-a cerut niciodată acest lucru. Dimpotrivă, s-a lipsit de toate şi a mai sprijinit pe alţii cu munca manilor sale, şi lucrul acesta îl făcea ca să fie o pildă pentru alţii, cum a spus-o prezbiterilor din Efes: „V-am arătat, că lucrând astfel, trebuie să ajutaţi pe cei slabi să nu cadă şi să vă aduceţi aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuşi a zis: „Este mai multă fericire să dai, decât să primeşti” (Fapte 20).

E minunat, când priveşti pe acest slujitor iubit şi preţuit al lui Cristos, care cu un câmp de lucru întins de la Ierusalim până-n Iliric, lucrând foarte mult ca evanghelist, păstor şi învăţător, mai găsea vreme să lucreze ca să-şi acopere nevoile sale şi ale altora cu munca manilor sale. Cu adevărat că se găsea într-o stare morală înaltă. El nu propovăduia niciodată pentru plată. Şi nimeni nu-i putea spune: „Propovăduieşte, pentru că e plătit”.

Cu toate astea, el primea cu mulţumire darurile acelora, care ştiau să dea cum se cuvine. De câteva ori îi trimiseseră filipenii câte ceva pentru nevoile lui. Şi bine au făcut, căci niciodată nu li se va uita acest lucru. Milioane de oameni au citit de atunci povestirea plăcută a dărniciei lor şi s-au înviorat prin mireasma jertfei lor. Lucrul acesta este scris în ceruri, unde nu se uită niciodată. Ba este săpat în chiar inima lui Cristos. „Am avut o mare bucurie în Domnul, că, în sfârşit, aţi putut să vă înnoiţi iarăşi simţămintele voastre faţă de mine. Vă gândeaţi voi la aşa ceva, dar vă lipsea prilejul. Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulţumit cu starea în care mă găsesc. Ştiu să trăiesc smerit, şi ştiu să trăiesc în belşug. În totul şi pretutindeni m-am deprins să fiu sătul şi flămând, să fiu în belşug şi să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos, care mă întăreşte. Dar bine aţi făcut că aţi luat parte la strâmtorarea mea. Ştiţi voi înşivă, filipenilor, că, la începutul Evangheliei, când am plecat din Macedonia, nici o Biserică n-a avut legătură cu mine în ce priveşte „darea” şi „primirea” afară de voi. Căci mi-aţi trimis în Tesalonic o dată, şi chiar de două ori, ceva pentru nevoile mele. Nu că umblu după daruri. Dimpotrivă, umblu după câştigul care prisoseşte în folosul vostru. Am de toate, şi sunt în belşug. Sunt bogat de când am primit prin Epafrodit ce mi-aţi trimis… un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită şi plăcută lui Dumnezeu. Şi Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4:10-19). A înviora inima unui slujitor atât de iubit al lui Cristos, la sfârşitul drumului său şi în singurătatea închisorii din Roma, era o cinste rară, şi de bună seamă că bucuria Filipenilor, când au primit mulţumirea apostolului, a fost mare. Cât de scump era gândul că slujba lor s-a ridicat şi la inima lui Dumnezeu. Câtă deosebire între ei, care aveau grijă de nevoile apostolului şi între Corinteni, care puneau la îndoială slujba lui, sau între Galateni, care îi întristau inima! Starea bisericii din Corint nu îngăduia apostolului să ia ceva de la ei. Acolo erau numai câţiva, care îi răcoreau inima cu slujba lor şi slujba aceasta este istorisită în foile Scripturii şi îşi va primi odată răsplata frumoasă în împărăţie: „Mă bucur de venirea lui Ştefana, lui Fortunat şi lui Ahaic; ei au umplut golul pricinuit de lipsa voastră, căci mi-au răcorit duhul meu şi al vostru. Să ştiţi dar să preţuiţi astfel de oameni” (1 Corinteni 16:17, 18). Vedem deci, că atât sub lege, cât şi sub Evanghelie, se potriveşte cu voia descoperită şi cu inima lui Dumnezeu, să recunoaştem şi să sprijinim pe unii, pe care i-a chemai El în slujba Sa. Iar toţi cei ce iubesc pe Domnul, vor avea o bucurie mare slujindu-i în persoana lucrătorilor Lui. El însuşi a primit pe pământ slujba acelora, care îl iubeau şi care gustaseră din rodul slujbei Lui scumpe (Luca 8:2-3). Fericite femei! Ce bucurie să-ţi fie îngăduit să ajuţi pe Domnul slavei în zilele Lui de nevoie omenească! Numele lor stau în Cuvântul lui Dumnezeu, scrise de Dumnezeu Duhul Sfânt, ca să fie citite de milioane de oameni, până în veşnicie. Ce bine au făcut aceste femei că nu şi-au cheltuit averea pe nimicuri şi n-au lăsat-o să se ruginească pe sufletele lor cum se întâmplă totdeauna cu banii neîntrebuinţaţi pentru Domnul!

Pe de alta parte vrem să mai amintim încă o dată cât de trebuincios este pentru toţi aceia, care lucrează la lucrul Domnului, fie că o fac în adunări sau în afară, să fie slobozi de orice înrâurire omenească, de orice privire îndreptată spre oameni. Dacă adunarea n-are grijă de ei, ea va suferi prin aceasta o pagubă mare. Daca însă lucrătorii pot să-şi câştige cele trebuincioase traiului cu mâinile lor, fără ca prin aceasta să fie păgubită slujba lor pentru Cristos, e cu atât mai bine. Fără îndoiala că aceasta este calea cea mai bună. Nu-i lucru mai frumos, decât să vezi pe un slujitor adevărat al lui Cristos, lucrând pentru sine şi pentru familia sa şi ţinându-se în acelaşi timp cu credincioşie de lucrul Domnului, fie ca evanghelist, fie ca păstor sufletesc, fie ca învăţător. Cu toate acestea nu se pot uni totdeauna aceste două lucruri şi n-am dori să statornicim prin aceasta o regulă sau să îngreunăm inima vreunui lucrător adevărat. Fiecare răspunde de sine singur înaintea Domnului. Dar nu e nimic mai grozav decât să vezi pe cineva apucându-se de lucrul Domnului, fără să aibă vreun dar, ci numai ca să-şi găsească un mijloc de trai. „După ce vei intra în ţara pe care ţi-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să nu te înveţi să faci după urâciunile neamurilor acelora. Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morţi. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului şi din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul, Dumnezeul tău, pe aceste neamuri dinaintea ta. Tu să te ţii în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeul tău. Căci neamurile acelea pe care le vei izgoni, ascultă de cei ce citesc în stele şi de ghicitori; dar ţie, Domnul, Dumnezeul tău, nu-ţi îngăduie lucrul acesta” (versetele 9-14). S-ar putea pune întrebarea, ce învăţătură ar putea scoate creştinii mărturisitori din această parte. Dar nu sunt oare între dânşii unii, care iau parte cu plăcere la şedinţele prezicătorilor, vrăjitorilor şi a altora ca aceştia? Nu sunt oare de aceia, care se îndeletnicesc cu spiritismul? Dacă e aşa, partea din capitolul nostru le vorbeşte şi lor căci credem, că toate acestea sunt o lucrare a vrăjmaşului, oricât de aspru şi tare ar părea acest cuvânt. Suntem încredinţaţi, că toţi aceia, care se îndeletnicesc cu aşa ceva, întrebând sufletele celor morţi, se dau singuri în mâinile vrăjmaşului, ca să fie înşelaţi şi amăgiţi de minciunile Lui. Au oare nevoie de spiritism cei ce au descoperirea deplină a lui Dumnezeu? Şi la ce pot să se mai aştepte, dacă sunt nemulţumiţi cu Cuvântul lui Dumnezeu şi se îndreaptă spre duhurile prietenilor morţi

sau ale altora ca să fie orbiţi şi amăgiţi de duhurile rele, care se arată ca fiind duhurile celor morţi şi le înşiră minciunile cele mai grosolane şi lucrurile cele mai copilăreşti?

Nu stăruim mai mult asupra acestui lucru. Ţinem numai să sfătuim pe cititor să se ferească de a lua parte la astfel de lucruri, căci sunt foarte primejdioase, întrebarea, dacă sufletele celor morţi se pot întoarce în lumea aceasta, o lăsăm neatinsa. Fără îndoială că Dumnezeu poate să îngăduie acest lucru, dacă-l crede nimerit. Dar nu-i de datoria noastră să dezlegam această întrebare. Lucrul cel mai însemnat pentru noi este, să fie de ajuns pentru inimile noastre descoperirea dumnezeiască. N-avem nevoie să întrebăm duhurile celor morţi. Bogatul din pildă spunea că, dacă s-ar întoarce Lazăr pe pământ şi ar vorbi celor 5 fraţi ai lui, ar înrâuri puternic. „Bogatul a zis: „Rogu-te dar, părinte Avraame, să trimeţi pe Lazăr în casa tatălui meu; căci am cinci fraţi, şi să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină şi ei în acest loc de chin”. Avraam a răspuns „Au pe Moise şi pe prooroci; să asculte de ei”. „Nu, părinte Avraame”, a zis el; „ci dacă se va duce la ei cineva din morţi, se vor pocăi”. Şi Avraam i-a răspuns: „Dacă nu ascultă pe Moise şi pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morţi” (Luca 16:27-31). Cine nu vrea să asculte şi sa creadă în Cuvântul lui Dumnezeu şi în spusele lui despre starea omului din timpul de faţă şi despre menirea lui veşnica, nu va fi încredinţat, nici chiar dacă s-ar întoarce mii de morţi şi i-ar povesti ce au văzut, ce au auzit şi ce au simţit. Faptul acesta n-ar avea asupra lui o înrâurire izbăvitoare şi nici trainică. Adevărat că ar stârni o vâlva mare, că s-ar vorbi câtva timp numai de el şi s-ar umplea ziarele, dar numai atât. Oamenii ar rămânea ca şi înainte în prostia şi nepăsarea lor. Daca nu ascultă de Moise şi de prooroci, – noi putem sa adăogăm: de Cristos şi de sfinţii săi apostoli, – nu vor fi încredinţaţi nici dacă ar învia cineva dintre cei morţi. Cine nu se supune Sfintei Scripturi, nu se va lăsa încredinţat nici de altceva. Credinciosul adevărat însă găseşte în Scriptură tot ce-i trebuie, aşa ca nu simte nevoie să întrebe spiritismul sau vrăjitorii. „Dacă vi se zice însă: „Întrebaţi pe cei ce cheamă morţii şi pe cei ce spun viitorul, care şoptesc şi bolborosesc, răspundeţi „Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Va întreba el pe cei morţi pentru cei vii? La lege şi la mărturie”! Căci dacă nu vor vorbi aşa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8:19-20).

Iată izvorul dumnezeiesc pentru poporul lui Dumnezeu din toate vremurile şi toate locurile şi pe el îl pune şi Moise înaintea adunării în partea de la urmă a capitolului nostru. „Domnul Dumnezeul tău, îţi va ridica din mijlocul tău, dintre fraţii tăi un prooroc ca mine: să ascultaţi de el! Astfel el va răspunde la cererea pe care ai făcut-o Domnului, Dumnezeului tău, la Horeb, în ziua adunării poporului, când ziceai: „Să nu mai aud glasul Domnului, Dumnezeului meu, şi să nu mai văd acest foc mare, ca să nu mor.” Atunci Domnul mi-a zis: „Ce au zis ei, este bine. Le voi ridica din mijlocul fraţilor lor un prooroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura lui, şi el le va spune tot ce-i voi porunci Eu. Şi dacă cineva nu va asculta de cuvintele Mele, pe care le va spune el în Numele Meu, Eu îi voi cere socoteală. Dar proorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună, sau care va vorbi în numele altor dumnezei, proorocul acela să fie pedepsit cu moartea.” Poate că vei zice în inima ta: „Cum vom cunoaşte cuvântul pe care nu-l va spune Domnul?” Când ceea ce va spune proorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc şi nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Proorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el” (versetele 15-22). „Pocăiţi-vă dar, şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviorare, şi să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Cristos, pe care cerul trebuia să-L primească, până la vremile aşezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinţilor Săi prooroci din vechime. În adevăr, Moise a zis părinţilor noştri: „Domnul, Dumnezeul nostru, vă va ridica dintre fraţii voştri un prooroc ca mine; pe El să-l ascultaţi în tot ce vă va spune. Şi oricine nu va asculta de Proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârşire din mijlocul norodului” (Faptele 3:19-23). O privire aruncată asupra Faptelor 3 ne arată cine este proorocul amintit pentru întâia dată în aceste versete. Este Domnul şi Mântuitorul nostru slăvit Isus Cristos.

Cât de scump este harul de a putea să ascultăm de glasul unui astfel de prooroc! Prin gura omului Cristos vorbeşte Dumnezeu, nu într-un, trăsnet şi foc aprins, ci în acel ton lin şi blând al iubirii şi al milei, care se coboară în inima zdrobită şi în duhul întristat, cu putere liniştitoare, ca stropii de rouă ai cerului pe câmpul însetat. Dar să nu uităm niciodată că acest glas ne răsună din Sfintele Scripturi, din această descoperire scumpă, asupra căreia ni se atrage cu putere luarea aminte în Deuteronom. Glasul Scripturii este glasul lui Cristos şi glasul lui Cristos este glasul lui Dumnezeu.

De altceva n-avem nevoie. Dacă cineva ar îndrăzni să aducă o descoperire noua, o învăţătură, care nu se găseşte în Sfânta Scriptură, trebuie să-l cercetăm după Cuvântul lui Dumnezeu şi să dam la o parte tot ce nu se potriveşte cu el. „Nu te teme de el”. Proorocii mincinoşi vin de obicei cu înfăţişare mare, cu vorbe sunătoare şi cu o faţă ce pare sfântă. Apoi caută să se înconjoare cu stăpânire şi înşeală pe cei neştiutori. Dar nu pot să ţină piept puterii Cuvântului lui Dumnezeu, care cercetează şi pătrunde totul. De multe ori este de ajuns un singur loc din Sfânta Scriptură, ca să le dezvălui îngâmfarea şi să le iei de sub picioare pământul descoperirilor lor. Cei ce cunosc glasul Proorocului adevărat, nu vor asculta de altul. Toţi acei ce au auzit glasul Păstorului celui bun, nu vor merge după un străin. Cititorule, vezi să asculţi numai de glasul lui Isus.

„După ce Domnul, Dumnezeul tău, va nimici toate neamurile acelea a căror ţară ţi-o dă Domnul Dumnezeul tău, după ce le vei izgoni şi vei locui în cetăţile şi în casele lor, să desparţi trei cetăţi în mijlocul ţării pe care ţi-o dă în stăpânire Domnul, Dumnezeul tău. Să faci drumuri, şi să împarţi în trei părţi ţinutul ţării pe care ţi-o va da ca moştenire Domnul, Dumnezeul tău. Să faci aşa, pentru ca orice ucigaş să poată fugi în cetăţile acestea” (versetele 1-3). În cele dintâi versete ale capitolului nostru se vede o legătură potrivită între „bunătate şi asprime”. Pe deoparte întâlnim „nimicirea Canaaniţilor” din pricina nelegiuirii lor, care atinsese culmea şi nu mai putea fi răbdată; iar pe de alta vedem o desfăşurare mişcătoare a „bunătăţii dumnezeieşti” în masurile, care s-au luat pentru bietul ucigaş fără voie, ca să i se facă şi lui cu putinţă în ziua necazului să-şi ascundă viaţa de răzbunătorul sângelui. Atât stăpânirea cât şi bunătatea lui Dumnezeu sunt desăvârşite. Sunt împrejurări când bunătatea n-ar fi decât îngăduirea nelegiuirii şi răzvrătirii deschise. Toţi cei ce îşi închipuie, că pot înainta în păcat, bizuindu-se pe bunătatea lui Dumnezeu, vor trebui să-şi vadă mai curând sau mai târziu rătăcirea.

Apostolul zice: „Uită-te dar cu băgare de seamă la bunătatea şi la asprimea lui Dumnezeu”. Judecata lui Dumnezeu va ajunge negreşit pe toţi răufăcătorii, care dispreţuiesc bunătatea şi îndelunga Lui răbdare. El este încet la mânie şi mare în bunătate. El suferise sute de ani pe cele şapte popoare ale Canaanului, până ce nelegiuirea lor a atins cerul şi ţara nu i-a mai putut ţinea. Multă vreme a suferit El nelegiuirea strigătoare la cer a Sodomei şi a Gomorei şi chiar atunci, când a sunat ceasul judecăţii, ar fi cruţat oraşele, dacă ar fi fost în ele măcar zece oameni buni. Însă nu s-au găsit, şi ziua groaznică a răzbunării, şi a şters acele oraşe de pe faţa pământului.

Aşa se va întâmpla curând cu creştinătatea vinovată. Şi ea „va fi tăiată” (Romani 11:22). Va sosi ziua răfuielii, şi vai ce zi va fi aceea! Inima tremură la astfel de gânduri.

Dar cât de frumos străluceşte bunătatea dumnezeiască la începutul capitolului nostru. Uitaţi-vă la osteneala plină de îndurare pe care şi-o dă Dumnezeu, ca să pregătească un loc de scăpare ucigaşului fără voie şi anume, cât se poate mai la îndemâna lui. Cele trei ceteţi aveau să fie în mijlocul ţării, nu în locuri depărtate şi grele de ajuns. Dar nu numai atâta. Se mai spune: „Să faci drumuri şi să împărţi în trei parţi ţinutul ţării”. Trebuia să se facă tot, ce ar fi putut uşura fuga ucigaşului fără voie. Domnul în îndurarea Lui se gândea la simţirile celui strâmtorat, care-şi căutase adăpost prinzând această nădejde. Locul de scăpare avea să fie aproape, ca şi neprihănirea lui Dumnezeu, care a fost adusă aproape de bietul păcătos pierdut şi lipsit de ajutor, atât de aproape, încât îi este dată oricui, „care nu lucrează, ci crede în Acela, care socoteşte pe nelegiuit neprihănit”.

Deosebit de frumos sună cuvintele: „Să faci drumuri”. Cât de mult se potriveşte aceasta cu Dumnezeul nostru, totdeauna plin de îndurare, „Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos”. Şi totuşi, Dumnezeul, care luase măsurile acestea de apărare pentru ucigaşul fără voie, era acelaş, care nimicise popoarele Canaanului prin judecata sa dreaptă. „Uită-te dar cu băgare de seamă la bunătatea şi la asprimea lui Dumnezeu”.

În versetele acestea avem zugrăvirea amănunţită vina omului, pentru care se luaseră acele masuri dumnezeieşti. Dacă nu răspundea acestei zugrăviri, locul de scăpare nu era pentru el. Altfel însă putea să fie încredinţat că un Dumnezeu bogat în îndurare s-a gândit la el şi i-a pregătit un loc de scăpare, aşa de sigur cum numai mâna lui Dumnezeu îl poate pregăti. Ajuns între zidurile acelui loc de scăpare, putea să răsufle slobod şi să se bucure de o odihnă netulburată. Sabia de răzbunare nu-l putea ajunge acolo. Nici un păr din capul lui nu avea voie să fie atins. Era la adăpost. Nu avea să tragă nădejde că va fi săpat, ci era sigur de scăpare. Era în cetate şi atât era de ajuns, înainte de a ajunge acolo, va fi avut lupte grele în suflet, multe îndoieli şi temeri. Fugea doar ca să-şi scape viaţa. Dar de îndată ce trecuse porţile apărătoare, era sigur şi se ştia scăpat. Nu ne-am putea închipui pe ucigaşul fără voie oprindu-se pe drum şi culegând flori. „Flori! ar fi zis el, asta-mi trebuie acum, să culeg flori? Viaţa îmi e în joc. Fug să-mi scap viaţa. Ce s-ar întâmpla dacă ar veni răzbunătorul sângelui şi m-ar găsi culegând flori? Nu, nu; cetatea este ţinta mea acum. Nimic nu mă poate opri în loc. Vreau să scap”. Dar odată în cetate, era scăpat, şi ştia ca e scăpat. Prin ce? Prin simţirile sale? Prin încercările sale? Nu, ci numai prin Cuvântul tui Dumnezeu. Fără îndoială că avea simţiri şi încercări şi acestea erau şi mai scumpe pentru el, în urma luptelor prin care trecuse. Dar nu ele alcătuiau temelia odihnei şi păcii lui. Se ştia sigur din pricina Cuvântului lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu îl izbăvise şi Cuvântul lui Dumnezeu îi dădea siguranţa deplină.

Nu cred că un ucigaş fără voie ar fi vorbit în lăuntrul zidurilor cetăţii de scăpare, cum vorbesc astăzi mulţi credincioşi cu privire la siguranţa mântuirii lor. El nici nu s-ar fi gândit să pună la îndoiala siguranţa izbăvirii Sale. Dacă l-ar fi întrebat cineva: Eşti sigur de izbăvirea ta? El ar fi întrebat la rându-i cu mirare: Sigur? Dar s-ar putea oare altfel? Nu mă găsesc eu în cetatea de scăpare? Nu şi a dat oare. Domnul, Dumnezeul nostru, Cuvântul Său chezăşie, pentru ca „oricine va fugi acolo, să-şi scape viaţa?” Da, slavă Domnului, sunt pe deplin sigur. Pot să stau în linişte deplină pe acest loc binecuvântat şi să laud pe Dumnezeul nostru pentru bunătatea mare, cu care mi-a pregătit un loc de scăpare”.

Poate oare şi cititorul să vorbească la fel cu privire la siguranţa lui în Cristos? Este el scăpat, şi ştie el acest lucru? Dacă nu, Duhul Domnului să trezească în inima lui cu putere vie împrejurarea cu ucigaşul fără voie între zidurile cetăţii de scăpare. Dea Domnul ca el să cunoască mângâierea tare, care este partea sigura şi hotărâtă de Dumnezeu a acelora, care au apucat „nădejdea care le era pusă înainte” (Evrei 6:18).

Cercetând însă mai departe capitolul nostru, găsim că nu-i vorba numai de siguranţa ucigaşului fără voie când se pomeneşte despre cetăţile de scăpare, ci se avea în vedere şi slava lui Dumnezeu, curăţenia ţării şi cinstea stăpânirii Sale morale. Dacă lucrurile acestea ar fi fost atinse, şi siguranţa ar fi stat în cumpănă. Acest adevăr însemnat se întâlneşte în tot cursul istoriei stăpânirii morale a lui Dumnezeu în legătură cu omul. Binecuvântarea omului şi slava lui Dumnezeu sunt strâns legate între ele şi amândouă sunt aşezate pe aceeaşi temelie: pe Cristos şi pe lucrarea scumpa a Lui.

În aceste versete vedem că cinstea lui Dumnezeu şi drepturile stăpânirii sale morale trebuiau păstrate atât în harul faţă de ucigaşul fără voie, cât şi în judecata faţă de ucigaşul vinovat. Pentru acela, care omorâse un om fără să vrea, era milă, dar ucigaşul cu voie era vinovat şi era lovit de osânda aspră a unei dreptăţi neînduplecate. Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere adevărul însemnat al stăpânirii morale a lui Dumnezeu. Îl întâlnim pretutindeni şi recunoaşterea mai deplină a lui ne-ar izbăvi de toate părerile greşite pe care le-am avea despre Dumnezeu. Să privim de pildă cuvintele: „Să n-ai milă de el”. Cine le-a rostit? Domnul. Cine le-a scris? Duhul Sfânt. Ce arată ele? O judecată aspră asupra nelegiuirii. Fiecare ar trebui să se ferească să se joace cu astfel de lucruri, iar credincioşii să fugă de toate închipuirile proaste asupra lucrurilor, care trec dincolo de puterea lor de înţelegere. O simţire greşită e de obicei în legătură cu necredinţa cea mai tare, care pune la îndoială hotărârile stăpânirii morale a lui Dumnezeu. Acest lucru este foarte însemnat. Răufăcătorul trebuie să se aştepte la judecată sigură a unui Dumnezeu, care urăşte păcatul. Dacă un ucigaş cu voia vinovat ar fi voit să se folosească de măsura pe care o luase Dumnezeu pentru ucigaşul fără voie şi deci nevinovat, ar fi fost prins de mâna dreptăţii şi omorât fără milă. Aşa a fost stăpânirea morală a lui Dumnezeu în vechime, la Israel şi tot aşa se va descoperi într-o zi, care se apropie cu grabă. Astăzi Dumnezeu se poartă cu lumea cu îndurare îndelung răbdătoare. E încă ziua mântuirii, ziua primirii. Dar ziua răzbunării este aproape. Bine ar fi, ca fiecare, în ioc să pună la îndoială dreptatea lui Dumnezeu cu privire la răufăcători, să-şi caute scăparea la Mântuitorul, care a murit pe cruce, ca să ne izbăvească de chinurile veşnice ale iadului (Cu privire la alte amănunte asupra cetăţilor de scăpare, îndreptam pe cititor să citească „Gânduri asupra cărţii Numeri” se află la tipografia „Naţionala”, str. Bursei 1, Bucureşti).

În versetul 14 găsim o dovadă frumoasă despre grija lui Dumnezeu pentru poporul Său precum şi interesul plin de îndurare, pe care-l are pentru orice-l priveşte în chip mijlocit sau nemijlocit. „Să nu muţi hotarele aproapelui tău, puse de strămoşii tăi, în moştenirea pe care vei avea-o în ţara pe care ţi-o dă în stăpânire Domnul, Dumnezeul tău”(Deuteronom 19:4).

Daca privim locui acesta în înţelesul lui după slovă, ne arată inima iubitoare a lui Dumnezeu şi cum se îngrijea El de toate împrejurările poporului Său iubit. Nu numai că dăduse lui Israel ţara, ci arătase fiecărei seminţii şi fiecărui neam partea sa, bine hotărâtă, aşa că nu puteau sa se întâmple încurcături şi nu era nici o pricină, care să dea naştere la neînţelegeri cu privire la hotar sau avere. Fiecare era, ca să zicem aşa, un arendaş al Dumnezeului lui Israel, care cunoştea amănunţit partea fiecăruia, al cărui ochi veghea asupra ei şi a cărui mână o apăra de orice năvălitor. Fiecare putea deci să locuiască în pace lângă via şi lângă smochinul său şi să se bucure de partea, hotărâtă lui de Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov.

Dar locul acesta mai are şi un înţeles duhovnicesc. Na sunt oare pentru biserica lui Dumnezeu şi pentru fiecare mădular în parte pietre de hotar, duhovniceşti, care înseamnă foarte limpede hotarele moştenirii noastre cereşti şi care au fost aşezate de mult de apostolii Domnului şi

Mântuitorului nostru Isus Cristos? De bună seamă că da. Iar ochiul lui Dumnezeu veghează asupra lor şi El nu va lăsa nepedepsită o mutare a lor. Dar nu mai stăruim aici asupra întrebării, care sunt acele pietre de hotar, deoarece am încercat să facem acest lucru în volumul întâi din „Gânduri asupra Deuteronomului". Fiecare creştin să fie numai hotărât în ce priveşte răspunsul sau faţă de aceia, care mută pietrele de hotar ale bisericii lui Dumnezeu, apărându-se cu vorbele: înaintare şi creştere, şi în loc să ne dea învăţătura scumpă a lui Hristos şi a apostolilor săi, ne vin cu aşa zisa lumină a ştiinţei şi cu izvoarele de ajutor ale filosofiei. N-avem nevoie de ei. Noi avem pe Cristos şi Cuvântul Lui. Ce i s-ar mai putea adăuga? Mai avem oare nevoie de înaintarea şi de creşterea omenească, dacă avem ceea ce „a fost de la început?" Ce poate face ştiinţa sau filosofia pentru aceia, care au „adevărul întreg?" Fără îndoială că ar trebui să înaintăm în cunoaşterea lui Cristos şi să năzuim să ne întruchipăm tot mai mult viaţa lui Hristos în viaţa noastră zilnică, dar pentru aceasta nu ne poate folosi nimic ştiinţa şi filosofia.

Din versetele de la urmă ale capitolului nostru vedem cum urăşte Dumnezeu pe martorii mincinoşi. Deşi nu suntem sub lege, totuşi, lucrul acesta ne arată cât de urât este în faţa lui Dumnezeu şi astăzi un martor mincinos. Ba, cu cât pătrundem mai adânc în harul, în care stăm, cu atât ne vom feri mai mult de mărturia mincinoasă, de ocară şi de vorbă rea.

Am mai vorbit despre aceasta. Putem vedea ce însemnat este acest adevăr din faptul că nu numai Moise stăruieşte asupra lui mereu, ci şi Domnul Isus şi Duhul Sfânt prin apostolul Pavel. Un martor nu-i de ajuns: trebuie doi sau trei. Noi, în înţelepciunea noastră, ne-am putea închipui că un martor vrednic de încredere e de ajuns. Dar să nu uităm că Dumnezeu e mai înţelept decât noi, şi ca datoria şi scăparea noastră este să ne ţinem în totul de Cuvântul Lui care nu poate greşi.

Capitolul acesta minunat ne înfăţişează pe Domnul ca războinic, luptând împotriva vrăjmaşilor lui Israel. Mulţi nu pot pricepe, cum se poate, ca o Fiinţă atât de bună să se arate în acest fel. Dar greutatea este numai din pricină că nu se face deosebirea între feluritele economii (Vezi nota despre „economii" în Gânduri asupra Leviticului). Pentru Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov e tot atât de potrivit să se lupte cu vrăjmaşii săi, pe cât de potrivit este pentru Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, să-i ierte. Şi întrucât felul de a se purta al lui Dumnezeu este pilda, după care trebuia sa-şi rânduiască purtarea poporul Său, de aceea era potrivit pentru Israel sa-şi nimicească vrăjmaşii, după cum pentru noi e potrivit să-i iubim, să ne rugam pentru ei şi să le facem bine.

Dacă s-ar lua mai mult în seamă acest adevăr, s-ar înlătura multe neînţelegeri şi ciorovăieli zadarnice. Fără îndoială că pentru Biserica lui Dumnezeu e rău să pună mâna pe sabie, ca să facă război. Oricine citeşte Noul Testament, fără o judecată făcută dinainte, va înţelege acest lucru foarte uşor. Domnul a spus lui Petru: „Vâră-ţi sabia în teacă, căci toţi cei ce scot sabia, vor pieri de sabie". Iar în alt loc din Evanghelie citim: „Isus a zis lui Petru: „Bagă-ţi sabia în teaca. Nu voi bea oare paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl sa-l beau?" Mai târziu, Isus. spune lui Pilat: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat", lucrul acesta ar fi fost atunci la locul lui – „... dar acum, împărăţia Mea nu este de aici – şi de aceea ar fi fost greşit din partea slujitorilor, să fi încercat să scape pe Domnul lor cu sila.

Toate acestea sunt atât de limpezi, că nu trebuie decât să întrebăm: „Cum citeşti?" Iubitul nostru Domn nu s-a luptat, ci s-a supus cu răbdare tuturor batjocurilor şi tuturor schingiuirilor, şi făcând acest lucru, ne-a lăsat o pildă, ca să mergem pe urmele Lui. Ce bine ar fi dacă ne-am pune totdeauna întrebarea: „Ce-ar face Isus în locul meu?" Atunci n-am fi niciodată în îndoială cu privire la întrebarea aceasta ca şi la mii de alte întrebări.

Tot atât de limpede este în privinţa aceasta şi învăţătura Duhului Sfânt: „Prea iubiţilor, nu vă răzbunaţi singuri, ci lăsaţi să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti", zice Domnul. Dimpotrivă: dacă îi este foame vrăjmaşului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea, căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinşi pe capul lui." Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine" (Rom. 12:19-21).

Acestea sunt îndrumările potrivite pentru biserica lui Dumnezeu, adevărurile acelei împărăţii cereşti, din care fac parte toţi creştinii adevăraţi. Dar aveau ele tărie şi în vechime, la poporul Israel? De bună-seamă că nu. Să ne închipuim numai că Iosua s-ar fi purtat cu Canaaniţii potrivit celor spuse în Romani 12:1. O astfel de purtare ar fi fost tot atât de greşită atunci cum ar fi azi, dacă am lucra după îndrumările din Deuteronom 20. De ce această deosebire? Fiindcă, în zilele lui Iosua, Dumnezeu lucra după dreptate, pe când astăzi lucrează în har nemărginit.

Cât priveşte lumea, nu ne putem aştepta ca ea că lucreze pe temeiul harului. Încercarea de a amesteca temeiurile harului cu legile popoarelor, sau duhul Noului Testament cu sistemele politice ale lumii, ar aduce fără îndoială încurcătură în societatea omenească. Şi tocmai în această privinţă au greşit mulţi oameni cumsecade şi cu gânduri bune, încercând să facă pe neamurile lumii să primească un temei, care ar fi avut ca urmare nimicirea vieţii lor naţionale. Căci n-a sosit încă vremea, când popoarele să nu se lupte între ele şi să facă din săbii pluguri de arat şi din suliţă, seceri. Că va veni, când acest pământ, care suspină, va fi plin de cunoaşterea lui Dumnezeu, cum e plină marea de apă. Dar, dacă am cere astăzi popoarelor să se poarte după temeiurile harului, să nu mai facă război, ar fi ca şi cum le-am spune: încetaţi de a mai trăi! Noi, ca creştini, nu suntem chemaţi să facem rânduială în lume, ci să trecem prin ea ca nişte străini şi călători. Domnul Isus n-a venit în lume ca s-o pună în rânduiala, ci ca să caute şi să scape ce era pierdut. În curând va veni din nou şi atunci va face dreptate şi rânduiala. El îşi va primi puterea şi stăpânirea, va judeca lumea, va înlătura toate relele din împărăţia Sa şi va nimici pe toţi cei ce fac răul. Atunci împărăţiile pământului acestuia vor ajunge împărăţiile Lui. Dar, până atunci, trebuie să aşteptăm, şi să lăsăm lumea să-şi vadă de mersul ei.

Israel însă a fost chemat să poarte războaiele Domnului. Odată cu intrarea lui în ţara Canaanului a început războiul cu locuitorii osândiţi ai acestei tari, şi anume un război fără cruţare. „Dar în cetăţile popoarelor acestora, a căror ţară ţi-o dă ca moştenire Domnul, Dumnezeului tău, să nu laşi cu viaţă nimic care suflă". Aceasta era porunca hotărâtă şi lămurită a Domnului. Sămânţa lui Avraam n-avea numai să stăpânească ţara Canaanului, ci trebuia să fie şi unealta lui Dumnezeu pentru împlinirea judecăţii drepte asupra locuitorilor vinovaţi, ale căror păcate se ridicaseră până la cer. Pentru Israel era o cinste mare aceasta, şi nu s-a dovedit vrednic de ea, deoarece n-a împlinit pe de-a-ntregul porunca dată. Au lăsat să trăiască pe mulţi dintre aceia, pe care ar fi trebuit să-i omoare şi tocmai cei pe care i-au cruţat, au ajuns uneltele stricăciunii lor de mai târziu, întrucât prin ei au fost îndrumaţi să săvârşească aceleaşi păcate, care stârniseră judecata dumnezeiască.

Să cercetăm însuşirile cerute unui războinic al Domnului. Vom găsi în partea aceasta învăţături scumpe cu privire la lupta duhovnicească, la care suntem chemaţi. Înainte de a porni la luptă, preotul şi mai marele oştirii trebuia să vorbească poporului. Rânduiala aceasta este foarte

frumoasă. Preotul avea să aducă aminte poporului de binecuvântările sale înalte, iar mai marii să-i să vorbească despre răspunderea lui sfântă. Rânduiala dumnezeiască este aici aceasta: întâi binecuvântările şi apoi răspunderea. „Preotul să vină şi să vorbească poporului: „La apropierea luptei, preotul să vină şi să vorbească poporului. Să le spună: „Ascultă, Israele! Voi astăzi sunteţi aproape de luptă împotriva vrăjmaşilor voştri. Să nu vi se tulbure inima, fiţi fără teamă, nu vă înspăimântaţi, nu vă îngroziţi înaintea lor. Căci Domnul, Dumnezeul vostru, merge cu voi, ca să bată pe vrăjmaşii voştri, ca să vă mântuiască” (Deuteronom 20:2-4).

Ce cuvinte pline de îmbărbătare! Bine socotite, ca să izgonească toată frica şi lipsa de curaj şi să umple inima cea mai fricoasă cu bărbăţie şi încredere. Preotul înfăţişa harul lui Dumnezeu. Prin slujba lui curgea belşug de mângâiere bogată din inima lui Dumnezeu către fiecare războinic. Cuvintele lui plăcute erau spuse, ca să oţelească la luptă braţul cel mai slab. El îi încredinţa că Dumnezeu va fi cu ei: Aşa dar, nu mai era nici o îndoială, nici o condiţie nu mai era „dacă” şi „însă”. Domnul era cu ei şi atât era de ajuns. Chiar dacă vrăjmaşii lor ar fi fost mulţi, sau puţini, tari sau slabi, n-avea a face. În faţa Domnului oştirilor, a Domnului oştirii lui Israel, vrăjmaşii erau ca pleava în faţa vântului.

Dar şi mai marele oştirii trebuia ascultat, ca şi preotul. Oricine vroia să lupte în rândurile izraeliţilor, avea nevoie de două lucruri: de o inimă slobodă de lucrurile fireşti şi pământeşti, şi de o încredere puternică în Dumnezeu. „Nici un ostaş nu se încurcă în treburile vieţii, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste”. Dar între a se ţinea de treburile vieţii şi a se încurca cu ele, este o deosebire. Un israelit putea să aibă o casă, o vie şi o femeie şi totuşi să fie un războinic bun. Lucrurile acestea nu erau o piedică, dar ajungeau o piedică, dacă le avea în nişte împrejurări, care puteau să-i încurce inima.

Lucrul acesta trebuie luat în seama. Noi suntem chemaţi, în calitate de creştini, să ducem o luptă duhovnicească neîncetată pentru ca să ne cucerim fiecare palmă de loc din locurile cereşti. Ce erau Canaaniţii pentru Israel, sunt pentru noi puterile duhovniceşti ale răului din locurile cereşti. Noi nu trebuie să luptam pentru dobândirea vieţii veşnice, căci pe aceasta o avem înainte de luptă, ca pe un dar slobod din partea lui Dumnezeu. Nici nu suntem chemaţi să luptăm pentru mântuirea noastră, căci suntem mântuiţi înainte de începerea luptei. Trebuie să înţelegem însă, cu cine şi pentru ce luptăm. Rostul luptei noastre este să ne înfăptuim mersul nostru ceresc şi să-l păstrăm zi cu zi în mijlocul împrejurărilor vieţii omeneşti. Vrăjmaşii noştri sunt, după cum am mai spus, puterile duhovniceşti rele, cărora li-i îngăduit în timpurile de fată să stea în locurile cereşti. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui”, cum a luptat Israel în Canaan, „ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii din locurile cereşti” (Efeseni 6:12).

Ce trebuie deci să facem, ca să ducem această luptă? Trebuie oare să ne părăsim îndeletnicirea noastră pământeasca? Să rupem legăturile întemeiate pe fire şi întărite de Dumnezeu şi să fim sihastri, pustnici? Deloc! Dacă un creştin ar face acest lucru, ar da dovadă, că nu-şi pricepe chemarea de „oştean al lui Cristos”. Datoria noastră este să lucram cu mâinile noastre, ca să avem ce să dam celui nevoiaş. Şi nu numai atâta, dar găsim în Noul Testament îndrumările cele mai amănunţite cu privire la feluritele noastre legături, pe care însuşi Dumnezeu le-a aşezat şi pe care a pus pecetea învoirii Sale. Îndeletnicirea noastră pământească şi legăturile noastre pământeşti nu sunt o piedică pentru lupta duhovnicească plină de izbândă.

Ce-i trebuie oare unul războinic creştin? Întâi: inima să nu-i încurce în aceste lucruri fireşti şi pământeşti, şi al doilea: să fie plin de încredere în Dumnezeu; pentru aceasta îi trebuie toata armătura lui Dumnezeu. „De aceea, luaţi toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea, şi să rămâneţi în picioare, după ce veţi fi biruit totul. Staţi gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcaţi cu platoşa neprihănirii, având picioarele încălţate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora luaţi scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău. Luaţi şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceţi în toată vremea prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta, cu toată stăruinţa, şi rugăciune pentru toţi sfinţii” (Efeseni 6:13-18).

Duhul Sfânt ne arată în Efeseni 6:13-18, ce ne trebuie pentru o luptă plină de izbânda. „Adevărul” trebuie sa stăpânească omul nostru lăuntric; viaţa noastră să se deosebească prin „sfinţenie” practica adevărată; obiceiurile şi drumurile noastre să aibă întipărite pe ele „pacea” evangheliei; să fim acoperiţi cu scutul „credinţei” sălaşul mintii, capul, să fie apărat de siguranţa deplină a „mântuirii” şi, în sfârşit, inima să fie sprijinită şi întărită prin rugăciunea stăruitoare şi îndrumată să facă mijlocire pentru toţi sfinţii, mai ales pentru lucrătorii şi lucrul Domnului. Iată ce se cere ca Israelul duhovnicesc al lui Dumnezeu să biruie puterile duhovniceşti ale răutăţii din lucrurile cereşti.

Sfârşitul capitolului nostru cuprinde adevărurile, care trebuiau să călăuzească pe Israel în război. Ei aveau să facă deosebire între oraşele mai depărtate şi între oraşele celor şapte neamuri osândite. Pe cele dintâi trebuiau să le îmbie cu pacea, iar cu cele de la urmă n-aveau să stea de loc de vorba.

Israel n-avea să omoare şi să nimicească fără nici o socoteală. Daca vreun oraş era gata să primească pacea, trebuia să plătească bir poporului Israel. Dacă nu primea pacea, avea să fie cruţat, tot ce putea fi folosit în vreun fel oarecare.

Sunt lucruri fireşti şi pământeşti, care pot fi folosite pentru Dumnezeu fiind sfinţite prin Cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune. Suntem îndemnaţi, să ne facem prieteni cu mamona al nelegiuirii pentru ca, atunci când ne va veni sfârşitul, să fim primiţi în corturile veşnice. Aceasta vrea să spună, că un creştin trebuie să folosească bine şi cu credinţă bunurile lumii acesteia, pe care le are şi să le pună în slujba lui Cristos pentru binele săracilor şi pentru lucrul Domnului. În felul acesta, bogăţiile acelea vor aduce rod bogat pentru împărăţia Domnului nostru Isus Cristos, în loc să se strice în mâinile lui sau să se aşeze ca o rugină în sufletul lui. Cuvintele din Luca 16:9: „Ca să va primească în corturile veşnice”, înseamnă doar că ce am cheltuit pentru Cristos va fi răsplătit în ziua aceea. Chiar un pahar cu apă rece dat în Numele Lui îşi va avea răsplata în împărăţia Lut vecinica. O, de am cheltui cât mai mult pentru El.

Mulţi găsesc, în locul pomenit mai sus (Luca 16:9), greutăţi, dar învăţătura cuprinsă în el este pe atât de limpede pe cât e de practică. În 1 Timotei 6, găsim o îndrumare asemănătoare: „îndeamnă pe bogaţii lumii acesteia să nu se îngâmfe şi să nu-şi pună nădejdea în bogăţii nestatornice, ci să-şi pună nădejdea în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belşug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, cu inimă largă, aşa ca să-şi strângă pentru viitor o comoară aşezata pe o temelie tare, pentru că sa capete adevărata viaţă (Viaţa adevărată este o viaţă pentru Cristos, o viaţă în lumina veşniciei, o folosire a tot ce avem, spre slava lui Dumnezeu şi în vederea locuinţelor veşnice. Aceasta, şi numai aceasta, este adevărata viaţă.). Şi lucrul cel mai mic, pe care l-am dat pentru Cristos, va fi amintit în ziua aceia. Deşi imboldul nostru n-ar trebui să fie acest gând, el ne poate totuşi îmbărbăta, să punem în slujba Domnului şi Mântuitorului nostru tot ce avem.

versetele de la sfârşitul capitolului nostru ne arată cum Dumnezeu are grijă şi de lucrurile cele mai mici şi ia seama ca nimic să nu se piardă.

”Nimic să nu se piardă”, este Cuvântul Domnului pentru noi. Ar trebui să ne ferim de orice risipă şi să nu aruncăm nimic din ce ar putea fi de folos pentru oameni. Cei ce sunt în slujba altora, ar trebui să ia bine seama la îndemnul acesta. E grozav să vezi câteodată cum se risipeşte şi se iroseşte mâncarea omenească. Multe sunt aruncate la coş care ar putea fi un foarte bun praznic pentru o familie nevoiaşă. Dacă o slugă creştină va citi aceste rânduri, o rugăm sau îl rugăm să nu risipească nimic. Ochiul Domnului este asupra noastră. Să căutăm să-i fim plăcuţi în toate.

Cele dintâi 9 versete ale capitolului 21 trebuie să le cercetam cu toată luarea aminte, căci sunt foarte interesante. S-a făcut un păcat, s-a găsit un om omorât în ţară, însă nimeni nu ştie ceva despre această întâmplare, nici dacă e vorba de o ucidere de sine sau de omor săvârşit de altul şi nici cine a săvârşit fapta. Nu se poate şti, şi totuşi e un fapt, care nu poate fi tăgăduit. O vină de sânge întinează ţara Domnului şi omul nu ştie ce să facă în faţa ei. Ce e de făcut? Slava lui Dumnezeu şi curăţenia ţării Lui trebuiesc păstrată. El cunoaşte totul şi El singur ştie ce e de făcut. Şi cu adevărat, felul Lui de a lucra este plin de învăţătură.

Mai întâi, vin la locul întâmplării bătrânii şi judecătorii. Drepturile adevărului şi ale dreptăţii trebuiesc luate în socoteală. Dreptatea şi judeca trebuiesc păstrate. Păcatul trebuie judecat înainte de a se putea ierta păcatele, sau de a fi socotit nevinovat un păcătos. Dreptatea lui Dumnezeu trebuie împăcată în totul, scaunul Lui de domnie trebuie răzbunat şi Numele Lui proslăvit, înainte de a vorbi glasul îndurării. Slavă Domnului ca e aşa! Ce adevăr minunat pentru toţi aceia care se recunosc ca păcătoşi! Dumnezeu a fost proslăvit cu privire la păcat şi poate să ierte şi să pună într-o stare după voia Sa pe păcătos, neatingându-se de dreptate.

În locul acesta ni se înfăţişează deci fără îndoială marele adevăr de temelie al mântuirii, dar el are în vedere mai ales viitorul lui Israel. Moartea lui Cristos se arată aici în amândouă laturile el şi anume ea arată vina omului şi harul lui Dumnezeu. Pacea dintâi o vedem la cel omorât, care a fost găsit pe câmp, iar pe al doilea la viţeaua, care a fost ucisa în pârău. Bătrânii şi judecătorii află întâi oraşul din care e de felul său cel omorât, şi nimic nu e în stare să scape acel oraş, decât sângele unei jertfe fără cusur. Sângele Aceluia, care a fost omorât în oraşul vinovat, Ierusalim, sângele lui Isus.

Cititorul va băga de seamă, că din clipa când s-au împlinit cerinţele dreptăţii prin moartea jertfei, vine pe locul întâmplării încă cineva: preoţii, fiii lui Levi, trebuie să se apropie: ei înfăţişează harul, care lucrează pe temeiul dreptăţii. Preoţii sunt aducătorii harului, după cum judecătorii sunt păzitorii dreptăţii. De abia, după ce s-a vărsat sângele, pot să se apropie slujitorii harului. „Atunci să se apropie preoţii, fiii lui Levi; căci pe ei i-a ales Domnul, Dumnezeul tău, ca să-i slujească şi să binecuvinteze Numele Domnului şi ei trebuie să hotărască în orice ceartă şi în orice rănire. „Toate trebuiesc rânduite potrivit temeiului minunat şi veşnic al harului, care domneşte prin dreptate.

Se apropie vremea când Dumnezeu va lucra astfel cu Israel. Cercetând orânduirile acestei cărţi, nu trebuie sa pierdem din vedere înţelesul lor cel mai apropiat. Fără îndoială, că aceste rânduieli cuprind învăţături scumpe şi pentru noi, dar nu putem înţelege şi preţul acestei învăţături decât când cunoaştem înţelesul dintâi şi adevărat al rânduielilor acestora. Cât de scump şi plin de mângâiere este, de pildă, faptul, că în orice ceartă şi în orice rănire trebuie să se lucreze cum spune slujitorul harului scump, atât pentru Israel când se va pocăi în viitor, cât şi astăzi, pentru orice suflet, care se pocăieşte!

Toţi bătrânii din cetatea cea mai apropiată de trupul mort să-şi spele mâinile pe viţeaua, căreia iau tăiat capul în vale. (Ce frumos înfăţişează această „vale” ce a fost toată lumea, dar mai ales ţara lui Israel pentru Domnul şi Mântuitorul nostru! Cu adevărat, ea a fost pentru El un loc de înjosire adâncă, un pământ care n-a fost niciodată arat şi nici semănat. Dar prin moartea, pe care a suferit-o acolo, El a pregătit pământului acesta şi ţara lui Israel pentru un seceriş bogat de binecuvântare pentru împărăţia de o mie de ani, spre lauda iubirii Lui izbăvitoare. De pe scaunul de domnie al slavei Sale din ceruri, El poate acuma să-şi arunce în urmă privirea (şi împreună cu El şi noi în duh) asupra acelui loc pustiu şi întunecat, pe care a fost săvârşită lucrarea, care alcătuieşte temelia nezguduită a slavei lui Dumnezeu, a binecuvântării Bisericii, a întoarcerii depline a lui Israel, a bucuriei multor neamuri şi, în sfârşit, a izbăvirii minunate a acestei zidiri care suspină.). „Îmi spăl mâinile în nevinovăţie, şi aşa înconjor altarul Tău, Doamne” (Psalmul 26:6). Numai acolo, unde sângele ispăşirii a ispăşit pentru totdeauna păcatul nostru, ne putem spăla mâinile. „Şi, luând cuvântul, să zică: „Mâinile noastre n-au vărsat sângele acesta şi ochii noştri nu l-au văzut vărsându-se, iartă, Doamne, pe poporul Tău Israel, pe care L-ai răscumpărat; nu pune sângele nevinovat în socoteala poporului Tău, Israel. Şi sângele acela nu-i va fi pus în socoteală.”

„Tată, iartă-le, căci nu ştiu ce fac”. „Dumnezeu v-a trimes întâi vouă pe robul Sau, atunci când L-a înviat, ca să vă binecuvinteze şi să depărteze pe fiecare dintre voi de la răutăţi”. Aşa dar întreg Israelul va fi mântuit şi binecuvântat odată potrivit planurilor veşnice ale lui Dumnezeu şi în puterea făgăduinţei şi a jurământului, pe care la jurat lui Avraam, şi care a fost întărit pe vecie prin sângele scump al lui Cristos.

Versetele 10-17 privesc mai ales pe Israel şi anume legăturile lui cu Dumnezeu. Nu vom vorbi mai mult despre acest adevăr, Cititorul va găsi în prooroci multe locuri, în legătură cu cele spuse şi în care Duhul Sfânt se îndreaptă spre cugetul poporului în chipul cel mai mişcător, şi-i aduce aminte de legătura minunată, în care l-a pus Domnul cu Sine şi în privinţa căreia Israel a greşit atât de trist. Israel s-a purtat cu Domnul ca o femeie necredincioasă bărbatului el, şi din această pricină a fost pus deoparte. Dar se apropie vremea, când acest popor lepădat de multă vreme, dar neuitat, nu numai că va fi adus înapoi în ţară, dar va primi şi binecuvântări, minunăţii şi o slavă pe care nu le-a cunoscut niciodată. Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere acest adevăr. El străbate ca un fir strălucitor de aur toţi proorocii, de la Isaia până la Maleahi, iar Noul Testament duce mai departe acest fir plăcut. Iată de pildă un loc din o sută. „De dragostea Sionului nu voi tăcea, de dragostea Ierusalimului nu voi înceta, până nu se va arăta mântuirea lui, lumina soarelui şi izbăvirea lui, ca o făclie, care s-aprinde. Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta, şi toţi împăraţii slava ta şi-ţi vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului. Vei fi o cunună strălucitoare în mâna Domnului, o legătură împărătească în mâna Dumnezeului tău. Nu te vor mai numi Părăsită, şi nu-ţi vor mai numi pământul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea”, şi ţara ta o vor numi „Măritată” căci Domnul Îşi pune plăcerea în tine, şi ţara ta se va mărita iarăşi. Cum se uneşte un tânăr cu o fecioară, aşa se vor uni fiii tăi cu tine şi cum se bucură mirele de mireasa lui, aşa se va bucura Dumnezeul tău de tine” „Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus nişte străjeri, care nu vor tăcea niciodată, nici zi, nici noapte! Voi care aduceţi aminte Domnului de el, nu vă odihniţi de loc! Şi nu-I daţi răgaz, până nu va aşeza din nou Ierusalimul, şi-l va face o laudă pe pământ. Domnul a jurat pe dreapta Lui şi pe braţul Lui cel puternic, zicând: „Nu voi mai da grâul tău hrană vrăjmaşilor tăi, şi fiii străinului nu vor mai bea vinul tău, pentru care tu te-ai ostenit. Ci cei ce vor strânge grâul, aceia îl vor mânca şi vor lăuda pe Domnul, şi cei ce vor face vinul, aceia

îl vor bea în curţile locaşului Meu cel sfânt.” „Treceţi, treceţi pe porţi! Pregătiţi o cale poporului! Croiţi, croiţi drum, daţi pietrele la o parte! Ridicaţi un steag peste popoare! Iată ce vesteşte Domnul până la marginile pământului: „Spuneţi fiicei Sionului: „Iată, Mântuitorul tău vine; iată, plata este cu El, şi răsplătirile merg înaintea Lui.” Ei vor fi numiţi: „Popor sfânt, Răscumpăraţi ai Domnului.” Iar pe tine, te vor numi: „Cetate căutată şi nepărăsită” (Isaia 62). A încerca să iei acest loc pentru biserica creştină, fie pe pământ fie în ceruri, înseamnă a suci Cuvântul lui Dumnezeu şi a da o tâlcuire cu totul împotriva Scripturii. Locul acesta are în vedere numai Sionul după slovă, Ierusalimul adevărat şi ţara după slovă a lui Israel. Locul bisericii pe pământ este al unei fecioare, nu al unei femei măritate. Nunta ei va avea loc în ceruri (Apoc. 19:7-8). Locul de mai sus nu se potriveşte deloc la biserică. Partea următoare ne arată pe Israel din alt punct de vedere. Citim acolo despre „un fiu neascultător şi îndărătnic”, imaginea potrivită a unui neam căzut de la credinţa, care nu mai are iertare. „Dacă un om are un fiu neascultător şi îndărătnic, care n-ascultă nici de glasul tatălui său, nici de glasul mamei lui, şi nu-i ascultă nici chiar după ce l-au pedepsit, tatăl şi mama să-l ia, şi să-l ducă la bătrânii cetăţii lui şi la poarta locului în care locuieşte. Să spună bătrânilor cetăţii lui: „Iată, fiul nostru este neascultător şi îndărătnic, n-ascultă de glasul nostru, şi este lacom şi beţiv.” Şi toţi oamenii din cetatea lui să-l ucidă cu pietre, şi să moară. Astfel să curăţi răul din mijlocul tău, pentru ca tot Israelul s-audă şi să se teamă.” (verset 18-21). Atragem aici luarea aminte a cititorului asupra deosebirii interesante dintre felul de a lucra al legii şi al stăpânirii dumnezeieşti, cu privire la fiul încăpăţânat şi asupra pildei despre fiul cel pierdut din Luca 15. Nu este oare minunat, că unul şi acelaşi Dumnezeu vorbeşte în Deuteronom 21 şi în Luca 15? Cât de deosebită este vorbirea! Cât de deosebit felul de a lucra! Legea cere ca tatăl să prindă pe fiul său şi să-l dea pe seama bătrânilor cetăţii, ca să fie omorât cu pietre. Harul însă face pe tată să iasă înaintea fiului care se întoarce, îl îmbrăţişează şi-l săruta. Il îmbracă în haina cea mai aleasa, îi pune un inel în deget şi-l încalţă cu ghete. Pune să se taie viţelul cel îngrăşat şi toată casa e plină de bucurie şi veselie.

Ce deosebire! În Deuteronom 21 vedem mâna lui Dumnezeu împlinind asupra fiului îndărătnic judecata printr-o stăpânire dreaptă, iar în Luca 15 vedem într-o gingăşie mişcătoare inima lui Dumnezeu faţă de bietul om gata sa se pocăiască, dându-i încredinţarea că El însuşi are cea mai mare bucurie pentru întoarcerea lui. Pe cel încăpăţânat îl lovesc pietrele judecăţii. Cel gata să se pocăiască, dacă se întoarce, primeşte sărutarea dragostei.

Să ne mai aruncăm o privire asupra versetelor de la urmă ale capitolului nostru, despre care vorbeşte apostolul în capitolul 3 al epistolei către Galateni. „Cristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se blestem pentru noi – fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn”.

Vorbirea aceasta este deosebit de interesantă şi de scumpă, nu numai că ne face să înţelegem harul scump al Domnului şi Mântuitorului nostru, care s-a făcut blestem pentru noi, ca să vina asupra noastră, a păcătoşilor dintre neamuri, binecuvântarea lui Avraam, ci şi pentru că ne arată, cum Duhul Sfânt îşi pune pecetea asupra scrierilor lui Moise şi mai ales asupra cărţii Deuteronom. Unul şi acelaşi Duh străbate toate scrierile Vechiului şi Noului Testament.

Deşi acest capitol n-are nevoie de multe lămuriri, cuprinde totuşi pentru noi două învăţături foarte însemnate şi practice. Rânduielile şi legiuirile înşirate aici ne dau întâi o dovadă puternică despre stricăciunea inimii omeneşti. Ele ne arata ce-i omul în stare sa facă, dacă rămâne pe seama sa. Citind această parte, poate că ne-am simţi ispitiţi de înţelepciunea noastră închipuită să întrebăm: Pentru ce s-au scris astfel de cuvinte? Oare chiar Duhul Sfânt le-a insuflat? Ce preţ au ele pentru noi?

Răspunsul nostru este: Toate aceste locuri, pe care ne-am aştepta foarte puţin să le găsim în Scriptura, ne învaţă, în felul lor, care este starea noastră morală din fire şi în ce adâncimi de stricăciune suntem în stare să cădem. Nu este oare o astfel de învăţătură destul de însemnată? Nu-i bine să avem o oglindă, care ne arată întocmai toate trăsăturile stării noastre morale? Se vorbeşte astăzi mult despre vrednicia firii omeneşti şi multora le va veni greu, să recunoască singuri că sunt în stare să săvârşească păcate ca cele pomenite în capitolele acestea sau în alte locuri ale Scripturii. De bună seamă însă că Dumnezeu nu ne-ar spune să ne ferim de cutare sau cutare păcat, dacă n-am fi în stare să-l săvârşim. Nu-i nevoie sa spui unui înger: „Sa nu furi”. Omul însă are o fire de tâlhar şi de aceea are nevoie de porunca aceasta. Tot aşa este cu orice lucru oprit. Oprirea este o dovadă, că în om este pornirea de a săvârşi lucrul oprit.

Dar poate că se va răspunde că acele nelegiuiri grozave, pomenite în Scriptură, s-au întâmplat în istoria omenirii, dar ca nu trebuie să vedem pe toţi oamenii în stare să le săvârşească. Însă aceasta este o greşeală mare. Să ascultăm ce spune Duhul Sfânt în Ieremia 17:9: „Inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” De a cui inimă e vorba aici? E a unui răufăcător mare sau a unui sălbatic nemilos? Nu, ci de inima omenească peste tot, de inima scriitorului şi a cititorului acestor rânduri. Tot aşa spune şi Domnul Isus: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Vorbeşte oare Domnul aici despre lepădătura societăţii omeneşti? O nu, ci despre mine şi despre tine, cititorule.

Daca Dumnezeu şi-ar trage de la noi numai pentru o clipa mâna harului Său, care ne tine şi ne păzeşte, am fi în stare să săvârşim cele mai grozave nelegiuiri şi putem să adăogăm cu inima plină de mulţumire: Mâna Lui plină de îndurare este aceia, care ne ţine în fiecare clipă, ca să nu cădem cu trupul şi cu sufletul.

Dar, cum am mai spus, capitolul acesta mai cuprinde o învăţătură. El ne arată, într-un fel anumit, cum Dumnezeu se îngrijea de tot ce era în legătură cu poporul Său. Nu scăpa nimic din vedere şi nimic nu i se părea neînsemnat. Nici o mamă nu s-ar putea îngriji mai mult de copiii ei, decât s-a îngrijit A toate Creatorul şi Stăpânitorul lumii de lucrurile cele mai mici din istoria zilnică a poporului Său. El veghea asupra lor zi şi noapte, când erau treji şi când dormeau, când erau acasă sau în călătorie. El se îngrijea de toate, de îmbrăcămintea lor, de hrana lor, de purtarea dintre ei, de clădirea caselor lor, de aratul şi semănatul ogoarelor lor, de purtarea din adâncul vieţii lor personale, şi anume cu o grijă, care ne umple de uimire, dragoste şi închinare. De aici vedem, că pentru Dumnezeul nostru nu-i nimic prea neînsemnat, când e vorba de poporul Său. El se gândeşte cu dragoste părintească la lucrurile cele mai mici. El, Cel Prea Înalt, El, care ţine toată lumea, se coboară ca să ia hotărâri cu privire la un cuib de păsări. Şi totuşi, pentru ce ne-am mira de acest lucru, când ştim că pentru El este tot una, să hrănească zilnic milioane de oameni, sau numai o vrabie?

Totuşi mai era un fapt însemnat, care trebuia ţinut în seamă de fiecare mădular al adunării lui Israel şi aceasta era starea de faţă a lui Dumnezeu în mijlocul lor. Încredinţarea aceasta trebuia să stăpânească toată purtarea lor. „Căci Domnul, Dumnezeul tău, merge în mijlocul taberei tale, ca să te ocrotească şi să-ţi dea în mână pe vrăjmaşii tăi dinaintea ta; tabăra ta va trebui deci să fie sfântă, pentru, ca Domnul să nu vadă la tine nimic necurat şi să nu se abată de la line” (Deuteronom 23:14).

Ce cinste mare era pentru Israel să ştie că Domnul era în mijlocul lor. Ce imbold spre curăţenia vieţii şi spre cercetarea cinstită a tuturor apucăturilor lor personale şi casnice! Dacă Domnul era în mijlocul lor, ca să le dea biruinţa asupra vrăjmaşilor, era şi ca să le ceara o viaţă sfântă. Ei nu trebuiau să uite niciodată persoana aleasă, care era în mijlocul lor. Putea oare să supere pe cineva gândul stării Lui de faţă? Numai pe aceia, care nu iubeau sfinţenia, curăţenia şi rânduiala morală. Orice israelit credincios trebuia să se bucure la gândul că, în mijlocul lor, era Unul, care nu putea suferi lucrurile neştiute, nepotrivite şi necurate.

Cititorului creştin nu-i va veni greu să prindă puterea şi folosul acestui adevăr sfânt. Toţi credincioşii adevăraţi au cinstea să aibă, locuind în mijlocul lor şi în lăuntrul lor, pe Dumnezeu, Duhul Sfânt. În 1Corinteni 6:19 citim: „Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu?” Lucrul acesta este personal. Fiecare credincios este un templu al Duhului Sfânt şi îndemnul din Efeseni 4:30 se întemeiază pe acest adevăr minunat şi scump: „Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării”.

Cât de însemnat este să ne gândim neîncetat la acest fapt. Ce imbold puternic să ne îngrijim cu tot-dinadinsul de curăţenia inimii şi de sfinţenia vieţii! Ce frâu puternic este gândul, că Duhul Sfânt locuieşte în trupul nostru ca fiind templul lui, frâu care stăpâneşte orice pornire greşită a gândurilor sau simţurilor, orice fel de vorbire nevrednică şi orice purtare nepotrivită! Cu adevărat, multe vorbe necugetate şi multe fapte proaste nu s-ar întâmpla printre noi, dacă ne-am da totdeauna seama de acest fapt.

Dar Duhul Sfânt nu locuieşte numai în fiecare credincios, ci şi în mijlocul Bisericii. „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?” (1Corinteni 3:16). Pe acest fapt îşi întemeiază apostolul îndemnul său din 1 Tesaloniceni 5:19: „Nu stingeţi Duhul!” Cât de desăvârşit de dumnezeiască este Scriptura! Cât de minunat este ea alcătuită! Duhul Sfânt locuieşte în noi şi de aceia nu trebuie să-L întristăm. El locuieşte în Biserică sau adunare şi De aceea suntem îndemnaţi, să nu-L stingem, ci să-I dăm locul adevărat şi să-L lăsăm să lucreze nestingherit.

Dorim acum să mai îndreptam luarea aminte a cititorului asupra câtorva locuri din capitolele noastre, locuri care ne arată înţelepciunea şi bunătatea, precum şi sfinţenia şi dreptatea căilor şi lucrărilor lui Dumnezeu faţă de poporul Său din vechime. „Dacă vezi rătăcindu-se boul sau oaia fratelui tău, să nu le ocoleşti, ci să le aduci la fratele tău. Dacă fratele tău nu locuieşte lângă tine, şi nu-l cunoşti, să iei dobitocul la tine acasă, şi să rămână la tine până ce-l cere fratele tău; şi atunci să i-l dai. Tot aşa să faci şi cu măgarul lui, tot aşa să faci şi cu haina lui, şi tot aşa să faci cu orice lucru pierdut de el şi găsit de tine: să nu le ocoleşti. Dacă vezi măgarul fratelui tău sau boul lui căzut pe drum, să nu-l ocoleşti, ci să-l ajuţi să se ridice” (Deuteronom 22:1-4).

Aici întâlnim iarăşi cele două învăţături, despre care am vorbit mai sus. Ce zugrăvire adânc umilitoare a inimii omeneşti ne dau cuvintele: „Să nu le ocoleşti”. Noi suntem în stare să ocolim din iubire de sine josnică dreptul pe care-l are fratele nostru la mila şi ajutorul nostru, să fugim de îndatorirea sfânta de a-i apăra interesele şi anume cu dezvinovăţirea, ca nu le-am cunoscut. Aşa este omul.

Cât de plăcut străluceşte însă din locul acesta felul de a fi al Dumnezeului nostru! Nimeni n-are voie să ţină ca zălog vita sau măgarul fratelui său pentru o pagubă ce i-ar fi făcut-o, ci să-l ducă la casa lui, să-l îngrijească şi să-l înapoieze stăpânului, fără să ceară despăgubire. Tot aşa trebuia să facă şi cu haina fratelui şi cu tot ce ar fi pierdut el. Cât de frumoase sunt toate acestea! Aici tragem în piept aerul stării de faţă a lui Dumnezeu, atmosfera bunătăţii şi dragostei dumnezeieşti. Ce cinste înaltă şi sfântă este pentru un popor să aibă astfel de drepturi şi legiuiri alese şi „să fie stăpânit şi călăuzit de ele în viaţa şi în felul lui de a fi.

Aceiaşi dragoste o întâlnim în locul următor: „Când zideşti o casa nouă» şi î-ţi faci un parapet împrejurul acoperişului, ca să nu aduci vină de sânge asupra casei tale, dacă s-ar întâmpla sa cadă cineva de pe ea” (Deuteronom 22:8). Domnul voia ca poporul Său să se gândească totdeauna la binele altora. Ei aveau deci sa se gândească şi la siguranţa altora, nu numai la folosul lor, când ridicau o casă. Nu poate oare creştinul să înveţe ceva de aici? Cât de porniţi suntem şi noi să ne gândim numai la interesele, plăcerile şi foloasele noastre? Cât de rar ne gândim şi la alţii! Facem totul numai pentru noi pentru că „Eul” este ţinta şi imboldul tuturor treburilor noastre. Şi nu poate fi altfel, decât dacă inima sta sub puterea călăuzitoare a imboldurilor date numai de creştinism. Trebuie să trăim în aerul curat şi ceresc al unei făpturi noi, care este semnul deosebit al omenirii căzute. Orice om neîntors la Domnul, oricine ar fi el, este stăpânit de „Eul” său într-un fel sau altul. „Eul” este ţinta, sâmburele şi imboldul tuturor lucrărilor sale.

E drept că un om poate să fie mai îndatoritor, mai iubitor, mai lipsit de interes, mai plăcut decât altul, dar e cu neputinţă ca „omul firesc” să fie călăuzit de imbolduri duhovniceşti sau de lucruri cereşti. Cu părere de rău şi cu ruşine trebuie sa mărturisim noi, care ne lăudăm că suntem oameni cereşti şi duhovniceşti, că suntem prea porniţi să trăim numai pentru noi şi să căutam numai interesele şi plăcerile noastre. Suntem în picioare şi treji când e în joc „Eul” nostru în vreun fel oarecare.

Toate acestea sunt triste şi umilitoare. N-ar fi aşa dacă am privi mai mult la Hristos, ca la pilda noastră în toate. Îndeletnicirea inimii cu Cristos este taina oricărui creştinism adevărat şi practic. Numai regulile şi rânduielile nu ne fac niciodată asemenea lui Cristos, în ce priveşte simţire şi felul nostru de a lucra. Numai când lăsăm pe Duhul Lut să lucreze în noi, când mergem pe urmele Lui si ne îndeletnicim cu lucrurile minunate din viaţă vom ajunge mai asemenea Lui. „Noi toţi privim cu faţă descoperita, ca într-o oglindă, slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2Cor. 3:18).

Cititorul este rugat acum să privească spre următoarele învăţături, pline de îndemn pentru orice lucrător creştin: „Să nu semeni în via ta două feluri de seminţe, ca nu cumva sa întinezi şi rodul seminţei pe care ai semănat-o şi rodul viei” (Cap. 22:9). Ce adevăr însemnat! În vremea de astăzi se seamănă multă „sămânţă amestecată”. În biserica mărturisitoare se amestecă foarte mult propovăduirea cuvântului cu „înţelepciune şi înşelare deşartă”, cu „aşa numita ştiinţă şi artă” şi cu „lucrurile începătoare ale lumii”. Foarte puţin semănă cuvântul nestricat al lui Dumnezeu, „sămânţa nestricăcioasă, a scumpei Evanghelii a lui Cristos, în zilele noastre pe câmpul întins al creştinismului şi foarte mic este numărul acelora, cărora le ajunge Biblia, ca să scoată din ea material pentru slujba lor, iar aceia, care prin harul lui Dumnezeu sunt destul de credincioşi şi fac acest lucru, sunt socotiţi ca nişte oameni strâmţi la inimă, care privesc lucrurile numai dintr-o parte. Ei fac parte, cum se spune, din şcoala veche şi au rămas cu mult în urma vremii.

Dar rugăm pe Dumnezeu din toata inima să binecuvânteze pe aceşti oameni „strâmţi la inimă şi minte”, care fac parte din buna şi vechea şcoala apostolică. Noi îi iubim pentru că sunt strâmţi la inimă şi rămân în urma necredinţei şi a întunericului din vremea de faţă. Suntem

încredinţaţi că orice slujitor adevărat al lui Cristos trebuie să fie stăpânit numai de un gând şi acest gând este Cristos. El trebuie să facă parte din şcoala cea mai veche, din şcoala lui Hristos. El trebuie să fie tot atât de strâmt la inimă, ca şi adevărul lui Dumnezeu şi nu trebuie sa se abată de la adevăr cu nici-un pas. Nu putem să nu spunem că vinovaţi – în mare parte, de creşterea repede a necredinţei – sunt străduinţele propovăduitorilor creştinismului, de a ţinea pas cu literatura zilei.

Ei s-au depărtat de Scripturile sfinte şi au căutat să-şi împodobească slujba cu ce le-a pus la îndemâna filozofia, ştiinţa şi literatura. În felul acesta au înrâurit mai mult asupra minţii, decât asupra inimii şi a cugetului ascultătorilor. Învăţăturile curate şi scumpe ale Sfintei Scripturi, laptele curat al cuvântului evangheliei despre harul lui Dumnezeu şi despre slava lui Cristos au fost socotite neîndestulătoare, ca să atragă adunări mari şi să le ţină grămadă. După cum Israelul din vechime a nesocotit mana, i-a fost greaţă de ea şi a numit-o „hrană ticăloasă”, tot aşa s-a saturat şi biserica mărturisitoare de învăţătura curata a acelui creştinism minunat, care se vede în foile Noului Testament şi a suspinat după hrana pentru minte şi pentru puterea de închipuire. învăţătura crucii, cu care se lauda apostolul, şi-a pierdut pentru ea farmecul, şi oricine mai ţine cu credinţă să vestească această învăţătură poate să-i iasă din minte gândul că va fi iubit şi plăcut.

Însă toţi slujitorii adevăraţi şi credincioşi ai lui Cristos să ţină nezguduiţi şi cu tărie statornică la adevărul arătat mai sus şi să nu semene doua feluri de sămânţa! Să nu se abată în slujba lor de la pilda cuvintelor sănătoase şi să împartă cum trebuie cuvântul adevărului, ca sa nu fie nevoiţi să se ruşineze, ci sa-şi primească răsplata deplină în ziua, când va fi încercată lucrarea fiecăruia (2 Timotei 1:13; 2:15). Fără îndoială că sămânţa curata a Cuvântului lui Dumnezeu este singurul material bun de folosit pentru lucrătorul duhovnicesc Nu dispreţuim învăţătura, ci o cinstim cum se cuvine, la locul ei. Negreşit faptele ştiinţei şi izvoarele de ajutor ale filozofiei pot fi întrebuinţate cu folos în desfăşurarea şi lămurirea adevărurilor Sfintei Scripturi. Însuşi Domnul nostru şi apostolii Lui s-au folosit în vorbirile lor către lume de faptele istoriei şi firii înconjurătoare, şi care om s-ar îndoi, de pildă, de preţul şi însemnătatea cunoaşterii temeinice a limbii ebraice şi greceşti, atât pentru cercetarea personală, cât şi pentru vestirea şi lămurirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar cu toate astea rămâne neatins adevărul mare şi de neapărată nevoie pentru credincioşi şi mai ales pentru lucrătorii Domnului, că Duhul Sfânt este singura putere şi Sfânta Scriptură este singurul material al oricărei slujbe, fie că e vorba de lucrul evangheliei, sau de adunarea copiilor lui Dumnezeu. Dacă s-ar înţelege mai bine acel adevăr şi s-ar urma mai cu credinţă, am vedea în curând cu totul altă stare de lucruri în via lui Cristos.

Un israelit n-avea voie să are în acelaşi timp cu un bou şi cu un măgar, nici n-avea voie să se îmbrace ca materii felurite, cu lână şi în in acelaşi timp. Înţelesul duhovnicesc al acestor două lucruri este uşor de văzut şi însemnat. Creştinul n-are voie să se întovărăşească cu necredinciosul pentru-un lucru oarecare, fie că e vorba de ceva casnic, religios sau de afaceri, nici să se lase călăuzit de temeiuri amestecate. Ci temeiurile înalte şi curate ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să-i alcătuiască felul de a fi şi să-i stăpânească viaţa.

Deşi acest capitol n-are nevoie de multe lămuriri, cuprinde totuşi pentru noi două învăţături foarte însemnate şi practice. Rânduielile şi legiuirile înşirate aici ne dau întâi o dovadă puternică despre stricăciunea inimii omeneşti. Ele ne arata ce-i omul în stare sa facă, dacă rămâne pe seama sa. Citind această parte, poate că ne-am simţi ispitiţi de înţelepciunea noastră închipuită să întrebăm: Pentru ce s-au scris astfel de cuvinte? Oare chiar Duhul Sfânt le-a insuflat? Ce preţ au ele pentru noi?

Răspunsul nostru este: Toate aceste locuri, pe care ne-am aştepta foarte puţin să le găsim în Scriptura, ne învaţă, în felul lor, care este starea noastră morală din fire şi în ce adâncimi de stricăciune suntem în stare să cădem. Nu este oare o astfel de învăţătură destul de însemnată? Nu-i bine să avem o oglindă, care ne arată întocmai toate trăsăturile stării noastre morale? Se vorbeşte astăzi mult despre vrednicia firii omeneşti şi multora le va veni greu, să recunoască singuri că sunt în stare să săvârşească păcate ca cele pomenite în capitolele acestea sau în alte locuri ale Scripturii. De bună seamă însă că Dumnezeu nu ne-ar spune să ne ferim de cutare sau cutare păcat, dacă n-am fi în stare să-l săvârşim. Nu-i nevoie sa spui unui înger: „Sa nu furi”. Omul însă are o fire de tâlhar şi de aceea are nevoie de porunca aceasta. Tot aşa este cu orice lucru oprit. Oprirea este o dovadă, că în om este pornirea de a săvârşi lucrul oprit.

Dar poate că se va răspunde că acele nelegiuiri grozave, pomenite în Scriptură, s-au întâmplat în istoria omenirii, dar ca nu trebuie să vedem pe toţi oamenii în stare să le săvârşească. Însă aceasta este o greşeală mare. Să ascultăm ce spune Duhul Sfânt în Ieremia 17:9: „Inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” De a cui inimă e vorba aici? E a unui răufăcător mare sau a unui sălbatic nemilos? Nu, ci de inima omenească peste tot, de inima scriitorului şi a cititorului acestor rânduri. Tot aşa spune şi Domnul Isus: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Vorbeşte oare Domnul aici despre lepădătura societăţii omeneşti? O nu, ci despre mine şi despre tine, cititorule.

Daca Dumnezeu şi-ar trage de la noi numai pentru o clipa mâna harului Său, care ne tine şi ne păzeşte, am fi în stare să săvârşim cele mai grozave nelegiuiri şi putem să adăogăm cu inima plină de mulţumire: Mâna Lui plină de îndurare este aceia, care ne ţine în fiecare clipă, ca să nu cădem cu trupul şi cu sufletul.

Dar, cum am mai spus, capitolul acesta mai cuprinde o învăţătură. Ele ne arată, într-un fel anumit, cum Dumnezeu se îngrijea de tot ce era în legătură cu poporul Său. Nu scăpa nimic din vedere şi nimic nu i se părea neînsemnat. Nici o mamă nu s-ar putea îngriji mai mult de copiii ei, decât s-a îngrijit A toate Creatorul şi Stăpânitorul lumii de lucrurile cele mai mici din istoria zilnică a poporului Său. El veghea asupra lor zi şi noapte, când erau treji şi când dormeau, când erau acasă sau în călătorie. El se îngrijea de toate, de îmbrăcămintea lor, de hrana lor, de purtarea dintre ei, de clădirea caselor lor, de aratul şi semănatul ogoarelor lor, de purtarea din adâncul vieţii lor personale, şi anume cu o grijă, care ne umple de uimire, dragoste şi închinare. De aici vedem, că pentru Dumnezeul nostru nu-i nimic prea neînsemnat, când e vorba de poporul Său. El se gândeşte cu dragoste părintească la lucrurile cele mai mici. El, Cel Prea Înalt, El, care ţine toată lumea, se coboară ca să ia hotărâri cu privire la un cuib de păsări. Şi totuşi, pentru ce ne-am mira de acest lucru, când ştim că pentru El este tot una, să hrănească zilnic milioane de oameni, sau numai o vrabie?

Totuşi mai era un fapt însemnat, care trebuia ţinut în seamă de fiecare mădular al adunării lui Israel şi aceasta era starea de faţă a lui Dumnezeu în mijlocul lor. Încredinţarea aceasta trebuia să stăpânească toată purtarea lor.

Ce cinste mare era pentru Israel să ştie că Domnul era în mijlocul lor. Ce imbold spre curăţenia vieţii şi spre cercetarea cinstită a tuturor apucăturilor lor personale şi casnice! Dacă Domnul era în mijlocul lor, ca să le dea biruinţa asupra vrăjmaşilor, era şi ca să le ceara o viaţă

sfântă. Ei nu trebuiau să uite niciodată persoana aleasă, care era în mijlocul lor. Putea oare să supere pe cineva gândul stării Lui de faţă? Numai pe aceia, care nu iubeau sfinţenia, curăţenia şi rânduiala morală. Orice israelit credincios trebuia să se bucure la gândul că, în mijlocul lor, era Unul, care nu putea suferi lucrurile neştiute, nepotrivite şi necurate.

Cititorului creştin nu-i va veni greu să prindă puterea şi folosul acestui adevăr sfânt. Toţi credincioşii adevăraţi au cinstea să aibă, locuind în mijlocul lor şi în lăuntrul lor, pe Dumnezeu, Duhul Sfânt. În 1Corinteni 6:19 citim: „Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu?” Lucrul acesta este personal. Fiecare credincios este un templu al Duhului Sfânt şi îndemnul din Efeseni 4:30 se întemeiază pe acest adevăr minunat şi scump: „Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării”.

Cât de însemnat este să ne gândim neîncetat la acest fapt. Ce imbold puternic să ne îngrijim cu tot-dinadinsul de curăţenia inimii şi de sfinţenia vieţii! Ce frâu puternic este gândul, că Duhul Sfânt locuieşte în trupul nostru ca fiind templul lui, frâu care stăpâneşte orice pornire greşită a gândurilor sau simţurilor, orice fel de vorbire nevrednică şi orice purtare nepotrivită! Cu adevărat, multe vorbe necugetate şi multe fapte proaste nu s-ar întâmpla printre noi, dacă ne-am da totdeauna seama de acest fapt.

Dar Duhul Sfânt nu locuieşte numai în fiecare credincios, ci şi în mijlocul Bisericii. „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?” (1Corinteni 3:16). Pe acest fapt îşi întemeiază apostolul îndemnul său din 1Tesaloniceni 5:19: „Nu stingeţi Duhul!” Cât de desăvârşit de dumnezeiască este Scriptura! Cât de minunat este ea alcătuită! Duhul Sfânt locuieşte în noi şi de aceia nu trebuie să-L întristăm. El locuieşte în Biserică sau adunare şi De aceea suntem îndemnaţi, să nu-L stingem, ci să-I dăm locul adevărat şi să-L lăsăm să lucreze nestingherit.

Dorim acum să mai îndreptam luarea aminte a cititorului asupra câtorva locuri din capitolele noastre, locuri care ne arată înţelepciunea şi bunătatea, precum şi sfinţenia şi dreptatea căilor şi lucrărilor lui Dumnezeu faţă de poporul Său din vechime.

Cât de plăcut străluceşte însă din locul acesta felul de a fi al Dumnezeului nostru! Nimeni n-are voie să ţină ca zălog vita sau măgarul fratelui său pentru o pagubă ce i-ar fi făcut-o, ci să-l ducă la casa lui, să-l îngrijească şi să-l înapoieze stăpânului, fără să ceară despăgubire. Tot aşa trebuia să facă şi cu haina fratelui şi cu tot ce ar fi pierdut el. Cât de frumoase sunt toate acestea! Aici tragem în piept aerul stării de faţă a lui Dumnezeu, atmosfera bunătăţii şi dragostei dumnezeieşti. Ce cinste înaltă şi sfântă este pentru un popor să aibă astfel de drepturi şi legiuiri alese şi „să fie stăpânit şi călăuzit de ele în viaţa şi în felul lui de a fi.

Domnul voia ca poporul Său să se gândească totdeauna la binele altora. Ei aveau deci sa se gândească şi la siguranţa altora, nu numai la folosul lor, când ridicau o casă. Nu poate oare creştinul să înveţe ceva de aici? Cât de porniţi suntem şi noi să ne gândim numai la interesele, plăcerile şi foloasele noastre? Cât de rar ne gândim şi la alţii! Facem totul numai pentru noi pentru că „Eul” este ţinta şi imboldul tuturor treburilor noastre. Şi nu poate fi altfel, decât dacă inima sta sub puterea călăuzitoare a imboldurilor date numai de creştinism. Trebuie să trăim în aerul curat şi ceresc al unei făpturi noi, care este semnul deosebit al omenirii căzute. Orice om neîntors la Domnul, oricine ar fi el, este stăpânit de „Eul” său într-un fel sau altul. „Eul” este ţinta, sâmburele şi imboldul tuturor lucrărilor sale.

E drept că un om poate să fie mai îndatoritor, mai iubitor, mai lipsit de interes, mai plăcut decât altul, dar e cu neputinţă ca „omul firesc” să fie călăuzit de imbolduri duhovniceşti sau de lucruri cereşti. Cu părere de rău şi cu ruşine trebuie sa mărturisim noi, care ne lăudăm că suntem oameni cereşti şi duhovniceşti, că suntem prea porniţi să trăim numai pentru noi şi să căutam numai interesele şi plăcerile noastre. Suntem în picioare şi treji când e în joc „Eul” nostru în vreun fel oarecare.

Toate acestea sunt triste şi umilitoare. N-ar fi aşa dacă am privi mai mult la Hristos, ca la pilda noastră în toate. Îndeletnicirea inimii cu Cristos este taina oricărui creştinism adevărat şi practic. Numai regulile şi rânduielile nu ne fac niciodată asemenea lui Cristos, în ce priveşte simţire şi felul nostru de a lucra. Numai când lăsăm pe Duhul Lut să lucreze în noi, când mergem pe urmele Lui si ne îndeletnicim cu lucrurile minunate din viaţă I-î vom ajunge mai asemenea Lui. „Noi toţi privim cu faţă descoperita, ca într-o oglindă, slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2Cor. 3:18).

În vremea de astăzi se seamănă multă „sămânţă amestecată”. În biserica mărturisitoare se amestecă foarte mult propovăduirea cuvântului cu „înţelepciune şi înşelare deşartă”, cu „aşa numita ştiinţă şi artă” şi cu „lucrurile începătoare ale lumii”. Foarte puţin semănă cuvântul nestricat al lui Dumnezeu, „sămânţa nestricăcioasă, a scumpei Evanghelii a lui Cristos, în zilele noastre pe câmpul întins al creştinismului şi foarte mic este numărul acelora, cărora le ajunge Biblia, ca să scoată din ea material pentru slujba lor, iar aceia, care prin harul lui Dumnezeu sunt destul de credincioşi şi fac acest lucru, sunt socotiţi ca nişte oameni strâmţi la inimă, care privesc lucrurile numai dintr-o parte. Ei fac parte, cum se spune, din şcoala veche şi au rămas cu mult în urma vremii.

Dar rugăm pe Dumnezeu din toata inima să binecuvânteze pe aceşti oameni „strâmţi la inimă şi minte”, care fac parte din buna şi vechea şcoala apostolică. Noi îi iubim pentru că sunt strâmţi la inimă şi rămân în urma necredinţei şi a întunericului din vremea de faţă. Suntem încredinţaţi că orice slujitor adevărat al lui Cristos trebuie să fie stăpânit numai de un gând şi acest gând este Cristos. El trebuie să facă parte din şcoala cea mai veche, din şcoala lui Hristos. El trebuie să fie tot atât de strâmt la inimă, ca şi adevărul lui Dumnezeu şi nu trebuie sa se abată de la adevăr cu nici-un pas. Nu putem să nu spunem că vinovaţi – în mare parte, de creşterea repede a necredinţei – sunt străduinţele propovăduitorilor creştinismului, de a ţinea pas cu literatura zilei.

Ei s-au depărtat de Scripturile sfinte şi au căutat să-şi împodobească slujba cu ce le-a pus la îndemâna filozofia, ştiinţa şi literatura. În felul acesta au înrâurit mai mult asupra minţii, decât asupra inimii şi a cugetului ascultătorilor. Învăţăturile curate şi scumpe ale Sfintei Scripturi, laptele curat al cuvântului evangheliei despre harul lui Dumnezeu şi despre slava lui Cristos au fost socotite neîndestulătoare, ca să atragă adunări mari şi să le ţină grămadă. După cum Israelul din vechime a nesocotit mana, i-a fost greaţă de ea şi a numit-o „hrană ticăloasă”, tot aşa s-a saturat şi biserica mărturisitoare de învăţătura curata a acelui creştinism minunat, care se vede în foile Noului Testament şi a suspinat după hrana pentru minte şi pentru puterea de închipuire. învăţătura crucii, cu care se lauda apostolul, şi-a pierdut pentru ea farmecul, şi oricine mai ţine cu credinţă să vestească această învăţătură poate să-i iasă din minte gândul că va fi iubit şi plăcut.

Însă toţi slujitorii adevăraţi şi credincioşi ai lui Cristos să ţină nezguduiţi şi cu tărie statornică la adevărul arătat mai sus şi să nu semene doua feluri de sămânţa! Să nu se abată în slujba lor de la pilda cuvintelor sănătoase şi să împartă cum trebuie cuvântul adevărului, ca sa nu fie nevoiţi să se ruşineze, ci sa-şi primească răsplata deplină în ziua, când va fi încercată lucrarea fiecăruia (2 Timotei 1:13; 2:15). Fără îndoială că sămânţa curata a Cuvântului lui Dumnezeu este singurul material bun de folosit pentru lucrătorul duhovnicesc Nu dispreţuim învăţătura, ci o cinstim cum se cuvine, la locul ei. Negreşit faptele ştiinţei şi izvoarele de ajutor ale filozofiei pot fi întrebuinţate cu folos în desfăşurarea şi lămurirea adevărurilor Sfintei Scripturi. Însuşi Domnul nostru şi apostolii Lui s-au folosit în vorbirile lor către lume de faptele istoriei şi firii înconjurătoare, şi care om s-ar îndoi, de pildă, de preţul şi însemnătatea cunoaşterii temeinice a limbii ebraice şi greceşti, atât pentru cercetarea personală, cât şi pentru vestirea şi lămurirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar cu toate astea rămâne neatins adevărul mare şi de neapărată nevoie pentru credincioşi şi mai ales pentru lucrătorii Domnului, că Duhul Sfânt este singura putere şi Sfânta Scriptură este singurul material al oricărei slujbe, fie că e vorba de lucrul evangheliei, sau de adunarea copiilor lui Dumnezeu. Dacă s-ar înţelege mai bine acel adevăr şi s-ar urma mai cu credinţă, am vedea în curând cu totul altă stare de lucruri în via lui Cristos.

Un israelit n-avea voie să are în acelaşi timp cu un bou şi cu un măgar, nici n-avea voie să se îmbrace ca materii felurite, cu lână şi în in acelaşi timp. Înţelesul duhovnicesc al acestor două lucruri este uşor de văzut şi însemnat. Creştinul n-are voie să se întovărăşească cu necredinciosul pentru-un lucru oarecare, fie că e vorba de ceva casnic, religios sau de afaceri, nici să se lase călăuzit de temeiuri amestecate. Ci temeiurile înalte şi curate ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să-i alcătuiască felul de a fi şi să-i stăpânească viaţa.

Deşi acest capitol n-are nevoie de multe lămuriri, cuprinde totuşi pentru noi două învăţături foarte însemnate şi practice. Rânduielile şi legiuirile înşirate aici ne dau întâi o dovadă puternică despre stricăciunea inimii omeneşti. Ele ne arata ce-i omul în stare sa facă, dacă rămâne pe seama sa. Citind această parte, poate că ne-am simţi ispitiţi de înţelepciunea noastră închipuită să întrebăm: Pentru ce s-au scris astfel de cuvinte? Oare chiar Duhul Sfânt le-a insuflat? Ce preţ au ele pentru noi?

Răspunsul nostru este: Toate aceste locuri, pe care ne-am aştepta foarte puţin să le găsim în Scriptura, ne învaţă, în felul lor, care este starea noastră morală din fire şi în ce adâncimi de stricăciune suntem în stare să cădem. Nu este oare o astfel de învăţătură destul de însemnată? Nu-i bine să avem o oglindă, care ne arată întocmai toate trăsăturile stării noastre morale? Se vorbeşte astăzi mult despre vrednicia firii omeneşti şi multora le va veni greu, să recunoască singuri că sunt în stare să săvârşească păcate ca cele pomenite în capitolele acestea sau în alte locuri ale Scripturii. De bună seamă însă că Dumnezeu nu ne-ar spune să ne ferim de cutare sau cutare păcat, dacă n-am fi în stare să-l săvârşim. Nu-i nevoie sa spui unui înger: „Sa nu furi”. Omul însă are o fire de tâlhar şi de aceea are nevoie de porunca aceasta. Tot aşa este cu orice lucru oprit. Oprirea este o dovadă, că în om este pornirea de a săvârşi lucrul oprit.

Dar poate că se va răspunde că acele nelegiuiri grozave, pomenite în Scriptură, s-au întâmplat în istoria omenirii, dar ca nu trebuie să vedem pe toţi oamenii în stare să le săvârşească. Însă aceasta este o greşeală mare. Să ascultăm ce spune Duhul Sfânt în Ieremia 17:9: „Inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” De a cui inimă e vorba aici? E a unui răufăcător mare sau a unui sălbatic nemilos? Nu, ci de inima omenească peste tot, de inima scriitorului şi a cititorului acestor rânduri. Tot aşa spune şi Domnul Isus: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Vorbeşte oare Domnul aici despre lepădătura societăţii omeneşti? O nu, ci despre mine şi despre tine, cititorule.

Daca Dumnezeu şi-ar trage de la noi numai pentru o clipa mâna harului Său, care ne tine şi ne păzeşte, am fi în stare să săvârşim cele mai grozave nelegiuiri şi putem să adăogăm cu inima plină de mulţumire: Mâna Lui plină de îndurare este aceia, care ne ţine în fiecare clipă, ca să nu cădem cu trupul şi cu sufletul.

Dar, cum am mai spus, capitolul acesta mai cuprinde o învăţătură. Ele ne arată, într-un fel anumit, cum Dumnezeu se îngrijea de tot ce era în legătură cu poporul Său. Nu scăpa nimic din vedere şi nimic nu i se părea neînsemnat. Nici o mamă nu s-ar putea îngriji mai mult de copiii ei, decât s-a îngrijit A toate Creatorul şi Stăpânitorul lumii de lucrurile cele mai mici din istoria zilnică a poporului Său. El veghea asupra lor zi şi noapte, când erau treji şi când dormeau, când erau acasă sau în călătorie. El se îngrijea de toate, de îmbrăcămintea lor, de hrana lor, de purtarea dintre ei, de clădirea caselor lor, de aratul şi semănatul ogoarelor lor, de purtarea din adâncul vieţii lor personale, şi anume cu o grijă, care ne umple de uimire, dragoste şi închinare. De aici vedem, că pentru Dumnezeul nostru nu-i nimic prea neînsemnat, când e vorba de poporul Său. El se gândeşte cu dragoste părintească la lucrurile cele mai mici. El, Cel Prea Înalt, El, care ţine toată lumea, se coboară ca să ia hotărâri cu privire la un cuib de păsări. Şi totuşi, pentru ce ne-am mira de acest lucru, când ştim că pentru El este tot una, să hrănească zilnic milioane de oameni, sau numai o vrabie?

Totuşi mai era un fapt însemnat, care trebuia ţinut în seamă de fiecare mădular al adunării lui Israel şi aceasta era starea de faţă a lui Dumnezeu în mijlocul lor. Încredinţarea aceasta trebuia să stăpânească toată purtarea lor.

Ce cinste mare era pentru Israel să ştie că Domnul era în mijlocul lor. Ce imbold spre curăţenia vieţii şi spre cercetarea cinstită a tuturor apucăturilor lor personale şi casnice! Dacă Domnul era în mijlocul lor, ca să le dea biruinţa asupra vrăjmaşilor, era şi ca să le ceara o viaţă sfântă. Ei nu trebuiau să uite niciodată persoana aleasă, care era în mijlocul lor. Putea oare să supere pe cineva gândul stării Lui de faţă? Numai pe aceia, care nu iubeau sfinţenia, curăţenia şi rânduiala morală. Orice israelit credincios trebuia să se bucure la gândul că, în mijlocul lor, era Unul, care nu putea suferi lucrurile neştiute, nepotrivite şi necurate.

Cititorului creştin nu-i va veni greu să prindă puterea şi folosul acestui adevăr sfânt. Toţi credincioşii adevăraţi au cinstea să aibă, locuind în mijlocul lor şi în lăuntrul lor, pe Dumnezeu, Duhul Sfânt. În 1Corinteni 6:19 citim: „Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu?” Lucrul acesta este personal. Fiecare credincios este un templu al Duhului Sfânt şi îndemnul din Efeseni 4:30 se întemeiază pe acest adevăr minunat şi scump: „Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării”.

Cât de însemnat este să ne gândim neîncetat la acest fapt. Ce imbold puternic să ne îngrijim cu tot-dinadinsul de curăţenia inimii şi de sfinţenia vieţii! Ce frâu puternic este gândul, că Duhul Sfânt locuieşte în trupul nostru ca fiind templul lui, frâu care stăpâneşte orice pornire greşită a gândurilor sau simţurilor, orice fel de vorbire nevrednică şi orice purtare nepotrivită! Cu adevărat, multe vorbe necugetate şi multe

fapte proaste nu s-ar întâmpla printre noi, dacă ne-am da totdeauna seama de acest fapt.

Dar Duhul Sfânt nu locuieşte numai în fiecare credincios, ci şi în mijlocul Bisericii. „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?” (1Corinteni 3:16). Pe acest fapt îşi întemeiază apostolul îndemnul său din 1Tesaloniceni 5:19: „Nu stingeţi Duhul!” Cât de desăvârşit de dumnezeiască este Scriptura! Cât de minunat este ea alcătuită! Duhul Sfânt locuieşte în noi şi de aceia nu trebuie să-L întristăm. El locuieşte în Biserică sau adunare şi De aceea suntem îndemnaţi, să nu-L stingem, ci să-I dăm locul adevărat şi să-L lăsăm să lucreze nestingherit.

Dorim acum să mai îndreptam luarea aminte a cititorului asupra câtorva locuri din capitolele noastre, locuri care ne arată înţelepciunea şi bunătatea, precum şi sfinţenia şi dreptatea căilor şi lucrărilor lui Dumnezeu faţă de poporul Său din vechime.

Cât de plăcut străluceşte însă din locul acesta felul de a fi al Dumnezeului nostru! Nimeni n-are voie să ţină ca zălog vita sau măgarul fratelui său pentru o pagubă ce i-ar fi făcut-o, ci să-l ducă la casa lui, să-l îngrijească şi să-l înapoieze stăpânului, fără să ceară despăgubire. Tot aşa trebuia să facă şi cu haina fratelui şi cu tot ce ar fi pierdut el. Cât de frumoase sunt toate acestea! Aici tragem în piept aerul stării de faţă a lui Dumnezeu, atmosfera bunătăţii şi dragostei dumnezeieşti. Ce cinste înaltă şi sfântă este pentru un popor să aibă astfel de drepturi şi legiuiri alese şi „să fie stăpânit şi călăuzit de ele în viaţa şi în felul lui de a fi.

Domnul voia ca poporul Său să se gândească totdeauna la binele altora. Ei aveau deci sa se gândească şi la siguranţa altora, nu numai la folosul lor, când ridicau o casă. Nu poate oare creştinul să înveţe ceva de aici? Cât de porniţi suntem şi noi să ne gândim numai la interesele, plăcerile şi foloasele noastre? Cât de rar ne gândim şi la alţii! Facem totul numai pentru noi pentru că „Eul” este ţinta şi imboldul tuturor treburilor noastre. Şi nu poate fi altfel, decât dacă inima sta sub puterea călăuzitoare a imboldurilor date numai de creştinism. Trebuie să trăim în aerul curat şi ceresc al unei făpturi noi, care este semnul deosebit al omenirii căzute. Orice om neîntors la Domnul, oricine ar fi el, este stăpânit de „Eul” său într-un fel sau altul. „Eul” este ţinta, sâmburele şi imboldul tuturor lucrărilor sale.

E drept că un om poate să fie mai îndatoritor, mai iubitor, mai lipsit de interes, mai plăcut decât altul, dar e cu neputinţă ca „omul firesc” să fie călăuzit de imbolduri duhovniceşti sau de lucruri cereşti. Cu părere de rău şi cu ruşine trebuie sa mărturisim noi, care ne lăudăm că suntem oameni cereşti şi duhovniceşti, că suntem prea porniţi să trăim numai pentru noi şi să căutam numai interesele şi plăcerile noastre. Suntem în picioare şi treji când e în joc „Eul” nostru în vreun fel oarecare.

Toate acestea sunt triste şi umilitoare. N-ar fi aşa dacă am privi mai mult la Hristos, ca la pilda noastră în toate. Îndeletnicirea inimii cu Cristos este taina oricărui creştinism adevărat şi practic. Numai regulile şi rânduielile nu ne fac niciodată asemenea lui Cristos, în ce priveşte simţire şi felul nostru de a lucra. Numai când lăsăm pe Duhul Lut să lucreze în noi, când mergem pe urmele Lui si ne îndeletnicim cu lucrurile minunate din viaţă I-î vom ajunge mai asemenea Lui. „Noi toţi privim cu faţă descoperita, ca într-o oglindă, slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2Cor. 3:18).

În vremea de astăzi se seamănă multă „sămânţă amestecată”. În biserica mărturisitoare se amestecă foarte mult propovăduirea cuvântului cu „înţelepciune şi înşelare deşartă”, cu „aşa numita ştiinţă şi artă” şi cu „lucrurile începătoare ale lumii”. Foarte puţin semănă cuvântul nestricat al lui Dumnezeu, „sămânţa nestricăcioasă, a scumpei Evanghelii a lui Cristos, în zilele noastre pe câmpul întins al creştinismului şi foarte mic este numărul acelora, cărora le ajunge Biblia, ca să scoată din ea material pentru slujba lor, iar aceia, care prin harul lui Dumnezeu sunt destul de credincioşi şi fac acest lucru, sunt socotiţi ca nişte oameni strâmţi la inimă, care privesc lucrurile numai dintr-o parte. Ei fac parte, cum se spune, din şcoala veche şi au rămas cu mult în urma vremii.

Dar rugăm pe Dumnezeu din toata inima să binecuvânteze pe aceşti oameni „strâmţi la inimă şi minte”, care fac parte din buna şi vechea şcoala apostolică. Noi îi iubim pentru că sunt strâmţi la inimă şi rămân în urma necredinţei şi a întunericului din vremea de faţă. Suntem încredinţaţi că orice slujitor adevărat al lui Cristos trebuie să fie stăpânit numai de un gând şi acest gând este Cristos. El trebuie să facă parte din şcoala cea mai veche, din şcoala lui Hristos. El trebuie să fie tot atât de strâmt la inimă, ca şi adevărul lui Dumnezeu şi nu trebuie sa se abată de la adevăr cu nici-un pas. Nu putem să nu spunem că vinovaţi – în mare parte, de creşterea repede a necredinţei – sunt străduinţele propovăduitorilor creştinismului, de a ţinea pas cu literatura zilei.

Ei s-au depărtat de Scripturile sfinte şi au căutat să-şi împodobească slujba cu ce le-a pus la îndemâna filozofia, ştiinţa şi literatura. În felul acesta au înrâurit mai mult asupra minţii, decât asupra inimii şi a cugetului ascultătorilor. Învăţăturile curate şi scumpe ale Sfintei Scripturi, laptele curat al cuvântului evangheliei despre harul lui Dumnezeu şi despre slava lui Cristos au fost socotite neîndestulătoare, ca să atragă adunări mari şi să le ţină grămadă. După cum Israelul din vechime a nesocotit mana, i-a fost greaţă de ea şi a numit-o „hrană ticăloasă”, tot aşa s-a saturat şi biserica mărturisitoare de învăţătura curata a acelui creştinism minunat, care se vede în foile Noului Testament şi a suspinat după hrana pentru minte şi pentru puterea de închipuire. învăţătura crucii, cu care se lauda apostolul, şi-a pierdut pentru ea farmecul, şi oricine mai ţine cu credinţă să vestească această învăţătură poate să-i iasă din minte gândul că va fi iubit şi plăcut.

Însă toţi slujitorii adevăraţi şi credincioşi ai lui Cristos să ţină nezguduiţi şi cu tărie statornică la adevărul arătat mai sus şi să nu semene doua feluri de sămânţa! Să nu se abată în slujba lor de la pilda cuvintelor sănătoase şi să împartă cum trebuie cuvântul adevărului, ca sa nu fie nevoiţi să se ruşineze, ci sa-şi primească răsplata deplină în ziua, când va fi încercată lucrarea fiecăruia (2 Timotei 1:13; 2:15). Fără îndoială că sămânţa curata a Cuvântului lui Dumnezeu este singurul material bun de folosit pentru lucrătorul duhovnicesc Nu dispreţuim învăţătura, ci o cinstim cum se cuvine, la locul ei. Negreşit faptele ştiinţei şi izvoarele de ajutor ale filozofiei pot fi întrebuinţate cu folos în desfăşurarea şi lămurirea adevărurilor Sfintei Scripturi. Însuşi Domnul nostru şi apostolii Lui s-au folosit în vorbirile lor către lume de faptele istoriei şi firii înconjurătoare, şi care om s-ar îndoi, de pildă, de preţul şi însemnătatea cunoaşterii temeinice a limbii ebraice şi greceşti, atât pentru cercetarea personală, cât şi pentru vestirea şi lămurirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar cu toate astea rămâne neatins adevărul mare şi de neapărată nevoie pentru credincioşi şi mai ales pentru lucrătorii Domnului, că Duhul Sfânt este singura putere şi Sfânta Scriptură este singurul material al oricărei slujbe, fie că e vorba de lucrul evangheliei, sau de adunarea copiilor lui Dumnezeu. Dacă s-ar înţelege mai bine acel adevăr şi s-ar urma mai cu credinţă, am vedea în curând cu totul altă stare de lucruri în via lui Cristos.

Un israelit n-avea voie să are în acelaşi timp cu un bou şi cu un măgar, nici n-avea voie să se îmbrace ca materii felurite, cu lână şi în in acelaşi timp. Înţelesul duhovnicesc al acestor două lucruri este uşor de văzut şi însemnat. Creştinul n-are voie să se întovărăşească cu necredinciosul pentru-un lucru oarecare, fie că e vorba de ceva casnic, religios sau de afaceri, nici să se lase călăuzit de temeiuri amestecate. Ci temeiurile înalte şi curate ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să-i alcătuiască felul de a fi şi să-i stăpânească viaţa.

Deşi acest capitol n-are nevoie de multe lămuriri, cuprinde totuşi pentru noi două învăţături foarte însemnate şi practice. Rânduielile şi legiuirile înşirate aici ne dau întâi o dovadă puternică despre stricăciunea inimii omeneşti. Ele ne arata ce-i omul în stare sa facă, dacă rămâne pe seama sa. Citind această parte, poate că ne-am simţi ispitiţi de înţelepciunea noastră închipuită să întrebăm: Pentru ce s-au scris astfel de cuvinte? Oare chiar Duhul Sfânt le-a insuflat? Ce preţ au ele pentru noi?

Răspunsul nostru este: Toate aceste locuri, pe care ne-am aştepta foarte puţin să le găsim în Scriptura, ne învaţă, în felul lor, care este starea noastră morală din fire şi în ce adâncimi de stricăciune suntem în stare să cădem. Nu este oare o astfel de învăţătură destul de însemnată? Nu-i bine să avem o oglindă, care ne arată întocmai toate trăsăturile stării noastre morale? Se vorbeşte astăzi mult despre vrednicia firii omeneşti şi multora le va veni greu, să recunoască singuri că sunt în stare să săvârşească păcate ca cele pomenite în capitolele acestea sau în alte locuri ale Scripturii. De bună seamă însă că Dumnezeu nu ne-ar spune să ne ferim de cutare sau cutare păcat, dacă n-am fi în stare să-l săvârşim. Nu-i nevoie sa spui unui înger: „Sa nu furi”. Omul însă are o fire de tâlhar şi de aceea are nevoie de porunca aceasta. Tot aşa este cu orice lucru oprit. Oprirea este o dovadă, că în om este pornirea de a săvârşi lucrul oprit.

Dar poate că se va răspunde că acele nelegiuiri grozave, pomenite în Scriptură, s-au întâmplat în istoria omenirii, dar ca nu trebuie să vedem pe toţi oamenii în stare să le săvârşească. Însă aceasta este o greşeală mare. Să ascultăm ce spune Duhul Sfânt în Ieremia 17:9: „Inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?” De a cui inimă e vorba aici? E a unui răufăcător mare sau a unui sălbatic nemilos? Nu, ci de inima omenească peste tot, de inima scriitorului şi a cititorului acestor rânduri. Tot aşa spune şi Domnul Isus: „Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtişagurile, mărturiile mincinoase, hulele” (Matei 15:19). Vorbeşte oare Domnul aici despre lepădătura societăţii omeneşti? O nu, ci despre mine şi despre tine, cititorule.

Daca Dumnezeu şi-ar trage de la noi numai pentru o clipa mâna harului Său, care ne tine şi ne păzeşte, am fi în stare să săvârşim cele mai grozave nelegiuiri şi putem să adăogăm cu inima plină de mulţumire: Mâna Lui plină de îndurare este aceia, care ne ţine în fiecare clipă, ca să nu cădem cu trupul şi cu sufletul.

Dar, cum am mai spus, capitolul acesta mai cuprinde o învăţătură. Ele ne arată, într-un fel anumit, cum Dumnezeu se îngrijea de tot ce era în legătură cu poporul Său. Nu scăpa nimic din vedere şi nimic nu i se părea neînsemnat. Nici o mamă nu s-ar putea îngriji mai mult de copiii ei, decât s-a îngrijit A toate Creatorul şi Stăpânitorul lumii de lucrurile cele mai mici din istoria zilnică a poporului Său. El veghea asupra lor zi şi noapte, când erau treji şi când dormeau, când erau acasă sau în călătorie. El se îngrijea de toate, de îmbrăcămintea lor, de hrana lor, de purtarea dintre ei, de clădirea caselor lor, de aratul şi semănatul ogoarelor lor, de purtarea din adâncul vieţii lor personale, şi anume cu o grijă, care ne umple de uimire, dragoste şi închinare. De aici vedem, că pentru Dumnezeul nostru nu-i nimic prea neînsemnat, când e vorba de poporul Său. El se gândeşte cu dragoste părintească la lucrurile cele mai mici. El, Cel Prea Înalt, El, care ţine toată lumea, se coboară ca să ia hotărâri cu privire la un cuib de păsări. Şi totuşi, pentru ce ne-am mira de acest lucru, când ştim că pentru El este tot una, să hrănească zilnic milioane de oameni, sau numai o vrabie?

Totuşi mai era un fapt însemnat, care trebuia ţinut în seamă de fiecare mădular al adunării lui Israel şi aceasta era starea de faţă a lui Dumnezeu în mijlocul lor. Încredinţarea aceasta trebuia să stăpânească toată purtarea lor.

Ce cinste mare era pentru Israel să ştie că Domnul era în mijlocul lor. Ce imbold spre curăţenia vieţii şi spre cercetarea cinstită a tuturor apucăturilor lor personale şi casnice! Dacă Domnul era în mijlocul lor, ca să le dea biruinţa asupra vrăjmaşilor, era şi ca să le ceara o viaţă sfântă. Ei nu trebuiau să uite niciodată persoana aleasă, care era în mijlocul lor. Putea oare să supere pe cineva gândul stării Lui de faţă? Numai pe aceia, care nu iubeau sfinţenia, curăţenia şi rânduiala morală. Orice israelit credincios trebuia să se bucure la gândul că, în mijlocul lor, era Unul, care nu putea suferi lucrurile neştiute, nepotrivite şi necurate.

Cititorului creştin nu-i va veni greu să prindă puterea şi folosul acestui adevăr sfânt. Toţi credincioşii adevăraţi au cinstea să aibă, locuind în mijlocul lor şi în lăuntrul lor, pe Dumnezeu, Duhul Sfânt. În 1Corinteni 6:19 citim: „Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu?” Lucrul acesta este personal. Fiecare credincios este un templu al Duhului Sfânt şi îndemnul din Efeseni 4:30 se întemeiază pe acest adevăr minunat şi scump: „Să nu întristaţi pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării”.

Cât de însemnat este să ne gândim neîncetat la acest fapt. Ce imbold puternic să ne îngrijim cu tot-dinadinsul de curăţenia inimii şi de sfinţenia vieţii! Ce frâu puternic este gândul, că Duhul Sfânt locuieşte în trupul nostru ca fiind templul lui, frâu care stăpâneşte orice pornire greşită a gândurilor sau simţurilor, orice fel de vorbire nevrednică şi orice purtare nepotrivită! Cu adevărat, multe vorbe necugetate şi multe fapte proaste nu s-ar întâmpla printre noi, dacă ne-am da totdeauna seama de acest fapt.

Dar Duhul Sfânt nu locuieşte numai în fiecare credincios, ci şi în mijlocul Bisericii. „Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?” (1Corinteni 3:16). Pe acest fapt îşi întemeiază apostolul îndemnul său din 1Tesaloniceni 5:19: „Nu stingeţi Duhul!” Cât de desăvârşit de dumnezeiască este Scriptura! Cât de minunat este ea alcătuită! Duhul Sfânt locuieşte în noi şi de aceia nu trebuie să-L întristăm. El locuieşte în Biserică sau adunare şi De aceea suntem îndemnaţi, să nu-L stingem, ci să-I dăm locul adevărat şi să-L lăsăm să lucreze nestingherit.

Dorim acum să mai îndreptam luarea aminte a cititorului asupra câtorva locuri din capitolele noastre, locuri care ne arată înţelepciunea şi bunătatea, precum şi sfinţenia şi dreptatea căilor şi lucrărilor lui Dumnezeu faţă de poporul Său din vechime.

Cât de plăcut străluceşte însă din locul acesta felul de a fi al Dumnezeului nostru! Nimeni n-are voie să ţină ca zălog vita sau măgarul fratelui său pentru o pagubă ce i-ar fi făcut-o, ci să-l ducă la casa lui, să-l îngrijească şi să-l înapoieze stăpânului, fără să ceară despăgubire. Tot aşa trebuia să facă şi cu haina fratelui şi cu tot ce ar fi pierdut el. Cât de frumoase sunt toate acestea! Aici tragem în piept aerul stării de faţă a lui

Dumnezeu, atmosfera bunătăţii şi dragostei dumnezeieşti. Ce cinste înaltă şi sfântă este pentru un popor să aibă astfel de drepturi şi legiuiri alese şi „să fie stăpânit şi călăuzit de ele în viaţa şi în felul lui de a fi.

Domnul voia ca poporul Său să se gândească totdeauna la binele altora. Ei aveau deci sa se gândească şi la siguranţa altora, nu numai la folosul lor, când ridicau o casă. Nu poate oare creştinul să înveţe ceva de aici? Cât de porniţi suntem şi noi să ne gândim numai la interesele, plăcerile şi foloasele noastre? Cât de rar ne gândim şi la alţii! Facem totul numai pentru noi pentru că „Eul” este ţinta şi imboldul tuturor treburilor noastre. Şi nu poate fi altfel, decât dacă inima sta sub puterea călăuzitoare a imboldurilor date numai de creştinism. Trebuie să trăim în aerul curat şi ceresc al unei făpturi noi, care este semnul deosebit al omenirii căzute. Orice om neîntors la Domnul, oricine ar fi el, este stăpânit de „Eul” său într-un fel sau altul. „Eul” este ţinta, sâmburele şi imboldul tuturor lucrărilor sale.

E drept că un om poate să fie mai îndatoritor, mai iubitor, mai lipsit de interes, mai plăcut decât altul, dar e cu neputinţă ca „omul firesc” să fie călăuzit de imbolduri duhovniceşti sau de lucruri cereşti. Cu părere de rău şi cu ruşine trebuie sa mărturisim noi, care ne lăudăm că suntem oameni cereşti şi duhovniceşti, că suntem prea porniţi să trăim numai pentru noi şi să căutam numai interesele şi plăcerile noastre. Suntem în picioare şi treji când e în joc „Eul” nostru în vreun fel oarecare.

Toate acestea sunt triste şi umilitoare. N-ar fi aşa dacă am privi mai mult la Hristos, ca la pilda noastră în toate. Îndeletnicirea inimii cu Cristos este taina oricărui creştinism adevărat şi practic. Numai regulile şi rânduielile nu ne fac niciodată asemenea lui Cristos, în ce priveşte simţire şi felul nostru de a lucra. Numai când lăsăm pe Duhul Lut să lucreze în noi, când mergem pe urmele Lui si ne îndeletnicim cu lucrurile minunate din viaţă I-î vom ajunge mai asemenea Lui. „Noi toţi privim cu faţă descoperita, ca într-o oglindă, slava Domnului şi suntem schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2Cor. 3:18).

În vremea de astăzi se seamănă multă „sămânţă amestecată”. În biserica mărturisitoare se amestecă foarte mult propovăduirea cuvântului cu „înţelepciune şi înşelare deşartă”, cu „aşa numita ştiinţă şi artă” şi cu „lucrurile începătoare ale lumii”. Foarte puţin semănă cuvântul nestricat al lui Dumnezeu, „sămânţa nestricăcioasă, a scumpei Evanghelii a lui Cristos, în zilele noastre pe câmpul întins al creştinismului şi foarte mic este numărul acelora, cărora le ajunge Biblia, ca să scoată din ea material pentru slujba lor, iar aceia, care prin harul lui Dumnezeu sunt destul de credincioşi şi fac acest lucru, sunt socotiţi ca nişte oameni strâmţi la inimă, care privesc lucrurile numai dintr-o parte. Ei fac parte, cum se spune, din şcoala veche şi au rămas cu mult în urma vremii.

Dar rugăm pe Dumnezeu din toata inima să binecuvânteze pe aceşti oameni „strâmţi la inimă şi minte”, care fac parte din buna şi vechea şcoala apostolică. Noi îi iubim pentru că sunt strâmţi la inimă şi rămân în urma necredinţei şi a întunericului din vremea de faţă. Suntem încredinţaţi că orice slujitor adevărat al lui Cristos trebuie să fie stăpânit numai de un gând şi acest gând este Cristos. El trebuie să facă parte din şcoala cea mai veche, din şcoala lui Hristos. El trebuie să fie tot atât de strâmt la inimă, ca şi adevărul lui Dumnezeu şi nu trebuie sa se abată de la adevăr cu nici-un pas. Nu putem să nu spunem că vinovaţi – în mare parte, de creşterea repede a necredinţei – sunt străduinţele propovăduitorilor creştinismului, de a ţinea pas cu literatura zilei.

Ei s-au depărtat de Scripturile sfinte şi au căutat să-şi împodobească slujba cu ce le-a pus la îndemâna filozofia, ştiinţa şi literatura. În felul acesta au înrâurit mai mult asupra minţii, decât asupra inimii şi a cugetului ascultătorilor. Învăţăturile curate şi scumpe ale Sfintei Scripturi, laptele curat al cuvântului evangheliei despre harul lui Dumnezeu şi despre slava lui Cristos au fost socotite neîndestulătoare, ca să atragă adunări mari şi să le ţină grămadă. După cum Israelul din vechime a nesocotit mana, i-a fost greaţă de ea şi a numit-o „hrană ticăloasă”, tot aşa s-a saturat şi biserica mărturisitoare de învăţătura curata a acelui creştinism minunat, care se vede în foile Noului Testament şi a suspinat după hrana pentru minte şi pentru puterea de închipuire. învăţătura crucii, cu care se lauda apostolul, şi-a pierdut pentru ea farmecul, şi oricine mai ţine cu credinţă să vestească această învăţătură poate să-i iasă din minte gândul că va fi iubit şi plăcut.

Însă toţi slujitorii adevăraţi şi credincioşi ai lui Cristos să ţină nezguduiţi şi cu tărie statornică la adevărul arătat mai sus şi să nu semene doua feluri de sămânţa! Să nu se abată în slujba lor de la pilda cuvintelor sănătoase şi să împartă cum trebuie cuvântul adevărului, ca sa nu fie nevoiţi să se ruşineze, ci sa-şi primească răsplata deplină în ziua, când va fi încercată lucrarea fiecăruia (2 Timotei 1:13; 2:15). Fără îndoială că sămânţa curata a Cuvântului lui Dumnezeu este singurul material bun de folosit pentru lucrătorul duhovnicesc Nu dispreţuim învăţătura, ci o cinstim cum se cuvine, la locul ei. Negreşit faptele ştiinţei şi izvoarele de ajutor ale filozofiei pot fi întrebuinţate cu folos în desfăşurarea şi lămurirea adevărurilor Sfintei Scripturi. Însuşi Domnul nostru şi apostolii Lui s-au folosit în vorbirile lor către lume de faptele istoriei şi firii înconjurătoare, şi care om s-ar îndoi, de pildă, de preţul şi însemnătatea cunoaşterii temeinice a limbii ebraice şi greceşti, atât pentru cercetarea personală, cât şi pentru vestirea şi lămurirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Dar cu toate astea rămâne neatins adevărul mare şi de neapărată nevoie pentru credincioşi şi mai ales pentru lucrătorii Domnului, că Duhul Sfânt este singura putere şi Sfânta Scriptură este singurul material al oricărei slujbe, fie că e vorba de lucrul evangheliei, sau de adunarea copiilor lui Dumnezeu. Dacă s-ar înţelege mai bine acel adevăr şi s-ar urma mai cu credinţă, am vedea în curând cu totul altă stare de lucruri în via lui Cristos.

Un israelit n-avea voie să are în acelaşi timp cu un bou şi cu un măgar, nici n-avea voie să se îmbrace ca materii felurite, cu lână şi în in acelaşi timp. Înţelesul duhovnicesc al acestor două lucruri este uşor de văzut şi însemnat. Creştinul n-are voie să se întovărăşească cu necredinciosul pentru-un lucru oarecare, fie că e vorba de ceva casnic, religios sau de afaceri, nici să se lase călăuzit de temeiuri amestecate. Ci temeiurile înalte şi curate ale Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să-i alcătuiască felul de a fi şi să-i stăpânească viaţa.

Aducerea celor dintâi roade, cuprinde câteva învăţături foarte însemnate şi practice. Bineînţeles, că Israel nu putea să aducă roadele făgăduinţei, până ce Domnul nu-l dusese în ţara făgăduinţei. „Mărturisesc în faţa Domnului, Dumnezeului tău, că am intrat în ţara pe care Domnul a jurat părinţilor noştri că ne-o va da”.

Starea închinătorului este întemeiată pe acest fapt. El nu spune: „Voi intra”, sau „nădăjduiesc sau doresc să intru”, ci „am intrat în ţara pe care Dumnezeu a jurat părinţilor noştri”. Aşa trebuie să fie totdeauna. Trebuie să ştim că suntem mântuiţi, înainte de a putea aduce roadele unei mântuiri cunoscute. Se poate ca noi să dorim cu tot dinadinsul mântuirea şi să ne străduim din toată inima să avem parte de ea, dar aceste osteneli sunt cu totul altceva, decât roadele unei mântuiri cunoscute şi primite. israelitul nu aducea coşul cu cele dintâi roade, ca să ajungă astfel în ţară, ci pentru că era în ea. El spunea, ca să zicem aşa: „Mărturisesc, că am intrat în ţară şi iată aici rodul acestei stări”. Aici

nu putea deci să fie vorba de o întrebare, nici de o îndoială şi nici de o nădejde.

Versetele acestea arată frumos ce e adevărata închinare: „Tatăl meu era un arameu pribeag”. Iată obârşia închinătorului iudeu. Firea n-avea cu ce să se laude aici. Dar în ce stare îl găsise harul? În robia Egiptului. În mijlocul cărămidăriilor şi sub biciul aspru al vătafilor egipteni. Dar pe urmă? „Noi am strigat către Domnul”. Iată tot ce au putut să facă. Acest strigat al neputinţei şi al nevoii a pătruns până la scaunul de domnie şi la inima lui Dumnezeu şi L-a coborât în mijlocul cărămidăriilor Egiptului. Iată cuvintele mişcătoare, pe care le-a rostit El lui Moise: „Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt şi am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui, căci îi cunosc durerile. M-am pogorât ca sa-l izbăvesc din mâna Egiptenilor, şi să-l scot din ţara aceasta şi să-l duc într-o ţară bună şi întinsă, unde curge lapte şi miere… Iată că strigătele izraeliţilor au ajuns până la Mine şi am văzut chinul cu care îi chinuiesc Egiptenii” (Exod 5:7-9). Răspunsul fără înconjur al lui Dumnezeu era: „M-am pogorât ca să-l izbăvesc”. Da, El s-a coborât, în harul Său fără plată şi fără margini, ca să izbăvească pe poporul Său şi nici o putere omenească sau diavoleasca n-ar fi fost în stare sa ţină pe izraeliţi pe loc, peste vremea hotărâtă. În capitolul nostru găsim marea urmare a amestecului lui Dumnezeu, urmare arătată prin glasul închinătorului şi în coşul lui plin. „Mărturisesc… că am intrat în ţara pe care Domnul a jurat pariaţilor noştri ca ne-o va da… Acum, iată aduc cele dintâi roade din roadele pământului, pe care ni l-ai dai Tu, Doamne”. Dumnezeu împlinise totul potrivit credincioşiei Cuvântului Său şi potrivit dragostei inimii Lui. Nu lipsea nici o iotă şi nici o frântură de slovă. „Am venit” şi „am adus rod”. Rodul cui? Al Egiptului? Nu, ci „al ţării, pe care ni-ai dat-o Tu, Doamne”. Buzele închinătorului vesteau desăvârşirea lucrărilor lui Dumnezeu şi coşul lui cuprindea rodul tării lui Dumnezeu. Nimic nu putea fi mai lămurit şi mai adevărat. Nu mai era loc pentru îndoială sau pentru vreo nesiguranţă. închinătorul n-avea decât să vestească lucrarea Domnului şi să arate rodul. Toate erau de la Dumnezeu, de la început până la sfârşit. El îi scosese din Egipt şi-i adusese în Canaan. El le umpluse coşurile cu roadele gustoase ale ţării Lui şi inimile cu lauda Lui.

Şi acum, cititorule, oare nu însemna această vorbire, mândrie şi îngâmfare din partea unui israelit? Era oare drept şi smerit din partea lui să spună: „Am venit în ţara” N-ar fi fost mai potrivită pentru el o nădejde nehotărâtă că va ajunge odată, mai curând sau mai târziu, acolo, şi n-ar fi fost oare îndoiala şi nesiguranţa cu privire la starea şi la partea lui mai aducătoare de cinste pentru Dumnezeul lui Israel? Poate că vei răspunde: „Asta nu se poate asemăna cu starea noastră ca creştini”. De ce nu? Dacă un israelit putea să spună atunci: „Am intrat în ţara, pe care Dumnezeu a jurat părinţilor noştri că ne-o va da”, oare un credincios adevărat de astăzi n-ar putea să spună: „Am venit la Isus?” Fără îndoială că atunci era ceva văzut, iar astăzi e lucru de credinţă. Dar este oare pentru aceasta venirea lui Isus mai puţin adevărată decât venirea israelitului în ţară? Nu spune oare apostolul către Evreii „V-aţi apropiat de muntele Sionului”, şi apoi „Fiindcă am primit dar o împărăţie, ce nu se poate clătina, să ne arătăm mulţămitori şi să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie şi cu frică de El”. Dacă nu suntem siguri că ne-am „apropiat de Muntele Sion”, sau că „am primit o împărăţie ce nu se poate clătina”, nu putem cu nici un chip să ne închinăm lui Dumnezeu sau să-i slujim în chip plăcut Lui. Numai când ne dam seama de starea noastră şi de partea noastră în Cristos, poate să se ridice acea închinare adevărată către scaunul de domnie al lui Dumnezeu; sus, şi putem împlini o slujbă bună în voia Domnului aici jos.

Căci ce este o închinare adevărată? Este să mărturisim în faţa lui Dumnezeu ce este El şi ce a făcut. Inima este plină cu El, se bucură de El şi de toate căile şi lucrările Lui. Dar cum putem să ne închinăm Lui, dacă nu-L cunoaştem şi nu credem în ce a făcut? „Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă, ca El este şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută”. Cunoaşterea lui Dumnezeu este viaţa veşnică. Nu ne putem închina lui Dumnezeu, dacă nu-L cunoaştem, şi nu-L putem cunoaşte, fără să avem viaţa veşnica. Atenienii ridicaseră un altar „Dumnezeului necunoscut”. Pavel le-a spus că se închinau la ce nu ştiau şi le vesteşte apoi pe Dumnezeul cel adevărat descoperit în persoana şi în viaţa Omului Hristos Isus.

Este foarte să fim bine lămuriţi asupra acestui punct. Trebuie să cunosc pe Dumnezeu înainte ca să mă închin Lui. Pot să caut pe Dumnezeu, dar e cu totul altceva să cauţi pe un Dumnezeu pe care nu L-ai găsit încă, şi să te bucuri şi să te închini unui Dumnezeu pe care L-ai găsit. Dumnezeu s-a descoperit, El ne-a dăruit în Isus Cristos lumina cunoştinţei slavei Lui. El s-a apropiat de noi în persoana Fiului binecuvântat, ca să-L cunoaştem şi să-L iubim, să ne bucurăm de El şi să ne putem încrede în El cu toate slăbiciunile şi nevoile noastre. Nu mai trebuie să-L căutăm în întunerecul firii înconjurătoare dintre norii unei religii greşite, cu miile ei de forme. Dumnezeu ni s-a descoperit printr-o descoperire aşa de limpede, că nici proştii nu pot greşi. Creştinul poate să spună: „Ştiu în cine am crezut”. Aceasta este temelia oricărei adevărate închinări. Un om poate să aibă multă evlavie a firii pământeşti şi să împlinească foarte multe forme religioase, fără ca să cunoască măcar cât de puţin din închinarea adevărată. Aceasta vine numai şi numai din cunoaşterea lui Dumnezeu.

După ce am arătat că închinarea era lucrul cel dintâi pentru orice israelit, care se găsea „în ţară”, ajungem acum la altă urmare foarte practică a acestei luări în stăpânire. E binefacerea.

Cât de frumoasă este rânduiala aceasta! Ea seamănă întocmai cu ceea ce întâlnim în Evrei 13: „Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de lauda, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui”. Aceasta este închinarea. „Şi nu daţi uitării binefacerea şi dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”. Aici avem binefacerea. Aceste două lucruri s-ar putea numi latura cea de sus şi cea de jos a unui creştin: Lauda adusa lui Dumnezeu şi ajutorul dat oamenilor. Ce semne scumpe! Ce bine ar fi dacă le-am înfăptui mai mult. Un lucru este sigur, că amândouă vor merge totdeauna împreună. Un om, care are inima cu adevărat plină cu lauda şi mulţumire către Dumnezeu, are şi o inimă simţitoare şi o mână deschisă pentru nevoile omeneşti de tot felul. Poate că nu este bogat în bunuri pământeşti şi trebuie să spună ca Petru: „Aur şi argint n-am”, dar voi avea compătimire, o privire prietenoasă ori un cuvânt mângâietor şi lucrurile acestea vorbesc mai puternic unei inimi, decât deschiderea pungii şi sunetul aurului. Domnul şi învăţătorul nostru, Pilda noastră mare, „umbla făcând bine şi vindecând”, dar nu citim niciodată că El ar fi dat cuiva bani. Ba credem că nici n-a avut vreodată bani la El. Când a trebuit să răspundă Irodianilor cu privire la plata birului, a trebuit săi roage, săi dea un ban; iar când i s-a cerut să plătească birul templului, a trimes pe Petru la mare, ca să capete ce-i trebuia. Pe cât se vede, nu umbla niciodată cu bani la El; iar în numărul darurilor, pe care le-a dat slujitorilor Săi, nu e pomenit banul. Cu toate acestea umbla şi făcea bine. Şi noi ar trebui sa ne străduim să facem la fel, în măsura noastră mică.

Cititorul sa ia aminte la rânduiala dumnezeiască, aşa cum e arătata în Evrei 13 şi cum e lămurită în Deuteronom 26; închinarea are locul întâi şi cel mai de frunte. Noi putem să credem, că lucrul cel mai înalt este să faci bine, să fii folositor societăţii omeneşti şi altele. Dar suntem greşiţi. „Cine aduce laudă lui Dumnezeu, Mă proslăveşte”. Dumnezeu locuieşte în cântările de laudă ale poporului Său. Bucuria Lui este să fie înconjurat de oameni, ale căror inimi sunt pline de cunoaşterea bunătăţii, măririi şi a slavei Lui, pentru care să-i aducă totdeauna lauda. Psalmistul zice: „Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme, lauda Lui va fi totdeauna în gura mea” (Psalmul 34:1). Nu spune că numai

câteodată, sau când totul în jurul nostru e vesel şi senin, când corabia vieţii noastre alunecă uşor peste valuri, ci „în orice vreme” şi „totdeauna”. Râul mulţămirii către Dumnezeu ar trebui să curgă fără încetare, ca să nu mai rămână loc pentru cârtiri sau plângeri, pentru lipsă de curaj şi nemulţumire, pentru supărare şi frica. Ar trebui să avem totdeauna duhul închinării. Orice răsuflare ar trebui să fie ca un aleluia. Nu-i departe vremea când se va împlini acest lucru. Lauda noastră va răsuna prin toate veacurile veşniciei. Când binefacerea şi ajutorarea va înceta, când nimeni nu va mai avea nevoie de ajutorul şi compătimirea noastră, când ne vom fi luat rămas bun pentru totdeauna de la durerea şi suferinţele morţii şi stricăciunii, vom slăvi totuşi fără încetare pe Domnul, în sfântul Său locaş de sus. „Nu daţi uitării binefacerea şi dărnicia”. Felul, cum e dat acest îndemn, e interesant. El nu spune: „Nu uitaţi să aduceţi jertfe de lauda”. În mijlocul bucuriei şi fericirii depline a stării şi părţii noastre în Cristos, suntem în primejdie să uităm, că suntem înconjuraţi de lipsă şi nevoi, de încercări şi greutăţi şi de aceea apostolul adaogă acel îndemn bun şi folositor. Israelitul duhovnicesc n-ar trebui numai să se bucure de tot binele, pe care i l-a dat Dumnezeul Său, ci să-şi aducă aminte şi de levit, de străin, de văduvă şi de orfan, adică de acela care n-avea moştenire pământească şi care se dăduse cu totul slujbei Domnului şi de aceia care n-aveau un apărător firesc şi nici un sprijin pământesc. Aşa ar trebui să fie totdeauna. Râul bogat al harului curge din inima lui Dumnezeu, ne umple inimile până dă peste ele, şi ne împrospătează şi bucură astfel toată lucrarea. Dacă am gusta mai mult în viaţa noastră tot ce ni-i dăruit în Dumnezeu, orice mişcare, orice lucrare şi orice cuvânt al nostru, chiar orice privire ar înrâuri în chip binefăcător asupra celor dimprejur. Creştinul, aşa cum e în gândul lui Dumnezeu, e un om, a cărui mână e ridicată ca să aducă laudă lui Dumnezeu, pe când cealaltă mână e plină cu roadele unei binefaceri adevărate, ca să întâmpine nevoile omeneşti. Cititorule, aşa să fim şi noi!

Să mai aruncăm o privire asupra punctului al treilea din acest minunat capitol

Aici avem sfinţenie personală, sfinţenie practică şi despărţire deplină de tot ce nu se potrivea cu starea sfântă şi legătura în care se găsea Israel prin harul nemărginit şi prin mila lui Dumnezeu. Întristarea, necurăţenia Şi faptele moarte nu trebuiau să se găsească printre ei. Nici noi n-avem nici loc, nici vreme pentru astfel de lucruri. Ele nu fac parte din tărâmul binecuvântat, în care avem cinstea să trăim. Noi avem de făcut trei lucruri: „să aducem lui Dumnezeu jertfa de lauda, să facem bine în mijlocul unei lumi sărace şi să ne ţinem neîntinaţi de ea” (Iacov 1:24).

Fie deci că ne vorbeşte Moise în Deuteronom 26, sau Pavel în Evrei 13, sau Iacov în epistola lui sănătoasă şi practică, este acelaşi Duh, care ne vorbeşte şi sunt totdeauna aceleaşi datorii, pe care trebuie să le învăţăm, datorii nepreţuite şi foarte însemnate, mai ales în zilele noastre, în care învăţătura harului se înţelege atât de mult cu mintea şi se leagă cu tot felul de lucruri ale lumii şi ale iubirii de sine.

Cu adevărat ne trebuie o lucrare mai puternică şi mai practică. Slujbei noastre îi lipseşte de multe ori partea proorocească şi păstorire de suflete. Prin parte proorocească înţelegem acel fel de a vorbi, care atinge cugetul şi-l aduce în faţa lui Dumnezeu. Mai ales de această slujbă avem nevoie înainte de orice. Slujba dintre noi se îndreaptă prea mult spre minte şi prea puţin către inimă şi către cuget. învăţătorul vorbeşte minţii, proorocul cugetului (Unii cred că numai acela este prooroc, care spune lucruri ce au să se întâmple în viitor; dar o astfel de mărginire a înţelesului acestui cuvânt este greşită. 1 Corinteni 14:28-32 dă cuvintelor „prooroc” şi „prooroci” un înţeles cu mult mai larg. Învăţătorul şi proorocul sunt foarte strâns şi foarte frumos legaţi între ei. Cel dintâi desfăşură adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, cel de al doilea le îndreaptă spre cuget. Şi mai putem să adăogăm că păstorul cercetează să vadă întrucât slujba amândurora a înrâurit asupra vieţii şi inimii fiecărui credincios în parte. De bună-seamă că privim lucrurile îndeobşte, deoarece se poate întâmpla ca toate aceste trei părţi să fie unite în slujba aceluiaşi om. Cu toate acestea ele sunt deosebite între ele. Acolo însă, unde lipseşte darul de prooroc şi de păstor, învăţătorii ar trebui sa caute cu tot dinadinsul spre Domnul şi să-i ceară putere ca să poată atinge cugetul şi inima credincioşilor. Lăudat fie Domnul, că El are pentru slujitorii Săi toate darurile trebuitoare, toată puterea şi tot harul! Tot ce ne trebuie este să aşteptăm, cu toată inima, de la El ce ne trebuie. El ne va da harul trebuitor şi însuşirea trebuitoare oricărei slujbe, pentru care am fi chemaţi în Biserica sau adunarea Lui.

S-ar părea că, între începutul şi sfârşitul capitolului 27, ar fi o deosebire bătătoare la ochi. În cele dintâi treisprezece versete, vedem pe Israel intrând în ţara făgăduinţei, în acea ţară frumoasă şi roditoare, în care curgea lapte şi miere, şi ridicând pe muntele Ebal un altar, ca să aducă pe el jertfe de ardere de tot şi jertfe de mulţumire. Nu citim aici nimic despre jertfele de ispăşire şi de păcat. Legea trebuia scrisă cât se poate de desluşit pe pietrele date cu var şi poporul trebuia să aducă pe altar acele jertfe cu bun miros ca o arătare a închinării şi a legăturii sfinte cu Dumnezeu. Aici nu e vorba de păcătosul sau călcătorul legii, care vine cu o jertfă de ispăşire la altarul de aramă, ci mai mult de un popor, izbăvit cu desăvârşire, binecuvântat şi primit de Dumnezeu, bucurându-se în totul de legătura cu Dumnezeu şi partea lui de moştenire.

De buna seama că erau păcătoşi şi călcători ai legii şi aveau nevoie de altarul de aramă. Lucrul acesta este destul de limpede. Dar e tot atât de limpede, că în această parte nu se vorbeşte de aşa ceva, şi cititorul va înţelege pricina. Când vedem pe Israel intrând în stăpânirea părţii sale de moştenire, având legăturile cunoscute ale legământului, în timp ce voia descoperită a Dumnezeului legământului său e scrisă înaintea lui şi el însuşi este înconjurat de binecuvântările bogate ale ţării, înţelegem, că orice întrebare cu privire la păcat şi la călcarea de lege era pusa în rânduială şi că pentru un popor atât de fericit şi binecuvântat nu mai rămânea de făcut decât sa înconjoare altarul Dumnezeului lor şi să-i aducă jertfele cu miros plăcut, jertfe bine primite de El şi potrivite pentru ei.

Cu un cuvânt, toată priveliştea desfăşurată în cea dintâi jumătate a capitolului nostru, este de toată frumuseţea. Israel ia pe Dumnezeu ca al sau şi Dumnezeu ia pe Israel ca poporul Său, ridicat deasupra tuturor neamurilor în slavă, în nume şi în podoaba. El este un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul său, şi are pe deplin în stăpânire ţara minunată şi poruncile minunate ale lui Dumnezeu. Ce mai putea sa rămână pentru ei de făcut, decât să aducă jertfe de laudă şi de mulţumire, cu închinare şi legătură sfântă?

Dar jumătatea a doua a capitolului ne arată cu totul altceva. Moise hotărăşte şase seminţii, care aveau sa stea pe muntele Garizim, ca să binecuvânteze poporul, şi şase pe muntele Ebal, ca să blesteme. Dar vai! Dacă cercetăm istoria adevărată, nu auzim nici o vorbă despre binecuvântare, ci numai despre cele douăsprezece blesteme grozave, dintre care fiecare e încheiat de adunare printr-un „amin” puternic.

Ce schimbare trista! Ce deosebire! Lucrul acesta ne aminteşte de ceea ce am văzut când am cercetat Exod 19 şi ne dă cea mai bună lămurire a cuvintelor apostolului din Galateni 3:10: „Căci toţi cei ce se bizuiesc pe faptele cerute de Lege”, toţi cei ce sunt pe tărâmul Legii, „sunt sub blestem, pentru că este scris: (aici aduce locul din Deuteronom 27:26): „Blestemat este oricine nu ţine toate lucrurile scrise în cartea Legii, şi nu le face”.

Cuvintele acestea cuprind adevărata stare a lucrurilor. Israel se găsea, cu privire la starea sa, de fapt pe tărâmul legii, şi de aceea sfârşitul capitolului ne arată urmarea tristă şi umilitoare a stării adevărate a lui Israel faţă de Dumnezeu, deşi începutul este o zugrăvire plăcută a gândurilor lui Dumnezeu despre Israel. De pe muntele Garizim nu se aude nici un sunet, nici un cuvânt de binecuvântare, dar în schimb urechile norodului sunt izbite de blestem peste blestem.

S-ar fi putut oare să fie altfel? Poate omul să-l pună la îndoială cât o vrea: adevărul veşnic este că nu poate veni decât blestem peste toţi cei „ce se bizuiesc pe faptele cerute de Lege. Nu se spune numai: „Blestemat este oricine nu ţine toate lucrurile scrise în cartea Legii şi nu le face”, deşi era pe deplin adevărat; ci Duhul Sfânt spune că toţi, fie ei Iudei, păgâni sau creştini cu numele, câţi se găsesc pe tărâmul faptelor legii, n-au să se aştepte la altceva, decât la blestem.

De aceea nu-i va veni greu cititorului, să înţeleagă tăcerea adâncă ce domneşte pe muntele Garizim în cele arătate în Deuteronom. 27. Căci dacă s-ar fi auzit de acolo măcar o singură binecuvântare, aceasta ar fi stat împotriva întregii învăţături a Sfintei Scripturi cu privire la lege.

Am stăruit de ajuns asupra legii în volumul întâi. Aşa că nu mai stăruim şi aici. Totuşi nu putem să nu ne arătăm uimirea când vedem cum unii stăruiesc în părerea că creştinii sunt sub lege, ca să capete viaţa veşnică, sau sfinţenia vieţii sau mântuirea sau orice altceva. Cum poate sta în picioare o astfel de părere în faţa cuvintelor hotărâtoare din Romani 6: „Voi nu sunteţi sub lege, ci sub har”.

Înainte de a începe cercetarea mai amănunţită a acestui capitol, am vrea să atragem luarea aminte a cititorului că acest capitol nu trebuie de loc amestecat cu cel dinainte. Unii, ca să lămurească lipsa binecuvântărilor în capitolul 27, le-au căutat în cap. 28. Dar aceasta este o greşeală mare, foarte primejdioasă pentru înţelegerea acestor două capitole. Amândouă capitolele sunt cu totul deosebite între ele, atât în ce priveşte temelia lor, cât şi rostul şi împlinirea practică. În capitolul 27 e vorba de starea morală a omului, ca fiind un păcătos cu desăvârşire stricat, care nu e în stare să dea ochi cu Dumnezeu pe tărâmul legii. În capitolul 28 însă e vorba de Israel, ca fiind un popor sub stăpânirea lui Dumnezeu. O alăturare a acestor două capitole va face pe cititor să vadă repede deosebirea. Ce legătură ar fi de pildă între cele 6 binecuvântări ale capitolului nostru şi între cele 12 blesteme ale capitolului din urmă? Niciuna. Nu putem sa facem nici o legătură între aceste două capitole, pe când şi un copil ar putea vedea legătura lăuntrică dintre binecuvântările şi blestemele capitolului 28.

Vom aduce câteva locuri ca să dovedim cele spuse aici. Nu se vede oare limpede, că binecuvântările acestea nu sunt la fel ca cele rostite de cele şase seminţii de pe muntele Garizim? Aici ni se arată vrednicia, propăşirea şi mărirea naţională a lui Israel, întemeiate pe ascultarea tuturor poruncilor din aceasta carte. După planul veşnic al lui Dumnezeu, Israel ar fi trebuit să fie în fruntea tuturor neamurilor, şi acest plan de bună-seamă că se va împlini odată, deşi Israel a greşit în chipul cel mai trist în împlinirea acelei ascultări desăvârşite, care avea sa fie temelia întâietăţii şi slavei lui naţionale.

Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere acest adevăr. Unii au încercat să treacă binecuvântările lui Israel asupra Bisericii. Aceasta însă este o greşeala primejdioasă. E drept, că în Galateni. 3 citim: „…pentru ca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste neamuri, în Isus Cristos”. Dar ce se spune mai departe? „Aşa ca noi să primim” – binecuvântări în cetate şi binecuvântări la câmp? sau binecuvântări în coşniţa şi în postava noastră? – nu, ci „că, prin credinţă, noi să primim Duhul, care ne fusese făgăduit”. Tot aşa vedem din aceiaşi epistolă că izraelitului întors la Dumnezeu i se va îngădui, să socotească drept copii ai săi pe toţi aceia, care s-au născut duhovniceşte în timpul economiei creştine. „Dar Ierusalimul cel de sus este slobod şi el este mama noastră, fiindcă este scris: „Bucură-ie, stearpo, care nu naşti de loc. Izbucneşte în strigăte de bucurie şi strigă, tu, care n-ai simţit durerile naşterii! Căci copiii celei părăsite de bărbat vor fi în număr mai mare decât copiii celei cu bărbat” (Galateni 4:27).

Însă oricât de adevărate sunt aceste lucruri, n-avem totuşi nici o pricină să trecem făgăduinţele lui Israel asupra credincioşilor Noului Testament. Dumnezeu a spus, printr-un jurământ, că va binecuvânta sămânţa lui Avraam, prietenul Său, şi anume cu binecuvântările pământeşti, în ţara Canaanului. Binecuvântările lui Israel sunt deci pământeşti, iar ale Bisericii sunt cereşti: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a Binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovniceşti în locurile cereşti”. Israel este poporul lui Dumnezeu pământesc, iar Trupul lui Cristos este poporul ceresc.

Înainte de a încheia aceasta parte, am vrea să mai îndreptăm luarea aminte a cititorului asupra unul punct foarte însemnat, în legătură cu versetul 13 al capitolului nostru. „Domnul te va face să fii cap, nu coadă; totdeauna vei fi sus şi niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta poruncile Domnului, Dumnezeului iau, pe care ţi le dau astăzi, dacă le vei păzi şi le vei împlini” (Deuteronom 28:13).

Fără îndoială că aceste vorbe privesc pe Israel ca popor. Israel este hotărât să fie capul tuturor neamurilor pământului. Acesta este planul neschimbat şi veşnic al lui Dumnezeu. Chiar dacă poporul este acuma căzut şi împrăştiat, chiar dacă pare că s-a pierdut printre neamuri, chiar dacă suferă încă urmările groaznice ale neascultării sale şi dacă doarme în ţărâna pământului, cum citim în Daniel 12, totuşi el se va trezi ca neam şi va avea o slavă mai mare decât a lui Solomon.

Toate acestea sunt întărite de o mulţime de locuri din cărţile lui Moise, din Psalmi, Prooroci şi din Noul Testament. Iar dacă privim istoria lui Israel, vom găsi câteva pilde de persoane, care, prin harul lui Dumnezeu, au fost în stare să-şi însuşească acea făgăduinţă scumpă din versetul 13 şi anume în vremurile cele mai întunecate şi mai apăsate, când Israel era coadă şi nu cap. Aceste pilde ne pun totodată înainte un adevăr foarte însemnat şi practic.

Să ne îndreptam puţin la cartea atât de puţin înţeleasă şi preţuită, dar interesantă, a Esterei, carte, care umple un loc deosebit şi cuprinde pentru noi o învăţătură, pe care poate ca n-o găsim în nici o altă carte. Ea face parte dintr-o vreme, când Israel adevărat că nu era capul, ci coada. Totuşi ea ne arată pilda ziditoare şi înviorătoare a unui copil al lui Avraam, care, prin purtarea sa, şi-a dobândit locul cel mai înalt şi o biruinţă strălucită asupra celor mai înverşunaţi vrăjmaşi ai lui Israel.

În zilele Esterei starea lui Israel a fost aşa că Dumnezeu nu putea să mai recunoască în faţa lumii pe poporul Său. De aceea numele poporului nu se pomeneşte nici măcar odată în întreaga carte. Neamurile sau păgânii stăpâneau peste Israel şi legătura dintre Dumnezeu şi Israel nu mai putea fi recunoscută în faţa lumii. Dar inima lui Dumnezeu nu putea să uite niciodată pe poporul Sau şi putem sa adăugăm că inima unui israelit credincios nu putea să uite nici pe Dumnezeu şi nici legea Lui. Iată două fapte, cari sunt semnul deosebit al acestei cărţi. Dumnezeu lucra pentru Israel, ca să zicem aşa, pe ascuns, şi Mardoheu lucra pentru Dumnezeu slobod şi pe faţă. Mai este vrednic de luat aminte faptul,

că nici cel mai bun prieten al lui Israel şi nici cel mai rău vrăjmaş nu e pomenit în aceasta carte decât o dată şi totuşi întreaga carie este plina cu faptele amândurora. Pe când pe deoparte degetul lui Dumnezeu se arata în chip minunat în tot şirul de întâmplări, se arată pe de altă parte şi vrăjmăşia amară a lui Amalec prin sfatul grozav al mândrului Agaghitean.

Cât de scumpă şi cât de însemnată este credincioşia personală într-o clipă, când totul e în cădere şi în dărâmături! Mardoheu a stat cu tărie de partea adevărului lui Dumnezeu şi n-a vrut cu nici-un chip să recunoască pe Amalec. El a căutat să scape viata lui Ahaşveroş şi s-a plecat în faţa stăpânirii împăratului păgân, ca înfăţişător al puterii lui Dumnezeu, dar nu vroia să se plece în faţa lui Haman. Purtarea lui a fost călăuzită şi îndreptăţită de Cuvântul lui Dumnezeu, căci în Deuteronom 25:17-19 citim: „Adu-fi aminte de ce v-a făcut Amalec pe drum, la ieşirea noastră din Egipt, cum te-a întâlnit pe drum, şi, fără nici o teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor celor ce se târau la coadă, când erai obosit şi sleit de puteri. Când îţi va da Domnul, Dumnezeul tău, odihnă, după ce te va izbăvi de toţi vrăjmaşii care te înconjoară, în ţara, în care Domnul, Dumnezeul tău, ţi-o dă ca moştenire şi spre stăpânire, să ştergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri: să nu uiţi lucrul acesta”.

Era destul de limpede pentru o ureche tăiată împrejur şi pentru o inima ascultătoare. Tot atât de limpede este vorbirea din Exod 17:14-16 „Domnul a zis lui Moise: „Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte şi spune lui Iosua că voi şterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri, Moise a zidit un altar şi i-a pus numele „Domnul, steagul meu”. El a zis: „Pentru că şi-a ridicat mâna împotriva scaunului de domnie al Domnului, Domnul va purta război împotriva lui Amalec, din neam în neam”.

Locurile acestea arată dreptatea purtării lui Mardoheu faţă de Agaghitean. Putea oare un israelit credincios să se plece în faţa mădularului unei case, cu care se războia Dumnezeu? Cu neputinţă! El putea să se întristeze şi să plângă pentru poporul său şi sa postească în sac şi cu cenuşă pe cap, dar nu putea şi nu trebuia să se plece înaintea unuia din neamul lui Amalec. E drept că în felul acesta putea fi învinuit că e mândru şi încăpăţânat, dar de aceasta nu-i păsa. S-ar fi părut poate o nebunie să nu dea cinstea cuvenită celui mai înalt slujbaş din împărăţie, dar acest slujbaş era din neamul lui Amalec; şi atâta era de ajuns pentru Mardoheu. Nebunia lui părută era ascultare, şi tocmai acest fapt face istoria aceasta atât de interesantă şi însemnată pentru noi. Lui Mardoheu îi era de ajuns Cuvântul Domnului: „Adu-ţi aminte de ce ţi-a făcut Amalec…. să nu uiţi lucrul acesta”. Câtă vreme avea putere acest cuvânt? „Din neam în neam”. Răzbunarea lui Israel împotriva lui Amalec n-avea să înceteze, decât atunci când numele şi pomenirea lui va fi ştearsă de sub ceruri. Cum putea dar un israelit credincios sa se plece înaintea unuia din neamul lui Amalec? Cu neputinţă. Ar fi putut s-o facă Iosua? Nu. A făcut-u Samuel? Nu. „Samuel a tăiat pe Agag în bucăţi, înaintea Domnului, la Ghilgal”. Aşadar nici Mardoheu nu se putea pleca înaintea lui, chiar dacă vedea ridicată o spânzurătoare pentru sine. Puteau să-l spânzure, dar nu-i puteau face niciodată să se plece înaintea lui Amalec. Şi care a fost urmarea? O biruinţă minunată. Fiind cel mai aproape de scaunul de domnie, Amalec se încălzea la razele bunăvoinţei împăratului. Lăudându-se cu bogăţiile, cu averile şi cu mărirea sa, era gata să strivească sămânţa lui Avraam. Bietul Mardoheu era însă la pământ, în sac şi cu cenuşă pe cap. Ce putea sa facă? Nimic alta decât să asculte de Dumnezeu. El n-avea nici sabie şi nici suliţă, dar avea în schimb Cuvântul lui Dumnezeu şi numai ascultând de acest Cuvânt, a câştigat împotriva lui Amalec o biruinţă, care în felul ei era tot atât de hotărâtoare şi strălucită, ca şi biruinţa lui Iosua din Exod 17, o biruinţă, pe care Saul, la vremea sa, n-a fost în stare s-o câştige, deşi avea la îndemână ostile celor douăsprezece seminţii ale lui Israel, Haman avea de gând să spânzure pe Mardoheu, dar în schimb a fost silit să poarte pe Israelitul urât în strălucire şi mărire împărătească pe uliţe, ca o slugă de rând. „Şi Haman a răspuns împăratului: „Omului pe care vrea împăratul să-l cinstească, trebuie să i se aducă haina împărătească, aceea cu care se îmbracă împăratul, şi calul pe care călăreşte împăratul, şi să i se pună cununa împărătească pe cap. Să se dea haina şi calul uneia din căpeteniile de seamă ale împăratului, apoi să îmbrace cu haina pe omul acela pe care vrea să-l cinstească împăratul, să-l plimbe calare pe cal prin locul deschis al cetăţii, şi să strige înaintea lui: „Aşa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!” împăratul a zis lui Haman: „Ia îndată haina şi calul, cum ai zis, şi fă aşa iudeului Mardoheu, care şade la poarta împăratului. Nu lăsa nefăcut nimic din ce ai spus”. Şi Haman a luat haina şi calul, a îmbrăcat pe Mardoheu, l-a plimbat călare pe cal prin locul deschis al cetăţii, şi a strigat înaintea lui:.Aşa se face omului pe care vrea împăratul să-l cinstească!” Mardoheu s-a întors la poarta împăratului, şi Haman s-a dus în grabă acasă, mâhnit şi cu capul acoperit” (Estera 6:7-12).

De bună-seamă că aici Israel a fost cap şi Amalec coadă, nu Israel ca popor întreg, ci în persoana lui Mardoheu. Dar acesta nu era decât începutul înfrângerii lui Amalec şi a ridicării lui Israel. Haman a fost spânzurat pe aceiaşi frânghie, pe care o pregătise pentru Mardoheu. Mardoheu a ieşit de la împărat cu o haina împărătească albastră şi albă, cu o mare cununa de aur, şi cu o mantie de în subţire şi de purpură. Cetatea Suza striga şi se bucura (Estera 8:15).

Dar aceasta nu era totul. Urmarea biruinţei minunate a lui Mardoheu s-a simţit pretutindeni, peste întinsul celor 127 ţinuturi ale împărăţiei. „În fiecare ţinut şi în fiecare cetate, pretutindeni, unde ajungea porunca împăratului şi hotărârea lui, a fost între Iudei veselie şi bucurie, ospeţe şi zile de sărbătoare. Şi mulţi oameni dintre popoarele ţarii s-au făcut iudei, căci îi apucase frica de iudei”. „Căci Iudeul Mardoheu era cel dintâi după împăratul Ahaşveroş. El era cu vază între Iudei şi iubit de mulţimea fraţilor săi, căci a căutat binele poporului său şi a vorbit pentru fericirea întregului său neam” (Estera 8:17; 10:3).

Nu sunt oare acestea dovezi izbitoare despre însemnătatea nespusă a credincioşiei personale? N-ar trebui oare să ne îmboldească, sa stăm cu orice preţ pentru adevărul lui Dumnezeu? Să privim urmările minunate ale faptei unui singur om, a cărui purtare de bună-seamă că va fi fost osândită de mulţi. Dar Dumnezeu a recunoscut-o şi a îngăduit lui Mardoheu sa câştige o biruinţă, ale cărei roade minunate au fost culese de fraţii săi de aproape şi de departe. Un alt loc, care lămureşte cele spuse de noi, este capitolul 3 şi 4 din proorocul Daniel. Şi acestea ne arată urmările binecuvântate ale credincioşiei personale faţă de Dumnezeul adevărat şi anume într-o vreme, când mărirea lui Israel pierise şi când Ierusalimul şi templul erau dărâmate. Cei trei bărbaţi credincioşi, Şadrac, Meşac şi Abednego n-au vrut să se închine chipului de aur al lui Nebucadneţar, chiar când acesta s-a mâniat şi toata lumea din împărăţie era împotriva lor. Ba, au primit mal bine să fie aruncaţi în cuptorul de foc, decât să nu asculte de porunca Dumnezeului lor. Puteau să-şi piardă viaţa dar nu voiau să se lepede de adevărul lui Dumnezeu.

Urmarea a fost şi aici o biruinţă strălucită. Ei au trecut prin cuptorul cu foc împreună cu Fiul lui Dumnezeu şi au ieşit afară ca nişte martori şi slujitori ai Dumnezeului Celui Preaînalt. Toate acestea au fost urmarea ascultării. Ce pagubă ar fi suferit dacă ar fi mers împreună cu mulţimea şi s-ar fi închinat în faţa idolului, ca să scape de cuptorul de foc. Dar li s-a dat puterea, să ţină cu tărie la mărturisirea unui singur Dumnezeu adevărat, şi la un adevăr, călcat în picioare chiar în timpul domniei strălucite a lui Solomon. Iar mărturia credincioşiei lor ne-a fost păstrată de Duhul Sfânt, ca să ne îmbărbăteze, să umblăm şi noi cu pas hotărât pe cărarea credincioşiei, în faţa unei lumi, care urăşte pe

Dumnezeu şi care a lepădat pe Cristos şi în faţa unei creştinătăţi, care nu păstrează adevărul.

O înrâurire asemănătoare trebuie să aibă şi citirea cap. 6 din proorocul Daniel. Şi acest capitol cuprinde o învăţătură binecuvântată pentru zilele noastre de mărturisire uşoară şi doar cu gura a adevărurilor creştineşti, când creştinii nu vor să urmeze cu toată inima şi cu hotărâre pe un Hristos lepădat de lume şi nu vor să asculte fără zăbovire de poruncile Lui. Cât de înviorătoare se arată credincioşia lui Daniel în faţa unei astfel de nepăsării El a ţinut cu bărbăţie la obiceiul său, de a se ruga de trei ori pe zi la Dumnezeul său, cu ferestrele deschise spre Ierusalim, deşi ştia că făcând astfel va cădea în groapa leilor. Ar fi putut foarte uşor să-şi închidă ferestrele, să tragă perdelele sau să se ducă într-o odaie ascunsa, sau ar fi putut să aştepte până la miezul nopţii, când nu l-ar fi văzut nici-un ochi şi nu l-ar fi auzit nici o ureche. Dar nu, acest slujitor iubit al lui Dumnezeu nu voia să-şi ascundă lumina sub baniţă. Era vorba de ceva foarte însemnat. Daniel nu voia numai să se roage Dumnezeului celui viu şi adevărat, ci se ruga şi cu ferestrele deschise spre Ierusalim. De ce? Pentru ca Ierusalimul era centrul pământesc, ales de Dumnezeu, pentru poporul Său. Dar Ierusalimul era dărâmat, de bună-seamă că privind lucrurile omeneşte, se isprăvise cu Ierusalimul. Dar pentru credinţă şi privind lucrurile din punct de vedere dumnezeiesc, Ierusalimul era şi rămânea centrul ales de Dumnezeu pentru poporul Său. Ba chiar dărâmăturile lui erau scumpe lui Dumnezeu. De aceea Daniel lucra în deplină potrivire cu gândurile şi cu Cuvântul lui Dumnezeu, când îşi deschidea ferestrele şi se ruga cu faţa îndreptată spre Ierusalim. El făcea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, în 2 Cronici 6:38: „... dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor şi din tot sufletul lor în ţara robiei lor, unde au fost duşi robi, dacă-ţi vor face rugăciuni, cu privirile întoarse spre ţara lor, pe care ai dat-o părinţilor lor, spre cetatea pe care ai ales-o şi spre casa pe care am zidit-o Numelui Tău”.

Iată de ce asculta Daniel, fără să ţină seamă de părerile sau ameninţările omeneşti, nici chiar în faţa unei morţi chinuite. Primea mai uşor să fie aruncai într-o groapă cu lei, decât să părăsească adevărul lui Dumnezeu; primea mai lesne să meargă cu un cuget bun în cer, decât să rămână pe pământ cu un cuget rău.

Şi urmarea a fost iarăşi o biruinţa strălucită: „Daniel a fost scos din groapă şi nu s-a găsit nici o rană pe el, pentru ca avusese încredere în Dumnezeul Său”.

Ce slujitor binecuvântat şi ce martor ales! Cu adevărat, că în acest prilej şi el a fost capul, iar vrăjmaşii lui coada. Prin ce? Numai prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu putem apăsa îndeajuns acest fapt atât de însemnat pentru zilele noastre, şi nu putem arăta prea de multe ori astfel de dovezi strălucite de credincioşie personală, dovezi date într-o vreme, când slava lui Israel era în ţărână. Nu este oare nespus de înviorător şi dătător de îmbărbătare să găsim în vremurile cele mai întunecate ale istoriei lui Israel dovezi de credincioşie personală şi de credinţă puternică? Ele să ne îmboldească să stăm hotărâţi pentru adevăr în vremea de faţă, când starea bisericii mărturisitoare înrâureşte asupra noastră atât de rău! Suntem în primejdie să lăsăm să cadă steagul credincioşiei personale din pricina stării din jurul nostru şi sa coborâm măsura dumnezeiască; dar este o greşeală primejdioasă pricinuită de vrăjmaşul lui Cristos şi al lucrului Său. Nu, cititorule, să ne aducem aminte că marea noastră datorie este să ascultăm. Dacă Mardoheu, Şadrac, Meşac, Abednego şi Daniel au lucrat astfel, de ce nu şi noi?

Ţinând socoteală că acest capitol e cu totul deosebit de cel dinainte, nu mai are nevoie de o lămurire mai amănunţită. El se împarte în chip firesc şi uşor de cunoscut în două părţi. În cea dintâi avem arătarea amănunţită a urmărilor ascultării (versetele 1-15), în a doua o zugrăvire puternică a urmărilor grozave ale neascultării (versetele 16-68). Partea a doua este de trei ori mai mare decât cealaltă. Binecuvântările cuprind numai 15 versete, blestemele însă 53. Ce puternic vorbeşte acest lucru inimii noastre! Tot capitolul este o lămurire puternică a căilor stăpânirii morale a lui Dumnezeu şi o întărire mişcătoare a faptului, ca „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. Istoria minunată a lui Israel stă în faţa neamurilor pământului ca o mărturie ca Dumnezeu trebuie să pedepsească neascultarea şi anume întâi la ai Săi. Şi dacă n-a cruţat pe poporul Său, care va fi oare sfârşitul celor ce nu-l cunosc? „Cei răi se întorc la locuinţa morţilor: toate neamurile care uită pe Dumnezeu”. „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu” (Psalmul 9:17; Evrei 10:31). Culmea prostiei este, când un om încearcă să scape de puterea unor astfel de locuri. Nu va izbuti niciodată. O asemănare a capitolului acestuia cu istoria de fapt a lui Israel va arăta că, pe cât e de sigur că Dumnezeu stă pe scaunul de domnie al slavei în ceruri, pe atât e de sigur că răufăcătorii îşi vor primi pedeapsa, atât aici cât şi în veşnicie. Nici nu se poate altfel. O stăpânire, care ar vrea şi ar putea să lase răul nejudecat şi nepedepsit, n-ar fi o stăpânire deplină, n-ar fi o stăpânire a lui Dumnezeu. De bună-seamă că Dumnezeu este bun, milos, îndurător, îndelung răbdător şi credincios, dar El este şi sfânt, drept şi adevărat. El „pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta şi despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morţi” (Faptele 17:31).

Acest capitol încheie a doua parte mare a cărţii noastre. El cuprinde o foarte puternică chemare către cugetul adunării şi este, ca să zicem aşa, o strângere la un loc şi o urmare a tuturor îndemnurilor dinainte.

„Iată cuvintele legământului, pe care a poruncit lui Moise Domnul să-l încheie cu copiii lui Israel în ţara Moabului, afară de legământul! pe care-l încheiase cu ei la Horeb”. Am mai pomenit de acest loc, ca o dovadă pentru deosebirea dintre cartea aceasta şi celelalte cărţi ale lui Moise. Dar ne mai cere luarea aminte şi din alt punct de vedere. El vorbeşte despre un legământ deosebit, care s-a făcut cu copiii lui Israel în ţara Moabului şi în puterea căruia aveau să fie duşi în ţară. Acest legământ era tot atât de deosebit de legământul încheiat pe muntele Sinai, pe cât se deosebea de cel făcut odinioară cu Avraam, Isaac şi Iacov. Cu un cuvânt aici nu găsim nici legea curată şi nici harul curat, ci mai mult stăpânirea morală a lui Dumnezeu însoţită de mila nemărginita.

Se vede foarte bine că Israel nu putea să intre în ţară pe temeiul legământului încheiat pe muntele Sinai, deoarece îl călcase prin ridicarea viţelului de aur. Pierduseră toate drepturile asupra ţării şi scăpaseră de o nimicire deplină numai printr-o îndurare nemărginită, şi anume prin mijlocirea şi rugăciunea stăruitoare a lui Moise. Tot atât de limpede mai e şi faptul, că n-au intrat în ţară pe temeiul legământului făcut cu Avraam, căci ar fi rămas în ţară. Nici întinderea şi nici vremea stăpânirii lor nu se potrivea cu legământul făcut cu părinţii lor. Ci numai pe temeiul „legământului din ţara Moabului” au ajuns în stăpânirea, mărginită ca timp şi întindere, a ţării. Şi fiindcă au greşit cu desăvârşire şi sub acest legământ, ca şi sub acel de pe muntele Horeb, deci au greşit atât sub stăpânirea lui Dumnezeu cât şi sub lege, au fost izgoniţi din ţara, potrivit căilor de stăpânire ale lui Dumnezeu şi au fost împrăştiaţi peste tot pământul.

Totuşi sămânţa lui Avraam, prietenul lui Dumnezeu, va stăpâni odată ţara Canaanului, potrivit cuprinsului minunat al legământului de la început. „Căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile şi de chemarea făcuta”. Darurile şi chemarea nu trebuiesc amestecate niciodată cu stăpânirea morală a lui Dumnezeu şi cu legea, iar muntele Sionului nu trebuie socotit niciodată asemenea muntelui Horeb sau a ţarii

Moabului. Legământul nou şi veşnic al harului, întărit prin sângele scump al Mielului, va fi împlinit întocmai, în ciuda tuturor puterilor pământului şi iadului. „Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda un legământ nou; nu ca legământul, pe care l-am făcut cu părinţii lor în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din ţara Egiptului. Pentru ca n-au rămas în legământul Meu, şi nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor şi le voi scrie în inima lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu. Şi nu vor mai învăţa fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: „Cunoaşte pe Domnul!”. Căci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei” Pentru că le voi ierta nelegiuirile, şi nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele şi fărădelegile lor. Prin faptul că zice: „Un nou legământ, a mărturisit că cel dintâi este vechi; Iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de pieire” (Evrei 8:8-13). Cititorul să se ferească să nu creadă că locul acesta are în vedere biserica. Am spus-o de multe ori. Cine amesteca pe Israel cu biserica nu poate să priceapă bine Cuvântul lui Dumnezeu. Amândouă sunt bine deosebite între ele. Când Dumnezeu vorbeşte de Israel, Ierusalim şi Sion, e o mare încurcătură să crezi că aceste nume întruchipează biserica lui Dumnezeu. Un astfel de amestec face să nu se mai înţeleagă Scriptura, strică adevărul şi vatămă sufletele credincioşilor şi le împiedică să înainteze. Apostolul spune în Romani 9 că legămintele ţin de Israel; dacă încercam să le luăm de la cei din Vechiul Testament şi să le punem pe seama bisericii lui Dumnezeu sau trupului lui Cristos, facem rău. Biserica n-are a face cu căile lui Dumnezeu faţă de Israel nici cu pământul. Locul ei, partea ei sunt cereşti. Ea este întemeiată în vremea aceasta când Hristos este lepădat, de lume, ca să fie unită cu El acolo unde este ascuns El acum în ceruri şi să aibă parte de slava Lui când va veni El. Dacă cititorul înţelege în totul acest mare şi slăvit adevăr, îl va ajuta mult să pună fiecare lucru la locul lui.

„Moise a chemat pe tot Israelul şi le-a zis:”Aţi văzut tot ce a făcut Domnul sub ochii voştri, în ţara Egiptului lui Faraon, tuturor supuşilor lui, şi întregii lui ţări: marile încercări pe care ţi le-a văzut ochii, minunile şi semnele acelea mari. Dar Domnul nu v-a dat minte să pricepeţi, nici ochi să vedeţi, nici urechi să auziţi, până în ziua de azi” (versetele 2-4).

Iată nişte vorbe însemnate. Semnele şi minunile uimitoare pot să se întâmple în faţa noastră şi sa ne fie totuşi inima neatinsă. Poate că ele înrâuresc în chip trecător asupra sufletului şi asupra simţirilor noastre, dar, dacă nu este adus cugetul în lumina stării de faţă a lui Dumnezeu şi dacă inima nu este adusă prin puterea Duhului Sfânt sub înrâurirea adevărului, nu vor fi roade trainice. Nicodim a scos din minunile, pe care le făcuse Domnul, încheierea, că El trebuie sa fie un învăţător venit de la Dumnezeu. Dar nu era de ajuns atâta. A trebuit să cunoască şi înţelesul adânc şi minunat al acelor cuvinte însemnate: „Trebuie să vă naşteţi din nou”. Fără îndoiala, ca o credinţa întemeiată pe minuni face pe om răspunzător, dar îl lasă nemântuit şi nebinecuvântat. În Ioan 2:23-24 citim: „Mulţi au crezut în Numele Lui; căci vedeau minunile pe care le făcea. Dar Isus nu se încredea în ei”. Credinţa aceasta nu era lucrată de Dumnezeu. Trebuie o viaţa nouă, o fire nouă, şi acestea nu le dau semnele şi minunile. Trebuie să ne naştem din nou prin Cuvântul şi prin Duhul lui Dumnezeu. Viaţa nouă e dată de sămânţa nestricată a Cuvântului lui Dumnezeu, care este sădită în inimă prin puterea Duhului Sfânt. Dar credinţa aceasta nu este o credinţă cu capul, întemeiata pe minuni, ci o credinţa din inimă în Fiul lui Dumnezeu, lucru, care nu poate fi cunoscut nici sub lege şi nici sub stăpânirea morală a lui Dumnezeu. „Darul fără plată al lui Dumnezeu este viaţa veşnică în Isus Cristos, Domnul nostru” (Romani 6:23).

„Totuşi, El zice: „Eu v-am călăuzit patruzeci de ani în pustie, hainele nu vi s-au învechit pe voi, şi încălţămintea nu vi s-a învechit în picior: pâine n-aţi mâncat, şi n-aţi băut nici vin, nici băutură tare, ca să cunoaşteţi că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.” (Deuteronom 29:5-6). Mâna plină de îndurare a lui Dumnezeu îi hrănise şi-i îmbrăcase în acest timp. „Au mâncat cu toţii pâinea celor mari” (Psalm 78:25). N-aveau nevoie de vin, nici de băuturi tari sau de ceva etalări. „Pentru că beau dint-o stânca duhovnicească ce venea după ei; şi stânca aceasta era Cristos” (1 Corinteni 10:4). Acest râu curat îi răcorea în pustiul uscat şi zi cu zi îi hrănea mana din cer. Singurul lucru, care le mai trebuia, era putinţa să guste ce le pregătise Dumnezeu.

Dar vai! În privinţa aceasta ei au greşit în chipul cel mai trist, cum greşim şi noi foarte des. Se saturaseră de hrana cerească şi pofteau alte lucruri. Ce trist că şi noi le semănăm în aceasta privinţa şi ce umilitor e că nu ştim să preţuim îndeajuns pe Acela, pe care Dumnezeu ni L-a dat ca fiind viaţa noastră, partea noastră, ţinta noastră, în sfârşit totul pentru noi. Cât de trist e că inimile noastre poftesc deşertăciunile şi prostiile lumii acesteia sărmane, bogăţiile, slava şi plăcerile ei şi în sfârşit lucrurile trecătoare, care chiar dacă n-ar fi trecătoare, nu s-ar putea asemăna niciodată cu „bogăţia nepătrunsă a lui Cristos”. Dumnezeu, în marea Sa bunătate, „potrivit cu bogăţia slavei Sale, să ne facă să ne întărim puternic, prin Duhul Lui, în omul dinlăuntru, aşa încât Hristos sa locuiască în inimile noastre prin credinţă, pentru ca având rădăcina şi temelia pusă în dragoste, să putem pricepe împreună cu toţi sfinţii care este lărgimea, lungimea, adâncimea dragostei lui Cristos; şi să cunoaştem aceasta dragoste, care întrece orice cunoştinţă, ca să ajungem plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:16-19).

„Aţi ajuns în locul acesta; Sihon, împăratul Hesbonului, şi Og, împăratul Basanului, ne-au ieşit înainte, ca să ne bată, şi i-am bătut. Le-am luat ţara, şi am dat-o în stăpânire Rubeniţilor, Gadiţilor şi la jumătate din seminţia Manasiţilor” (versetele 7-8). Cine ar avea îndrăzneala să asemene această luare în stăpânire cu o altă luare în stăpânire cu sila a vreunei teri din partea unui popor de pe pământ, aşa cum s-a întâmplat de multe ori? Israel s-a purtat cu Sihon şi Og potrivit poruncii lui Dumnezeu. Aceasta schimbă totul. Dumnezeu şi porunca Lui dezleagă pe deplin orice întrebare şi orice greutate.

„Să păziţi dar cuvintele legământului acestuia (din ţara lui Moab) şi să le împliniţi, ca să izbutiţi în tot ce veţi face”. O ascultare din inimă de Cuvântul lui Dumnezeu rămâne taina oricărei propăşiri adevărate. Bine înţeles că pentru creştin nu-i vorba de lucruri pământeşti şi pipăite, ci de lucruri cereşti şi duhovniceşti. E prost să te gândeşti la o propăşire sau la altfel de înaintare în viaţa dumnezeiască, fără o ascultare hotărâtă de poruncile Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Cristos. „Dacă rămâneţi în Mine şi dacă rămân în voi Cuvintele Mele, cereţi orice vreţi vrea şi vi se va da. Daca aduceţi multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; şi voi veţi fi astfel ucenicii Mei, Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi. Rămâneţi în dragostea Mea. Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămânea în dragostea Mea, după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu şi rămân în dragostea Lui” (Ioan 15:7-10). Iată aici o creştere cu adevărat creştineasca.

Versetele acestea au în vedere pe toţi laolaltă şi pe fiecare ins în parte. Lucrul acesta trebuie luat în seamă, mai ales că noi suntem prea porniţi să privim adevărul ca având putere pentru alţii ca să scăpăm astfel de îndatoririle noastre personale. Nu e nevoie să mai spunem, că e spre paguba sufletului nostru. Fiecare dintre noi e singur răspunzător să asculte fără şovăire de poruncile Domnului, dacă vrea să se bucure cu adevărat de legătura cu El, cum spune Moise poporului: „ca sa te facă azi poporul Lui şi Ei să fie Dumnezeul tău”.

Nimic nu poate fi mai scump, dar nici mai lămurit. Suntem datori să păstrăm Cuvântul scump al lui Dumnezeu în inimă, să-l lăsăm să înrâurească asupra cugetului nostru şi să-l împlinim în viaţa de toate zilele. Iată cum ne putem bucura de legătura cu Tatăl nostru şi cu

Domnul şi Mântuitorul nostru. Dacă cineva crede ca stă în legătură cu El şi în acelaşi timp nu ţine seamă de poruncile Domnului, se înşeală amar. „Dacă păziţi poruncile Mele, veţi române în dragostea Mea” „Nu orişicine-mi zice: „Doamne, Doamne va intra în împărăţia cerurilor, ci numai cine face voia Tatălui Meu, care este în ceruri”. „Căci oricine face voia Tatălui Meu, care este în ceruri, acela îmi este frate, soră şi mamă”. „Tăierea împrejur nu este nimic şi netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu este totul” (Ioan 15:10; Matei 7:21; 12:50; 1 Corinteni 7:19).

Iată cuvinte foarte potrivite pentru zilele noastre. Căci căutând să fugim de „legalism”, suntem în primejdie să lăsăm loc unei vieţi fără frâu. Este drept ca prin harul lui Dumnezeu am ajuns în starea sfântă de copii ai Lui – acest lucru nimiceşte de la rădăcină buruiana stricătoare a legalismului – dar această stare îşi are şi îndatoririle şi răspunderile ei şi recunoaşterea lor cu scumpătate e leacul sigur împotriva oricărei uşurătăţi în viaţă, dacă suntem izbăviţi de faptele legii – slavă Domnului, căci suntem izbăviţi dacă suntem creştini adevăraţi – nu înseamnă să nu fim buni de nimic şi să ne plăcem nouă înşine, ci sa facem „fapte vii” spre slava Aceluia al cărui Nume îl purtăm, ai cui suntem şi de cere suntem datori să ascultăm şi să-i slujim. Aşa să facem, cititorule!

Moise urmează înainte cu îndrumările: „Să nu fie între voi nici bărbat, nici femeie, nici familie, nici seminţie, a căror inimă să se abată azi de la Domnul, Dumnezeul nostru, ca să se ducă să slujească dumnezeilor neamurilor acelora. Sa nu fie printre voi nici o rădăcină, care să aduce otravă şi pelin” (versetul 18). Apostolul pomeneşte cuvintele acestea în epistola către Evrei: „Luaţi seama, ca nimeni să nu rămână lipsit de harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină otrăvitoare, să vă aducă tulburare şi mulţi sa fie atinşi de ea”. Ce cuvinte pătrunzătoare! Ele ne pun înainte răspunderea mare a tuturor creştinilor. Cu toţii suntem chemaţi să avem o grijă sfântă unii pentru alţii, grijă însă, care e puţin înţeleasă şi cunoscută. Nu toţi suntem chemaţi să înveţe şi să propovăduiască, dar toţi trebuie să arate dragoste unii faţă de alţii. În biserica lui Dumnezeu se simte însă o lipsă mare de păstori credincioşi. Duhul Sfânt este întristat adânc din pricina dezbinărilor din mijlocul nostru şi a duhului nostru lumesc şi a necredincioşiei. De aceea nu trebuie să ne mirăm de această sărăcie duhovnicească.

Dar Domnul este plin de milă şi îndurare faţa de noi, chiar în faţa căderii şi sărăciei noastre duhovniceşti. Numai dacă ne smerim cu adevărat sub mâna Lui puternică, El ne va ridica şi ne va face în stare să păstrăm dragostea între noi şi să slujim unii altora în chip binecuvântat şi să căutăm înaintarea duhovnicească unii altora. Asta nu înseamnă că am trebui să ne pândim unii pe alţii. Pândirea şi spionarea sunt împotriva dragostei şi grijii frăţeşti. Dar lepădăm aceste lucruri urâte. totuşi trebuie sa căutam să avem o grijă credincioasă unii pentru alţii şi să căutăm să împiedecam, cu veghere sfântă şi cu mila plina de dragoste, răsărirea printre noi a oricărei rădăcini amare. În felul acesta, s-ar acoperi lipsa de pastori sufleteşti printre noi; bineînţeles că ne gândim la pastorii sufleteşti adevăraţi, înzestraţi de Hristos cu acest dar deosebit, şi s-ar împlini mai bine îndemnul din Evrei 12:15, îndreptat nu către păstori, ci către toţi creştinii. „O! de am avea mai multă grijă unii pentru alţii, de am veghea unii asupra altora şi de am căuta binele fiecărui suflet.”

Mai este oare nevoie de arătat, cât de trebuincioasa e o astfel de slujbă credincioasa de păstor? Cât de primejdioase sunt aceste rădăcini amare! Cât de departe se întind uneori ramurile lor stricătoare şi câta pagubă nu aduc ele! Mulţi ajung necuraţi din pricina lor, multe legături de prietenie se rup şi multe inimi sunt zdrobite din pricina lor. Negreşit că răul s-ar înăbuşi înainte de a ieşi la iveală şi s-ar înlătura astfel o pagubă nespusa şi multă durere, dacă ar fi cât de puţină luare aminte între noi şi dacă s-ar da măcar un singur sfat, izvorât din dragoste. Să punem cu toţii aceste lucruri la inima şi să cerem stăruitor ca să fim mai în stare să împiedecăm încolţirea unor astfel de rădăcini amare şi să ne ferim de u-mările lor stricătoare.

Cuvintele următoare ne arata sfârşitul aceluia, care pricinuieşte încolţirea unei rădăcini amare. „Nimeni, după ce a auzit cuvintele legământului acestuia încheiat cu jurământ, să nu se laude în inima lui şi să zică: „Voi avea pacea, chiar dacă aş urma după pornirile inimii mele şi chiar dacă aş adăuga beţia la sete” (versetul 19). Ce amăgire primejdioasă! A striga pace, pace, când nu-i pace, ci dimpotrivă, ameninţă mânia şi judecata în locul păcii pe care şi-o închipuia. „Pe acela Domnul nu-l va ierta. Ci atunci mânia şi gelozia Domnului se vor aprinde împotriva omului aceluia, toate blestemele scrise în cartea aceasta vor veni peste el, şi Domnul îi va şterge numele de sub ceruri” (versetul 20). Ce ameninţare grozavă pentru toţi aceia care sunt o rădăcină amară în mijlocul poporului lui Dumnezeu precum şi pentru toţi aceia, care îi ajută în lucrările lor urâte! „Domnul îl va despărţi, spre pieirea lui, din toate seminţiile lui Israel şi-i va face după toate blestemele legământului scris în această carte a legii. Vârsta de oameni care va veni, copiii voştri care se vor naşte după voi şi străinul care va veni dintr-o ţară depărtată, la vederea urgiilor şi bolilor cu care va lovi Domnul ţara aceasta, la vederea pucioasei, sării, şi arderii întregului ţinut, unde nu va fi nici sămânţă, nici rod, nici o iarbă care să crească, întocmai ca la surparea Sodomei, Gomorei, Admei şi Teboimului, pe care le-a nimicit Domnul, în mânia şi urgia Lui, toate neamurile vor zice: „Pentru ce a făcut Domnul astfel ţării acesteia? Pentru ce această mânie aprinsă, această mare urgie?” Şi li se va răspunde: „Pentru că au părăsit legământul încheiat cu ei de Domnul, Dumnezeul părinţilor lor când i-a scos din ţara Egiptului; pentru că s-au dus să slujească altor dumnezei şi să se închine înaintea lor, dumnezei pe care ei nu-i cunoşteau şi pe care nu li-i dăduse Domnul. De aceea S-a aprins Domnul de mânie împotriva acestei ţări, şi a adus peste ea toate blestemele scrise în cartea aceasta. Domnul i-a smuls din ţara lor cu mânie, cu urgie, cu o mare iuţime, şi i-a aruncat într-o altă ţară, cum se vede azi” (verset 21-28).

Toate cuvintele acestea ne vorbesc cu putere şi sunt foarte însemnate. Ele sunt o lămurire puternică a cuvintelor apostolului: „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu”. „Căci Dumnezeul nostru este „un foc mistuitor” (Evrei 10:31; 12: 29). Iată îndemnuri pentru biserica mărturisitoare. Câte lucruri nu poate să înveţe ea din căile lui Dumnezeu cu poporul Său Israel! Lucrul acesta îl vedem limpede din Romani 11, unde apostolul se îndreaptă către creştini, îndemnându-i sa vegheze, după ce a vorbit despre ramurile necredincioase ale măslinului. „Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, şi dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor, şi ai fost făcut părtaş rădăcinii şi grăsimii măslinului, nu te făli faţă de ramuri. Dacă te fălești, să ştii că nu tu ţii rădăcina, ci rădăcina te ţine pe tine. Dar vei zice: „Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu.” Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinţei lor, şi tu stai în picioare prin credinţă: Nu te îngâmfa dar, ci teme-te! Căci dacă n-a cruţat Dumnezeu ramurile fireşti, nu te va cruţa nici pe tine. Uită-te dar la bunătatea şi asprimea lui Dumnezeu: asprime faţă de cei ce au căzut, şi bunătate faţă de tine dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat şi tu” (Romani 11:17-22).

Dacă citim istoria bisericii în lumina Sfintei Scripturi, vedem, la cea dintâi privire, că biserica n-a rămas în „bunătatea lui Dumnezeu”. Ea s-a îndepărtai şi nu poate să se aştepte la altceva, decât la mânia lui Dumnezeu. Cât priveşte însă aşa zişii creştinătatea mare de nume, ea va fi „vărsată”, „tăiată” şi va cădea prada unor rătăciri mari, „Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o

minciună: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi” (2Tesaloniceni 2:11-12). Ce cuvinte groaznice! De ar răsuna ele în mii de urechi ale acelora, care mor zi cu zi, săptămâna cu săptămână şi an cu an, mulţumindu-se să fie creştini doar cu numele, mulţămindu-se cu o înfăţişare de iubire de Dumnezeu, şi lepădând în acelaşi timp ceea ce face puterea ei şi iubind mai mult plăcerea decât pe Dumnezeu. Ce groaznic ne înfăţişează cuvintele acestea aşa numitele popoare creştine! Cât de grozavă este starea şi soarta de la sfârşit a milioanelor de oameni, care alunecă spre prăpastie, mânaţi de pofta oarbă şi nepăsătoare a plăcerilor, alergând spre o nădejde falsă.

Înainte de a încheia această parte, trebuie să ne mai aruncăm o privire asupra versetului de la urmă al capitolului nostru, care se înţelege şi se întrebuinţează de multe ori greşit. „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre şi ale copiilor noştri pe vecie ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia” (versetul 29). Locul acesta s-a întrebuinţat de multe ori pentru împiedecarea înaintării sufletelor în cunoaşterea lucrurilor „adânci ale lui Dumnezeu”. Dar înţelesul lui este acesta: „Lucrurile descoperite” sunt tot ce am cercetat în capitolul dinainte al cărţii acesteia, pe când „lucrurile ascunse” privesc mijloacele harului, pe care Dumnezeu le-a păstrat ca să le descopere pentru poporul Sau, când va fi greşit cu desăvârşire în „împlinirea tuturor cuvintelor legii acesteia”. „Lucrurile descoperite” sunt ce ar fi trebuit să facă Israel, dar n-a făcut; iar „lucrurile ascunse” sunt ce vrea să facă Dumnezeu, cu toate că Israel a greşit în chip trist şi ruşinos. Ele sunt arătate în capitolele următoare. Acestea suni hotărârile harului dumnezeiesc şi măsurile luate de mila nemărginita a lui Dumnezeu şi se vor desfăşura când Israel îşi va recunoaşte greşeala deplină faţa de amândouă legămintele (cel din ţara Moabului şi de pe muntele Horeb).

Locul acesta, când e bine înţeles, ne îmbărbătează să cercetăm lucrurile, care erau ascunse pentru Israel în şesurile Moabului, dar care ni s-au descoperit limpede şi pe deplin, pentru folosul, mângâierea şi zidirea noastră. Duhul Sfânt s-a pogorât în ziua Rusaliilor, ca sa călăuzească pe ucenici în tot adevărul. Sfânta Scriptură este desăvârşită şi planurile şi hotărârile lui Dumnezeu au fost descoperite în întregime. Taina bisericii încheie tot şirul adevărurilor dumnezeieşti. Apostolul Ioan putea să spună tuturor copiilor lui Dumnezeu: „Dar voi aţi primit ungerea din partea Celui ce este sfânt şi ştiţi orice lucru”

1Corinteni 2:9 este iarăşi un loc din Scriptură întrebuinţat greşit. „Dar, după cum este scris: „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.”. Aici de obicei oamenii se opresc şi trag încheierea că nu putem cunoaşte lucrurile minunate pe care ni le-a pregătit Dumnezeu. Dar versetul următor dovedeşte cât de greşită e o asemenea încheiere. „Nouă însă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu. În adevăr, cine dintre oameni cunoaşte lucrurile omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot aşa: nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu. Şi noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaşte lucrurile, pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Corinteni 2:10-12). Aşa că, locul acesta ca şi Deuteronomul 29:29 ne învaţă tocmai dimpotrivă. Ce însemnat este să citim versetele în legătura lor din Biblie! Stăruim asupra acestor lucruri, fiindcă mulţi copii ai lui Dumnezeu sunt împiedecaţi să înainteze în cunoaşterea lucrărilor dumnezeieşti. Vrăjmaşul caută totdeauna să-i ţină în întuneric, când ei ar trebui să umble în lumina deplina a descoperirii dumnezeieşti. El caută să-i ţină în starea de prunci, care se hrănesc cu lapte, când ei ar trebui să fie „oameni mari”, hrănindu-se cu „mâncarea tare” pusă la îndemâna Bisericii lui Dumnezeu. Cât de puţin ne dăm seama că Duhul lui Dumnezeu este mâhnit şi Cristos este necinstit prin faptul acesta.

Cât de puţini dintre noi cunosc „lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său!” Ce ştearsă epistolă a lui Cristos suntem noi, cititorule! Gândeşte-te bine la aceste lucruri înaintea lui Dumnezeu! Să cercetăm rădăcina răului, s-o judecam, s-o punem deoparte şi să arătam cine şi ai cui suntem.

Capitolul acesta este în legătură cu viitorul lui Israel, şi ne arată câteva „lucruri ascunse”, despre ari am vorbit la sfârşitul capitolului dinainte, câteva din mijloacele harului strânse în inima lui Dumnezeu pentru Israel, când aceasta va fi împrăştiat până la marginile pământului din pricina necredincioşiei sale sub lege.

Cele dintâi trei versete sunt mişcătoare şi nespus de frumoase. „Când se vor întâmpla toate aceste lucruri, binecuvântarea şi blestemul pe care le pun înaintea ta, dacă le vei pune la inimă în mijlocul tuturor neamurilor între care te va risipi Domnul, Dumnezeul tău, dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău, şi dacă vei asculta de glasul Lui din toată inima ta şi din tot sufletul tău, tu şi copiii tăi, potrivit cu tot ce-ţi poruncesc azi, atunci Domnul, Dumnezeul tău, va educe înapoi pe robii tăi şi va avea milă de tine, te va strânge iarăşi din mijlocul tuturor popoarelor la care te va împrăştia Domnul, Dumnezeul tău (versetele 1-3). Aici nu mai este vorba de tinerea legii, ci de ceva cu mult mal întins şi mai adânc: despre întoarcerea inimii şi a întregului suflet la Domnul, într-o vreme când ascultarea amănunţită de lege a ajuns cu neputinţă. O inimă zdrobită şi frântă se întoarce la Dumnezeu şi Dumnezeu, în marea şi nesfârşita Lui îndurare, o primeşte. Iată binecuvântarea adevărata, când însuşi Dumnezeu, neţinând socoteală de loc şi de timp, primeşte un suflet gata să se pocăiască.

Cititorul trebuie sa înţeleagă, că în acest capitol nu poate fi vorba de ţinerea legii sau de o mântuire prin puterile omeneşti. versetul dintâi lămureşte limpede că norodul e socotii ca găsindu-se într-o stare, în care nu mai e cu putinţă împlinirea celor cerute de lege. Dar pe toată fata pământului nu-i nici un petec de loc, pe care inima să nu se postă întoarce la El. Chiar dacă mâinile n-ar fi în stare să aducă o jertfă pe altar, sau picioarele n-ar putea să meargă la locul închinării, totuşi inima poate ajunge la Dumnezeu. Da, biata Inimă plecata, sfărâmată şi zdrobita se poate apropia de-a dreptul de Dumnezeu şi Dumnezeu, în marea Lui îndurare şi adânca Lui milă, poete să primească o astfel de inima, poate s-o ridice şi s-o umple până va da peste ea, de mângâierile bogate ale iubirii Sale şi de bucuria deplină a mântuirii Lui.

Dar să ascultăm mai departe ce se spune despre „lucrurile ascunse ale Domnului”, care întrec orice minte omeneasca şi sunt mai scumpe decât orice. „Atunci Domnul, Dumnezeul Său, va aduce înapoi pe robii tăi şi va avea milă de line, te va strânge iarăşi din mijlocul tuturor popoarelor, la care te va împrăştia Domnul, Dumnezeul tău. Chiar dacă ai fi risipit până la cealaltă margine a cerului, şi de acolo te va strânge Domnul, Dumnezeul tău, şi acolo Se va duce să te caute” (versetele 4-5).

Ce cuvinte scumpe! Dar aici se găseşte ceva mai înalt şi mai adânc. Dumnezeu nu vrea numai să-î strângă şi să-i înmulţească, nu numai să-Şi descopere puterea Sa faţă de ei, ci sa facă cu ei o lucrare puternică a harului, cu mult mai scumpă decât orice fericire din afara, oricât, de mult ar fi de dorit aşa ceva. „Domnul, Dumnezeul tău, îţi va tăia împrejur inima ta” – miezul întregii fiinţe morale şi izvorul tuturor înrâuririlor ei – „şi inima seminţiei tale şi vei iubi pe Domnul, Dumnezeul tău, din toata inima ta şi din tot sufletul tău, ca să trăieşti. Domnul, Dumnezeul tău, va face ca toate aceste blesteme să cadă peste vrăjmaşii tăi, peste cei ce te vor urî şi te vor prigoni”. Iată un cuvânt însemnat pentru

toate popoarele, care au asuprit vreodată pe Evrei. „Şi tu te vei întoarce la Domnul, vei asculta glasul Lui şi vei împlini toate aceste porunci pe care ţi le dau astăzi”.

Nimic mai frumos decât lucrurile acestea. Un popor strâns de la marginile pământului, înmulţit, binecuvântat şi cu inima tăiată împrejur, predat cu toiul lui Dumnezeu, ascultând de bunăvoie de poruncile Lui scumpe. „Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind poruncile şi rânduielile Lui scrise în cartea aceasta a legii, dacă te vei întoarce la Domnul, Dumnezeul tău,., din toata inima ta şi din toi sufletul tău. Porunca aceasta pe care ţi-o dau eu azi, nu este mai presus de puterile tale, nici departe de tine. Nu este în cer, ca să zici: „Cine se va sui pentru noi în cer şi să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim şi s-o împlinim”. Nu este nici dincolo de mare, ca sa zici: „Cine va trece pentru noi dincolo de mare şi să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim şi s-o împlinim”. Dimpotrivă, este foarte aproape de tine, în gura ta şi în inima ta, ca s-o împlineşti” (versetele 9-14).

Versetele acestea ne dau cheia „lucrurilor ascunse ale Domnului”, şi pun temelia mare a dreptăţii lui Dumnezeu faţă în faţă cu dreptatea legii în orice chip s-ar arăta ea. Potrivit adevărului, care se desfăşoară aici, n-are a face unde se găseşte cineva, căci „porunca… este foarte aproape de tine”. Ce alte cuvinte ar putea arăta o apropiere mai mare, decât „în gara fa şi ia iniţia ta?” Dacă ar fi vorba de ceva în afară de puterea noastră de înţelegere, ne-am putea plânge ca nu suntem ia stare să-l ajungem. Dar nu; în privinţa acestui lucru însemnat nu trebuie să mişcăm nici piciorul şi nici mâna. Inima şi gura sunt acelea, care trebuie să lucreze.

„Fraţilor, dorinţa inimii mele şi rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliţi, este să fie mântuiţi. Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere: pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-şi pună înainte o neprihănire a lor înşişi, şi nu s-au supus astfel neprihănirii, pe care o dă Dumnezeu. Căci Cristos este sfârşitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea. În adevăr, Moise scrie că omul care împlineşte neprihănirea pe cere o dă Legea, va trăi prin ea. Pe când iată cum vorbeşte neprihănirea, pe care o dă credinţa: „Să nu zici în inima ta: „Cine se va sui în cer?” (Să pogoare adică pe Cristos din cer). Sau: „Cine se va pogorî în Adânc?” (Să scoale adică pe Cristos din morţi). Ce zice ea deci? „Cuvântul este aproape de tine: în gura ta şi în inima ta”. Şi cuvântul acesta este cuvântul credinţei, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn, şi dacă crezi în inima ta ca Dumnezeu La înviat din morţi, vei fi mântuit. Căci prin credinţa din inimă se capătă neprihănirea, şi prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire, după cum zice Scriptura: „Oricine crede în El, nu va fi dat de ruşine” (Romani 10:1-11).

Să privim acest cuvânt frumos: „Oricine”! Fără îndoială că el cuprinde întâi pe Iudeul, care, fiind izgonit din tara lui, se găseşte în astfel de împrejurări, că nu poate împlini ascultarea faţă de lege, dar harul bogat al lui Dumnezeu şi mântuirea Lui îl poate găsi chiar şi acolo în adâncul nevoii sale. Dacă nu poate îndeplini legea, e însă în stare să mărturisească pe Domnul Isus şi să creadă că Dumnezeu L-a înviat din morţi. Aceasta este mântuirea.

Dar când Scriptura spune: „Oricine” nu se poate ca această mântuire să cuprindă numai pe Iudei; ba» nici nu mai poate fi vorba de vreo mărginire. De aceea apostolul spune mai departe: „Intr-adevăr, nu este deosebire între Iudeu şi Grec”. În lege se făcea deosebirea cea mai mare cu putinţă între amândoi. Însuşi legiuitorul trăsese hotarul cel mai lămurit între ei. Dar acest hotar a fost înlăturat din două pricini şi anume pentru „că toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava pe care o dă Dumnezeu” (Rom. 3:23), şi pentru că, acelaşi Domn este nespus de bogat pentru toţi cei ce-L cheamă; „căci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit”.

Cât de lămurit şi binecuvântat! Ce har minunai străluceşte din vorbele: „a chema” – „a crede” – „a mărturisi!”. Fără îndoială că ele înseamnă că sufletul doreşte şi caută cu adevărat mântuirea inimii, suspină după ea. Dumnezeu vrea lucruri adevărate, nu o credinţă de formă şi cu capul. Este nevoie de o credinţă dumnezeiasca, lucrată în inimă de Duhul Sfânt, o credinţă vie, care leagă sufletul printr-o legătură vie cu Cristos.

Apoi vine mărturisirea Domnului Isus cu gura, Cineva ar putea să spună: „Eu cred în inima mea” dar rostul meu nu este să-mi arăt pretutindeni încredinţarea mea cu gura. Eu îmi păstrez religia pentru mine şi o socot ca ceva între sufletul meu şi Dumnezeu. Nu cred că e bine, să pun înaintea tuturor încredinţarea mea religioasă. Mulţi spun vorbe late înaintea altora, iar în viată sunt departe de ce spun. Eu nu vreau să fiu ca ei. Eu vreau fapte nu vorbe”.

O astfel de vorbire este sucită din temelie. E neapărată nevoie de o mărturisire cu gura. Mulţi ar dori să fie mântuiţi prin Cristos, dar se îngrozesc de ocara venită din pricina mărturisirii Numelui Lui. Ar dori să meargă în cer, după ce vor muri, dar nu vor să fie una cu un Cristos lepădat de lume. Dumnezeu nu recunoaşte pe unii ca aceştia. El aşteaptă din partea credinciosului o mărturisire limpede a lui Cristos faţă de o lume vrăjmaşă. Acelaşi lucru Îl aşteaptă Domnul Isus. El spune că pe acela, care-L va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi şi El în faţa îngerilor lui Dumnezeu şi că de oricine se va lepăda de El în faţa oamenilor, se va lepăda şi El înaintea îngerilor lui Dumnezeu. Tâlharul de pe cruce a arătat cele două trăsături mari ale credinţei adevărate şi mântuitoare. El a crezut cu inima şi a mărturisit cu gura şi anume în nişte împrejurări când mărturia lui era împotriva lumii întregi, în privinţa persoanei lui Cristos. O! de s-ar găsi mai mulţi ucenici de aceştia! Se simte nevoia unei mărturii hotărâte pentru Cristos.

În sfârşit Moise se îndreaptă deosebit de mişcător către inima şi cugetul poporului.

„Iată îţi pun azi înainte viata şi binele, moartea şi răul”. Aşa e totdeauna sub stăpânirea lui Dumnezeu. Aceste doua lucruri sunt nedespărţite. Scris este că Dumnezeu „va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Şi anume va da viata veşnica celor ce, prin stăruinţa în bine, caută slava, cinstea, nemurirea; şi va da mânie şi urgie celor ce, din duh gâlceava, se împotrivesc adevărului şi ascultă de nelegiuire. Necaz şi strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc, care face râul: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec. Slavă, cinste şi pace va veni însă peste oricine face binele: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec. Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere faţa omului” (Rom. 2:6-11).

Apostolul nu vorbeşte aici de puterea de a împlini aceste lucruri, ci arată numai faptul, bun pentru toate vremurile şi toate economiile, fie că e vorba de stăpânirea morală a lui Dumnezeu, de lege sau de creştinism, anume ca Dumnezeu „va răsplăti fiecăruia după faptele sale”. Lucrul acesta este vrednic de luat în seamă. Poate că s-ar pune întrebarea: „Nu sunt oare creştinii sub har?” Da, slavă Domnului! Dar aceasta nu slăbeşte cătuşi de puţin adevărul arătat mai sus al stăpânirii morale a lui Dumnezeu. Dimpotrivă, prin aceasta el este întărit şi mai mult. S-ar mai pune apoi întrebarea: „Poate oare un om neîntors la Dumnezeu să facă ceva bun?” Răspundem: „întrebarea aceasta n-are a face cu locul de mai sus. Oricine este învăţat de Dumnezeu are încredinţarea, că în lumea aceasta nu se face nimic „bun” fără harul lui Dumnezeu, şi că

omul lăsat pe seama sa face totdeauna numai răul. Dar aceasta nu atinge adevărul despre care vorbim, anume că viaţa şi binele, moartea şi răul sunt strâns legate între ele. »Iată, îţi pun azi înainte viaţa şi binele, moartea şi răul. Căci îţi poruncesc azi să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, să umbli pe căile Lui, şi să păzeşti poruncile Lui, legile Lui şi rânduielile Lui, ca să trăieşti şi să te înmulţeşti, şi ca Domnul, Dumnezeul tău să ie binecuvinteze în ţara pe care o vei lua în stăpânire. Dar dacă inima ta se va abate, dacă nu vei asculta şi te vei lăsa amăgit sa te închini înaintea altor dumnezei şi să U slujeşti, vă spun astăzi că veţi pieri, şi nu veţi avea zile multe în ţara pe care o veţi lua în stăpânire, după ce veţi trece Iordanul. Iau astăzi cerul şi pământul martori împotriva voastre ca ţi-am pus înainte viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa, ca să trăieşti, tu şi sămânţa te, iubind pe Domnul, Dumnezeul tău, ascultând de glasul Lui, şi lipindu-se de El; căci de aceasta atârnă viaţa (a şi lungimea zilelor taie, şi numai aşa vei putea locui în ţara pe care a jurat Domnul că o va da părinţilor tăi, lui Avraam, Isaac şi Iacov" (versetele 15-20).

Nimic mei puternic decât cele din urmă îndemnuri ale lui Moise căire adunarea lui Israel, îndemnuri care se potrivesc pe deplin cu felul Deuteronomului, căci această certe are ca semn deosebit îndemnurile cele mai pătrunzătoare, care au atins vreodată o ureche muritoare. În cărţile dinainte nu găsim astfel de îndemnuri mişcătoare. Fiecare certe are, cum am mai spus, un loc deosebit şi rostul ş! felul ei anumit. Deuteronomul se deosebeşte de la început până la sfârşit prin îndemnuri puternice la o ascultare de bunăvoie, temeinică şi predată Domnului, întemeiata pe o legătură cu Dumnezeu cunoscută şi pe binecuvântări gustate.

Inima lui Moise se îngrijeşte cu gingăşie de popor. Pare că nu mai oboseşte, dându-i mereu îndemnuri noi. Ştia el cât de trebuitoare erau. Prevedeau primejdiile care ameninţau poporul şi căuta, ca un păstor credincios, să-i pregătească pentru ceea ce era să Ii se întâmple. Nu poţi citi cele din urma cuvinte ale lui, fără să fii atins de ionul lor măreţ şi mişcător. Ele ne aduc aminte de cuvintele mişcătoare de despărţire, pe care le-a trimes apostolul Pavel prezbiterilor din Efes. Aceşti doi slujitori iubiţi şi cinstiţi ai lui Dumnezeu dau dovadă cât de mult îşi înţelegeau starea lor şi pe a ascultătorilor. Simţeau însemnătatea neobişnuită a lucrurilor de faţă şi nevoia arzătoare ca să se poarte cum trebuie sufletele şi cugetele lor. Aceasta lămureşte străşnicia îndemnurilor lor. Toţi acei ce cunosc starea şi menirea copiilor lui Dumnezeu, într-o lume ca aceea de azi, trebuie să fie stăruitori. 0 înţelegere adevărată dată de Dumnezeu, a acestor lucruri, trebuie să dea o tărie sfântă inimii şi putere şi agerime deosebita" când e vorba de mărturia Domnului.

„Moise s-a dus şi a mai spus următoarele cuvinte întregului Israel: „Astăzi", le-a zis el, „eu sunt în vârsta de o sută douăzeci de ani: nu voi mai putea merge în fruntea voastră şi Domnul mi-a zis: „Tu să nu treci Iordanul". Cât de puternic este aici gândul lui Moise la adânca lui bătrâneţe şi la felul în care s-a purtat Dumnezeu cu el! Prin aceasta el voia să dea cuvintelor sale o putere şi o înrâurire şi mai mare. De aceea n-a vorbit de albul părului său şi de pedeapsa lui Dumnezeu, ca să îndrepte luarea aminte a norodului asupra lui, sau asupra împrejurărilor sale, ci numai ca să înrâurească prin orice mijloc asupra celor mai adânci izvoare ale fiinţei lor morale, inima.

„Domnul, Dumnezeul tău, va merge El însuşi înaintea ta, va nimici neamurile acestea dinaintea ta şi vei pune stăpânire pe ele. Iosua va merge înaintea ta, cum a spus Domnul. Domnul va face neamurilor acestora cum i-a făcut lui Sihon şi Og, împăraţii Amoriţilor şi ţării lor, pe care la nimicit. Domnul vi le va da în mână şi le veţi face după poruncile pe care vi le-am dat". De pe buzele lui Moise nu iese, cu acest prilej, nici o vorbă de plângere, nici o urmă de cârtire. Felul în care vorbeşte despre acela, care avea să-i la locul, nu arată nici o urma de pizmă sau de gelozie. Orice gând iubitor de sine era înăbuşit de ţinta înaltă, de a îmbărbăta poporul, ca să meargă cu pas hotărât pe drumul ascultării, care va fi totdeauna drumul biruinţei, al binecuvântării şi al păcii, „Întăriţi-vă şi îmbărbătaţi-vă! Nu vă temeţi şi nu vă înspăimântaţi deci, căci Domnul, Dumnezeul tău, va merge El însuşi cu tine, nu te va părăsi şi nu te va lăsa". Aceste cuvinte sunt scumpe şi înviorătoare şi foarte potrivite ca să ridice inima deasupra tuturor înrâuririlor pline de deznădejde. Adevărata taină a puterii de înaintare sta în încredinţarea ca Domnul e de faţă şi în aducerea aminte de căile Lui pline de îndurare din trecut Aceiaşi mână tare, care nimicise pe Sihon şi pe Og dinaintea lui Israel, putea să împrăştie dinaintea lor pe toţi împăraţii Canaanului. Amorţii nu erau mai puţin grozavi decât Canaaniţii, dar Domnul era mai puternic decât toţi. „Dumnezeule, am auzit cu urechile noastre şi părinţii noştri ne-au povestit lucrurile, pe care le-ai făcut pe vremea lor, în zilele de odinioară. Cu mâna Ta ai izgonit neamuri, ca să i sădeşti pe ei, ai lovit popoare, ca să-i întinzi pe ei" (Psalm. 44. 1, 2). Ce răspuns la toate greutăţile şi simţirile bolnăvicioase! Ce prostie să masori pe Dumnezeu după dreptarul măsurii şi judecăţii omeneşti! Moise ştia ceva despre străşnicia cârmuirii morale a lui Dumnezeu, când vorbea astfel lui Israel; dar ştia ceva şi despre binecuvântarea de a-L avea ca scut în ziua luptei, un adăpost şi tărie în orice clipă de primejdie şi nevoie. „Moise a chemai pe Iosua, şi i-a zis în faţa întregului Israel: „întăreşte-te şi îmbărbătează-te. Căci tu vei intra cu poporul acesta în ţara pe care Domnul a jurat părinţilor lor că Ie-o va da, şi tu îi vei pune în stăpânirea ei. Domnul însuşi va merge înaintea ta, El însuşi va fi cu tine, nu te va părăsi şi nu te va lăsa; nu te teme, şi nu te înspăimânta" (versetele 7-8).

Iosua era chemat să aibă un loc de frunte în mijlocul adunării şi de aceea avea nevoie de o îmbărbătare deosebita. Dar să băgăm de seamă, că vorbele spuse lui (versetele 7 şi 8) nu cuprindeau alte adevăruri decât cele spuse întregii adunări. Moise îl încredinţează că Dumnezeu şi puterea Lui va fi cu el şi atâta era de ajuns pentru Iosua ca şi pentru mădularul cel mai neînsemnat al adunării. N-are nici o însemnătate felul greutăţilor şi primejdiilor dinaintea noastră. Dumnezeu este deajuns pentru orice împrejurare. Dacă avem numai simţământul stării Lui de faţă şi Cuvântul Său, pentru lucrul la care suntem prinşi, putem să mergem voioşi înainte, cu toate înrâuririle vrăjmaşe şi cu toate greutăţile. „Moise a scris legea aceasta, şi a încredinţai o preoţilor, fiii lui Levi, care duceau chivotul legământului Domnului şi tuturor bătrânilor lui Israel. Moise ie-a dat porunca aceasta: „La fiecare şapte ani, pe vremea anului iertării la sărbătoarea corturilor, când iot Israelul va veni să se înfăţişeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El, să citeşti legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor. Să strângi poporul, bărbaţii, femeile, copiii şi străinul, care va fi în cetăţile tale, ca să audă, şi să înveţe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească şi să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Pentru ca şi copiii lor, care n-o vor cunoaşte, s-o audă şi să înveţe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, în tot timpul cât veţi trăi în ţara pe care o veţi lua în stăpânire, după ce veţi trece Iordanul" (versetele 9-13).

În versetele acestea sunt două lucruri, care cer deosebita noastră luare aminte şi anume întâi faptul, ce Dumnezeu dă cea mai mare însemnătate adunărilor publice ale poporului Său, care aveau rostul să-i dea prilej sa audă Cuvântul lui Dumnezeu. întreg Israelul, cu bărbaţi, femei şi copii, cu străinul din mijlocul lor, era îndemnat să se adune, pentru ca toţi să înveţe voia Lui sfântă şi datoriile lor. Fiecare mădular al adunării trebuia să vină în atingere personală cu voia descoperita a Domnului, pentru ca fiecare să-şi cunoască marea sa răspundere.

Al doilea lucru însemnat este că şi copiii trebuiau adunaţi înaintea Domnului, ca să audă Cuvântul Lui. Amândouă aceste lucruri sunt pline de învăţătură pentru toate mădularele bisericii lui Dumnezeu, cu atât mai mult cu cât tocmai în privinţa aceasta se simt în zilele noastre lipsuri mari. S-ar putea deseori că Cuvântul lui Dumnezeu n-are destulă putere de atragere, ca să ne poată aduna la un loc. De multe ori avem

dorinţe nesănătoase după alte lucruri. Se crede că trebuiesc: vorbire omenească, muzică şi fot felul de lucruri care înrâuresc asupra simţirilor religioase, ca să adune pe oameni. Orice, afară de Cuvântul scump al lui Dumnezeu.

Poate că se va răspunde, că între noi şi Israel este o deosebire mare, deoarece fiecare din noi are Cuvântul lui Dumnezeu în casa lui şi-l poate citi; de aceea nu se mai simte atâta nevoie de citire şi cercetare publică a Cuvântului ca atunci. Dar un astfel de răspuns, privit în lumina adevărului, nu stă în picioare. Toţi aceia, ceri preţuiesc şi iubesc personal Cuvântul lui Dumnezeu şi-l citesc şi-l cercetează în cercul familiei lor, vor avea mare plăcere şi pentru cercetarea Lui în public. Unii ca aceştia socotesc o cinste deosebită să se adune împreună cu alţii în jurul Sfintei Scripturi, ca să scoată din ea, izvorul de apă vie, binecuvântare şi înviorare pentru toţi.

Dar trebuie să recunoaştem cu părere de rău, că Cuvântul lui Dumnezeu nu mal este atât de preţuit şi de iubit nici în cercul casnic şi nici în adunări, cum ar trebui. În timp ce acasă citim cu nesaţ gazete şi altele de acestea, în adunări lumea vrea muzică şi cântare şi slujbe mari. Puţini sunt aceia, cărora le plac adunările, în care nu se face alia decât se cercetează Sfânta Scriptura. Dorinţa de aţâţare a. simţirilor religioase creşte din ce în ce, pe când acea de cercetare liniştită a Sfintei Scripturi scade.

Slavă Domnului, că mai sunt încă pe ici şi colo din aceia care iubesc cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu, şi se bucură să se adune împrejurul Lui, ca să cerceteze adevărurile Lui scumpe. Domnul să înmulţească numărul lor. Şi noi să fim, până la sfârşit, din numărul lor!

În versetele 14-18 din capitolul nostru, Dumnezeu vorbeşte în chip mişcător cu slujitorul Său iubit despre moartea lui şi despre viitorul întunecat al lui Israel. „Domnul a zis lui Moise: „Iată că se apropie clipa când vei muri. Cheamă pe Iosua, şi înfăţişaţi-vă în cortul întâlnirii. Eu îi voi da poruncile Mele. Moise şi Iosua s-au dus şi s-au înfăţişat în cortul întâlnirii. Şi Domnul S-a arătat în cort, într-un stâlp de nor: şi stâlpul de nor s-a oprit la uşa cortului. Domnul a zis lui Moise: „Iata, tu vei adormi împreună cu părinţii tăi. Şi poporul acesta se va scula şi va curvi după dumnezeii străini ai ţării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, şi va călca legământul Meu, pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea, Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Ii voi părăsi, şi-Mi voi ascunde Fata de ei. El va fi prăpădit, şi-i vor ajunge o mulţime de rele şi necazuri; şi atunci va zice: „Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricina ca Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?” Şi Eu îmi voi ascunde faţa în ziua aceea, din pricina tot răului pe care-l va face, întorcându-se spre alţi dumnezei” (versetele 14-18). „Cei ce umblă după alţi Dumnezei îşi vor înmulţi durerile”. Israel a simţit adevărul acestor cuvinte şi-i va simţi şi mai bine. Istoria lui trecută, împrăştierea din vremea de faţă şi mai ales necazul mare, care-l aşteaptă la sfârşitul vremii de acum, toate lămuresc şi întăresc adevărul, că drumul cel mai sigur de a ne înmulţi durerile, este al depărtării de Domnul şi al încrederii în ajutoare pământeşti. Aceasta este una din multele învăţături pe care le putem învăţa din istoria minunată a seminţei lui Avraam.

Mişcătoare sunt şi cuvintele, pe care le citim în versetele următoare: „Acum, scrieţi-vă cântarea aceasta, învaţă pe copiii lui Israel s-o cânte, punele-o în gură şi cântarea aceasta să-Mi fie martoră împotriva copiilor lui Israel. Căci voi duce pe poporul acesta în [ara pe care am jurat părinţilor lui ca i-o voi da, ţară unde curge lapte şi miere; el va mânca, se va sătura şi se va îngraşă; apoi se va întoarce la alţi dumnezei şi le va sluji, iar pe Mine Mă va nesocoti şi va călca legământul Meu. Când va fi lovit atunci cu o mulţime de rele şi necazuri, cântarea aceasta, care nu va fi uitată şi pe care uitarea n-o va şterge din gura urmaşilor, va sta ca martoră împotriva acestui popor. Căci Eu îi cunosc pornirile, care se arată şi azi, înainte chiar ca să-I fi dus în ţara pe care am jurat că i-o voi da” (versetele 19-21). În loc ca ei, copiii lui Israel, să fie în fata tuturor neamurilor o mărturie pentru Dumnezeu, cântarea lui Moise a fost o mărturie împotriva lor. Ei erau Chemaţi să fie martorii Lui şi să vestească Numele şi lauda Lui în ţara, în care voia să-i ducă Dumnezeu, în credincioşia şi harul Său nemărginit. Dar vai! Au greşit cu desăvârşire în privinţa aceasta şi de aceea a fost nevoie să se scrie, cu prilejul acestui fapt umilitor, o cântare, care, pe deoparte scotea la iveală slava lui Dumnezeu, iar pe de alta zugrăvea greşelile lui Israel săvârşite pe fiecare treaptă a istoriei lor.

„În ziua aceia, Moise a scris cântarea aceasta şi a învăţat pe copiii lui Israel s-o cânte. Domnul a poruncit lui Iosua, fiul lui Nun şi a zis: „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te, căci tu vei duce pe copiii lui Israel în ţara pe cane am jurat că le-o voi da şi Eu însumi voi fi cu tine”. Iosua nu trebuia să-şi piardă nădejdea din pricina necredincioşiei, arătată mai dinainte, a lui Israel. Ca şi marele său înaintaş, el trebuia să fie tare în credinţă şi să dea slavă lui Dumnezeu; bizuindu-se pe braţul Domnului, să meargă înainte cu încredere vie în Dumnezeul legământului. Nu trebuia să se înspăimânte de vrăjmaşii săi, ci sa păstreze încredinţarea dătătoare de îmbărbătare, că Dumnezeul lui Avraam va împlini neapărat făgăduinţa dată şi va proslăvi Numele Său, prin aducerea înapoi şi binecuvântarea veşnică a poporului Său ales, oricât de mult ar fi greşit el în ce priveşte ascultarea şi oricât şi-ar fi atras judecata prin asta.

Toate acestea se arată cu vioiciune şi putere în cântarea lui Moise şi Iosua avea să-şi împlinească slujba, crezând în ele. El nu trebuia să-şi îndrepte privirile asupra căilor lui Israel, ci asupra tăriei legământului încheiat cu Avraam. Datoria lui era să ducă pe Israel, peste Iordan, în partea frumoasă de moştenire hotărâtă lor potrivii plenului lui Dumnezeu. Daca Iosua ar fi privii spre Israel, ar fi trebuit să-şi lase deznădăjduit sabia în teacă. Dar nu: el trebuia să se întărească în Domnul, Dumnezeul său, şi să-şi împlinească slujba în puterea unei credinţa, care aşteaptă, ca şi când ar vedea ce nu se vede. Credinţa „scumpă, care dă slava lui Dumnezeu şi ridică sufletul mai presus de orice greutăţi! Numai ea ne poate face să stăm împotriva greutăţilor şi înrâuririlor vrăjmaşe, care ne înconjoară şi sa ne isprăvim cu bucurie drumul pământesc. „Când va fi lovit atunci cu o mulţime de rele şi necazuri, cântarea aceasta, care nu va fi uitată şi pe care uitarea n-o va şterge din gura urmaşilor, va sta ca martoră împotriva acestui popor. Căci Eu îi cunosc pornirile, care se arată şi azi, înainte chiar ca să-l fi dus în ţara pe care am jurat că i-o voi da. În ziua aceea, Moise a scris cântarea aceasta, şi a învăţat pe copiii lui Israel, s-o cânte. Domnul a poruncit lui Iosua, fiul lui Nun, şi a zis: „Întăreşte-te şi îmbărbătează te, căci iu vei duce pe copiii lui Israel în ţara pe care am jurat că le-o voi da; şi Eu însumi voi fi cu tine” După ce a isprăvit Moise în totul de scris într-o carte cuvintele legii acesteia, a dat următoarea poruncă Loviţilor, care duceau chivotul legământului Domnului: „Luaţi cartea aceasta a legii, şi puneţi o lângă chivotul legământului Domnului, Dumnezeului vostru, ca să fie acolo ca martoră împotriva ta. Căci eu îţi cunosc duhul tău de răzvrătire şi încăpăţânarea ta cea mare. Dacă vă răzvrătiţi voi împotriva Domnului cât trăiesc eu încă în mijlocul vostru, cu cât mai răzvrătiţi veţi fi după moartea mea! Strângeţi înaintea mea pe toţi bătrânii seminţiilor voastre şi pe căpeteniile oştirii voastre; voi spune cuvintele acestea în faţa lor, şi voi lua martor împotriva lor cerul şi pământul. Căci ştiu că după moartea mea vă veţi strica, şi vă veţi abate de la calea pe care v-am arătat-o; şi în cele din urma vă va ajunge nenorocirea, dacă veţi face ce este rău înaintea Domnului, până acolo încât să L mâniaţi prin lucrul manilor voastre”. Moise a rostit toate cuvintele cântării acesteia, în teta întregii adunări a lui Israel” (versetele 21-30).

Versetele acestea ne aduc aminte de cuvintele de despărţire ale apostolului Pavel către prezbiterii din Efes: „Ştiu bine ca, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma; şi se vor scula şi din mijlocul vostru oameni, care vor învăţa lucruri

stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea vegheaţi şi aduceţi-vă aminte, că timp de trei ani, zi şi noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi. Şi acum, fraţilor, vă încredinţez în mâna lui Dumnezeu şi a Cuvântului privitor la harul Său, care vă poate întări sufleteşte şi vă poate da moştenirea împreuna cu toţi cei sfinţiţi" (Fapt. 20. 29-32).

Omul este acelaşi totdeauna şi în toate locurile. Istoria lui este întinată de la început până la sfârşit. Dar câta mângâiere şi câtă uşurare are inima., când se gândeşte că Dumnezeu rămâne totdeauna acelaşi şi Cuvântul Său „dăinuieşte în veci în ceruri" (Psalm 119. 89). El era ascuns alături de chivotul legământului şi se păstra acolo neatins, cu toate păcatele şi prostiile grozave ale poporului. Adevărul acesta dă totdeauna pace inimii, chiar în faţa greşelilor omeneşti şi în faţa stricăciunii şi căderii a tot ce a fost încredinţat manilor omeneşti" „Cuvântul lui Dumnezeu dăinuieşte în veci", şi, în timp ce pe deoparte el mărturiseşte cu tărie şi credincioşie împotriva omului, pe de alta dă încredinţarea scumpă şi liniştitoare, că Dumnezeu stă mai presus de toate păcatele şi prostiile oamenilor, că mijloacele Lui sunt nesecate şi că se apropie clipa, când slava Lui va străluci în toată puterea ei şi va umplea tot pământul.

„Moise a rostit toate cuvintele cântării acesteia, în faţa întregii adunări a lui Israel". Avem aici una din părţile cele mai înseninate şi mai cuprinzătoare ale Cuvântului lui Dumnezeu, care cere din partea noastră o cercetare amănunţită. Ea cuprinde istoria căilor şi lucrărilor lui Dumnezeu cu Israel de la început până la sfârşit şi ne dă o zugrăvire măreaţă a păcatelor grozave ale acestui popor şi a judecăţilor dumnezeieşti venite asupra lui. Dar, slavă Domnului că începe şi se sfârşeşte cu Dumnezeu. Bacă n-ar fi aşa, am avea în faţă numai istoria tristă a căilor omului şi am fi doborâţi de mâhnire. Aşa însă putem urinări în linişte istoria omului şi putem vedea cum totul piere în mâinile lui, ce opintiri face vrăjmaşul ca sa se împotrivească împlinirii planurilor şi hotărârilor lui Dumnezeu şi în sfârşit cum făptura a greşit în toate privinţele şi a căzut astfel pradă celei mai triste stricăciuni. Aceasta ne arată că Dumnezeu rămâne totdeauna Dumnezeu. El va avea la urmă biruinţa, şi atunci totul va fi în rânduială. Atunci El va fi „totul şi în totul" şi în tot ţinutul binecuvântării Lui nu se va găsi nimic rău, nici un vrăjmaş, iar Domnul nostru Isus Cristos va fi, ca să zicem aşa" soarele acestei lumi noi pentru totdeauna.

Să venim acum la cântare. „Luaţi aminte ceruri şi voi vorbi; Ascultă, pământule, cuvintele gurii mele. Ca ploaia sa curgă învăţăturile gurii mele, ca picăturile de ploaie pe iarbă. Căci voi vesti Numele Domnului. Daţi slavă Dumnezeului nostru!"

Aici avem temelia tare şi nezguduită a tuturor lucrurilor. Vie, ce va vrea, Numele Dumnezeului nostru va rămânea în veac. Nici o putere din cer sau de pe pământ nu e în stare să oprească planurile dumnezeieşti, sau să împiedece răspândirea slavei dumnezeieşti. Numele Dumnezeului nostru, al Dumnezeului şi Tatălui Domnului nostru Isus Cristos, este adăpostul şi scăparea noastră în mijlocul acestei lumi păcătoase şi întunecate şi în faţa izbânzilor părute ele vrăjmaşului. Chemarea acestui Nume face bine sufletului, ca rouă răcoritoare sau ca ploaia înviorătoare câmpiei însetate.

„El este stânca: lucrările Lui sunt desăvârşite" (verset 4). El este „Stânca", nu o stâncă. Căci nu este şi nu poate fi o altă stâncă în afară de El. Tot ce vine din mâna Lui n-are nici cea mai mică greşeală. Totul poartă pecetea desăvârşirii întregi. Lucrul acesta se va descoperi în curând în fata tuturor făpturilor, dar credinţa îl ştie de pe acum şi găseşte astfel în el un izvor de mângâiere scumpă. „Căci toate căile Lui sunt drepte. „El este un Dumnezeu credincios şi fără nelegiuire, drept şi curat". Necredincioşii vor râde batjocurilor şi, bizuindu-se pe înţelepciunea lor închipuită, vor găsi lipsuri în lucrările dumnezeieşti; dar prostia lor se va descoperi în curând înaintea tuturor. „Dumnezeu să fie găsit ca cel ce spune adevărul, chiar dacă toţi oamenii ar fi găsiţi mincinoşi, după cum este scris: „Ca să fie găsite drepte Cuvintele Tale, ca să ieşi biruitor, când vei fi judecat" (Rom. 3. 4). Vai de aceia, care îndrăznesc să pună în cumpănă desăvârşirea Cuvintelor şi lucrărilor Dumnezeului singur înţelept şi atotputernic! Avem a face cu un Dumnezeu, care rămâne totdeauna credincios şi care nu se poate tăgădui pe Sine, ale cărui căi sunt desăvârşite, şi, când vrăjmaşul va fi făcut tot ce a putut şi va fi ajuns la culmea planurilor sale rele, El va fi proslăvit şi va aduce binecuvântări veşnice pentru toţi.

E drept că Dumnezeu trebuie să treacă uneori ca judecător peste căile omului şi să întrebuinţeze cu asprime nuiaua pedepsei împotriva poporului Său. E cu neputinţă ca El să rabde răul în mijlocul acelora, care poartă Numele Lui cel sfânt. Aceasta se vede în deosebi în cântarea de faţă. În ea se descoperă fără cruţare şi se osândesc căile lui Israel. Nimic nu e trecut cu vederea. Totul este cercetat cu amănunţime sfântă şi cu credincioşie. Iată ce citim: „Ei s-au stricat; netrebnicia copiilor Lui este ruşinea lor! Neam îndărătnic şi stricat! Pe Domnul îl răsplătiţi astfel î Popor nechibzuit şi fără înţelepciune! Nu este El oare Tatăl tău, care fe-a făcui, te-a întocmit şi fi-a dat flinte?"

Cuvintele acestea sunt cea dintâi mustrare în acest cântec. Dar de abia ne-au atins urechea şi iată că auzim şi o mărturie minunată despre bunătatea, credincioşia şi mila lui Dumnezeu, a Dumnezeului Celui Prea Înalt: „Adu-ţi aminte de zilele din vechime, socoteşte anii, vârstă de oameni după vârsta de oameni, întreabă pe tatăl tău şi te va învăţa, pe bătrânii tai şi îi vor spune. Când Cel Prea înalt a dat moştenire neamurilor, când a despărţit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor după numărul copiilor lui Israel".

Ce fapt minunai ni se desfăşoară aici! Dar ce puţin e înţeles şi ţinut în seamă de neamurile pământului! Cât de puţin se gândeşte lumea că Cel Prea înalt a pus la început hotare popoarelor, gândindu-se în deosebi la „copiii lui Israel". Dacă cercetăm geografia şi istoria din punct de vedere dumnezeiesc, găsim că ţara Canaanului şi sămânţa lui Iacov alcătuiesc centrul lor. Da, această mică fâşie de pământ, aşezat pe ţărmul răsăritean al Mării Mediteraneene, cu o suprafaţă de vreo 500 mile pătrate, este sâmburele geografiei lui Dumnezeu; iar cele douăsprezece seminţii ale lui Israel sunt sâmburele istoriei lui Dumnezeu. Cât de puţin s-au gândit geografii şi istoricii la acest fapt! Ei au zugrăvit ţari şi au însemnat istoria unor popoare, care întrec cu mult Palestina în întinderea şi însemnătatea politică, dar nu-s nimica, în judecata lui Dumnezeu, faţă de acea ţară mică, pe care El o numeşte a „Sa" şi pe care vrea s-o dea, după planul Său, seminţiei lut Avraam, prietenul Său, ca moştenire veşnică (Cât de adevărat este cuvântul: „Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre şi căile voastre nu sunt căile Mele", zice Domnul" (Isaia 55. 8). Omului i se par însemnate ţinuturile întinse, bogăţiile, ostile bine rânduite, liotele puternice, etc. Dumnezeu însă nu ţine seamă de asemenea bucurii. Ele nu preţuiesc pentru El mai mult decât praful uşor de pe talgerul cântarului. „Nu ştiţi? N-aţi auzit? Nu vi s-a făcut cunoscut de la început? Nu v-aţi gândit niciodată la întemeierea pământului?" El sade deasupra cercului pământului, şi locuitorii lui sunt ca nişte lăcuste înaintea Lui; El întinde cerurile ca o mahramă subţire, şi le lăţeşte ca un cort, ca să locuiască în el. El preface într-o nimica pe voivozi, şi face o nimica din judecătorii pământului" (Isaia 40. 21-22). Cât de însemnată este însă această Palestina! Ce planuri se vor împlini încă acolo! Nu-i pe faţa pământului alt petec de pământ mai însemnat şi mai interesant pentru inima lui Dumnezeu, decât ţara Canaanului şi oraşul Ierusalim. Scriptura e plină de dovezi, care arată că se apropie vremea când anumite întâmplări vor face ce n-a putut să facă Scriptura, adică să încredinţeze pe oameni, că ţara lui Israel e ţinta planurilor lui Dumnezeu cu privire la pământul acesta. Toate celelalte popoare îşi datorează însemnătatea, interesul şi Jocul, pe care-l au pe foile Sfintei Scripturi, numai faptului, că au stat într-un

fel sau altul în legătură cu ţara şi poporul lui Israel. Istoricii nu se gândesc la acest lucru. Nici însă ar trebui s-o facem.).

„Moise a scris legea aceasta, şi a încredinţat-o preoţilor, fiii lui Levi, care duceau chivotul legământului Domnului, şi tuturor bătrânilor lut Israel. Moise le-a dat porunca aceasta: „La fiecare şapte ani, pe vremea anului iertării, la sărbătoarea corturilor, când iot Israelul va veni sase înfăţişeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege El, să citeşti legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor. Să strângi poporul, bărbaţii, femeile, copiii şi străinul care va fi în cetăţile talc, ca să audă, şi să înveţe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, în tot timpul cât veţi trăi în ţara pe care o veţi lua în stăpânire, după ce veţi trece Iordanul”, Domnul a zis lui Moise: „Iată că se apropie clipa când vei muri. Cheamă pe Iosua, şi înfăţişaţi-vă în cortul întâlnirii. Eu îi voi da poruncile Mele”. Moise şi Iosua s-au dus şi s-au înfăţişat în cortul întâlnirii” (versetele 9-14).

Cuprinsul minunat al versetelor 9-14 e în legătură mai ales cu Israel. Fără îndoiala însă ca şi biserica poate scoate din ele învăţătură şi folos. Dar dacă am vrea să le luăm ca spuse pentru biserică, am face o greşeală îndoită: am răpi bisericii locul ei ceresc şi am pune-o pe un tărâm pământesc; afara de aceasta am răpi poporului Israel partea, pe care i-a hotărât-o Dumnezeu. Biserica lui Dumnezeu sau trupul lui Hristos n-are a face nimic cu rânduielile popoarelor şi cu împărţirea ţinuturilor lor. După gândurile lui Dumnezeu, ea este străină pe pământ. Partea el, nădejdea el, patria ei, moştenirea ei este cerească. Chemarea ei, viaţa ei, ţinta ei şi tot felul ei de a fi sunt de asemenea cereşti, sau cel puţin ar trebui sa fie. Biserica n-are a face cu politica lumii acesteia» Cetăţenia ei este în ceruri, de unde aşteaptă să vina pe Mântuitorul (Filipeni 3). Iar dacă se amestecă în treburile politice ale lumii acesteia, se arata necredincioasă Domnului ei, nevrednică de chemarea şi adevărurile ei călăuzitoare. Cinstea ei înaltă şi sfânta este să fie unita cu Cristosul înviat şi proslăvit. Ea are tot atâtea legături cu sistemele de acuma sau cu mersul istoriei lumii, ca şi Capul el Cristos din ceruri. Însuşi Domnul spune despre ai Săi: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume”.

Lucrul acesta este hotărâtor şi ne arată locul şi drumul nostru pe pământ. „Cum a fost El, aşa suntem şi noi în lume”. Cuvintele acestea cuprind un adevăr îndoit: primirea noastră înaintea lui Dumnezeu şi despărţirea de lume. Noi suntem în lume, dar nu suntem din lume. Trebuie să trecem prin ea ca nişte străini, aşteptând venirea Domnului nostru, răsărirea Luceafărului luminos. Dar nu trebuie să ne amestecăm în treburi politice. Suntem chemaţi şi ni se dă de mai multe ori îndemnul, să ascultăm de „stăpânirile” care sunt, să ne rugăm pentru toţi stăpânitorii, să plătim birul şi să nu rămânem nimănui datori, să fim fără prihană şi curaţi, nişte „copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos şi stricat”, şi să strălucim „ca nişte lumini în lame. ţinând sus Cuvântul vieţii” (Filipeni 2). Din toate acestea putem vedea cât de însemnat este să împărţim cum trebuie Cuvântul adevărului.

Cu versetul 15 vine o întorsătură în cântarea lui Moise. Până aici avusesem în faţa noastră pe Dumnezeu şi lucrările, planurile, hotărârile, gândurile, interesul Lui deosebit pentru poporul Israel şi felul gingaş de a se purta cu el. Toate acestea sunt pline de binecuvântare. Dacă avem înainte pe Dumnezeu şi căile Lui, nu mai este nici o piedeca pentru bucuria inimilor noastre. Toate suni desăvârşite, desăvârşite dumnezeieşte, şi cercetarea lor ne umple de uimire şi mulţămire.

Dar mai este o lături omenească, şi, când o privim, găsim numai greşeli şi dezamăgiri. Astfel citim în versetul 15 din capitolul nostru: „Israel s-a îngrăşat şi a azvârlit din picior”. Cât de viu ne arată aceste cuvinte scurte istoria lăuntrică a lui Israel! – „te-ai îngrăşat, te-ai îngroşat şi te-ai lăţit! – Şi a părăsit pe Dumnezeu, Ziditorul lui, a nesocotit Stânca mântuirii lui, L-au întărâtat la gelozie prin dumnezei străini, L-au mâniat prin urâciuni. Au adus jertfe dracilor, unor idoli care nu suni dumnezei, unor dumnezei pe care nu-i cunoşteau, dumnezei noi, veniţi, de curând, de care nu se temuseră părinţii voştri. Ai părăsit Stânca cea care te-a născut şi ai uitat pe Dumnezeul care te-a întocmit” (versetele 15-18).

Cât de puternic ne vorbesc aceste cuvinte şi nouă. Cu toţii suntem în primejdie, să mergem pe cărarea sucită arătata în ele. Folosim darurile în aşa fel, că ne lepădăm de dăruitor. Cu un cuvânt, şi noi ne îngrăşăm, ca şi Israel, şi azvârlim cu picioarele. Uităm pe Dumnezeu. Pierdem simţământul scump ca El este de faţa şi de ajuns şi ne îndreptăm spre alte lucruri, după cum Israel s-a îndreptat spre dumnezeii mincinoşi. De câte ori nu uitam şi noi Stânca aceea care ne-a întocmit, pe Dumnezeul care ne-a născut şi pe Domnul, care ne-a mântuit! Şi suntem cu atât mai vinovaţi cu cât binecuvântările noastre sunt mai înalte decât ale lui Israel. Noi ne găsim într-o stare, pe care Israel n-o cunoştea. Binecuvântările noastre sunt foarte alese. Cinstea noastră este sa avem legătură strânsă cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Cristos. Asupra noastră lucrează acea iubire desăvârşită, care nu s-a odihnit până ce nu nea adus în starea, în care se poate spune despre noi: „Cum a fost El (Cristos), aşa suntem şi noi în lume!” Nu numai ca iubirea lui Dumnezeu faţă de noi s-a descoperit în moartea Fiului Său, şi în darul Duhului Său, dar ea a fost desăvârşită faţă de noi, căci n-a pus în aceiaşi stare, în care se găseşte Domnul, pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu. Toate acestea sunt minunate, întrec orice cunoştinţă. Şi totuşi ce gata suntem să uităm pe cel ce nea iubit şi nea întocmit şi ne-a binecuvântat! Cât de adesea ne abatem de la El în duhul minţii noastre şi în dragostea inimii noastre! Nu e vorba de ce â făcut biserica în întregimea ei, ci de ce sunt pornite totdeauna inimile noastre sa facă. Suntem porniţi să uitam pe Dumnezeu. Vrem să ştim ce simte inima lui Dumnezeu? Sa ascultăm la cuvintele arzătoare spuse Israelului Sau abătut. „Domnul a văzui lucrul acesta, şi S-a mâniat, S-a supărat pe fiii şi pe fiicele Lui. El a zis: „îmi voi ascunde Faţa de ei, şi voi vedea care le va fi sfârşitul, coci sunt un neam stricai, sunt nişte copii necredincioşi. Mi-au întărâtat gelozia prin ceea ce nu este Dumnezeu, M-au mâniat prin idolii lor deşerţi; şi Eu îi voi întărâta la gelozie printr-un popor care nu este un popor. Ii voi mânia printr-un neam fără pricepere. Cad focul mâniei Mele s-a aprins şi va arde până în fundul locuinţei morţilor, va nimici pământul şi roadele lui, va arde temeliile munţilor. Voi îngrămădi toate nenorocirile peste ei, îmi vot arunca toate săgeţile împotriva lor. Vor fi topiţi de foame, stinşi de friguri şi de boli cumplite; voi trimete în ei dinţii fiarelor sălbatice şi otrava şerpilor. Afară, vor peri de sabie, şi înlăuntru vor peri de groază: şi tânărul şi fata, şi copilul de ţâţă ca şi bătrânul” (versetele 19-25).

Versetele acestea ne dau o înşirare a căilor de stăpânire ale lui Dumnezeu, care ne aduce aminte de cuvintele apostolului din Evrei 10. 31: „E grozav lucru să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu”. Istoria lui Israel dovedeşte, în chipul cel mal pătrunzător, că „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. Nici un popor de pe pământ n-a suferit vreodată o pedeapsă ca cea prin care a trecut Israel. Domnul le „duce aminte acest lucru prin vorbele: „Eu v-am ales numai pe voi dintre toate familiile pământului: de aceea vă voi şi pedepsi pentru toate nelegiuirile” (Amos 3:2). Nici un alt neam n-a fost chemai vreodată se aibă aşa legături cu Dumnezeu. Cinstea aceasta a fost data unui neam, dar tocmai ea îl încarcă cu o răspundere mare. Dacă Israel era chemai să fie poporul lui Dumnezeu, avea şi răspunderea sa se poarte vrednic de această cinste, căci altfel avea sa primească pedepsele cele mai aspre, care n*ar fi lovit pe nici un alt popor de sub soare.

Din istoria căilor lui Dumnezeu cu poporul Său, noi creştinii adevăraţi avem cinstea şi în acelaş timp datoria sfântă să învăţam din ele, cât de trebuitor este pentru noi să trăim smeriţi şi credincioşi în starea noastră înaltă şi sfântă. E drept, că avem viaţa veşnică şi suntem părtaşi ai harului, care „stăpâneşte prin neprihănire ca să dea viaţa veşnică prin Isus Cristos”. Suntem mădulare ale trupului lui Hristos, temple ale Duhului Sfânt şi moştenitori ai slavei veşnice. Dar ne dau oare toate acestea vreo pricină sa nu luăm seama la glasul care ne îndeamnă şi răsună din istoria lui Israel? Ar trebui oare sa trăim iară grijă şi să dispreţuim sfaturile, pe care le găsim în istoria poporului pământesc al lui Dumnezeu? Suntem datori să luăm bine aminte la tot ce a scris Duhul Sfânt, ca să ne înveţe. Cu cât sunt mai înalte binecuvântările noastre, şi cu cât mai puternică e legătura noastră cu Dumnezeu, cu atât se cuvine să fim mai credincioşi şi să ne purtăm astfel, încât să plăcem Aceluia, care ne-a chemai la o cinste atât de înalta.

În versetul 26 găsim ceva foarte interesant în legătură cu istoria căilor lui Dumnezeu cu Israel. „Voiam să zic: „Ii voi lua cu o suflare, le voi şterge pomenirea dintre oameni”. Dar de ce n-a făcut Dumnezeu acelaşi lucru? Răspunsul la această întrebare arată un adevăr foarte însemnat pentru Israel, adevăr, care stă la temelia tuturor binecuvântărilor lor viitoare.

Fără îndoială că Israel făcea să-i fie ştearsă „pomenirea dintre oameni”. Dar cu privire la poporul Său, Dumnezeu îşi are gândurile şi planurile Sale; şi nu numai atât, dar El ţine seama şi de gândurile neamurilor despre Israel. Lucrul acesta se vădeşte în versetul 27. Dumnezeu se coboară atât de jos, încât arată pricina pentru care nu vrea sa şteargă orice urmă a acestui popor păcătos şi răzvrătit. Iată ce citim: „Dar Mă tem de ocările vrăjmaşului, Mă tem ca nu cumva vrăjmaşii lor să se amăgească şi să zică: „Mâna noastră cea puternică şi nu Domnul a făcut toate aceste lucruri”.

Ce ar putea fi mai mişcător decât harul care se vede din cuvintele acestea? Dumnezeu nu vrea ca vrăjmaşii sa creadă că puterea lor a trântit la pământ pe Israel. El se foloseşte, ce-i drept, de neamuri, ca de o nuia, dar de îndată ce ele încearcă, în vrăjmăşia lor, să treacă dincolo de hotarul însemnat de Dumnezeu, El rupe nuiaua în bucăţi şi arată, în faţa tuturora, că El singur este acela, care lucrează cu poporul Său iubit, deşi rătăcit, şi anume spre binecuvântarea şi slava lui viitoare.

Iată un adevăr de preţ. Planul hotărât al lui Dumnezeu este să înveţe pe toate popoarele pământului, că Israel are un loc deosebit în inima Lui şi o stare de frunte pe acest pământ. Dacă neamurile uită acest fapt sau i se împotrivesc, vor trebui să sufere urmările grele ale faptelor lor. Ele vor afla că Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov va nimici orice încercare pornită împotriva poporului pe care şi I-a ales. Omul, în mândria şi nebunia lui, poate sa creadă că mâna lui este puternică, dar va trebui să vadă că mâna lui Dumnezeu este mai puternică.

În versetele 29-33 găsim o chemare mişcătoare către inima şi cugetul poporului: „Dacă ar fi fost înţelepţi, ar înţelege şi s-ar gândi la ce li se va întâmpla. Cum ar fugării unul singur o mie din ei şi cum ar pune doi pe fugă zece mii, dacă nu i-ar fi vândut Stânca, dacă nu i-ar fi vândut Domnul? Căci Stânca lor nu este ca stânca noastră, vrăjmaşii noştri înşişi sunt judecători în această privinţă!”. Nu este decât o Stâncă, cu care nu se poate asemăna alta. Nu mai poate fi alta. Ci viţa lor este din sadul So-domei şi din ţinutul Gomorei; strugurii lor sunt struguri otrăviţi, bobitele lor sunt amare! Vinul lor este venin de şerpi, este otravă cumplita de aspidă”.

Ce zugrăvire grozavă a stării morale a unui popor, scrisă de o mână meşteră! Ea este icoana stării adevărate a tuturor acelora, care n-au stânca lui Israel ca a lor. Dar va veni o zi de răzbunare. Ea a fost oprită până astăzi, din pricina îndurării îndelung răbdătoare a lui Dumnezeu, dar va veni fot aşa de sigur, pe cât de sigur e că stă un Dumnezeu pe scaunul de domnie din cer. În ziua aceia vor da socoteală de purtarea lor toate neamurile, care s-au purtat cu Israel cu mândrie şi dispreţ; ele se vor înfăţişa înaintea scaunului de judecată al Fiului omului, vor auzi osânda Lui dreaptă şi vor suferi mânia Lui necruţătoare.

Cu versetul 42 am atins sfârşitul ameninţărilor judecaţii dumnezeieşti şi a răzbunării dumnezeieşti. Cântarea lui Moise cuprinde numai o înşirare scurtă a acestor lucruri, dar scrierile proorocilor vorbesc amănunţit despre ele. Nu pomenim decât capitolele 38 şi 39 din proorocul Ezechiel, în care se arată judecata asupra lui Gog şi Magog, marele vrăjmaş de la miazănoapte, care se va ridica în zilele de la sfârşit împotriva ţării lui Israel şi va fi nimicit acolo. Şi în Ioel 3 se vorbeşte despre lucrurile acestea. Acolo citim: „Căci iată în zilele acelea şi în vremile acelea, când voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iuda şi ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile şi le voi pogorî în valea lui Iosafat. Acolo mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel» moştenirea Mea, pe care î-au risipit printre neamuri, împărţind între ele ţara Mea” (versetele 1, 2). Din locurile acestea se vede cât de bine se potriveşte glasul proorocilor cu cântarea lui Moise şi cât de limpede arată Duhul Sfânt în amândouă adevărul slavei şi măririi tui Israel în viilor.

Cuvintele de la sfârşitul cântării noastre sunt cu adevărat înviorătoare. Ele adaogă clădirii, piatra de la urma. Toţi vrăjmaşii lui Israel, oricum s-ar numi, fie Gog sau Magog, fie Asirianul sau împăratul de la miazănoapte, toţi vor fi nimiciţi şi aruncaţi în pierzarea veşnică şi pe urmă auzim cuvintele minunate: „Neamuri, cântaţi laudele poporului Sau! Căci Domnul răzbună sângele robilor Săi. El se răzbună împotriva potrivnicilor Săi şi face ispăşire pentru ţara Lui, pentru poporul Lui”.

Astfel se isprăveşte cântarea aceasta, una din cântările cele mai frumoase şi mai puternice din toată cartea lui Dumnezeu. Ea începe şi sfârşeşte cu Dumnezeu, şi cuprinde toata istoria lui Israel, atât în trecut cât şi în viitor şi în toată vremea de faţa. Ea ne arată aşezarea ţarilor neamurilor îi legătura cu planurile dumnezeieşti pentru sămânţa lui Avraam. Ea vorbeşte de judecata de la urma asupra neamurilor, care au lucrat sau vor lucra împotriva poporului ales. Şi în sfârşit, după ce Israel este adus înapoi şi binecuvântat, se cere popoarelor mântuite să se bucure şi să cânte împreună cu ei.

Cât de minunate sunt toate acestea! Ce şir binecuvântat de adevăruri ni se înfăţişează în capitolul 32! Cu drept cuvânt se poate spune: „Dumnezeu este Stânca, lucrările Lui sunt desăvârşite”. Aici inima se poate odihni într-o pace sfântă, orice s-ar întâmpla. Toate lucrurile din mâinile omului pot să se sfarme în bucăţi, tot ce-i omenesc poate să se sfârşească prin pierzanie fără nădejde, dar „Stânca” va rămânea în veac şi orice lucrare a mânii dumnezeieşti va străluci în desăvârşire veşnică, spre slava lui Dumnezeu şi spre binecuvântarea poporului Său.

Nu mai e nevoie de spus că în această cântare nu e vorba de biserica lui Dumnezeu, de trupul lui Cristos. Când a scris Moise această cântare, taina bisericii era încă ascunsă în inima lui Dumnezeu. Apostolul Pavel a fost slujitorul binecuvântat, prin care avea să fie descoperită această taină. Dacă nu înţelegem acest adevăr, nu putem, cum am mai spus, nici să înţelegem Sfânta Scriptura. Pentru o inimă de copil, învăţată numai de Sfânta Scriptură, e limpede că această cântare a lui Moise are ca ţinta arătarea căilor de stăpânire morală ale lui Dumnezeu faţă de Israel şi de neamurile pământului, pe pământ, în Canaan.

„Moise a venit şi a rostit toate cuvintele cântării acesteia în faţa poporului; Iosua fiul lui Nun era cu el. După ce a isprăvit Moise de rostit toate cuvintele acestea înaintea întregului Israel, le-a zis: „Puneţi-vă la inima toate cuvintele pe care vă jur astăzi să le porunciţi copiilor voştri, ca să păzească şi să împlinească toate cuvintele legii acesteia. Căci nu este un lucru fără însemnătate pentru voi; este viata voastră şi prin aceasta vă veţi lungi zilele în ţara pe care o veţi lua în stăpânire după ce veţi trece Iordanul” (versetele 44-47).

Astfel în toata cartea aceasta, de la început până la sfârşit, găsim că Moise, acest slujitor credincios al lui Dumnezeu, se străduia neîncetat să întipărească în mintea poporului datoria unei ascultări, fără şovăire şi din inimă, faţă de Cuvântul lui Dumnezeu. Această ascultare era taina vieţii, păcii, înaintării şi bunei stări a poporului. Ei n-aveau să facă altceva, decât să asculte. Şi partea noastră să fie o astfel de ascultare de copil şi neprecupeţită, în aceste zile de rătăcire, când voia omului este atât de însemnată. Lumea şi aşa zisa biserică înaintează pe drumul voii sale, care le va împinge în curând în întunerecul cel mal adânc. Să dorim; cu tot dinadinsul să umblăm pe cărarea strâmtă a ascultării de toate poruncile binecuvântate ale Domnului şi Mântuitorului nostru. Şi chiar dacă am părea strâmţi la inima şi ciudaţi pentru oamenii lumii acesteia şi chiar pentru creştini, să nu ne depărtăm câtuşi de puţin de la drumul, pe care ni-l înseamnă Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Cristos să locuiască din belşug în noi şi pacea lui Cristos să ne stăpânească inimile până la sfârşit î

E vrednic de luat aminte că acest capitol se încheie cu o nouă arătare a căilor de stăpânire ale lui Dumnezeu faţă de Moise, slujitorul Lui iubit. „În aceiaşi zi, Domnul a vorbit lui Moise, şi a zis: „Suie-te pe muntele Nebo în ţara Moabului, în tara Ierihonului; şi priveşte ţara Canaanului pe care o dau în stăpânire copiilor lui Israel. Tu vei muri pe muntele pe care te vei sui, şi vei fi adăugat la poporul tău, după cum Aaron, fratele tău, a murit pe muntele Hor şi a (ost adăugat la poporul lui, pentru că aţi păcătuit împotriva Mea în mijlocul copiilor lui Israel, lângă apele Meriba, la Cades, în pustia Ţin, şi nu M-aţi sfinţii în mijlocul copiilor lui Israel. Tu vei vedea doar de departe (ara dinaintea ta; dar nu vei intra în ţara pe care o dau copiilor lui Israel” (versetele 48-52). Stăpânirea morala a lui Dumnezeu este straşnică. Inima ar trebui să se cutremure numai la gândul neascultării. Dacă un slujitor mare ca Moise a fost judecat, pentru că a rostit vorbe necugetate cu buzele sale, care va fi sfârşitul acelora, care trăiesc an de an în obişnuinţa călcării poruncilor celor mai limpezi ale lui Dumnezeu şi leapădă cu încăpăţânare Cuvântul lui!

„Iată binecuvântarea cu care Moise, omul lui Dumnezeu a binecuvântat pe copiii lui Israel, înainte de moartea lui” (verset 1). Faptul că vorbele de la urmă ale legiuitorului sunt pline de binecuvântare, e plin de mângâiere. Ne-am oprit la feluritele lui cuvântări, la cuvintele acelea adânc mişcătoare, pe care le-a rostit către adunarea lui Israel în şesurile Moabului. Am cercetat cântarea lui cu cuprins amestecat, plină de har şi stăpânire morală a lui Dumnezeu. Dar acum suntem chemaţi sa ascultăm cuvinte scumpe de binecuvântare, care, fiind pline de mângâiere plăcută, izvorăsc, ca sa zicem aşa, de-a dreptul din inima Dumnezeului lui Israel, arată gândurile Lui de iubire pentru poporul Său şi ne îngăduie o privire în viitorul minunat al poporului Israel.

E o deosebire mare între aceste cuvinte de la urmă ale lui Moise şi între binecuvântările patriarhului Iacov din Geneza 49. Iacov ne dă istoria faptelor fiilor săi, dintre care unele sunt foarte triste şi umilitoare. Moise însă ne arată lucrările harului dumnezeiesc, fie în popor sau faţă de poporul Său. Faptele rele ale lui Ruben, Simeon şi Levi sunt istorisite de Iacov, dar sunt lăsate la o parte de Moise. Este oare aceasta o nepotrivire? Nu. ci este potrivire dumnezeiască. Iacov îşi priveşte fiii în istoria lor personala, Moise în legământul lor cu Dumnezeu. Iacov vorbeşte de slăbiciuni omeneşti şi de păcat, Moise despre credincioşie, bunătate şi iubire dumnezeiasca. Iacov ne împărtăşeşte fapte omeneşti şi judecata asupra lor, Moise ne dezvăluie planuri dumnezeieşti şi binecuvântarea ce curge din ele. Laudă şi mulţumire fie aduse Dumnezeului nostru! Planurile Lui, binecuvântările Lui şi slava Lui sunt cu mult mai presus de toate greşelile, păcatele şi prostiile omeneşti. El va împlini în cele din urmă toate, potrivit gândurilor Lui şi anume pentru veşnicie. Atunci va fi binecuvântat pe deplin Israel şi neamurile şi se şi vor veseli împreună de bunătatea lui Dumnezeu şi vor vesti lauda Lui de la mare la mare, de la ţărm la ţărm şi de la râul cel mare până la marginile pământului.

„El a zis: „Domnul a venit din Sinai şi a răsărit peste ei din Seir, a strălucit din muntele Paran, şi a ieşit din mijlocul zecilor de mii de sfinţi, având în dreapta Lui focul legii (sau: o lege de foc). Da, El iubeşte popoarele – izvorul binecuvântărilor în viitor! „Toţi sfinţii sunt în mâna Ta”. Adevărat loc de desăvârşit adăpost! „Ei au stătut la picioarele Tale”. Singura ţinută adevărată pentru ei, pentru noi şi pentru toţi. „Au primit cuvintele Tale”. Ce comoară de preţ! Fiecare cuvânt ieşit din gura Domnului este mai scump decât mii de aur şi argint, mai dulce decât mierea. Moise ne-a dat legea, moştenirea adunării lui Iacov. El era împărat în Israel, când se adunau căpeteniile poporului şi seminţiile lui Israel” (versetele 2-5).

„Trăiască Ruben şi să nu moară, şi bărbaţii Lui să fie mulţi la număr” (verset 6). Cum am mai spus, nu auzim aici nimic despre nestatornicia lui Ruben, nimic despre păcatul lui. Harul este biruitor şi binecuvântările curg din belşug din inima Aceluia, care se bucură să binecuvânteze şi să se vadă înconjurat de inimi, pline de simţământul bunătăţii Lui.

„Iată ce a zis despre Iuda: „Ascultă, Doamne, glasul lui Iuda şi adu-l la poporul lui. Puternice să-i fie mâinile şi să-i fii în ajutor împotriva vrăjmaşilor lui” (verset 7). Iuda este linia împărătească. Domnul nostru a ieşit din Iuda”. Aici ni se arată în chip minunat, cum harul dumnezeiesc se ridică în măreţia lui deasupra păcatului omului şi deasupra împrejurărilor, care dau la iveală cea mai mare slăbiciune omenească. Cine altul, decât Duhul Sfânt, ar fi putut să scrie astfel de cuvinte! Cât de limpede arată ele că gândurile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre. Ce mână omenească ar fi trecut în spiţa neamului Domnului şi Mântuitorului nostru pe Tamar? Pecetea dumnezeiască e pusă pe versetul 3 din Matei 1, după cum e pusă pe orice zicere a cărţii sfinte, de la început până la sfârşit.

„Iudo, fu vei primi laudele fraţilor tăi; mâna ta va apuca de ceafă pe vrăjmaşii tăi. Fiii tatălui tău se vor închina până la pământ înaintea ta. Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda îşi pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaica; cine-l va scula? Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Silo, şi de El vor asculta popoarele. El îşi leagă măgarul de vită, şi de cel mai bun butuc de viţă mânzul măgăriţei lui; îşi spală haina în vin, şi mantaua în sângele strugurilor. Are ochii roşi de vin, şi dinţii albi de lapte” (Geneza 49:8-12).

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinlăuntru şi pe dinafară, pecetluită cu şapte peceţi. Şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea şi sa-i rupă peceţile?”

Şi nu se găsea nimeni nici în cer, aici pe pământ, nici supt pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea. Şi unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, şi cele şapte peceţi ale ei. Şi ia

mijloc, între scaunul de domnie şi cele patru făpturi vii, şi între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat, şi avea şapte coarne şi şapte ochi, care sunt cele şapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimese în toi pământul” (Apocalipsa 5: 1-6).

Seminţia lui Iuda e înălţată foarte uimit. Cu adevărat, e o cinste mare sa faci parte din seminţia, din care a ieşit Domnul nostru, şi totuşi ştim, din chiar gura Domnului, că e mult mai bine şi mai binecuvântat să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu şi să-l păzim. Facerea voii lui Dumnezeu şi ţinerea poruncilor Lui în inimă, ne apropie mai mult de Cristos decât înrudirea de sânge cu El (Mat. 12:46-50),

„Despre Levi a zis: „Tumim şi Urim (lumini şi desăvârşiri) au fost încredinţaţi bărbatului sfânt, pe care l-ai ispitit la Masa şi cu care Te-ai certat la apele din Meriba”. Levi o zis despre tatăl său şi despre mama sa: „Nu i-am văzut! Şi despre fraţii lui, „Nu vă cunosc! Iar de copii n-a vrut sa mai ştie. Căci ei păzesc Cuvântul Tău şi ţin legământul Tău” (versetele 8-9).

Simeon e lăsat la o parte, deşi în Geneza 49 pare atât de strâns legat de Levi. Acolo citim: „Simeon şi Levi sunt fraţi, săbiile lor sunt nişte unelte de silnicie. Na vreau să intre sufletul meu la sfaturile lor, nu vreau să se unească duhul meu cu adunarea lor! Căci în mânia lor au omorât oameni şi, în răutatea lor, au tăiat vinele taurilor. Blestemată să fia mânia lor, pentru că a fost prea turbată. Ii voi împărţi în Iacov şi-i voi risipi în Israel”.

Aici găsim iarăşi deosebirea dintre Geneza 49 şi Deuteronom 35. În Geneza 49 vedem firea cu lucrările ei, în Deut. 33 harul şi roadele lui. Iacov priveşte pe Simeon şi pe Levi ca fiind de aceiaşi fire, deci legaţi în această privinţă. Amândoi dau la iveală patimile şi căile firii pământeşti şi de aceea amândoi deopotrivă sunt vrednici de blestemat. Dar pe urmă vedem biruinţele minunate ale unui har nemărginit. Harul I-a făcut în stare să-şi încingă sabia, să lovească în viţelul de aur şi să lupte pentru slava lai Dumnezeu. „S-a aşezat la uşa taberei, şi a zis: „Cine este pentru Domnul, să vină la mine!” Şi toţi copiii lui Levi s-au strâns la el. El le-a zis: „Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: „Fiecare din voi să se încingă cu sabia; mergeţi şi străbateţi tabăra de la o poartă la alta, şi fiecare să omoare pe fratele, pe prietenul şi pe ruda sa”. Copiii lut Levi au făcut după porunca lui Moise; şi aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor. Moise a zis:.Predaţi-va azi în slujba Domnului, chiar cu jertfa fiului şi fratelui vostru, pentru ca binecuvântarea Lui să vină astăzi peste voi” (Exod 32:26-29).

Unde era Simeon atunci? A fost împreună cu Levi în zilele încăpăţânării, mâniei şi răutăţii. De ce nu şi în zilele de hotărâre pentru Dumnezeu? Era gata să meargă împreună cu fratele său când era vorba să răzbune o ruşine adusă familiei lor. De ce nu s-a arătat însă şi când cinstea lui Dumnezeu a fost atinsă de purtarea închinătoare la idoli a adunării întregi? No era el tot atât de răspunzător şi pentru adunare? De bună seamă că da, dar numai Levi a răspuns şi de aceea a primit binecuvântarea. El a stat de partea lui Dumnezeu într-o zi întunecată şi rea şi de aceea i s-a dat ca cinste preoţia, cea mai înaltă vrednicie care-i putea fi data. Simeon n-a răspuns la chemare şi de aceea a pierdut binecuvântarea (Cât priveşte alte amănunte asupra seminţiei lui Levi şi a istoriei iui, îndreptam pe cititor la „Gânduri asupra Exodului”, cap. 32 şi la „Gânduri asupra Numerilor”, cap. 3, 4 şi 8.). Este vreo greutate aici? Deloc. Dumnezeu este mai pe sus de orice. El face ce-i place şi nu dă socoteală nimănui. Daca întreabă cineva: „De ce e lăsat la o parte Simeon în Deuteronom 33? Răspunsul e: „Omule, cine eşti tu să răspunzi împotriva lui Dumnezeu?” În Simeon vedem faptele firii vechi osândite; în Levi, vedem roadele harului răsplătite. În amândouă vedem adevărul lui Dumnezeu şi Numele Lui proslăvit. Aşa a fost, este şi va fi totdeauna. Omul este răspunzător; Dumnezeu este atotstăpânitor.

„Despre Beniamin a zis: „El este prea iubitul Domnului. El va locui la adăpost lângă dânsul. Domnul îl va ocroti totdeauna şi se va odihni între umerii Iui” (versetul 12).

Iată un loc binecuvântat pentru Beniamin, ba chiar pentru orice copil al lui Dumnezeu! Cât de scump este gândul că poţi locui lângă Dumnezeu, sa stai în apropierea păstorului credincios şi a priveghetorului sufletelor noastre şi să stai zi şi noapte sub adăpostul aripilor Lui puternice.

Iubite cititor, să cauţi să înţelegi mai mult şi mai bine adevărul binecuvântării locului şi a părţii lui Beniamin! Să nu fii mulţumit cu mai puţin decât cu starea de fată a lui Cristos şi cu simţământul trainic al legăturii tale strânse cu El. Nu lăsa nimic să-ţi răpească acest lucru, căci el este dreptul tău binecuvântat Rămâi totdeauna alături de păstorul cel bun, odihneşte-te totdeauna în dragostea Lui şi aşează-te pe păşunile verzi şi pe ţărmul apelor liniştite, la care te duce El.

„Despre Iosif a zis: Ţara lui va primi de la Domnul, ca semn de binecuvântare, cel mai bun dar al cerului” rouă, cele mai bune ape care sunt jos, cele mai bune roade ale soarelui, cele mai bune roade ale fiecărei luni, cele mai bune roade din munţii cei vechi, cele mal bune roade de pe dealurile cele veşnice, cele mai bune roade ale pământului şi din tot ce cuprinde el. Bunăvoinţa Celui ce s-a arătat în rug să vină peste capul lui Iosif, pe creştetul capului domnului fraţilor lui. El are frumuseţea întâiului născut ai faurului, coarnele lui sunt cum sunt coarnele bivolului; cu ele va împunge pe toate popoarele, până la marginile pământului: Ele sunt zecile de mii ale lui Efraim, ele sunt miile lui Mânase” (versetele 13-17).

Iosif înfăţişează pe Hristos. Când am cercetat cartea Genezei ne-am oprit mai mult la istoria lui. Moise apasă în chip deosebit faptul, că el a fost despărţit de fraţii Lui. El a fost lepădat şi aruncat în fântână. A trecut prin apele adânci ale morţii şi a ajuns astfel la cinste şi slavă. A fost scos din închisoare ca să fie domn peste tot Egiptul şi să ţină pe fraţii lui în viaţă. Sufletul lui a fost legat în fier şi a trebuit să guste amărăciunea locului morţii, înainte de a ajunge la slavă. Iată o icoană potrivită a Aceluia, care a atârnat pe cruce, a şezut în groapă şi se găseşte acuma înălţat pentru totdeauna pe scaunul de domnie al măririi din ceruri.

Peste capul lui Iosif s-a revărsat un belşug uimitor de binecuvântări, atât aici, cât şi în Geneza 49, „Iosif este vlăstarul unui pom roditor sădit lângă un izvor; ramurile lui se înalţă deasupra zidului. Arcaşii l-au aţâţat, au aruncat săgeţi, şi l-au urmărit ca ura lor. Dar arcul lui a rămas tare, şi mâinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov, Şi a ajuns astfel păstorul, stânca lui Israel. Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău, care te va ajuta; a-ceasta este lucrarea Celui Atotputernic, care te va binecuvânta cu binecuvântările cerurilor de sus, cu binecuvântările apelor de jos, cu binecuvântările ţâţelor şi ale pântecelul mamei. Binecuvântările tatălui tău întrec binecuvântările părinţilor mei, şi se înalţă până în creştetul dealurilor veşnice: ele să vină peste capul lui Iosif, peste creştetul capului domnului fraţilor săi!” (Geneza 49:22-26). Ce binecuvântări minunatei Nu trebuie să mai spunem că Israel le va gusta în viitor pe toate. Suferinţele adevăratului Iosif vor alcătui temelia nezguduită a binecuvântărilor viitoare ale fraţilor lui în ţara Canaanului, şi nu numai atâta, dar râul binecuvântării va

curge din acea ţară aleasă, astăzi pustie, peste toată faţa pământului. „În ziua acela vor izvorî ape vii din Ierusalim şi vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; aşa va fi vara şi iarna” (Zah. 14:8). Ce privelişte binecuvântată de viitor pentru tara lui Israel şi pentru tot pământul!

„Despre Zabulon a zis: „Bucură-te, Zabuloane, de alergările fale şi tu Isahar de corturile tale! Ei vor chema popoarele pe munte; acolo vor aduce jertfe de dreptate, căci vor suge bogăţia mării şi comorile ascunse în nisip” (versetele 18, 19). Zabulon trebuia deci să se bucure de alergările sale, iar Isahar de corturile sale. Vor fi bucurii acasă şi afara şi în acelaşi timp putere de a înrâuri asupra altora: ei cheamă popoarele la muntele, pe care au să aducă jertfe de dreptate. Şi toate acestea întemeiate pe faptul că ei înşişi vor suge prisosul mărilor şi comorile nisipului. Aşa e totdeauna. Cinstea noastră este să ne bucurăm totdeauna de Domnul şi să sorbim din a-cele izvoare veşnice de comori ascunse, care se găsesc în El. Numai astfel vom fi într-o stare de inimă potrivită ca să putem cere şi altora să guste şi să vadă că Domnul este bun şi să aducă Domnului acele jertfe neprihănite, care-i sunt atât de plăcute.

Nu mai este nevoie de o lămurire omenească asupra versetelor 20-29. „Despre Gad a zis: „Binecuvântat să fie cine lărgeşte pe Gad. Gad se odihneşte ca un leu, şi sfâşie la braţe şi capete. El a ales cea dintâi parte a ţării, căci acolo stă ascunsă moştenirea legiuitorului; el a mers cu fruntaşii poporului, a adus la îndeplinire dreptatea Domnului, şi poruncile Lui faţă de Israel”. Despre Dan a zis: „Dan este un pui de leu, care s-aruncă din Basan”. Despre Neftali a zis: „Neftali, sătul de bunăvoinţă şi copleşit cu binecuvântări de la Domnul, ia în stăpânire partea de apus şi miazăzi!” Despre Aşer a zis: „Binecuvântat să fie Aşer între copiii lui Israel 1 Plăcut să fie fraţilor lui, şi să-şi moaie piciorul în untdelemn! Zăvoarele tale să fie de fier şi de aramă, şi puterea ta să ţină cât zilele tale!” Nimeni nu este ca Dumnezeul lui Israel, el trece pe ceruri ca să-fi vină în ajutor, trece cu măreţie pe nori. Dumnezeul cel vecinie este un loc de adăpost, şi sub braţele Lui cele veşnice este un loc de scăpare. El a izgonit pe vrăjmaşi dinaintea ta, şi a zis: „Nimiceşte-l”. Israel este fără frică în locuinţa lui, izvorul lui Iacov este deoparte într-o ţară plină de grâu şi de must, şi cerul lui picură rouă. Ferice de tine, Israele! Cine este ca tine, un popor mântuit de Domnul, scutul care îţi dă ajutor, şi sabia care te face slăvit! Vrăjmaşii tăi vor face pe prietenii înaintea ta, şi tu vei călca peste înălţimile lor”. Nimic nu poate întrece harul scump, care străbate versetele de la urmă ale capitolului nostru. Binecuvântările capitolului 33 încep şi se sfârşesc, ca şi cântarea lui Moise din capitolul 32, cu Dumnezeu şi cu căile Lui minunate faţă de Israel. Auzind, la sfârşitul tuturor îndemnurilor, sfaturilor, proorociilor şi ameninţărilor, cuvinte ca cele de aici, ne simţim nespus de învioraţi şi mângâiaţi. Din versetele de la sfârşitul Deuteronomului strălucesc puternic harul şi slava. Dumnezeu va fi iarăşi proslăvit în Israel şi Israel va fi binecuvântat pe vecie în Dumnezeu. Lui Dumnezeu nu-i pare rău de darul şi de chemarea făcută. El va împlini orice slovă a Cuvântului Său. Cele din urmă vorbe ale legiuitorului sunt iarăşi o dovadă limpede a acestui fapt. Dacă n-am avea decât cele patru versete de la urmă ale capitolului nostru, ar fi deajuns ca să dovedească întoarcerea viitoare, binecuvântarea şi slava celor douăsprezece seminţii ale lui Israel în ţara lor. E adevărat că din toate cele spuse lui Israel putem lua învăţătură, îmbărbătare şi mângâiere. Şi noi putem spune că tăria noastră va fi cât zilele noastre, că Dumnezeul cel vecinie este locul nostru de scăpare. Noi putem însă spune ceea ce Israel nu putea spune. Binecuvântările biserici! lui Dumnezeu sunt cereşti şi duhovniceşti. Dar aceasta nu ne împiedică să luam îmbărbătare din făgăduinţele lui Israel. Marea greşeală a multor creştini este că iau pentru ei şi pentru biserică ceea ce este spus pentru poporul pământesc al lai Dumnezeu, Israel. E o mare greşeală. Cititorul nostru să nu se teamă că va pierde ceva din binecuvântarea lui, dacă lasă seminţei lui Avraam – locul şi partea dată ei de Dumnezeu. Dimpotrivă, numai când se înţelege deosebirea aceasta, putem avea un mare folos din Vechiul Testament. Nimeni nu poate înţelege cum trebuie Scriptura dacă nu face marea deosebire dintre Israel şi Biserica lui Dumnezeu.

Acest capitol e un adaos scurt la Deuteronom. Nu ni se spune cine a fost folosit ca unealtă în mâna lui Dumnezeu, ca să scrie această parte, dar nici nu este prea însemnat să ştim. Ajunge numai să ştim, că şi adaosul e tot aşa de insuflat de Dumnezeu ca tot Deuteronomul şi Deuteronomul ca întreaga Scriptură.

„Moise s-a suit din câmpia Moabului pe muntele Nebo, pe vârful muntelui Pisga, în faţa Ierihonului. Şi Domnul i-a arătat toată ţara: de la Galaad până la Dan, tot ţinutul lui Neftali, ţara lui Efraim şi Mânase, toata ţara lui Iuda până la marea de apus, partea de miazăzi, împrejurimile Iordanului, valea Ierihonului, cetatea finicilor, până la Ţoar. Domnul i-a zis: Aceasta este ţara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, zicând: „O voi da seminţei tale”. Ţi-am arătat ca s-o vezi cu ochii tăi; dar nu vei intra în ea”. Moise, robul Domnului, a murit acolo, în ţara Moabului, după porunca Domnului. Şi Domnul l-a îngropat în vale, în ţara Moabului, fată în faţă cu Bel-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi” (versetele 1-6).

De mai multe ori, în „Gânduri asupra cărţii Numeri şi asupra Deuteronomului”, am vorbit de faptul care ni se istoriseşte în aceste versete. Acum i-am aminti cititorului că, pentru ca să înţelegem bine lucrurile, trebuie să privim pe Moise din două puncte de vedere, şi anume odată în slujba sa şi pe urmă ca persoană. Dacă-i privim din cel dintâi punct de vedere, înţelegem limpede că nu era menirea lui să ducă adunarea lui Israel în ţara făgăduită. Tărâmul lucrării lui a fost pustia. Slujba lui era în legătură cu răspunderea omului sub lege şi sub stăpânirea morala a lui Dumnezeu şi de aceea n-a fost datoria lui să ducă poporul prin râul morţii (Iordanul) în ţara făgăduită. Lucrul acesta a rămas pentru urmaşul său Iosua, care înfăţişează pe Mântuitorul; el trebuia să fie în mâinile lui Dumnezeu unealta, care să ducă poporul peste Iordan în partea lui de moştenire dumnezeiască.

Toate acestea sunt vrednice de luat aminte. Dar trebuie să privim pe Moise ca persoana şi aici avem iarăşi două puncte de vedere. Moise a fost şi sub stăpânirea morală a lui Dumnezeu şi sub harul lui dumnezeiesc. Deosebirea aceasta nu trebuie s-o pierdem din vedere. Ea este foarte însemnată. Stăpânirea morală a lui Dumnezeu a oprit pe Moise, cu o hotărâre neînduplecată, să intre în ţara făgăduită, deşi el dorea mult să păşească pe pământul Canaanului, El vorbise cu buzele Sale în chip necugetat. Greşise şi nu proslăvise pe Dumnezeu în fata adunării, la apele Meriba şi de aceea dorinţa lui de a intra în tara făgăduită n-a putut fi împlinită.

Faptul acesta trebuie să-l cântărim bine. Fireşte că trebuie să vorbim eu foarte mare băgare de seamă de greşeala unuia din slujitorii de frunte ai lui Dumnezeu, dar această greşeală a fost scrisa pentru învăţătura noastră şi să nu uităm ca, deşi suntem sub har, suntem şi sub stăpânirea morala a lui Dumnezeu. Pe pământ avem o răspundere mare. Fără îndoială că suntem copii ai lui Dumnezeu, iubiţi cu o iubire nesfârşită şi neschimbata” Iubiţi ca însuşi Domnul Isus, dar suntem şi sub stăpânirea morală a lui Dumnezeu. Să nu uităm acest lucru! Faptul că iubirea lui Dumnezeu este partea noastră veşnică şi neschimbată ar trebui să ne îndemne să dăm cea mai mare luare aminte stăpânirii morale a lui Dumnezeu.

Să luăm o pildă: N-ar trebui oare ca tocmai copiii unui împărat să respecte legile împărăteşti mai mult decât ceilalţi, tocmai pentru că sunt copiii împăratului? Şi dacă s-ar întâmpla ca el să calce într-un fel oarecare legile împărăteşti, n-ar cere oare cinstea împărătească neapărat ca ei sa ispăşească fără greş călcarea de lege? Dacă se poate spune acest lucru despre o stăpânire pământească, cu cât mai mult se poale spune despre stăpânirea lui Dumnezeu? „Căci suntem în clipa, când judecata stă gata să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Şi dacă începe cu noi, ce va fi cu cei ce nu ascultă Evanghelia lui Dumnezeu? (1 Petru 4:17, 18).

Dar, cum am mai spus, Moise a avut parte şi de har, şi acest har străluceşte de pe vârful muntelui Pisga într-o strălucire măreaţă. Acolo s-a îngăduit lui Moise să stea în faţa lui Dumnezeu şi să-şi arunce privirea peste întinsul ţării făgăduinţei. I s-a îngăduit s-o vadă din punct de vedere dumnezeiesc; nu numai aşa cum a stăpânit-o Israel, ci aşa cum a dat-o Dumnezeu.

Şi pe urmă? El a adormit şi a fost adăogat la poporul lui. Ei n-a murit ca un moşneag slab şi gârbov, ci cu toată vioiciunea şi puterea unui bărbat din floarea vârstei: „Moise era în vârstă de o sută douăzeci de ani, când a murit. Vederea nu-i slăbise şi puterea nu-i trecuse”. Ce mărturie! Ce fapt rar de întâlnit în istoria omenirii căzute! Viaţa lui Moise a fost împărţită în trei părţi bine hotărâte, fiecare de câte patruzeci de ani. Patruzeci de ani a petrecut în casa lui Faraon, patruzeci de ani a păzit turmele lui Ietro „dincolo de pustie” şi patruzeci de ani a călătorit prin pustie. Ce viaţă minunată! Ce bogata în întâmplări ciudate şi cât de multe învăţături cuprinde ea de la început până la sfârşit! Cât de interesantă este cercetarea unei astfel de vieţi, urmărirea ei de pe malul Nilului, unde a fost găsit ca băieţaş mic şi slab şi până pe vârful muntelui Pisga, unde a stat alături de Dumnezeul său, ca să privească minunata parte de moştenire a Israelului lui Dumnezeu şi să-L mai vadă apoi pe muntele schimbării la faţă, în tovărăşia lui Ilie, „vorbind cu Isus” despre lucrul cel mai minunat, spre care s-a îndreptat vreodată luarea aminte a oamenilor sau a îngerilor! Ce slujitor preţuit a fost el, ce bărbat binecuvântat, ce vas minunat!

Şi acum să ascultăm mărturia, pe care o face însuşi Dumnezeu despre slujitorul Său iubit: „În Israel nu s-a mai ridicat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-I fi cunoscut faţă în faţă. Nici unul nu poate fi pus alături de el, în ce priveşte toate semnele şi minunile, pe care l-a trimes Dumnezeii să le facă în faţa Egiptului, împotriva lui Faraon, împotriva supuşilor lui şi împotriva întregii ţari, în ce priveşte toate semnele înfricoşătoare pe care le-a făcut Moise cu mână tare înaintea întregului Israel”.

Domnul, în bunătatea Lui, să binecuvânteze cercetările noastre asupra Deuteronomului! Facă El ca învăţăturile Lui scumpe să fie săpate adânc pe tablele inimilor noastre chiar de Duhul Sfânt, pentru ca felul nostru de a fi să fie plăcut lui Dumnezeu, iar purtarea şi drumul nostru prin lumea aceasta să ne fie călăuzite numai de ele.

clickbible.org